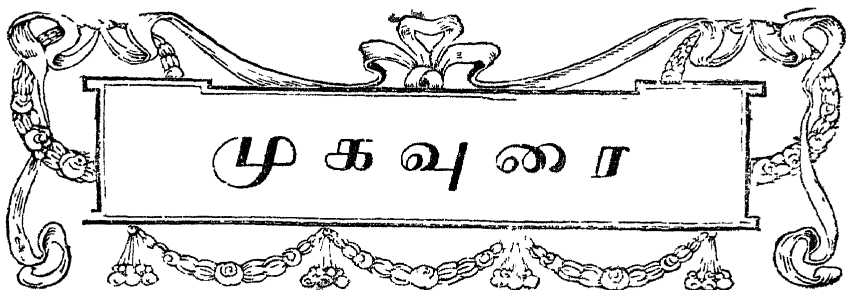
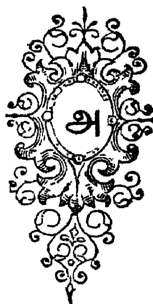

முகவுரை

அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே! அஞ்ஞானமாகிய இருளைப்போக்கி நல்வழி கடைப்பிடித் தொழுகுமாறு, ஸ்ரீ பகவத்கீதை என்னும் அரிய நூலை தெள்ளிய நடையில் வசன ரூபமாக எழுத நெடுங்காலமாய் எண்ணங்கொண்டு பொருளுதவி பெறுதுவருந்தி நிற்குங்கால், சென்னையில் பிரசித்திபெற்ற புஸ்தக வியாபாரிகளும், தாயுமானவர் பாடல் மெய்கண்ட விருத்தியுரை முதலிய பல நூல்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியவர்களும், 'திருமகள் விலாச' அச்சியந்திரசாலையின் தலைவர்களுமாகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ B. இரத்தின நாயகர் அண்டு சன்ஸ் அவர்கள் பேருதவியால், இந்நூலை ஒருவாறு எழுதத் துணிந்தனன். ஸ்ரீ பகவத்கீதைக்கு வ்யாக்யான கர்த்தராகிய ஸ்ரீதர சுவாமிகள், ஸ்ரீ சங்கராசாரியர், ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியர், ஸ்ரீ மாத்துவாச்சாரியர், ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள், ஸ்ரீ மதுசூதன சரஸ்வதி, ஸ்ரீ ஆநந்தகிரி சுவாமிகள் முதலியோரது வடமொழி பாஷ்யங்களின் சாராம்சங்களை ஆங்காங்குத் தழுவியுள்ளேன். அவ்வவற்றிற்கிடையே எனது அபிப்பிராயத்தையுங் குறித்திருக்கின்றேன். தமிழ் ஆராய்ச்சிசெய்து கியாதி பெற்ற புலவோர் அனைவரும் இப் புத்தகத்தில் பிழைகளிருப்பின் அவைகளைப் பாராட்டாது, இதனை அங்கீகரிப்பார்களென வேண்டுகின்றனன்.

இங்ஙனம் :

து. குமாரசுவாமி.

ஸ்ரீ

விஷய சூசிகை

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத் கீதார்த்த ஸங்கிரஹம்

பகவத் சேஷபூதனான சேதனனுக்கு விஹித தர்மமான கர்மம், அநதக் கர்மானுட்டததால தெளிவுற்ற மனதிற பிறககும் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபாதி யதார்தத க்ஞானம், அவற்றால் பிறக்கும் விஷய விரகதி, அதன் பின்னர், பகவத் கிருபையினால் உண்டாகும் பக்தி, எல்லாவற்றிற்கும் பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந் நாராயணனே உததேசிய இவை பூதமென்று ஸ்ரீ கீதா சாஸ்திரததில் கூறபபடும். அதில், ஆத்மானுபவததைச சிததிககப்பண்ணும் ஞானயோகம், கர்மயோகம் என்கிற இரண்டு நிஷ்டைகளும முதல ஆறு அததியாயங்களில் நன்கு சோதிக்கப்பட்டன. நடுவிலுள்ள ஆறு அத்யாயங்களாலும், பகவத ஸ்வரூபததை உளளபடியே அடைவிப்பிக்கும, ஞான கர்மங்களால் அடையக்கூடிய பக்தியோகம் வருணிக்கப்பட்டது. கடைசி ஆறு அததியாயங்களில, பிரகிருதி புருஷாகளின்சேர்க்கையான பிரபஞ்ச ஸ்வரூபமும், சாவேசுவர ஸ்வரூபமும், முநதிய அததியாயஙகளில சொலலப்பட்ட கர்ம ஞான பத்திகளும் கூறப்படுகின்றன.

1-வது அத்தியாயத்தில்: தகாத விஷயத்தில் சிநேகத்தையும் கருணையையும் பாராட்டித் தர்மாதர்மங தெரியாமல் மயங்கினவனாய், தர்மங தெரியவேண்டுமென்கிற சிநதையுடையவனாய், எம்பெருமானைச சரணம புகுந்த பார்த்தனை யுததேசிதது இக் கீதா சாஸ்திரம ஆரமபிக்கப்பட்டது.

2-வது அத்தியாயத்தில்: அருச்சுனனுடைய கலக்கந் தெளிகைக்காக நித்தியமான ஆத்மாவைப்பற்றிய சாங்கிய புத்தியும், அநத சாங்கிய புததியை முன்னிட்டே ஸ்திதப்பிரக்ஞதை யென்னும் யோகத்திற்குச் சாதனமாகின்ற கர்மயோக விஷயமான புத்தியும் சொல்லப்படுகின்றன.

3-வது அத்தியாயத்தில்: கர்ததிருததுவம் தனக்கில்லையென்று மதிதது, அதைப் பிரகிருதியினிடத்திலாவது சர்வேசுவரனிடததிலாவது வைத்து போகாக்ஷணார்த்தமாகக கர்மத்தை யனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது.

4-வது அத்தியாயத்தில்: பிரஸ்தாபமாய்த தம்முடைய சுவ பாவதனதை யருளிசசெய்து, கருமமே ஞானரூபமாகிற தெனனுமிட மும், அதன் பேதங்களும, ஞானத்தின மஹாதமியமும அருளிச செய்தார.

5-வது அத்தியாயத்தில்: கர்மயோகம் எளிதில் செய்யக்கூடிய தென்பதும், விரைவில் சித்திககு மென்பதும், பின்னும அதற்குண் டான சில பேதங்களும் பிரமக்ஞானமும் சொல்லப்படும்.

6-வது அத்தியாயத்தில்: யோகாப்பியாஸத்தின் விதியும, யோகி கள நால்வகைய ரெனபதும, யோக சாதனமும, அதன் சித்தியும, அதில பகவத்தியான ரூபமான யோகமே சிறநததென்பதும கூறப் படும.

7-வது அத்தியாயத்தில்: ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தமது யதார்த் தத்தையும, பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட்டிருககின்றமையால் பிரா ணிகள தம் யதாரததத்தை யறியார்க ளென்பதையும, சரணாகதி யையும், பக்தர்களின் உட்பிரிவையும், ஞானியே சிறந்தவனென்ப தையும் அருளிசசெய்கின்றார்.

8-வது அத்தியாயத்தில்: ஐசுவரியத்தைக் கோரியவரும், ஆத்மப் பிராப்தியைக் கோரியவரும பகவத சரணாபேக்ஷையுடையாரும் அறிந்து பற்றவேண்டிய விஷயங்களின் பேதங்கள் சொல்லப் படும்.

9-வது அத்தியாயத்தில்: தமது மகாத்மியமும், தாம் மனுஷ்யனா யிருக்கசசெய்ததே தமக்குண்டான பரத்வமும், மகாத்மாக்களுக் குண்டான விசேஷமும், பகதியோகமுஞ் சொல்லப்படும்.

10-வது அத்தியாயத்தில்: தமது கல்யாண குணங்களுக்குஎல்லை யில்லை யென்றும, எல்லாம் தம ஆதீனமென்றும் அறிவதனால் பக்தி யுண்டாகி விருததியாமென்பதை விஸ்தாரமாய் அருளிச்செய் கின்றார்.

11-வது அத்தியாயத்தில்: பகவத் ஸ்வரூபத்தை அருச்சுனன் உள்ளபடியே ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியும், பகவத் ஸாக்ஷாத்காரமும் ததபிராப்தியும் பக்தியினால் மாததிரங் கிடைக்கு மென்பதும் சொல்லப்படும.

12-வது அத்தியாயத்தில்: பக்தியோகம விரைவில் சித்திக்குமென்பதும, அதைக கைப்பற்று முபாயஙகளும், அதை யனுஷ்டிக்கச் சகதி யறறவன் ஆதம நிஷ்டையி லிருககவேண்டு மென்பதும, ஆதமநிஷ்டையின் பிரகாரங்களும், பகதியுளளவர்கள் எம்பெருமானுககு மிகவும இஷ்டர்க ளென்பதும் சொலலப்படும.

13-வது அத்தியாயத்தில்: தேகததின் ஸ்வரூபமும், ஆத்மப்பிராப்திக்கு ஹேதுவும, ஆதம ஸ்வரூப சோதனமும், பந்ததிற்குக் காரணமும, அதின் விவேகமும் சொலலப்படும்.

14-வது அத்தியாயத்தில்: குணஙகள புருஷனைக கட்டுபபடுத்துகிற விதமும, அவைகளே கர்த்தாவென்பதும, அக் குணங்களை யொழிககவேண்டு மென்பதும, கதிமூன்றுககும தாமே காரணமென்பதும சொல்லப்படும்.

15-வது அத்தியாயத்தில்: அசேதனததோடு கலநத ஜீவனையும சுததனை முக்தனையுஙகாட்டில், புருஷோததமன (உலகஙகளை) வியாபிததும் தரித்தும ஆண்டும் போருகையாலே அநநிய னென்கிறது.

16-வது அத்தியாயததில்: தததவாநுஷ்டானமும் தததவஞானமும் திடப்படுவதறகாகத தேவாசுரர்களின விபாகத்தை யருளிச்செய்துகொண்டே சாஸ்திரததிற்கு வசப்பட்டிருககவேண்டு மென்பதை யருளிசசெய்தார்.

17-வது அத்தியாயத்தில்: சாஸ்திரததில சிததமாகாதவையெல்லாம அசுரரைச சேர்நத தென்றும, சிததமானவைகளுககுமூன்று லக்ஷண முண்டென்றும அருளப்பட்டது.

18-வது அத்தியாயத்தில்: எமபெருமா னிடததில் கர்ததிருத்வானு சந்தானமும, சததுவ குணததை அவசியம் கைப்பறறவேண்டுமென்பதும், இவனுடைய கர்மம பரிணமிக்கும்படியும் சாஸ்திரத்தின் ஸாரார்த்தமும் சொல்லப்பட்டது.

கர்மயோகமாவது: தபஸ், தீர்தத யாததிரை தானம், யக்ஞம் முதலியவைகளை யனுட்டிப்பது.

ஞானயோகமாவது: அநதக்கரணததை ஜெயிதது, பரிசுத்த ஆதம ஸ்வரூபத்தில தானே நிற்கை.

பக்தி யோகமாவது: பரனுக்கென்றே அறறுத்தீர்ந்த பிரீதியோடு தியானாதிகளி லிருத்தல.

இம்மூன்று யோகங்களும் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தப்பட்டவைகள். பரனுடைய ஆராதன ரூபங்களான நித்திய நைமித்திக கர்மங்களும் அவ்வாறே, இம்மூன்றும் யோகத்துவாரா ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குச் சாதனமாகின்றன. சகல அக்ஞானங்களையுமொழித்தவன், ஆத்மவஸ்துவானது பரனுக்குச்சேஷப்பட்ட தென்பதை யறிந்து, பரமபுருஷனிடத்தில் பரமபக்தியைப் பண்ணி, அதைக்கொண்டே பரமபதத்தை யடைவான். ஐசுவரியத்தை யபேக்ஷித்து பக்தியோகம் அனுட்டிக்கப்படுமாகில் அது அதைப்பரிபூர்ணமாகச் சாதித்துக் கொடுக்கும். ஆத்மாவை யபேக்ஷிக்கும் பக்ஷத்தில் இம்மூன்றுங்கூடி ஆத்மாவின் கைவல்யத்தைச் சாதிக்கும். இவ்வதிகாரிகள் மூவருக்கும் பகவானிடத்தில் ஐகாந்தியம் சமானம். பகவத்பிராப்திபரியந்தம் பரமபுருஷனையே கோரியிருந்தானாகில் இறுதியில் பரமபுருஷனையே யடைவான். பரமைகாந்தியான ஞானியானவன், தனது ஜீவனம் பரமாத்மாதீனமாய், அவனைக் கூடினால் சுகமும், பிரிந்தால் துக்கமுமாய், அவனையே சிந்தித்தல், அவன் விஷயமான அப்பியாச யோகத்தை யனுஷ்டித்தல், அவன் திருநாமங்களை ஜபித்தல், அவனை வந்தித்தல், துதித்தல், குண கீர்த்தனஞ் செய்தல், இவைகளைக்கொண்டு ஆத்மாவைத் தரித்து, பிராணன்-மனது-புத்தி-இந்திரியம்-கிரியை ஆகிய எல்லாவற்றையும் அவன் ஆதீனமாக்கித், தனக்கென்று வருத்த கருமமுதல் பக்தி பரியந்தமான எல்லாவற்றையும் அவனுக்கு முகோல்லாஸமாகும்படிச் செய்கிறோமென்று கர்த்திருத்வாபிமான மில்லாமற்செய்து, அவைகளில் உபாய புத்தியை விட்டு, தனது உஜ்ஜீவன விஷயத்தில் "நாமென்ன செய்யப்போகிறோம்" என்கிற பயலேச மில்லாமல் "அதற்கு உபாயம் அவனே" என்று பரம புருஷனிடத்தில் உபாய புத்தியைப்பண்ணி, "உனக்கே நான் ஆட்செய்யவேண்டும்" என்று அவனுடைய தாஸ்யமே போக்கியமாயிருந்து, கடைசியில் அவன் திருவடித் தாமரைகளை யடைவன் என்கிற இவ் விஷயங்களை இக் கீதா சாஸ்திரம் முக்கியமாய்ப் பிரதிபாதிக்கிற தென்று கீதார்த்தம் சங்கிரகிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீமத் கீதார்த்த ஸங்கிரஹம்

முற்றுப் பெற்றது.

அத்வைத சித்தாந்த சாரசங்கிரகம்

உலகம் சத்தியமன்று; அசத்தியம். காணப்படுகின்ற இடப் பொருளாகிய உலகமும் அதிலுள்ள பொருள்களும் அழியுந் தன்மைய வென்பது எல்லா மதத்தினருக்கும் உடன்பாடே. அத்வைத பக்ஷத்தில், உலகம் அசத்திய மென்பதின் கருத்து யாதென்றால், நாம் உண்பதும் உடுப்பதும் நடப்பதும் பேசுவதுமாகிய செய்கைக ளெல்லாம் பரமார்த்த தசையில் மித்தை (பொய்) விவகார தசையில் சத்தியம் (உண்மை). நிர்க்குணமான ஆத்மா ஒன்றன்றி இரண்டாவதான வஸ்து இல்லை. சுத்தப் பிரமம் மாயா சம்பந்தத் தாலே ஈசுவரனென்றும், அவித்யா சம்பந்தத்தாலே ஜீவனென்றும் விவகரிக்கப்படுகின்றது, சம்சரிக்கிறதற்குக் காரணம் யாதென்றால், அவித்தையே யன்றி வேறில்லை. மோக்ஷமாவது தானே பிரம மென்றுணரும் ஞானமே.

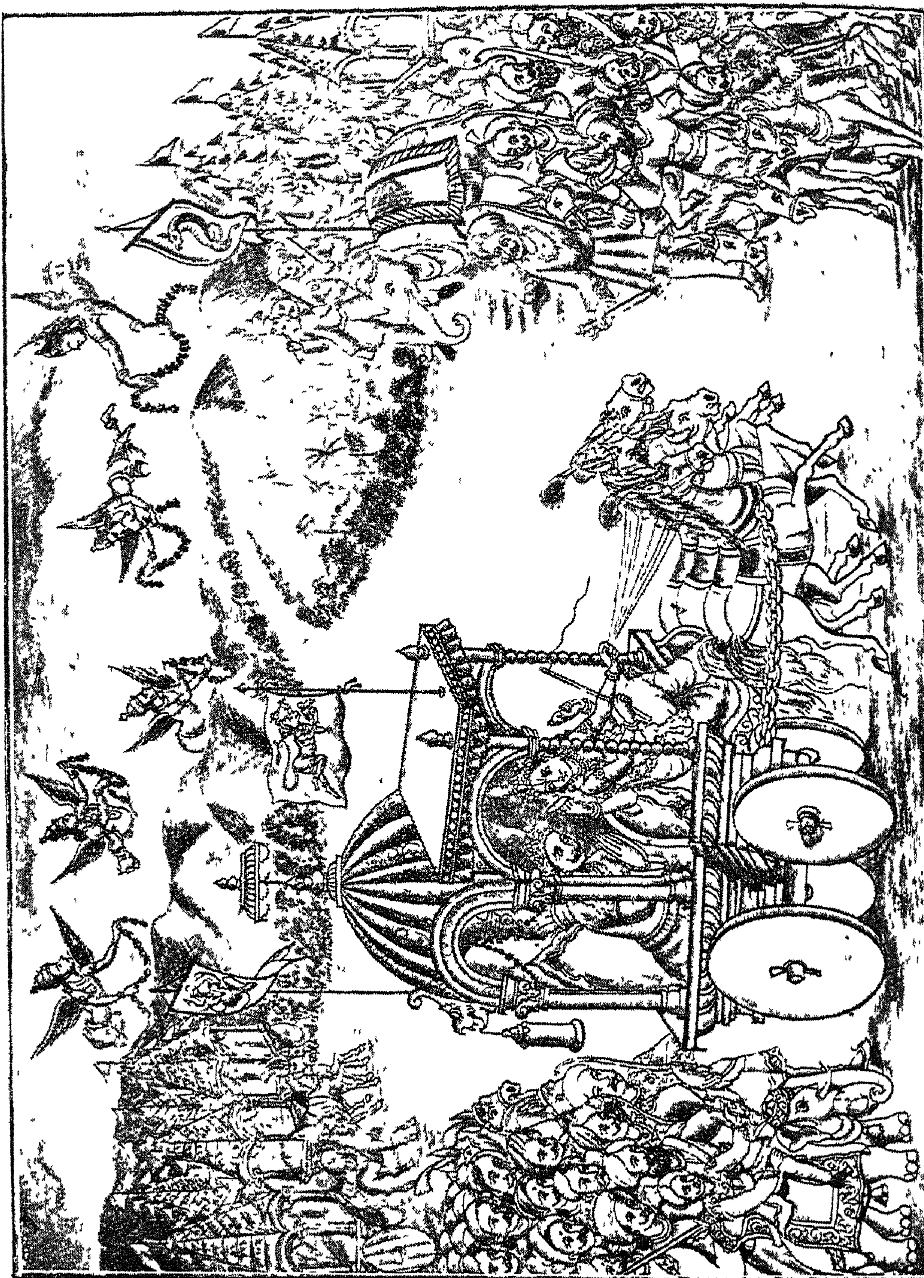
விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்த சாரசங்கிரகம்

உலகம் சத்தியம். அதாவது, நாம் உண்பது முதலிய செய்கைக ளெல்லாம் உண்மையே. ஈசுவரன் வேறு; ஜீவன் வேறு. ஈசுவரன் சர்வக்ஞன்; ஜீவன் கிஞ்சிக்ஞன். ஈசுவரனைப்போன்று ஜீவனும் நித்தியனே. ஈசுவரன்: ஜீவர்களுக்கும், ஜடப்பிரபஞ்சங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாகவும், சரீரியாகவும், நியாமகனாகவும், சேஷியாகவு மிருக்கின்றான். ஜீவர்கள்: ஈசுவரனுடைய அம்சர்களாகவும், சரீரங்களாகவும், சேஷமாகவு மிருக்கின்றார்கள். ஜீவர்கள் சம்சரிக்கிறதற்குக் காரணம் அநாதியான கருமமேயன்றி வேறில்லை. மோக்ஷமாவது: நித்தியானந்தமுடைய அப்பிராகிருதமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பிராகிருத ரகிதமான சரீரமுடைய பரப்ரஹ்மத்தின் பரம சாம்மியம் பெற்று நித்தியானந்தர்களா யிருப்பது. இதற்கு முக்கிய சாதனம் பகவத் பக்தியே யாம்.

நூல் வரலாறு

பாரதப் போரில் அர்ச்சுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை நோக்கி; "இரதத்தை இரண்டு சேனைகளுக்கு நடுவில் நிறுத்தவேண்டும்" என்று வற்புறுத்தினான். அம்மொழிகளைக் கேட்டருளிய பகவான் "அர்ச்சுனா! இவ்வாறு நீ கூறுவதற்குக் காரணமென்ன?" என்று உசாவினன். கிருஷ்ணா! நீ இவ்வாறு புரிவாயாகில் துரியோதனாதிகளுக்கு உதவி செய்ய வந்தவர்களையும், நமக்குச் சகாயம் செய்ய வந்தவர்களையும் இலேசாகக் காணக்கூடும்" என்று விடைபகர்ந்தான் அர்ச்சுனன். அதனைச் செவிமடுத்த வாசுதேவன் அவ்வாறே இரண்டு சேனைகளின் நடுவில் இரதத்தைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினன். உடனே அர்ச்சுனன் கௌரவ சேனைகளையும், ஆண்டு யுத்தத்திற்குப் பிரசித்தர்களாய்ப் போர்முனையில் வீற்றிருக்கும் துரோணர் பீஷ்மர் முதலானவர்களையுங் கண்ணுற்று, மிகவும் மனங் கலங்கி, தயாள மனத்துடன், "ஐயோ! இத்தகைய பெரியோர்களைப் புட்பங்களைக்கொண்டு திருவடியில் அர்ச்சிப்பதை விலக்கி, கூர்மையான பாணத்தை எவ்வாறு பிரயோகிப்பது? என்று மனஞ்சாம்பி, அறிவழிந்து, "கிருஷ்ணா! இந்தப் போர்முனையில் வெற்றி பெறுவதற்கு எனக்கு இச்சையில்லை. இராஜ்ஜியமடைவதனால் யாது பயனுளது? ஆகையால், எனக்கு யுத்தஞ் செய்வதற்குப் பிரியமில்லை" என்று தேரினின்று கீழிறங்கினான்.

அவ்வாறிறங்கியபோது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அவனுக்குண்டாயிருந்த அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திக்குமாறு சகல உபநிஷத்துக்களின் சாரங்களையுமொன்றாகத்திரட்டி ஸ்ரீபகவத்கீதை என்னும் உண்மையான சாஸ்திரத்தை உபதேசஞ் செய்ததுமன்றித் தனது விராட் சொரூபத்தை வெளிப்படுத்தி, அவனது அஞ்ஞான இருளைக் களைந்து மெய்ஞ்ஞானத்தை நிலைபெறச் செய்வித்து, அவனை யுத்தஞ் செய்யுமாறு ஏவினனென்பது கதையின் வரலாறு.

அர்ஜுனனுக்கு கிருஷ்ணபகவான்
ஸ்ரீ பகவத்கீதையை உபதேசம் செய்தல்.

ஹரி: ஓம்

ஸ்ரீ ருக்மிணீ ஸத்யபாமா ஸமேத

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

பரமார்த்த தரிசனம்

என்னும்

ஸ்ரீ பகவத்கீதை வசனம்

முதலாவது அத்தியாயம்

அர்ச்சுன விஷாத யோகம்

அதாவது

அர்ச்சுனனது சோகத்தை யுணர்த்தும் அத்தியாயம்.

விநாயகர் துதி

கலிவிருத்தம்

பாதியோர் பெண்மையான் பரிந்து பெற்றதோர்
சோதியாங் களிற்றினைத தூர மண்மையிற்
பேதியா துளம்பெறப் பேணிப் பாகவற்
கீதையான் மொழிகுவன் ஞானங் கிட்டவே.

மஹாவிஷ்ணு துதி

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

அரியயனோ டரனாகி யகிலந் தன்னை
யாக்கியளித் தழிக்கின்ற வவித்தைக் கென்றுங்
கரியதுவாய்க் காந்தத்தி னிரும்பு போலக
கரணத்தின் சலனத்துக கேது வாகி
வரியமரு மரவணைமே னொளிய வேறி
வைகுண்டத் தினிதமரு மாயோன் பண்மேற்
பரிபுணரு மணிநெடுந்தேர்ப் பார்த்தற் கூர்ந்த
பாண்டவர்கள சாரதிநாம பரவுந தெய்வம்.

கலிவிருத்தம்

ஒருபத மடிததொரு பதமபொற் தேர்மிதித
தொருகையிற குசைகசை யொருகை ஞானமாய்ப்
பொருகைவில விசயனைப் புரிந்து நோக்கிமெய்
தருபொரு ளுரைததவர் சரணம் போற்றுவாம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

ஐவகைப் பொருளு நான்கு
  காரணமுங் குணங்கண் மூன்றுஞ்
செய்வினை யிரண்டு மொன்றி
  யாவருந் திகைப்ப நின்ற
பொய்யிரு ளகல ஞானப்
  பொருட்கதிர விரித்த புதநேள
கைவள ராழிச செங்கட்
  கண்ணனைக கருததுள் வைப்பாம்.

அவதாரிகை

ஸ்ரீயஃபதியாய், சுவபாவததி லேறபட்ட அளவிலலாத மேன்மையுடைய அறிவு, பலம, ஐஸ்வரியம், மனோபலம, சக்தி, தேஜஸ்முதலிய கலயாண குணஙகளை ஒருஙகே நன்கடையப்பெற்று ஸ்ரீலக்ஷ்மிக்கு நாயகனுய விளஙகாநிறபன் ஸ்ரீமந்நாராயணன். இப் பரம்பொருள் தனனை நீஙகிய எல்லாப் பொருளகளைக்காட்டிலும வேறுபட்ட முடிவிலலாத ஞானம, ஆனநதம இவைகளை ஸ்வரூப மாக உடையதும், நம்மால் நினைக்க வொணணுததும, திவயமான தும், ஆச்சரியமானதும், அழிவிலலாததும, தோஷ மிலலாததும், கணக்கிலலாத காந்தி-அழகு-நல்ல வாசனை - மிருதுவாயிருத்தல் - யௌவனம் முதலிய நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமானதுமான திவ்ய ரூபத்தைப் பெறற பரமதயாளு தனக்குப் பொருநதின தாயும், அநேக விதஙகளாயும், விசிததிரஙகளாயும, முடிவிலலாத ஆச்சரியஙகளை உடையதாயும், அழிவில்லாதவைகளாயும, தோஷ மில்லாதவைகளாயும், இருக்கிற திவ்ய-ஆபரண அலங்காரி தனக குத தகுந்தவையாயும், எண்ணிறந்தவையாயும, நினைக்க முடியாத

ஆற்றலையுடையவையாயும, அறிவில்லாதவைகளாயும், தோஷமில்லாதவைகளாயும், எல்லை யில்லாத நன்மை யுள்ளவைகளாயுமிருக்கிற கீர்த்தி பெற்ற ஆயுதபாணி.

அஃதன்றி, தன்னுடையசஙகறபததை அனுசரித்த ஸ்வரூபம் அதன் இருப்பு வியாபாரம இவைகளின் விதயாசஙகளை யுடையவராகியும, எல்லாக கைங்கரியஙக ளொன்றிலேயே விருப்பததை ஸ்வரூபமாக வுடையவாகளாயும, நிதயாகளாயும, தோஷ மில்லாதவாகளாயும், இதறகு மேலான திலலாத ஞானம-கிரியை-ஐஸ்வரியம முதலிய எண்ணிறநத குணஙகளின கூடடஙகளை யுடையவர்களான கணக்கிலலாத நிதய சூரிகளால எபபோதும துதிககப்பெற்ற பொற்பாத கமல முடையோன். வாககு, மனது இவைகளால அளவிட முடியாத ஸ்வரூபம் சுபாவம் உடையோன். இப் பெருமான வைபவசிறப்பை யோசிககுஙகால, தனக்குத்தகுநத அநேக விதமான விசித்திரமான அளவிலலாத அனுபவிககககூடிய வஸ்துக்கள, அனுபவிப்பதறகு உதவியான கருவிகள், அனுபவிககு மிடங்கள், இவைகளால் நிறையப் பெறற ஆசசரியததை விளைவிப்பதாகி, எல்லை யிலலாத விபவஙகளை உடையனவும், முடிவில்லாத அளவை யுடையதும, நிததியமாயும் தோஷ மில்லாததுமான அக்ஷரமான உயர்நத ஆகாயத்தை இருப்பிடமாக உடையவனாயும், அநேக விதங்களாயும, விசிததிரங்களாயும், முடிவில்லாதவைகளுமான அனுபவிக்கக் கூடிய வஸ்துக்கள, அனுபவிக்கிற ஆதமாக்கள் இவைகளின் கூட்டங்களால நிறைநத எலலா உலகஙகளையுடைய உற்பத்தி, ஸ்திதி, பிரளயம் இவைகளைச்சீலையாகப்பெற்றுப் பிரகாசம் பொருந்தியவன். பரப்ரஹ்மமும்,புருஷோத்தமனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணன் எலலா உலகங்களையும சிருஷ்டித்துத் தன்னுடைய நிஜஸ்வரூபததோடுமாத்திரம விளஙகிநின்றால், பிரஹ்மாமுதலிய தேவதைகள் மனிதர்கள் இவர்களுடைய தியானம் ஆராதனம இவைகளுக்கு விஷயமாகாதவனாய் இருக்க நேரிடும் என ஐயம் கொண்டு, ஸௌசீல்யம், கொடைமுதலிய நற்குணஙகளை யாவர்க்கும் கட்புலனாக்கக் கருதித, தன்னுடைய உருவததைபே அநதநத ஜாதிகளுக்குச் சமானமாக அமைத்துத, தன்னுடைய இயற்கையை விடாமலே செய்துகொண்டு, அந்தநத உலகங்களில் அவதாரஞ்செய்து, அவர்களால வழிபட்டு, அவரவர்களின விருப்பததிற் கேறறவாறு தர்மம்-அர்த்தம-காமம-மோக்ஷம என்கிற நான்கு பிரயோசனங்களைத் தந்து விளங்கி நிற்பவன்.

'ஜனங்கள் தம பிறப்பைக் களைநது நல்வழிப்பட்டு ஒழுக வேண்டும' என அவர்க்கொண்டு, இப் பாரதகண்டத்தில் மனிதப் பிரவர்த்தி பூண்டு, தன் கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் புத்தி புகட்டி, வெகு அற்புதமான காரியங்களைச் செய்து, பூதனை - சகடாசுரன்-காளியன்-கேசி-கம்ஸன் முதலியவர்களைச் சம்ஹரித்து, அளவிலலா தயை - சிநேகம் - அன்பு ஆகிய இவைகளை மனதிட மாகக் கொண்டு, பார்வை-அமிர்தம்போன்ற வார்த்தைஇவைகளால் உலகத்தவர்க்கு உவகை உண்டாக்கும்படிச் செய்தவன். மேற்கூறிய ஸௌசீல்யம் கொடைமுதலிய நற்குணங்கள் சம்பூர்ணமாக அடைந திருந்ததால அக்ரூரா, மாலாகாரர் முதலியவர்களைப் பரம பாகவத சிரோண்மணிகளாகவும, அர்சசுனனை யுத்தத்தில் சநதோஷப்படுத் துவதென்கினற வியாஜத்தால் மேலான புருஷார்த்தமாகிய வீட் டிற்கு உபாயமாக வேதாநதங்களில கூறப்பட்டதும, தன்னைப்பற் றியதும, ஞானம் கர்மம இவைகளால உதவி செய்யப்பட்டதுமான பக்தியோகியாகவும், சஙகற்பிததான்.

பாண்டவர்களுககும, குருவமசதது அரசர்களுக்கும் யுத்தம தொடங்கும்போது யாவர்க்கும கட்டளையிடுபவனுன ஸ்ரீமந் நாரா யணன், ஸ்ரீ கண்ணபிரானுக அவதரித்துத, தன்னைப் பற்றினவர்க ளிடத்தில் பிரீதியுடையவனுகவும், அர்ச்சுனனை இரதத்திற்கு எஜ மானனுகவும், தான் சாரதியாகவும, எல்லா ஜனஙகளும் காணும் படி அருள சுரநதான. இஃது இவவாறு என உணர்நதும, துரியோ தனன் பராக்கிரமத்தை உணாநதுகொள்ளக் கருதி, திருதராஷ் டிரன் சஞ்சயனைக் கேட்கலாயினன்.

ஓம்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணுய பரப்ரஹ்மணேநம:

நூல்

திருதராஷ்டிர வாக்கியம்

“ஓ! சஞ்சயனே! தர்மஞ் செய்வதற்கு இருப்பிடமாகிய குருக்ஷேத்திரத்திலே யுத்தஞ்செய்ய எண்ணங் கொண்டவர்களாய்ச் சேர்ந்திருக்கிற என்னுடைய புத்திரர்களான துரியோதனுதியரும், பாண்டுவின் புத்திரர்களான தர்ம ராஜனுதியரும் என்ன செய்தார்கள்? 1

[உள்ளுரை.—அதாவது, குருமகாராஜனால் பரிபாலிக்கப்பட்டபடியால் குருக்ஷேத்திரம் என்றும், பல யாகங்கள் நிறைவேறினபடியால் தர்ம க்ஷேத்திரம் என்றும் கீர்த்தி படைத்த அந்தப் பிரதேசத்தில் என் குமாரர்களும், பாண்டு புத்திரர்களும் என்ன செய்தார்கள்?” என்று திருதராஷ்டிரன், பரம்பரையாகச் சாரதி வம்சத்திற்சேர்ந்த சஞ்சயனை வினவினன். திருதராஷ்டிரன்: ‘யுத்தம் எவ்வாறு புரிந்தனர்?’ என்பதற்குப் பிரதியாக ‘என்ன செய்தார்கள்?’ என்று வினவினதால், புண்ணிய பூமியின் ஸ்பரிசனத்தால் யுத்தத்தை நிறுத்தி விட்டார்களா என்று அபிப்பிராயம்.]

சஞ்சயன் வாக்கியம்

“ஓ! திருதராஷ்டிர மகாராஜனே! இருதரத்தவரும் போர்க்களத்தில் சேர்ந்தபோது, இராஜனான துரியோதனன் அணிவகுக்கப்பட்டுள்ள பாண்டவர்களின் சேனையை நோக்கி, வில்லாசிரியரான துரோணுசாரியரை சமீபித்து, பின்வருமாறு சொல்லுவானாயினன். 2

அதாவது: “ஆசாரியரே! தேவரீரது சிடனும், விவேகியுமான துருபத புத்திரனாகிய திருஷ்டத்யும்னனால் வகுக்கப்பட்டுள்ள பெரிதாகிய பாண்டு புத்திரர்களது சேனையைக் காண்பீராக! 3

உயுத்தத்தில் வீரர்களும், பீமார்ச்சுனர்கட்குச் சமமானவர்களும், பெரிதான விற்களை யுடையவர்களுமாகிய சாத்தியகியும், விராடனும், மகாரதனாகிய துருபதேசாதிபனும், திருஷ்டகேதுவும், சேகிதானனும், பராக்கிரமசாலியான காசிதேசத்தரசனும், புருஜித்து என்பவனும், குந்திபோஜனும், மனித சிரேஷ்டனான சைப்பியனும், பராக்கிரமசாலியான யுதாமன்னியனும், வீரியவானான உத்தமௌஜனும், அருச்சுனனால் சுபத்திரையினிடம் உற்பத்தியான அபிமன்னியுவும், திரௌபதியிடம் தருமர்முதலிய ஐவர்க்கு முறையே

யுண்டான பிரதிவிந்தியன், சுருதசோமன், சுருதகீர்த்தி, சதாநீகன், சுருதசேனன் ஆகிய உபபாண்டவர்களும் ஆகிய இவர்க ளெல்லோரும் (மகாரதர்கள்) இந்தப் பாண்டவ சேனையிலிருப்பதைக் கண்ணுற்றுப் பார்ப்பீராக!

[யாவனொருவன வேறொருவர் சகாயமின்றித் தனியாக ஆயுதங்களோடு பதினாயிரஞ் சூரர்களுடன் போர்செய்யத்தக்க வல்லமையும் அஸ்திர சஸ்திர பயிற்சியு முடையவனோ அவன் மஹாரதனென்னப்படுவன்.] 4,5,6

மேலும், நம்மைச் சேர்ந்தோரான சூரதீர பராக்கிரம முள்ளவர்களும், நமது சேனைக்குத் தலைவர்களும் யாவரோ அவர்களை உமக்கு ஞாபகஞ் செய்தற்காகச் சொல்லுவேன். அதனைக் கேட்பீராக! 7

தேவரீரும், பீஷ்மரும், கர்ணனும், கிருபாசாரியரும், யுத்தத்தில் வெற்றிவாய்ந்த அசுவத்தாமனும், விகர்ணனும், சோமதத்தன் குமாரனாகிய பூரிசிரவனும், ஜயத்திரதனும், மற்றும் அநேக சூரர்களும் என் பொருட்டுப் பிராணனைத் துறந்து யாவரும் சர்வாயுதர்களாகவும், யுத்தத்திற் கைதேர்ந்தவர்களாகவு மிருக்கின்றனர். 8,9

ஆயினும், பீஷ்மரால் காக்கப்பட்டுள்ள நமது சைனியமானது அபரிதமாகக் காணப்படுகிறது; ஆயினும், வலியற்றது. நமக்கு விரோதிகளாயுள்ள பீமனால் காக்கப்பட்ட பாண்டவர்களது இந்தச் சேனையோ மிதமாயிருக்கின்றது; ஆயினும் வலியுடையது. ஆகலின், நீவிரெல்லோரும் வியூகங்களின் எல்லா மார்க்கங்களினும் அவரவர்க்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ள இடங்களில் ஜாக்கிரதையாக இருந்து நமது சேனாபதியான பீஷ்மரை நன்றாகக் காத்தல்வேண்டும்'' என்று வற்புறுத்தினன். 10,11

பிறகு, சத்துருக்கள் அஞ்சத்தக்க பிரதாபவானும் கௌரவர்களிற் பெரியோருமான குரு பாண்டவர்களுக்குப் பாட்டனுமாகிய பீஷ்மாசாரியர்: துரியோதனனுக்கு உவகை யுண்டாகுமாறு சிங்கநாதஞ் செய்து தமது சங்கத்தைப் பூரித்தனர். 12

''ஓ! திருதராஷ்டிர மகாராஜனே! பின்னர் சங்கங்களும், பேரிகைகளும், படகம் ஆனகம் என்று சொல்லப்படும் நகாரா, கோமுகம் முதலிய வாத்தியங்களும் முழங்கப்பட்டன. அப் பேரொலியானது திக்குகள்தோறு நிறைந்து ஒலித்தது. 13

பின்னர், வெண்மையான குதிரைகளினால் கட்டப்பட்டதாகிய தெய்வீகமான பெரிதாகிய இரதத்தில் அமர்ந்திருந்த மாதவனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமியும், பாண்டு குமாரனான அருச்சுனனும், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தமது திவ்வியமான சங்கங்களைப் பூரித்தனர்.

[14-வது சுலோகத்தில் 'மாதவ' என்று குறிப்பிட்டமையால், சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலுள்ள மதுவித்தையென்கிற வேதபாகத்தினால் புகழப்பட்டவனானதால் மாதவன் என்றும், (மா—லக்ஷ்மி, தவ:—பதி) லக்ஷ்மீபதியானதால் மாதவ என்றும்; மௌனம், தியானம், யோகம், இவைகளையுடையவனானதால் மாதவ என்றும் பெயர் வந்தது. (ஸ்ரீ விஷ்ணு சகஸ்ர நாமம் - சங்கர பாஷ்யம்.]

ஓ! திருதராஷ்டிர மகாராஜனே! பின்பு, ஹ்ருஷீகேசன் தமது திவ்யமான பாஞ்ச ஜந்யத்தை யூதினார். தனஞ்சயன்: தேவதத்தம் என்கிற சங்கத்தையும், பயங்கரமான யுத்தஞ்செய்பவனாகிய செந்நாய்போன்று சிறுத்துள்ள வயிற்றினையுடைய பீமன்: பௌண்டரம் என்கிற பெரிய சங்கத்தையும், ராஜாவும் குந்திதேவியாரது புதல்வருமாகிய தருமநந்தனன்: அனந்தவிஜயம் என்கிற சங்கத்தையும், நகுலனும்-சகாதேவனும்: சுகோஷம், மணிபுஷ்பகம் என்கிற தமது சங்கங்களையும், பாரமான வில்லையுடைய காசிதேசத்தரசனும், மகாரதிகனான சிகண்டியும், திருஷ்டத்யும்னனும், விராடனும், அபஜயமில்லாத சாத்தியகியும், துருபதராசனும், உபபாண்டவர்களான துரௌபதி குமாரர்களும், புஜபலமுள்ள சுபத்திரையின் குமாரனான அபிமன்னியுவும், பிறரும், வெவ்வேறான தத்தம் சங்கங்களை ஊதினார்கள்.

[இந்த 15-வது சுலோகத்தில், பாஞ்சஜந்ய என்றும், ஹ்ருஷீகேஶன் என்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது அதாவது. பஞ்சஜனன் என்கிற இராக்கதனது வயிற்றைப் பிளந்து அவனது எலும்பினின்று வெளிப்படுத்தினபடியால் பாஞ்சஜந்ய என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

ருஷீக-இந்திரியங்களுக்கு, ஈஶ-ஸாக்ஷியா யிருப்பதால் எஜமானனாகிய க்ஷேத்திரக்ஞனாயிருக்கிறவன ஹ்ருஷீகேஶன் என்றும், இந்திரியங்களைச் சுவாதீனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவைகளை விஷயங்களில் ஏவுகிற பரமாத்மாவானதினால ஹ்ருஷீகேஶன் என்றும், சூரிய சந்திர ரூபங்களாக இருக்கிறவராகிய பகவானானவர் அந்தச் சூரிய சந்திரர்களுடைய கேசங்கள் (மயிர்) என்று சொல்லப்பட்ட கிரணங்க

ளாலே உலகத்திற்கு ஜாக்கிரத ஸுஷுப்தி அவஸ்தைகளினால் சந்தோஷத்தை விளைவிப்பதினால் ஹ்ருஷீகேசன் என்றும் பெயர் விளங்கிற்று.] 17,18

அவ்வாறு திக்குகளை நிறைந்த பாண்டவ சேனையின் சங்கின் கோஷமானது; ஆகாயத்தையும், பூமியையும் பிரதித்துவனி யுண்டாகும்படிச்செய்து, துரியோதனாதியர்களின் மனதைப் பிளந்தது, அதாவது குடர்களை வெடிபடச் செய்தது. 19

ஓ! திருதராட்டிர மகாராஜனே! பிறகு பாணங்களைப் பிரயோகிப்பதற்குக் காரணமாகிய யுத்தமானது ஆரம்பிக்குஞ் சமயத்தில், அனுமானைக் கொடியாகவுடைய அருச்சுனன், வில்லை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்வதற்கு உறுதியாய் நிற்கிற துரியோதனாதியர்களைப் பார்த்து, அப்போது பகவானைநோக்கி அடியிற் சொல்லப்போகிற வார்த்தையைக் கூறினான். 20

"ஓ! சுவாமின்! துர்ப்புத்தியுள்ள துரியோதனனுக்கு யுத்தத்தில் நன்மைசெய்யக் கருதியவர்களாய் எந்தெந்த சூரர்கள் இந்த ரணரங்கத்தில் வந்து நெருங்கி நிற்கின்றனரோ, அவர்களை யான் நேரில் காணவேண்டும். ஆகலின், இந்த யுத்தாரம்பத்தில் என்னால் எவரோடு போர்செய்யத் தக்கதோ யுத்தஞ்செய்ய விரும்பியவர்களாக நின்றுள்ள அச் சூரர்களை யான் காணுமளவும் இரு சேனைகளின் நடுவில் எனது இரதத்தை நிறுத்தி யருள்வீராக!" என்று கேட்டுக்கொண்டனன்.

[பிறகு, யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஆவலுள்ளவர்களாய் வந்து நிற்கிற திருதராஷ்டிரன பிள்ளைகளைப் பார்த்து, இலங்கையைக் கொளுத்திய வானரத்தைக் கொடியிலுடைய அர்ஜுனன்: ஞானம், பலம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் இவைகளுக்கு இருப்பிடமாயும், தன்னுடைய சங்கல்பத்தினால் செய்யப்பட்ட எல்லாலோகங்களுடைய சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம் இவைகளை விளையாட்டாக வுடையவனாயும், உயர்ந்தவர்களாயும், தாழ்ந்தவர்களாயு மிருக்கிற எல்லா ஜனங்களுடையவும் மனது, வெளி இந்திரியங்கள், இவைகளெல்லா விதமாயும் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாயும், அடைந்தவர்களிடத்தில் அன்பிற்கு வசப்பட்டுத் தனக்குத் தேரோட்டுகிற காரியத்தில் அமர்ந்த பகவானைத் தான் யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஆசையுள்ளவனைச் சரியாய்ப் பார்ப்பதற்காகத் 'தகுந்தவிடத்தில் தேரை நிறுத்தும்' என்று கூறினானென்பது கருத்து.] 21,22

பிறகு சஞ்சயன் திருதராஷ்டிரபூபனைப் பார்த்து, அஞ்ஞான உறக்கத்தினை வென்ற அர்ச்சுனனால் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் இரு சேனைகளின் நடுவில் பீஷ்மத் துரோணர்முதலாயுள்ள எல்லா அரசர்களின் எதிரில் சிரேஷ்டமான இரதத்தை நிறுத்தி, "ஓ பார்த்த! போர்க்களத்தைச் சார்ந்துள்ள இந்தக் கௌரவ வீரர்களைப் பார்ப்பாய்!" என்று சொல்லினர்.

[கருத்து:—திருதராஷ்டிரனைக் குறித்துச் சஞ்சயன் சொல்லுகிற வார்த்தை யாகையால், 'உன்னுடைய பிள்ளைகளான துரியோதனன் முதலானவர்களை அர்ச்சுனன் ஜயிக்கவேண்டிய நிலைமை இப்படிப் பட்டது என்றாவது, நிந்திக்கக்கொண்டாவது சொன்னானென்று தாத்பரியம். இந்த அர்த்தமே மேலானது. ஏனெனில், அர்ச்சுனனைக் குறித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்வதாயிருந்தால் உங்களுடைய தென்று சொல்லவேண்டும். 'உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய' என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. திருதராஷ்டிரனைக் குறித்து ஸஞ்சயன் சொன்னதாயிருந்தால், 'உன்னுடைய பிள்ளைகள்' என்று சொல்வது சரியாயிருக்கும். (என்ன செய்தார்கள்?) என்னும் அபிப்பிராயத்தை மறைத்துக்கொண்டு சஞ்ஜயன் துரியோதனாதியர்கள் மனங்கள் பிளந்த முதலான கதையைச் சொன்னான்.]

[24-வது, ஶ்லோகத்தில் குடாகேஶன் என்று குறிப்பிட்டமையால், நித்திரையை ஜயித்தவன், எனின், சாகரூகன் என்பது பொருள்; அதாவது, செம்பட்ட மயிர்களை யுடையவன் என்பதாம்.] 23 25

பகவான் இவ்வாறு சொல்லியவுடன் அர்ச்சுனன் ஆங்கு உபய சேனைகளில் இருக்கும் பிதாக்களையும், பாட்டன்மார்களையும், குருமார்களையும், அம்மான்மார்களையும், சகோதரர்களையும், பிள்ளைகளையும், பேரன்மார்களையும், தோழர்களையும், மாமன்மார்களையும், ஆப்தர்களையும் கண்ணுற்று, அளவற்ற பரிதாபத்தோடு கூடியவனாய்ச் சிந்தாகுலமடைந்து, அடியில் வருமாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைப் பார்த்துச் சொல்லானயினன்:—

அர்ச்சுனன் வாக்கியம்

"கிருஷ்ண! போர் புரிய ஆசையையுடையவர்களும், வந்திருக்கின்றவர்களுமாகிய இந்த உறவினர்களை நோக்கி எனது அவயவங்கள் தளர்கின்றன. வாய் உலர்கின்றது. எனது தேகத்தில் நடுக்கமுண்டாகின்றது. உரோமஞ் சிலிர்க்கின்றது.

மேலும், என் காண்டீபமானது கையினின்று நழுவுகின்றது; உடம்பும் எரிகின்றது. இன்னும் இரதத்தில் உட்கார்ந்திருப்ப தற்குஞ் சக்தியற்றவனாகின்றேன். எனது மனம் பிரமித்துள்ளது போற காணப்படுகின்றது.

கேசவா! நான் துர்நிமித்தங்கள் காண்கின்றேன். இந்தப் போரில் உறவினரைக் கொன்று பின்பு சுக போகங்களை அனுபவிப் பதற்கு விரும்பமாட்டேன்.

கிருஷ்ணா! ஜயத்தையும் விரும்பமாட்டேன். இராச்சியத்தை யும் சுகத்தையும் விரும்பமாட்டேன் ஓ! கோவிந்தா! நமக்குப் பந்துக்கள் எல்லோரும் இறந்தபின்னர் இராச்சியத்தினால் வரத்தக்க பிரயோசனம் என்னுளது? போகங்களினாலும், ஜீவித்திருப்பதி னாலும் யாது பயன்?

எங்கட்கு அரசு எவர் நிமித்தமாய் விரும்பப்பட்டுள்ளதோ, போகங்களும் சௌக்கியங்களும் எவர் நிமித்தம் விரும்பப்பட்ட னவோ அந்த ஆசிரியர்களும், தந்தையர்களும், புத்திரர்களும், பாட்டன்மார்களும், அம்மான்மார்களும், மாமன்மார்களும், பேரன் மார்களும், மைத்துனர்களும், அவ்வாறே சம்பந்திகள் ஆகிய இவர்களெல்லோரும் உயிர்களையும் பொருள்களையும் விட்டுப் போர்க் களத்தி னிற்கின்றார்கள்.

ஆகையால், மதுஸூதனா! (என்னைக்) கொல்லுகிறவர்களா யிருந்தபோதிலும், இவர்களை, மூன்றுலகத்தில் இராஜ்ஜாதிபத்தி யத்தினுடைய நிமித்தியத்தினாலும், கொல்வதின் பொருட்டு நான் விரும்பவில்லை. இந்தப் பூமிக்காக என்ன? ஆகலின், நான் அவர் களைக் கொல்ல விரும்பேன்.

[ஃபலோகத்தில் கேசவன் என்று விளித்தமையால், அழகான மயிர் களை யுடையவனாதலால் கேஶவன் என்றும், கேசி என்கிற அசுர னைக் கொன்றதினால் கேஶவன் என்றும், க:-பிரமா, அ:-விஷ்ணு, ஈஶ: உருத்திரன், இம்மூவரையும், வா-சுவாதீனத்தில் வைத்திருப் பவனாதாற் கேஶவன் என்றும், க:-பிரமா, ஈஶா:-உருத்திரன் இவர்களை (சிருட்டியாதி காரியங்களில்) பிரவிருத்தித்திருக்கும்படி ஏவுகிறவனானதால் கேஶவன் என்றும் பெயர் வந்தது.]

[மதுஸூதனா ! மது என்கிற இராக்கதனைக் கொன்ற காரணத்தால் மதுஸூதனன் என்னும் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.] 26 35.

ஜனார்த்தன! கௌரவர்களைக் கொன்று நமக்கு என்ன மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்? கொடும்பாவிகளாக இருப்பினும் இவர்களைக் கொல்வதினால் நம்மைப் பழிபாவங்களே சூழ்ந்துகொள்ளும். ஆகலின், ஜனார்த்தன! இந்த விஷயத்தில் சிறிதும் எனக்கு உடன்பாடில்லை'' என்று கூற, அதனைக் கேட்டருளிய கிருஷ்ணபகவான், "அர்ச்சுன! நான் இதுதருணம் சொல்வதைக் கவனிக்கவும். அதாவது:—

[ஆததாயிகளைக் கொலை செய்தால் பாபம் நேரிடாது. ஆததாயிகள் எனின:—வீடு முதலியவற்றில் நெருப்பிட்டவன், விஷமிட்டவன், சஸ்திரங்களைக் கைக்கொண்டு கொல்லவந்தவன், தனத்தை அபகரித்தவன், பூமியையும் மனைவியையும் அபகரித்தவன், இவர்கள் ஆததாயிகள். இவைகளில் ஒவ்வொன்றைச் செய்தவனைக் கொல்லினும் பாபமில்லை. துரியோதனாதியர் இவ்வாறவைகைப் பாபத்தினும் பூர்ணரா யிருக்கின்றனர். அரக்குமாளிகை கொளுத்தினர்; பீமனுக்கு விஷமிட்டனர், சஸ்திரதாரிகளா யிருக்கின்றனர்; உங்கள் இராஜ்யங்களையும் பொருள்களையும் அபகரித்தனர்; திரௌபதிக்குச் சபையில் மானபங்கம் உண்டாக்கினர். ஆகையால், இத்தன்மையினரான மகா பாபிகளைக்கொன்றால் பாபம் இல்லை யென்பதை நன்றாக உணரக்கடவாய்!" என்று கூறினர்.]

அவ் வார்த்தையைக் கேட்ட அர்ச்சுனன், "கிருஷ்ண! பேராசையுள்ள இவர்களைக் கொன்றால் நமக்குப் பாபமே யுண்டாகும் நீ கூறியவண்ணம் இவர்களைக் கொல்லத் தொடங்கினும் நிர்த்தோஷராகிய பந்துக்களையுங்கூட இவர்களுடன் கொல்லும்படி யிருக்கும். ஆகையால், திருதராஷ்டிர புத்திரர்களை அவர்களின் பந்துக்களுடன் கொல்வதால் நமக்குத் தீமையே விளையும். ஆகலின், ஏ ஜனார்த்தன! கெடுக்கப்பட்ட மனதையுடைய இந்தத் துரியோதனாதியர்களின் வயசம் நசித்துவிடுவதா லுண்டான தோஷத்தையும், நட்புடையார்களைத் துரோகஞ் செய்வதனா லுண்டாகும் பாவத்தையும் அறியாமற் போனாலும், வம்சம் நசித்துப் போவதா லுண்டான தோஷத்தை நன்றாய் அறிகிற நம்மால் இந்தப் பாபத்திலிருந்து நீங்குவதற்கு எவ்வாறு தெரிந்துகொள்ளாமற் போகக்கூடும்?

குலம் நசித்துப் போகும்போது பழமையான குல தர்மங்கள் முழுமையும் நசித்துவிடுகின்றன. தர்மமானது நசித்திருக்கு மளவில அக் குலத்தவரை அதர்மஞ் சூழ்ந்துகொள்ளுகிறது.

கிருஷ்ணா! அதர்மம் மேலிடுவதால் குலத்திலுள்ள ஸ்திரீகள பழிப்படைவார்கள். பெண்கள் தோஷமுள்ளவர்களா யிருந்தால் பிராஹ்மணாதி நான்கு வர்ணங்களின் கலப்பு முண்டாகிறது.

ஜாதி சேர்க்கையானது குலநாசஞ் செய்தவர்களுக்கும், குலத்திற்கும நரகத்திற்குக் காரணமாகிறது. குலத்தைக் கெடுத்தவர்களுடைய இந்தப் பாபங்களினாலே அனாதியாக விருக்கிற ஜாதியாசாரங்களும் குலாசாரங்களும அழிந்துபோய்விடும்.

ஜனார்த்தனா! குலதர்மத்தைக் கெடுத்த மனிதர்களுக்கு நரக வாழ்க்கையாம. எந்தக் காரணத்தினால் இராஜ்யத்தி லுண்டாகும் சுக விருப்பத்தினால பந்துஜனங்களைக் கொல்லத் துணிந்தோமோ அந்தக காரணத்தினாலே பெரிதான பாபத்தைச செய்யத் துணிந்து விட்டோம

ஆகையால், கிருஷ்ணா! ஆயுத பாணிகளாயுள்ள கௌரவர்கள, நிராயுதனும் உயுத்தத்திற்கு முனையாதவனுமாகிய என்னை இவ விடத்தில்தானே, அதாவது இந்தப் பூமியில் கொல்லுவார்களாயின் அது எனக்கு அதிக சுகமாக விருக்கும்"

ஸஞ்ஜயன் வாக்கியம்

"இவ்வகையாக அர்சசுனன கூறி, துக்கத்தினால் சலிப்படைந்த மனத்தனாய், பாணத்தோடு கூடிய காண்டீபத்தை எறிந்துவிட்டு, இரு சேனைகளின் மத்தியில் உயுத்தகளத்தில் தேர்த்தட்டின்மீது இருந்துவிட்டான்." 36-47

முதலாவது அர்சசுனன் சோக அத்தியாயம

முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாவது அத்தியாயம்

சாங்கியயோகம்

ஸஞ்ஜயன் கூறுதல்

காருண்ணியத்துடன் கூடியவனும், கண்ணீர் பெருகுகின்ற விகாரமடைந்த கண்களையுடையவனும, அதுபோலத துக்கததை யுடையவனுமாகிய அவ வருச்சுனனை நோக்கி ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பின் வருமாறு சமாதானனர்:— 1

ஓ! அர்சசுனு! சூரனுக்குத தகுதியல்லாததும, அறிவீனர்க ளால் அடையத்தககதும, சுவர்க்கததிறகுத தடையாவதும், அப கீர்ததியை யுண்டாக்கத்தககதுமாகிய, இவ்விபரீதமானது எக்கார ணததால் அகாலத்தில் உன்னையடைநதது? 2

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

அருசசுனு! "கிலேசததை யடையாதே! உன்னிடத்தில் இஃது (இநதக் கிலேசமானது) தக்கதலல. துச்சமான சிநதா குலத்தைவிட் டெழுநதிரு!" 3

அர்ச்சுனன் வாக்கியம்

"சததுருக்களைக் கொல்லும சுவபாவமுடைய, மது என்னும அசுரனை கொன்ற மதுஸூதனு! பூசிக்கத் தகுநத பீஷ்மரையும் துரோணுசாரியரையும் உயுத்தத்தில எவ்வாறு பாணங்களினுல் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யப்போகிறேன?" 4

மிகுந்த மகிமையுள்ள ஆசாரியர்களைக கொல்லாமல், இநத உலகத்தில் பிசசை யிரந்தாகிலும் உண்பது சிறப்புடையதாம். அவ்வாறன்றி ஆசாரியர்களைக் கொன்ருல் இம்மையிற்ருனே உதிரந் தோய்ந்த பொருளிச்சாசொரூபமான போகங்களை உன்பவனுவேன்.

[கருத்து:—*அன்னபானுதிகளை கொடுத்துப் போஷிததமையால் பீஷ் மரும, வித்தையைப் போதித்ததால் துரோணரும பூசிக்கததக்கவா கள். இவாகளைப் பூசுகளால் பூசியாதிருத்தலே தவருகவிருக்க, இனி இவாகளைக் கொலலுதல் பாமதப்பிதம் ஆகும்.*] 5

எவர்களைக்கொன்று ஒருபோதும் உயிர் வாழ்வதற்கு விரும்போமோ அத்தகைய துரியோதனாதிகள் நமக்கெதிரில் நிற்கின்றனர். (அங்ஙனம் கௌரவர்களைக் கொன்று யாங்கள் புத்திரமித்திரர்களுடன் பட்டாபிஷேகராய் வாழ்வோ மென்கிற திண்ணமும், பீஷ்மாதிகள் மஹா பராக்கிரமசாலிகளாகலின், கூடாது.) நாம் சத்துருக்களான துரியோதனாதியரை வெல்வோ மென்பதும், கௌரவர்கள் நம்மை வெல்வார்களென்பதும் ஆகிய இந்த நிச்சயத்தை அறிவோமில்லை.

[இப்படிப்பட்ட நிச்சயமற்ற சந்தேகத்தினால் நமக்கு முற்கூறிய அறங்கலந்த பிச்சையோ, அன்றி மறங்கலந்த இராஜைசுவரிய போகங்களோ யாது சிறப்பாயது? என்றால், யாவரையுங் கொன்று பின்னர் அனுபவிக்குஞ் செல்வங்களைக் காட்டினும் பிச்சை யேற்று உண்டு உயர் வாழ்வதே சிறப்பாகும்.] 6

மேலும், பெரியோர்கள் முதலிய நல்லோர்களது உயிர்களை இராஜ்ஜியாபேக்ஷையினாற் கொன்று நாம் சுகப்படுவது தருமமல்ல என்கிற துக்கத்தினாலும், அதினா லுண்டாகும் பாவத்திற்கு அச்சமுற்றும், நசித்தசுபாவமுடையயான தக்கது இது என்கிற விஷயத்திற் சந்தேகமுடையவனாய்த் தேவரீரை வினவுகின்றேன்; அது எதுவெனின், எது செய்தற்குச்சிரேயசாக விருக்குமோ அதைச்சொல்வீராக! உமக்கு யான் மாணாக்கனாகின்றேன். தேவரீரைச் சரணமாக அடைந்த என்னைத் தெளிவுடையவனாகச் செய்தல்வேண்டும்.

["கிருஷ்ணா! நான் கார்பண்ய தோஷத்தால் என் சுவபாவங் கெட்டுத் தாமத்தில் சந்தேகத்தை யடைந்த மனதினா லுன்னை வினவுகின்றேன். எது மேலானதோ அதனை நிச்சயமாகக் கூறும். உனக்கு நான் சீடன். உன்னை ஆச்ரயித்த (சரணடைந்த) எனக்கு உபதேசஞ் செய்யும்."]

குறிப்பு:—இந்தச் சுலோகத்தில், "யுத்தமா? பிக்ஷையா? எது உயர்ந்தது" என்று கேட்டபோது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ப்ரஹ்மரஹஸியங்களை வெளியிட்டனர். இதற்கு மற்றோர் பொருளு முளது. அஃது யாதெனில், 'கார்பண்யம்' என்றால் வேதாந்த விசாரங்களில்லாதிருத்தல்.]

[ஸ்வபாவம்:—ஜீவாத்மா, தர்மம-ஈச்வரன். வேதாந்த விசார மில்லாததால் ஜீவாத்ம ஈஸ்வர விஷயத்தில் சமசய முள்ளதாயிருக்கின்றது. ஆகையால், பிரம்ம ஞானத்தைக் கூறுமென்பது கருத்து.] 7

கிருஷ்ணு! தேவேந்திரனாலும், அன்றி பிரமமலோகமாயி னும், அதாவது இந்திரன்முதல் இரணியகர்ப்ப பரியந்தமான சமர் தேவதைகளின் ஐசுவரியங்களை அடைவதிலும் பிரயோஜனமில்லை ஏனெனில், இந்திரியங்களைச் சோஷிக்கச் செய்யும் (வருத்தாநிற கும்) இந்தச் சோகத்தைத் தீர்க்கத் தக்கது எதுவோ அது எனக் குத் தெரியாது.

[கருத்து:—எந்தச் சுகத்தை என் இந்திரியத்துடன் அநுபவிக்கவேண் டும்? மனம் துக்கத்தில் இருப்பதால் எந்த இந்திரியங்களுக்கும் சுகம் உண்டாகாதென்பது கருத்து] 8

"இவ்வாறு தவிஞல் வேதாந்த விசாரமே தக்கது இதையே எனக்குப்போதியும்." என்று அர்ச்சுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுக் குக் கூறி மாறு பேசாம விருந்தான்.

[அப்போது சஞ்சயன் திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்துக் கூறியதாவது:— "சத்துருக்கள தவிக்கும்படி யுத்தஞ் செய்பவனும், (அநித்திய வாழ்வை நித்தியமென நிருக்கும் ஜீவசுபாவமான உறக்கத்தை யொழிக்குங் காலம் வாய்த்தமையால்) அஞ்ஞான நித்திரையைச் செயித்தவனுமாகிய அர்ச்சுனன், பகவானை நோக்கி, முற்கூறியபடி சொல்லி, மீண்டும் பகவானைப் பார்த்து, "உயுத்தஞ் செய்யமாட் டேன்" என்று கூறி, தற்போதமற்றவனுக (மௌனமாக) இருந்து விட்டான்.] 9

ஸஞ்ஜயன் வாக்கியம்

"ஓ' திருதராட்டிரமகாராஜாவே! இருதிறத்துச்சேனையினடுவே இவ்வாறு துன்புற்று நின்ற அர்ச்சுனனை நோக்கி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வான் புன்சிரிப்புடன் கீழ் வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர்.

[கருத்து:—இந்தச் சுலோகத்தில், ப்ரஹஸந்நிவ 'பரிகாசஞ் செய்பவ னைப்போல' என்றிருக்கிறது. இவ்விடத்தில், 'இவ' வாகியாலங் கார மெனவும், ஆகையால், இந்தப் பதத்திற்குப் பொருள் கூற வேண்டுவதில்லை யெனவும், இவ்வாறு இந்தப் பதத்தை விடுவ தால் அர்ச்சுனன் மனம் உயுத்தத்தில் மாறினதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் சிரித்தா ரெனவும் பாவப்படுகின்றது]

[அன்றி, "இந்தவிஷயத்தை ஆசாரியன் கூறுவதுபோலல்லாமல் பரி காசமாக வார்த்தையாடிக்கொண்டு கூறினன்" என்று ஸ்ரீ ராமாநு ஜர் கொள்கையாம் பரிகாசம் எற்றுக்கோவெனில், "அர்ச்சுனனுக்கு இன்னமும் பக்தி திடப்படவில்லை" என்று இவரது அபிப்பிராயம்.]

[ஆபத்தில் தனனையுங்கூட வேண்டிக்கொள்வா. அவ்வளவில், ஸதா அவனுக்குத தாசனுயிருப்பதற்குக கோருாகள. ஆகையால், அந் தப்பதத்தில் காட்டபபட்ட பகதி நமபத்தக்க தனறென பாவம.]

[அாச்சுனன இதறகு முனனரே தான பிரபனனனெனறு கூறின தால் அவனிடத்தில் சந்தேகிததல் தகாதாகையால், சகல சாஸதி ரங்களையும் விருதா காலயாபனஞ் செய்பவரைப்போலப் போதித் தானெனறு ஒருவித கொள்கையாகும.]

[சகல தத்துவஙகளையுஞ்சோதிதத ஆசாரியன மாணவனுக்குப்போதிப் பதுபோல லீலையாய் உபதேசிததானெனறு மறறொ கருததாகும.]

[தேகேந்திரியங்கள தததம மாத்திரைகளின வியாபாரங்களினினறு சேர்ந்தவைகளாகவம, காணங்கள தததம் விரிததிகளின பிரோக மற்றவைகளாகவும், போதம பதைப்பற்றதாகவும், முனனரே உடல் பொருளகளை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரப்பிரமத்தினபால் வைதத பரம பகதியானே தததஞ் செயது அவரது அருளுரையை முடி யாக வகிதது, இதுவரையில் நடந்துகொணடதா லுணடான பக குவ மேலிட்டதால் இது தருணததில நினற ஆவியையும் பகவா னுக்கே தத்தஞ் செயது தற்சுதந்திர மிழந்து நிற்கு மாணுக்கனுன அர்ச்சுனனது அதிதீவர பக்குவத்தை புணாந்த "தூஷ்ணீம பஹ பூவஹ" "மௌனமாயிருந்தான" எனறது. இங்கு 'ஹ' எனறது, "இராஜகுமாரனும விஷயபோகததில மட்டிலலாத பிரபலமுடைய வனும், அசகாய சூரனுமான அர்ச்சுனன் வேதங்களாலும அறி வதற கருமையான பிரமம ஞானததை ஸ்ரீ பகவான் திருவாக்கா லே அடைவதறகு, ஆ! எனன புண்ணியஞ் செயதுளனே?' எனச் சஞ்ஜயன் அடைந்த ஆச்சாயததை விளஙகிக் காட்டியது.]

[திரிபுரத் தவுணரைத் தேவாகளின பொருட்டு அவர்களின கர்வத் தைப் போக்குமாறு சிவன நகை செயதருளியபோது அது பொடி பட்டவாறு, இஞ்ஞானறு அர்ச்சுனனுக்காக அவனது தூல சூக்கும காரண உபாதிகளான முப்புரத்தை நீறுக்கக் கருதிய கருணையங கடலான ஸ்ரீ பகவான் புனசிரிப்புள்ளவரைப்போல "இதவசம் உவாச" இது சொல்லின ரெனறதாம். இங்கு "இவ" போல, எனறதின. அனறு திரிபுரத்தைச் சிரிதரெரித்தமை ஒருவிககப்பட் டது.]

[தீக்ஷை யெனபது; உபதேசம. இது ஐவகைப்படும் என்னை,சொரூப தீக்ஷை, மானத தீக்ஷை, சாக்ஷி தீக்ஷை, பரிசதீக்ஷை, கிரியா தீக்ஷை, என்பனவாம்.]

[இனி, (1) சொரூப தீக்ஷையாவது:—பரமகுரு அநுபவாதீதமான சகச சுபாவசித்தனாயிருக்க, அவர் சந்நிதியில் பரிபாக விசேடத்தாலே நின்ற சாங்குசித்தனாகி உத்தமாதிகாரியான சீடனும் அங்ஙனே அநுபவசித்தனாய் விளங்கியிருத்தலாம்.

(2) மானத தீக்ஷையாவது.—ஆசாரியர் தானே மாணவனது புத்தியில் அனுப்பிரவேசித்து அவனது அந்தரங்கத்தில் சின்மயத்தைப் பிரகாசித்துத் தானாக அவனது சைதன்னியத்தை வியாபித்துக் கொண்டு நோக்கலும் அச் சீடனும் அங்ஙனே விளங்கிடுதலாம்.

(3) சக்ஷு தீக்ஷையாவது.— அங்ஙனமாய அனுபூதியையுடைய திருஷ்டியோடும் சீடனை, அவன் சேவித்து நின்றபோதெல்லாம் ஆசிரியர் நோக்கியருள, அச் சீடனும் ஆசிரியரது அநுபூதிநிலையை அடைந்திடுதலாம்.

(4) பரிச தீக்ஷையாவது:—ஆசிரியரை அபிஷேக அலங்காராதிகளால் மகிழச்செய்த காலத்தில், அநுபவதிருஷ்டி யுல்லாசத்தோடும் அவர் தமது அஸ்தம் திருவடிகளை மாணாக்கனது முடியிற் சாத்தியருள, அவனும் உள்ளபடி அநுபூதியுடையனாதலாம்.

(5) கிரியா தீக்ஷையாவது:—பிரமவேத்தாவானவர் அபரோக்ஷாநுபவசித்தமான சுபாவத்தோடு மிருக்குங்கால், சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதி முதலிய தொடங்கி அகலாதவருடன் வசித்தல், அவரைச் சதா வுபசரித்தல் முதலியவற்றோடு அவரது சொற்களை யெல்லாம் பொருளாகக் கொண்டு, உபதேசம் மனதில் நிலைபெறச் செய்துகொண்டு, அவைதவாசனா பீஜமான அஞ்ஞானம நசித்தவனாய், உடலந்தம அவரைக் காத்து நிற்பதினால் சீடன் அநுபூதியுடையனாதலாம்.]

[இனி, புனசிரிப்புக் கொண்டவரைப் போற்ற கூறினாரென்ற தீக்ஷா விசேடத்தாலே, பரம குருவாக ஸ்ரீ பகவான்: ஆமை, மீன், பறவை போலத் திருவுளத்திற் கருதுதல், கருணைக் கண்ணால் நோக்குதல், அஸ்தத்தால் மத்தகத்தைப் பரிசித்தல் முதலியவும் புரிந்தனரென்பது வைதிக மரபாதலின் உடன்கொளற்பாலதுவுமா மெனக.] 9-10.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்.

“ஓ! அர்ச்சுனா! நீ துயரப்படத் தகாத விஷயத்தில் துயர்கின்றனை. தேகாத்ம விவேகத்தினால் சொல்லக்கூடிய வார்த்தைகளையும் கூறுகின்றாய். பண்டிதர்கள் (ஆத்மானாத்ம விவேகிகள்) தேகங்களைப் பற்றியும ஜீவாத்மாக்களைப்பற்றியும் (அதாவது, இறந்தவர்களையும், உயிரோடிருப்பவர்களையும குறித்து) துக்கமடைய மாட்டார்கள். நீ விசாரிக்கத்தகாத வஸ்துக்களைக்குறித்தும் விசனமுறுகின்றனை?”

[குறிப்பு:—தேகம், ஆத்மா இவைகளின் சுவபாவத்தை அறிந்தவனு லுண்டாகக்கூடிய வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறாய்; தேகம், ஆத்மா இவைகளின் சுவபாவத்தைத் தெரிந்துகொண்டவர்களுக்கு இவ் விஷயத்தில் விசனமடைவதற்குக் காரண மொன்று மில்லை. தேகங் களைப்பற்றியும், ஆத்மாக்களைப்பற்றியும் அவற்றின் சுபாவமான தன்மைகளைத் தெரிந்தவர்கள் விசனப்படுவதில்லை. ஆகையால் ஒன் றுக்கொன்று விரோதமான இந்த இரண்டும் உன்னிடத்தில் தெரிய லாயின. எது வெனனில், 'இவர்களைக் கொல்லப்போகிறேன்' என்று நீ துக்கிப்பதும், தேகத்தைவிட வேறென்று தெரிந்து கொண்டு, அதனால் தாமாதாமத்தைப்பற்றிப் பேசுவதுமேதான். ஆகையால், தேகத்தின், சுபாவத்தையும், அதைக்காட்டிலும் வேறாய் நித்தியமான ஆத்மாவையும், அதை அடைவதற்குக் காரணமான உபாயமாகிய யுத்தம் முதலிய தாமத்தையும், நீ அறிந்துகொள்ள வில்லை. பலத்திலாசையில்லாமல் செய்யப்படுகிற இந்த யுத்தம் ஆத்மாவின் உண்மையான சுவரூபத்தை யடைவதற்கு உபாயமா யிருக்கிறது. ஆத்மாவோ பிறப்பினு லுண்டாகும் உற்பத்தியும், மரணத்தினு லுண்டாகும் அழிவு யில்லாதது ஏனெனின், அந்த ஆத்மாவுக்கு உற்பத்தியும் மரணமு மில்லையாகையால், அவ் ஆத்மா வைப்பற்றி நீ துக்கிக்க வேண்டியதில்லை. அசேதனமாகிய தேகமோ, மாறுதலையோ சுவபாவமாக உடையது; அதற்கு உற்பத்தி விநாசங்கள் உண்டாவது சுபாவத்திலேயே ஏற்பட்டது. ஆகையால், அதைப்பற்றியும் நீ துக்கிக்க வேண்டியதில்லை. மேலும், வெளி மயக்காகிய மண் முதலிய பஞ்சபூத விகாரத்தினால் அமைந்த பொம்மை யுருவங்களை மனிதர் முதலிய பேதங்களாகப் பகுத்து, தன்மையி லொன்றைத் தானெனவும், ஏனை வேற்றுருவங்களில் சிலவற்றைத் தாய்தந்தையர்க ளெனவும், சிலவற்றைத் தாரம் மகவெனவும், சிலவற்றைச் சுற்றந் தமரெனவும், சிலவற்றை அன் னியர் பகைவரெனவு மதித்து, அதனால் விளையும் ஆக்கங் கேட்டி னது சுகதுக்கானுபவத்தைச் சுதந்தரித்து, ஜனன மரண மென்கிற பிரவாகப் பேரிருட் பிழம்பில் திகைத்துத் தடுமாறுவது ஜீவ சுபாவ மாம். நீயும் இது விஷயமாய் மனம் நைகின்றனை இதனை நீ விட் டொழியக்கடவாய்!] 11.

"நான் ஒருகாலத்திலாவது இல்லாமற் போனதில்லை. நீயும் இல்லாமற் போனதில்லை. போர் முகத்தில் நிற்கின்ற இந்த அரசர் களும் இல்லாமற் போனதில்லை. நாமெல்லோரும் தேகமழிந்த பின் னும் இல்லாமற் போகின்றோ மென்பது மில்லை."

[குறிப்பு:—எல்லாவற்றிற்கும் கட்டளை யிடுபவனாகிய நான் இப்பொ ழுது நடக்கிற காலத்திற்கு முந்தியதாயும், அநாதியுமான காலத்

தில இருக்கவில்லை யெனபதில்லை, அதாவது, இருந்துகொண்டே யிருந்தேன நியமிக்கக்கூடிய ஜீவாகளும் இருக்கவில்லை யெனப தில்லை, இருக்கவே இருந்தீர்கள். நானும நீஙகளுமாகிய எலலோரும இதறகுப் பிறகு வருஙகாலத்திலும இருக்கப்போகிறதில்லை யெனப தில்லை; அதாவது, இருக்கவே போகிறோம். எவவாறு எல்லா வஸதுக்களையும் நியமிக்கிற பரமாத்மாவாகிய நான நித்தியனென கிற விஷயத்தி லில்லையோ, அவவாறே க்ஷேத்திரஞ்ஞரென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களாகிய நீஙகளும நித்தியாகளென்றே நினைக்கவேணடும.

[குறிப்பு:—இவவாறு சாவேஸ்வரனுகிய பகவானுக்கும ஜீவாகளுக்கு முளள பேதமும, ஜீவாத்மாக்களுக்குள் ஒவவொரு ஜீவனுக்குமுளள பேதமும, உண்மை யென்று பகவானுலேயே சொலலப்பட்ட தென்று விளங்குகிறது; எனெனில்; அஞ்ஞானத்தால் மோகித் துக் கிடக்கிறவனைக் குறித்து அந்த அஞ்ஞானம நீங்குவதறகாக, உணமையான நித்யதவத்தை உபதேசிக்குஞ் சமயத்தில, நான, நீ, இவாகளெலலோரும் நாம என்று சொல்லி யிருக்கிறபடியால், ஆத்மாக்களுக்குப பேதம ஔபாதிகம, அதாவது, காரணத்திஞ லுணடானது. 'சுவரூபத்தில் பேத மிலலை' என்று சொலலும பக்ஷத்தில் ஆத்மாக்களுக்குப் பேதம பொயயாகையால், உண்மையை உபதேசிக்குஞ் சமயத்தில் பொய்யாகிய பேதத்தைச் சொல்வது பொருந்தாது.]

இவவாறு பகவானுல அருளிச்செய்யப்பட்ட பேதமானது சுவபா வத்திலேயே ஏறபட்ட தென்று நித்தியாகளாயும, அறிவுள்ளவர்க ளாயும, அநேகர்களுமான ஜீவாகளுக்கு. நித்தியனுயும், சேதன னுயும், ஒருவனுயு மிருக்கிற எந்தப் பரமாத்மா இஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறுனே என்று ஆத்த முள்ள சுவேதாசுவதா உப நிஷத்தில கூறியுளளது. 'அவித்தையினுல பேதத்தைப் பாாக் கிறுன' என்று சொல்லும பக்ஷத்தில, உண்மையைக் கணடறிந்த பரமபுருஷனுக்குப் பேதஙக ளொன்று மிலலாமல், கூடஸ்தனுய் நித்தியனுய் - ஞானஸ்வரூபனுன தனனுடைய வுணமையை எப் பொழுதும தான பாாத்துக்கொண்டிருப்பதிஞல், அஞ்ஞான மும அதன காரியங்களும் நீங்கிவிட்டபடியால், அஞ்ஞானத்தி னுல் பேதத்தைப் பாாப்பதும், உபதேச முதலியவைகளும் பொருந்தாது. 'எலலாம ஒன்று' என்கிற அறிவைப் பரமபுருஷ னுக்கு, அத்வைத ஞானத்திஞல் பொய்யென்று ஞான முண்டா யிருந்தாலும், முன வாசனையினுல் உலகம பேதப்பட்டதாகவே தோனறும.

“மடிப்புடனே கூடிய வஸ்திரத்தைக் கொளுத்திவிட்டால் அது பார்வைக்கு வஸ்திரமடிப்புப்போலிருந்தபோதிலும், உடுத்துகிறது முதலிய காரியங்களுக்கு அது உபயோகப் படாததுபோல, இந்தப் பேதஞானம் சம்சார பந்தத்தை உண்டாக்காது” என்று கூறுவோமாகில், அதுவும் யுத்திக்கு ஒத்திருக்கிறதில்லை. கானலைப் பார்க்கும்போது ஜலமென்னும் புத்தி உண்டாகிறது, அது ஜலமல்லவென்கிற சரியான புத்தியினால் மறுத்த பிறகு முன் வாசனையினால் கானலைப் பார்க்கும்போது ஜலமென்று தோன்றினாலும், ஜலத்தைக் கொண்டுவரப் பிரவிர்த்தி செய்வதற்கு அது காரண மாகாது.

“ஈஸ்வரன், முன்பு கொஞ்சக்காலம் அறியப்படாமலிருந்து, பின்பு சாஸ்திரத்தினாலுண்மையைத் தெரிந்துகொண்டவனாகையால், அவனுக்குப் பாதிதானுவிருத்தி உண்டாகலாம்” என்று சொல்லமுடியாது, ஏனெனில், எவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் தெரிந்துகொண்டவனோ அந்தப் பரமாத்மாவின் சக்தி உயர்ந்ததாகவும் பலவிதமாகவும் கேட்கப்படுகிறது. “சுபாவத்திலேயே ஏற்பட்டதான ஞானம், பலம், கிரியை இவைகளும் கேட்கப்படுகின்றன” என்று ஆத்த முள்ள சுருதி வாக்கியங்களும், “சென்று போயினவும், இருக்கின்றனவும், வரப்போகின்றவனுமாகிய பிரபஞ்சங்களை நான் அறிவேன்; என்னையோ ஒருவனு மறிய மாட்டான்” என்று 7-வது அத்தியாயம், 24 வது சுலோகத்தில் கூறப்போகிற வார்த்தைக்கு விரோதம் வரும்.

மேலும், பரமபுருஷனும் இப்பொழு திருக்கிற ஆசாரியர்களுடைய பரம்பரையும், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களில்லை யென்கிற உண்மை யிருக்கும்பொழுது பேதஞானம் தொடாந்து வந்தாலும், தங்கள் தங்கள் நிச்சயத்திற்குத் தக்கபடி ஆத்மாவைத் தவிர வேறு பொருளில்லை யென்று யாருக்கு உபதேசிக்கிறுனென்று கேட்டால், பதில் கூறவேண்டும். ‘பிரதிபிம்பம் போல கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற அர்ச்சுனன் முதலியவர்களுக்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது’ என்பதும் சரியல்ல. பைத்தியம் பிடியாத எவனும் இரத்தினம், கத்தி, கண்ணாடி முதலியவைகளில் தோன்றும் தங்கள் பிரதிபிம்பங்கள் ‘தங்களைவிட வேறல்லவென்று தெரிந்து கொண்டு, அவைகளுக்கு ஒன்றையு முபதேசிக்கமாட்டானல்லவா?’ ‘பாதிதானுவிருத்தியு முண்டு’ என்று அவர்களால் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில், ‘பிரபஞ்ச மில்லை என்று தடுக்கிற ஆத்மாவைத் தவிர வேறு பொருளில்லை’ என்கிற ஞானத்தினால் ஆத்மாவைத் தவிர வேறு யும், அநாதியுமான இந்தப் பேதஞானத்

திற்குக் காரணமாகிய தோஷமும் நாசமுமடைந்துவிட்டபடியால், சந்திரனை இரண்டாகப் பார்ப்பதிலேயே, சந்திரன் சந்திரன் ஒன்றென்று தெரிந்துகொள்வதால், அப்படிச் சந்திரனை இரண்டாகப் பார்ப்பதற்குக் காரணமாகிய உண்மையான திமிரம் முதலிய தோஷம் நாசமடையாதிருத்தலால், பாதிதானுவிருத்தி சொல்லலாம், (அதாவது, காரணமில்லாவிட்டால் காரியமாகாதென்ற அபிப்பிராயம்); அவ்வாறு சந்திரனை இரண்டாகப் பார்ப்பது தொடர்ந்து வந்தாலும், அவ்வா றில்லையென்று அதிக பலமுள்ள பிரமாணத்தால் மறுக்கப்பட்டபடியினால் ஒருகாரியமும் செய்கிறதில்லை, இவ்விடத்திலேயோ பேதஞானமும் அதற்கு விஷயமாகத் தோன்றுகிற பேதங்களும் இந்தப் பேதஞானத்திற்குக் காரணமாகிய தோஷங்களும் பொய்யாகையினால் பொருளி னுண்மையைத் தெரிந்துகொள்வதினால், அதாவது, நாசஞ் செய்யப்பட்டபடியினால், ஒருவழியாலும் பாதிதானுவிருத்தி சம்பவிக்காது. ஆதலின், சர்வேச்வரனுக்கோ, அன்றி இப்போதிருக்கும் ஆசாரியர்களின் பரம்பரைக்கோ தத்துவஞான மிருந்தால் பேதங்களைப் பார்க்கிறதும், அதினா லுண்டாகு முபதேச முதலியவைகளும் சம்பவிக்காது. இல்லையெனில், அஞ்ஞானமும், அதன் காரியமாகிய பேததர்சனமு மிருந்தாலும், தான் தெரிந்து கொள்ளாமையினால் உபதேசஞ் செய்வதற்குச் சரிப்படாது.

மேலும், 'ஆசாரியனுக்கு, ஆத்மாவைத் தவிர வேறு பொருளில்லை' என்கிற ஞான முதயமானபடியினாலேயே, பிரமத்தின் அவித்தையையும் அதன் காரியமான பிரபஞ்சமும் நாசஞ்செய்யப்பட்டபடியினால், சிஷ்யனைப்பற்றி உபதேசஞ்செய்வது பிரயோசனமற்றது. ஆசாரியனும் அவனுடைய ஞானமும் அவித்தையினா லுண்டாக்கப்பட்டபடியினால், பிரமத்தின் அவித்தையைப் போக்கச் சக்தியற்றதாகிவிடும். 'அவித்தையினா லுண்டாக்கப்பட்டதா யிருந்தாலும், இதற்குமுன் உண்டாகிய அஞ்ஞானத்திற்கு இது விரோதியாகையால், அதைப்போக்கலாம்' எனின், இது ஆசாரியனுடைய ஞானத்திற்கும் பொதுவாகையால் அதற்கு முன்னிருந்த அஞ்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கலா மாகையால் உபதேசம் பிரயோசன மற்றதுதான். இவ்விதமாக யுக்திக்கு ஒத்திராத வார்த்தைகளுக்குப் பதில் சொன்னது போதும். [இராமாநுஜர்]

[ஸ்ரீசங்கரபாஷ்யக் குறிப்பு:—உடம்பினை நானெனக்கொண்ட மூடமாகிய அதிஷ்டானாஞ்ஞானமே பல அனர்த்தங்கட்குக் காரணமான பேத புத்தியைத் தந்து விபரீதப்படுத்துவதாகலின், பஞ்சபூத காரியமாகிய உடம்பினையும் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரிய அந்தக்கரணங்களையு நேதிகளைந்து, அங்ஙனம் நேதிகளைதற் குட்படாத ஆத்ம

தத்துவத்தை யறிந்தாயாயின், 'நாமெல்லோரும் ஒருகாலத்திலாயி னும் இல்லாமற் போனதில்லை; அல்லாமல், தேகமழிந்த பின்பும் இல்லாமற் போவதுமில்லை' என்பதை அபரோக்ஷமாக அறிவாய். உடம்புகள்தோறும் நானென்ன அறிவாய் நிறைகும் ஆன்மா ஒன்றே யாம். தேகத்தை முன்னிட்டுத் தன்மையிடனும், முன்னிலையிட னும், படர்க்கையிடனும், ஆண் பெண் முதலிய பாலவகுப்புகளும், ஆன்மாவினிடத்து அவித்தையினால் கற்பிக்கப்பட்டதேயன்றி இந் தப் பேதபாவனை விபரீதங்கள் பரமார்த்தத்தில் சசவிஷாணத்தைப் போன்று மித்தையேயாம் என்றதாம் இதனால், பிறவி தொடங்கி தேகோக பாவனை விபரீதத்தாலுண்டாகிய நான், நீ, அவர்கள் என் கிற பேதஞானத்தைத் தத்துவோபதேசத்தாற் கழற்றி மாணுக்க னுக்கு அபேத அத்துவித அபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரானுபூதியை உப தேசித்ததாம.

"அபேதஞானமாகிய அத்துவிதமே பரமார்த்தம்" என்பதற்கு யோக சிகோபநிஷத்திற் கூறியதாவது:—சைதன்னியமானது ஒன்றே யாகலின் அதிற் பேதஞசாதிப்பது ஒருகாலத்தினும் பொருத்த முடைத்தன்று. பழுதையினிடத்திற் பாமபென்கிற தன்மை போல, ஜீவத்துவம் (பிரமத்தினிடத்துத் தோற்றமான பொய் யென்று) அறியத்தக்கதாம். இது கயிறு என்கிற ஞானமில்லாமை யின் ஒருகணத்திற் கயிறே சாப்பமாகக் காணப்படுகின்றது. அது போல, கேவலம் சித்தே பிரபஞ்சமாக விளங்குகின்றது. பிரபஞ்சத் திற்கு உபாதான காரணம் (கடத்திற்கு மண் உபாதானம் போல) பிரமத்தையன்றி அயலில்லை ஆதலின், இந்தச் சகல பிரபஞ்சமும் பிரமமாகவே யிருக்கின்றது, அயலில்லை. சகலமும் ஆத்மாவாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலின் வியாப்பிய மென்பதும், வியாபகமென்ப தும், மித்தையேயாம்.

பரதத்துவமானது இங்ஙன மறியப்பட்டால் பேதஞ் சொல்ல இட மேது என்றதனாலும், பேதத்தைத் தோற்றுவிக்கும் அவிதஞான மானது அவிவேகமாக வுண்டானதன்றி அது பரமார்த்தமாகா தென்பதற்குப் பிரமாணம்: மாண்டுக்கியோபநிஷத்து. "பலவாகத் தோன்றும் இந்தத் துவிதமானது மாயாமாத்திரமே. இரண்டாவ தில்லை யென்கிற அத்துவிதமே பரமார்த்தமாம்" என்றதனாலும்,

"ஈஸ்வரனே தேகத்தளவாகப் பல ஜீவாகளெனப்படும்" என்றதற்குப் பிரமாணம்: நிராலம்போபநிஷத்து. "ஈஸ்வரனே பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், இந்திரன் முதலிய நாமரூபத்தினால் "நான் தூல தேகமாக விருக்கின்றேன்" என்கிற தூலாத்தியாசத்தினால் ஜீவ னுகின்றான். அவன் ஒருவனேயாயினும், தேகோற்பத்திக்குக் காரணமான கருமபந்தத்தினாற் பல தேசங்களிற் பல ஜீவர்களாகக்

காணப்படுகின்றன. (ஏரி, குளம், சால, சட்டி, குடத்தின ஜல சந்திரன போல) என்பதனாலும,

மஹா நாராயணோபநிஷத்து:—"எவவாறு தங்கமானது கடக மகுடாதிகளாகக காணப்படுகின்றதோ; எவவாறு சமுத்திர சலமானது, பேரலை சிற்றலைகளாகவும், நுரை குமிழி திவலைகளாகவும், உப்பாகவும, பாறைகளாகவும, மற்ற மனேகவகைப் பொருள்களாகவும் காணப்படுகின்றதோ; எவவாறு மண்ணானது பருவதமாகவும், விருக்ஷமாகவும், திரணமாகவும், புதலாகவும, கொடி முதலிய அநேக வகைப் பொருளகளாகவும காணப்படுகின்றதோ, அவவாறே அதது வித பரமானந்த இலக்கண பரப்பிரமமாகிய நானே சகலமு மாகினேறன; சகலமும என சொரூபமே, எனக்கு அயலாக அணுததுணையு மிலலை, என்பவற்றினாலும,

ஜீவன: பிரமததின ப்ரதிபிம்பமன்றிச் சுயஞசத்தைபுடையதாய்ப்; பிரமத்துக்கு வேறாக இரணடாவ தொரு முதலன்று எனபதற்கு ஷை உபநிஷத்தில் (மாயை வித்தைகளில்) பிரமசை தனனிய பிரதி பிமபங்களே ஜீவாகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. சகல ஜீவாகளும் அந்தக்காரணத்தை யுபாதியாக வுடையவாகளா மெனபதனாலும்,

[ஸ்ரீ சங்கரர்.—பேதஞானமானது சுருதி, யுத்தி, அநுபவங்களால விலக்கப்பட்டுள்ள தெனபதைக் கணடு தெளிக.] 12

"சீவனுககு இந்தத தேக சம்பநததகதினால காளைப்பருவமும், யௌவனமும், வார்த்திகமும் எததன்மையோ அததன்மையாகவே இறந்து மற்றொரு சரீரததை யடைதலும, மேற் கூறியுள்ள பருவங்கள் போலவே ஈது மொரு பருவமாகலான் விவேகியானவன் சோக மடைவதிலலை."

[உள்ளுரை:—"ஓ! குந்தி புததிரா! இந்திரியங்கட்கு விஷயங்களோடு சமபந்தங்கள, சீதோஷ்ணம சுகதுக்கம எனபனவற்றை உணடு செயகின்றனவாயும, வரதுப் போகுள்ளனவாயும, நிலையற்றன வாயு மிருககின்றன. ஆதலால், ஓ! பாரததா! அச சீதோஷ்ணாதிகளைப் பொறுத்துககொள. ஓ! புருஷசிரேஷ்டனே! இவைகள, சுக துக்கஙகளைச் சமமாக எண்ணிய விவேகியான எநதப புருஷனைப் பாதிக்கமாட்டாவோ அந்தப் புருஷன மோக்ஷ மடைவதற்குத் தகுந்தவனாயிருக்கிறான. இலலாததறகு இருப்பிலலை; இருப்பதறகு இலலாமை யில்லை; இவ விரண்டின நிச்சயம் உண்மை யறிந்தவாகளால தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஜடமான சகல வஸதுக்களும் எந்த ஜீவேசுவராகளால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ

அதை நாசமற்றதாக அறி! நாசமற்ற இதற்கு நாசத்தை விளைவிக்க ஒருவனுஞ் சக்தனல்லன."

"கிருஷ்ணு! இதறகாயினு மிழிந்த சரீரம் வரின துக்கமேயன்றோ?" "அர்ச்சுனு! அப்படிக்கல்லா பீஷ்மதத்துரோணாகள மஹானுபாவாகள'' என்று நீயே கூறினுய். இவாகளுககு நலல சரீரமே வரும. கஜேந்திரனுக்கும நளன கூபா மணிகிரீவாகளுககும் பூாவஜனம ஸமிருதி யிருந்ததால, தமது அகஙகாரம நடக்கையில தமக்கு லபித்த அந்தச் சரீரம் நலலதே யென்று அவாகள சந்தோஷித்தனா."] 13

"ஓ! குநதி புத்திரா! பஞ்சதன மாத்திரைகளால பிறநத இநதிரியங்களுக்கு விஷயஙகளோடு சமபநதங்கள் சீதோஷ்ண சுக துகக மிவைகளை யுண்டாககுவதாயும், மாறி மாறி வரததக்கனவாயும நிலையற்றனவாயு மிருககின்றன. ஆதலின், அச சீதோஷ்ணுதி சுகதுககஙகளை, ஓ! பரத வமசததிற் பிறநதவனே! பொறுததுக் கொள்வாயாக!''

[கருத்து:—'சீதோஷ்ண ஸுகதுக்கதாஃ' சீதோஷ்ண சுகதுககரூபமான உலகமானது, "மாத்ராஸ் பர்ஸாஸ்து" சப்தாதி பஞ்சதன மாத்திரைகளின கூறுகிய சுரோததிராதி இந்திரியங்களினறு சமயோகத்தினுற றேனறும் எனறது, சப்தமுதலிய ஐந்தும், அவற றினகணதோன்றிய பூதங்களைந்தும, அவற்றின கூறுய் ஞானேந் திரியஙகள் ஐநதும், கருமேந்திரியஙகள் ஐந்தும், தெரியும் புருடனும தெரிதற கருவியாகிய யான அகங்கார மனமும, அவற்றிறகு முதலாகிய மூலப்பகுதியுமாகிய இவ விருபததைந்து தத்துவங்களை யனறி யுலகெனப் பிறிதொன்றில யெனப் பெறறும். இவைகள அசத்தாகிய மாயாகாரிய மாகலான "ஆகமாபாயிநஃ" போக்குவரத் துள்ளனவும், "அநித்யாஃ" நிலையறறனவா யழிதற்பாலனவா மெனவுங் கூறியதாம். அதாவது, நீ கொல்லாதிருககினும் பீஷ்ம துரோணர்கள் நெடுங்காலம் ஜீவித்திருக்கார.]

ஸ்ரீ சங்கரர்:—இந்திரியங்கள் விஷயங்களுடன சம்பந்தப்படுவதால், சீதோஷ்ண சுகதுககாதிகள் காலபேதத்தா லுண்டாகின்றன. சுகதுக்காதிகள் ஆத்மாவுக்குக் கிடையாது] 14

"புருஷ சிரேஷ்டனுன ஓ! அர்சசுனு! இந்த விஷய வாசனைகள் சுகதுக்க சமபுத்தியுடைய அபேத ஞானியான எநத தத்துவ விவேகியை உபாதிககமாட்டாவோ அவனன்றோ மோக்ஷத்திற்கு உரியவனுகின்றான்.''

[ஸ்ரீ சங்கரர்:—"அருச்சுனு! (இராஜ சேவகன், கள்வர்களைத் தனனை யொத்தவரென்று அவர்களைக் கைது செய்தல் பெரும் பிழையா மென்றெண்ணித் தன் வீட்டிலேயே உட்கார்ந்திருந்தால், அவனுக்கு உயர்ந்த நிலைமை வாய்க்காததுபோல, ஸ்வகாமமாகும் யுத்தத்தை விட்டுவிடுவையாயின் உனக்குப் பெரியவனென்னும் புகழுண்டாகாது. பெருங் காரியஞ் செய்து அதிலுள்ள சுகதுக்கங்களைப் பொறுத்தல் வேண்டும். ஓ! புருஷ சிரேஷ்டனே! துக்கத்தையும் சுகத்தையும் ஒப்பாக எண்ணி, தைர்ய புகத ளுய் (தைர்யத்தால் அவஸ்யம் வரத்தக்க துக்கத்தைச் சுகத்தைப்போ லெண்ணி மோக்ஷ சாதனமான தன் குல தர்மத்தைப் பலாபி ஸந்தி யில்லாமல் செய்துகொண்டிருக்கிற, எந்தப் புருஷனை இவை (இந்தப் பாணங்களினடிகள் முதலாகிய குரூர ஸ்பர்ஸங் கள்) துக்கிக்கச் செய்யாவோ அவனே நித்யாநந்தத்திற்குத் தக்கவ னுகின்றுன் இந்த ஶ்லோகத்தில் "தீரஃ" என்று கூறினமை யால், ஆத்மானுத்ம ஞானிகளைச் சுகதுக்காதிகள் பாதிக்கமாட்டா தென்பர்."

15

"இல்லதற்கு உள்ளதில்லை; உள்ளதற்கு இல்லதில்லை; இவை யிரண்டிற்கும் நிச்சயம், தத்துவம் தெரிந்தவர்களாம் அறியப்படு கின்றது."

[ஸ்ரீ மாத்துவாசாரியர்:—"கிருஷ்ணு! பீஷ்மத்துரோணாகளை நான் எவ்விதம் கொல்வேன்? என்று உம்மைக் கேட்டேன். அதற்கு நீர் ஆத்மா நித்ய னென்றும், சரீரம் அநித்திய மென்றும், மமகாரம் நீங்கின காலத்தது துக்க முண்டாகாது என்றும் கூறி யருளினீர். அந்த விஷயம் உண்மை யென்று நமபத் தகுந்ததாக இருக்கின்றது 'நரகத்தில் நித்திய வாசம் உண்டாகுமே?" என்று உம்மைக் கேட்டேன். நீர் அதற்குச் சரியான சமாதானம் கூற வில்லை. ஆகையால், அதனை விலக்குவாய்" "அருச்சுனு! கெட்ட காரியங்களுக்குப் புண்ணிய மில்லை; நல்ல காரியங்களுக்குப் பாவ மில்லை. (உயுத்தம் ஸ்வதர்மம் ஆதலினுல் நற்காரியம். இதனுல் உனக்குப் பாவ மில்லை என்று கருத்து.) நீ இது தருணம் இந்த விஷயத்தில் நம்பிக்கை யடைந்தவனுய்ப் பிரவிாத்திக்கவேண்டும்." இந்த ஶ்லோகத்தில் பாவ என்பதற்குப் புண்ணியம் என்பது பொருள்.]

[ஸ்ரீ சங்கரர்:—"தேகாதிப் பிரபஞ்சம் அவத்தைக்டோறும் தூலம், சாயை, சூனியமாக மாறி மாறி வரப் பேத புத்திக்குத் தோன றும். அவற்றையன்றித் திரிசிய மெனல் வேறெங்கனு மில்லை. இல்லாததாகவே, பேதபுத்தியாம் பிரகிருதிகுண சுபாவமான

முழுமையு மில்லா மாயையிற் றோன்றுந் திரிசியங்கள், அவத்தைக டோறு நிலையின்றி மாறி மாறி உலகுயிர்பரமென்று சொல்லப்பட்டு நிகழும். இங்ஙனஞ் சொல்லளவாக நிகழும் அத் திரிசியம் காலத்திரயத்தினும் தனக்கென யதார்த்த மின்றிச், சூரியன் மணல் நிலத்திற் றாக்கக் கானலாறு அலை முதலியவைகளுடன் தோன்றுதல் போலப், போத சூரியன் பேதபுத்தியாம் நிலத்திற் றாக்கலும், உலகுயிர்பரமாதிய பிரவாகம் சாங்கோபாங்கமாய் நிகழ்த் தோன்றும். தோன்றினும், விசாரிக்கில் கானலாறு சூரியனிடம் ஆரோபமா யழிந்து அசத்தெனப்படுவது போன்று, ஆத்ம சூரியனிடம் உலகுயிர்பர மென்பவை யாரோபமாகி அசத்தெனப்படுவதனால் எங்ஙனமு மாறுத லின்றி ஆன்மா வொன்றே யென்றும், ஒருபடித்தாகவும், அதிஷ்டானமாகவும், அசங்கசின் மாத்திரமாகவும், அநுபூதிக்கு வரத் தெரியம். தெரியவே பாரிசேட அளவையானே நின்ற ஆன்மாவே சத்தென்றாயது. ஆகவே, சத்தாமாவுக்கு இல்லாமை யில்லை என்பார், 'நாபாவோவித்யதேஸதः' என்றும், அசத்தாகிய திரிசியங்களுக்கு இருப்பு இல்லை யென்பார், 'நாஸதோ வித்யதே பாவோ' என்றும், அங்ஙனமாகக் கண்ட ஆன்மா தானாகவே சித்தித்தலின் தானே யது வெனக் கண்ட ஞானிகளால் இவ்விரண்டி னுண்மை தெரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற தென்பார், 'உபயோரபித்ருஷ்டோந்தஸ்த்வநயோஸ் தத்வதர்சிபி:' என்றுங் கூறப்பட்டது. இதனாலே திருக்கு திரிசிய விவேகமானது அதிகாரிக ளின்றி ஏனையோர் தம் பண்டிதத்தா னறியப்படா தென்பதும், அத்துவிதத்தின் 'அ' காரத்திற்கு இன்மைப்பொருளே யாசிரியர்தங் கொள்கையா மென்பதும் இதனால் பெறப்பட்டது."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர்:—"2 வது அத்தியாயத்தில் 11-வது சுலோகத்தில் 'சரீராத்மாக்களுக்காகத் துக்க மில்லை' என்று கூறினதற்குக் காரணத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கூறுகின்றான். அருச்சுனா! அசத் வஸ்துவிற்கு (தேகத்திற்கு) சத்பாவம் (நித்யத்வம்) இல்லை. சத் வஸ்துவிற்கு (ஆத்மாவிற்கு) அபாவம் (அநித்யத்வம்) இல்லை. ஆகையால், எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றினும் நிலையாத சரீரத்தைப் பற்றியும், கொன்றாலும் சாகாத ஆத்மாவைப்பற்றியும் நீ வியசனப்படுதல் கூடாது."]

[கருத்து:—சௌக்கிய முண்டானபோது மிகுந்த உற்சாக மடைவதும், விசனம் வந்தபோது அதிக துக்க மடைவதும் அறிவாளருடைய சுபாவமல்ல. ஏனெனில், ஆத்மானுத்ம ஞானிகள், "சுக துக்காதிகள்: மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்கார மென்னும் தருமமே யன்றி ஆத்மதரும மல்ல" என்று உணருகின்றார்கள். அவர்

களைச் சுக துக்காதிகள சமபந்தப்படமாட்டா. அத்தகைய பெரியோாகள் மோக்ஷததிற்கு உரிததானவாகள். தேகமே ஆதமா என்று நினைதது, தேகேந்திரியாதிகளினுல் அந்தக்கரணத்தினின றுண்டாகும் நனமை தீமைகளை ஆத்மாவில ஆரோபிககிற அஞ்ஞானிகளுககு, எத்தனைக கோடி ஜெனம மெடுததாலும கிடைககா தெனபது இச் சுலோகததால தெரியலாயிறறு.] 16

"இநதச சகலமும எநதப் பரப்பிரமத்தினுல் வியாபித்திருக்கின்றனவோ அததகைய பிரமமம நாசமில்லாததும், நாசமற்ற இந்தப் பரப்பிரம்மததிறகு நாசத்தை விளைவிப்பதறகு ஒருவனும் அருகனல்ல வென்றும் நீ அறிவாயாக."

[ஸ்ரீ சங்கரர்:—"ஆத்மாவிற்கு என நாச மில்லை எனின, ஆத்மா அனைத்தினும வியாபிததிருப்பதால இதனை நாசஞ்செயதல் அசாத்தியம். சாவத்ர நிறைந்திருக்கும ஆகாசததைப் போக்கடிக்க எண்ணி ஓரிடத்தில் சுவா வைக்கின, மறறோ ரிடத்தில் ஆகாச மிருக்கவே யிருககினறதல்லவா?"]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர்:—"அருச்சுனு! ஆத்மா மிகச் சிறியதாகையால் அதனைக் கொலலுதல் முடியாது." "கிருஷ்ணு! அணுவிறகும் அணுவான பரமாதமா அதனைக கொல்லாளு?" "அர்ச்சுனு! அவனுக்கு அவவகைததான வல்லமை யிருப்பினும அவனது சஙகல்பம் அவவாறில்லை. சிறியதாகையால எவவிடத்து மிருககு மெனின, விசிட்டாதவைதக கொள்கை குறறமாகும. எல்லாச் சரீரங்களிலும் எனின, எவவளவு பெரியதாயினும சிறியதாயினும சம்பந்தப்படுவதற்குத் தக்கதெனபது கருத்து"] 17

"ஓ! பாரதா! நிததியனுயும், நாசஞ் செய்யத் தகாதவனுயும், நம்மால் அறியததக்கவனுமான ஆதமாவினுடைய சரீரங்கள் அழிதலையே சுவபாகமாக வுடையன வாகையால் நீ யுத்தஞ் செய்வாயாக!"

[கருத்து:—நிததியனுய, நாசரகிதனுய (அதாவது, வேருெருவனுல் அறியத் தககதாகும ஜடவஸது) அல்லவாகும். ஆதமாவிற்குச் சம்பந்தப்பட்ட இநதத் தேகஙகள வளரும இயலபை யுடையன நசிபபனவாகக கூறப்பட்டிருககினறது. (நசிததல இரண்டு வகையுடையன: வயதுதஃ நாசமொனறு; நோய் முதலியவற்ருல் நாசமுறுதல் மறறொனறு) பார்த்தா! ஆகையால், அவசியம் நசிக்கும தேகததைக குறித்தும், நசிககாத ஆத்மாவைக் குறிததும் சோகமில்லை. உயுத்தஞ் செய்! ஈணடு, "பாரதா!" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண

பகவான் விளித்ததினால், நீ இவ்வகை வம்சத்தில் பிறந்தவனா யாகை யால யுத்தஞ் செய்யவேண்டியவனாகின்றாய்.]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர்.—"ஓ! அருச்சுனா! அவயவங்களின் சேர்க்கையினா லுண்டான இந்தத் தேகங்கள் அழிவதே சுவபாவமாக உடைய வைகள் அவயவங்களின் சேர்க்கையான குடம் முதலியவைகள் அழிதல் நம்மால் பார்க்கப்பட்டனவன்றோ? தேகங்கள், நித்தியமான ஆத்மாவுக்குக் காமங்களின் பலத்தை அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கை யென்று, 'ப்ருஹதாரண்யம்' என்ற நூல் "புண்ணிய காமத்தினால் புண்ணியஞ் செய்கிறவனாக ஆகின்றான்" என்கிற அர்த்தமுள்ள சுருதியால் கூறாநிற்கும். காமங்கள் முடிந் தால் தேகம் நசித்துவிடும் சுபாவமுள்ளது. ஆத்மாவோ நாச மில்லாதவன். ஏனெனில், நம்மால் அறியப்படாதவ னாகையால், ஆத்மா நம்மால் அறியத் தகுந்தவனாய்க் காணப்படுகிறதில்லை, ஆனால், எவ்வாறெனின், அறிகிறவனாகவே காணப்படுகின்றான். ஆத்மா அநேக வஸ்துக்களின் சேர்க்கையாகக் காணப்படுகிறதில்லை யல்லவா? ஏனெனில், தேகத்தி லெல்லாவற்றிலும், 'நான் இதைத் தெரிந்துகொள்ளுகின்றேன்' என்று தேகத்தையும் மற்ற வஸ்துவை யும் அறிகிறவனாகவும், ஒரே சுபாவமுள்ளவனாகவும் காணப்படுகிற படியினால், தேகமுதலான வஸ்துக்களுக்குப்போல அறியுந் தன்மை யுள்ள ஆத்மாவிற்கு வெவ்வே றிடங்களில் வெவ்வேறு சுவபாவங் கள் உண்டாவதற் கிடமில்லை. ஆகையால், ஒரே சுவபாவ முள்ளவ னாகையாலும், அவயவங்களை யுடையவ னல்லாமையாலும், எல்லா வஸ்துக்களையு மறிகிறவனாகையாலும், வியாபித்திருக்கிறபடியாலும், ஆத்மா நித்தியன். தேகமோ, அவயவங்களை யுடைய தாகையாலும், அநேக சுவபாவமுள்ள தாகையாலும், ஆத்மாவால் பாவப்படுகிற படியாலும் நாசமுள்ளது. ஆதலின், தேகம் அழியுந் தன்மை யுள் ளன வாகையாலும், ஆத்மாக்கள் நித்தியமாயிருத்தலையே இயற்கையா யிருத்தலானும், இவை யிரண்டும் துக்கிப்பதற் கிடமல்லவென்று நினைத்து, தனக்கும் அயலாருக்கும் நேரக்கூடியவைகளும், விட முடியாதவைகளுமான ஆயுதம் விழுதல் முதலான கடின ஸ்பாசங் களைத் தைரியத்தினால் பொறுத்துக்கொண்டு, மோக்ஷத்தை யடைவ தற்காகப் பலத்தில் விருப்பம் வைக்காமல் உயுத்தமாகிற தொழிலை நீ ஆரம்பஞ் செய்."]

18

"யாவன் இவ்வான்மாவைக் கொல்லுபவனாக அறிகிற்பானோ, யாவன் இவ்வான்மாவைக் கொல்லப்பட்டவனாக நினைக்கின்றானோ, அவ் விருவரு முண்மை யறிந்தவ ராகார். இவ்வான்மா கருத்திருத் துவ போகத்திருத்துவாதி விகாரரகித னாகலின், கொல்லுவது மில்லை, கொல்லப்படுவது மில்லை."

"இந்தத் தேகி பிறப்பற்றவன், நாசமற்றவன், ஸ்திரரூப முடையவன், அநாதியானவன, ஆதலால, உடல்கள் நசிக்குமே யல்லாமல் உடல்களையுடையவர்கள் ஒருக்காலும நசியார்கள்."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர்.—"கிருஷ்ணு! 'ஆதமா நிததியன' எனறு சொனனுல் உலக வியவஹாரததிறகுப் பாதகமாயிருககுமே இந்த உலகததில் கொலை செய்தவனைப் பெரியகுற்றம செய்தவனுகப் பாவிககினருா களே. வியவஹாரப்பிரகாரம சாஸதிரததை மாற்றவேண்டுமா? சாஸதிரப்பிரகாரம் வியவஹாரததை மாறறவேணடுமா?"

"அருச்சுன! சாஸதிரமே முககியப் பிரமாணம. 'ஆதமாவைக கொலலு கினறவன' எனறு நினைக்கிறவனெவனே, 'கொல்லப்பட்டது' எனறு நினைப்பவனெவனே, அவாகளிருவரும ஞானமிலலாதவா கள. ஆதமா கொலலவுமிலலை, கொலலப்படவு மிலலை. (சகல தாமங் களுக்கும காரணமாக விருககும சரீரஙகளைக கொலலுதலே குற்ற மாகும) ஆகலின, 'இவைகளின சரீரம கொலலப்படடது' எனறு கூறவேணடும.

மேலும், அருச்சுன! இவ விலககணஙகளையுடைய ஆனமாவானவன ஒருகாலத்தும பிறந்தவனுகான; ஒருகாலததும இறப்பவனுமாகான; இல்லாமலிருந்து மீண்டும (புதிதாக) உண்டாக்கப்பட்டவனுமாகான. இருந்து மறுபடியும இல்லாமறபோகினறவனு மலலன. ஆகலின, இவவானமா: பிறபபறறவன, நாசமறறவன, எனறு மொருபடித் தாகியவன. அநாதி தேகமானது பல விகாரஙகளை யேறகினும இவ வானமா விகார மடைவதிலலை. எல்லாத தேகஙகளிலும், எலலோரா லும நடந்துகொணடிருபபதாயக் காணப்படுகிற ஜனன மரணஙகள் எககாலததிலும ஆத்மாவைத் தொடுகிறதிலலை.

இந்த ஆதமா கற்பகாலததின முதலில உறபததியாகி, கற்பததின முடி வில் இலலாமற போகிறதுமிலலை சில பிரமா முதலியவாகளின தேகங்களில் சாஸதிரங்களால தெரிநதுகொளளப்பட்டதான, கற் பத்தி ஞரமபததி லுறபததியும், கற்பததின முடிவில மரணமும் ஆத்மாவைத தொடுகிறதிலலை. ஆகையால, எலலாத தேகங்களிலு மிருக்கிற ஆதமா பிறப்பிலலாதவன, ஆகையினுலேயே, ஆதமா நித் தியன. பிரகிருதிபோல பிரகாசமாயத தெரியாத மாறுதலகளாலு மடையப்படுகிறதுமில்லை. முக்காலததிலும் புதிதானவன, அதாவது, 'எப்போதும் புதியதுபோ லனுபவிக்கத தகுந்தவன' எனறுபொருள் படும். ஆகையால, சரீரம் கொலலப்பட்டாலும இந்த ஆதமா கொல் லப்படுகிறதில்லை."

[கருத்து:—"நால்வகை யோனி, எழுவகைத் தோற்றம், எண்பதது நானகு லக்ஷம பேதமாகக கூறும சரீரஙகளின கறபனை யனைத்தும் ஆனமாவினிடம ஆரோபிதமே" எனபா சராயுசம, அண்டசம, சுவேதசம, உற்பிசம எனபன நாலவகை யோனிகளாம. இவற்றில கருப்பாசயப் பையினிடமாகக் கட்டுண்டு மனிதா மிருகங்கள் போனறு பிறத்தல் சராயுசமும், முட்டையினிடமாகக கட்டுணடு பக்ஷி முதலியனபோல பிறத்தல அண்டசமும்; அழுககு வியாவை யாதிகளினலை கொசு பேன முதலியனபோற பிறததல் சுவேதசமும், பூமியினிடம விருக்ஷங்கள போனறு பிறததல உற்பிசமும் எனறு கூறப்பட்டு, அவைகள்: தேவா, மககள, விலங்கு, பக்ஷி, நிலததிலூா வன, ஜலததிலூாவன, தாவர முதலிய எழுவகைத தோற்றமுடை மையில, தேவ-யக்ஷ-கந்தருவ-சிதத-சாததிய - கினனர - கிம்புருட- வித்தியாதர-ராக்ஷச-பூதப் பிரேத-பசாச-சாகினி-டாகினியாதி தேவ சரீரங்கள் பதினுலக்ஷம பேதமும்; மநுமாந்தாதிநாரில பிரம- க்ஷத்திரிய-வைசிய சூததிரா முதலான மானிட சரீரஙகள் ஒனபது லக்ஷம பேதமும, கோ - இடப - அசுவ - காரத்தப - சிஙக சாரதூல- சுவான-மாாச்சால-மாககடாதி மிருக சரீரங்கள் பத்து இலக்ஷபேத மும, கருடமசகாதி பக்ஷிசரீரங்கள் பத்துலக்ஷமும; பனனகாதி நிலததி லூாவன சரீரங்கள பதினெருலக்ஷ பேதமும; மகர-திமிங கில-கூாமாதி நீரூர்வன சரீரஙகள் பததுலக்ஷம் பேதமும்; கற்பக-மந் தார-பாரிஜாத-கதளீ-நாரிகேள-தாளி-அசுவத்தாதி விருக்ஷ சரீரங்க ளும்; மகாமேரு-சிததிரகூட-திரிகூட-ஸப்தகுல பாவதாகிருதி சரீ ரங்களுமாக ஸதாவர சரீரங்கள பதினெட்டு லக்ஷம பேதமாக, ஓரறிவேமுதல் எணணறிவு வரையும எணபதது நானகுலக்ஷஞ் சீவ பேதமாகக கூறபபடு மிவறறுள, ஆனமா கருமத்துக் கீடாகப் பிறந்து வாழ்ந்து, பிராரதத நாசத்தில தான நாசமடைதல முதலிய வாக விஸ்தரிககப்பட்டுளள அனைததும அவித்தியா சமபந்தத்தினலை அஞ்ஞானிகட்குக காணப்படினும், ஒரு காலததிலும் பகலவன இரு ளறியானேபோல, ஆனமா இவையொனறு மறிவதின்றி யெனறு மொருபடித்தாகச சச்சிதானந்தமாந் தனதியற்கை குனறுத முன னேனுகையால் இவனெருபோதும் கொல்லப்படுவதிலலை, பிறப்பற் றவன, இறப்பற்றவன எனபாா, "நஜாயதெமரிய தெவா கதாசிந் நாயம...அஜோ நிதயஶ் ஶாஶவதோயம புராணோ நஹந்யதே ஹந் யமாநே சரீரே" எனறும, "அஙஙனமாயினும், இப்போது பிரத்தி யக்ஷததில் செயதுவருங் கனமங்கட் கீடாக மேறபிறவி யெய் தாஞே?" எனின, அங்ஙனமினறு எனபாா "பூதவா பவிதா வாநபூய- மீணடு முணடா யிருப்பதுமில்லை" எனறுங் கூறியதாம்.

ஆகையால், ஓ! அருச்சுனு! சேதனஙகளான தேகங்களில காணப் படும ஜனன மரணங்கள ஆத்மாவிறகுச சமபந்திக்கா. ஆதமா பிர

மாதிகளின தேகததைப்போல ஒருகாலததில் (சிருஷ்டி காலத்தில்) பிறந்து, ஒருகாலததில் (பிரளயகாலததில்) நசிககாது, ஆகையால, ஜனம ரஹிதனுய் எககாலததும புதியவனே. தேகம கொல்லப் படினும, கொலலப்பட்டவன பிறததல, வளாதல், பருத்தல, இறத் தல, எனும் விகாரங்க ளில்லாமையால ஆதமா நிததியன இநத விகாரங்க ளிருத்தலால் சரீரம அநிததியம்.] 19-20

"இவ்வாறு நாச மில்லாமையாலும, பிறப்பில்லாமையாலும், விகாரங்களை அடைவிககக கூடியவ னலலாமையாலும், நிததியனுகிய இந்த ஆத்மாவை எவன் தெரிநதுகொளளுகின்ருனே, அந்தப் புருஷன்: தேவன், மனுஷ்யன, மிருகஙகள், தாவரஙகளாகிற சரீரங்களி லிருககிற ஆதமாக்களுக்குள் ஒரு ஆத்மாவை எவ்வாறுதான் நாசஞ் செய்கிருன? எப்படி வேருெருவன் நாசஞ் செய்யக் காரணமா யிருக் கிருன்?

[உள்ளுரை:—"இந்த ஆத்மாக்களை நான நாசஞ செய்கிறேன" என்று துக்கிப்பது ஆத்ம சுவரூபத்தின உணமையை யறியாமையினு லுண்டானது என்று தாதபரியம். நிததியாகளான ஜீவாதமாககளுக குச் சரீரததை விட்டுப் பிரித்தல் மாததிரந்தான செய்யப்படுகின றது. ஆனுலும அழகிய போகங்களை அனுபவிககக் காரணங்களாகிய சரீரங்கள் நாச மடையும்பொழுது, அவவாறு சரீரததை விட்டுப் பிரிவதாகிய ஆனமாதுக்கப்படுவதற்குக காரணமிருககிற தெனகிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானமாவது, அருசசுனன ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வானை நோககி "நாசமில்லாத ஆத்மாவை என நாசமுளளதாக எண் ணுகினறனா?" என்று விஞவினுன. அதறகுப பகவான விடை கூறுவதாவது:—"அருச்சுனு! ஸதாசாரியனிடம கேட்காத குற்றமே யாம, அதாவது, ஜனம நாசங்களும மாறுதலும் கிடையாதென்று இந்த ஆதமாவை எவன அறிகினருனே, அந்தப் புருஷன எவவாறு யாரைக கொல்விப்பான? யாரைக் கொலவான? வேதாந்த விசார மில்லாமையாலும, ஆதமானுதம ஸவரூப ஞானமிலலாமையாலும இவவாறு விபரீதஞான முணடாகினறது." 21

"மனிதன் எவவாறு ஜீர்ணமான அதாவது பழைய வஸ்திரங் களைக் களைநது வேறு புதிய வஸ்திரஙகளை யணிந்துகொள்ளுகின் ருனே, அவ்வாறே தேகமுடையவன் பழைய தேகத்தை விட்டு வேறு புதிய தேகங்களை படைகின்ருன்.

ஆயுதங்கள் இவனை யொன்றுஞ் செய்தலில்லை அக்கினி இவனை சுடுதலில்லை; ஜலம இவனை நனைத்தலில்லை; வாயு இவனை உலர்த்த லில்லை.

இவன் வெட்டப்படத் தக்கவனல்லன், எரிக்கப்படத் தக்கவனல்லன், நனைக்கப்படத் தக்கவனல்லன், உலர்த்தப்படத் தக்கவனல்லன், நித்தியன், எங்கு நிறைந்தவன், ஸ்திரமான சுவபாவமுள்ளவன், சலிக்காதவன்; இவன் அநாதி.''

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர்:—“தர்மமான யுத்தத்தில் சரீரத்தை விடுபவர்கள், விடப்பட்ட சரீரங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் அழகான சரீரங்களை யடைவார்களென்பது சாஸ்திரத்தா லறியப்படுகின்றது. கந்தையான துணிகளைக் கழித்துவிட்டுப் புதிதாயு மழகாயு மிருக்கிற வஸ்திரங்களை எடுத்துக்கொள்ளுகிறவர்களுக்குப்போல, உற்சாகப்படுவதற்குக் காரணந்தான் இவ்விடத்தில் காணப்படுகிறது. மீண்டும் முன்னாக கூறிய நாச மில்லாமையையே சுகமாய அறிவதற்காகத் தெளிவாகச் சொல்லி உறுதிப்படுத்திச் சொல்லுகிறதாவது: ஆயுதம், நெருப்பு, ஜலம், காற்று முதலியவைகள் இந்த ஆத்மாவைக் குறித்து வெட்டுதல், கொளுத்துதல், நனைத்தல், உலர்த்தல் முதலியவைகளைச் செய்யச் சக்தியற்றவை; ஏனெனில், இந்த ஆத்மா, எல்லாவற்றிலும் பரவுதலையே சுவபாவமாக வுடையது; எல்லாப் பொருள்களைக் காட்டிலும் சூக்ஷ்மமா யிருப்பது. வெட்டுதல், கொளுத்துதல், நனைத்தல், உலர்த்தல் இவைகளுள்ளே பரவியே செய்யவேண்டியது. ஆத்மா அழிவில்லாதவன், நிலையான சுவபாவ முள்ளவன், அநாதியானவன், ஆகையால், அருச்சுன! பீஷ்மத் துரோணர்கள் விருத்தர்கள், அவர்களின் சரீரங்கள் வெகு நாட்பட்டவை ஆதலின், அவர்கள் எந்தக் காரியத்தையும் திடமாகச் செய்ய வல்லவர்கள். மோக்ஷம் அடையும் வரையினும், புனர் ஜனமங்கள் உண்டாய்க் கொண்டேயிருக்கும். ஆகையால், இவர்க ளிந்தச் சிதிலமான சரீரத்தை விட்டுப் புதிய சரீரத்தை யடைவர். ஆகலின், நீ இந்தக் காரியஞ் செய்தலினால் பீஷ்மத்துரோணர்களுக்கு மஹோபகாரியாவாய். ஆகையால் நீ யுத்தஞ் செய்.”

“கிருஷ்ண! அவ்வாறே செய்கின்றேன். யுத்தத்தினால் புதிய சரீரம் வருவதற்குச் சம்பந்த மென்ன? இந்தச் சரீரத்தைப் பிறர் தரல வேண்டுமா? அல்லது, சொந்தமாய்ச் சம்பாதிக்கலாமா? இவற்றைத் தெளிவாய்ச் சொல்லவேண்டும்.''

அதற்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்: ''அருச்சுன! நீ கேட்ட வினாக்களுக்கு விடை பகர்வேன்; அதனைக் கவனமாய்க் கேட்பாயாக! இந்தச் சரீரத்தை ஈஸ்வரன் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு குடும்பத் தலைவன், தன் மனைவி மக்களுக்கு வஸ்திரங்களை வாங்கித் தருவதுபோல,

ஈஸ்வரன ஆத்மாவிற்குக் கொடுததல்வேண்டும். தந்தையின் கட்டளையின்படி நடந்துகொணடு பள்ளிக்கூடஞ் சென்று வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் புத்திரனுககுத் தநதை நலல ஆடைகளைத தயையுட னளிப்பன. அவனது உததிரவை அசட்டை செய்து கொண்டு கெட்ட வழியில நடககும புத்திரனுககு மானரக்ஷணாத்ததின பொருட்டு வஸதிராதிகள கொடுககபபடும. அவவாறே பகவானின கட்டளை வேதம. அதில் ஸவதர்மம செயயபபட வேணடுமெனறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால, நீ யுததஞ் செய்வாயாக.]
22-23-24

"அர்சசுனா! வெட்டுதலமுதலியவற்றிற்குத தகுநதவஸ்துககள எவைகளினால அறியப்படுகினறனவோ, அவைகளினு லிநத ஆதமா அறியப்படுகின்றதில்லை. ஆகையால, வெடடததகுநத வஸ்துக்கள முதலியவைகளைக்காட்டிலும, இநத ஆதமா வேறுபட்டவன. இவவாறு எல்லா வஸ்துககளையுமவிட வேறுபட்டவ னாகையால், அநதநத வஸ்துக்களின் சுபாவஙகளை யுடையவனாக நினைக்கவுந தகாதவன; ஆகையால், விகாரத்தை அடைவிககத தகாதவன். ஆதலின், இவவிதமான இநத ஆத்மாவைத தெரிநதுகொண்டு நீ அவனைக குறிததுத துக்கிககத்தகுந்தவனல்லன்.

மேலும், ஒருகால் இவனை எப்பொழுதும பிறப்புள்ளவனாகவும, எப்பொழுதும்இறப்புள்ளவனாகவும் நீ நினைத்தாலும, ஓ மஹாபாஹோ! நீ இவனை (ஆதமாவைக) குறிததுத துக்கிகக யோக்கியனலலன.

ஏனெனில, பிறந்தவனுககே மரணம் நிசசயம்; இறநதவனுக்கோ ஜனனம நிச்சயம்; ஆதலால், பரிகாரஞ் செய்யக்கூடாத விஷயததில் நீ சோதிக்க யோககியனல்லன்.

ஓ! பாரதா! தேகாதிகள மாயையினின்றும் உண்டாய், மததியகாலததிற காணப்பட்டு, மாயையிலேலயிககின்றன; இவவிஷயத்தில என்ன விசனம?

இவனை (இநத ஆத்மாவை) ஒருவன் யோக சித்தியால் ஆச்சரிய வஸ்துபோலப் பார்க்கின்றான். அவ்வாறே, மற்றொருவன் இவனை வஸ்துபோலச் சொல்லுகின்றான். வேறொருவன் இவனை ஆச்சரிய வஸ்துபோலக் கேட்கின்றான். இவர்கள் பார்த்துப் பேசிக கேடடபோதிலும் அவர்களி லொருவனும் ஆத்மாவை அறியவேயில்லை."

[உள்ளுரை:—அருச்சுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை நோக்கி, "ஆத்மா விற்கு ஜனனமரணாதிகள் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது, அதனை தெளிவுறப் போதித்தருள வேண்டும்" என்று வினவினன். அப்போது பகவான் அருச்சுனனை நோக்கி, "நீ கேட்டவாறு ஆத்மாவிற்குச் சரீரத்துடன் மரணமிருப்பின் எப்போதாயினும் சாகும், ஆகையால், நீ துக்கிக்க வேண்டியதில்லை. இந்தச் சரீரத்துடன் ஆத்மா நீங்குதலால், யமலோகத்தின் பயங்கூட இராது. புண்ணிய பாவங்கள் இந்த உலகத்திலேயே முடிந்து போகும். இவர்களைக் கொல்வதற்குப் பரலோக பயமேயில்லை. "ஆத்மா நித்தியம்" என்று நான் சொல்லுகிற பக்ஷத்தை நம்பின இது தாமயுத்த மாதலினால் பாப மில்லையென்று சரிப்படுத்த வேண்டியிருக்கும். 'ஆத்மாவிற்கு நாச முளது' எனும் உன் பக்ஷம் யுத்தஞ் செயவதற்குத் தடையில்லை யென்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

இந்த ஸ்லோகத்தில் 'மஹாபாஹோ' என்பதால் "அநேக யுத்தங்களில் நீ ஜயம்பெற்றாய், இப்போது உனக்கேன் இந்தப் பயம்?" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரிகாசஞ் செய்தானென்பது ஒருகருத்து. 'மஹாபாஹு அல்லவா' என்று தயையுடன் விளித்ததாக மற்றொரு பாவம்.

"ஆத்மா நித்திய மெனவும் அநித்திய மெனவும் வாதித்து என்னை யுத்தஞ் செய்யெனகின்றாயே" என்று அருச்சுனன் கேட்கையில், 'மஹாபாஹோ! நீ யிருந்தாலன்றோ யுத்தத்தில் சுவாரஸ்யம்" என்று மற்றொரு கருத்து. "நித்தியம் பிறந்துகொண்டும் இறந்து கொண்டுமிருக்கும் இந்தச் சரீரத்தையே நீ ஆத்மாவென்று எண்ணுகின்றனையா? அவ்வாறாயினும் 'மஹாபாஹோ' நீ துக்கித்தல் தக்கதன்றாம."

மேலும், ஆன்மாக்கள் பூர்வ கர்மப்பயனை அனுபவிப்பதற்காக ஈஸ்வரனாலே தநு கரண புவன போகங்கள் உதவப்பெற்றும், பிறந்து பிறந்து இறக்கும். பரிகரிக்கப்படாததான ஜனன மரணப் பிரவாகத்தி லுலைதரும் அவ் ஆன்மாக்களை ஜனனங்கடோறும் 'எம்மவர் எம்மவர்' எனச் சுட்டிக்கொண்டிருந்து பிரயோஜனத்தை யிழந்தோர் அஞ்ஞானிகள். ஈண்டு இவர்களை எம்மவரென நீ அவர்களுக்காக வருத்த மடைவது மிகுந்த நகைப்பை விளைவிக்கு மென்பதை, "தஸ்மா தபரிஹார்யேர்த்தே நத்வம் சோசிது மாஹஸி" "பரிகரிக்கப்படாத இதனிமித்தம் நீ துக்கிப்பதற்குப் பாத்திரனல்ல" என்பதாம். அருச்சுனா! ஏனெனில், பிறந்தவனுக்கு இறப்பும், இறந்தவனுக்குப் பிறப்பும் நிச்சயமாகையால், நீக்கக்கூடாத இந்த விஷயமாக நீ வருந்துதல் சரியல்ல,"

"கிருஷ்ணு! ஆத்மா அநித்திய மென்று கூறினுயல்லவா?" "அருச்சுனு! நான் அவ்வாறு கூறவில்லை. எந்தப் பக்ஷத்தை அனுசரிக்கினும் யுத்தஞ் செய்யவேண்டு மென்று ஏற்படுமென்று தெரிவித்தற்கு அவ்வாறு ஆத்மா அநித்திய மென்று சம்மதித்தேன்.

ஓ! அருச்சுனு! ஜீவசரீரங்கள அதிஷ்டான சைதன்னியத்தைத் தவிர மூன்று காலத்தும் தனக்கென்ச் சொரூப மின்றிய மாயையி னிடத் தும் தோன்றி, இடையில உண்டுபோல காணப்பட்டு, காணப்பட்ட வாறே இல்லையெனும் அம மாயையில் தானே இலயமாகின்றன. இதன் விஷயத்தில துயரமானது யாதுக்காக?

மேலும், நாமரூப கார்யமான குடம மண்ணில் தோன்றி அதிலேயே ஒடுங்குதலபோல, மாயையில் தோன்றி அதிலேயே ஒடுங்கும். முத் துச்சிப்பியில் வெள்ளியெனனும பிராந்தி யுண்டாகி மீண்டும கெட்டது போலக் கெடும். "இருக்கிறதென்று தோன்றுவதற்கு வெள்ளியெனும் ஒரு பொருள் இருக்கவேண்டாமா?" எனின், "அந்த வஸ்துவே பரப்பிரமம்."

"அருச்சுனு! ஒருவன இவ வான்மாவை மிக அற்புத வஸ்துவாகக் காண்கின்றனன. அவ்வாறே பினனு மொருவன இவனை மிக ஆச் சரிய வஸ்துவைப்போலச் சொல்லுகின்றனன மற்றொருவன இவனை மிக ஆச்சரிய வஸ்துவைப்போலக் கேட்கின்றனன. இவ வாறு கேட்டுஞ் சொல்லியுங் கண்டு முள்ளவர்களில் ஒருவனும் இவ வானமாவை யதார்த்தமாக அறிந்தவனல்லன. ஆகையால், ஆனமா வைப் பலபலவாகிய யோக சாதனங்களினுல மிக அற்புத வஸ்து வாகக் கண்ட யோகியர்களும, சாத்திரங்களிற் கூறியுள்ளபடி கற் றுணர்ந்த வித்வான்களும, அவர்களால அவ வஸ்துவை யின்ன தெனப் போதிக்கக் கேட்டவர்களும், ஆகிய இவர்களிலொருவரும் உள்ளபடி ஆனமாவை அறிந்தவ ராகார். என்னை? "ஸ்வாநுபவா தீதம ப்ரஹ்மம" என்றது வேதமாகலின, எது சாதனமற்ற ஆன்மா வை யோகியர்கள் கண்டுளா ரெனபது தமது அகண்டாகார விருத்தி யிற பிரதிபலித்த சைதன்னிய சாயையாதலின, அது ஆனமாவி னது சுயசொரூப மன்றாகவே, கண்டவருங் கண்டிலா எனவும், அப்பிரமேயமாகலின அது சாத்திரங்களா லமையுமாறு கூறத்தக்க தன்று. ஆகையால், இந்தக் கடினமான விஷயத்திற்காக நீ துக்கப படாதே.] 25-29

"ஓ! அருச்சுனு! தேவர் மக்களாதி ஜீவகோடிகளது தேகமானது கொல்லப்படினும், இவ்வானமா எக்காலத்தும் கொல்லப்படுவதன்று. ஆகலின், நீ இவவெல்லாச் சீவர்கட்காகத் துக்கிப்பதற்குத் தக்கவ னுகாய்.

மேலும், க்ஷத்திரிய தருமமாகிய உனது குலதருமத்தை நோக்குமிடத்தும் நீ சலிப்பதற்குக் கூடாதவனாகின்றாய். ஏனெனில், க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வதருமத்துக்கடுத்த யுத்தத்தைப் பார்க்கிலும் மற்றும் உத்தமமான தொன்றுமில்லை.''

[உள்ளுரை:—''மேலும், உன் வருணத்தாருக்கு நியமனஞ் செய்திருக்கின்ற தருமத்தை நீ யுணர்ந்திருந்தும் யுத்தம் புரிய மயங்குவது உனக்குத் தகுதியன்று. ஏனென்றால், க்ஷத்திரியனுக்குத் தருமத்தோடு கூடின யுத்தத்திலும் சிரேஷ்டமானது வேறே கிடையாவாம். அக்கினிஷ்டோமாதி யாகங்களில் பசு ஹிம்சை எவ்வாறு தருமமோ, அவ்வாறே க்ஷத்திரியனாகிய உனக்கு நீதியாய் நேரிட்டிருக்கிற இந்த யுத்தம் சுவதருமமானதால், அதினால் உனக்குத் தோஷம் பொருந்ாது.''] 30-31

''அருச்சுனா! சுவர்க்கத்தை யடையும் பொருட்டுத் தெய்வாதீனமாய்ச் சம்பவித்திருக்கின்ற இந்த யுத்தத்தைப் பாக்கியவான்களா யிருக்கிற க்ஷத்திரியர்க ளடையவேண்டும், அவ்வாறிருக்க, நீ போர் புரியாமற்போனால் அதனா லுண்டாகும் தோஷங்களைச் சொல்லுகின்றேன். அவற்றை நீ கேட்பாயாக.''

[உள்ளுரை:—''அதாவது, எத்தன மில்லாது நேரிட்ட யுத்தமானது சுவர்க்கத்திற்குத் திறந்துவைத்த வாயிலாகும், ஐஸ்வரியவான்களாகிய அரசர்களுக்கே இது லபிக்கும் வெற்றியை யடைந்தால் ஜயமும், இறந்தால் சுவர்க்கமும் கிடைக்கும். உயுத்தமே சுவர்க்கத் துவாரமாக இருக்கின்றது; அதுவுந் திறந்தபடியே யுள்ளது. ஆண்டு வசிப்பவர்கள் வாயிலை மூடினும் இந்த யுத்த மென்கிற தர்மமே அந்தத் துவாரத்தைத் திறப்பதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கின்றது'' என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் கூறினன்.

அதைக்கேட்ட அருச்சுனன், ''கிருஷ்ணா! க்ஷத்திரியனுக்கு யுத்தமே மேலான தென்று உன் அபிப்பிராயமாயின், சந்தியாவந்தன யஜ்ஞாதிகள் செய்ய அக்கறையில்லை யென்று தோற்றுகின்றது.''

''அருச்சுனா! அப்படியன்று. ஒருவனைப் பிரஹஸ்பதி யென்று புகழ்ந்தால், மற்றவனை வைததாகக் கருதலன்று. ''வருஷங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு மாதங்களும் ஒன்றைக்காட்டிலு மொன்று மேலானது'' என்று வர்ணிக்கப்படினும் பன்னிரண்டு மாதங்களும் உயர்ந்தனவே; அவ்வாறே யுத்த பிரசம்சைக்காக அவ்வாறு கூறப்பட்டது. சந்தியாவந்தன யஜ்ஞாதிகள் முக்கியமே.'' 32

''திரவியங்கள் செலவில்லாத இந்தச் சுவதர்மத்தைச் செய்! இல்லாவிடில், நீ சுவர்க்க லாபத்தை யிழப்பதல்லாமல் நியாயமான

இநத யுததத்தைச செய்யாதிருப்பாயாகில், அதினாலே உன்னுடைய சுவதருமததைதயும புகழ்ச்சியையும இழநது எலலையிலலாத பாபத தையும அடையப் போகிறாய்'' என்று கூறினன.

[உள்ளுரை:—இவவாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கூறியபொழுது, அருச்சுனன, ''நான இவாகளைக் கொலலுதல மகா பாதகமெனறு கூறினேன. நீா ''உயுததஞ் செய்யாவிடில் பாபம'' எனறு கூறு கினறீா. பாபகாமஞ் செயபவன நரக மனுபவிகக வேண்டியிருககும ஆகையால, நானிபபோது எனன செயவேன?'' எனறு கூறினன.] 33

''அர்ச்சுனா! ஜனங்கள் சாசுவதமான (அதாவது) நீண்ட காலம உனனுடைய அபகீர்த்தியைச சொல்லிக்கொள்வார்கள். (யாவராலும்) நன்கு மதிக்கப்பட்டிருக்கிறவனுக்கு அபகீர்த்தி யானது மரணத்தைவிட அதிகமாம்.

நீ எவாகளால் நன்குமதிக்கப்பட்டிருநதாயோ அந்த மகாரதி காகள் அச்சததாற் போாக்களததில் நீ புறஙகொடுதது ஓடியதாக உன்னை நினைப்பார்கள்; ஆதலால், நீ போர்வீரனாயிருந்தும் இழி வடைவாய்.

உன் விரோதிகள் உனது வல்லமையை நிநதிக்கிறவர்களாய் அநேகமான சொல்லத்தகாத வாாததைகளையுஞ் சொலலுவார்கள்; அதனினும் அதிக துக்கம் யாதுளது?

ஓ! கௌந்தேயா! நீ கொல்லப்பட்டாலோ புண்ணியலோகத்தை யடைவாய்; ஜயமடைநதால் இராஜ்ஜியததை யனுபவிப்பாய்; ஆத லால், யுததத்தின் பொருட்டு நிச்சயிததவனாய் எழுந்திரு.''

[உள்ளுரை:—''உறவினரிடத்தி லுண்டான பிரீதியினாலும் தயவினா லும யுத்தததிலிருநது திருமபின எனக்கு அபகீாததி எவவாறுண் டாம?''

''அருச்சுனா! எவர்களால் நீ கொண்டாடப்பட்டவனாகவிருந்து இப் போது எளிதாய இருக்கையை அடையப்போகினறாயோ, அப்படிப் பட்ட சூாாகள, பயததினால் யுதததிலிருந்து ஓயந்துவிட்டவனாக உனனை நினைககப்போகிறாாகள. மேலும, எந்தக் காணன, துரியோ தனன முதலிய மகா ரதிகாகளால், இதற்கு முன நீ ''சூரனாகிய சத துரு'' எனறு கொண்டாடப்பட்டவனாக விருந்து, யுத்தம் நேர்ந் திருக்கும் இச சமயத்தில் ஒரு வேலையுஞ் செய்யாமையால் சுலப மாகப் பிடிககக்கூடியவனாயிருக்கையை அடையப்போகினறாயோ, அது தருணம் அந்த மகாரதிகர்கள் உனனைப் பயத்தினால் யுத்தததி லிருநது ஓய்ந்தவனாக நினைககப் போகினறாாகள். சூராகளாகிய சத்

அருக்களுக்குப் பந்துக்களிடத்தில் பிரீதி முதலியவற்றால் யுத்தத்தி லிருந்து திரும்புவது யுக்தமன்றல்லவா? "சூராகளாகிய நமக்கு முன்பு இந்த அருச்சுனன், ஒரு விநாடிகூட நிற்பதற்கு எவ்வாறு சமாத்தவனுவன? நம்முடைய முன்னிலையிலல்லாமல் மற்றைய விடங்களிலல்லவோ அவனுக்குச் சாமாத்தியம்" என்று உன் னுடைய சக்தியைத் தூஷித்துக்கொண்டு, உன்னுடைய விரோதி களும், திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளுமான அந்தச் சூராகள் சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லப்போகின்றாகள். அதை விட மிகவும் அதிகமான துக்கம் உனக்கு எது? இவ்வாறு சொல்லத் தகாத வார்த்தையைக் கேட்பதைவிட 'மரணமே நல்லது' என்று நீயே நினைக்கப்போகிறாய். 34 37

"இன்னுரு சுகதுக்கங்களையும், இலாப நஷ்டங்களையும், ஜயாப ஜயங்களையும் சமமாகப் பார்த்து, அதன் பிறகு யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகக்கடவாய்; நீ இவ்வாறான நிச்சய முடையவனுயின் பாபத்தை யடையாய்.

[உள்ளுரை.—இப்படித் தேகத்தைக் காட்டிலும் வேறாகவும், தேகத் தின் சுவாபங்களொன்றுடனும், யுத்தத்தில் விடமுடியாத ஆயுதம் விழுதல் முதலியவைகளா லுண்டாகிற சுகம், துக்கம், பொருள் கிடைத்தல் கிடையாமை, ஜயம், தோல்வி ஆகிய இவைகளில் விகார மடையாத புத்தியை யுடையவனாய்க்கொண்டு, சுவர்க்கம் முதலிய பிரயோசனங்களில் ஆசையில்லாதவனாய்ச், செய்யவேண்டியதென் கிற புத்தியினால் மாத்திரம் யுத்தத்தை நீ ஆரம்பஞ்செய்! இவ்வாறு செய்தால் நீ பாபத்தை யடையாய்; அஃதாவது, துக்கமான சம்சாரத்தை பொருந்தமாட்டாய்; சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடு படப்போகிறாய்.]

[ஸ்ரீதரர்:—"நன்மை தீமைகளுக்குக் காரணம் இலாப நஷ்டங்கள்; இலாப நஷ்டங்களுக்குக் காரணம் வெற்றியும் தோல்வியும். ஆக லான், காரண காரிய மிரண்டையும் விடவேண்டு மென்பது கருத்து. இந்த ச்லோகத்தில் 'பாபம்' எனின் 'பரப்ரஹ்மம்' என்று பொருள். இந்தப் பாதத்தைப் பிரிக்கின், ப × அபம் என்று ஆகும். 'ப = ஈஸ்வரன், அப = தனக்கு மேல் ஈஸ்வர னில்லாதவன்' என்று பொருள்."

ஸ்ரீ ராமாநுஜர்:—"ஓ! அருச்சுனு! அறிவினு லறியக்கூடிய அதா வது அவசியம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய ஆத்மவஸ்துவி னிடத்தில் அதை உணரவேண்டியதற்காக எந்தப் புத்தி புகட்டப்பட வேண்டியதோ, அவ்வகைத்தான இந்தப்புத்தி அந்த

ஆத்மஞானத்தை முன்னிட்டதும், மோக்ஷத்திற்குச் சாதனங்களு மான காமத்தைச் செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் எந்த அறிவின சம்பந்தம் சொல்லப்படவேண்டியதோ அதனை இப்போது உனக் குத் தெளிவாகச் சொல்லுகின்றேன். அதாவது, நிச்சய சொரூப புத்தியாலே செய்யப்படுகின்ற நிஷ்காம கருமயோகத்தைப் பார்க்கி னும் பலாபேக்ஷையாலே செய்யப்படும் காமிய கருமம் மிகவும் இழி வானது. ஆகையால், நிச்சய சொரூப புத்தியாலே காரணமான நிஷ்காம கருமயோகத்தை நீ ஆசிரயிப்பாய். 'பலனை இச்சிக்கிறவர் கள் துக்கமடைவார்கள்' என்று இனி சொல்லப்போகிறபடியால், அந்த யோகத்தில் எந்தப் புத்தி சொல்லவேண்டியதோ, எந்த புத்தி யோடு சேர்ந்த நீ காமபந்தத்தை விடப்போகின்றாயோ, என்னால் சொல்லப்போகிற அந்த புத்தியைக் கேள்! காமத்தினாலுண்டாகக் கூடிய பந்தம், காமபந்தம், அதாவது சம்சார பந்தம்.]　38

"ஓ அருச்சுனா! சாங்கியத்தில இந்த ஆத்ம விசார ஞான மானது சொல்லப்பட்டது. இனி யோகவிஷயமான ஞானத்தைக் கேட்பாயாக. இந்த யோகமார்க்கத்தை யனுசரிப்பதால் நீ கரும பந்தத்தை நிவிர்த்தித்துக்கொள்ள வல்லவனாவாய்.

அருச்சுனா! பலாபேக்ஷையின்றி ஈஸ்வரார்ப்பணமாகச் செய் யும் இக் கருமயோகத்தில் ஆரம்பித்து வீணாதல இல்லைபாம். இடையிடையே இதற்கு லோப நேரிடினும தோஷமானது இல்லை. பலாபேக்ஷையின்றிச் செய்யும இக கருமயோகத்தில் சொற்ப அப் பியாசமாயினும மிகப் பெரிய ஜனன மரணப பிரவாகரூபமான சமு சார பயத்தினின்றும் விடுதலை யுண்டாகும.

[உள்ளுரை:—சாஸ்திரங்களிற்கூறிய 'எல்லாக் கர்மங்களிலும் 'வ்யவ சாய' ரூபமான புத்தி, ஒன்று மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவனால் செய் யப்படுங் கர்மத்தில் செய்யப்படும் புத்தி; "வ்யவசாய" என்பது நிச் சயம்; கீழ்ச்சொல்லிய புத்தி ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின உண்மையைப் பற்றிய நிச்சயத்தை முன்னிட்டு உண்டாகின்றது. காமிய காமத் தைப்பற்றிய புத்தியோவெனில், 'வ்யவசாய' ரூபமல்ல. பலன்களி லாசையினால் ஆரம்பிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கர்மத்தில் தேகத்தைவிட வேறாகிய ஆத்மாவொன்ற றிருக்கிறதெனகிற ஞானமாத்திரம் வேண் டியது. ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின உண்மையைப்பற்றிய நிச்சயம் வேண் டியதில்லை அவ்வா றில்லாவிட்டாலும, சுவர்க்கம் முதலிய பலன களிலாசையும், அதின உபாயங்களை அனுஷ்டிப்பதும, அதின பலன்களை அனுபவிப்பது முண்டாகலாம். விரோதமில்லாமையா

லும் கீழ்ச்சொன்ன வயவசாயமாகிய இந்தப் புத்தி ஒரே பலத்திற்குச் சாதனங்களைப்பற்றி வருவதாலொன்று மோக்ஷமென்கிற ஒரே பிரயோசனததிறகாகவனறே மோக்ஷததி லாசை யுளளவனுக்கு எல்லாக காமங்களும் விதிககப்படுகின்றன. சாஸதிரார்த்த மொன்று கையால் எல்லாக காமங்களையுமபற்றிய புததியுமொன்றே. தாஙகள தங்கள் அங்கங்களுடன கூடிய ஆககினேய முதலிய ஆறு இஷடிகள் ஒரே பலததிற்குச் சாதனங்களா யிருததலாலே ஒனறே சாஸதிராதத மாகையால அவைகளைப்பறறிய புததி எவவாறு அவவிதமேதான. அப்படி ஆதமாவின சொரூபததைப்பறறி நிச்சயமிலலாதவாகளாய, ஸவாககம, பிள்ளை, பசு, அனனம முதலிய பலனக ளெண்ணிறந்தவைகளாதலால், அவைகளும் அநேகம். அதிலும் அனேக மூட்பிரிவை யுடையவைகள; ஒரே பலத்திறகாக விதிக்கப்பட்ட தர்ச பூரணமாசம எனகிற காமத்தில ஆயுளை விருமபுகின றன. தாசபூரணமாச மெனறுல, ஆக்நேயம, அகனீஷோமியம், உபாம்ஸுயாஜம, ஐந்திரம் இரணடு, ஐந்திராக்னம் இவைகளாலும் முதலில விதிககிற வாககியங்களில் தனிததனியே விதிககப்பட்டு முதல மூனறு பௌாணமியில் செய்யப்படுகிறபடியால் தாசமென றும், இவவிரண்டும் சுவாக்கமாகிய ஒரே பலத்திற்குச் சாதனமாகையால, தர்ச பௌாணமாசமென்று ஒரே பெயராகச் சொல்லப்படுகிற தென றறியவும் எனறிவை முதலிய வாக்கியங்களால் சொலலப்பட்ட உட்பிரிவான பலனகளில வித்தியாசங்களால் அனேகம்கிளைக ளிருக்கின்றன. ஆகையால, ஆதமசுவரூப நிச்சயமிலலாதவர்களுடைய புத்தி, அனேககளாயும், அனேக உட்பிரிவுகளையுடையவைகளாயு மிருககினறன. அருச்சுன! இதனால விளஙகுவது யாதெனின, நித்தியங்களும நைமித்திகங்களுமான கர்மங்களில எந்தெந்த முக்கிய பலன களும, இடையே சமபவிக்கும் பலனகளும் சாஸ்திரங் களில கேட்கப்படுகின்றனவோ அவைக ளெல்லாவறறையும விட்டு மோக்ஷமாகிய ஒரே பலததிற்குச சாதனமாக இருததலால், எல்லாக் காமஙகளையு மொரே சாஸ்திரார்த்தமாக அனுஷ்டிககவேண்டும. தன வாணுஸரமத்திறகுத் தகுந்த காரியங்களையும, அததின பலனகளை யும் விட்டு மோக்ஷத்திறகுச் சாதனமாகவிருததலால் நித்திய நைமித்திகங்களோடு சேர்தது தன சக்திக்குத் தககபடி அனுஷ்டிககவேண்டியது.] 39 40

"ஓ! குருவம்சத்திற் பிறந்தவனே! ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்கிற இநத நிஷ்காமகருமயோகததில் மேற்கூறியபடி அபேதவிவேக மொன்றே வியாபகமாயிருப்பதென்றும, அவ்வனமாய தததுவத்திற் றுணிபெய்தற்கு கூடிற்றோ அது புத்தியானது ஜீவேச்சுவரசகததாகப் பரிணமிக்கப்பட்டு மூன்றாகவிரிந்து ஒவ்வொன்றும் பற்பல

சம்பந்த முடைத்தாகிச் சிதறப்பட்டு முடிவின்றி யனந்த பேதமாக இருந்துகொண்டிருக்கும்.

[உள்ளுரை:—மெய்யுணர்ச்சிக்கண் அனன்னியமொன்றுந் தமக்கென யதார்த்த சொரூப முண்டாகச் சித்தியாதாகவே செய்பவன்-செயல்-செயப்படுபொருள் - கருவி - நிலம் - காலம் ஆகிய இவற்றி லொன்று மச் செம்மை யநுபூதிச் செல்வனை யபாதிக்கமாட்டாதென்ப தாம்.] 41

"ஓ! அருச்சுன! வேதத்திற் பலன்களைக் கூறும் பிரகரணமாகிய அர்த்தவாதத்தில் அன்பினையுடையவரும், 'கருமங்களைக்காட்டிலும் வேறு புருஷார்த்த மில்லை' என்பாரும், ரஷ ஞதந்திரயங்களில் ஆசை யுள்ள மனமுடையோரும, 'சுவர்க்காதி பதவிகளேயவற்றினுமேலாய புருஷார்த்தம்' எனக் கொண்டிருப்போருமாகிய உண்மை யறியா அவிவேகிகள்: பிறவியையும்-வினையையும்,வினைப்பயனையுந்தரத்தகக தும்,போக ஐசுவரியங்களை யடைதற்குப்பலவித கருமங்களையுடைய தும, கனிக ளில்லாது பூக்களைமாத்திரங் கொடுக்கும் காயாமரங்கள போல அற்பபயனைத் தருவதாம். இவ்வாறாகிய எந்த வசனத்தைச் சொல்லுவார்களோ அந்த வசனத்தினால் அபகரிக்கப்பட்ட மனதை யுடையோராகவும், சுகசௌக்கியத்தினும் ஐசுவரியத்தினும் ஆசை யுடையோரான அவர்க்குப் பரமார்த்த நிச்சயமான விவேகமானது. எவ்வளவு போதிப்பினும், உண்டாகமாட்டாது."

[குறிப்பு:—யக்ஞம முதலிய கருமங்களுக்கு மேலான பலனகள்சுவாக்க முதலியவைக என றும; புத்திர, மித்திர, களத்திர தனதான்னிய வஸது வாகனாதி பலனகளு முண்டாகு மென றும் வேதங்களில் பலனகளைச் சொல்லுகிறபடியால, அவைகளில அவாவுற்றுக கவரப் பட்ட மனதை யுடையவனுக்கு ஆத்ம சுவரூபஞான ததில் பிரவிர்த் தியே யுண்டாகமாட்டாது.] 42-44

"ஓ! அருச்சுன! வேதஙகள் (சத்துவாதி) முககுணங்களைவிஷய மாக வுடையன; ஆகையால், நீ ஆசை நீஙகினவனாயும, (சுகம், துக் கம், லாபம, நஷ்டமுதலான) துவந்துவங்க ளறறவனாகவும், நித்திய சத்துவ நிலையை யுடையவனாகவும, யோகக்ஷேமங்களை யறறவனாக வும, ஊக்க முளளவனாகவு மாககடவாய.

ஸ்நான பான முதலிய காரியங்களுக்குச் சொற்ப ஜலமுள்ள கிணறு முதலியவைகளில் எவ்வளவு பிரயோசனமோ அவ்வளவு நான்கு பக்கங்களிலிருந்து வந்து சேருகிற விஸ்தாரமான நீருள்ள

எரியில் உண்டாவதுபோல, வேதோக்தமான சகல கருமங்களிலே யும் எவ்வளவு உபயோகமோ அவ்வளவு பிரயோசனமும் ஆத்மதத்துவ சுவரூப நிச்சயமுள்ள பிரமநிஷ்டனுக்கு உண்டாகும்.''

[உள்ளுரை:—சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களுண்டு. ஈண்டு (சத்துவம், ரஜஸ, தமஸ ஆகிய முக்குணங்களினால் நிறைந்தவர்க ளென்கிற பதத்தினால சொல்லப்படுகின்றார்கள். அவர்களைப் பற்றியவைகள் வேதங்கள்; தமோகுணம நிறைந்தவர்களிடத்திலும, இராஜோகுண நிறைந்தவர்க ளிடத்திலும, சத்துவ குணம நிறைந்தவர்க ளிடத்திலும் பிரீதியை யுடைத்தா யிருக்கையினால், வேதங்கள அவர்களுக்கு நன்மையைத் தெரிவிக்கின்றன. இவைகளுக்குத் தத்தம குணத்திற்குத் தக்கபடி சுவர்க்கம் முதலியவைகளுக்குச் சாதனத்தையே நன்மையாகத் தெரிவிக்காமற்போனால், இவர்கள்: இராஜோகுணம் தமோகுணம் மேலிட்டிருத்தலால், சாத்விகமான பிரயோசனமான மோக்ஷத்தில் ஆசை இல்லாதவர்களாய்த், தங்களால் விரும்பப்பட்ட பலத்திற்குச் சாதனத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களாய்க், காமிய பலத்தின ஆசையினால் பரவசர்களாய்ச், செய்யக்கூடாத காரியத்தில் செய்யத் தகுந்தது என்கிற பிரமையினால் பிரவேசித்தவர்களாய் நாசமடைந்து விடுவார்கள். ஆகையால், வேதங்கள், இம்மூன்று குணங்களையுடைய மனிதர்களைப் பற்றியன. நீயோவெனின், மூன்று குணங்களு மில்லாதவனாக இரு. இது தருணம சத்துவகுணம மேலிட்டவனாகிய நீ, அதனையே விருத்தி செய! ஒன்றுக்கொன்று கலந்திருக்கிற மூன்று குணங்களும் மேலிட்டவனாக நீ இருக்கக் கடவனல்லன. அவைகள் மேலிடுவதை நீ விருத்தி செய்யாதே; சம்சாரத்தி லுண்டான எல்லாச் சுவபாவங்களு மில்லாதவனாகவும், மற்றைய இரண்டு குணங்களோடுங் கலக்காத, எப்பொழுதும் விருத்தியடைந்த சத்துவகுணத்திலிருப்பவனாக நீ இரு! எவ்வாறெனில், ஆத்மஸ்வரூபமும, அதை அடைவதற்கு உபாயமும், தவிர, மற்ற வஸ்துக்களை அடைதலையும, அவ்வாறு அடைந்ததைக் காப்பாற்றுதலையும கைவிட்டு, ஆத்மசுவரூபத்தை அடைவதிலேயே நீ எப்பொழுதும் ஆசையுள்ளவனாக இரு! இதுகாறும் அடையாததைப் புதிதாக அடைவது யோகம; அவ்வாறு அடைந்ததைக் காப்பாற்றுதல க்ஷேமம். இவ்வாறிருக்க, உன்னிடம் ரஜஸ் தமஸ் ஓங்குவது குன்றிவிடும்; சத்துவகுணம் விருத்தி யடையும். ;வேதத்தில் கூறிய எல்லாப் பொருள்களும், யாவருக்கும் கிரகிக்கத் தகுந்ததுமல்ல. எவ்வாறு எல்லாவற்றிற்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டும் எல்லாவிடங்களிலும் நிறைவான ஜலமுள்ள குளம் முதலியவற்றில், தாகமுடையவன தனக்கு எவ்வளவு ஜலம் பிரயோசனமோ அவ்வளவுமட்டும் எடுத்துப் பருகுவானே தவிர,

முழுமையும் எடுத்துப் பானஞ் செய்வதில்லை. அவ்வாறே, எல்லா வேதங்களிலும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ள வைதிகர்களுக்கு எது மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமோ அவ்வளவுதான் எடுத்துக்கொள்ளப் படுகிறது. வேறல்ல.]

[குறிப்பு:—பிரவிருத்தி கருமம் கிணறு; நிவிருத்தி கருமம் சமுத்திரம். சமுத்திரத்தில் செய்யும் காரியம் கிணற்றில் நடவாது; கிணற்றில் செய்யுங் காரியம் கடலில் நடக்குமல்லவா? ஆகலின், பிரவிர்த்தி காமவான் சுவர்க்கமாத்திரம் அனுபவிப்பவன். நிவர்த்தி காமவான் தான் எண்ணின லோக மனைத்திற்கும் போகக்கூடும்.] 45 46

"அருச்சுனா! உனக்குக் கருமஞ் செய்தற்குமட்டுமே அதிகார முண்டு, (கரும) பலனை யனுபவிக்கவேண்டு மென்கிற அவாவில் உனக்கு ஒருபோதும் அதிகார மில்லை. சத்கருமம் பிறவியைத் தரு மாதலின், 'நான் செய்தேன்' என்கிற அகம்பாவத்தைக் கொண்டு அதைச் செய்யின், அக் கருமத்திற்கான பலனை நீ யனுபவிக்கவேண்டி வருமாகலின், அங்ஙனஞ் செய்து கருமப் பலனுக்கு நீ பாத்திரனாக வேண்டாம். (பலனைக் கருதாமற் கருமஞ் செய்வதைப்பார்க்கிலும்) கருமமே செய்யாமல் விட்டிருப்பே னென்பதில் உனக்கு யாசை யுண்டாகா தொழியக்கடவது."

[உள்ளுரை:—மேலும் சிற்சில பிரயோஜனங்களோடு கூடியதாகவே சுருதியிற் கூறப்பட்ட நித்திய நைமித்திக காமிய காமங்களில், எப் பொழுதும் சத்துவகுணத்தி லிருந்துகொண்டு மோக்ஷத்தில் விருப்ப முள்ளவனுமான உனக்குக் காமங்களில் மாத்திரமே அதிகாரம், அத் துடன் சேர்ந்ததாக அறியப்பட்ட பிரயோசனங்களில் ஒரு பொழு தும் உனக்கு அதிகார மில்லை. பலத்தோடு சேர்ந்தவைகள் பந்த மாகையாலும், பல னில்லாமல் என்னுடைய ஆராதனமாக மாத்திர மிருக்கும் அவைகள் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகையினாலும், காமங்க ளுக்கும் அதின் பலன்களுக்கும் நீ காரணமாக இராதே. உன்னால் செய்யப்படுங் காமத்தில் எப்போதும் சத்துவகுணத்தி லிருந்து கொண்டு மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவனான நீ உன்னுடைய காத் திருத்துவ மில்லாமையை பசி நீங்குதல் முதலிய பிரயோசனத்திற் கும் காரணமில்லையென்று நீ அனுசந்திக்கவேண்டும். இவ்விரண்டை யும் குணங்களிலேயாவது, சர்வேஸ்வரனாகிய என்னிடத்திலே யாவது அனுசந்திக்கவேண்டுமென்று மேலே சொல்லப்போகிறேன். இவ்வாறு தியானஞ்செய்துகொண்டு காமத்தை நீ செய். கர்மங்களைச் செய்யாமலிருப்பதில், 'யுத்தஞ் செய்கிறதில்லை' என்று முன்பு உன் னால் சொல்லப்பட்டதே அதில், உனக்கு ஆசை இருத்தல் கூடாது.]

தான கருமப பலனகளைத தகிக்கச் செய்து ஜீவன்முக்தர்களாகத் துககநிவாததியினையுந தடையற்ற ஆனநததகதையுமடைவார்கள்.

ஆகையால், எப்போது உனது புததிஅஞ்ஞானமாகியதோஷத் தைக் கடக்குமோ அதுதருணம கேட்கவேண்டிய வேதாந்தார்த ததிலும வைராக்கிய மடைவாய். அநேக அாததங்களைக் கேட்ட தினுல் கலங்கியிருககினற உனது புததி எப்பொழுது சலிககாமல் பரமாதமாவினிடததில, அல்லது தியானததில நிலையாய் நிற்குமோ அப்போது ஞானயோகமாகிய ஆதம தரிசனததை, அல்லது பகவத் யோகததை, அலலது தத்துவஞானயோகததை யடைவாய்.''

[உள்ளுரை:—மேலும, காமததி லிருந்துகொண்டும அவவா றிருப்பதி னுல் எலலாப பாவஙகளையும போககடிக்கப்பட்ட உனனுடைய புததி எப்பொழுது மிகவும் அற்பமான பலத்தில் ஆசை வைப்ப தறகுக் காரணமாகிய அஞ்ஞானமாகிற கலக்கத்தைத தாண்டப் போகினறதோ, அபபோது எனனிடமிருந்து இதற்குமுன விட வேண்டியதாகக கேட்கப்பட்ட பலம் முதலியவைகளைப் பற்றி இனி கேட்கவேணடியதைப்பற்றியும் நீயே துக்கத்தை யடையப் போகினருய. மேலும, எனனிடம் கேட்டதினுல் விசேஷமா யறியப்பட்ட, அதாவது மற்றெலலா வஸ்துக்களையும்விட வேறு பட்டதாயும், அழிவில்லாததாயும், மிகவும் சூக்ஷ்மமுமாகிய ஆத்மா வைப்பறறியதான ஒரே விதமான புததியானது, பலத்தி லாசையில் லாமல் நிரமலமாகச் செய்யப்பட்ட மனதில் எப்போது அசையாமல் நிற்கப் போகினறதோ அப்போது நீ ஆத்மாவலோகனத்தை யடை யப்போகினருய்.]

[ஸ்ரீ சங்கர பாஷ்யம்.—இதுகாறும் வேதாந்தக கேள்வியினுலும், இனிச் செயயவேண்டிய வேதாந்த சிரவணத்தினுலும் உனக்கு மனம வெறுப்புண்டாகக கூடாது. ஏனெனில், நீ அஞ்ஞான இரு ளாகிய நிலைமையி லிருக்கிறபடியால, வேதார்த்தங்களை யுணர்ந்து அதன்படி அனுட்டிக்க வேண்டியவனு யிருக்கினருய். கருமததை யும அதைச் செய்யவேண்டிய விவரத்தையும் கூறுவதாகிய வேத வாககியங்களில் வெறுபபுண்டாவது பிரமம ஞானிககுத தகுமாகு லும, நீ அவவாறு வெறுப்படையத தகுந்தவனுகமாட்டாய்; உனக்கு ஞானுதிகாரம இனனும வரவில்லை. இது 53-வது சுலோகத்தைச் சாாநதது.] 50 53

அருச்சுனன் வாக்கியம்

''ஏ! கேசவா! சமாதிநிலை யடைந்து சலிக்காத ஞான முளளவ னுக்கு லக்ஷண மென்ன? அவன் எவவாறு பேசுவான்? எப்படி

யிருப்பான்? எவ்வாறு மற்றைக் காரியங்களை நடத்துவான்? அதனைச் சிறிது விளக்கவேண்டும்."

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"ஓ! அருச்சுனு! எவன் தன் ஆத்மாவில் தானே மனத்தைத் திருப்திசெய்து கோரிக்கைகளை முழுதும் விடுவானே, அப்பொழுதே அவன் ஸ்திர ஞானமுள்ளவனென்று கூறப்படுவன்.

(இராகத்தை ஆசையை) விட்டுவிட்டால் இந்தநிலைக்கு வருவான்; இது ஞானயோகநிஷ்டையின் முதிர்ந்த நிலைமை. மேலும், வருத்தம் வரின் துடிக்காத மனத்தையுடையவனும், சுகம் வரின் பற்றற்றவனும், விருப்பம் பயம் கோபம் இவைகளற்றவனுமாயிருக்கிற மௌனி அல்லது சந்நியாசியானவன் நிலைத்த ஞானியாகச் சொல்லப்படுகின்றான்."

[குறிப்பு:—இந்த ஸ்லோகத்திலும் இதற்கு முந்திய சுலோகத்திலும் முதலாவது கேள்வியான நிலைத்த ஞானியின இலக்ஷணஞ் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீ ராமானுஜபாஷ்யகாரரால முந்திய சுலோகத்தில் எவனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டதோ அவன் முதல அந்தஸ்துள்ளவன; உலக வாசனை முற்றிலு மொழிந்தவன. இதிற கூறப்பட்டவனே, இரண்டாவது அந்தஸ்துள்ளவன. பிரபஞ்சவாசனை முற்றிலு மறறுபபோகாமல் சில பற்றுதலுட னிருப்பன] 54 56

"ஓ! அருச்சுனு! எவன் சகல வஸ்துக்களினிடத்திலும் அபிமானமற்றவனே, அந்தந்த இஷ்ட அநிஷ்டங்களை அடைந்தாலும், சந்தோஷப் படுகிறதில்லையோ, அல்லது வெறுப்படைகிறதில்லையோ, அவனுடைய ஞானமானது நிலைபெற்றுள்ளது."

[ஸ்ரீதர சுவாமிகள்:—இதிற் கூறப்பட்டவன அலக்ஷியமாயிருப்பவன. எவ்வாறெனில, துக்க முண்டானல் விசனப்படாமல், "இதில் எனக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை" எனறும, சுகமுண்டானல் அதில சந்தோஷப்படாமல் "இந்தப் பிரபஞ்சத்தின சுகம்சுகமாகுமா? இது எனக்குச சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கமாட்டாது" எனறும் கூறுவான. 54 வது சுலோகத்திலுள்ள இரண்டாவது கேள்வியான 'எப்படிப் பேசுவான்?' எனபதற்குப் பதில் உத்தரஞ் சொல்லப் பட்டதெனபர்.]

[ஸ்ரீ இராமாநுஜர்:—இதிற் சொல்லப்பட்டவன மூனறாவது வகுப்பைச் சார்ந்தவன். ஏனெனில், உலக விஷயத்தில் மனப்பிரவிர்த்தி

யுள்ளவனாயும், ஆனால் அப்படிப்பட்ட பிரவிர்த்தியினால் உண்டாகும் சுகதுக்காதிகளில் தான் சம்பந்தமற்றவனென்றும், உதாசீனனாயு மிருப்பவ னென்றும் மொழிந்துள்ளார்.]

57

“ஆமையானது தன் கரசரணாதி உறுப்புக்களைத் தனக்கு பய முண்டாகும் காலத்தில் உள்ளாக இழுத்துக்கொள்வது போன்று, யோகியானவன் விஷயங்களில் விபரீதத்திருக்கிற இந்திரியங்களை இந்திரிய விஷயங்களிலிருந்து நிவர்த்திக்கும்படிச் செய்வானே அப் பொழுது அவனுடைய ஞானம் ஸ்திரமுடையதாகும்.

உபவாசாதிகளைச் செய்யும் புருஷர்களுக்கு இந்திரியங்களி னின்று அவ்வவ் விந்திரிய விஷயங்கள் மாத்திரம் நிவர்த்திக்குமல் லாமல் ஆசையகலாது. பரமாத்மாவை ஞானத்தால் உணர்ந்த புரு ஷனுக்கு மாத்திரம் அந்த ஆசையும் நீங்கும்.”

[உள்ளுரை:—பிள்ளைகள் கெட்டுப்போவதற்குப் பெரியவர்கள் கற்பிக்க வேண்டுமென்று நியதியில்லை. அதுபோல, இந்திரியங்கள் கெட்ட வழிகளில் பிரவேசிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கும் குதிரைகள் புற் களை மேய்வன போன்று இந்திரியங்கள் விஷயங்களை அநுபவிக்கக் கோரும். அவைகளை விரோதிக்க வேண்டும். மனம், ஒரு குமார னாகக் கூறப்படுகின்றான். இவன் இந்திரியங்களென்னும் கெட்ட நட்பாளருடன் கலந்து கெட்டிருக்கின்றான். முதலில் அந்தத் துஷ்ட சிநேகராகும் இந்திரியங்களைத் தூரவிலக்கவேண்டும். பின், கெட்டிருக்கிற மனதிற்கு அந்தக் கெட்ட இந்திரியங்களி லிருக்கும் ஆசையைப் போக்கடிக்கவேண்டும். ‘மனதை ஏன் திருத்தவேண் டும்?’ எனின், தன் சிநேகராகும் பாலர்கள் வராமையினாலே, பையன், வெளியிற் செல்லச் சாமர்த்தியமற்றவனாயினும், ‘அவர்கள் வரவில் லையே’ என்று அவன் சிந்தித்துக்கொண்டே யிருப்பன்; ஆதலினா லும் தீமையுண்டாம் அவ்வாறே, இந்திரியங்களின் சம்பந்தம் இல் லாமற் செய்யினும் மனது மாத்திரம் சிந்தையடைந்திருக்கும். ஆத லால, அந்த மனதைத் திருத்தவேண்டும். “எந்த மூடாத்மா கர்மேந் திரியங்களை அடக்கவிட்டு மனதால் விஷயங்களை ஸ்மரிக்கின்றானோ அவன் பொய்யான ஆசாரமுள்ளவன்’ என்று கூறப்பட்டதாகை யால், முக்கியமாய் மனதை நிக்ரஹிக்கவேண்டும். பல நாட்களாகப் பாராத தனது நண்பனைக் கண்டவுடனே பையனுக்கு முன் னைய நண்பு எப்போதும்போல உண்டாம். ஆதலால அவர்களை மீண்டும் காணப்படாத இடத்தில் இந்தப் பிள்ளையை வைக்க வேண்டும். அவனுக்கு ஏதேனும் சாஸ்திரங்களைப் படிப்பித்து முன்னருள்ள பழக்கத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டும். இவ்வாறு

செய்யின் அந்தப் பையன் புத்தியுள்ளவனாய் மீண்டும் எப்பொழுதும் அந்த துஷ்டர்களுடன் சேராமல் சுகமடைவான். இவ்வாறே, மனத்தைத் திருத்திய பிறகு, ராகம், பயம், க்ரோதம் இவைகளைச் சுவாசனையாகப் போக்கடித்தல் வேண்டும். இவ்விதம் செய்யின் மனது சரிப்பட்டு ஆத்மாவிலே திருப்தி யடைந்ததாகும்.

மேலும், இந்த மனத்தையே பெண் குழந்தையாகவும் கூறுகின்றனர். பெண்பிள்ளை தாய்வீட்டில் பிறந்து வளர்ந்து பிறகு புருஷன் வீட்டிற்குப் போகவேண்டி யிருக்கின்றது அவ்வாறே, மனம் இருதயத்தில் பிறந்து பரமாத்மாவில் லயிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. இதற்காகவே தோழிப் பிள்ளைகளாகும் இந்திரியங்களுடன் சேரவொட்டாமல் செய்து, பிள்ளைகளின் மனதைத் தமது வீட்டிலுள்ள பிள்ளைகளினிடத்துள்ள ஆசையை நீக்கச்செய்து, பிறகு தன்பெண்ணை மாமியார் வீட்டுக்கு அனுப்பித், தந்தையும் சில நாட்கள் அவ்விடத்தில் வசித்துத், தம் வீட்டினும் மாமியார் வீடு சுதந்தரமானதென்று அவளுக்குப் போதித்து இவ்விடத்திய வாசனையைப் போக்கின பிறகு, பின் அவள் மாமியார் வீட்டில் பழக்க மடைந்து, பின்னுல் தன்னை யெப்போதாயினும் தனது தாயானவள் தன்னை வருமபடி அழைக்கின், "எனக்கு இவ்விடத்தில் வீட்டுக் காரியங்களைப் பார்ப்பதிலேயே பொழுது சரிப்பட்டுப் போகின்றது; ஆகையால் எனக்கு இப்பொழுது வருவதற்குத் தடையாயுள்ளது" என்று சொல்லுவாளல்லவா? அவ்வாறே, பிள்ளைகளாகும் இந்திரியங்களைச் சேரவொட்டாமற்செய்து, அதிக சிநேகமில்லாமல் மனத்தைத் திருத்தி, ராகம்-பயம்-க்ரோதம் இவைகளைச் சுவாசனையுடன் போக்கின் ஆத்மாவில் மனம் லயிக்கும்.

இந்த ஶ்லோகத்தில் 'ஸர்வஶ:' அதாவது, 'எல்லாவிதத்தினுல்' என்று கூறினமையால், பார்ப்பது, வார்த்தை சொல்வது, விளையாடுவது, பரிகாசஞ் செய்வது முதலியவைகளின் நிவர்த்தி கூறப்பட்டது. இந்திரியங்களை அடக்குதலும ஆத்மாவைத் தியானஞ் செய்வதற்கு அங்கமென்று காட்டப்பட்டது. இவ்விடத்தில் ஞானயோக நிஷ்டனுடைய அவஸ்தைகளின் பிரிவைச் சொல்லுமிடத்தில், தூக்கம் முதலியவைகளைவிட வேறுன இந்திரியங்களின் ஓய்வு என்றால், ஆத்மாவினிடத்தில் மனதைச் செலுத்தும் வரையிலுள்ள ஓய்வு என்றாத்தம்.

இந்த நான்குவித அவஸ்தைகளும் இவ்விடத்தில் எதற்காகப் பிரித்து உபதேசிக்கப்படுகின்றதென்கிற ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானமாவது யாதெனில், முதலில் வெளி யிந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து அடக்கி, மனதை ஆத்மாவினிடத்தில் நிலைநிறுத்துவதற்குப் பிரயத்

தனஞ் செய்யவேண்டும். பிறகு, பலாத்காரமாக வெளி இந்திரியங்கள் அடக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், மிகுதியான ஆசை, த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களினால் கலக்கப்பட்ட மனது, அவைகளை மறுபடியும் அந்தந்தக் காலங்களில், அந்தந்த விஷயங்களில் செல்லும்படிப் பிரவிர்த்திக்கும். தானும், ஆத்மாவினிடத்தில் நிலையாய் நிறுக்கச் சக்தியுள்ளதாயாகாது. ஆகையினால், பக்குவமான தோஷங்களின் மிகுதியான ஆசை, த்வேஷம் முதலியவைகளை, தான அவைகளில் உபேக்ஷையாயிருத்தல், அதிகப் பிரீதி அடையாமலிருத்தல் முதலிய கிரமப்படிப் பக்குவமாகக்வேண்டும். பிறகு, தோஷங்களின் மிகுதியும் பக்குவமானபோதிலும், அநாதியாய் அநுபவித்ததினால் உண்டாக்கப்பட்ட வாசனை மாத்திரமிருந்துகொண்டு, ஆத்மாவை அநுபவிக்கவேண்டுமென்று யத்தனஞ் செய்கிற புத்தியைத் தடுக்கும். அந்தச் சமயத்தில எல்லையில்லாத ஆநந்த ரூபமாகிய ஆத்மாவைப் புருஷரிடத்தில த்வேஷமுள்ள ஸ்திரீக்கு யுவாவைக் காட்டுவதுபோலக் காட்டிக் கிரமப்படி ஆத்மாவினிடத்தில பிரீதியை யுண்டாக்கி, நினைக்க முடியாத, நீண்டகாலங் கழிந்தது, வெளி விஷயங்களி லுண்டான வாசனைகளின கூட்டங்களை 'வேருடன் பிடுங்க ஆசை கொள்ளவேண்டும். எல்லா வாசனைகளும் நாசமடைவதால அவைகளில் சந்தோஷங்கூட இல்லாமல் முதிர்ந்த வைராக்கியத்தை அடைந்த நிலை எதுவோ அது, “வஸீகாரஸம்ஜ்ஞை” ஞானயோக நிஷ்டையின முதிர்ந்த நிலையாகிய இது யோகமென்று பெயருடைய ஆத்மாவலோகநத்தை உண்டாக்குகின்றது. அந்த ஆத்மாவலோகநமாவது, பரம்பரையாக எல்லையில்லாத பிரயோஜனமாகிய மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கச் சக்தியுள்ளதாக ஆகிறதென்று காட்டப்பட்டது. விரும்பக்கூடிய வஸ்துக்களை அவ்விதமாகத் தெரிந்து கொள்ளாமை, அப்படித் தெரிந்துகொள்பவைகளில பற்றுதல் இல்லாமை, சொற்பம பற்றுதலோடு அனுபவிக்கப்பட்டவைகளில அதிக பிரீதி இல்லாமை, ஆசை அதிகமாயிருந்தாலும் அதை அடக்க ஆரம்பித்தல் ஆகிய இந்த நான்கு அவஸ்தைகளுக்கும் வித்தியாசம் அறியவும்.

ஆத்மாவினிடத்தில் பிரீதி யுள்ளவனாயிருந்த அவனுக்குச் சுவரூபமென்று சொல்லியிருப்பதுபோல, அந்த ஆத்மாவைப்பற்றியும் பேசுவதே அவனுக்கு வார்த்தை; அந்த ஆத்மாவை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதே அவனுக்குத் தியானம்; அந்த ஆத்மாவை அடைவதற்குப் பிரவிர்த்தி செய்வதே அவனுடைய வியாபாரம் என்று நான்கு விதங்களான கேள்விகளுக்குப் பதில் ஏற்பட்டது. மேலும், இந்திரியங்கள் மூலமாய் விஷயங்களைக் கிரகிக்காமலிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு இச்சையைத் தவிர விஷயானுபவங்

கள நிவிர்த்தியாய்விடும். இந்த ஸதிதப்பிரக்ஞனுக்கு விஷய இச்சையுங்கூடப் பரமாத்மாவைப் பார்த்து நிவிர்த்தியாகின்றது ஆகையால், 'நிராஹாரஸ்ய' எனபதற்கு விஷயங்களி லிருந்து அடக்கப்பட்ட இந்திரியங்களையுடைய ஜீவாத்மாவிற்கு விஷயங்கள் நிவிர்த்திக்குமபொழுது, ஆசை நீங்கலாக நிவிர்த்தித்துவிடுகின்றன; விஷயங்களில் ஆசை நிவிர்த்திக்கிறதில்லை; ஆசையும விஷயங்களைவிட மிகுந்த சுகமாகிய ஆத்மஸவரூபத்தைப் பார்த்துத் திருமபிவிடுகிறது.] 58-59

"கிருஷ்ணு! மனதைமாத்திரம ஜெயித்தால்போதாதா? அதே அல்லவா பந்த காரணம?. அர்ச்சுனு! அவ்வாறல்ல ஞானமுள்ள புருஷன இந்திரியஙகளை வெல்லுவதறகுப் பிரயததனஞ் செய்யினும வன்மை மிகுந்த இந்திரியஙகள் மனதைப் பலாத்காரமாய்க கெடுககும; ஆகையால், இந்திரியஙகளுங்கூட வசப்பட வேண்டும. ஆத்மாவைப் பாராமல விஷயஙகளில ஆசை நிவிர்த்திககிறதில்லை; விஷயஙகளி லாசை நிவிர்த்திக்காமற்போனுல, தெரிந்தவனுயும பிரயததனஞ் செய்துகொண்டிருககிற புருஷனுடைய இந்திரியங்கள் மிகுந்த பலமுள்ளவைகள; மனதைப் பலாத்காரஞ் செய்து இழுத்துவிடுகின்றன. இவ்வாறு ஆத்மாவைப் பார்தது இந்திரியஙகளை ஜெயிப்பது; ஆகையினுல, ஞான யோக நிஷ்டை அடைதல் முடியாது. இவ்வாறு இந்திரியஙகளை வெல்ல முயன்று அசுத்த மனதைப் பகவானுக்குச சமாப்பித்தால் அவன் அதைத் திருத்துவான. தீபம வந்தவுடனே இருள் நீஙகும. இருளை முன்பு போக்கிப் பிறகு விளக்கைக் கொண்டு வருவதற்குச் சாத்தியமில்லை யலலவா? சுத்தமான மனத்துடன் ஈஸ்வரனைத தியானித்திருப்பதற்கு முதன்முதல சரிப்படாது. சில காலம்அசுததமான மனததுடனே ஈஸ்வரனைத தியானிததிருந்தால காலக்கிரமத்தில ஈஸ்வரனுககு அவன்மீது கருணைகூர்ந்து, அந்த அசுத்தமான மனததைச செவவனே செய்து அதனைச் சுததப்படுத்துவான். இவ்வாறு இந்திரியங்களை வசமாகப் பெற்றுககொள்ளாவிடின் உண்டாம அனாததங்கள பலவுள. அதனை இனிக் கூறுவேன. கேட்பாயாக!"

[ஸ்ரீ ராகவேந்திரசுவாமிகள்.— "இந்த 60-வது சுலோகததிற்கு "இந்திரியங்களை வைராக்கியததினுல அடககினுல் மனதும சுவாதீனமாய, பிரம தெரிசனததிறகு அனுகூல மாகுமேயனறி, முனனாக் கூறியபடி ஆகாரஞ் செயயாததினுல இந்திரியங்கள அடங்கி

யிருக்கின்றவனுக்கு மனது சுவாதீனமாகவாவது பரமாத்த தெரிசனமாாவது சாத்தியமானதேயல்ல" என்பது கருத்து.] 60

"எல்லா இந்திரியங்களையுஞ் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டு, என்னிடம் மனதைச் செலுத்தினவனாய், (அதாவது) சாவதான மனதுள்ளவனாய் இருக்கக்கடவன். எவனுக்கு இந்திரியங்கள் தனது சுவாதீனத்தில் இருக்கின்றனவோ அவனுக்கு ஞானமானது நிலைத்திருக்கின்றது."

[இவைகள் எல்லாவற்றையும் பரிகரிக்கவேண்டியதற்காக விஷயங்களில் ஆசையோடு சேர்ந்திருப்பதால், ஜெயிக்க முடியாத இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு மனதை என்னிடத்தில்நிறுத்தி, சாவதானத்தை யுடையவனாயிருத்தல் வேண்டும். மனமானது என்னிடத்தில் செலுத்தப்பட்டிருந்ததேயானால், எல்லாப் பாவங்களும் கொளுத்தப்பட்டபடியினால், நிர்மலமாகச் செய்யப்பட்டதாயும், விஷயங்களில் ஆசை யற்றதுமான மனது இந்திரியங்களைத் தனக்குச் சுவாதீனங்களாகச் செய்கின்றது. பிறகு சுவாதீனமான இந்திரியங்களையுடைய மனது, ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்குச் சாமர்த்தியமுள்ள தாகிறது. நெருப்பானது உலர்ந்த புல்லை எவ்வாறு தகிக்கின்றதோ அவ்வாறே பகவத் தியானத்தி லீடு பட்ட புண்ணிய ஆத்மாக்களுடைய பாபம் யாவும் நசித்துவிடும்.] 61

"உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைச் சிந்தனை செய்கின்ற புருஷனுக்கு அவற்றிற் பிரிய முண்டாகின்றது; அந்தப் பிரியத்தினால் ஆசை யுண்டாகின்றது; அப் போக சுகத்திற்குத் தடை யுண்டான போது ஆசையினின்றுங் கோப முண்டாகின்றது.

கோபத்தினின்றும் அறிவின்மை யுண்டாகின்றது; அறியாமையிலிருந்து நினைவின்மை யுண்டாகின்றது; நினைவின்மையினின்றும் புத்திக்கேடு உண்டாகின்றது; புத்திக் கேட்டால் எல்லாங் கெட்டவனாவான், அல்லது நரகத்தை யடைவான்"

[மேலும், விஷயங்களில் ஆசையை நீக்காமலும் என்னிடத்தில் மனதைச் செலுத்தாமலுமிருக்கிற மனிதனுக்குத் தான் இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டிருந்தபொழுதிலும் அநாதியான பாபத்தின் வாசனையினால் விஷயங்களை நினைத்துக்கொண்டிருப்பதை அவனால் விடல் முடியாது. அவ்வாறு விஷயங்களை நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற மனிதனுக்கு மறுபடியும் அவைகளில்

பற்றுதல் உண்டாகின்றது; பற்றுதலினால் காம முண்டாகின்றது. காமமாவது: பற்றுதலின் பக்குவமான நிலை. மனிதன் எந்த நிலையை யடைந்தால் விஷயங்களை அனுபவிக்காமலிருக்க முடியாதோ அந்த நிலை காமமென்று சொல்லப்படும். காமத்தினால் கோப முண்டாகின்றது; அதாவது, காம மிகுந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது, விஷயங்கள் தனக்குக் கிட்டாவிடில், சமீபத்தி லிருக்கிறமனிதர்களைக் குறித்து, 'இவர்களால் நமமுடைய இஷ்டம் தடுக்கப்பட்டது' என்று அவர்கள்மீது கோப முண்டாகின்றது. மோகமாவது இது செய்யத்தகுந்தது, இதுசெய்யத்தகாதது என்கிற பகுத்தறிவு லாமை; அதினால் அவன் தன் மனப் போக்கின்படி எல்லாவற்றையுஞ் செய்கின்றான்; அவற்றால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்திரிய வெற்றி முதலிய பிரயத்தனங்களில் ஞாபகத் தவறுத லுண்டாகின்றது அவ்வித ஞாபகத் தவறுதலால், ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ள எவ்வித நிச்சயம் செய்யப்பட்டதோ அந்த நிச்சயத்திற்கு நாச முண்டாகின்றது; அவ்வாறு நிச்சயத்தின் நாசத்தினால் சம்சாரத்தில் மூழ்கி நாசமடைந்தவ னாகின்றான்.] 62-63

"மேலும், விருப்பு வெறுப்பற்றும் தனக்குச் சுவாதீனங்களாயிருக்கின்ற இந்திரியங்களினாலே அன்னபானாதி விஷயங்களை அநுபவிக்கின்றவனானாலும், சுவாதீனமான மனத்தையுடையவன் மனச் சமாதானத்தை, அதாவது மனத்தெளிவை யடைகின்றான்."

[குறிப்பு:—இஃது அருச்சுனனுடைய நான்காவது கேள்வியான 'எவ்வாறு நடப்பான்? அல்லது, செய்கை எவ்வண்ண மிருக்கும்?" என்கிறதற்கு உத்தரமாக விருக்கின்றது.] 64

"ஓ! அருச்சுனா! மனச் சமாதானமான பின்பு இவனுக்குச் சகல துக்கங்களினுடைய நாசம் உண்டாகின்றது. சமாதானமான மனத்தை யுடையவனுக்கு விரைவில் புத்தியானது நிலையாய் நிற்கும்."

['மனது சரிப்படுவதால் என்ன உண்டாகும்?' என்றால், மோக்ஷ முண்டாகும். 'பிரஹ்மஞான மில்லாமலே மோக்ஷ முண்டாகுமோ?' என்றால், மனத்தைச் சரிவரச் செய்துகொண்டால் ஞான முண்டாகும். மனதிற்கு நைர்மல்ய முண்டானால், பிரகிருதியோடு சேர்ந்திருந்ததா லுண்டாகிய எல்லாத் துக்கங்களுக்கும் நாச முண்டாகின்றது. ஆத்மாவலோகநத்திற்குத் தடையானதோஷ

மில்லாத மனதை யுடையவனுக்கு அது தருணமே பரிசுத்தமான ஆத்மாவைப்பற்றியதான புத்தி நிலைநிற்கின்றது; ஆகையினால், மனது நிர்மலமாயிருந்தால் எல்லாத் துக்கங்களுக்கும் நாச முண்டாகின்றது.] 65

"ஓ! அருச்சுனா! என்னிடத்தில் மனதைச் செலுத்தாதவனுக்குப் பரிசுத்தமான ஆத்மாவைப்பற்றிய புத்தி யில்லை; கீழ்ச் சொல்லிய புத்தி யில்லாதவனுக்கு அதைப்பற்றி இடைவிடாமல் தியானிப்பது மில்லை; ஆத்மாவை இடைவிடாமல் தியானஞ் செய்யாதவனுக்கு, விஷயங்களி லிருக்கின்ற ஆசைக்கு ஓய் வில்லை; ஆகையினால், ஓய்வில்லாதவனுக்குச் சுகமானது எப்படியுண்டாகும்"?

[என்னிடத்தில் மனதைச்செலுத்தாமல் தன்னுடையமுயற்சியினால் இந்திரியங்களை யடக்குவதில் பிரவிர்த்தித்தவனுக்கு எக்காலத்திலும் பரிசுத்தமான ஆத்மாவைப்பற்றிய புத்தி யுண்டாகாது. அதினாலேயே அவனுக்கு அதை இடைவிடாது தியானிப்பதும் சம்பவிக்காது.] 66

"அருச்சுனா! இன்னும் கூறுவேன் கேட்பாயாக! அதாவது, விஷயங்களில் பிரவேசிக்கின்ற இந்திரியங்களை யாதொரு மனம் அனுசரித்துப் போகின்றதோ அந்த மனம் இவனது (ஜீவனது) விவேகத்தைப் புனலிற் கப்பலை யிழுக்குங் காற்றுப்போல இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது

ஆதலால், ஓ! மஹாபாஹோ! எவனது இந்திரியங்கள் சகல விஷயங்களினின்றும் விடுபடுகின்றனவோ அவனது ஞானம் நிலைத்திருக்கின்றது."

[இந்திரியங்கள் விஷயங்களி லிருந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, அவைகளின் நிலைமையை அனுசரித்து எந்த மனது செய்யப்படுகின்றதோ, அதாவது எந்த மனதினால், மனது பின் செலுத்தப்படுகின்றதோ அந்த மனது இவனுடைய பரிசுத்தமான ஆத்மாவைப்பற்றிய புத்தியை அபகரிக்கின்றது. அது எதுபோலுமெனின், எவ்வாறு ஜலத்தில் கொண்டுபோகப்படுகிற தெப்பத்தை எதிர்காற்றானது பலாத்காரஞ்செய்து இழுத்துக்கொண்டு போகின்றதோ, அம்மாதிரிபோல, மனமானது புத்தியை விஷயங்களிற்போகும்படி செய்கிறது. ஆகையால், எவனுடைய இந்திரியங்கள் தங்களுடையவிஷயங்களிலிருந்து எல்லாவிதங்களினாலும் அடக்கப்படுகின்

றனவோ அவனுக்கே ஆத்மாவினிடத்தில் புத்தி நிலைத்திருக்கின்றது.]
61-62

"ஓ! அருச்சுனா! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் எது (எந்த ஆத்மாவைப்பற்றிய புத்தியானது) இராத்திரியோ, (இரவுபோலப் பிரகாசமின்றி இருக்கிறதோ) அந்தப்புத்தியில இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற விவேகி, விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். எதில (எந்த சப்தாதி விஷயங்களைப் பற்றிய புத்தியில்) எல்லாப் பிராணிகளும விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றனவோ, அந்த புத்தியானது (ஆத்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற யோகிக்கு இரவு போனறது; அதாவது, அந்தகாரமானது.

மேலும, ஜலங்களாற பூரணமாய நிறைநததும ஸ்திரமான இருப்புடையதுமான கடலில் புனலகள பிரவேசிததும் அணைகடவாதிருக்கினறது அவ்வாறு சமஸ்த விஷயஙகளும் பிரமநிஷ்டனைப் பிரவேசிததாலும், அபபுருஷன்நிர்வாகாரியாய்சசாநதசித்தமுடையவனுயிருப்பான்; விஷய இசசையுள்ளவன் மோக்ஷமடைதலிலலை.

எநதப் (பிரமநிஷ்டனை) புருஷன சமஸ்த விஷயஙகளையும் விட்டுச் சகலத்திலும் ஆசையற்றும (தனனுடையதென்னும்) மமதை யற்றும அகங்காரம அறறும சஞசரிக்கின்றானோ, அவன் சுகத்தை, அல்லது மோக்ஷததை யடைகின்றான்."

[அருச்சுனா! தானே நிரம்பப்பெற்றதாயும் ஒரே சுவபாவமுள்ளதாயு மிருககின்ற சமுததிரததை, ஆறுகளின் ஜலங்கள் எவ்வாறு பிரவேசிக்கின்றனவோ, மேற்படி ஆறுகளின் ஜலங்கள் பிரவேசித்தாலும பிரவேசிக்காவிடினும் சமுததிரம் எவ்வாறு ஒருவித மாறுதலையு மடைகின்றதிலலையோ; அவவாறே, சப்தம் முதலிய எல்லா விஷயங்களும எநத யோகியைப் பிரவேசிககின்றனவோ, அதாவது. இநதிரியங்களுக்குத தோன்றுதலடைகின்றனவோ, அவன் சாந்தியை யடைகின்றான். அதாவது, சபதம் முதலியவைகள், இநதிரியஙகளுக்குத தோன்றுதலை யடைநதாலும் அடையா விட்டாலும, தன்னுடைய ஆதமாவைப் பார்ப்பதினாலுண்டாகும திருப்தியினாலேயே எவன் விகாரத்தை அடைகின்றதில்லையோ; அவனே சாநதி யடைகின்றான். எவன் சப்தமுதலியவைகளால் விகாரத்தை யடைகின்றானோ, அவன் எக்காலத்திலும் சாந்தி யடைகிறதில்லை மேலும, இவனால் விரும்பப்படுகிறபடியினால், சப்தாதி விஷயங்கள் காமம எனப்படுகின்றன.

எந்த புருஷன் சப்தம் முதலிய எல்லா விஷயங்களையும் விட்டு அவைகளில் ஆசையை நிவாததித்தவனாகவும, அவைகளில என்னு டைய தென்கிற எண்ணம் முழுமையும அற்றவனாகவும, ஆத்மாவல லாத தேகத்தில ஆதமா எனகிற அபிமானம் அற்றவனாகவு மிருக் கின்றானே, அவன் ஆத்மாவைப் பாரதநுவிட்டுச சாநதியை யடை கிறான்.] 69-71

"ஓ! அருச்சுனா! இநத நிலைமையானது பிரஹமததை அடை விககக்கூடியது; இநத நிலைமையை யடைநதவன பிறகு மோகததை யடைகின்றதிலலை. இநதப் பிரஹ்மநிஷ்டையில மரணாநதகாலத்தி லிருநதபோதிலும, பிராகிருத சரீர மிலலாத பரப்பிரஹ்மததை யடைகின்றான். வாலிபமுதல் இநத ஞானததையுடையோன் விஷய மாக என்னவென்று சொல்லக்கூடும?"

[இந்த ஆதமா நிததிய மெனகிற ஞானததை முன்னிட்ட சங்க மில்லாத கர்மததில நிஷ்டையானது, "சித்தப்ரக்ஞ" ராக இருக்கையைப் பிரயோஜனமாக வுடையதாகவும், பிரஹ்மததை அடைவிககக கூடியதாகவுமிருககின்றது இப்படிபட்ட காமததின் நிலையையடைநது மறுபடியும் சமசாரத்தை அடைகிறதிலலை. இநத நிலைமையில் கடைசிவயதி லிருநதுகொண்டு சுகமாகிய பிரஹ்மததை யடைகின்றான்; அதாவது; சுகமொன்றுககே இருப்பிடமாகிய ஆத மாவை யடைகின்றான.]

[கருத்து:—இவவாறு ஆதமாவின உண்மையான சுபாவத்தையும், ஸ்வ ரூபத்தையும், யுத்த மெனனும் கர்மத்தை அடைவதற்கு உபாயமெ னறு அறியாதவனையும், தேகமே ஆத்மாவெனகிற அறிவினால் மயக் கததை யடைந்தவனையும், அந்த மயக்கத்தினால் யுத்தத்தை விட் டுத் திரும்பினவனாயு மிருக்கிற அருச்சுனனுடைய மோகத் தைப் போக்குவதறகாக நிலைமையினின்ற ஞானமென்று சொல் லப்பட்ட யோகத்திறகுச் சாதனமான ஆத்மாவைப்பற்றிய சாங் கிய புததியும், அதை முன்னிட்டுச் சங்க மில்லாமல் கர்மங்களைச் செய்வதாகிய காமயோகததைப்பற்றிய புத்தியும் இந்த இரண்டா வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது.]

இரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது அத்தியாயம்

கர்ம யோகம்

[“ஏ ஜநார்த்தனா ! ஞானமார்க்கம் கருமமார்க்கத்தைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமானதென்று தேவரீர் அபிப்பிராயமாகத் தோன்றுகின்றது. உமக்கும் பந்துவாகவும், நண்பனாகவும், பக்தனாகவும் இருக்கும் எனக்கு அந்தப் பெரிதாகிய ஞானயோகத்தைக் கூறாமல் கோரமான காமத்தில் என்னைப் பிரவிருத்திக்கச் செய்கின்றீர்?”

“அருச்சுனா! நான் கூறவேண்டியதைக் கூறினேன். உனக்கு அதனிடத்தில் பற்றுதல் இருந்தால் செய்; இல்லாவிடின் அதைவிட்டு விடு! பிர்மருத்ராதிகளுங்கூட ஆநந்தத்தை விட்டு என் ஆணையைச் செலுத்துதற்காகச் சிருஷ்டி, சம்ஹாரங்களென்னும் காமங்களைச் செய்துகொண்டேயிருக்கின்றனர். ஆகையால், இவ்வாறு மோக்ஷத்தில் அவாவுடையவர்களால் அடையத் தகுந்ததாக வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டதாயும், அவித்தை முதலிய சகல தோஷங்களின் வாசனை யற்றதாயும், அளவில்லாத மேன்மையை யுடையதாயும், எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களின் கூட்டங்களை யுடையதாயுமிருக்கின்ற பரப்பிரஹ்மமாகிய புருஷோத்தமனை அடைவதற்கு உபாயமாயும், வேதனம்-உபாஸநம்-தியானம் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லத் தகுந்ததாயுமிருக்கின்ற அவனைப்பற்றிய பக்தியைச் சொல்லுவதற்காக அதற்குஅங்கமாயும், “எந்த ஆத்மா பாபமற்றவனோ” என்று பிரஜாபதி வாக்கியத்தால் சொல்லப்பட்டதாயுமிருக்கின்ற அந்தப் பரமாத்மாவை அடைகின்ற ஜீவாத்மாவினுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை நேரில் பார்ப்பது. அந்த ஆத்மா நித்திய மென்கிற ஞானத்தை முன்னிட்டுப் பற்றுதலில்லாமல் புரிகிற கர்மயோகத்தினாலுண்டாகக்கூடிய ஞானயோகத்தினால் உண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டது. பிரஜாபதி வாக்கியத்தில், தஹர வாக்கியத்தில் சொல்லப்படுகிற பாவிதத்தைக்கு, அதாவது, மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் செய்யும் உபாசனம் அங்கமாக அந்தப் பரமாத்மாவை அடைகிற ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரத்தை எவன் அந்த ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொண்டு உபாசிக்

கின்றானோ என்று சொல்லி, விழித்துக்கொண்டிருத்தல், கனவு காணுதல், தூங்குதல் முதலிய அவஸ்தைகளைத் தாண்டினதாய், சரீர சம்பந்த மற்றதான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்து, 'இவ்வாறே இந்த ஜீவாத்மா இந்த சரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பி மேலான ஜ்யோதிஸ்ஸை அடைந்து தன்னுடையரூபத்துடன் சேருகின்றான்' என்பது தகரவித்தையின் இலக்கணம். உபாஸனமாவது-ஆத்மாவைப்பற்றிய யோகத்தினா லுண்டாகு மறிவினால் பகவானை உபாசனஞ்செய்து புத்திமானாகிய புருஷன் சந்தோஷம், துக்கம் இவைகளை விடுகின்றான். அணுவான வஸ்துவைக்காட்டிலும் மிகவும் அணுவானவனும், எங்கும் நிறைந்தவனுமா யிருக்கிற பரமாத்மாவைத் தியானஞ் செய்து புத்திமானாயிருக்கின்றவன் துக்கத்தை அடைகிறதில்லை. இந்தப் பரமாத்மா: மனனஞ் செய்வதினாலும், அநேகமாகக் கேட்பதினாலும் அடையத் தக்கவனல்லன் அந்தத்தகைய பரமபுருஷனுக்கே பரமாத்மா தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகின்றான்.]

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"ஜநார்த்தனா? கருமத்தைக் காட்டிலும் ஞானமானது மேலானதென்று தேவரீருக்குச் சம்மதமானால், ஓ! கேசவா என்ன காரணத்தினால், பயங்கரமான, அல்லது பிராணி ஹிம்சகரமான கருமத்தி லென்னைப் பிரவிர்த்திக்கும்படிச் செய்கின்றீர்.?

சந்தேகத்தை யுண்டாக்குவதுபோன்றுள்ள வாக்கியத்தினாலே எனது புத்தியை மோகிக்கச் செய்வது போலக் காண்கின்றீர். நான் எதனால் மோக்ஷமடையப் பெறுவேனோ அஃதொன்றினையே தேவரீர் எனக்கு அருளிச்செய்தல் வேண்டும்."

[கிருஷ்ணா! கர்மயோகத்தைவிட ஞானயோகமே விசேஷமென்பது தமது அபிப்பிராயமானால், எதற்காக என்னைப் பயங்கரமான கர்மயோகத்தில ஏவுகின்றீர்? இதனால நான் தெரிந்துகொண்டது யாதெனில், ஞானநிஷ்டைதான ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்குச் சாதனம்; காமயோக நிஷ்டையோ அதை உண்டாக்குகின்றது. ஆத்மாவலோகனத்திற்குக் காரணமாகிய ஞானயோக நிஷ்டையும், எல்லா இந்திரியங்களுக்கும், மனதிற்குச் சப்தமுதலிய விஷயங்களில் வியாபாரம் ஓய்வதினா லுண்டாகக்கூடியது. இந்திரியங்களின் வியாபாரம ஓய்வதினா லுண்டாகக்கூடிய ஆத்மா

வலோகனம செய்ய வேண்டுமென்னும எண்ண மிருநதால் எல்லாக் காமஙகளினின்றும நிவிா ததிபபதை முன்னிட்டு ஞானயோக நிஷ்டையிலே நான் நியோகிககததககவன். அவவாறிருகக, எதற்காகக் கோரமாயும, எல்லா இநதிரியஙகளினுடைய வியாபாரமாயும, ஆத்மாவலோகனததிற்கு விரோதமாயு முளள கர்மததில் என்னைத் தூண்டுகினறீா? ஆகையினுல, கலக்கமான வார்த்தைகளினுல தேவரீர் என்னை மயககினதுபோல காணப்படுகின்றது; அதாவது ஆதமாவலோகனததிற்குச சாதனமாயும, எலலா இநதிரியஙகளே யுடையனவாயும, வியாபார நிமிததியாயுமிருக்கிற 'ஞானயோக நிஷ்டைககு அதற்கு விரோதமா யிருக்கும கர்மமே சாதனம அதனையே செய' எனகிற வாாததை ஒன்றுக்கொன்று விருததமா யும கலநததாயு மிருககினறது. ஆகையினுல, நான எநத வார்த்தையினுல அனுஆடிகக வேண்டியதை நிச்சயஞ் செயது நன்மையை யடைவேனே அததகைய கலபபிலலாத வார்த்தையை எனககுத் தேவரீா கூறியருளல் வேண்டும."]

[ஸ்ரீ சங்கரர்—பிரவிா ததி புததி, நிவிாததி புததி என இரண்டுளளன. இவவிரணடு விததிஞலும் கிருதாாத்தனுகக கூடுமானுல், சுலபமானதாகிய நிவிர்ததி மாாக்கமான சாங்கியபுத்தியை விட்டு, கஷ்டசாத்தியமானதும, பிரவிாத்தியை யுடையதுமான கருமத்தில் பிரவேசிககும்படி ஏன எனனைக் கட்டளை யிடுகினறீா?" எனபது அருச்சுனனுடைய கேள்வியாக இருப்பதெனறு ஸ்ரீ சங்காா கொள்கை. இது 2 - வது சுலோகததைப் பற்றியது.] 1-2

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"அருச்சுனு! இநத உலகத்தில் ஞானயோகத்தோடு பிரஹ்ம நிஷ்டை செயய முயற்சி யுளளவாகளான சாஙகியர்களுக்கு ஞானம் நிலைககும பொருட்டுச செய்ய வேண்டிய தியானமாகிய ஞானயோகமும, கருமஞ் செய்து அதனுல சிதத சுத்தியடைநது பிறகு சாங்கியயோகததில் பிரவேசிக்க இசசிப்பவாகளான கரும யோகிகளுககு நிஷ்காமகரும யோகமும ஆகிய இரண்டுவிதமான நிஷடையானது எனனுலே உனக்குச் சொலலப்பட்டது."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்.—அதாவது, ஞானயோகம, காமயோகம இவை யிரண்டு மொனறே. காமயோகததில் காமபாகம் விசேஷமாகம, ஞானயோகததில் ஞானபாகவம விசேஷமாகவும் கலந்திருக்கும. அதாவது, நீா மிகுதியாயக கலந்திருககும் பாலினைப்

பாலென்றே கூறுவர். பால் குடித்தமாத்திரத்தில், நீர் வாராததலினால் அந்த நீர் பால்போ லிருக்கினும், தண்ணீரென்றே கூறுவர். முடிவை ஆராயுங்கால், பாலில் தண்ணீர் சேர்ந்திருப்பது யாவருக்கும் நன்கு விளங்கும்.]

[ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளின் அபிப்பிராயம்:—ஞான மடைவதற்குக் கருமாநுஷ்டானம் காரணமா யிருக்கின்றது. எவவாறெனில், கருமங்களைப் பலாபேக்ஷையின்றி ஈசுவரார்ப்பண புத்தியாய்ச் செய்து வந்தால் அதனால் சித்த சுத்தியும் சித்த சுத்தியினால் ஞானமும், அந்த ஞானத்தினால் மோக்ஷமு மடையவேண்டுமே யன்றி, கருமங்களைச் செய்யாமலே விட்டுவிடுவதினால், ஞானமாவது, அதினால் நிஷ்காம கருமமான ஆத்ம ஸ்வரூபமா யிருக்கிறதாவது உண்டாகிறதில்லை.] 3

"அருச்சுனா! சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யாமையினால் புருஷன் ஞான நிஷ்டையை யடைவதில்லை. ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டதுமான கர்மங்களை விடுவதினாலே மோக்ஷத்தை யடைதலு மில்லை."

[எதனால் பலத்தில் அபிஸந்தி யற்றதாயும், பரமபுருஷனுடைய ஆராதனரூபமாயுமுள்ள கர்மத்திற்கே சித்தி யுண்டாகுமோ ஆகையினால், அந்தக்காரணமின்றிச் சித்தியை யடையமாட்டான். பலத்தில் அபிஸந்தி யில்லாத கர்மங்களினால் கோவிந்தனை ஆராதிக்காதவர்களினாலும், நசிக்காத அநாதிகாலமா யுண்டான கணக்கற்ற பாவங்களின் கூட்டத்தை யுடையவர்களினால், கலக்கப்படாத இந்திரியங்களை யுடைத்தாயிருத்தலை முன்னிட்ட ஆத்ம நிஷ்டையானது சம்பாதிக்க முடியாது] 4

"அருச்சுனா! ஒருகாலத்திலும் அற்ப நேரமும் ஒருவனாயினும் கரும மியற்றாதவனாக சுகமா யிருத்தற்குக் கூடாது. யாதினாலோ வெனின், தன்னை மறந்த மறதியாகிய அஞ்ஞானத்தினால் தானல்லாத தத்துவங்களைத் தானென் றறிவதனால் தற்சுதந்திரம் அற்றவனான அஞ்ஞானியாகிய எவனும் மாயையினா லுண்டாகிய முக்குணத்தினால் கரண முதலியவற்றினா லுண்டாம் அவஸ்தைகளாகிய கருமத்தை வலியச் செய்விக்கப்படுகின்றான்."

[இவ வுலகில் மனிதன் ஒருபோதும் கர்மத்தைச் செய்யாதவனாக இருக்கமாட்டா னல்லவோ? 'ஒன்றுஞ் செய்யக்கடவே னல்லேன்' என்று முடிவு செய்துகொண்டவனாயினும், எல்லா மனி

தர்களும பிரகிருதியினு லுண்டாகிய சதவ-ரஜஸ்-தமஸுக்களி ஞல் பழைய காமததிறகுத தககவாறு நாளடைவில் விருத்தி யடைநத குணஙகளினுல தனககேற்றபடி கர்மத்தைக் குறித்து அவசனுகப் பிரவிர்த்திப்பிக்கமபடுகின்ருன். ஆகையினுல், முன் சொனன விதமான காமயோகததினுலே அநாதியான பாப சமூ கஙகளை நசிககும்படி செய்து, சதவம முதலிய குணங்களைத தனக்கு வசமாககி, நிரமலமான மனததினுல ஞானயோகம் சம பாதிககததக்கது."

"கிருஷ்ணு! மனிதன் எநதக காரியததையேனும செய்யாம லிரா னென்பது உன் அபிப்பிராயமா?"

அருச்சுனு! இநதிரியஙகளின் காரியங்களையொருவேளை நிறுத்தி னும மனதைக்கடடுவதறகு இவைகளா லாகா பநத மோக்ஷங களுககு மனமே காரண மாகின்றது. காமததைசசெய்யும்போ தாயினும், மனஞ் சறறு நிலைததிருககும. எநதக காரியமு மிலலா மல சுமமாவிருககுமபொழுது விஷயஙகளைச சிநதிப்பதற்கு மன திற்கு வியததி அதிகமா யிருக்கும்.]

"எவன் காமேநதிரியஙகளை யடககி மனதால் விஷயங்களைச் சிநதித்துககொண்டிருக்கின்ருனே, விவேக சூனியனுகிய அவன் மிதயாசார னுவான்."

[அவன ஆசரிகக விரும்பியபோது ஆத்மஞானமும, ஆசரித் தது விஷயத தியானமுமாகும.]

[கிருஷ்ணு? அவ்வாருயின் நான என்ன வேண்டும்?] 6

"அருச்சுனு! அவவகைப்பட்ட மனதால் எவன்: கண், காது, நா, நாசி துவககு ஆகிய ஞானேநதிரியஙகளை நியதி செய்து, என் னுல (அகாரியஙகளில போகாமற் செயது) பலாபேக்ஷையை விட்டுக் காமேநதிரியங்களால் கர்மஞ செய்கின்ருனே அவன் சிரேஷ்ட னுவான்.

[ஆகையினுல், முன்னே பரிசயஞ் செய்யப்பட்ட விஷயங்க ளுடன் ஒததிருககிற சாஸ்திரங்களினுல நியமிககப்படட கர்மங்க ளில் இநதிரியஙகளை, ஆதமாவை சாக்ஷாத்கரிப்பதில பிரவிரத தித்த மனதினுலடககித்தானுகவே கர்மஙகளில ஆசக்தியையுடைய இந்திரியஙகளினுல், பற்றில்லாமையை முன்னிட்டு எவன் காமயோ கததை ஆரம்பிக்கின்ருனே, அவனுக்குச்சம்பவிக்கக்கூடாத பிரமா

தம் சம்பவிக்கா தாகையினால் ஞான நிஷ்டனை புருஷனைக்காட்டி லும் மேன்மையை யடைகின்றான்.]

"நித்தியமாய்ச் செய்யத் தகுந்த கருமத்தை நீ செய்! கருமஞ் செய்யாது விடுவதைப்பார்க்கிலும், கருமஞ் செய்வது சிரேஷ்டம் கருமஞ் செய்யாதிருக்கின்ற உனக்குச் சரீர சம்ரக்ஷணையுஞ் சித் திக்க மாட்டாது."

[ஆகையால், விடமுடியாத பிரகிருதியோடு சேர்ந்திருப்பதால் விடமுடியாதது; பிரகிருதியோடு சேர்ந்திருக்கிற நீ அநாதியான வாசனையினாலே விடமுடியாமலிருப்பதினாலும், சுலபமாகச்செய்யக் கூடியதாயிருப்பதினாலும், பிரமாதம் சம்பவிக்காமலிருந்தாலும் கா மத்தையே செய். ஞானநிஷ்டையைக்காட்டிலும் கர்மமே உயர்ந் தது கர்மமெனனும் பதத்தால் ஞானநிஷ்டையே சொல்லப்படு கின்றது. ஞானநிஷ்டையில் அதிகாரிக்கும், ஞானநிஷ்டையானது இதற்கு முன் பரிசயஞ் செய்யப்படாததாகையினாலும், விடமுடியா தாகையினாலும், செய்யமுடியாததாயிருப்பதினாலும், பிரமாதத் தோடு கூடியதாயிருப்பதினாலும், ஞானநிஷ்டையைக்காட்டிலும் காமநிஷ்டையே மேலானது. கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது ஆத்மாவின்உண்மையைப்பற்றியஞானத்தினால் ஜீவாத்மா விற்கு ஒரு கர்மத்திலும் காத்திருத்துவ மில்லையென் றனுசந் திக்கவேண்டு மென்பதை இனிசொல்லப்போகிறேன். ஆகையினால், ஆத்மஞானமுங்கூடக் காமயோகத்திற்குள் அடங்கியது; அந்தக் கர்மயோகமே உயர்ந்தது. கர்மத்திற்கு, ஞானநிஷ்டையை விட மேன்மை சொல்வது ஞானநிஷ்டையி லதிகார முள்ளபோது தான் பொருந்தும்; எல்லாக் கர்மங்களையும் பரித்தியாகஞ் செய்து விட்டு, கேவலமான ஞானநிஷ்டையைச் செய்கின்றாயானாலும், அப் போது காமத்தையேசெய்யாமல் ஞானயோகத்தைச் செய்துகொண் டிருக்கிற உனக்கு ஞானநிஷ்டைக் குதவியான சரீரதாரணமும் சித் திக்காது. உபாய முடிவு மளவும் சரீர தாரணமு மவசியஞ் செய்ய வேண்டியது. நியாயமாகச் சம்பாதிக்கப்பட்ட தனத்தினால் மஹா யக்ஞம் முதலியவைகளைச் செய்து அதில் மிகுந்ததைப் புசிப்பதி னாலேயே சரீரதாரணஞ் செய்யத் தகுந்தது.]

[உள்ளுரை.—"ஆகாரம் பரிசுத்தமாக விருந்தால் சத்வமும் சுத்தி அடைகிறது; சத்துவம சுத்தியானால் இடைவிடாத பகவத் ஸ்மரண முண்டாகிறது" என்று சுருதி கூறுகின்றது. மேலும், இந்த அத்

தியாயத்தில் 13-வது சுலோகத்தில் நான் சொல்லப்போகிறேன். ஆகையினால், ஞானநிஷ்டனுக்கும் கர்மத்தைச் செய்யாதவனுக்கும் தேக தாரணம் சித்திக்காது எதனால் ஞானநிஷ்டனுக்கும் சரீரத்தை தரிப்பவனுக்குத் தான் ஆரம்பித்த உபாயம் முடிவு பெறுமளவும் மஹாயக்ஞம் முதலிய நித்திய நைமித்திக கர்மங்கள் அவசியஞ்செய்ய வேண்டியதோ, எதனால் கர்மயோகத்திலும் தனக்குக் கர்த்திருத்துவ மில்லாமையைப் பாவிப்பதினால் ஆத்மாவின் உண்மையை அனுசந் தித்த லுள்ளடங்கியதோ, எதனால் பிரகிருதியுடன் சேர்ந்திருப்பவ னுக்குக் கர்மயோகம் சுலபமாகவும் பிரமாதமற்றதாகவு மிருக்கின் றதோ, அதனால் ஞானநிஷ்டையி லுரியவனுக்கும் ஞானயோகத்தி னும் கர்மயோகமே உயர்ந்தது. ஆகையினால், நீ கர்மயோகத்தையே செய்யக்கடவாய். மேலும், சரியாய் ஆசரிக்கப்பட்ட அன்னிய தர்மத் தைக்காட்டிலும் (எனின், பிரகிருதி சம்பந்த முள்ளவனுக்கு அசாத் தியம் ஆதலால் அன்யதர்மமான ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும்) ஸ்வதர்மம் (கர்மயோகம்) குணமில்லாததாயினும் மிக வுயர்ந்தது தன தர்மத்திலிருந்து (ஒரே ஜன்மத்தில் பலம் லபிக்காமல்) இறத்தலும் மேலாகும் பர தர்மம் (ஞானயோகம்) பயஹேது. (எனின் தவறின் நரக ஹேது.'']

"கிருஷ்ணா! கர்மத்தில் எனக்கு இச்சை யுண்டாகவில்லை."

"அவ்வாறானால் அருச்சுனா! எல்லாக் கர்மங்களையும் விட்டுவிடுகின்றாயா?"

"மாதவா! விட்டுவிடுகின்றேன்."

"அங்ஙனமாயின், எவ்வாறு போஜனஞ் செய்வாய்?"

"கேசவா! சரீர சம்ரக்ஷணைக்கு வேண்டிய கர்மங்களைச் செய்கின்றேன்."

"அர்ச்சுனா! அநித்தியமான சரீரத்தைக் குறித்துச் சாக்கிரதைப் படு கின்றவன் சாஸ்வதமான ஆத்ம க்ஷேமத்தைக் கவனியாதிருத்தல் நியாயமா?"

"பரந்தாமா! 'கர்மம் பந்தஹேது' என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுதலால், கர்மத்தி லெனக்கு இச்சையில்லை."

"அருச்சுனா! இந்த லோகத்திற்கு யக்ஞார்த்தமான கர்மத்தினும் வேறு (ஸ்வப்ரயோஜனார்த்தமான) கர்மம் பந்தம் (சம்சாரஹேது வாகும்." 8

"குந்தி புத்திரா! பகவத் அர்த்தரூபமான கருமத்தைக் காட்டிலும் இதரமான கருமம் பந்தத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. யக்ஞார்த்த மான கர்மத்தைப் பலாசக்தியில்லாதவனாய் ஆசரி."

[எல்லா யக்ஞங்களுக்கும ஆராத்தியனும் பலங் கொடுப்பவனும் நானே. காமய கர்மநிஷ்டர்கள என்னை உண்மையாய் அறியார்கள. ஆகையாற்றான் அவாகளுக்குத் தவறுதலுண்டாம. அவர்கள மறு ஜன்மததிற்கு வருவா. யக்ஞம, தபஸ் இவைகளால் ஆராதிக்கத் தககவனுய், உலகஙகளெலலாவற்றிற்கும் மஹேஸ்வரனுய், சாவ பூதங்களுக்கும் ஹிதனுன என்னை அறிநதவன சுகத்தை அடைகின்ருன்.]

"கிருஷ்ணு:— இனி எனன செயவேன? எவவாற்ருனும கர்மஞ் செய்யவேணடிய தெனறே ஏறபடுகினறது."

"அர்ச்சுனு.— அவவாறு துக்கித்துச் செயயாதே! பகவன முகோல் லாசததிற் கெனறு நீ பிரீதியுடன செய."
9

"சிருட்டிகாலத்தில அநதப்பகவானுகியபிரஜாபதிஅநாதிகாலமா யுண்டான அசேதனத்தின் சேர்க்கையினுல், பாபமார்களாயும், பேர் ரூபம இவைகளா லுண்டான பேதஙக ளில்லாமல் தன்னிடத்தில இலயத்தை யடைநதவர்களாயும, ஒருவித பிரயோசனததை யடைவதற்கும யோக்கியதை யில்லாதவர்களாயும், அசேதனங்களுக்குச் சமானமாயு மிருக்கின்ற ஜனங்களைப் பார்த்து மிகுநத தயை யுடையவனுய், அவர்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யவேண்டு மென்கிற எண்ணததினுல் தனக்குஆராதனஙகளாகிய யக்ஞஙகளைசசெய்வதற்காக யக்ஞங்களுடன் அவர்களைச் சிருட்டித்தான். இந்த் யக்ஞங்களால் நீங்கள் உஙகளை விருத்தி செய்துகொள்ளுங்கள்; யகஞங்கள் உங்களுக்கு எண்ணின கோரிக்கையைப் பூர்ததி செய்யக்கடவன."

[குறிப்பு:—'பிரஜாபதி' என்னும் பதத்தால வெவவேறு காத்தாக்கள் நிராத்தாரிக்கப்பட்டார்கள். எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்தவனுயும், எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாயும், எல்லாவற்றிற்கும் முக்கியமாய் அடைய வேண்டியவனுயு மிருக்கிற ஈஸ்வரனை அப்பதம் குறிக்கிறது.]
10

"இநத யகஞங்களால் தேவாகளைப் பூசித்தால் அவர்கள் உங்களை விருததியடையச செய்வார்கள்; நீஙகள் பரஸ்பர சகாபூதர்களாகி க்ஷேமததை யடைவீர்கள்."

[அநாதிகாலமா யுண்டான பிரகிருதி சம்பந்ததினுலே பராதீனர்களாயும,புருஷார்ததங்களைச சாதித்துக்கொள்ளச சக்தியற்றவர்களாயும, ஜடத்திற்குச் சமானமுடையவர்களாயும், நாமரூபங்களில்லாதவர்களாயு மிருந்த ஜீவன்கள் பகவத் சிருஷ்டிக்கு உட்

பட்டவ ரென்றும், பிர்மாவிற்கு ஆயுட்பிரமாண மிருததலால், பிர்மாதிகளை ரக்ஷய பிரஜைகளாயும, மனுஷ்யாதிகளை ரக்ஷகப் பிரஜைகளாயும் சிருட்டிததான்.

"அஃதன்றி, யக்ஞங்களினாலே நிவேதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் உங்களுக்கு இஷ்டஙகளான போகஙகளைத் தருவாாகள். யக்ஞததினால் ஆராதிககப்பட்ட என்னை அநதராதமாவாகவுடைய தேவதைகள், உயர்நத புருஷாாததமான மோக்ஷததைதச சாதிபபவர்களுக்கு எவைகள் இஷ்டமான போகஙகளோ அப போகஙகளை முனசெய்த யக்ஞங்களினால் ஆராதிககப்பட்ட தேவதைகள கொடுககப்போகின்றனா. மேன்மேலுமெ செய்யும ஆராதனஙகளுககு அவசியம் வேணடுவதான எல்லாப போகஙகளையும உஙகளுக்குக் கொடுக்கப் போகின்றார்கள். அவ்வாறன்றித் தஙகளை ஆராதனம்செய்வதற்காக அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட போகங்களை அவாகளுககுக் கொடாமல் எவனொருவன் அனுபவிககினறானோ அவன் கள்வன்."

குறிப்பு:—திருட்டுத்தனமாவது - அயலானுக்குச் சொந்தமாய் அவன பிரயோசனததிற்காகவே ஏறபடுத்தப்பட்ட ஒருவஸ்துவினிடததில் தனனுடைய தெனறு புத்தியைச் செலுத்தி அதனால் தன்னைத் திருப்தி செய்வித்தல். ஆகையால், இத்தகையோன மோக்ஷத்திற்கு அாஹனாகாததோடு நரகததையு மடைவன.] 12

"அருசசுனா! யாகததில் ாசுவராதிகளுக்குஅர்ப்பணஞ்செய்து மிகுதியான அனனததைப் புசிககிற சதபுருஷாகள் (பஞ்சசூநாமுதலிய) சகல பாபங்களிலிருநதும் விடுபடுகிறாாகள். யார் தமக்காகவே பாகஞ் செயது புசிக்கினறார்களோ அந்தப் பாபிகள பாபத்தையே புசிககிறார்கள."

[அதாவது, இந்திரன் முதலியவர்களுக்குஅந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமபுருஷனுடைய ஆராதனத்திற்காகவே திரவியங்களைச சம்பாதிததுப்பாகஞ்செய்து,அவற்றால் உள்ளபடியே பரமபுருஷனை ஆராதனஞ் செய்து, அதன் மிகுதியான ஆகாரத்தினால் எவர்கள் தேகதாரணததைச் செய்கின்றார்களோ அவர்கட் அநாதிகாலமாகச செய்யபபட்டதாயும்,ஆதமாவின் உண்மையைப் பார்ப்பதற்குத் தடையாயு மிருக்கிற எலலாப் பாபஙகளினின்றும நீங்குகிறாாகள். எவர்கள இநதிரன் முதலியவர்களுக்கு அநதர்யாமியாகிய பரமபுருஷனால் தன்னை ஆராதிப்பதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டவைகளைத தஙகளுக்காகக் கிரகித்துக்கொண்டு பாகஞ் செய்து சாப்பிடு

கின்றார்களோ, பாபத்தையே சுவபாவமாகவுடைய அவர்கள பாபத்தையே புசிக்கிறார்கள். பாபமாக மாறுகிறபடியினால அதுவே பாபமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதனால், ஆதமாவைப்பார்ப்பதில் ஆசையற்றவர்களாய் நரகததிறகாகவே பாகஞ்செய்கிறார்கள

[குறிப்பு:—பஞ்சயக்ஞங்க ளெனறால், வேதமோதுதலாகிய பிரஹ்ம யக்ஞம், ஜலதாப்பணத்தினால பிதுருக்களைத திருபதி செயவதாகிய பிதா யகஞம், தேவதைகளைக் குறிதது அக்கினியில் ஹோமஞ் செய்வதாகிய தேவயக்ஞம், வாயஸபலி முதலியவை வைப்பதாகிய பூத யக்ஞம, அதிதிகளுக்குஅனனமிடுவதாகிய மானுடயக்ஞம.]

அாசசுனா! மேற் கூறியவாறு ஐநது யக்ஞங்களை யாவனொருவன் தன் சகதிக் கிணைஙதவாறு செயகின்றானோ, அவன்கிரகஸ்தாசிரமததி லிருந்தபோதிலும, குததுகிறது, அறைக்கிறது எறிககிறது, புனல் கொண்டு வருகிறது, பெருக்கிறது ஆகிய இநதஐநது விதங்களினா லுண்டாகும தோஷஙகளிலின்றும் விடுபடுகின்றான்.

"ஜீவாதமாக்களால் அதிஷ்டானஞ செய்யப்பட்ட சரீரங்கள ஆகாரததினா லுணடாகின்றன; மேகததினால ஆகாரஙகள் உற்பத்தி யாகின்றன; மேகமானது யாகததினா லுண்டாகினறது; யாகமானது கருமததா லுண்டாகின்றது.

கர்மம வேதததினா லுண்டாகிறது. வேதம பாப்ரஹ்மததினின்று முண்டாகிறது; எங்கும வியாபிததிருக்கினற பாப்ரஹ்மம எப்பொழுதும் யக்ஞததில் ஸ்தாபிககப்பட் டிருககிறது. இவ்விதமாகப் பகவானால பிரவிர்ததிககப்பட்ட சககரததை இநதச சாதனத்திலிருககிற எநத மனிதன் தொடர்சசியாகச் செய்து கொண்டு வரவில்லையோ, அவன, அருசசுனா! பயத்தோடு சேர்நத ஆயுளை யுடையவனாயும், இநதிரியங்களையே அனுபவிககு மிடமாகவுடையவனாயும ஜீவிககின்றான்.

ஆகையால, சர்வப் பிராணிகளும் ஆகாரத்தினா லுண்டாகின்றன. மேகத்தினால் அன்ன முண்டாகிறதென்பது உலகர் நன்கறிந்த விஷயம. யக்ஞத்தினால் மேக முண்டாகிற தென்பதும், நெருப்பில் போடப்பட்ட ஹோமம் நன்றாகச் சூரியனை யடைகிறதென்பதும, சூரியனிடததிலிருந்து மழை யுண்டாகின்றதெனபதும சாஸ்திரங்களினா லறியப்படுகின்றன. யக்ஞம, பணம் சம

பாதித்தல் முதலிய கர்த்தாவின் வியாபாரமாகிய கர்மத்தினு லுண்டாகிறது. காமம் பிரஹ்மத்தினு லுண்டாகிறது. பிரகிருதி யின் மாறுதலாகிய சரீரம் அந்தப் பரமாத்மாவி னிடத்திலிரு ந்து பேர், ரூபம் இவைகளை உடையதாய் ஜீவர்களால் அனு பவிக்கப்படுகிற பிரஹ்ம முண்டாகிறது.

[ஜீவாத்மா அக்ஷர மென்றும் சொல்லப்பட்டான். அன்னம், பானம் முதலியவைகளினால் திருப்தியடைந்த ஜீவாத்மா அதிஷ்டா னனு செய்யப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்யச் சக்தியுள்ள தாகின் றது. கர்மத்திற்குச் சாதனமாகிய சரீரம் ஜீவாத்மாவினாலுண்டா கின்றது; ஆகையினால் எல்லா அதிகாரிகளிடத்திலு மிருக்கும் சரீரம் எப்போதும் யாகத்திலேயே இருந்துகொண்டிருக்கின்றது; அதாவது, யக்ஞத்தையே காரணமாகவுடைய தென்று பொருள். இவ்வாறு பரமபுருஷனால் ஏற்பட்ட சக்கரம், அதாவது ஆகார த்தினால், பூதமென்கிற பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாவோடு கூடிய சரீர முண்டாகின்றது; மேகத்தினாலாகார முண்டாகின்றது; யக்ஞத்தினால் மேக முண்டாகின்றது; யக்ஞம் கர்த்தாவின வியா பாரமாகிய கர்மத்தினு லுண்டாகின்றது, கர்மம் வேதத்தினு லுண் டாகின்றது; வேதம்பரப்ரஹ்மத்தினின்றுமுண்டாகின்றது. எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற பரப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும்யக்ஞத்தில் ஸ்தா பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று காரண மாயும் காரியமாயு மிருக்கிறபடியினால் சக்கரம் போலச் சுழன்று வரும் இதை. இந்தச் சாதனத்திலிருக்கிற கர்மயோகாதிகாரியோ, ஞானயோகாதிகாரியோ, எவன்யக்ஞத்தின் மிகுதியினால்தேஹதார ணத்தைச்செய்யாமல் தொடர்ச்சியாகச் செய்துகொண்டு வரவில்லை யோ அவன் அகாயுஸ்ஸு ஆகிறான்; அதாவது, எவனுடைய ஆயுள் பாவத்தைச் செய்வதற்காக ஏற்பட்டதோ அல்லது பாபத்தினு லுண்டானதோ, அல்லது இவ்விருவகையு மிருக்கிறதோ அவன் அகாயுஸ்ஸு என்று சொல்லப்படுகின்றான். ஆகையினால், அவன் இந்திரியங்களையே தனக்குச் சுகத்தை அனுபவிக்கு மிடமாகவுடை யவனாகின்றான்; ஆத்மாவைச் சுகமனுபவிக்கு மிடமாக வுடையவ னாகிறதில்லை. இந்திரியங்கள் எவனுக்குப்பூந்தோட்டமாகவிருக்கின் றனவோ அவன் இந்திரியாராம னென்று சொல்லப்படுகிறான்; அதா வது, யக்ஞத்தில் மிகுதியினால் விருத்தி செய்யப்படாத தேகம், மனது இவைகளை உடையவனாகையினால் மேலிட்ட ரஜோகுணம், தமோகுணம் இவைகளை யுடையவனாய், ஆத்மாவை நேரில் பார்ப்பு

தில் ஆசையில்லாமையினால், விஷயங்களை அனுபவிப்பதிலேயே ஆசையையுடையவனாகின்றான். ஆகையினால், ஞானயோகமுதலியவற்றில் பிரயத்தனஞ் செய்துகொண்டிருந்தபோதிலும், பிரயோஜனமில்லாத பிரயத்தனத்தை உடையவனாகையினால், அருச்சுனா! அவன் வியர்த்தமாகவே ஜீவிக்கின்றான்.]

ஆதி இறைவனிடத்தினின்றும் வேதம் உற்பத்தியானதற்குப் பிரமாணம்:

திருச்சந்த விருத்தம்

"புள்ளதாகி வேதநான்கு மோதினாய தன்றியும்
புள்ளின்வாய் பிளந்துபுட் கொடிப்பிடித்த பின்னரும்
புள்ளையூர்தி யாதலா லதென்கொல்மின்கொள் நேமியாய்
புள்ளினமெய்ப் பகைக்கடற் கிடத்தல்காத லித்ததே."

பெரிய திருமொழி - 7-வது பண்டை

"மன்னுமா நிலனும் மலைகளும் கடலும்
வானமுந் தானவ ருலகும்
துன்னுமா யிருளாய்த் துலங்கொளி சுருக்கித்
தொல்லைநான் மறைகளு மறையப்
பின்னும்வா னவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப்
பிறங்கிருள் நிறங்கெட வொருநாள்
அன்னமா யன்றங் கருமறை பயந்தா
னரங்கமா நகரமர்ந் தானே."

ஸ்ரீ மத் கம்பராமாயணம், ஆரணிய காண்டம், விராதன் வதைப்படலம்

"அன்னமா யருமறைக ளறைந்தாய்நீ யவையுன்னை
முன்னமா ரோதுவித்தா ரெல்லாரு முடிந்தாரே
பின்னமா யொன்றாதல பிறிந்தேயோ பிறியாதோ
வென்னமா மாயமிவை யேனமாய் மண்ணிடந்தாய்." 14-16

"அருச்சுனா! எவன் ஆத்மாவினிடத்தில் ஆசையை யுடையவனாகவும், ஆத்மாவினிடத்தில் திருப்தியை யுடையவனாகவும், ஆத்மாவினிடத்தில் சந்தோஷத்தை யுடையவனாகவும் இருக்கின்றானோ அவனுக்குக் கருமத்தா லாகவேண்டிய தொன்றுமில்லை." 17

"அவனுக்குச செய்த காரியததினல் பிரயோசன மில்லை. இந்த ஆதமாவைப பாரக்கிற விஷயததில செயயாததினு லொருவித அநி ஷ்டமு மிலலை. இவனுக்குப் பஞ்சபூதங்க ளெல்லாவற்றிலும பிர யோசனமாக அடையககூடியது ஒன்று மிலலை." 8

"ஆகையினல், பறறுத லில்லாமல் கர்மத்தை எப்பொழுதும் செய்க! அவவாறு செய்கின்ற புருஷன் மோக்ஷததை அடைகின்ரு னல்லவா?"

[ஸ்ரீதரர்:—"அஞ்ஞானி, அந்தககரண சுததியின பொருட்டுக் கருமங் களைச் செயயவேணடு மெனறு சொலலப்பட்டது. பிரம்மஞானிக் குக கருமத்தினல யாதொரு பிரயோசனமு மிலலை."]

[எவன் ஞானயோகம கர்மயோகங்க ளென்கிற சாதனங்களை அபேக்ஷிக்காமல, சுவாபததிலேயே ஆதமாவினிடததில் ஆசை உளளவனே, ஆதமாவினுலேயே திருப்தி யடைநதவனே, ஆத்மா வைத தவிர வேருகிய அன்னம பானம் முதலியவைகளினல் திருப்தியடைநதவ னல்லனே, ஆத்மாவினிடத்திலேயே சநதோஷ முள்ளவனே, பூநதோட்டம - மாலை - சநதனம - பாட்டு - வாத்தி யங்கள் - இரததினம முதலியவைகளில் சநதோஷ மடைநதவ னல்லனே, தரிக்கச செய்கிறதும அனுபவிக்க வேண்டியதும் ஆகியவை யெல்லாம் ஆதமாவேயோ, அவனுககு ஆத்மாவைப் பாரப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட அதனுபாயத்தி லொரு பிரயோ சனமு மில்லை; ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு உபாயத்தைச் செய்யா ததினல் ஒரு அனிஷ்டமு மில்லை. உபாயததை எதிர் நோக்காமல் கிடைதத ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை உடையவனுதலின், தானகவே ஆத்மாவைததவிர வேறு எலலா அசேதன வஸ்துக்களிலும் ஆசை யில்லாத இவனுக்குப் பிரகிருதியி னுருவித மாறுதல்களான, தங் கள் தங்கள் காரியஙகளோடு கூடிய ஆகாசம முதலிய எல்லாப் பூதங்களிலும் பிரயோசனமாயிருத்தலினல் அடைய வேண்டிய தொன்றுமிலலை. இவ்வாறிருநதாலல்லவோ அவைகளி னசையை ஒழிக்கவேண்டியதற்சாக உபாயம் ஆரம்பிக்கவேண்டும. அவன் முகததே அன்றே? எநதக் காரணததினு லுபாயத்தினுலின்றிக் கிடைதத ஆதமதரிசனததை யுடையவனுக்கே உபாயததில் பிரவிர் த்திக்க வேண்டியதில்லையோ, எக்காரணத்தினல் உபாயததில் பிர விர்த்தித்தவனுக்கும, சுலபமாய்ச செய்யககூடியதாகையினலும், தவறுதல் நேரிடக்கூடிய தில்லாமையினலும், ஆத்மாவின் உண்மை

யைப்பற்றிய அனுசந்தானத்தை யுள்ளடக்கிக்கொண் டிருப்பதினு லும், ஞானயோகஞ் செய்கிறவனுக்கும் ஒருபாகத்தில் கர்மங்களை அனுசரிக்க வேண்டியிருக்கிறபடியினாலும், கர்மயோகமே ஆத்மா வின் சாக்ஷாத்காரத்தை உண்டாக்குவதில் சிறந்ததோ, ஆகையி னால் பற்றுதலில்லாமையை முன்னிட்டுச் செய்யவேண்டியதென்றே நினைத்து, ஆத்மாவை அடைகிறவரையில் கர்மத்தையே செய். இவ் வாறு பற்றுதலில்லாமல் செய்யவேண்டியதென்று நினைத்து, 'நான் கர்த்தாவல்ல' என்கிற அனுசந்தானத்துடன் கர்மத்தைச் செய்கிற புருஷன் கர்மயோகத்தினாலேயே ஆத்மாவை அடைகிறான்.] 19

"அருச்சுனா! ஜனகன் முதலானவர்கள் நிஷ்காம கருமத்தி னாலே ஞானசித்தியை யடைந்தார்கள். ஜனங்களின் பிரயோசனத் தை யுத்தேசித்தாவது கருமத்தைச் செய்வதற்கு நீ யோக்கியனாக விருக்கின்றாய்.

[இனி நீ, 'எனக்கு ஞானம் சித்தியாய்விட்டது; கருமஞ் செய்ய வேண்டியதில்லை' என்றெண்ணினாலுங்கூட, ஞானத்தில் பிர விருத்தி யற்றவும், கருமத்திலேயே அதிகார முள்ளதும், அஞ்ஞா னத்தி லிருக்கிறவர்களாகிய ஜனங்கள் சற்கருமங்களைச் செய்ய விருப்பத்தையடையவும், துஷ்கருமங்களில் பிரவிருத்திக்காமலிருக் கவும் வேண்டியதினிமித்தம் பெரியோர்களா யிருக்கின்றவர்கள், தங்களுக்குக் கருமஞ் செய்து ஆகவேண்டியதொன்று மில்லாவிட் டாலும், லோக ஜனங்களுக்காகச் சற்கருமங்களைச் செய்து காட்ட வேண்டும். மேலும், எந்தக் காரணத்தினால் ஞானயோகத்தில் அதி கார முள்ளவர்களுக்கும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதில் கர்மயோகமே மேலானதோ, ஆகையினால், இராஜரிஷிகளாயும் ஞானிகளுக்குள் சிறந்தவர்களாயுமுள்ள ஜனகன் முதலியவர்கள் கர்மயோகத்தி னா லேயே ஆத்மாவை யடைந்தார்கள்.]

[அவதாரிகை:—இவ்வாறு மோக்ஷத்தி லாசையை யுண்டாக்கி முதலில் ஞானயோகஞ் செய்ய யோக்கியதை இல்லாமையால், கர்மயோகத் தில் அதிகார முள்ளவனுக்குக் கர்மயோகமே செய்யத்தக்க தென்று சொல்லியும், ஞானயோகத்தில் அதிகார முள்ளவனுக்கும் ஞான யோகத்தைவிடக் கர்மயோகமே மேலானதென்றும் காரணத்துடன் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது சிஷ்டன் என்று பிரசித்தியடைந்த வனுக்கு எல்லா விதத்தாலும் கர்மயோகமே செய்யத்தக்க தென்று சொல்லப்படுகின்றது.]

"கிருஷ்ணு:—நான காமஞ் செய்பின உலகத்தவரும் என்னே அனுச ரிப்பார்களா?" 20

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"அர்ச்சுன! பெரியவனானவன் எந்தெந்தக் கருமத்தைச் செய்கின்றானோ, அந்தந்தக கருமத்தையே அன்னிய மனிதனுஞ் செய்கின்றான். அந்தப் பெரியவன் எதைப் பிரமாணமாகக்கொள்ளுகின்றானோ அதையே உலகம அநுசரிக்கும. ஆகையால், உலகத்தை ஒன்று சேர்ப்பதை யோசித்தாவது நீ கர்மத்தையே செய்ய வேண்டியது."

[எல்லா சாஸ்திரங்களும் தெரிந்தவனாகவும, அநுஷ்டானஞ் செய்கிறவனாகவும பிரசித்தி யடைந்தவன் எதை அனுஷ்டிக்கின்றானோ அதையே முழுமையும தெரியாத ஜனங்களும அனுஷ்டிக்கின்றார்கள. அவவாறு அனுஷ்டிக்கப்படுகின்ற கர்மத்தைச சிரேஷ்டன் எந்த அங்கங்களோடு கூடியதாக அநுஷ்டிக்கின்றானோ அந்த அங்கங்களோடு கூடியதாகவே முழுமையும தெரியாத உலகமும அநுஷ்டிக்கின்றது. ஆகையினால, உலகத்தைக காப்பாற்றுவதற்காகச சிஷ்டனென்று பிரசித்தி யடைந்த சிரேஷ்டனால தத்தம வர்ணாசிரமங்களுக்கு ஒத்த கர்மம முழுமையும எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்கத்தக்கது. அப்படிக்கில்லாவிடில, உலகம நசித்துபபோவதினால் உண்டாகும் பாவம இவனை ஞானயோகத்திலிருந்து நழுவும்படி செய்துவிடும.] 21

"ஓ! பார்த்தா! திரிலோகங்களிலும எனக்குச் செய்யத்தக்க கரும மில்லை; அடையாததாவது, அடைய வேண்டுவதாவது ஒன்று மில்லை; அவவாறாயினும் நான் கருமத்திற் பிரவிர்த்திதே யிருக்கின்றேன்.

ஓ! அருச்சுன! நான் ஒருகாலத்திலாவது ஜாக்கிரதையாய்க் கருமஞ் செய்வதிற் பிரவிர்த்திக்காமற்போனால், மனிதர்கள் சகல விதத்திலும எனது*மார்க்கத்தையே அநுசரிப்பார்களல்லவா?

நான் கருமத்தைச் செய்யாமற்போனால் இந்த (லோகத்திலுள்ள) ஜனங்கள் கரும லோபத்தாற் கெட்டுப்போவார்கள்; அதனால் (ஜாதி) சேர்க்கையைச் செய்தவனாவேன்; அப்பொழுது இந்த ஜனங்களைக் கெடுத்தவனாவேன்."

[எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனாகியும், அடையப்பட்ட எல்லா இஷ்டங்களையு முடையவனாகியும், எல்லாந் தெரிந்தவனாகியும், சத்திய சங்கற்பனாகியும், மூன்று லோகங்களிலும் தேவன் மனிதன் முதலிய ரூபங்களைக்கொண்டு எனது இஷ்டத்தினு லிருந்துகொண்டிருக்கிற யான் ஒன்றுஞ் செய்ய வேண்டியதில்லை. எந்தக் காரணத்தினு லிதுவரையி லடையப்படாமல் கர்மத்தினு லடையவேண்டியதொன்று மிலலையோ, அவ்வித லோகங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியதற்காக நான் கர்மத்திலேயேயிருந்துகொண்டிருக்கிறேன். மேலும், எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனாகவும், சத்திய சங்கற்பனாகவும், என்னுடைய சங்கற்பத்தினுல செய்யப்பட்ட உலகங்களின படைத்தல் காத்தல அழித்தல் இவைகளை விளையாட்டாக உடைத்தானவனாகவும், எனது இஷ்டத்தினுல உலகங்களுக்கு உபகாரஞ் செய்வதற்காக மனிதனாகப் பிறந்தவனாயிருந்தாலும, மனிதர்களுக்குளசிஷ்ட ஜனங்களுக்கு முதன்மையான வசுதேவரின் கிரகத்தில் அவதாரஞ் செய்த நான், அந்தந்தக் குலத்திற்குத் தகுந்த கர்மத்தில் சோம்பலிலலாமல்போனேனேயானுல், சிஷ்ட ஜனஙகளுககு முதன்மையான வசுதேவருக்குப் பிளளையாகிய எனனுடைய வழியை முழுமையும தெரியாத சிஷ்டர்கள எலலா விததத்தினுலும, இதுவே தர்மமென்று அனுசரிப்பாாகள. அவர்கள தாங்கள் செய்யவேண்டியதை அனுஷ்டிககாமையினுலும, செய்யாததினு லுண்டான தோஷத்தினுலும், ஆத்மாவை அடையாமல் நரகத்தைத அடைந்தவர்களாவார்கள.]

நான குலத்திற்குத் தகுந்த கர்மத்தைச் செய்யாமற்போனுல் இவவாறே எலலா சிஷ்ட ஜனங்களும் என்னுடைய அனுஷ்டானத்தைக் கைக்கொண்டு தர்மத்தை நிச்சயஞ் செய்தவர்களாய் நாசமடைந்தவர்க ளாவார்கள் சாஸ்திரத்திற் கூறிய ஆசாரத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யாமையினுல் எல்லா சிஷ்ட ஜனங்களுக்கும் கலப்பைச் செய்தவ னுவேன்; ஆகையினுல் இந்த ஜனங்களைக் கெடுத்தவனுவேன்.

இவ்வாறு பாண்டுவின் பிள்ளையாகியும், யுதிஷ்டிரருக்குத தம்பியாகியும, அருச்சுனனுயு மிருககிற நீ, ஞானயோகத்தை செய்தாயேயானுல், அதனுல் உன்னுடைய அனுஷ்டானத்தை அனுசரித்தவர்களாயும சிஷ்டர்களாயு மிருககிறவர்கள், மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமலும்

கர்மயோகத்தைச் செய்யாமலும் நாசமடைந்துவிடுவார்கள். ஆக வின், பிரசித்தமான கர்மமே செய்யத்தக்கது. 22-24

''அருச்சுனா! பாமரர், கர்மத்தில் பற்றுதலையுடையவர்களாய்க் கர்மத்தை எவ்வாறு செய்கின்றார்களோ, அவ்வாறே ஞானவான்கள் பற்றுதலில்லாதவராய் லோகோபகாரார்த்தமாகக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.''

ஸ்ரீ சங்கரர்:—பலாபேக்ஷையுடன் காமிய கருமங்களைச் செய்வதிலேயே விருப்பமுள்ள அவிவேகிகளை அந்தக் கருமத்தைச் செய்துவருமபடிச் செய்யவேண்டியதின் பொருட்டு ஞானிகள் தாங்களும் கருமஞ் செய்துகொண்டு வரவேண்டும்.]

''தெரியாதவர்களாய்ப் பற்றினையுடையவர்களுக்குப் புத்தியின் கலக்கத்தை உண்டாக்குதல் கூடாது. தெரிந்தவன் (கீழ்ச்சொன்ன புத்தியோடு) கூடியவனாய்க் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, எல்லாக் கர்மங்களிலும் குறித்த பிரீதியை யுண்டாக்கவேண்டியது.''

மேலும், ஆத்மாவைப்பற்றி முழுதும் தெரியாதவர்களாய்க் கர்மங்களில் விடமுடியாத சம்பந்த முள்ளவர்கள் ஆத்மாவை முற்றிலும் தெரியாமையினாலே, அதையே அடிக்கடி நினைப்பதாகிய ஞானயோகத்தில் அதிகார மில்லாதவர்களாய்க் கர்ம யோகத்தி லதிகார முள்ளவர்கள் தாங்கள் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்காக எவ்வாறு கர்மயோகத்தையே செய்கின்றார்களோ அவ்வாறே ஆத்மாவைப்பற்றி முழுவதும் தெரிந்தவனாகையால், கர்மத்தில் பற்றுதலில்லாதவனாயிருந்தாலும், பிரசித்தனாயிருக்கிற, சிஷ்டன், உலகங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தன்னுடைய அனுஷ்டானத்தினால் சிஷ்டர்களான ஜனங்களுக்கும் கர்மத்தின் நிச்சயத்தை உண்டு பண்ணவேண்டுமென்கிற அவாவுடையவனாய்க் கர்மத்தையே செய்யவேண்டியது. மேலும், ஆத்மாவைப்பற்றி முழுமையும் தெரியாமையினாலே, ஞானயோகத்தைச் செய்ய சக்தி யில்லாதவர்களாயும், மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர்களாயும், அநாதியான கர்மவாசனையினால் கர்மத்தையே செய்துகொண்டிருப்பதினாலே, கர்மயோகத்தில் அதிகார முள்ளவர்களாயுமிருக்கிறவர்களுக்கு, கர்மயோகத்தைத் தவிர வேறு ஆத்மாவலோகனத்திற்குச் சாதன மிருக்கிறதென்று புத்தியால் கலப்பை யுண்டாக்குதல் கூடாது. ஆத்மாவைப்பற்றி முற்றிலும் தெரிந்தவனாகையால் ஞானயோகத

தைச் செய்யச் சக்தியுள்ளவனா யிருந்தபோதிலும், முன் சொல்லியபடி கர்மயோகமே, ஞானயோகத்தை எதிர்பாராமல், ஆத்மாவலோகனத்திற்குச் சாதன மென்கிற புத்தியோடு கூடியவனாயக் கர்மத்தையே செய்துகொண்டு, எல்லாக் காமங்களிலும் முழுவதும் தெரியாதவர்களுக்குப் பிரீதியை யுண்டுபண்ண வேண்டியது 25-26

"அருச்சுனா! பிரகிருதியின் குணங்களாகிய சத்வம் முதலியவைகளால் அதற்குத் தக்கவாறு செய்விக்கப்படுகிற கர்மங்களைக் குறித்து அகங்காரத்தினால் தெரிந்துகொள்ளப்படாத ஆத்மாவையுடையவன் 'நான் கர்த்தா' என்று நினைக்கின்றான். எவனுடைய ஆத்மாவானது அகங்காரத்தினால் தெரிந்துகொள்ளப்படவில்லையோ அவன் அகங்கார மூடாத்மாவென்று சொல்லப்படுகின்றான்."

[அகங்காரமாவது, 'அகம்' என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாகாத தேகத்தில் ஆத்மா என்னும் அபிமானம்; இதனால் தெரிந்துகொள்ளப்படாத ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உடையவன், 'நான் கர்த்தா' என்று நினைக்கிறா னென்பது பொருள்.]

"சத்வம் முதலிய குணங்களின் பிரிவிலும், அவைகளின் காரியங்களின் பிரிவிலும் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டவன் சத்வம் முதலிய குணங்கள் தங்கள் தங்கள் காரியங்களில் இருக்கின்றனவென்று தெரிந்துகொண்டு, குணங்களின் காரியங்களில் நான் கர்த்தாவென்று பற்றுதலடைகிறதில்லை."

[கருத்து.—27-28 ம் இலக்கமுள்ள சுலோகங்களுக்கு ஸ்ரீதர சுவாமிகளும், ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளும் வெவ்வேறாகப் பொருள் கூறியுள்ளார்கள். அவையாவன.—

[ஸ்ரீதர சுவாமிகள்:—"குணகருமங்களின் விபாகத்தி னுண்மையையுணர்ந்தவ னென்றால், முக்குணங்கள் தானல்ல; ஆத்மாவாகிய தான அக் குணங்களு மல்லன; கருமம் தானன்று, கருமங்களைத் தான செய்பவனு மல்லன; குணங்கள் கருமங்கள் என்பனவற்றுக்குத் தான் வேறானவனென்று அறிந்தவனே குணகரும விபாகங்களைத் தெரிந்தவன."]

ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள்:—"பகவானுடைய இச்சை முதலிய குணங்களுக்கும், பிரகிருதியின சத்வாதி குணங்களுக்கும், பிரகிருதி விகாரமான தேகேந்திரிய மனதுகளுக்கும் பரஸ்பர பேதத்தையும், பகவத் சிருஷ்டி முதலிய கருமங்களுக்கும், பகவத் அதீனனாகிய ஜீவனால் செய்யப்படும் கருமங்களுக்கும் பரஸ்பர

பேததததையும் யதாாததமாக அறிநதவன பகவத இச்சாதி குண
ஙகள் ஜீவ சுவபாவ கருமாதிகளிலும் இந்திரியஙகள பகவத் இச்
சானுசாரமாயச சப்தாதி விஷயங்களிலும பிரவிருத்திககின
றன."] 27-28

"அருக்சுன! சகல கருமங்களுப, பிரகிருதியின் காரியமென்
றறிந்த ஞானியானவன், ஆதமாநாதம ஞான மில்லாத மூடர்களுக்
குக் கருமத்தை விட்டு ஞானமாாககததில பிரவிருத்திககும்படிப்
போதித்தல கூடாது."

[ஏனெனில, மூடனும அவிவேகியுமான அவனுக்குஞானமார்க்
கம சிததிககவே மாடடாது. இநத ஞானியானவன் 'கருமததினல்
பிரயோசன மிலலை' என்று சொன்ன வாககியததை ஆதாரமாகக்
கொண்டு மூடன் கருமததை மடடும் விடடுவிடுவான; அதனுற
கருமபல னுண்டாக ஏது விலலை; அவன ஞானசித்தியையடைதற்கு
யோககியனு மல்லன்; இவன் இரண்டு விதத்திலேயுங் கெட்டவன்.
ஆகையால, ஞானியானவன், 'கருமமானது ஆதமதரிசனததிற்குச்
சாதனமான மார்க்கம' எனறும, 'அதைக கைவிட்டால் உனக்கு
வேறே பிரயோசனங் கிடைக்காது' என்றும வறபுறுததிச சொல
லித, தான் கருமததைச செய்தும செய்விததும காட்டவேண்டும்.
அவ்வகைப்பூரணததை யறியாத மநதபுததி யுடையாரைப்பூரணமா
யறிநதவன் தன ஞானயோக ஸ்திதியால சலிககச் செய்த
லாகாது.] 29

"அருச்சுன! மேலும, நீ சகலகருமஙகளையு மென்னிடமொப்பு
விதது, கருமஙகளின் பலனை எனக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து, பரமாத
மாவினுடைய பணிவிடைககாரனுக நீ சகல கருமஙகளையுஞசெய்து,
பரமாதமாவிறகு அாபபணஞ செய்யவேண்டியவ னென்கிற நினை
வுடன், பலததி லாசை வைக்காமலும, அகஙகாரத்தை விட்டும,
துக்கததை விட்டவனுயிருநது, எல்லாப பிராணிகளுக்கும அநத
ராதமாவாகியும எல்லாவற்றிறகும ஈஸ்வரனுகியு மிருககின றஎன்னி
டததில எலலாக கருமங்களையும, ஆதம ஸ்வரூபததினு லுண்டான
ஞானததினுல வைத்து, பலததி லாசையிலலாதவனுயும, என்னு
டைய தெனகின்ற அபிமானமிலலாதவனுயும, சிநதை யில்லாதவ
னுயும, உயுதத முதலிய சாஸ்திரங்களில விதிககப்பட்ட எல்லாக
காமஙகளையுஞ செய."

[எந்த அறிவு ஆத்மாவினிடத்தி லிருக்கிறதோ, அது ''அத்யாத்ம சேதஸ்'' என்று சொல்லப்படுகின்றது, அதாவது, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதால் அநேக விதங்களில் ஏற்பட்ட ஞானத்தினுலென்று பொருள். மேலும், ஜனங்களுக்குள் நுழைந்து நியமிக்கிறவனும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாயும் கர்த்தாவாயு மிருக்கிற இவனே எவன் ஆத்மாவினிடத்தி லிருந்துகொண்டு ஆத்மாவுக்குள்ளே யிருக்கின்றானோ, எவனை ஆத்மா அறியவில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ, எவன் ஆத்மாவை உள்ளிருந்துகொண்டு நியமிக்கின்றானோ, 'அழிவில்லாத அவன், உனக்கு அந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா' என்றிவை முதலான ஆதாரமுள்ள சுருதிகள், இந்த ஜீவாத்மாவைப் பரமபுருஷனால் பிரவிருத்திப்பிக்கிறவனாகவும், அவனுக்குச் சரீரமாகவும், சொல்லுகின்றன.]

அருச்சுனா! சகலப் பிராணிகளின் இருதயத்தில் நான் அந்தர்யாமியாயிருக்கின்றேன், என்னாலே நினைவும், அறிவும், மறதியு முண்டாகின்றன; சகல வேதங்களாலும் அறியத்தகுந்தவன் நானே; வேதாந்தங்களை யறிந்தவனும் வேதாந்த சம்பிரதாயத்தைச் செய்த குருவும் நானே என்றும், எந்திரத்தி லேறிய வஸ்துபோலச் சகலப் பிராணிகளையுந் தனது சக்தியாலே கருமங்களிற் பிரவிர்த்திக்கும்படி செய்துகொண்டு, ஈசுவரனானவர் சகலப் பிராணிகளின் இருதயத்தி லிருக்கின்றாரென்றும் இனி உனக்கு நான் சொல்லப்போகின்றேன். ஆகையினால், எனக்குச் சரீரமாயிருத்தலினால் என்னால் பிரவிருத்திப்பிக்கத் தகுந்த ஜீவாத்மாவின் சுவரூபத்தை அனுசந்தானஞ் செய்வதால், 'எல்லாக் காமங்களும் என்னாலே செய்யப்படுகின்றன' என்று நினைத்து, பரமபுருஷனாகிய என்னிடத்தில் சமர்ப்பித்து, அந்தக் காமங்களும் கேவலம் என்னுடைய ஆராதனங்களென்றெண்ணி, அவைகளின் பலத்தி லாசை யில்லாதவனாய், அதினாலேயே அந்தக் காமத்தில் என்னுடையது என்கிற அபிமானமில்லாதவனாய், சிரத்தையில்லாதவனாய், உயுத்தம் முதலியவற்றைச் செய. தன்னுடையவனான ஜீவாத்மாவாகிற கர்த்தாவால், தன்னுடையவைகளான கருவிகளைக் கொண்டு, தன்னுடைய ஆராதன மாகிற ஒரே பிரயோசனத்திற்காக எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனாகவும், எல்லாவற்றிற்கும் சேஷியுமான பரமபுருஷன், தானே தன்னுடைய காமங்களைச் செய்விக்கின்றானென்று அனுசந்தித்துக்கொண்டு, காமங்களில் என்னுடையதென்கிற அபிமான மில்லாதவனாய், 'பிராசீனமாயும் அனாதிகாலமா யுண்டானதாயும், அளவில்லாததுமான பாபங்களின் கூட்டத்தினால் நான் எவ்வாறு ஆகப்போகிறேனோ?' என்றிப்படிப்பட்ட மனதின் சிந்தையினால் விடப்பட்டவனாய், 'பரமபுருஷனே காமங்களினால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்ச் சமசாரப்பந்

த்திலிருந்து விடுவிக்கப்போகிறான்' என்று நினைத்து, சுகமாகக் காம யோகத்தையே செய்யக்கடவாய்.]

"கிருஷ்ணா! நீர் சொன்னபடி நடக்கின என்ன ஆகும்?"

"அருச்சுனா! என்னுடைய பிரீதியை நினைத்துச் சிரத்தையுடன் அசூயை யில்லாமல் செய்தால், காமங்களால் விடப்பட்டவராவர். எந்த மனிதர்கள் என் வாக்கியத்தில் விசுவாச முள்ளவர்களாயும், என்னிடம் த்வேஷம் அற்றவர்களாயும் எனது அபிப்பிராயத்தை எக்காலத்திலு மனுசரித்தும் நடக்கின்றார்களோ, அவர்களுங்கூட, கருமங்களாலே விடப்படுகின்றார்கள்."

"கிருஷ்ணா! 'அவர்களுங்கூட' என்கிற வாக்கியமானது பின்னுஞ் சிலரைச் சேர்ப்பதாகத் தெரிய வருகிறது, ஆகையால், அத்தகைய சிரேஷ்டமானவர்களைக் குறிப்பிடவேண்டும்." 30

"அருச்சுனா! அவர்கள் யாரெனில், சாஸ்திரத்திற்கு அதிகாரிகளாகிய எந்த மனிதர்கள் கீதாசாஸ்திரந்தான் மேலானதென் றுணர்ந்து அதின் வழியே அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அவர்களும், அனுஷ்டிக்காவிட்டாலும் இந்த சாஸ்திரத்தை யுணர்ந்து அதில் பக்திசிரத்தை வைக்கின்றார்களோ அவர்களும். பக்தி சிரத்தை யில்லாவிட்டாலும் இந்த சாஸ்திரத்தை நிந்திக்காம லிருக்கின்றார்களோ அவர்களும், அநாதியாய் வந்திருக்கிற சகல கருமங்களிலிருந்தும் விடுபடுகின்றார்கள்."

"கிருஷ்ணா! நீர் கூறியபடி நடவாவிடின் என்னவாகும்?" 31

"அருச்சுனா! எவர்கள் என்னுடைய மேற்கூறிய அபிப்பிராயத்தை நிந்திக்கின்றவர்களாய், அனுசரித்து நடக்கிறதில்லையோ, அவர்கள் புத்தியில்லாதவர்களாயும், பிரமம விஷயமாயும் சகல கரும விஷயமாயு முள்ள ஞானத்தில் மூடர்களாயு மிருக்கிற அத்தகையினர் ஞான சூனியர்களாய்க் கெட்டுப்போவார்களென் றறியக்கடவாய்."

[இந்த எல்லா ஆத்ம வஸ்துக்களும் என்னையே சரீரமாக வுடையவைகள்; என்னையே பற்றுக்கோடாக வுடையவைகள். எனக்குச் சேஷங்கள் என்றால் பிரவிருத்திப்பிக்கத் தக்கவைகளென்று பொருள். எவர்கள் என்னுடைய இந்த மதத்தை அனுஷ்டிக்கவில்லையோ, அதாவது, இவ்வாறு அநுசந்தானஞ் செய்து கொண்டு எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்யவில்லையோ, எவர்கள் விஸ்வாசஞ

செய்யவில்லையோ, எவர்கள் பொறாமை கொண்டவர்களாக இருக்கின்றார்களோ அவர்கள்: எல்லா ஞானங்களிலும் மிகவும் மூடர்களாகவும், அதினாலேயே நாசமடைந்தவர்களாகவும், மனதில்லாதவர்களாகவு மிருக்கிறார்களென் றறியக்கடவாய்! அருச்சுனா! மனதின் காரிய மென்னவென்றால், வஸ்துவின் உண்மையைப்பற்றிய நிச்சயத்தை யறிதல்; அது இல்லாமையினால் அவர்கள் மனதில்லாதவர்க ளாவர்; மேலும், விரோதமான ஞானத்தை யுடையவர்களுமாவர். இவர்கள் எல்லா விஷயங்களிலும் மூடர்கள்.] 32

"ஞானியுங்கூடத் தன் சம்பந்தமான பூர்வகரும சேஷத்திற்குத் தக்கபடி அனுகூலமாய்க் கருமத்தில் பிரவிர்த்திக்கின்றான். சமஸ்த பிராணிகளும் அவ்வவற்றின் ஜன்மாந்தர கரும சேஷத்தை யடைகின்றன. ஆகலின, கருமேந்திரிய நிக்கிரகத்தால் ஆகுங் காரியம் ஒன்றுமில்லை.

அந்த இந்திரியங்களின் சப்தாதி விஷயத்தில் இராகத் துவேஷாதிக ளிருக்கின்றன. அந்த இராகத் துவேஷாதிகளின் சுவாதீனத்தை யடைதல் கூடாது. மேற்கூறிய ராகத் துவேஷாதிகள் ஆத்மஞானிக்குச் சத்துருக்களா யிருக்கின்றன."

[ஸ்ரீதர ஸ்வாமிகள் அபிப்பிராயம்.—"இராகத் துவேஷாதிகளுக்குச் சுவாதீன மாகாம லிருக்கவேண்டுமானால் சாஸ்திரங்களை யறிந்து அனுஷ்டித்து ஈசுவரபூஜை செய்து வரவேண்டியது."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:-"பிரகிருதியைப் பார்க்கிலும் வேறான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் இவ்வகைத்து; இதுவே எல்லாக் காலத்திலும் அனுசந்திக்கத் தக்கது" என்று சாஸ்திரங்கள் கூறா நிற்கும். ஞான முள்ளவனும் தனனுடையதாகிய பழைய வாசனைக்குத் தக்கபடி பிரகிருதியைச் சேர்ந்த விஷயங்களிலேயே பிரவிர்த்திக்கினறான். ஏனெனில், அசேதனமான சரீரங்களோடு சேர்ந்த பிராணிகளின அனாதிகாலமாக வுண்டான வாசனையே தொடாகினறது. இவ்வாறு வாசனையை அனுசரிக்கிற அந்தப் பிராணிகளை சாஸ்திரத்தினால் செய்யப்பட்ட இடையூறு என்ன செய்ய நேரிடும்? செவி முதலிய ஞானேந்திரியங்களின விஷயங்களாகிய சப்தம் முதலியவைகளிலும், வாக்கு முதலிய கர்மேந்திரியங்களின வார்த்தை சொல்வது முதலியவைகளிலும், பழைய வாசனையினா லுண்டாவதாகிய அதனை அனுபவித்துத் தீரவேண்டு மென்கிற விருப்பம் விட முடியாததாக விருக்கிறது. அந்த அனுபவமானது தடுக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது, துவேஷமும் நீக்க முடியாது. அவைகள், இவ்வாறு ஞான யோகத்

திற்காக முயற்சி செயதுக்கொண்டிருக்கிறவனுயும, அடக்கப்பட்ட எலலா இந்திரியஙகளையு முடையவனுயு மிருககிற இவனைத தன னுடைய சுவாதீனஞ் செய்துகொணடு, பலாத்காரஞ் செய்து, தங் கள் காரியஙகளில சோததுவிடுகின றன. அதனுல இவன, ஆத்மா வின ஸ்வருபததை அனுபவிபபதில ஆசை யிலலாதவனுய நாச மடைந்தவனுகிறுன ஞானயோகததைச செயயத் தொடங்குவ தால் இராகத துவேஷஙகளுககு வசப்பட்டு நாசததை யடையவேண் டாம். அநத இராகத துவேஷங்கள் இவனுககு வெல்ல முடியாத விரோதிகளலலவா? அஃதாவது, இவைகள் ஞான யோகததின பழககததைத் தடுததுவிடுகின றன."]

ஸ்ரீ மாத்துவாசாரியரின் அபிப்பிராயம்:—"கருமவாசனையா விழுக்கப் படுகிறவனுககு இந்திரிய நிக்கிரகததினுல பிரயோசன மிலலை யென று முனனரே சொல்லப்பட்டது காமக்குரோதஙகளுக்குச் சுவாதீனமாகக் கூடாதென று இதில சொல்லப்பட்டது. இதனுல், கிரமககிரமமாய் இந்திரிய நிககிரகஞ் செய்து வந்தால் பிறகு காமக குரோதங்களையும் அடககிக காலாநதரததில பிரயோசன மடைதல் கூடும"] 33 34

"அருச்சுனு! விதிப்படி அநுட்டிககப்பட்ட பிறாது தருமத் தைககாட்டிலும குணமிலலாத தனது தருமம. சிரேஷ்ட மாகும். தனது தருமததி லிருநதுகொணடு மரணமடைநதாலும சிரேஷ்ட முமே. இதர தருமங்கள நரகததை விளைககும; அவை பயஙகர மானவை.

[ஆகையினுல், சுலபமாய்ச செய்பக்கூடிய தாகையினுலும், தன்னுடைய தருமமான காமயோகம் குணமறறதாயிருந்த போதி லும் தவறுத லில்லாமையை யுடையதாகையால், பிரகிருதியோடு சேர்நதவனுககுச செய்யமுடியாதாகையால், பிறருடையதர்மமாயும எலலாககுணங்களும் நிறைநததாயும், சிறிது கால மனுஷ்டிககப்பட் டும் தவறுதல நேரிடககூடியதுமான ஞானயோகத்தைக காட்டி லும் மிகவுஞ சிறநதது. தன்னுலேயே அனுஷ்டிக்கக கூடியதாக விருககிறபடியினுல், தன்னுடைய தர்மமான கர்மயோகத்தி லிருப்ப வனுக்கு ஒரே ஜனமததில் பலத்தை யடையாமல் மரணததை அடைவதும் மேலானது. ஏனெனில், தடையிலல கொடுக்கப்படாம லிருக்கிறபடியினுல், மறு ஜன்மததிலாவது குறைவில்லாமல் கர்ம யோகத்தின் தொடககம் சம்பவிககக்கூடும்.]

[கருத்து.—அவரவாக்கு எந்த (கருமம) தருமம சாஸதிரத்தில் ஏறபட் டனவோ அதை அனுஷ்டிப்பது முறையாகும. அவவாறனறி,

பிறருடைய தருமம் சிறந்தது' என்று நினைத்து அதை அனுஷ்டிக்கிறவன நரகத்தை யடைவான] 35

அருச்சுனன் வாக்கியம்

''ஓ! சுவாமி! புருஷன (பாவஞ் செய்ய) எண்ணாதவனாயிருந்தும எதனால் பிரேரேபிக்கபபட்டவனாகிப் பலாத்காரமாகப் பிரேரேபிக்கப்பட்டவன் போலவே பாவத்தைச் செய்கிறான்?''

[அதாவது, காமம், குரோதம, உலோபம, மோஹம், மதம், மாச்சரியமாகிய இந்த ஆறில் முககியமானவை காமகுரோதங்கள. இந்த இரண்டினுடைய சுவாதீனத்தை யடைதல் கூடாதென்று முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. அவவகை இரண்டில எது பாபததிலேவுவது என்று அருச்சுனன கேள்வியாம்.] 36

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

''அருச்சுனா! நீ கேட்டகாரணம இரஜோகுணத்தா லுண்டான ஆசையே; இநத ஆசை, கோபததை விளைவிககிறது; அனுபவிககத்தகக அநேக வஸ்துக்களுக் கேதுவாகினறது; மகததான பாபங்களுககுக் காரண மாகின்றது; காமம, குரோதம இவை யிரண்டும் மோக்ஷ மார்ககததிற்கு சததுருவென்றறி.'' 37

''அருச்சுனா! சுவயம பிரகாசமுள்ள அககினியானது புகையினால் மறைக்கப்படுவதுபோல, ஈசுவரன ஜீவனுக்குக் காமததினால் தெரிய வொண்ணாதபடி மறைநதிருககின்றான்; அதனால, ஈசுவரன் ஜீவனால் அறியபபடாதவனாயிருககிறான். கண்ணாடியானது மலீனததினால தன்னுடைய பிரகாசத்தைப் பிறருககுக் காண்பிக்காதபடி மறைககப்பட டிருககினறது. அநதககரணமானது காமததினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙன மெனின், அநதகரணம் காமததினால் மூடபபட்டதாய்க்கொண்டு ஈசுவரனை அடையவொட்டாமற் செய்கிறது. சிசுவானது கருபபையில் கட்டுண்டிருக்குமபொழுது அதனால் ஒரு காரியமும செய்வதறகு ஆற்ற லிலலாமலிருககின்றது; அவ்வாறு, ஆசையினால் கவரப்பட்ட ஜீவன் பிரமத்தையாவது, ஞானத்தையாவது அடைவதறகுச சகதி யற்றவனாகிறான்''

[கிருஷ்ணா! அபண்டிதர்களையல்லவா ஆசை அதிகம் பிடிக்கும? எனக் கென்னபயம?] 38

''அருச்சுனா! காம மெனும் இக்தப் பெரிய பகைவன் பரோக்ஷ ஞானத்தைச சம்பூர்ணமாய்க் த்வம்சம் செய்யும் நெருப்பானது

பண்டங்களை நாசஞ் செய்வது போன்று நாசஞ் செய்யும்; ஞானத்தைச் சுவபாவமாகவுடைய இந்தப் பிராணியின் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய ஞானமானது, காமமென்கிற பெயரையுடையதாயும், விஷயங்களில மோகததை யுண்டாக்குவதாயும், அடைய முடியாத விஷயங்களைப் பற்றியதாயும், போதுமென்பதில்லாததாயுமிருக்கிற நிததியமான சத்துருவினுல் மறைககப்பட்டிருக்கிறது."

["கிருஷ்ணு! ஆசை இவ்வளவுவேலை செய்யுமா? அது சத்துருவா? செய்யககூடாத காரியததைககூட அது செய்விககுமா? அவ்வாருயின், அது இருக்குமிடம், அது வரும வழி ஆகிய, இவற்றைத தெரிவிக்கக் கோருகிறேன்."] 39

"இநதக காமம் மனுேபுத்திகளால் ஞானத்தையும் மறைத்துப் புருஷனையும மோகிக்கச் செய்கினறது.

"அருச்சுனு! ஆதலின், நீ இநதிரிய நிக்கிரகததைத முதலிற் செய்து, ஞான விக்ஞாநங்களை அழிக்கின்ற இநதக காமததைப் பாவியென்றுணர்நது நீங்கியிருப்பாயாக."

[அருச்சுனு! இநதிரியங்கள், மனம், புத்தி ஆகிய இவை காமம் உள்வருவதற்கு வழிகளாம்; இவைகளே அதற்கு இருப்பிடமகாமம இந்திரியங்களின் வழியாய் உட்பிரவேசிக்கும். எநத வஸ்துவையாயினும் பார்த்துக் கேளாத முன்பு ஆசையுண்டாகாதன்றே? இநதிரிய மனுேபுததிகள் வேலை செய்து ஆதமாவை மோசப்படுததும். ஆகையால், இநதிரிய மனுேபுததிகளை உனது சுவாதீனததில் வைததுககொள.

கள்வன் வீட்டினுள பிரவேசித்துத திருடுவதற்கு முன்னரே வீட்டிலுள்ளார் ஜாககிரதையா யிருக்கவேண்டும்; அவ்வாறே காமம பிரவேசித்துப் பாதிக்கு முன்னரே எததனஞ் செய்யவேண்டும்; அவ்வாறு செய்யாவிட்டால், இது பரோக்ஷ ஞானத்தையும அபரோக்ஷ ஞானத்தையும் நாசஞ் செய்யும. மனித ஜன்மம் துர்லபமானது, அஸாஸ்வதமானது. 'எலலாவற்றிற்கும பகவான் ஒருவனிருக்கின்ருன்' என்று எண்ணுதல சாமான்ய ஞானம். 'பகவான எவ்விடததி லுளன்? அவன் செய்யுங் காரியங்கள் எப்படிப்பட்டவை?' இவ்வகை விஷயஙகளை ஆராய்தலே விசேஷ ஞானம; காமம இந்த இரண்டு ஞானங்களையும் போக்கும இது பாபி எனின் இத

னுடன் சகவாசஞ்செய்தவனையுங்கூட இது பாபியாக்கும், ஆகையால் நீ இதைநசிக்கச்செய். மேலும், ஞானத்திற்கு விரோதஞ்செயவதில இந்திரியஙகளை முககியமானவைகளாகச சொலலுவதுண்டு.] 40-41

"இந்திரியஙகள தேகததைககாட்டிலுமமேலானது; மனது இந திரியஙகளைக் காட்டிலுஞ் சிறநதது; இந்திரியஙகள ஒயநதிருக்கும பொழுதும், மனது விஷயத்தி லாசைப்பட்டுககொண்டிருக்கும் பொழுதும ஆதமஞான முண்டாவதில்லை. மனதைவிட புத்தி மேலானது. ஆத்மா புததியைக்காட்டிலும் சிறந்தது."

[மனது வேறு வியாபாரங்களிலிருநது திருமபியிருககுமபொ ழுதும, விபரீதமான நிசசயம பிரவிாத்திததுககொண்டிருநதால், ஞான முண்டாவதில்லை. புததி வரையில் கீழ்ச சொல்லியதெல்லாம ஒய்ந்துபோனாலும் ஆசை யென்கிற பெயரையுடைய இராஜோ குணத்தினு லுண்டான காம மிருநததேயானுல், அதுவே இநத இந்திரியம் முதலியவைகளையும தன்னுடைய விஷயததிலேயே இருக்குமபடி செய்து ஆத்மஞானததை யடையவொட்டாமற்படி தடுததுவிடுகிறது.] 42

"ஓ மஹாபாஹோ! இவ்விதமாய்ப்புத்தியைக்காட்டிலும் சிரே ஷ்டமான ஆதமாவை நன்ருக உணாநதுகொண்டு, நிச்சய புத்தியா லே மனதை நிறுததித, துக்கோறபததிக்குக் காரணமான காம மாகிய சத்துருவை நீ அழிப்பாயாக."

[விஷயேநதிரியங்களினு லுண்டாகிற காமாதி விகாரங்கள் புத்தி வரையிலுள்ள தததுவங்களைச சேர்நதன; ஆதமாவைப் பொருந்தினவல்ல என்பது பொருளபடும்.] 43

மூன்ருவது அத்தியாயம

முற்றுப்பெற்றது.

நான்காவது அத்தியாயம்

ஞான யோகம்

அவதாரிகை

[மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் பிரகிருதியுடன் சேர்ந்தவனையும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்கு அது தருணம ஞானயோகத்தில் அதிகாரமில்லையாகையினால கர்மயோகமே செய்யத் தகுந்தது என்றும், ஞானயோகத்தில் அதிகாரமுள்ளவனுக்கும் தான் கர்த்தாவல்லவென்கிற அனுசந்தானத்துடன் செய்கிற கர்மயோகமே மிகவுஞ் சிறந்ததென்றும் காரணத்துடன் சொல்லப்பட்டது. சிஷ்டனென்னும் பிரசித்தனுக்கோ விசேஷமாகக் கர்மயோகமே செய்யத் தக்கது. இப்போது, நான்காவது அத்தியாயத்தினால், இந்தக் கர்மயோகம் எல்லா லோகங்களையும் உஜ்ஜீவிக்கச்செய்ய வேண்டியதற்காக, மன்வந்தரத்தின் முதலிலேயே என்னால உபதேசிக்கப்பட்டபடியினால், இதுவே செய்யத்தக்கதென்பதும், ஆத்மஞானத்தை யுள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் இதுவே ஞானயோகமாகிறதெனபதும, கர்மயோகத்தின் ஸ்வரூபமும் அதின் பிரிவுகளும, கர்மயோகத்தில ஞானபாகமே முக்கியமென்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.]

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"நாசமற்ற பலனைக் கொடுக்கிறதற்கேதுவான இந்த லோகத்தை மநுவந்தரத்தின ஆரம்பத்திலேயே எல்லா லோகங்களையும் சம்சாரத்திலிருந்து கரையேற்றுவதற்காகச் சிறந்த பிரயோசனமாகிய மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமாக விருக்கிற யோகத்தை நான் சூரியனுக்குச் சொன்னேன்; அந்தச் சூரியன் தன் புத்திரனாகிய வைவசுவத மநுவுக்கும, மநுவானவர் இக்ஷ்வாகுவுக்கும சொன்னார்."

"ஏ பலவானான அருச்சுனா! சம்பிரதாய வரிசையால் வந்த இந்த யோகத்தை முன்னிருந்த சிரேஷ்டமான இராஜரிஷிகள் அறிந்த விஷயமேயாம. அது வெகு காலமாக அந்தந்தக் காலத்திலிருக்கும் கேட்பவர்களின் புத்திக்குறைவினால் நஷ்டமடைந்திருக்கிறது." 1-2

"ஆகையால, நீ யுத்தஞ் செய்யவேண்டியதினிமித்தம இந்தக் கருமயோகத்தை உனக்குச் சொன்னதாக நினைக்கவேண்டாம. அந்தப் புராதன யோகமே ஸ்வரூபம மாறாமல் அளவில்லாத பக்தி

யினாலும சிநேகிததத்தினாலும என்னையே சரணமாக அடைந்த உன க்கு என்னால சொல்லப்பட்டது. வேதாந்தங்களில சொல்லப்பட்ட இந்த ஞானம உயாநததும மறைவாகவு முளளது; அஃது என்னைத தவிர வேறொருவராலு மறியவும சொல்லவும முடியாது. இநத யோகம் இப்பொழுது அநுக்கிரக ரூபமாக என்னால உனககு உபதே சிக்கப்பட்டது இது உததமமான ரகசியம.

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"அருச்சுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்வாமி யைப் பரப்பிரம்மமென் றறிந்திருந்தபோதிலும, இவர பிரம்மமென பதைத தெரியச்செய்யும் பொருட்டு இந்த வினா கேட்டதாகத் தாத்பரியம்."] 3

அருச்சுனன் வாக்கியம்

இவ்வித வசனங்களைக் கேட்ட அருச்சுனன் புன்னகை கொண்டு, "கிருஷ்ணா! உம்முடைய பிறவியானது இப்போது உண்டானது. சூரியனது பிறவி முநதியது அவவாறிருக்கததேவரீர் ஆதிகாலத்திற கூறினீ ரென்பதை யான் எவவா றறியக்கூடும்? 4

[ஸ்ரீராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"இருபதெட்டுச் சதுாயுகங்களுக்கு முன்னரே உதித்த சூரியனுககு இப்போது சிறிது காலத்திற்கு முந் திப் பிறந்த நீர எவவாறு சொல்லி யிருக்கக்கூடு மெனபது கருதது."]

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"அருச்சுனா! எனக்கும் உனக்கும இதுவரை அநேக ஜன்மங் கள சென்று போயின; அவை யெல்லாவற்றையும் நான் அறிவேன்; நீ அறியமாட்டாய்.

['உனக்கு மெனக்கும் அநேக ஜன்மங்க ளாயின' என்று கூறினதால், இநத ஜன்மஙக ளெல்லா முண்மையென்று தெரியவரு கிறது. மேலும, நித்திய, சுதத, புத்த, முத்த, சுபாவ முடைய வனானதாலும, என்னுடைய ஞானமானது எப்பொழுதும் எதனாலே யும மறைககப்படத்தக்கதல்ல வாகையாலும், நான் அறிவேன்.] 5

"அருச்சுனா! நான் பிறப்பில்லாதவனாயினும், நாசமில்லாத சுபாவமுடையவனாயினும், பிராணிகளுக்கு ஈஸ்வானாயினும, சொந தமான பிரகிருதியைச சுவீகரித்துச் சொரூப சக்தியினாலே அவ தாரஞ் செய்கிறேன்."

[என்னுடைய சுவபாவததோடு கூடி என்னுடைய ஆதம ஞானமாகிற சங்கறபததிஞலே தேவமனுஷ்யா திரூபஙகளாய் அப்பி ராகிருத சரீரததுடன அவதரிககிறேன. அப்பிராகிருதமென்றால், உலகத்தில காணப்படுகிறதைப்போலல்லாத உலகவிலக்ஷமானது.]

பகவதவதாரங்களில் முக்கியமான அவதாரங்கள் பத்து அத்தாவது:

[முதலாயிரம்]

"தேவுடைய மீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறலாய், மூவுருவி ராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கறகியாய் முடிப்பான் கோவில, சேவலொடு பெடையனனஞ் செஙகமல மலரேறி யூசலாடிப், பூவணை மேற் றுவைநதெழுசெம் பொடியாடி விளையாடும புனலரங்கமே."6

"ஓ! பரத வமசத்திற் பிறநதவனே! எநதெநதக் காலங்களில வருணாசிரம தருமததிறகுக் கெடுதியும, அதருமத்திற்கு அபி விருததியு முண்டாகினறதோ, அப்பொழுது என்னை நான் சிருஷ் டித்துக்கொளளுகினறேன்."

[அஃதாவது, என்னுடைய பிறப்பிற்குக காலநியம மில்லை. எநதெந்ததத தருணததில் வேததத்தில் சொல்லப்பட்டதாயும, நான்கு வருணங்களை நான்கு ஆஸ்ரமங்களை இவைகளின் ஏறபாட்டை அனு சரித்திருக்கிறதாயும, அவசியம செய்யவேண்டியதுமான தர்மத் திற்கு ஒட்ட முண்டாகின்றதோ, எநதச சமயததில் அதற்கு விரோதமான அதாமத்திறகு விருததி யுண்டாகின்றதோ, அப் பொழுது நானே என்னுடைய சங்கற்பத்திஞல என்னைச் சிருட்டித் துக்கொள்ளுகின்றேன்.] 7

"ஏனெனில், சாதுக்களைக காப்பாற்றுவதற்காகவும், பாபிகளை நாசஞ் செய்வதறகாகவும், தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காகவும், யுகங கள்தோறும் யான் அவதாரம செய்கின்றேன்."

[சாதுக்களாவார் கிழ்ச சொல்லிய அடையாளமுளள தர்மஙக ளைச் செய்வதையே சுவபாவமாக வுடையவர்களான வைஷ்ணவர்க ளில் சிறநதவர்களை என்னை ஆசிரயிப்பதில் பிரவிர்த்தித்தவர்களாய், என்னுடைய பெயர்-காமஙகள-சுவரூபங்கள் இவைகள் வாக்குககும் மனதிற்கும எட்டாதபடியினுல், என்னைப் பாராவிடில் தங்கள ஆத மாவைத் தரிப்பது விருததி செய்வது முதலியவற்றை யடையாத

வர்களாய், ஒரு க்ஷணகாலத்தையும் ஆயிரம் கற்பகாலத்திற்குச் சரியாக நினைத்துக்கொண்டவர்களாய்ச் சிதறிப்போன எல்லா அவயவங்களையு முடையவர்களாய்விடுவார்கள். ஆதலின், என்னுடைய சொரூபம், சேஷ்டைகள், பார்வை, சம்பாஷணம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பதனால், அவர்களைச் காப்பாற்றுவதற்காகவும், அவர்களுடைய விரோதிகளை நாசஞ் செய்வதற்காகவும், குறைந்துபோன வேதத்திலசொல்லப்பட்ட என்னுடைய ஆராதனமான தாமத்திற்கு ஆராதிக்கப்படும் ரூபத்தைக் காட்டுவதனால், அதை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும், தேவன் மனுஷ்யன் முதலிய ரூபத்தைக்கொண்டு யுகங்கள்தோறும் பிறக்கின்றேன்.] 8

"ஓ! அருச்சுனா! திவ்வியமான எனது அவதாரத்தையுஞ் செய்கையையும் எவன் இவ்விதம் உண்மையா யறிகின்றானோ அவன் தேகத்தைவிட்டு மீண்டும் பிறப்பை யடைதலில்லை. அவன் என்னையே யடைகிறான்."

[ஸ்ரீ மாத்துவாசாரியர்:—"இவவாறு எனனுடைய அவதாரமகிமை, சரித்திர மகிமை இவைகளின தததுவததை யறிந்து, அதனால் முத்தியடையத் தகுந்த ஜீவனெவனோ அத்தகைய ஜீவன முததி யடையும விஷயத்தை நிரூபித்துக காட்ட இந்த 9-வது சுலோக முண்டானதாக அறியத்தககது.]

[கர்மங்களைக் காரணமாகவுடைய முக்குணங்களுக்கு ஆதாரமான பிரகிருதியிலசமபநதமாகிற பிறப்பு இலலாதவனையும், எல்லாவற்றிற்கும ஈசுவரனாயிருததல், எல்லாவற்றையு முணர்நதவனாயிருததல், சததிய சஙகறபனாயிருததல் முதலிய எல்லாக் கல்யாண குணஙகளையுமுடைய சாதுக்களைக காப்பாற்றுவதையும், என்னை அவர்கள் ஆசிரயிப்பதையும முக்கியமான பிரயோசனமாகவுடையதாயும, பிரகிருதி சமபநதம அறறதாயும, எனக்கே அஸாதாரணமாயமிருககிற எனனுடைய அவதாரத்தையும, அதன் காரியததையு முண்மையாக எவன் அறிகின்றானோ அவன், இது தருணமிருநது கொண்டிருக்கும் தேகததைவிட்டு மறு ஜன்மத்தை யடைகிறதிலலை ; அதாவது, என்னையேயடைகின்றான். மேலும், என்னுடைய திவயமான அவதாரம அதன் காரியம இவைகளிலுண்மையை யறிவதனாலென்னை ஆஸ்ரயிபபதற்குத தடையான எல்லாப் பாபங்களையும போக்கடிததவனாய், இநத ஜனமத்திலேயே சாஸ்திரங்களிற் கூறியவாறு எனனை ஆஸ்ரயிதது, என் ஒருவனிடததிலேயே பிரீதி

யுள்ளவனுயும், என் ஒருவனிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தின வனுயும என்னையே யடைகின்ருன்.] 9

' ஓ! அருச்சுனு! ஆசை, பயம, கோபமிவைகளற்ற மனத்தை யென்னிடத்தில வைததிருககின்றவரும், என்னையே உபாசித்துக் கொண்டிருக்கிறவரும் ஆகிய அநேகர் ஞானமாகிற தபசினுலே பரிசுததாகளாய் எனனுடைய சாயுஜ்யபததை அடைவார்கள்.''

[கருத்து.—இந்தச் சாயுசசியததைககுறிதது விரிப்பின வாதமே பெருகும். கம்பநாட்டாழவாா விராதன வாயிலாக "அனனமாய்" எனனும பாட்டா லிவவிஷயததை இறைவனையே வினவினா. ஒனருலுணராது உளளபடியே உணாத்துவோன அவனே யாகலானும, சாயுச்சியத்தை யறிந்து வந்து கூறுவோ ரினமையாலும, பாஷ்யகாரரெல்லாம மாறுபட்டுத் தததம் மதத்தையே நாட்டினா.]

ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம்-ஆரணியகாண்டம்

சரபங்கா பிறப்பு நீங்கு படலம்.

"அன்னமா யருமறைக ளறைநதாய்நீ யவையுன்னை
முன்னமா ரோதுவித்தா ரெல்லாரு முடிநதாரே
பின்னமா யொன்ருதல் பிறிந்தேயோ பிரியாதோ
என்னமா மாயமிவை யேனமாய் மண்ணிடநதாய்.'' 10

"அருச்சுனு! எவரெவாகள் எவ்வாறு எவவாறு என்னை யுபாசிக்கின்றனரோ அவரவாகளின் தேச, கால, நாம, ரூப குலங்களுக்குத் தக்கபடி அவரவர்களைக காப்பேன. இவவாறு செய்தால் அனைவரும் என்னை அநுசரிப்பர். அவர்களுக்கு அவர்களது விருப்பத்தை யனுசரிதது யானே பலன் கொடுக்கின்றேன்.'' 11

"அருச்சுனு! இநத லோகத்தில கருமங்களின்பலனை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் இந்திராதி தேவதைகளை ஆராதிக்கின்ருர்கள். ஏனென்ருல், மனுஷ்யலோகத்தில் கருமபலனுனது விரைவிலுண்டாகிறது.

"நான்கு வருணஙகளும் என்னுலே குணகருமங்களைப் பாகஞ் செய்தாலே யுண்டு செய்யப்பட்டன. அதற்கு நான் கருததாவான போதிலும், என்னைப் பற்றுதலற்றவனென்றும், உண்டு செய்தவனல்லனென்றும் அறியக்கடவாய்.'' 13

"கருமங்களென்னைத் தொடுகிறதில்லை, கருமங்களின் பலததில் எனக்கு இசசையு மில்லையென் றிவ்வகையாக என்னை யுணர்நத ஞானி கருமங்களாற் கட்டுப்படமாட்டான்.''

[ஜீவன்போலப் பலாபேக்ஷயாலே நான் கருமங்களைச் செய்யாமையாற் கருமங்களாவது பலனாவது என்னைக் கட்டுதலில்லை. அநந்தப் பிராணியின் பிராசீன கருமத்தை யனுசரித்துச் சிருட்டித்தலால் பல விசித்திர சிருட்டி செய்த பக்ஷபாத தோஷமென்னை யடைதலில்லை. இவ்வாறென்னை யறிந்தவனுக்கே பந்தமில்லாதபொழுது எனக்குப் பந்தமேது." 14

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"அகங்காரமாவது பலாபேக்ஷையாவது பகவானுக் கில்லாமையால் கருமபலன் அவனைச் சாரதலில்லை. தானே பிரம மெனபதையும், ஒரு கருமத்திற்குந்தான கருத்தா அல்லெனனபதைபு முணாநது அகஙகார மமகார ஆசை முதலியன இலலாமலிருக்கின்றவனையுங் கருமங்கள கட்டுப் படுத்தலில்லை."] 14

"இவ்விதமறிந்து முன்னோர்களான மோக்ஷ இச்சையுள்ளவர்களினாலேயும் கூடக் கருமஞ் செய்யப்பட்டது. ஆகையினால், முன்னோர்களாலே செய்யப்பட்டதும், நீடித்து (நடந்து) வந்ததுமான கருமத்தையே நீ செய்."

[மோக்ஷத்தில் விருப்பத்தையுடையவர்களான ஜனகாதிகளும் கர்மஞ் செய்தார்கள். ஆகவின், தொன்றுதொட்டு வந்த பெரியோர்களால செய்யப்பட்டதும், நீடூழிகாலமாக வந்ததுமான கருமத்தையே நீ செய். கருமத்தைச் செய்துப் பலனை பகவானுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்தால், அதனால சித்த சுத்தியும ஞானமு மடைந்து, ஞானத்தினால் மோட்சத்தைப் பெறலாம.] 15

"அருச்சுனா! கர்மம எப்படிப்பட்டது? அகர்மம் எத்தகையது? என்னு மிந்த விஷயத்திற் பண்டிதர்களுங்கூட மோகிக்கின்றார்கள். எதை யுணர்ந்து அல்லது அநுட்டித்துச் சம்சார பந்தமாகிய பாபத்தினின்றும நீங்குவாயோ அந்தக் கருமாகருமங்களை யுனக்குச் சொலலுகின்றேன்." 16

"கருமத்தினுடைய சொரூபமானது அறிந்துகொள்ளப்பட வேண்டிய; விகருமத்தினுடைய சொரூபமும அறிந்துகொள்ளப்படவேண்டியது. அகருமத்தின் சொரூபமு மறிந்துகொள்ளப்பட வேண்டியது; ஏனென்றால், கருமம, விகருமம், அகருமம என்பவனவற்றின் சொரூபத்தி னுண்மை தெரிந்துகொள்வதற்குக் கடினமானது." 17

"கர்மத்தில் கர்ம அபாவத்தை யெவனறிகிறானோ, கர்ம அபாவத்தில் கர்மத்தை எவன் தெரிந்து கொள்ளுகின்றானோ, மனிதர்களில் அவனே புத்திமான்; அவனே யோகி, அவனே யெல்லாக கருமங்களுஞ் செய்து முடித்தவன்."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—ஆத்மாவுக்குச் செய்வதும செய்யாமலிருப்பதுமாகிய கருமாகருமங்க ளிரண்டு மில்லை யாதலால், தேகம மனம இந்திரியங்கள் இவைகளின வியாபாரம அல்லது செய்கை கரும மென்றும, தேகாதிகளா லெந்தெந்தச செய்கை அல்லது வியாபாரம் செய்யப்படுவ தில்லையோ அந்தச செய்யாமை அக் கரும மென்றுஞ் சொலலபபடும. அவிவேகிகள கருமாகருமங்களை ஆத்மாவிடத்தி லாரோபித்து அகங்கார மமகாரங்களினால, 'நான செய்கினறேன, நான செய்யாமலிருக்கிறேன' என்று வியவகரிக்கின்றார்கள். அதனால், ஆத்மா கருமஞ் செய்வதுபோல காணப் பட்டாலும், கருமஞ் செய்வது தேகாதிக ளென்றும, ஆத்மா கருமஞ் செயவதில்லை யென்றும எவன அறிகின்றானோ அவன, கருமத்தில் அகருமத்தைப் பார்க்கின்றான. அது எவவாறெனில், நதியில் ஓடத்தின மூலமாக வேகமாயச் செலபவன அந்நதிக்கரை யோரத்திலுள்ள மரங்கள் வேகமாய்ச் செல்வனபோல அவனுக்குப் புலப்படுகின்றன. வேகமாய்ப் போகிறதாகிய செய்கை யோரிடத்தி லிருக்கின்ற தனனிட மிருக்க அஃதுணராது செய்கை யற்ற மரங்களிற செய்கையைப் பார்க்கின்றான; அவவாறு தேகாதிகளில் செய்யுங் கருமத்தை ஆத்மா செயவதாகப் பார்க்கின்றான. மரங்களிற் கரும மில்லாமைபோல ஆத்மாவிலுங் கரும மில்லை யென்று பார்க்கின்றவன கருமத்தில் அகருமத்தைப் பார்க்கின்றான. செய்யாமலிருத்தல் அகங்காரத்தின குணமாயிருக்க, அதைத் தான செய்யவில்லை யென்று மூடன வியவகரிக்கின்றான. எங்ஙன மெனின, 'நான் அதைச் செய்யாமையாலே சுகியா யிருக்கின்றேன' என்கின்றான. அந்தச் செய்யாமையாகிய அகருமத்தில "நான அதைச் செய்யாமையாலே சுகியா யிருக்கின்றேன" என்னும் அகங்காரத்தின கரும மிருக்கின்றமையாற் செய்யாமையிலுங்கூடக் கருமம் அடங்கியிருக்கின்றதென்று விவேகி அறிகின்றான.]

ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—நிவர்த்தி கர்மத்தில் ஞானம் சேர்ந்திருக்கிறது. 2-வது அத்தியாயத்தில் 42-வது சுலோகத்தில் கூறியதுபோல, ஞானிக்கு மோக்ஷம் தவிர வேறு கோரிக்கை கிடையாது. பகவானை அறிந்துகொண்டவனன்றோ காமத்தைச் செய்வன. ஆகையால், கர்மத்தில் ஞான மிருக்கிறது; ஞானமுள்ளவன

கர்மத்தைச் செய்வன். ஆகையால், ஞானத்தில் கர்ம மிருக்கிறது. இவ்வாறு அறிபவன புத்திமான.]

கமபநாட்டாழ்வாரும் பிரகலாதாழ்வான் வாயிலாக
இப் பாட்டால் இப்பொருளைப் பாடினர்.
[உயுத்த காண்டம்-இரணியன் வதைப்படலம்]

"கருமமுங் கருமததின் பயனுங் கண்ணிய
தருமுதற் றலைவனு நானுந தானவ
னருமையும் பெருமையு மறிவ ரேலவ
ரிருமையென் றுரைசெயுங் கடனின் றேறுவார்." 18

"எவனுடைய சகல கருமஙகளும் ஆசை, சங்கற்பம என்பன அற்றிருககுமோ, ஞானமாகிய அக்கினியா லெரிக்கப்பட்ட கருமத்தையுடைய அவனை, ஞானிகள் விவேகியாகச சொலலுகின்றார்கள. கருமததில் அபிமானம, பலனில் ஆசையென்பனவற்றைவிட்டு எப்பொழுதும் நித்திய திருப்தியுள்ளவனும், ஒருவரையும ஆசிரயிக காமலுமிருக்கின்றவன், கருமத்திற் பிரவிருததிததிருநதபோதிலும் அவன ஒரு கர்மததையுஞ் செய்யவேயில்லை." 19-20

"ஆசையில்லாமலும், மனம் இநதிரியங்கள் என்பனவற்றை யடக்கியும், சகல சமபாத்தியத்தை விட்டும, சரீரம்நிலைதிருப்பதற்கான கருமத்தை மாததிரம் செய்கின்றவன் பாபத்தை யடைதவில்லை." 21

"அருச்சுனா! இசசை வைக்காமல கிடைதத லாபததினால் திருப்தியடைநதவனாகவும், சீதோஷ்ண சுகதுக்காதிகளில் விருப்பு வெறுப்பற்றவனாகவும், மாச்சரிய மில்லாதவனாகவும, ஆகாரஙகள் (அநிச்சையா பிராரப்த நிவிர்த்திக்கு வேண்டியவை) கிடைப்பினும் கிட்டாவிடினும், உவப்பாவது துக்கமாவது இல்லாமல் சமமாயுமிருக்கிறவன் கருமங்களைச்செய்தபோதிலும் கருமபந்தத்தையடைகிறதில்லை." 22

"அபிமானத்தை விட்டும், காமக்குரோதங்களைத் தவிர்த்தும், ஞானத்தாலே ஸ்திரமான மனமுடையவனாய்ப் பகவதாராதனார்த்தமாகவே செய்கின்றவனது கருமம் பலனோடு நசிக்கும." 23

"யாகத்தில் நெய் எதனா லெடுத்துஅக்கினியில்விடப்படுகின்றதோ அந்தவஸ்துவும் பிரமமே. அன்னமுதலியனவும்பிரமமே பிரமமாகிய அக்கினியில் யக்ஞகர்த்தாவாகிய பிரமத்தினாலேசெய்யப்படு

கிற ஓமமும பிரமமே. அநதப் பிரமமாகிய யக்ஞகருமத்தில் நிலை யுள்ள மனததை யுடையவனாலே யடையப்படுவதும் பிரமமே.''

கிருஷ்ணா! அவவா றிருந்தால, கர்மஞ செய்கையில் மந்திர தந்திர லோபமுணடாயின எனன கதி?''

"அருச்சுனா! பிரஹ்மமெனகிற சாதனத்தால், பிரஹ்மமெனனும் அவிஸ் ஸைப், பிரஹ்ம மெனனும ஆக்கினியில, பிரஹ்ம ரூபனாகாததாத்தால் ஹோமஞ் செய்யப்படுகினறது. பிரஹ்ம ரூபமான கருமததைத் தியானஞ செயவதால, அவவாறு தியானிப்பவனுககுப் பிரஹ்மமே பிராப்யமாம (எலலாம் பிரஹ்மமே யெனறு காமஞ செய்யின தவறி னும தோஷ மிலலை யெனபது கருத்து.) மேலும, கருமமானது அதறகுச் சாதனமான சகல வஸதுககளும பிரஹ்ம மெனகிற அனுசநதானத்துடன செய்யப்படுகிறபடியால, ஞானகார மாகிறது. இநதக கருமததினால் பரப்பிரஹ்மத்தை ஆதமாவாக வுடைத்தானவன ஆத்ம ஸ்வரூபததை யடைகிறான."

[கருத்து:—இந்த 24 வது சுலோகத்தின அபிப்பிராயம் யாதோ வெனின, எவன உலகத்திற்கானு மொவவொரு வஸதுவிலும பிரம மே நிறைந்திருபபதாக நினைத்துத் தான செயயும் ஒவவொரு காரிய மும பிரஹ்மமே எனறு தெரிந்துகொள்ளுகினறானே, அவன பிரஹ்ம மாவான.]

''கிருஷ்ணா! காமததை ஒருவிதமாகவே செய்யவேண்டுமோ? அன்றி, தேச கால வர்ணாச்சிரமங்களுககுத் தககபடி செய்ய வேண்டுமோ''

[மேற கூறிய விஷயத்திறகு ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—தனனா லேயே தனனைப் பிரம்மமாகிற அககினியில் ஓமஞ செய்கினறார்கள். இதன தாத்பரிய மெனனவெனறால், நெய்யானது தீயில் எவவாறு சேர்க்கப்படுகிறதோ, அவவாறு உபாதியுடைய ஆதமாவை நிருபா திகனான பரமாத்மாவினிடத்தில ஐககியஞ் செயவது, அல்லது சேர்ப்ப தென்பதேயாம்.'']

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம் :—''தேவதையின ஆர்ச்சனமாகிய யக்ஞத்தைச் சில கர்மயோகிகள சேவிககினறார்கள்; அதிலேயே நிஷடையைச் செயகினறாரகள; பினனுஞ் சிலர், பிரஹ்ம ரூபமான அககினியில் யகஞத்தை யக்ஞத்தினாலேயே ஓமஞ செய்கினறார்கள். இவவிடததில் யகஞ மெனகிற பதஙகள் அவிசு, ஸ்ருக்கு முதலிய யகஞ சாதனங்களைச் சொல்லுகினறன. "ப்ரஹ்மார்ப்பணம் பிரஹ் மஹவி'' எனகிற நியாயததினால் யாகம ஹோமம இவைகளின நிட் டையைச் செயகிறாரக ளெனறு கூறுவர். 'சுருக்' எனறால், யக்ஞத் தில ஓமஞ செயய வேணடிய அனனாதிகள எதனை லெடுதது ஓமஞ் செய்யப்படுகிறதோ அந்த மாததிறைற செய்யப்பட்டிருக்கிற பாத்தி

ரம். சுருவம் என்றால், மேற்கூறியபடி ஓமஞ் செய்ய நெய் முத லியவற்றை யெடுக்கும் பாத்திரம். நாம் அன்னம் நெய் இவற்றால் ஓமஞ் செய்யும்போது பிலாச இலை உபயோகிப்பது போலேயாம்.”] யஞ்ஞத்திலுள்ள வஸ்து பிரம மென்பதற்குப் பிரமாணம்:

ஸ்ரீமத் கம்பராமயணம்-ஆரணியகாண்டம்

[சரபங்கர்பிறப்பு நீங்குபடலம்]

“மந்தலயா னையணையான் நிலமவகிர்ந்த குழிவாய்
நந்தமுலாவு நளிநீர் வயினமுழந்த நவைதீர்
அந்தவமாய் நறுநெயுண் டலகிலன்பர் கருதிற்
முந்தவுசே வடியினு லமலனுந் தாதலுமே.” 24

“அருச்சுனா! சில கருமயோகிகள் இந்திராதி தேவதைகளை யுத்தேசித்த யாகத்தையே செவ்வையாய்ச் செய்கின்றார்கள். சிலஞான யோகிகள் பிரஹ்மார்ப்பணமான யஞ்ஞத்தினாலேயே ஆத்மாவைப் பிரஹ்மமாகிற அக்கினியில் ஓமஞ் செய்கின்றார்கள்.” 25

“சிலர், செவி முதலிய இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் பிரவேசியாமல் அடக்குதலாகிய அக்கினியில் ஓமஞ் செய்கின்றார்கள். வேறு சிலர், சப்தமுதலிய விஷயங்களை இந்திரியங்களாகிய அக்கினியில் ஓமஞ் செய்கிறார்கள்.” 26

“சிலர் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரிய வியாபாரங்களையும்பிராண வாயு முதலிய பத்து வாயுக்களையுடைய வியாபாரங்களையும்,ஞானத்தால் பிரகாசிக்கின்ற பிரமஞான நிஷ்டையில் மனத்தை நிறுத்துதலாகிய யோகமென்கிற அக்கினியில் ஓமஞ் செய்கின்றார்கள்.”

[பத்து வாயுக்களும் அவற்றின் செய்கையும்]

1. பிராணன்:—தேகத்தி லிருந்துகொண்டு ஞானேந்திரியங்கள் மூலமாய்ச் சில பாகம் போவதும் வருவதுமா யிருப்பது.

2. அபானன்:—அபானத்தின் வழியாய்ச் சில பாகம் போவதும் வருவதுமா யிருப்பது.

3. வியானன்.—தேகம் முழுவதும் சுற்றிக்கொண்டே யிருப்பது. இந்த வாயுதான் இரத்தத்தை தேகம் முழுவதும் பரவும்படிச் செய்வது.

4. உதானன்:—தேகத்திற்குள் நாபியிலிருந்து தலையுச்சி வரையில் போய் வருவதாக இருப்பது.

5. சமானன்:—ஆகாராதிகளை ஜீரணஞ் செய்வித்து, ஆகாரத்தின சத்துக்களை அவை போய்ச் சேரவேண்டிய இடத்தில்சேர்த்து அசத்தை மலஜல ரூபமாய் வெளிப்படிச் செய்தல.

6. நாகன்:—வாந்தியை யுண்டுபண்ணுதல.

7. கூர்மன்—கண்களை மலரச் செய்தல்.

8. கிருகரன்:—தும்மலை யுண்டாக்குதல்.

9. தேவதத்தன்:—கொட்டாவியை யுண்டாக்குதல்.

10. தனஞ்சயன்.-தேகத்தில் பிராணனிருக்கையிலும், பிராணன் நீங்கிய பிறகும தேகத்தி லிருப்பது. 27

"சிலா, பொருள ாதலையாகமாகச செயகின்ரூர்கள். சிலர் தவத்தை யாகமாகச் செய்கின்ருர்கள. சிலர் யோகத்தை யாகமாகச செயகின்ருாகள. சிலர், வேதசாஸ்திரஙகளைப் பாராயணஞ் செய்தல், அவற்றின் பொருளை விசாரஞ்செய்தல இவற்றையேயாகமாகச் செய்கினருர்கள. இவவித யாகங்களைச் செயபவர்கள கடினமான விரதத்தை யுடையவர்களா யிருககினருாகள்."

[யோகம எனின் சேருதல். எஙகெங்கே சேர வேண்டுமோ அங்கஙகே சேருதல்; எனின், யாத்திரை செய்தல், யோக யக்ஞம். சிலர் ஸ்வாத்தியாயம் எனின், வேதாத்யயனம் செய்தல்; பொருள் தெரிந்துகொளளாமல அத்யயனம செய்யின் பிரயோசன மில்லை. சிலா ஞானயக்ஞம செய்வர் எனின், வேதார்த்த விசாரஞ் செய்வர். இவை யெல்லாம யத்தனத்தா லுண்டாகும.] 28

"பிராணுயாமஞ் செய்பவாகளாகிய வேறு சிலர், ஆகார நியமத்துடன் அபானத்தில பிராணவாயுவை ஹோமஞ் செய்கின்றனர். மற்றும் சிலர், பிராண வாயுவில் அபானவாயுவை ஹோமஞ் செய்கின்றனர். மற்றுஞ் சிலர், பூரக ரேசக கும்பக பிராணுயாமஙகளில் பிராண அபான வாயுக்களின கதியை லயமடையச செய்வர்."

"கிருஷ்ணு! எலலாவற்றிற்கும பலம் ஒன்றுதாஞ?"

"அருச்சுனு! இவாகளெல்லோரும யக்ஞத்தை யறிந்தவாகளாய், யக்ஞத்தால லாபம நசித்தவாகளாய, யக்ஞ சேஷமான அமிர்தத்தைப் புசித்து சாஸ்வதமான பிரமத்தை யடைகினறனர்."

"கிருஷ்ணு! இந்தக் காமத்தில் எதுவும செய்யாத பக்ஷத்தில் என்னகதி?

"அருச்சுனு! இஹபரங்களுக்கு அந்நியனுய் நசிததுப்போவன். இவ வகைப்பட்ட யக்ஜம் செயயாதவருககுத தாமாாதத காமஙகளே இலலே; இனி மோக்ஷம் எப்படி வரும்? மேலும், குருமகாராஜன வம்சத்தில் ஜனமிதத நீ அவவாறு கெட்டுப்போகாதே."

[குறிப்பு:—பூரகமெனுறல், மூக்கினுல் சுவாசத்தை உள்ளுக்கிழுப்பது. கும்பக மெனுறல, மூககினுல் உள்ளுககிழுதத சுவாசததை யுளளே யே நிறுததுவது, ரேசக மெனுறல், நிறுத்தப்பட்ட சுவாசத்தில சொறப பாகம வெளியில விடுவது.] 29

"சிலர் மிதமான ஆகாரஞ் செயதுகொண்டு இநதிரியங்க ளுடைய வியாபாரஙகளேத தமககு வசமான இநதிரியங்களிலேயே ஓமஞ் செய்கினறுாகள. இவாகளெல்லோரும யாகததை யறிநதவர் கள. யாகததினுல் தஙகள் பாபங்களேப் போக்கடிததுக் கொண்ட வர்கள்."

[மேற்கூறிய விஷயம் இல்லறத்தாஃனப்பறறி நிஃனக்கில், இவ் வாகாரம் பொருநதும்; யோகியைப்பற்றிக கூறுமிடத்துப் பொருந் தாதாம. அன்ன பானுதிகளே நிரமப வுண்ணுது, அதாவது, முக் கால் வயிற்றை நிரம்பச செய்துகொண்டு, கால் வயிற்றைக் காற்று சஞ்சரிக்கும்படி விடுதலால், வியாதிக் கிடமின்றிஇரத்தவிருததியா கிததேகததில் வலிமை அதிகமுணடாம. இநதப் பலம் கர்மத்தில் இசசை நுகர்விககும. ஆகையால, யோகி தான் எவவளவு ஆகாரத் தை யுட்கொள்ள வேண்டுமோ அதனேயே அனுசரிததல் வேண் டும்.] 30

"நிததிய நைமித்திக முதலிய யக்ஞங்கள் செய்து மிசச மாகிய அனனததை யுண்பவர்கள் சாசுவதமான பிரமத்தை யடை வார்களா. ஓ! குருவம்ச சிரேஷ்டா! யாகஞ் செய்யாதவனுககு இநத லோகம் கிடையாது. வேறு புண்ணியலோகப் பிராப்தியுமில்லே."

"இப்படிப்பட்ட அநேகவிதங்களான யாகங்கள் வேதத்தின் முகத்தில் விவரித்துச சொல்லப்படடிருக்கின்றன; அவ்வெல்லா யாகங்களும் கருமததா லுண்டானவைபாக அறி. இவவித மறிந்து கருமபநதத்தினின்றும விடப்படுவாய்."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"யாக முதலிய கருமஙகள ஆதமாவைக் சோநததலல, மனேவாக்குக் காயங்களின செயகையென றறிந்து ஆதமஞான நிஷ்டையி லிருந்தால் கருமந் தொடராது.]

[பஞ்சமா யக்ஞங்கள் முதலான நித்திய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யாதவனுக்குப் பிரகிருதியில் சம்பந்தப்பட்ட இந்த லோகமே யில்லை; அதாவது பிரகிருதியின் பரிணாம மான இந்த லோகத்தைச் சேர்ந்த தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்கிற பெயரையுடைய புருஷார்த்தமே சித்திக்கிறதில்லை. இதைவிட வேறுபட்ட மோக்ஷ மென்னும் பெயரையுடைய புரு ஷார்த்தம் எவ்விதம் கிடைக்கும்? உயர்ந்தபுருஷார்த்தமாக மோக்ஷ மேகிமே விவரித்துள்ளதால், அதைத்தவிர மற்றையபுருஷார்த்தம் இந்த லோகமே என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு அனேக விதங்களான யக்ஞங்கள் (அதாவது, காமயோகங்கள்) பரி சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் வழியில்விவரித்துச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றையும் (அதாவது எல்லா யாகங் களையும்) நித்திய நைமித்திக கர்மங்களினு லுண்டானவைகளாகத் தெரிந்துகொள். இவ்வாறு அனுஷ்டித்து வந்தால் நீ மோக்ஷத்தை யடைவாய்; இவ்வா றுணர்ந்து கரும பந்தத்திலிருந்து விடுபடுவாய் என்று சொன்னதின் தாத்பரிய மென்னவென்றால் யக்ஞம் முத லிய கருமங்கள் ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததல்ல, மனோவாக்குக் காயங்க ளின் செய்கையென்றறிந்து, ஆத்மஞான நிஷ்டையிலேயே யிருப்பா யாகில் கருமம் உன்னைத் தொடரா தென்பதாம்.

இவ்வாறு அனேக விதமான கருமயோகங்கள் ஆத்ம சொ ரூப நிச்சய மடைவதற்குக் காரணங்களாயிருக்கின்றன. மேற்கூறிய சகல கருமயோகங்களும் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கிற நித்திய நைமித்திக கருமங்களா லுண்டாயினவென்று அறி; இவ்விதம் தெரிந்து அனுஷ்டித்து வந்தால் மோக்ஷ மடைவாய். 32

"சத்துருக்களைஜயிக்கும்சுவபாவமுள்ள அருச்சுனா! திரவியத் தாற் செய்யக்கூடிய யாகத்தைப்பார்க்கிலும். ஞானமாகிய யாகஞ் சிறந்ததாம். ஓ! பார்த்தா! பகவதர்ப்பணமாகச் செய்யப்படும் சகல கருமங்களும் பலன்களோடு ஞானத்திலே யடங்கியிருக்கின் றன."

"ஓ பாண்டவா! ஆத்மதத்துவத்தை யுணர்ந்த பிரஹ்மஞானி கள் எந்தப் பிரஹ்மஞானத்தை உனக்குஉபதேசஞ்செய்வார்களோ எந்த ஞானத்தை யடைந்து மறுபடியும் இவ்வித மோகத்தை அடையமாட்டாயோ, எந்த ஞானத்தாலே சகலப் பிராணிகளையும் அந்தர்யாமியான என்னிடத்திலே பார்ப்பாயோ, எதனாலே அதா

வது, (எந்த ஞானத்தினாலே சகலப் பிராணிகளையும் உன்னிடத்தி லும அவ்வாறே என்னிடததிலும் பாாப்பாயோ அநத ஞானததை) சாஷ்டாங்க நமஸ்காரததினாலேயும், சேவையாய்க் கேட்பதினாலே யும், குரு வணககததினாலேயும அறிநது கொள."

[இதுவரையில் ஆதம விஷயததை உனக்கு நான் சொல்லியிருக் கிறேன்; இப்போது நான சொலலிவநத விதமாய்க கருமயோகததை நீ அனுஷ்டிதது வநதால, கருமயோகததினுடைய சிததி உனக் குண்டாகும. அவவாறு கருமயோகசிததி உனககு உண்டாகுங் கால த்தில், பெரியோாகளை யடைநது சேவை செய்வாயாகில அவர்க ளுனக்கு ஞானததை யுபதேசிப்பாாகளென்பது கருத்து]

[மேலும, எந்த ஞானததை யறிந்து மீண்டு மிவவிதமாகத தேகத் தையே ஆதமாவெனறு நினைககிறதும, அதனு லுணடாக்கப்பட்ட மறறைய வஸ்துக்கள் எனனுடையதெனறு நினைககிறதுமாகிய அஞ் ஞானததை யடையப்போகிறாயிலலையோ, எநத ஞானத்தினுல தேவன மனிதன முதலிய ஆகாரத்தை யுடையதாக அறியப்பட்ட எலலாப் பிராணிகளையும, உனனுடைய ஆதமாவினிடததிலேயே பார்ககப்போகினறயோ, எந்தக காரணததினுல பிரகிருதியை விட்டு நீங்கிய நீயும் மறறப்பிராணிகளும ஞான மொனறையே சொரூப மாக உடையவைகளாகையினுல், [1]சமானமானவைகளோ, பிரகிருதி யின சம்பந்தமாகிய தோஷததினுல விடப்பட்ட ஆத்மாக்களின ஸ்வரூபம எல்லாஞ்சமமெனறு குறறமற்ற பிரஹ்மமானது சாவத்தி லும சமமான தல்லவா? ஆகையினாலே, பிரஹ்மததினிடத்தில் அவா கள் நிஷடையை யடைந்திருக்கிறாாகள். பிறகு எனனிடததில் எல லாப் பிராணிகளையும் முழுமையும் பாாககபபோகிறாய. பரிசுதத மான எலலா ஆதமவஸ்துவும எனனுடைய சொரூபததிற்குச் சமமா யிருக்கிறபடியினுல, இந்த ஞானோபாயததை யனுஷ்டித்து எனனு டைய நிஜரூபததை அடைநதவாக ளெனறல்லவோ இனி சொல் லப்போகிறேன. பெயா, ரூபம இவைகளினுல விடப்பட்ட எல்லா ஆத்மவஸ்துக்களுக்கு மொனறுகவொனறு சமானமானவைகள், பரமாத்மாவுடனும ஒப்பிட்டவாகளேயாம்.] 34-35

"பாவிகளில் நீ மகா பாவியாயிருப்பினும் உனது சமஸ்த பாவங் களையும் இநத ஞானமாகிய தெப்பததாற கடக்க வல்லவனுவாய்.

அருச்சுனு! நன்றாய் ஜொலிககு மககினி எவ்வண்ணங் காஷ்டங் களை பஸ்ம மாககுகின்றனவோ அவவண்ணமே ஞானமாகிய அக் கினி சகல கருமங்களையும் சாம்பராக்கும். 36-37

"இந்த உலகத்தில் ஞானத்தோடு சமானமாய்ப் பரிசுத்தமானது வேறொன்றில்லை. கருமயோக சித்தியை யடைந்தவன் வெகு காலத்திற்குப் பின்பு தன்னிடத்தில் அந்த ஞானத்தைத் தானாகவே அடைகிறான்." 38

"குரு உபதேசத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், ஞானமடைதலிலே முயற்சி யுள்ளவனும், இந்திரியங்களை அடக்கினவனுமிருக்கின்றவன் ஞானத்தை யடைகிறான். அவ்வாறு ஞானத்தை யடைந்து அதி சீக்கிரத்தில் சிறந்த சித்த சுத்தியு மடைகின்றான்."

"குரு உபதேசத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவனும், அதில் நம்பிக்கை யில்லாதவனும், (குரு உபதேசித்த விஷயத்தில்) 'பலனுண்டாகுமோ மாட்டாதோ?' என்னும் ஐய முடையவனும் கேட்டைவான். ஐயமுடையவனுக்கு இந்த லோகப் பிரயோசனமுமில்லை; பரலோகப் பிரயோசனமு மில்லை, சுகமு மில்லை." 40

"தனஞ்சய! பலாபேக்ஷையை விட்டுப் பகவதருப்பண புத்தியோடு செய்கின்ற கரும யோகியாயும், ஞானத்தாலே சகல ஐயங்களையும் போக்கிக்கொண்டவனும், பிரமநிஷ்டனு மிருப்பவனைக் கருமங்கள் பந்தஞ் செய்யமாட்டா." 41

"பாரத! ஆதலால், உனது புத்தியிலிருக்கின்றதும் அஞ்ஞானத்தாலுண்டானதுமான இந்தச் சந்தேகத்தை ஞானமாகிய வாளாலே வெட்டியெறிந்து கருமயோகத்தை அனுஷ்டானஞ் செய். இனியுத்தஞ் செய்ய எழுந்திரு." 42

நான்காம் அத்தியாயம்

முற்றுப் பெற்றது.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

கர்ம சந்நியாச யோகம்

அருச்சுனன் வாக்கியம்

''ஓ! கிருஷ்ணு! கருமஙகளை விட்டுவிடுமபடி, மீண்டும், கரும யோகததை அனுசரிகருமபடியும் கூறுகின்றீர்; இவ்விரண்டில் எது சிறப்புடையதோ அஃதொன்றையே எனக்கு அருள்வீராக.''

[இவ் விரண்டையுமே ஏககாலததில ஒரு மனிதன் அனுஷ்டிக்கிறது சாததியமல்ல வாகையால் இவறறில சிரேஷ்டமான ஒன்றைச் சொல்வது விசேடம், அஃதன்றி, ஞானயோகததையும், மீண்டும் கரும யோகத்தையும சொல்லுகிருய். இதனுல் கூறப்பட்டதாவது, இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் மோக்ஷததி லாசையுள்ளவனுக்கு முதலில் கர்மயோகமே செய்யத் தக்கது; கர்மயோகத்தினுல் மனதின் மலஙகளைப்போக்கடிககிறவனுக்கு ஞானயோகததினுல் ஆத்ம சாக்ஷாதகாரஞ் செய்பததக்கது எனறு நிரூபித்து, மறுபடியும், மூன்ருவது நான்காவது அததியாயஙகளில ஞானயோகததில அதிகாரமுள்ள நிலைமை யடைநதவனுககும் கர்மயோகமே சிறநதது; அதுவே ஞானயோகததை அபேக்ஷிக்கலாம. ஆதமாவை யடைவதற்குச சாதனமாகிற தென்று காம நிஷ்டையை ஸ்தோததிரஞ் செய்கிருய்; இநதக கர்மயோக ஞானயோகஙகளுககுள, ஆதமாவை யடைவதற்குச சாதனமாக இருப்பதில யாதொன்றும இலேசாகச செய்யககூடிய தாகையினுலும, சீககிரமாகப் பலன் கொடுககிறபடியினுலும், சிறநத தெதுவென்று நன்ருக நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டதோ அதை எனககு விளக்குவீராக.] 1

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

''கருமத்தை விடுதலும், பகவத் பிரீதியாய்க் கருமஞ் செய்தலுமாகிய இவ்விரண்டும் மோக்ஷத்தைப் பரியாலிக்கத்தக்கவை. அவைகளில் கருமத்தை விடுவதைக்காட்டினும் பலத்தில் இசசை வையாது ஈசுவரார்ப்பண புத்தியாய்ச் செய்யப்படும் கருமயோகம் சிறநததாம்.''

[மேறகூறியதைப்பற்றி ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய சுவாமிகளும், ஸ்ரீதர சுவாமிகளும் அபிப்பிராயப்படுவது யாதெனில்:—கருமயோகம்

நேராய் முத்திக்குக் காரண மாகாவிட்டாலும் ஞானத்திற்குக் காரண மாயிருக்கிறது. ஏனெனில், அந்த ஞானமானது மோக்ஷத்திற்கு முகாந்தரமா யிருக்கிறது ஞானி ஒருக்கால் விடக்கூடுமானாலும், அதிகாரி விஷயமாய்ப் பாரகையிலங்ஙனே யொத்தவன கருமத்தைவிடுதல கூடாவாம்]

ஏ! மஹா பாஹோ! எவன் த்வேஷிக்கிற திலலேயோ, விரும்புகிற திலலேயோ, சுகதுக்க முதலியவை யறறவனோ, அவன் நித்திய சந்நியாசியாக அறியத்தக்கவன். அவன பிரயாசையில்லாமல் கரும பந்தத்தினின்று விடப்படுவான்.''

''கிருஷ்ணா! ஞானயோகத்தையும கர்மயோகத்தையும் செயயெனகிறாய. இவவிரண்டில் விரைவாய ஆத்மப்பிராப்திக்குச சாதனமான வொன்றை மிக வுணமையாக எனக்குச் சொல்!''

''அருச்சுனா! மூன்றாவது அத்தியாயத்தில முதலில சந்தேகங்கொண்டனை; மறுபடியும சந்தேகங் கொளகின்றனை; ஞானயோகம காமயோகம ஆகிய இரணடுமே மோக்ஷ ஹேதுக்கள, அவவிரணடில காமயோகமே மேலானது. இது விஷயம இனிமேல் உனக்குக் கூறவேண்டி வரும. ஓ! மஹா பாஹோ! எவன த்வேஷம ஆசையிலலாமல, த்வந்துவ மில்லாமல் இருக்கின்றானோ அவனே நித்தியசந்நியாஸி என்று தெரிந்துகொளளவேணடும். அவன எளிதாயச் சம்சார பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கப்படுகின்றான.'' 3

''ஞான கரும யோகங்களுக்குப் பலன் வெவ்வேறென்று புத்தியில்லாதவாகள கூறுவார்கள்; அறிவிற் சிறந்தோர் அவவாறு கூறுதல் கிடையாது. ஏனெனின், இரண்டிலொன்றையாவது செவ்வனே அனுஷ்டித்தவன் இரண்டினுடைய பலத்தை யடைகின்றான்''

[''ஞானத்திறகுப் பலன வேறு, கருமத்திற்குப் பலன வேறு; ஆகையால ஞானத்திற்குக் கருமம் சாதனமல்ல'' என்று அறிவிலர் கூறுவாாகள. அறிவாளா ''ஞானத்திற்குக் கருமம் சாதனமாயும, முடிவில் மோக்ஷ பலனைத் தரத்தக்கதாயுமுளது'' என்று கூறுவாாகள்.]

[மேறகூறிய விஷயத்திற்கு ஸ்ரீதர சுவாமிகள் அபிப்பிராயம்:—''கரும சந்நியாசம, கருமயோகம இவைகளிலெது சிறந்ததெனகிற அருச்சுனனுடைய விடைககுப பதிலாயச் சாங்கிய யோகத்தையும, கருமயோகத்தையும கூறவேண்டியது யாது காரணமோவெனின, சாங்கியமெனபது ஞானம, ஞானமே கருமசந்நியாசமாகிறது; எவவாறெனின, ஞானநிஷ்டையுளளவனுக்குக் கருமம விலகிப்போகிறது. ஆகவின, சந்நியாசத்திறகுப் பிரதிபதமாக ஞானமாகிற சாங்கியமெனகிற பதம இதில பிரயோகிககபபட்டிருக்கிறது.''

யிருப்பதாலும், 'உனக்குக கருமஞ்சிரேஷ்டம என்று சொனனேம். வாஸ்தவததில் ஞானயோகமே சிரேஷ்டம." 5

"ஓ! அருச்சுனு! பரமார்த்த சந்நியாசம் கருமயோகி யல்லாத வனுல் அடைவதற்குப் பிரயாசையா யிருக்கின்றது. கருமயோகத் துடன் கூடிய மனனசீலன் (துதிக்கினறவன்) பிரமததை விரைவாக அடைகின்முன்.

[அதாவது, ஞானயோகமானது கர்மயோகமில்லாமல் அடைய முடியாது. சொருபாநுசநதானததுட னிருக்கிற கருமயோகியான வன் தன்னுடைய பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம சுவருபத்தைச சீக்கிர மாக யடைகினமுன. ஞானயோகஞ செய்கின்றவனே, அதிக கஷ் டததினுல ஞானயோகததைச்சாதிககிறபடியால் அவனுக்கு அதிக காலம்நீடிததுச்செல்லும். மேலும், காமக்குரோதாதிகளை விடுவதே சநநியாசம். ஒருவன் காமககுரோதாதிகளைவிட்டதனுல் பிரமததை யடையமாட்டான். காமக்குரோதாதிகளை நிவர்ததித்து, நிஷ்காம கரும யோகம் புரிந்துவநதால விரைவாகப் பிரஹ்மததை அவன் யடைவான. ஆதலால், காமக்குரோதாதிகளைவிடுவலாகிய சந்நியா சத்தைப் பார்க்கிலும கருமயோகம மேலான தென்று சொல்லப்படு கின்றது. 'காமக்குரோதாதிகள் விலகினதினுலே சித்தசுத்திமுத விய பல னுண்டாகுமே' எனின், 'அவை சொற்பபலமாதலின் அது ஈண்டு உததேசிக்கப்படவில்லை.'] 6

"கருமயோகத்தோடு கூடினவனுயும், பரிசுததமனத்தையுடை யவனுயும, தேக சுவாதீன முள்ளவனுயும, இநதிரியங்களை யடக் கினவனுயும, சகலப் பிராணிகளுக்கும சுவாமியாயிருப்பவன் தனக் குஞ் சுவாமியென்று கொண்டவனுயுமிருக்கின்றவன், அல்லது சகல பூதஙகளிலுள்ள பரமாத்துமாவையும் தன் ஆத்துமாவையும் ஒன்று யறிந்தவனுயு மிருக்கின்றவன் கருமங்களைச செய்யினுங் கரும பந் தம அவனைக் சார்கின்றதில்லை." 7

"கருமயோகி தத்துவத்தை யறிநதவனுய்ப் பார்க்கின்றவன், கேட்கின்றவன், தொடுகின்றவன், முகர்கின்றவன், புசிக்கின்றவன், நடக்கின்றவன், தூங்குகினறவன், உயிர்க்கினறவன், பேசுகின்றவன், (மல ஜலஙகளை) விடுகின்றவன், எடுக்கின்றவன, கண்களை விழிககின் றவன், மூடுகின்றவனுகவிருந்தபோதிலும, இநதிரியஙகள் சப்தாதி விஷயங்களிற் பிரவிர்ததிததிருக்கினறனவென்று நிச்சயித்துக்

கொண்டவனாக ஒரு காரியத்தையாவது நான் செய்யவில்லையென் றறிகின்றான்.''

[இவ்வாறு ஆத்மாவின் நிச்சயத்தை யுணர்ந்தவன் செவி முத லிய ஞானேந்திரியங்களும், வாய் முதலான கர்மேந்திரியங்களும், பிராண வாயுக்களும், தங்கள் தங்கள் விஷயங்களி லிருக்கின்றன வென்று அனுசந்தித்துக்கொண்டு, 'நான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை' என்று நினைத்தல் வேண்டும். ஞான மொன்றையே சுவபாவமாகவு முடைய எனக்குக் காமங்களிலிருந்துண்டான இந்திரியம் பிராணன் இவைகளின் சம்பந்தத்தினால், இவ்வகையான கர்த்திருத்துவ முண் டாக்கப்பட்டது. சொரூபத்தி லேற்பட்டதல்ல வென்று எண்ண வேண்டாம்.]

[கருத்து.—'ஞான மொன்றையே சுவபாவமாகவுடைய' என்பதற்கு, 'காமங்கள் பொய்யென்று அனுசந்தானஞ் செய்யவேண்டும்' என்று இவ்விடத்தில் சிலர் பொருள் கூறு நியாயமல்ல. அவ்வாறாயின், இந்திரியங்கள் தங்கள் தங்கள் விஷயங்களி லிருக்கின்றன வென்று அனுசந்தானஞ் செய்ய வேண்டியதில்லை. ஆதலின், முத்தியை யடைந்தவனுடைய அவனது பிரியத்தினால் அமையப்பட்ட இந்திரி யங்களை விலக்குவதற்காகவும், இந்திரிய முதலிய உபாதிகளும் மற்றொரு உபாதியினா லுண்டாகிறதென்று தெரிவிப்பதற்காகவும் காமங்களினா லுண்டானதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] 8-9

''எவன் கருமங்களைப் பரமாத்மாவில் அர்ப்பணஞ் செய்து பல னில் ஆசையை விட்டுச் செய்கின்றானோ, 'அவன் ஜலத்தினால் ஒட் டுதலின்றிய தாமரை யிலையைப்போல' இருவினைகளால் தொடப் படுவதில்லை.''

''கிருஷ்ணா! இந்தக் கர்மங்கள் எவர்களால் நடக்குமென்று எண்ண வேண்டும்?''

''அருச்சுனா! பிரகிருதியின் மூன்று குணங்களால் ஏற்பட்டுச் செய்யப் படுகின்றனவென்று எண்ணவேண்டும். மேற் கூறியதுபோல எண்ணிப் பலாசக்தி யில்லாமல் கர்மஞ் செய்தவனைத் தாமரையிலை நீர்போலப் பாபங்கள் தீண்டா.'' 10

''கருமயோகிகள் பலாபேக்ஷையை விட்டு மனது சுத்தமாவதற் காகத் தேகத்தாலும், மனத்தாலும், புத்தியாலும், அபிமான மற் றிருக்கின்ற இந்திரியங்களாலுங் கருமத்தைச் செய்கிறார்கள்.''

[ஸ்ரீதரஸ்வாமிகள் அபிப்பிராயம்:—''தேகத்தாற் செய்யப்பட்டவை நீராடல் முதலியவை; மனத்தாற் செய்யப்பட்டவை தியான முதலி

யவை; புத்தியினால் செய்யப்பட்டது தத்துவ நிச்சயம்; இந்திரியங்களினால் செய்யப்படுவ சிரவண கீர்த்தனாதிகள்."] 11

"ஆகையால், கருமயோகி(அதாவது, பலத்தி லாசைவைக்காத கருமி) கருமத்தில் பலாபேக்ஷையை நிவிர்த்தித்து ஆத்ம நிஷ்டையாலுண்டான மோக்ஷத்தை யடைகின்றான். ஆசையா லேவப்பட்டுப் பலனில் ஆசையையுடைய கருமயோகியானவன் பந்தத்தில் கட்டுப் படுகின்றான்."

[ஆத்மாவை நீங்கலாக மற்றைய பலன்களில் விருப்ப மில்லாதவனும், ஆத்மா ஒன்றிலேயே ஆசை யுள்ளவனும்க் காமங்களின் பலத்தை விட்டுக் கேவலம் ஆத்மசுத்தி அடைவதற்காகக் கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு, நிலையான ஆத்மாவை அனுபவிக்கிற தாகச் சுகத்தை யடைகின்றான். ஆத்மாவைத்தவிர மற்றைய பலன்களி லாசை யுள்ளவனும், ஆத்மாவைக்காணபதில் ஆசைநீங்கினவனும், காமகாரத்தினால் பலன்களி லிச்சை யுள்ளவனுமாய் கர்மங்களைச் செய்கிறவன் எப்பொழுதும் காமங்களினால் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றான்; அதாவது, நித்திய சம்சாரி யாகின்றான். ஆகையால், பலன்களில் ஆசையைப் போக்கடித்தவனும், இந்திரியங்களாக மாறியிருக்கும் பிரகிருதியினிடத்தில் கர்மங்களை வைத்துவிட்டு, ஆத்மாவின் பந்தத்தை விலக்குவதற்காகக் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டும். 12

"இந்திரியங்கள் மனது இவைகளைச் சுவாதீனமாயுடையவன் சகல கருமங்களையும் மனத்தாலே நிவிர்த்தித்து, ஒன்பது வாயில்களையுடைய பட்டினம்போலிராநின்ற தேகத்தில் ஒன்றுஞ் செய்யாமலும், செய்விக்காமலும் ஆனந்தமா யிருக்கின்றான்."

தேகத்தைப் பட்டினமென்று கூறுவதற்குப் பிரமாணம்:
[முதலாயிரம்-2-வது நெய்க்குடத்தை]

"நெய்க்குடத்தைப் பற்றியேறுமெறும்புகள்போல் நிறைநதெங்கும்
கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் காலம்பெற வுய்யப்போமின்
மெய்க்கொண்டு வந்துபுகுந்து வேதப்பிரானார் கிடந்தார்
பைக்கொண்ட பாம்பணையோடும் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே."

[குறிப்பு:—முகத்தில் ஏழு வாயில்களும், கீழே இரண்டு வாயில்களும, ஆக வொன்பது வாயில்கள் ஏறபட்டிருக்கின்றன. சுருதி வாக்கி

யத்தில் நாபியையும் பிரமமரந்திரத்தையும சேர்த்துப் பதினொரு வாயில்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.] 13

"அருச்சுன! ஈஸ்வரன ஜனஙகளுக்குக் கர்த்திருத்துவத்தை யுண்டாக்குதலில்லை; கருமஙகளையுண்டாக்குதலில்லை; கருமபலனிற் பற்றுதலை யுண்டாக்குகிறதில்லை. மாயையானது பிரவிருத்தித் திருக்கிறது."

[அதாவது, தேவ, மனுஷ்ய, பசு, பக்ஷி தாவராதிரூபமாகப்பிர கிருதியுடன் சேர்ந்திருக்கிற இந்த உலகத்திற்குத் தேவன்முதலிய வர்களுக்குத் தனித்தனி கர்த்திருத்துவத்தையும், அவைகளுக்கு அஸாதாரணமான கர்மங்களையும, அந்தந்தக் கர்மங்களினு லுண்டாக்கப்படுகிற தேவனுகவிருத்தல் முதலிய பலனகளின் சமபந்தத்தையும், கர்மங்களுககுக கீழ்ப்படியாத இந்த ஜீவாத்மா, அதாவது சுவபாவத்திலேற்பட்ட தன்னுடைய ரூபத்துட னிருக்கும இந்த ஆத்மா உண்டாக்குகிறதில்லை. பிரகிருதி வாசனையாகிறஅனுதிகால மாய்த்தொடர்ந்து வந்த பூர்வகருமங்களாலுண்டான தேவன முதலிய ஆகாரங்களுடன கூடிய பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தினுலேற்பட்ட அநதந்தத் தேகமே ஆத்மா வென்கிற அபிமானத்தா லுண்டாக்கப்பட்ட வாசனையா லேற்பட்டது. இந்தக் கர்த்திருத்துவம் முதலியவைகளெல்லாம ஸ்வரூபத்தி லேற்பட்ட தல்லவென்று எண்ணவேண்டும.] 14

"அருச்சுன! ஈசுவரன் ஒருவனுடைய பாபத்தையும் கிரகித்த தில்லை; புண்ணியத்தையும கிரகித்த தில்லை; அஞ்ஞானத்தாலே விவேகம் மூடப்பட்டிருக்கின்றது; அதனுல் மனிதர்கள் மோகித்திருக்கின்ருர்கள்."

[அதாவது, தன்னைச் சேர்ந்தவனுக நினைக்கப்பட்ட பிள்ளை முதலியவர்களின் துக்கத்தைப் போக்குகிறதில்லை; தனக்குவிரோதியாக நினைத்தவனது சுகத்தையும் நிவர்த்திக்கிற தில்லை. குறிப்பிட்ட ஒருதேகத்தி லிருக்கிறவனல்லன்; அதாவது, எங்கும் வியாபித்தவன். 'இவ்வாறு சுவபாவமுள்ள ஜீவனுக்கு இந்த விபரீதவாசனை எவவாற்று லுண்டானது' எனின், ஞானத்திற்குப் பகையான முன்செய்த கர்மத்தினுல் தங்கள் தங்கள் பலன்களை அனுபவிக்க யோக்கியதை யுண்டாவதற்காக இவனுடைய ஞானமானது அஞ்ஞானத்தினுல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது இவ்வாறு ஞானத்திற்கு

மறைவான கர்மத்தினால் தேவன் முதலிய தேகங்களோடு சம்பந்த முமம, அந்தநதத தேகமே ஆத்மாவென்கிற அபிமானமுமாகிய மோகமு முண்டாகின்றது; அதனால், அப்படிப்பட்ட அபிமானத்தின் பூர்வ வாசனையும் அதற்குத தகுநத கர்மங்களின் வாசனையு முண்டாகின்றன. வாசனையினால விபரீதமான ஆத்மாபிமானமும் கர்மங்களின் ஆரம்பமு முண்டாகின்றன.

மேற்கூறிப் போநத விஷயத்திற்கு வேறொரு அபிப்பிராய முளது. அஃது யாதெனின், ஜீவனானவன் ஒரு துஷ்கருமத்தினுடைய பலனாகிய பாபததைச சுதநதிரமாய்ப் பொருந்தவாவது, ஒரு சத்கருமத்தினுடைய பிரயோஜனமாகியபுண்ணியத்தைச்சுதந்திரமா யடையவாவது சக்தனலல. ஈசுவரனே அந்தக்கரும பலன்களைக கொடுக்க ஆற்ற லுடையவன். அன்றி, ஈசுவரனுக்குப் பாப கருமமாவது, புண்ணியகருமமாவது ஒன்றுமிலலாததினாலே அந்தக் கருமபலனும அவனுக்கிலலை. 'பாபபுண்ணியபலன்களற்ற ஈசுவரன் ஒருவ ..கில ஏன் பார்வைக்குப் புலப்படுகிறதில்லை' என்றால் ஜீவனுடைய ஞானததிற்கு அஞ்ஞானமான அநதகாரததால மறைவு ஏறபட்டதால் ஈசுவரனை யறிவதற்குக் கூடாமையேயாம்.] 15

"அருச்சுனா! பிரமஞானத்தாலே எவரது அநத அஞ்ஞானமானது நசிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அவர்களுக்கு ஞானம, சூரியன் போல பரப்பிரம சொரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது."

["கிருஷ்ணா! நீ சொனனபிறகு எனக்கு இந்தச் சங்கதிகள் தெரியவந்தன; இவை முன்னமே யேன தெரியவில்லை."]

"அருச்சுனா! என நனறாய் விளங்கவில்லையெனறால், எனக்கும் உனக்கும் ஞானமிருக்கிறது. கூட்டில் தீபத்தையிட்டு அதை ஒருகூடையால் மூடின எவவாறு இருள் உண்டாமோ அவ்வாறு உனனுடைய ஞானம், மறைந்திருக்கிறது. எனக்கு மாயா சமபந்த மில்லாமை அனைத்தும் நனறாய் விளங்குகினறன."

"அவ்வாறானால், கிருஷ்ணா! அந்த விளக்குத்தெரிய நான என்னசெய்ய வேண்டும்?"

"அருச்சுனா! ஞானமானது, அஞ்ஞானத்தைப் போக்கடித்துப் பரப்பிரமத்தைத் தெரிவிக்கும். அஃது எவவாறெனின; மேகங்களால்மறைக்கப்பட்டிருந்து அவற்றால் விடப்பட்ட சூரியன், தான அந்தக்காலத்தில் எங்ஙனமிருக்கவேண்டியதோ, அவ்விடத்திலே காணப்படுவன. மேகங்கள் நீங்க மீண்டும் புதிதாக உதயமாகானன்றோ? அவவாறே, ஞானம் எப்போதும இருக்கிறது; மாயை விலகினவுடன பிரகாசிக

கும். அதாவது, எல்லா ஆத்மாக்களும் இவ்வாறு இருக்குங்கால் எந்த ஆத்மாக்களுக்குக் கீழ்க்கூறிய அடையாளமுள்ளதாயும், ஆத்மாவின் நிஜத்தைப்பற்றிய உபதேசத்தினு லுண்டாக்கப்பட்டதாயும், ஆத்மாவைப் பொருந்தியதாயும், தினந்தோறும் பழக்கஞ் செய்வதினால் ஸ்திதியைப்பொருந்தினதாயும், மிகவும் பரிசுத்தமாயிருக்கிற ஞானத்தினால், அந்த ஞானத்திற்கு, மறைவாக அநாதிகாலமாய்ப் பிரவிருத்தித்திருக்கிற கருமக் கூட்டங்களாகிய அஞ்ஞானமானது எந்த ஞானத்தினாலே, அதாவது, ஆத்ம சொரூபவிஷய பரிபூரண ஞானத்தினாலே நசிக்கப்பட்டதோ அந்த அஞ்ஞானம் நீங்கினவர்களுடைய பரிபூரணமானதும் சுபாவமானதுமாகிய அந்த ஞானமானது கதிரவனுடைய பிரகாசம்போல் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கும். எவர்களுடைய அஞ்ஞானம் நாசமடைந்ததோ, அவர்களுடைய என்கிற பன்மைவசனமானது ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபம் அனேகமென்பதை விளக்கிக்காட்ட ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்பட்டது. அவித்தையினால் வெவ்வேறாகப் புலப்படுவதேயன்றி உண்மையி லொன்றுதானென்னும் பக்ஷம் சரியல்ல. ஏனெனின், அவித்தை நாசமடைந்த பிறகும், பல வென்கிற பொருள் இதில் கூறப்பட்டிருப்பதால், ஜீவன்கள் பலவென்பதும், ஜீவேசுவரபேதமென்பதும் ஏற்படுகிறது.]

"நிச்சயமான பிரமஞானத்தையுடையவர்களாயும், பிரஹ்மத்தினிடத்தில் நிலைத்த மனத்தையுடையவர்களாயும், பிரஹ்ம நிஷ்டையுடையவர்களாயும், பிரஹ்மத்தையே ஆசிரியித்தவர்களாயும், ஞானத்தினாலே சகல பாபங்களையும் போக்கடித்துக்கொண்டவர்களாயுமிருக்கிறவர்கள் மீண்டும் சம்சாரத்திற்கு வாராத ஸ்தானத்தை அடைகின்றார்கள்."

[ஆகையால், நீ ஞானத்தைப் பெறுவாய். அவ்விடத்திலேயே புத்தியை வை; மனதையும் அவ்விடத்திலேயே வை; எவ்வாற்றானும் ஞானத்தையே அடையவேண்டுமென்று கோரியிரு; அதுவே யாஸ்ரயமென்று எண்ணு. இவ்வாறு செய்யின், ஞானமுண்டாம்; பாபம் விலகும்; மோக்ஷம் லபிக்கும்; அதாவது, புனராவ்ருத்தி ரஹிதமான பிரகிருதி பந்தரஹித சுத்தாத்ம ஸ்வரூபம் லபிக்கும்.]

கருத்து:—மேற்கூறிய விஷயத்தில், 'நிச்சயமான பிரம்ம ஞானத்தையுடையவர்களாயும்' என்பதற்கு, 'தன்னுடைய ஆத்ம சுவரூப தரிசனத்தில் நிச்சயமான ஞானமுள்ளவர்களாயும்' என்றும், 'பிரமத்தினிடத்தில்' என்பதற்கு, 'பிரஹ்மமே தன் ஆத்மாவாகவுடையவர்கள்' என்றும், என்றால், 'தானே பிரஹ்மமென்கிற நிச்சயமுடையவர்கள்' என்றும், 'ஆத்ம சொரூப தரிசனத்தில் மனதைச்

செலுத்துகிறவர்கள்' என்றும், 'தனக்குப் பரமாத்மாவே எஜமான னென்று எண்ணுகிறவன் என்றும், பலவாறாகப் பொருள்கொள்ளு கின்றனர்.] 17

"கல்வியும், வணக்கமு முள்ள பிராமண னிடத்திலும், பசுவி னிடத்திலும், யானையினிடத்திலும், நாயினிடத்திலும், நாயைச் சமையல் செய்து தின்கிறவனிடத்திலும், பிரஹ்மத்தைச்சமமாய்ப் பார்ப்பவர்கள் ஞானிகளென்று சொல்லப்படுவார்கள்."

[அதாவது, கல்வியும் வணக்கமு நிறைந்த பிராமணனிடத்தி லும், மாடு, யானை, நாய், சண்டாளன் முதலிய ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் வித்தியாசங்களுள்ள ஆகார முள்ளவைகளாகப் புலப்படு கிற ஆத்மாக்களுக்குள் ஆத்மாவி னுண்மையைத் தெரிந்தவர்கள் ஞான மொன்றையே ஸ்வபாவமாக இருந்தலினால், எல்லா விடத்தி லும் சமமாகப் பார்க்கின்றார்கள். வித்தியாசமான ஆகாரமோ வெனின், பிரகிருதியினுடையது; ஆத்மாவினுடையதல்ல. ஆத்மா வோ எல்லாவிடத்திலும் ஞான மொன்றையே ஸ்வபாவமாக விருத் தலினால் சமமென்று காண்கின்றார்கள். இவ்வாறு நினைப்பதால் இந்தச்சனமத்திலேயே மோக்ஷமுண்டாகும். சூரியன் கங்கையிலும், கிணற்றிலும், மூத்திர ஜலத்திலும் காணப்படினும் அவனுக்குத் தோஷமில்லை; அவ்வாறே எல்லாச் சரீரங்களிலு மிருக்கும் ஆத்மா விற்குப் பேத மில்லை. சூரியன் பிரதிபலிக்கின்ற இடமென்றுமூத் ராதிகளில் ஆசமனஞ் செய்யக்கூடாதவாறுபோல, அந்தந்த ஜன் மங்களுக்குத் தக்கபடி பூஜிக்கவேண்டும்; கர்மத்தைச் சாஸ்திரப் பிரகாரஞ் செய்யவேண்டும்; ஞானத்தால் சமமென்று எண்ணவேண் டும். கௌதம ஸ்மிருதியின்படி அவரவர்களின் யோக்கியதைக்குத் தக்கவாறு பூசிக்கவேண்டு மென்று கூறினுலோ, அவ்வாறன்று; கௌதம ஸ்மிருதி சொன்னது பூசை யெனின், அது கர்ம விஷ யம்; இப்பொழுது உனக்குக் கூறியது சமத்வம்; ஞான விஷயமாம்.]

[கருத்து:—'உத்தம, மத்திம, நிக்ருஷ்டப் பிராணிகளிடத்தில் சகல குண பரிபூரணரான பரமாத்துமாவானவர் அந்தர்யாமியாயச் சமமா யிருக்கிறாரென் றுணர்ந்தவர்கள் என்றும், 'உத்தமமான வஸ்து வில் பரமாத்மா பூர்ணமாம், நிக்ருஷ்டமான வஸ்துவில் சொற்ப மாயு மிருக்கிறதாக அஞ்ஞானிகள் நினைப்பார்கள். அறிவுடை யோர் யாண்டும் பரம்பொருளானது சமமா யிருக்கிறதாகக் காண் கிறார்கள்.] 18

"எவர்களது மனம பிரமம எல்லாவற்றிலும் சம மென்கிற விஷயத்தில ஸ்திரமாயிருக்கின்றதோ, அவர்களாலே இநதத்தேகத தோடிருககும்பொழுதே, பிறப்பு, இறப்பு, சமசாரம இவை ஜயிக் கப்பட்டன நிரதோஷமான பிரமம சர்வததிலும் சமானமாயின தன்றே? ஆதலால, பிரமத்தினிடததி லவாக ளிருக்கின்றூர்கள்."

[அருச்சுனு! பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம ஸ்வரூப மெல்லாம் சம மான தெனகிற விஷயததில எவாகளுடைய மனதானது நிலையா யிருக்கிறதோ, அவாகளாலே சாதனுனுஷ்டான சமயததிலேயே ஜனன மரணமாகிய இவை ஜயிககப்பட்டன. பிரகிருதி சம்பநத தோஷ நீஙகியதும, எலலாவற்றிலும ஞான சுவரூபமாகவே யிருக் கிறதுதான் ஆதமவஸ்து; அதுதான் பிரமமென்று சொலலப் படுகிறது. அநதப் பிரகிருதி விமுகத ஆதம ஸ்வரூபிகள் ஞானு கார ஸ்வரூபத்தோடிருககினறூர்கள.]

மேறகூறிய விஷயத்திற்கு வேறு பொருளும் கூறுவாருளர். அஃது யாதெனில, "யோக்கியா யோககியர்களிடததில பொதுவா யிருததல தகாது; தாரதமமிய ஞான மிருததல வேண்டும். அவ்வாறு தாரதமமிய மிராது இருவரையுமசரியாய் நினைத்து நடககிறவனுக்கு இநத லோகததிலும், பரலோகத்திலும் நிநதையே விளையும" என்று கௌதமரிஷி கூறியுள்ளார். அவவாறிருகக எல்லாவற்றை யும சமமாய் எவ்வாறு பார்ககலா மென்றூலோ, ஆதம சுவரூப ஞான மெவனுக்கு உண்டாக விலலையோ அவனுக்குத் தாரதமமிய ஞானம கூறப்பட்டதே யல்லாமல ஆதம சுவரூப ஞான முடைய வனுககு அவவாறு கூறப்படவிலலை." 19

"கௌந்தேயா! பிரஹ்மததினிடததில ஸ்திரமான புததியை யுடையவனும், முறறிலும மோக மறறவனுயும, பிரஹ்மநிஷ்டை யுடையவனுயு மிருக்கிற பிரமஞானியானவன இஷ்டத்தை யடைந் தும் சநதோஷித்த லில்லை; அநிஷ்டத்தை யடைநதும் விசனப்படுத லிலலை."

[இவவாறுன நிலையையுடைய பிரஹ்மநிஷ்டனுக்கு இஷ்ட அநிஷ்டஙகள் எவவாற்றுனுங் கிடையாவென்பது நிசசயம். ஆனுல், பிராரதத கருமமானது அவனை இநதத தேகமுள்ளவரையில் விடாது. அதை அவன் அனுபவிததே தீரவேண்டும, இஷ்ட அநிஷ்டங்களை அவன் அனுபவிப்பதே யிலலை. ஆனுல், அவன் அனுபவிப்பதுபோல் பிறருக்குப் புலபபடும்.] 20

"உலகிலுள்ள வஸ்துக்களில் ஆசையை நீக்கிய மனமுடையவன் தனது அந்தக்கரணத்தில எந்தச சுகமுண்டோ அந்தச் சுகத்தை யடைகின்றான பிரஹ்மத தியானத்தில் மனமுடையவன் நாசமற்ற சுகத்தை (மோக்ஷத்தை) யடைகின்றான்." 21

"ஓ! குந்திபுத்திரா! விஷயங்களினு லுண்டான போகங்கள், அல்லது சுகங்கள எவையோ, அவை துக்கத்திற்குக் காரணமானவை ஏனெனின், அவை உண்டாவதும அழிவதுமாகவே யிருக்கின்றன. அவைகளின் உண்மையைத தெரிந்த விவேகியானவன உற்சாகப் படுகிறதில்லை."

[சுவர்க்கம முதலிய லோகாந்தரங்களிலும் விஷயம இந்திரியங்கள இவைகளின் சேர்க்கையினு லுண்டாகிறபடியினுல், துக்கத்திற்குக் காரண மெனபது சுலபமாகத தெரிந்துகொள்ளக் கூடியது. பிர்மாவினுடைய சுகத்தைககாட்டிலும உயர்ந்ததான பிரகிருதியினுடைய சுகம இல்லையல்லவா? அதுவும் அவருக்கு ஏற்பட்ட நாள மாசம முதலிய அளவின்படி நூறுவருஷமுளளதென்று அளவிடப்பட்டிருப்பதினுல், மனுஷ்யன் முதலியவர்களின் சுகத்திற்குச சமானந்தானென்று தெரிவிப்பதற்காகச சொற்பகாலம் இருப்பவைகளாக என்று சொல்லப்பட்டது மின்னல, நீர்க்குமிழி முதலியவைகளுக்குப் போலக் கால அளவுகளின் ஏற்றச் சுருக்கங்களினு லுண்டாகும. வித்தியாச மததனை யொழிய உற்பததி நாசங்களை யுடையனவா யிருததல் எல்லாவற்றிற்கும சமமென்று தாத்பரியம்.] 22

"ஆசை, சினம என்னும் இவற்றினு லுண்டாகும் மனத்துடிப்பைச் சரீரத்தை விடுவதற்கு முன்னரே சகிப்பதற்கு எந்த மனிதனுனவன் சக்தி யுடையவனே அவன் மனச சமானமுளள யோகி; அவன் சுகமுள்ளவன்."

[இவ விஷயததிற்கு மூனறு பாஷ்யகாரர்களும வெவவேறாகப் பொருள கொணடனா; அவை வருமாறு:—

[ஸ்ரீதரர்.—"பிராணன நீங்கிய பிறகு பெணகள கட்டியணைவதினுலும், புததிரன தகனஞ் செய்வதினுலும எவவாறு மனே விகார முண்டாகிறதில்லையோ, அவவாறு ஜீவனேடிருக்கையிலேயே தன தேக விஷயமா யுணடாகும நனமை தீமைகளில் விகாரமடையாம லிருக்க வேண்டும்"]

[ஸ்ரீ சங்கரர் —"ஆசையாவது - தனக்குப் பிரியமாயிருத்தலை யுற்று நோக்குதல், கேட்டல் முதலியவைகளா லுண்டாகும் விருப்பம். கோபமாவது எவ்வகைப்பட்டதெனின், தனக்கு எது துக்கத்தை விளைவிப்பதோ அந்தப்பொருள்களைப்பார்த்தல் கேட்டல் நினைத்தல் முதலியவற்றா லுண்டாகும் வெறுப்பு, மனத்துடிப்பு ஆசையினாலுண்டாதலும், கோபத்தினா லுண்டாதலுமாக இரண்டு வகைப்படும். அவற்றுள் ஆசையாலுண்டாகும் மனத்துடிப்பால், புளகமும், கண்களும் முகமும் மலர்தலும், கண்ணீர் வடித்தலும், புன்னகை யுண்டாதலுமாம். இப்படிப்பட்டவைகளினால் மனதி லுண்டாகும் பரபரப்பு, குரோதத்தினா லுண்டாவது, தேக படபடப்பு, வியர்வை, உதட்டைக் கடித்தல், கண்கள் சிவத்தல், வாய் குளறுதல் இவை யுண்டாகும். சகிப்பது எவ்வாறெனில், மேற்கூறிய காமக் குரோதங்களினா லுண்டாகும் மனத்துடிப்பை விவேகத்தினால் நிவர்த்தித்தலேயாம்."]

[ஸ்ரீ இராமாநுஜர்:—"சரீரம் விடுவதற்கு முன்னரே உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கும் நிலையிலேயே ஆத்மாவை அனுபவிப்பதா லுண்டான பிரீதியினால் காமம் கோப மிவைகளினா லுண்டாகும் வேகத்தைத் தடுப்பதற்கு எவன் வலிமையுற்றவனோ, அவன், ஆத்மாவை அனுபவிக்கத் தகுந்தவன் அவனே சரீரம் விட்டபிறகு ஆத்மாவை அனுபவிப்பதொன்றினையே சுகமாகப் பெறுகிறான். ஆகையால், வேகமாகப் பிரவாகிக்கும் நதியில் தப்பித்துக்கொள்ளுதல் கஷ்டமேயன்றிச் சாதாரணமாயோடும் நதியில் அப்படிப்பட்ட துன்பம் உண்டாகாதன்றோ? இவ்வாறு செய்பவனே யோகி, சுகி, முயலுகிறவனே மனுஷ்யன், அல்லாவிடின் மிருகமென்று கருத்து." 23

"அருச்சுனா! எவன் தனது ஆத்மாவினிடத்திலேயே சுகத்தையுடையவனாகவும், ஆத்மாவையே உத்யானவனமாக உடையவனாகவும், இருக்கின்றானோ அவ்வாறே தனது ஆத்மாவினிடத்திலேயே பிரகாசமுடையவனாக எவன் இருக்கின்றானோ அந்தப் பிரஹ்ம நிஷ்டனான யோகியானவன் ஜீவன் முக்தனாய், அல்லது பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாய், பிரஹ்மத்தில் லயத்தை, அல்லது பிரஹ்மானந்தத்தைப் பூரணமா யடைகின்றான்."

[அதாவது, உத்யானவனம் சுகத்தை அனுபவிப்பதற்கு இடமாக விருந்துகொண்டு, நிழல், தளிர், புட்பம், பழம் முதலிய தன் குணங்களினால் சுகத்தை விருத்தி செய்கிறதல்லவா? அவ்வாறு, இவ்விடத்திலும் தன்னைப்பற்றிப் பிரசங்கஞ் செய்வது, கிரந்தங்கள் செய்வது முதலிய கிரீடைகளை உண்டாக்கிக்கர்மசம்பந்த மற்றிருத்தல், ஞானம், ஆனந்தம் முதலிய தன்னுடைய குணங்களினால் ஆத

மாவே சுகத்தை விர்ததி செய்கிறபடியினால உதயானவன மென்கிற பதததினால உபசாரமாகச சொலலபபடடது.'' 24

''பாபஙகளைநிவர்ததிததிருககின்ற, சந்தேகம அஞ்ஞானம்என்பன அற்றிருக்கின்ற, இநதிரியஙகள மனம எனபனவறறைச சுவாதீனப்படுததிககொண்டிருககினற சகல, பிராணிகளுககும, நன்மையைக் கோரிக்கொண்டிருககினற ரிஷிகள பிரஹமானநததவதை, அலலது மோக்ஷததை, அலலது பிரஹ்மததில் லயததை படைகின்றார்கள.'' 25

''அவர வெகுளிகளினின்றும் விடப்படடவர்களாயும், மனததை யடக்கினவர்களாயும், ஆதம தததுவததை யறிந்தவர்களாயுமிருககினற யதிகளுககு பிரஹ்மானநதம, அல்லது மோக்ஷம, அல்லது பிரஹ்மததில லயம நாலு பக்கங்களிலு மிருக்கின்றது.'' 26

''ஆகலின, தேகததிறகு வெளியிலுளளவிஷயஙகளை வெளியிற் தள்ளியும, கண்களைப்புருவமததியில் நிறுததியும், பிராண அபான வாயுககளை நாசிககுள் சஞ்சரிக்குமபடி சமமாகச செய்து, இநதிரியஙகள, மனது, புததி ஆகிய இவைகளை யடககிய ஆசை, பயம், கோபம இவைகளை விட்ட மோக்ஷததையே எதிர்பாரததுககொண்டிருக்கிற மௌனததோடு கூடிய யோகி யெவனோ அவன எபபொழுதும் முகததனே.''

[கருத்து:—ஒரே வாயுவே மூககின நுனியினால கிளமபுமபொழுது பிராணனெனறும், உளளே நுழையுமபொழுது அபானனெனறும சொல்லப்படுகிறது. வியாபாரம, இடம் இவைகளைச சமமாககுவது பொருந்தா தாகையினால், வேகததைச் சமமாக்கவேணடுமெனறு கூறியுள்ளது. அதாவது, பெருமூச்சாக விடாமலும, பெருமூச்சாக உள்ளே யிழுக்காமலும எனறாத்தம 27-28

''அருச்சுனா! யக்ஞம், தபசு ஆகிய இவைகளின் பலன்களை அனுபவிககின்றவனும, அலலது இரக்ஷிக்கின்றவனும, சகல லோகஙகளுக்கும் மகேஸ்வரனாயிருக்கினறவனும, சகலப்பிராணிகளுககு முபகாரியமாக இருக்கின்றவனும ஆகிய என்னை யோகநிஷ்டையால அறிநது மோக்ஷததை அடைகிறான.'' 29

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஆறாவது அத்தியாயம்

ஆத்ம ஸம்யம யோகம்

ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் வாக்கியம்

"கருமபலனை அபேக்ஷியாதவனாய்ச் செய்யவேண்டிய கருமத்தை எவன் செய்கின்றானோ, அவனே சந்நியாசியும் யோகியுமாகின்றான். அக்கினியை விட்டவனும் (சந்நியாசி) அல்லன்; கிரியையை விட்டவனும் (யோகி) அல்லன்."

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்.—"அக்கினியையும் கிரியைகளையும்விட்டு உலகத்திற் பிரசித்தமாயிருக்கின்ற சந்நியாஸாச்சிரமத்தை நிஷேதிக்கும் பொருட்டு இவ்வாறு கூறப்பட்டதன்று. பலாபேக்ஷையை விட்டுக் கருமங்களைச் செய்து ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்யுங் கருமயோகியுங்கூடச் சந்நியாசியாகின்றானென்பதைச் சொல்லியிருக்கிறதாகத் தாத்பரியம்."]

ஸ்ரீராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்.—"இப்போது ஞானயோகத்தினாலும், கர்மயோகத்தினாலும் உண்டாகக்கூடிய ஆத்மாவலோகனமாகிய யோகத்தில் அப்பியாசஞ் செய்வது சொல்லப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில் கர்மயோகம் வேறொன்றை எதிர்பாராமல் சாதனமென்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக ஞானரூபமான கர்மயோகம் ஆத்மாவலோகன யோகத்தை முடிவிலுடையது என்று அனுவதிக்கப்படுகிறது. கர்மங்களுக்குப் பலன்களாகிய சுவர்க்கம் முதலியவைகளை அடையாமல் கர்மங்களின் அனுஷ்டானமே செய்யத்தக்கது. எவ்வாறாலும் நமக்கு மிகவும் நண்பனாகிய பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனமாக விருத்தலின்ற கர்மமே எனக்குப் பிரயோசனம். அதனாலுண்டாகக் கூடிய தொன்றுமல்லவென்று எவன் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவனே ஞானயோக நிஷ்டனும், கர்மயோக நிஷ்டனும், அதாவது ஆத்மாவலோகனமாகிய யோகத்திற்குச் சாதனங்களான இவையிரண்டிலும் நிஷ்டையை யுடையவனென்று பொருள் விளங்கும். சாத்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட யக்ஞம் முதலிய கர்மங்களில் பிரவிருத்திக்காதவனுமல்ல, கேவலம் ஞானயோகத்தில் மாத்திரம் நிஷ்டையுடையவனுமல்ல, அவனுக்கு ஞானநிஷ்டை மாத்திரந்தான்; கர்மயோகத்தில் நிஷ்டையுடையவனுக்கோ இவை இரண்டு முண்டென்று நன்கு விளங்கும்."]

[கருத்து:—அக்கினியென்றால் பார்வை; பார்வையை விட்டமாத்திரத்தில சந்நியாசி யாகானென்பது கருத்து. நித்திய நைமித்திக காமங்களை விட்டமாத்திரத்திலேயே யோகி ஆகான. காமக்குரோதாதிகளை வென்று ஞானயுக்தனுதலே சந்நியாசி லக்ஷணம். உத்தரகீதையில், "துவிஜாகளுக்குத தெய்வம அக்கினியில்" என்றும், "முனிவாகளுக்குத தெய்வம ஹ்ருதயத்தில" என்றும், "அஞ்ஞானிகளுக்கு, அதாவது ஆத்மஞான மில்லாதவாகளுக்குத் தெய்வம பிரதிமைகளில்" என்றும, "சமதிருஷ்டி யுள்ளவாகளுக்கு எங்கும் தெய்வம" என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகலின, துவிஜாகள் ஞான மடைவதற்கு முன்னா அக்கினியின துணைபற்றிச் செய்யத்தக்க கிரியைகளைவிட்டால, அதனுல், பழிப்படைவார்களே யன்றிச் சந்நியாசியாகமாட்டாாகள்.] 1

"ஓ! அருச்சுனு! எதைச சந்நியாச மென்று சொல்லுகின்றார்களோ அதை யோக மென்றறி. ஏனெனின, சகல ஆசைகளையும விடாத எவனும கருமயோகி யாகிறதில்லை."

[இந்த வாக்கியத்தில், "சகல ஆசையையும விடாத" என்கிற பதம் நான் செய்ய வேண்டு மென்கிற உறுதியைச் சொன்ன தன்று. அஃதில்லாவிடின, கர்மங்களைச் செய்யவே முடியாதாகையினுல, பலனகளில ஆசையையுங் கூறுவதல்ல. அவ்வாறு கூறினுரேனும, காமயோகத்திற்குள் ஞானயோகமு மடங்கியுள்ளன வென்று ஸ்தாபிப்பதற்குக் காரண மாகாது. ஆகையினுல், மநு ஸ்மிருதியில் "எந்தக் காரணத்தினுல் காமமானது சங்கற்பத்தைக் காரணமாக வுடையதோ, யக்ஞஙகள் சஙகற்பத்தி னுண்டானவைகளோ" என்றிவை முதலாக முற்கூறிய ஸ்மிருதிகளில கூறப்பட்ட காமத்திற்கும, கர்மஙகளுக்கும காரணமாகிய சஙகற்பம இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறதல்ல. ஆகையினுல், ஒன்று சேர்ந்து எண்ணுதல் சஙகற்பம; அதுவும இவ்விடத்தில தேஹம், ஆத்மா இவைகளைப் பற்றியதாம்.]

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—'பரமார்த்த சந்நியாசியையும், நிஷ்காம கருமயோகியையும் இவவாறு ஒரே தனமையாகக் கூறலாமோ?' என்றால், பலனகளில் ஆசையை விட்ட விஷயத்தி லிருவரும் ஒரே தனமையராம்] 2

"அருச்சுனு! ஞானயோகத்தைப் பெறுவதற்கு அவாவினையுடைய யோகிக்குக் கருமயோகமானது காரணமாகச் சொல்லப்படு

கின்றது. ஞானயோகத்தை யடைந்திருக்கின்றவனுக்கு மனத்தை நிறுத்தலே அகண்டத் தியானத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப் படுகின்றது.''

[அதாவது, ஆத்மாவலோகனத்தை அடையவேண்டு மென்று ஆசையையுடைய முமுக்ஷுவுக்குக் கர்மயோகமே காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. நிலைநின்ற யோகத்தையுடைய அவனுக்கே கர்மங்களைச் செய்யாமை காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மா வைக் காண்பதாகிய மோக்ஷத்தை யடைகிறவரையிலும் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்.] 3

''எப்பொழுது விஷயங்களில் விருப்பம் வைத்த தில்லையோ, கருமங்களைப் புரிவதில் இச்சை வைத்த தில்லையோ, அப்பொழுது சகல அபேக்ஷைகளையும் விட்டவனாகிய அவன் யோகாரூடனென்று சொல்லப்படுகின்றான்.''

[எப்பொழுது இந்த யோகி ஆத்மா வொன்றினையேஅனுபவிப் பதே சுவபாவமாகவுடையவனாகையால், ஆத்மாவைத் தவிர பிர கிருதியி லுண்டான விஷயங்களிலும் அவைகளைச்சேர்ந்த காமங் களிலும் பற்றுதலை யடையாதவனாகின்றானோ அப்பொழுது அவன் எல்லா ஆசைகளையும் விடப்பட்டவ னென்றும், நிலைநின்ற யோகத்தை யுடையவ னென்றும் கூறப்படுகின்றான ஆகையினால், யோகத்தை யடையவேண்டு மென்கிற அவாவுடன் விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்குத் தகுந்தவனாகையினால், அதில் பற்றுத லில்லா மையைப் பயிற்சி செய்வதாகிய காமயோகமே யோகத்தைப் பூர்த்தி செய்யக் காரணம். ஆகலின், விஷயங்களில் பற்றுத லில்லாமையைப் பயிற்சி செய்வதாகிய காமயோகத்தையே அடைய வேண்டு மென கிற அவாவுடையவன் செய்யவேண்டும். மேலும், மோக்ஷம் கிடைக் கிறவரையில் ஏதாவதொரு கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டியது முக்கிய மான கடமையாயிருப்பதால், முமுக்ஷுவுக்கு ஆத்மா வலோகனமே இவ்விடத்தில் மோக்ஷத்திற்குச்சமமாயிருக்கிறபடியால், 'மோக்ஷம்' என்கிற பதத்தினால் உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.] 4

''தன்னாலே, அல்லது விவேகமுள்ள மனத்தாலே தன்னைக் கரையேற்றிக் கொள்ளல்வேண்டும்; தன்னைக் கெடுத்துக்கொள்ளல் கூடாது; ஏனென்றால், தனக்குத்தானே, அல்லது தன் மனமே பந்து; தனக்குத்தானே அல்லது தன் மனமே சத்துரு.''

[கருத்து:—'கரையேற்ற வேண்டும்' என்பதற்கு நிலைநின்ற யோகத்தையுடையவனாக விருப்பதை யுண்டாக்கிக்கொண்டு அதனால் சம்சாரமாகிற சமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்ற வேண்டுமே யொழிய மீண்டும் கீழே போகும்படிச் செய்தல் கூடாது. ஆத்மாவைக் கரையேற்றுவது, ஆத்மாவைத் துக்கப்படும்படிச் செய்வது இவையிரண்டிற்கும் மனதே காரணமென்று சொல்லப்பட்டது. மற்றைய பந்துக்கள் மோக்ஷத்திற்கு விரோதிகளாகையால் அவர்கள் பந்துக்களாகார. மற்ற சத்துருக்களும் தன்னுடைய காரியத்தினா லுண்டானவர்களென்று மனதே யென்பதின் அபிப்பிராயம்] 5

"எந்த ஆத்மாவாலே மனதானது வெற்றி யடையப்பட்டதோ, அந்த ஆத்மாவிற்கு மனம் பந்து; மனதை வெல்லாதவனுக்கு மனம் பகைபோல அபகாரத்திலே யிருக்கும்."

[எந்தப் புருஷனாலே தன்னாலேயே தன்னுடைய மனது விஷயங்களிலிருந்து ஜயிக்கப்பட்டதோ அந்த மனது அவனுக்குப் பந்து. ஜயிக்கப்படாத மனதையுடையவனுக்குத் தன்னுடைய மனதே சத்துருவைப்போல விரோதனு செய்வதிலேயே நிற்கும். இவ்வாறே பகவான் ஸ்ரீ பராசர மஹரிஷியாலும், "மனிதர்களுக்குச் சம்சாரம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கு மனமே காரணம்; விஷயங்களில் பற்றுதலையுடைய மனது சம்சாரபந்தத்திற்குக் காரணம்; விஷயங்களில் ஆசை யில்லாத மனது மோக்ஷத்திற்குக் காரணம்" என்று சொல்லப்பட்டது.] 6

"மனத்தை ஜயித்தவனாயும், காமக்குரோதாதிகளை யடக்கினவனாயு மிருக்கின்றவனது மனம் சீதோஷ்ண சுகதுக்கங்களையடைந்தாலும், அவ்வாறே மானாவமானங்களை யடைந்தாலும், அதிகமாய்த் தன் ஆத்மாவில் நிஷ்டையை யுடையதாகவே யிருக்கும்." 7

"அறிவு, அறிந்தபடி அனுபவம் இவைகளினால் திருப்தியான மனதை யுடையவனாயும், மனோவிகாரம் அற்றவனாயும், இந்திரியங்களைச் செவ்வனே ஜயித்தவனாயும், மண் - பொன் - கல் என்பனவற்றைச் சமமாய் நினைத்தவனாயு மிருக்கின்ற ஞானயோகியானவன் யோகாரூடனென்று சொல்லப்படுகின்றான்."

[ஸ்ரீ மத்வாசார்யர் அபிப்பிராயம்:—அதாவது, மண் முதலிய சகல வஸ்துக்களையும் அதனுடைய சுபாவ மெப்படியோ, அவ்வாறே சரியா யுணர்வது என்றால், இம் மத சித்தாந்தப்படிக்கு ஐந்து வித பேதஞானம் மோக்ஷ ஏதுவாயின. அவை யாவையெனின,

2. ஜீவேசுவரபேதம், 2. ஜீவபரஸபரபேதம், 3. ஜீவஜடபேதம், 4. ஜட பரஸபரபேதம், 5. ஜடேசுவரபேதம். இநத நானகாவது வகுப்பில் இந்த மண, கல, தங்கம் முதலியவை சேருகினறன. தங்கததைத தங்கமாகவும், கலலைக கலலாகவும், மண்ணை மண்ணுகவும், இவவாறே மற்றுமுள்ள ஜடவஸதுககளை அததின சுபாவப்படி அறிவதுதான சமமானஞானம்; அவவாறனறி, மண்ணை க கலலாகவும், கல்லைத் தங்கமாகவும் இவவா ருனறை யொனருக அறிவது விபரீதஞானம்.]

8

"அருச்சுனு! சுகிருத, மிததிரன், அரி, உதாசீனன், மததியஸ்தன, துவேஷி, பநது ஆகிய இவர்களிடத்திலும், சாத்வீக குணமுள்ளவாகளிடததிலும, பாபிகளிடததிலும, சமமான புததியையுடையவன சிரேஷ்டனு யிருககின்றுன்."

[அதாவது, நற்குணமுடைய ஒருவனுக்கு உபகாரஞ் செய்தால, மீணடும அவன 'என்னுளில் அவ் வுபகாரத்தைப்பெறலாம்?' என்று நினைததல கூடாவாம; அதுபோல, பிரதி உபகாரத்தை நாடாமல் உபகாரஞ் செய்கிற சிநேகிதநதான் சுகிருத. பிரதி பிரயோசன உததேசததுடன் சிநேகஞ செய்கிறவன் மிததிரன். அபகாரஞசெய்கிறவன அரி. சண்டையிடுகிற இருதிறத்தார்களுக்கும் சாதகம் அலலது பாதகம செய்யவேண்டியவனுக விருநதும அவவாறு செய்யாம லொருபுற மொதுஙகியிருப்பவன உதாசீனன். சண்டையிடுகிற இருககக்ஷிபாரையுஞ சமாதானஞ்செய்கிறவன் மத்தியஸ்தன. வெறுககததக்கவன துவேஷி. தனனிடததில விசுவாசமுளள உறவின் முறையான் பநது. இவர்களிடத்திலும், சாதுக்களிடததிலும, பாவிகளிடததிலும் சமமான புததியையுடையவன் சிரேஷ்டனுக விளஙகுகினறுன.

வயது சமமாக இருக்கவேண்டு மென்கிற நிர்ப்பநதமில்லாமல் தன்னுடைய ஹிததததை விரும்புவோர், சமமான வயதுள்ளதோழர்கள் ஒரு காரணத்தினுல் தனக்கு அநிஷ்டததை விருமபுவோர், இவ்விரண்டிறகும் காரணமில்லாமையினுல் இவ்விரண்டினையும விருமபாதவர்கள, அதாவது, பிறவியினுலேயே இவ்விரண்டுமில்லாதவர்கள், பிறப்பினுலேயே அநிஷ்டததை விருமபுகிறவர்கள், தர்மத்தைச் சுவபாவமாக உடையவர்கள், ஆகிய இவர்களிடங்களில்தான், ஆதமா ஒனறையே பிரயோசனமாக உடையவனுகையினுல், மேற்கூறிய சுகிருத்முதலியவர்களினுல் பிரயோசன மில்லாமையினுலும்,

சத்துரு முதலியவர்களினால் அநிஷ்ட மில்லாமையினாலும், சமமான புத்தியையுடையவன் யோகாப்பியாசஞ் செய்யுந் தகுந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவனாகின்றான். அருச்சுனா! இப்போது யோகத்தன்மையின் இலக்கணத்தை யொருவாறு கூறினேன். இனி, அத்தகைய யோகியினுடைய அங்க ரூபமான யோகத்தின் தன்மையைக் கூறுகின்றேன். அதனைச் செவிமடுத்துக் கேட்பாயாக.] 9

"மனம், தேகம், இந்திரியங்கள் இவைகளைச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டவனாயும், ஆசை யற்றவனாயும், தனக்கு வேண்டுமென்று எந்தவஸ்துக்களையும் வைத்துக்கொள்ளாதவனாயு மிருக்கிற யோகியானவன் ஏகாந்தமான விடத்தில் ஒருவனாகவே ஸ்திரமாயிருந்துகொண்டு மனதை எப்பொழுதும் தியானத்தில் நிறுத்த வேண்டியது." 10

"பிறகு, பரிசுத்தமான விடத்தில் அதிக உயர மில்லாமலும், அதிகத் தாழ்வில்லாமலும், சமநிலத்தில் தருப்பை, மான்தோல், வஸ்திரம் இவைகளை முறையே ஒன்றின்மேலொன்றாயப் போடப்பட்ட ஸ்திரமான ஆசனத்தைத் தனக்காகச் செய்துகொள்ள வேண்டும்." 11

"அந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து மனதை ஒரு நிலையாகச்செய்து, மனது இந்திரியங்கள் இவற்றின் செய்கைகளை யடக்கினவனாய்ச், சித்தசுத்தி காரணமாக யோகத்தைச் செய்யவேண்டும். 12

"அருச்சுனா! இவ்வித தன்மைவாய்ந்த யோகியானவன் தேகம், கழுத்து, தலை இவைகளை அசையாமல் சமமாய் வைத்துக்கொண்டும்,ஸ்திரமாயிருந்துகொண்டும், திக்குகளைப்பாராதவனாகத் தன்னுடைய மூக்குநுனியின்பேரில் திருஷ்டியை நிறுத்தவேண்டும்." 13

"மனச் சமாதானத்தை யடைந்தவனாயும், பயங்களை விட்டவனாயும், பிரமசரிய விரதத்தில் இருந்துகொண்டவனாய் மனத்தை விஷயங்களில் போகாமல் திருப்பி என்னிடத்தில் சித்தத்தைவைத்தவனாயும், என்னையே நம்பினவனாய் அல்லது என்னையே தியானஞ் செய்து கொண்டவனாயு மிருக்க வேண்டியது." 14

"அவ்வாறு தியானஞ் செய்து, விஷயங்களிலிருந்து இழுக்கப்பட்டிருக்கிற மனத்தையுடைய யோகியானவன் எக்காலத்திலும் மேற் கூறியவாறு மனத்தை நிறுத்தினவனாய் மோக்ஷத்தையே நிஷ்

டையாகவுடையதும் என்னுடைய அதீனமானதுமாகிய துக்கத்தின் முடிவை அல்லது பிறப்பிறப்புகளின் முடிவை யடைகின்றான்.'' 15

''இந்தத் தியான யோகமானது அதிகமாக உணவைப்புசிப்பவனுக்கு மில்லை; முழுதும் உணவற்றவனுக்கு மில்லை; அதிக நித்திரைசெய்பவனுக்கு மில்லை; நித்திரை யற்றவனுக்கு மில்லை.''

[அருச்சுனா! இதற்கு முன்னமே ஆகார விஷயத்தைப்பற்றி உனக்குத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளேன். மேலும், சக்தியுள்ளவன்: நித்திரை, உணவு, பயம், சுவாசம், சேஷ்டை, சோம்பல் முதலியவைகளை விட்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு யோகஞ் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால், ஆகாரம் முதலியவைகளை முற்றிலும்விடச் சக்தியற்ற யோகவிஷயமாய்ச் சொல்லப்பட்டதாக அறியவேண்டியது.] 16

''மிதமான உணவு நடை இவற்றையுடையவனும், கிரியைகளை அவசியமானவரையில் செய்கின்றவனும், மிதமான நித்திரை விழிப்பு இவற்றை உடையவனுமுள்ளவனுக்குத் தியானயோகமானது உண்டாகிறது.'' 17

''எப்போது மனதானது தன் வசப்பட்டு பரப்பிரஹ்ம சொரூபத்திற்றானே அசையாமல் நிற்குமோ, எப்பொழுது சகல விஷயங்களிலிருந்துண்டாகும் ஆசையை விட்டிருப்பானோ, அப்பொழுது அவன் யோகசித்தியை யடைந்தவனென்று சொல்லப்படுகின்றான்.''

''அவ்வாறு யோக சித்தியை யடைந்து ஆத்மத்தியானத்தை அப்பியாசஞ் செய்கிற சுவாதீனமான மனதையுடைய யோகியானவன் காற்றில்லாத விடத்திலிருக்கிற விளக்கானது எவ்வாறு அசையாமலிருக்குமோ அவ்வாறு தனது மனது தேகேந்திரியாதிகளைச் சலிக்கவொட்டாமல் ஒரே நிலையாயிருந்து யோக நிஷ்டையைச் செய்தல்வேண்டும்.'' 19

''அவ்வாறுயோகத்தை அப்பியாசஞ்செய்வதினால் விஷயங்களிலிருந்து மீட்கப்பட்ட மனதானது எந்த யோகத்தில் நிற்குமோ, எந்த யோகத்திலிருக்கிறவன் மனதினாலே பரமாத்மவைப் பார்த்துத் தன்னிடத்திலேயே சந்தோஷமடைகின்றானோ, எந்த யோகத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கின்ற யோகியானவன்: இந்திரியங்களுக்குப்

புலப்படாததும், புத்தியினாலே அறியத்தக்கதும், அளவிறந்ததும், அந்தமில்லாததுமானசுகத்தை அறிகின்றானோ, எந்தச்சுகானுபவத்திலிருந்தும் பிரிதலே யில்லையோ, எதை யடைந்து பிறகு அதைக் காட்டினும் மற்றொன்றை அதிகம் பிரயோஜனமாக எண்ணுகிறதில்லையோ, எந்தயோகத்திலிருக்கின்றவன் விசேஷமான துக்கத்தினாலுங்கூடச் சலிக்கப்படுகிறதில்லையோ, சகலதுக்கங்களுடைய சம்பந்தத்தைப் போக்கடிக்கிற அதை (அந்த யோகநிஷ்ட நிலைமையை) யோக மென்கிற பெயரையுடையதாக அறிய வேண்டியது. உறுதியுடன் சலிக்காமலிருக்கிற மனத்தையுடையவனாலே அப்படிப் பட்ட யோகமானது அடையத் தகுந்தது.'' 20-23

' சங்கற்பத்தினாலுண்டாகின்ற சகலமானகாமங்களை அதாவது விஷய ஆசைகளை முற்றிலும் விட்டு மனதினாலேயே சகலமான இந்திரியங்களையும் சகல விஷயங்களினின்றும் மீட்டுத் தைரியத்தினால் சுவாதீனஞ் செய்து கொள்ளப்பட்ட புத்தியினாலே மனத்தைப் பரமாத்மாவினிடத்திலே நிற்கச்செய்து, மெள்ள மெள்ள (அதை) நிறுத்தவேண்டும்; அவ்வாறு நிறுத்திய பின்பு வேறொன்றையுஞ் சிந்திக்காம லிருத்தல்வேண்டும்.''

[ரண்டுக்காமங்கள்: சங்கற்பத்தினாலுண்டாவது, ஸ்பரிசத்தினாலுண்டாவது என இருவகைப்படும். சங்கற்ப மென்பது இன்ன காரியத்தைச் செய்யவேண்டும்; அதனால் இவ்வித பலனை யடையலா மென்று மனத்தி லுண்டாகும் தோற்றம், அல்லது மனத்தி னுத் தேசித்தல். இதனா லுண்டாவது புத்திராதிகள். ஸ்பரிச மென்பது: ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள் விஷயங்களில் சம்பந்தப்படுவது; இதனா லுண்டாவது சீதோஷ்ணாதிகள். இவ்விரண்டு விதமாய்த்தான் காமங்க ளுண்டாகின்றன. முந்தியதை விட்டு விலக வேண்டும். பிந்தியதை முழுதும் விடுவது அசாத்தியமானதால், அதன் மூலமா யுண்டாகும் சுகதுக்கங்களைவிடவேண்டியது.] 24-25

''நிலையற்றதும் சஞ்சலசுவபாவமுள்ளதுமான மனம் எந்தெந்த விஷயங்களிற் பிரவேசிக்கின்றதோ, அந்தந்த விஷயங்களினின்றும் இந்த மனத்தை மீட்டுப் பரமாத்மாவினிடத்தில், அல்லது தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்றானே நிற்கும்படி செய்தல் வேண்டும்.'' 26

''சாந்தமான மனத்தையுடைய இராஜோகுணமற்றிருக்கிற பிரஹ்மத்தை ஆசரியத்தவனா யிருக்கின்ற, பாபமற்றவனாயிருக்கின்ற

இவ்வாறான யோகி சிரேஷ்டமான சுகத்தை அடைகின்றானென்பது வேதத்திற் பிரசித்தமாயிருக்கின்றது.''

[குறிப்பு —ஜீவன்முக்தனென்றால், இறந்த பிறகு அடையும் மோக்ஷ சுகத்தை இந்தத் தேக மிருக்கையிலேயே அடைந்திருக்கிறவ னென்பது பொருள்] 27

''மேற்கூறியவாறு, எப்போதும் மனத்தைச் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற பாபங்களற்றயோகி, பிரயாசை யில்லாமல் பிரஹ்ம தரிசனமாகிய சிரேஷ்டமான சுகத்தை யடைகின்றான்.''28

''பிரமன்முதல் ஸ்தம்பபரியந்தமுள்ள சகலவஸ்துக்களிலேயுஞ் சமமாகப் பிரஹ்மத்தைப் பார்க்கின்ற தியானயோகத்திலே மனத்தையுடைய யோகியானவன் தன்னைச சகலவஸ்துக்களிலு மிருப்பவனாகப் பார்க்கின்றான்; அதாவது, பிரகிருதியைவிட வேறுபட்ட ஸ்வரூபங்களையுடைய தன்னுடைய ஆத்மாவும், மற்றவஸ்துக்களின் ஆத்மாக்களும், ஞான மொன்றையே சுவபாவமாக வுடையதாகையாலும், சமமாகையாலும், வித்தியாசங்கள் பிரகிருதியுள்ளவைகளாகையாலும், யோகஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் மனத்தையுடையவன் பிரகிருதியைவிட வேறுபட்ட ஆத்மாக்க ளெல்லாவற்றிலும் ஞான மொன்றையே ஸ்வபாவமாக இருத்தலினால், சமமென்கிற புத்தியையுடையவனுப்த தன்னை எல்லாப் பிராணிகளிடத்தி லிருப்பவனாகவும், எல்லாப் பிராணிகளும் தன்னிடத்தி லிருப்பனவாகவும் பார்க்கின்றான்.'' 29

''எவன் சகல வஸ்துக்களிடத்திலும் என்னைப்பார்க்கின்றானோ, எவன் சகல வஸ்துக்களையும் என்னிடத்தில் பார்க்கின்றானோ, அவனுக்கு நான் காணமற் போகிறதில்லை. அவனும் எனக்குக்காணமற் போதலில்லை.''

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—''பிரகிருதி விமுக்தர்களாயிருக்கின்ற சகலப் பிராணிகளின் சொரூபங்களுக்குச் சமமான சொரூபத்தை யுடையவனாக என்னை யெவன் பார்க்கின்றானோ, அல்லது அறிகின்றானோ, என்னுடைய சொரூபத்திற்குச் சமமான சொரூபமுடையனவாகப் பிரகிருதி விமுக்தமான சகல ஆத்ம சொரூபங்களையும், எவன் காண்கின்றானோ அவ்வகைப்பட்ட ஆத்ம தரிசனமுள்ள யோகிக்கு நான பிரத்தியக்ஷமாகவே யிருக்கின்றேன். அவனும் எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகவே யிருக்கின்றான.] 30

"சகலப் பிராணிகளிடத்திலு மிருக்கின்ற என்னை ஒருவனாக ஆசிரயித்து, அல்லது அபேதத்தை ஆசிரயித்து எவன் பஜிக்கின்றானோ, அந்த யோகி எந்தமார்க்கத்திற் பிரவிர்த்தித்திருந்தபோதி லும், என்னிடத்திலே யிருக்கின்றான்."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"மேற்கூறிய வாக்கியத்தில், "அபேதத்தை' என்று கூறினமையால், பூரணமான ஞானாகாரமாய ஒரேவிதமாயிருக்கிற தென்றும், 'எந்த மார்க்கத்தில் பிரவிர்த்தித்திருந்தபோதிலும்' என்று கூறினமையால், எந்தக் காலத்திலும், என்றால் தியானகாலத்திலும் தியானம விட்டு எழுந்திருந்த காலத்திலு மென்றும, 'என்னிடத்திலேன' இருக்கின்றானே என்பதற்கு, தன்னையும இதர பிராணிகளையும் என ரூபத்திற்குச் சமமான ரூபமுடையவர்களாய்ப் பார்க்கிறா னென்பர்."] 31

"ஓ! அருச்சுனா! எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும சுகத்தையாவது துக்கத்தையாவது தன்னிடத்திற்போலச்சமமாக எவன் பார்க்கின்றானோ அந்த யோகி சிரேஷ்டனென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றான்."

[அதாவது, தன்னுடைய ஆத்மாவும மற்றவைகளின் ஆத்மாக்களும் சுருக்க மில்லாத ஞான மொன்றையே ஆகாரமாக வுடையவைகளாகையினால், சமமாயிருத்தலினாலே, தன்னுடைய ஆத்மாவினிடத்திலும் மற்ற ஆத்மாக்களிடங்களிலும் எல்லாஇடங்களிலு முண்டாகிற புத்திரன் பிறப்பது முதலிய சுகத்தையும், புத்திரன மரணமடைவது முதலிய துக்கத்தையும் தன்னோடு சம்பந்தமில்லாமையினால் சமமாகையினால் சமமாக எவன் பார்க்கின்றானோ, அதாவது அயலானுக்குப் புத்திரன் பிறப்பது இறப்பது முதலியவைகளுக்குச் சமானமாகத் தனக்குப்பிள்ளை பிறப்பது மரணமடைவது முதலியவைகளை எவன் காண்கின்றானோ, அந்த யோகி யோகத்தின் உயர்ந்த நிலையை யடைந்தவனாக எண்ணப்படுகின்றான்.]

[கருத்து:— "விஷ்ணுவாகின்ற நீரே உத்தமமான பரத்துவத்தையுடைய தெய்வமும், உமது பதவியாகிய வைகுந்தமே உத்தமமான போகைசுவரியத்தை யுடையதும், உமமை யுபாசிக்கும தாச ஜனங்களான வைணவமதபக்தர்களே ஞானிகளுமாகச் சுருதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்க, எல்லா மதங்களும் அபேத மென்ற வியவஸ்தையின்றி ஏகமாகக் கூறுவ தெங்ஙனம பொருந்தும்?" என்கிற கேள்விக்கு உத்தரமாகச சகலேசுவர சாம்மிய யோகத்

தைப் போதிக்கு நிமித்தம் மேலே அறிவித்த லுணர்த்திற்று. எல்லாத் தெய்வ வடிவங்களிலும், பரமாத்மாவைத் தனது மதத்துக்குரிய (தெய்வத்துக்குள்ள பரமாத்ம தத்துவத்தைப் போலவே) சமமாக எவன் காண்கின்றானோ அந்த யோகி அதீத சமயத்தனென்பதாம்.]

[உள்ளுறை:—ஈசுவரன்: ஸாகாரம் நிராகாரம் என இரண்டு பகுதியதென்று மதத்தர் விவாதப்பட்டு ஒன்றை வழிபடுவர்; சிலர் இருவிதத்து முபாசிப்பர்; அன்றியும் சிலர், தத்தங் கடவுளைச் சிறப்பித்தலோடு பிற தெய்வங்களையும் மதத்தையும் இழிவாகக் கூறி மிகவும் தூஷித்து வருவர். இவ் விபரீத மனைத்தும் விளைதற்குக் காரணம் சமயங்களனைத்திலும் வெவ்வேறிருந்து விளையாடுமவனொருவனென் றறியா அஞ்ஞானமும், இதனால் பேதமும், இதனால் தெய்வ தூஷணையும், இதனால் சமயபக்திமான்களான பெரியோர்கள் மனப் புழுக்கமும் உண்டாவதன்றி, உண்மை காண்டற் கேதுவின்மையின், இவ் வுண்மையை யுபதேசிக்கும் பொருட்டுச் சமதரிசன யோகத்தை இதிற் குறித்துக் கூறியதாம்.

அறிஞர் தம்முயிர் போல மன்னுயிர் என்பதொக்கத் தம்மதம் போன்றது பிறர்மத மென்றும், தமது தெய்வம் போன்றது பிறர் தெய்வமென்றும், எந்தப் பரப்பிரஹ்மம் சங்கு சக்கர கதா கட்க கோதண்டபாணியாக ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தத்துள் விளங்குகிறதோ அப் பரப்பிரஹ்மமே எல்லா மதங்களினும் வெவ்வேறு நாம ரூபங்களால் விளங்குவதென்றும், நமது தெய்வத்தை நாம் தூஷிக்கின் அவர் மனம் நோகுமென அறிபவன் சிரேஷ்டனென்றும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றானென்பது மொன்று.] 32

அருச்சுனன் வாக்கியம்

“ஓ! மதுசூதனா! (சமமா யறிவதென்னும்) சாமியமாகிய யாதொருயோகம் உம்மாலே கூறப்பட்டதோ இந்த யோகத்தினுடைய நிலையான, அல்லது ஸ்திரமான இருப்பை (மனம்) சஞ்சல முள்ளதாதலால் நான் அறியவில்லை. ஓ! கிருஷ்ணா! மனம் சஞ்சலமுள்ளதாயும், கலங்கச் செய்கின்றதாயும், அடங்காததாயும், விஷயங்களில் விசேஷ பற்றுதலுடையதாயு மிருக்கின்றது. அந்த மனதை யடக்குவதானது, காற்றைச் சஞ்சரிக்கவொட்டாது அடக்குவது போல, மிகவும் அசாத்தியமானதென்று நான் நினைக்கின்றேன்.”

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—“சகல வஸ்துக்களையும் பிரஹ்மமாகவும், பிரஹ்மத்தைச் சகல வஸ்துக்களாகவும் சமமா யறியவேண்டுமென்பதாய்ச் சொன்னீர். மனது சஞ்சல முள்ள தாதலால் அவ்

வகைப்பட்ட அபேத புத்தி நிலைமையா யுண்டாவது மிகுந்த கஷ்ட மென்பது அருச்சுனன அபிப்பிராயம்."]

[அதாவது, பிரகிருதி சம்பந்தத்தினால் தேவதைகள் வேறு, மனிதர்கள் வேறு, மற்ற ஜந்துக்கள் வேறு என்று புலப்படுகிறது. பிரகிருதி சம்பந்தம் விலகினால் எல்லா ஆத்மஸ்வரூபங்களும் ஞானாகாரங்க ளானதினாலே தேவமனுஷ்யாதி பேதமில்லாமல் சம மாகவே யிருக்கும். அவ்வாறு பிரகிருதி சம்பந்தம் விலகிய ஞானா காரமயமாயிருக்கிற ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் பேதமுள்ளவர்களானா லும், பரமாத்மாவிற்கு எவ்வாறு பிரகிருதி சம்பந்தமும் கருமாதி களு மில்லையோ, அவ்வாறே பிரகிருதி விமுக்த ஆத்மாக்களுக்கு மில்லை. ஆகலின், ஜீவேசுவர ஆகாரபேதமான சமத்துவம் கூறப் பட்டது. அதனை உணர்வதுதான் சமதரிசனயோக மென்பதாகவும் சொன்னீர். இது எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாகத் தோற்றுகின்றது. ஏனெனில், ஜீவனுடைய கருமவாசனையினாலே அவனுடைய மன தானது வெகு காலமாய எப்பொழுதும் விஷயங்களில முழுகி, அந்த விஷயங்களிலுங்கூட ஒருவித நிலையையடையாமல் துக்கமாகவே யிருக்கின்றது. இவ்வண்ணம் வெகுகாலமாகப் பழக்கத்தினால் வேரூன்றி யிருக்கின்ற இந்த மனதைத்திருப்பி, என்றைக்கும் காணாததும் - கேட்காததும் - நினைக்காததுமாகிய பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம ஸ்வரூப சாம்ய தரிசனமாகிற தியான யோகத்தில் நிலையாய் வைத்திருக்க வேண்டுமென்றால், எவ்வாறு முடிவு பெறும்? மோதிக் கொண்டு வரும் பெருங்காற்றைத் தடுத்து நிறுத்தல் எவ்வாறு அசாத்தியமோ, அதுபோன்று விலக்கக்கூடியதாயும், பலாத்கார மாய்த் தன்னிச்சையின்படி பிரவேசிக்கிறதாயு மிருக்கிற மனதை நிறுத்துவது அதிகப் பிரயாசையாகும்.] 33-34

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"அருச்சுனா! மனதை அடக்குவதானது மிகவும் பிரயாசையும் சஞ்சலமு முள்ள தென்பதில் (சிறிதும்) சந்தேக மில்லை. அவ்வா றிருந்தபோதிலும், பழக்கத்தாலும் விஷயங்களை வெறுப்பதாலும் மனம் அடக்கப்படுகின்றது. அடக்கப்படாத மனமுடையவனாலே யோகம் அடையக்கூடிய தன்று; அடக்கப்பட்ட மன முடையவனுய் முயற்சி செய்பவனாலே அப்பியாசம் வைராக்கியம் ஆகிய உபாயங் களினாலே அடைதற்குச் சாத்தியமானது"

['பழககததாலும்' என்று கூறினதால, ஆதமா சததுணுகார மெனகிற அப்பியாசததினு லுண்டாகிற பிரியம. 'வெறுப்பதாலும்' எனறு கூறியதால, விஷயஙகள தோஷகர மானவை யெனறு அப்பியாசத்தினுலே தெரிநது விஷயஙகளை விட்டு மனதுவிலகுவது தான் வைராககியமாகும.] 35-36

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"கிருஷ்ணு! நமபிககையோடு கூடி யோகத்தில் பிரவேசித்து முழுவதையும முடிக்க முயற்சி யில்லாமல் யோகததினின்றும் நழுவி விஷயங்களில பிரவேசிதத மனமுடையவன் யோகத்தாலுண்டாகும பிரயோசனததை யடையாமல எககதியை யடைகின்றுன்?"

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"ஓ! புஜபல முடையவனே! கருமமார்க்கம், யோகமார்ககம் இவ் விரணடுங கெட்டு ஆசிரயமற்றுப பிரஹ்மததை யடையு முபாயததில ஞான முதிர்ச்சி யில்லாதவன் சிதறிய மேகம்போல நாசமடையா திருபபாணு? என்ன?"

[இரண்டுங கெட்டவனெனறுல, பிரஹ்மததை யடையத தகுநத யோகமார்கததை விட்ட அஞ்ஞானி. அஃதனறி, துறக்கமுமில்லை, மோக்ஷமுமிலலை; அன்றி, துறககததிற்குச சாதனமான காமிய கருமமு மிலலை; மோக்ஷததிறகுச சாதனமான பூரணத்தியான யோகமு மிலலை; அல்லது, இகலோக சுகமுமில்லை, பரலோக சுகமு மில்லை.] 38

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"ஓ! கிருஷ்ணு! எனக்குண்டான இச சநதேகத்தை அடியோடு களைய வேணடும. இநதச சநதேகததை நிவாததி செய்கிறவர் உம்மைததவிர வேறொருவ ரில்லை." 39

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வாக்கியம்

"ஓ! பார்த்தா! யோகப்பிரஷ்டனுக்கு இநத லோகததிலும் நாசமானதுண்டாகிறதே யிலலை, பரலோகததிலும நாசமுண்டாகிறதேயில்லை. சததருமததைச் செய்கின்ற எவனும் கெடுதியை அடைகிறதில்லை. யோகஞ்செய்தும் பூரணமாய்ச் செய்யாமல் விட்டு விட்டவனுகிய யோகப்பிரஷ்டன் புண்ணியஞ் செய்தவர்களின் லோகஙகளை யடைநது வெகுகாலஞ் சுகமாயிருநது, சதாசாரமுள்ள

செல்வர்களின் கிருகத்தில் பிறக்கின்றான்; அல்லது, ஞானிகளான யோகாப்பியாசஞ் செய்கின்றவர்களின் குலத்திலே பிறக்கின்றான்; லோகத்தில் இவ்வாறான பிறவி எதுவோ இது மிகவும் துர்லப மானது." 40-42

"ஓ! குருநந்தன! அதில் (அந்த ஜனமத்தில்) பூர்வ தேகவாசனையால் தனக்குண்டாய அவ்வாறான புத்தி சம்பந்தத்தை அவன் அடைகின்றான்; அதன் பின்னர், யோக சித்தியை யடைவதற்குப் பிரயத்தனஞ் செய்கின்றான்." 43

"அந்தப் பூர்வ ஜனம அப்பியாசத்தாலே பராதீனனாய் அவன் (விஷயங்களினின்றும் யோகத்திற்கு) இழுக்கப்படுகின்றான்; யோகாப்பியாசஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்பமுடையவனானாலுங் கூட வேதோக்த கருமபலத்தை அதிக்கிரமிக்கின்றான்." 44

"அதன் பிறகு, முயற்சியாலே. யோகாப்பியாசஞ் செய்கின்ற யோகி பாபத்தினின்றும் விடப்பட்டவனாய் அநேக ஜன்மங்களிற் சித்தியை யடைந்தவனாய், அதற்குப் பின்பு உத்தமமான கதியை யடைகின்றான். யோகி, தவஞ் செய்கின்றவர்களைப் பார்க்கிலும் அதிகன்; சாஸ்திர ஞான முள்ளவர்களைப் பார்க்கிலும் அதிகன்; யோகி கருமஞ் செய்பவர்களைப் பார்க்கிலும் அதிகனென்று எண்ணப்பட்டிருக்கின்றான். ஆதலால், ஓ! அருச்சுனா! நீ யோகியாகக் கடவாய்." 45-46

"சகலவித யோகிகளுள்ளும் எவன் என்னிடத்தில் நிறுத்தப் பட்ட மனத்தாற் பக்தியோடு கூடினவனாய் என்னைப் பஜிக்கின்றானோ அவன் சிரேஷ்டமான யோகியாக எனக்குச் சம்மதனாயிருக்கின்றான்."

[அதாவது, எனக்குப் பிரீதியைச் செய்கிறதைத் தவிர, சகல வியாபாரங்களையும் விட்டிருக்கிற மனதினாலே, என்றால், பாகியாந்தர (வெளி உள்) விருத்தி யிரண்டிலும் என்னையே அதிகப் பிரியமான வஸ்துவென்று அடுத்து என்னை விட்டு ஒரு க்ஷணங்கூடப் பிரியாமலும், என்னை விட்டு விலகினால் நசித்துப்போவோ மென்கிற நினைவு கொண்டதாயு மிருக்கிற மனதினாலே என்னைச் சீக்கிரமாக அடைய வேண்டு மென்பதில் அதிக பரபரப்போடு கூடியிருக்கின்றான். ஆகையால, இவன் மேலாகச் சொல்லி வந்த நான்கு வித யோகிகளைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டனாவானென் றறியக்கடவாய்.]

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"சில யோகிகள யோக சமாதியில் தியானத்திற்கு விஷயமாக உருத்திரன, இந்திரன, சூரியன, சுப்பிரமணியன, கணபதி முதலிய தெய்வங்களி லொன்றைக் குறித்துக் கொள்ளுகின்றாகள். சில யோகிகள், தியானத்திற்கு விஷயமாக வாசுதேவனையே குறித்துக்கொண்டு அதிக பக்தி விசுவாசத்தோடு தியானஞ் செய்கின்றாகள். இவாகளுள் வாசுதேவனைத் தியானிக்கின்ற யோகியே சிரேஷ்டன."] 47

ஆறும அத்தியாயம
முற்றுப் பெற்றது.

ஏழாவது அத்தியாயம்

விஞ்ஞான யோகம்

அவதாரிகை

[இப்படிப் பிராப்த பலனும், பரப்பிரமமாய், நித்தியனும், குற்றமற்றவனும், எல்லா வுலகங்களுக்கும் முக்கிய காரணனும், யாவு மறிந்தவனும், எப்பொருட்கு முயிராய், நினைத்ததைத் தப்பாமல் செய்ய வல்லவனும், மகத்தான ஐசுவரியவானு யிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கிட்டுகைக்கு உபாயம், அவனை உபாசிப்பதுதானென்ன றருளிச்செய்பவராய், இதற்கு ஆத்மஞானத்தோடுகூடிக காமத்தைச்செய்து பெறவேண்டிய ஜீவாத்மதரிசனம் அங்கமாயிருக்கையாலே அதையருளிச்செய்தார். இப்போது, நடுவிலுள்ள இந்த ஆறு அத்தியாயங்களால் பரப்பிரஹ்மமான பரமபுருஷஸ்வரூபத்தையும், அவனை உபாஸிப்பதான எமபெருமானை உபாஸிக்கும்போது அவ வுபாயமெனறும் ஞானம் பக்தியாய்த் திரிந்தால் மாத்திரந்தான பரமபுருஷனை யடையலா மெனகிற பக்தியையும் அருளிச் செய்கிறா. அதில் இந்த ஏழாவது அத்தியாயத்தில் உபாஸ்யனான பரமபுருஷ ஸ்வரூபத்தின உண்மையும், அது பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட் டிருக்குந்தனமையும், அம் மறைவு நீங்குகைக்காக எம்பெருமானிடத்தில் பண்ணும் பிரபத்தியும், உபாசிப்பவர்களின உட்பிரிவும், அதில் ஞானிகளுக்குண்டான சிறப்பும சொலலப்படுகிறது.]

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

''அருச்சுனா! நீ நமது ஸ்வரூபம, குணம, சேஷ்டை, விபூதி ஆகிய இவற்றைப் பிரியுமபடி கேரிட்டால் அந்தக்ஷணமே நம்பி

டத்தில் விருப்பத்தால் நீர்ப்பண்டம்போல உருகிப்போம்படியான மனதைக்கொண்டு நம்மையே நாடிபவனுய் (அப்படியே நம் பிரிவில் தரிக்கமாட்டாமல்) நம்மையே ஆதாரமாக நம்பியவனுய் யோகஞ் செய்யத் துவக்கி, (அந்த யோகத்துக் கிலக்கான நம்மைச் சமசய மில்லாமல் முழுதும் எப்படியானுல அறிவாயோ அவ்வித ஞானத்தை யுனக்கு உபதேசிக்கின்ரேம்) அதை ஸாவதானமாகக் கேட்பாயாக.

[கருத்து.—பரமாத்மா மனனத்தினுலாவது, தியானத்தினுலாவது, பல காலுங் கேட்பதினுலாவது அடையக்கூடியவனல்ல; பரமாத்மா எவனுல் வரிக்கின்ருனே அவனுல் மாத்திரம் தானடையப்பட்டு தன ஸ்வரூபத்தை அவனுக்குப் பிரகாசிப்பிக்கின்ருன. பரமபுருஷன இவனே வரிப்பதற்குக் காரணமாய இவன செய்யும இடைவிடாத சிந்தை யென்றும, சிந்திக்கப்படும பகவான இனிய ஞைகயாலே அச் சிந்தையும் இனியதாயிருக்கு மென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.] 1

"அருச்சுன! உனக்கு ஞானத்தை விஞ்ஞான சஹிதமா யுபதேசிக்கின்ரேம். ஞானமாவது - பகவத் ஸ்வரூப ஞானம்; விஞ்ஞானமானது-அதைப் பிரித்தறியும ஞானம, அதாவது, சர்வேசுவரஞகிய நாம் ஈனமான எல்லாப் பொருள்களுக்கும் எதிராய் அளவிலா அதிசயமும், எண்ணற்கரிய கவயான குணங்களும, அநந்தமானவிபூதியும உடைத்தாயிருத்தலினுல் சேதனுசேதனங்க ளெல்லாவற்றிலும வேறுபட்டிருக்கிருே மென்பதை யறியும்படியான ஞானம்; அதை உனக்கு உபதேசிக்கின்ரேம். இதைக் கேட்பாயாகில் பிறகு நம் விஷயமாய்க் கேட்கும்படியான அம்சம் சிறிதுங் கிடைக்கமாட்டாது." 2

"மேலும், அநேக ஆயிரம மனிதர்களில் ஒருவன் என்னை அறிந்துகொள்ள முயலுகின்ருன். (அவ்வாறு முயலினும் பிரகிருதியில் மூன்று குணங்களிருத்தலால் சதய காரியம் நடவாது.) முயன்ற அநேக ஆயிரம் மனிதர்களில் ஒருவன் என்னை அறிநதுகொண்டிருக்கின்ருன்." 3

"அவ்வாறு தெரிநதுகொண்டவர்களின் ஆயிரங்கணக்கில் ஒருவன் உண்மையாய்த தெரிநதுகொண்டிருக்கின்ருன். நான், வேதங்களாலாவது, தவத்தாலாவது, தானத்தாலாவது, யாகத்தாலாவது, அருச்சுன! நீ இப்பொழுது பார்த்ததுபோல் பார்க்கக் கூடியவ

னல்லன். பின்னை, என்னையே விஷயீகரித்து நடக்கிற பக்தி யொன்றி னால் மாத்திரந்தான என்னை உள்ளபடி யறியவாவது, பார்க்கவா வது, அடையவாவது கூடும். புசிக்கும் பண்டங்களாகவும், புசிக் கும் கருவிகளாகவும், புசிக்கத்தக்க விடங்களாகவும், விசித்திரமாய் எண்ணிறந்தவைகளாயுள்ள இவ்வுலகத்தின் முதற்காரணமாயுள்ள இந்தப் பிரகிருதியானது கெந்தம் முதலான குணங்கள் பொருந்திய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய மென்று பஞ்சபூதங்களாக வும், மனம் முதலிய இந்திரியங்களாகவும், மஹத்தென்றும், அகங் காரமென்றும், இவ்வாறு எட்டு வகையாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு நமக்கு ஆதீனமாயிருக்கிற தென்றறி." 4

"அருச்சுனா! நமக்கு இரண்டு பிரகிருதிகளுண்டு; அதில் கீழ்ச் சொன்ன பிரகிருதி மிகவும் இழிவானது. இதைக்காட்டிலும் வேறான ஜீவனென்னும் மற்றொரு பிரகிருதியானது இதைப் புசிப்ப தாகையால் இதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாய் ஞானவடிவமா யிருக் கின்றது. இதுதான் அசேதனமான இவ் வுலகங்க ளெல்லாவற்றை யும் தரிக்கின்றது. சேதனமாயும், அசேதனமாயு மிருக்கும் இவ் விருவகைப் பிரகிருதியினின்றுந்தான், பிரமன் தொடங்கித் தாவர மீறாய் ஏற்றமுந் தாழ்வுமாய்ச் சித்தும் அசித்துமாயுள்ள இந்தப் பூதங்கள் யாவும் உண்டாகின்றன. நமது பிரகிருதியால் உண்டா னதுபற்றி இவை யாவும் நம்முடையவைகளே; ஆக இப்படிச் சகல லோகங்களுக்கும் பிரகிருதிகள் காரணமாயிருப்பதுபோல அப் பிரகிருதிகளுக்கு நாம் காரணமாய்ச் சேஷியாயிருக்கையால் எல்லா வுலகங்களுக்கும் நாமே சேதனாசேதனங்களின் தொகையான பிர கிருதி புருஷர்களுக்குப் பரமபுருஷன் காரணமென்றும், நாமே லயத் திற்குக் காரணமென்றும், சேஷியென்றும் அறியக்கடவாய்" 5-6

சர்வகாரணமான பிரகிருதிக ளிரண்டிற்கும் காரணமாயிருத்த லாலும், சகல அசேதனத்துக்கும் சேஷியான சேதனனுக்கும் சேஷியாயிருத்தலாலும், எவ்வாறு பராத்பரமா யிருக்கின்றதோ, அவ்வாறு ஞானம் சக்தி பலம் முதலியவைகளாலும் நானே பராத் பரம். ஞானத்தாலாவது பலத்தாலாவது மற்றெவ்விதத்தாலா வது என்னைப்பார்க்கிலும் மஹா சிரேஷ்டம் வேறொன்று மில்லை. சேதனா சேதன ரூபமான இவ் வஸ்துக்க ளெல்லாம் காரியமான

நிலையிலும், காரணமான நிலையிலும் எப்போதும் எனக்குச் சரீரமாய், ஒரு நூலில் கோக்கப்பட்ட முத்து முதலிய இரத்தினங்கள் போல் அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் நம்மிடத்தில கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன.''

[மேற்கூறிய 'மகா சிரேஷ்டம்' என்பதற்கு ஸ்ரீராமாநுஜர் பொருள் கொண்டதாவது எவவாறெனின, ஜடசேதனங்களுக்குச் சேஷியாகவும் அவற்றிற்குக் காரணமாகவு மிருத்தலானும், ஞானம்-சக்தி-பலம் முதலிய குணங்களோ டிருத்தலானும் சிறந்ததெனறு கூறப்பட்டது. நூலில மணிகளைக் கோத்தாற்போல என்னிடத்தில் இந்தச் சகலப் பிரபஞ்சங்களும கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எவவாறெனில், காரிய காரண அவஸ்தைகளோடு கூடிய இந்த ஜடசேதன ரூபமான சகலப் பிரபஞ்சங்களும எனக்குச் சரீரம சகலத்திற்கும் ஆத்மாவான (சரீரியான) என்னிடத்திற சகலப் பிரபஞசஙகளும் ஆசிரயித்திருக்கின்றன வெனபது பெறப்பட்டன.]

[அவதாரிகை:—ஆகையால், சகல ஜகத்தும பிரஹ்மமும் முறையே சரீரமும் ஆத்மாவுமா யிருக்குமெனகிற விஷயம அந்தராதமாவான எமபெருமானுக்குச் சரீரமாய், குடம் முதலியவற்றை விட்டுக் குடத்தனமை முதலியவை பிரிக்கப்படாததுபோல, பரமாதமாவை விட்டுப் பிரகிருதியும் ஜீவனும் பிரிக்கப்படாம விருததலாம். அதாவது, அவனே சர்வப் பிரகாரமாகவு மிருக்கிறு னென்றும், ஆனதுபறறியே உலகத்தில் வழங்கும எல்லாச் சப்தஙகளும அவனையே சொல்லுகினறன வெனறும, அந்தந்த சப்தங்களைககொண்டு பரமாதமாவைப் பற்றிச் சொல்லுகினறா-]

''ஓ! பரதகுலத்தரசே! ஜலத்தில் ரஸமும சூரிய சந்திராதியரில் காந்தியும, வேதங்களில் பிரணவமும், ஆகாயத்தில சத்தமும், புருஷர்களில் ஆண்மையும, நானாக இருக்கின்றேன்.'' 8

''புவியில் நல்ல மணமும், தீயில் சுடரும், சகல பூதங்களிலும ஆயுளைத் தரிப்பதும, தவசிகளில் தவமும், நானாக இருக்கின்றேன்.''

''சர்வ பூதங்களுக்கும் அழியாத வேர் முதலாயும், புத்திமான்களுக்குள் புத்திமானாயும், பராக்கிரம முள்ளவைகளுள் பராக்கிரமமாயும் நான் இருக்கின்றேன்.''

''ஏ! பாதரிஷப! பலமுள்ளவைகளுள ஆசா பாசஙகளற்ற பலமாயும,பிராணிகளுள் தருமததிற்குவிரோதமிலலாத ஆசையாயுமிருக்கின்றேன்.''

"சத்வகுண ரூபங்களான சமதமாதிகள், ரஜோகுண ரூபங்களான கருவ சந்தோஷாதிகள், தாமசகுண ரூபங்களான சோக மோகாதிகள் இவ்வாறு பலவாறுயுள்ள பதார்த்தங்கள் யாவும என்னிடத்தினின்று முண்டாய், எனக்குச் சேஷப்பட்டு, எனக்குச் சரீரமாய் என்னிடத்திலேயே யிருக்கின்றன."

[கருத்து:—7-வது சுலோகத்தில், நூலில் மணிபோலப் பிரபஞ்சம் என்னிடத்தில் கோக்கப்பட் டிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்ட தல்லவா? அஃதெப்படி என்பது 8-முதல் 11-வரையிலுள்ள சுலோகங்களினால் விவரிக்கப்படுகிறது. ஜலத்தில் இரஸாமச மெதுவோ அது என்னுடைய சுவரூபம. அந்த ரஸமான என்னுடைய சுவரூபமாகிற நூலில் மணியாகிற ஜலமானது கோக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆகையால், இரஸமே தானென்று சொல்லப்பட்டது. மற்ற சந்திர சூரியா முதலிய விஷயங்களிலும, இதுபோல அர்த்தங் கிரகிக்க வேண்டியது. 'நல்ல வாசனை' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. "கெட்ட நாற்றத்தில் ஈசுவரராமச மில்லையோ?" என்றால், இல்லையென்று சொல்லும்பொருட்டு ஈண்டு புண்ணிய கெந்த மென்று சொன்னதாகக் கருத்தல்ல. பூமியிலும மற்றப் பொருள்களிலு முள்ளவைகளெல்லாம் நல்ல வாசனையே. ஆனால், மற்றைய தத்துவங்களுடைய சேர்க்கையினால், நற்கந்தம் துர்க்கந்த மாகிறதே யன்றி அவை சுவபாவமல்ல. அதெப்படி யென்றால், சுத்தமும, ஞானப் பிரகாசமு முள்ள ஜீவஸ்வரூபமானது, அவித்தையினுடைய சமபந்தத்தால் அசுத்தையும், அஞ்ஞானத்தையு மடைந்திருக்கிறது போலவாம.]

[மேற் கூறிய கருத்துக் கிணங்க, ஸ்ரீதர ஸ்வாமிகள் கூறியதாவது:—"இரசத்தின் சூக்ஷ்ம பாகம் என்னுடைய அம்சம்; அந்த அம்சமானது விபூதி யென்றுஞ் சொல்லப்படும். அந்த என்னுடைய அம்சமாகிய இரசத்திற்கு நானிருப்பிட மாகையால் "ஜலத்திலுள்ள இரசம் நான்" என்று கூறப்பட்டது. மற்றவைகளு மிதே அர்த்தத்தில் கிரகிக்கப்பட வேண்டும். கிடைத்தவரையில் உற்சாக மில்லாது இன்னும் வேண்டு மென்கிற ஆசை என்பது இவர் கொள்கை. ஸ்வஸ்திரி விஷயத்தி லுண்டாகும் காம விஷயத்திலுங் கூடத் தருமத்திற்கு விரோதமாயிருத்தல் கூடாது.] 8-11

"அருச்சுனா! சத்துவகுணத்தினா லுண்டானவைகளும், இராஜோகுணத்தினாலுண்டானவைகளும், தமோகுணத்தினாலுண்டானவைகளும், இந்த உலகத்தில் தேஹமாகவும், இந்திரியங்களாகவும், அனுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துக்களாகவும், அவைகளுக்குக் காரணங்க

ளாகவும் எந்தெந்த வஸ்துக்க ளிருக்கின்றனவோ, அவைகளெல்லாவற்றையும என்னிடத்திலிருந்தே உண்டானவைகளாக அறி. அவைகள் எனக்குச்சரீரங்களாகையினால என்னிடத்திலேயேஇருக்கின்றன வென்று அறியக்கடவாய. நானோ ஒருபோதும் அவைகளுக்கு வசப்பட்ட நிலைமை யுடையவனல்லன். அதாவது, மற்ற இடங்களில் சரீரம ஆத்மாவிற்கு வசப்பட்ட நிலையை யுடையதாக விருந்த போதிலும், ஆத்மாவின இருப்புக்குச சரீரத்தினாலும் உபகார மிருக்கின்றது. எனக்கோ வெனின, அவைகளினால் அவ்வாறொருவிதமான உபகாரமு மில்லை லீலையின் பொருட்டு தேகத்தைக் கிரகிக்கின்றேன."

["ஆகையால், இவவாறு சேதனுசேதனங்களாகியும் எனக்குச் சேஷ பூதங்களுமான எல்லா லோகமும அநந்தக் காலங்களில் என்னிடமிருந்தே உற்பத்தியாகின்றன; என்னிடமே இலயத்தை யடைகின்றன ஆகலின, நானே காரணதசையிலும், காரிய தசையிலும் எல்லாவற்றையும் சரீரமாக வுடையவனாகையினால் எல்லா விசேஷணங்களையுமுடையவனாக விருக்கின்றேன். ஆகையினால்,காரணமாக இருத்தலினாலும, ஞான முதலிய எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களின் கூட்டங்களினாலும், மற்றெல்லா விதங்களினாலும் உயர்ந்தவன்; என்னைவிட வேறான வஸ்து ஒருவிதமான கல்யாண குணத்தினாலும சிறந்ததில்லை. இவ்வாறுள்ளவனாகியும், மூன்று விதங்களான சத்துவம, இராஜஸ், தமஸ் என்னும குணங்களினாலுண்டான வஸ்துக்களைவிட எனக்கு அஸாதாரணங்களான கல்யாணகுண சமூகத்தினாலும அனுபவிக்கக் கூடியவைகளான எல்லாவற்றாலும மிகவும சிறக்கப் பெற்றவனும, எப்போது மொரே படித்தான சுவபாவத்தைப் பொருந்தினவுமான என்னை அந்த மூன்று குணங்களினாலுண்டானதாயும, மிகவும் ஆச்சரியங்களாயும, நிமிடத்திற்குள் அழியக்கூடியவைகளாயும், பூர்வீகத்தில் செய்த கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி தேகமாயும், இந்திரியங்களாயும், அனுபவிக்கத் தக்கவைகளாகியு மிருக்கிற வஸ்துக்களினால் மயக்கப்பட்ட, தேவதை, பசு, மனிதன், ஸ்தாவரம் ஆகிய இவைகளாகப் பிரிந்திருக்கிற இந்த உலக முணர்வதற்குத் தெரிந்து கொள்ளுகிறதில்லை.]

[மேற்கூறிய விஷயத்திற்கு அத்வைதகக்ஷியார் வேறே பொருள் விரிப்பா. அதாவது, "ஏஹிஃ பாவை மோஹிதம்" என்றது பிர

பஞ்ச மிவ்வாறு தோற்றமுடைய தென்னும் விஷயத்தைப் பற்றிய மயக்கமாம். என்னை? சிலர், "மாதா வயிற்றிலிருந்து பிள்ளை உதய மானவாறு ஈஸ்வரனிடமிருந்து உலகம் பிறந்தது" எனக் கூறுவாரு முளர். இது ஆரம்ப பக்ஷமாம். "இவ்வாறு சொன்னால் பிழையுண் டோ? எனின், தாய் கருப்பமடைந்து சுதனைப் பெறுவதற்குப் புரு டனது பீஜமும், அது வளர்தற்கு வயிற்று வெளியும், இவ் வெளி யுண்டாதற்குத் தேகமும், இவ் வெளியிடத்தில் தாயினமை முத லிய அளவில்லாத அசம்பாவிதங்க ளிருத்தலின் இது கூடாவாம்.]

பின்னுஞ் சிலர், "பால் தயிரானதுபோல ஈஸ்வரனே உலகமாயினது" என்று கூறுவர். இது பரிணாம பக்ஷமாம். "இவ்வாறு கூறினால் யாது குற்றம் பயக்கும் எனின், பால் கெட்டே தயிராகவேண்டுமே யல் லது கெடாது தயிராத லின்று. இங்ஙனம் ஈஸ்வரன் கெட்டு உலகமா யினு ரெனின், பின்பு ஈஸ்வரன் இல்லையென்றே சொல்ல வரும். ஆதலின், இஃதும் அசம்பாவிதமே.

வேறு சிலர், "உலகம் அநாதி நித்தியமாம்" என்பர். இது நித்திய பக்ஷ மாம். இங்ஙனம் கூறின் யாது குற்ற மெனருலோ, உலகம் சிருஷ் டிக்காக ஒருவனை வேண்டிற்றில்லை யாதலின் கர்த்தாவான ஈஸ்வர னைப்பற்றி யாரும் நினைக்கவேண்டுவதில்லை அல்லாமலும், அகர்த்தா ஜடமான உலகந் தானே வருதற்குங் கூடாதாகலின் இஃதும் அசம்பாவிதமாம்.

மேலுஞ் சிலர் மண் கடமுதலியவாகத் தோன்றியதுபோலவும், ஜலம் அலை முதலியவாகத் தோன்றியது போலவும், ஈஸ்வரனே உலகுயிர் களாகத் தோன்றியது" என்பர். இது விருத்திபக்ஷமாம் மண் கட முதலியனவாக விகாரமடைந்தவாறு, ஈஸ்வரனு மாங்கு விகார மடைந்தவ னென வரும். அவர் நிர்விகாரி ஆகலின், இஃதும் அசம் பாவிதமேயாம்.

"இவ்வாறாயின மற்றியாது உண்மை?" என்றால், கானலில் நீரும், கட்டையிற் கள்ளனும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும், கயிற்றில் அரவும் போலச் சொற்றேற்ற மாத்திரமாய் ஆரோபமாய் சாவாதிஷ்டான சைதன்னியமான ஈஸ்வரனிடத்தில் ஜீவ சடப் பிரபஞ்சங்களைத் தும விவர்த்த பக்ஷமாய் அநாதி நித்தியம்போலத் தோன்றி நிற்கு மாதலின், சகல சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களிலும் நானில்லை. அவை யென்னிடத்தி லிருக்கின்றன வென முற்சுலோகத்தினுற் கூறி, உளது இலது என்கிற விவகாரங்களுக்குச் சாக்ஷியாய் அவி காரியமான என்னை அறியமாட்டார்க ளென்பதாம். பிரமத்தினிடத் தில் யாவற்றும் விவர்த்தமன்றி யுண்மையில் சதகத்தை யுடையன

வாய் தனிப்பொருள்கள் அல்லவெனபதிலுணமை முன்னரே இரண்டாவது அத்தியாயததில கூறப்பட்டதைக கடைப்பிடிதது ஊகித்துக்கொளளுக.]

"கிருஷ்ணு! உலகத்தி லினபந்தரு மெப்பொருளுககும மேலாய் அந்தமில் பேரினபவடிவமாய, எந்நாளும் ஒரே ரூபமா யெழுந்தருளியிருக்கிற தேவரீரை விட்டு, பிராணிகள் மிகவும் இழிவுற்ற குணங்களின விகாரமாய அசாஸ்வதமாயுள்ள பண்டங்களை யனுபவிக்க விருமபுகிறாகளே; இதற கென்ன காரணம?"

"அருச்சுனு! சதவம், ரஜஸ், தமஸ் எனகிற முககுணங்களின விகாரமான இந்த மாயை யெனபது பொயயான விஷயத்தைச் சொலவதல்ல. இந்திரஜாலவிததை முதலிய விடஙகளில்கூடப் பொய்யான விஷயத்தை யுட்கொண்ட மெய்யறிவை யுண்டுபண்ணும்படியான சில மந்திரம ஔஷதம் முதலியவை யுண்டாகையாலே அங்கும் மாயாவி யென று வழங்குகிறாகள. எங்கும் ஒரு சொல்லுககு ஒரேவிதமாய்ப் பொருளுரைப்பது யுகதமாகையாலே இந்திரஜால வித்தையிலும மாயை யெனகிறது மந்திரம ஔஷதம முதலியவைகளைத்தான அஙகே பொய்யான விஷயததை மாயை யெனபெததனு லெனறால, மஞ்சததி லிருபபவா பேசககணடு மஞசம் பேசுகிற தெனறு வழஙகுவதுபோல், மாயையெனறு சொலலப்பட்ட மந்திரம ஔஷதம் முதலியவைகளின காரியத்தைக் கணடு மாயையெனறு வழங்குகிறது. ஆகையால், பிரகிருதி யெனனும் மாயையானது என்னுடைய லீலைக்காக எனனுலேயே ஏறபடுத்தப்பட்ட தாகையால் இதைக் கடப்பதற்கு ஒருவராலுமாகாது."

"கிருஷ்ணு! அதைக்கடக்கும் வழிதா னெது."? 13

"அருச்சுனு! சததிய சஙகல்பனுய்ப் பெருங்கருணை வள்ளலாய் எல்லா வுலகங்களையும சிறிதும் கைமமுதலைக் கோராமல் காப்பவனுகிய நம்மையே எவர்கள சரணுகப் பறறுவார்களோ அவர்கள் தான் குணவிகாரமான இம் மாயையைக் கடநது நம்மை உபாசிப்பார்கள்." 14

"ஓ! அருச்சுனு! பிராணிகளில் பாவஞ் செய்தார் சிலர்; மூடர் சிலர்; நராதமர் சிலர்; மாயையால் அறிவிழநதவர் சிலர்; அசுரத தன்மை யடைநதவர் சிலர்; இவவாருகிய இவர்கள் நம்மைச் சரணமடையார்கள். 15

இவர்கள் முதலிலிருந்து ஒருவரைப் பார்க்க ஒருவர் மகா பாபிகள். புண்ணியஞ் செய்தவர்களோ நம்மையே சரணடைந்து நம்மையே சேவிக்கிறார்கள். இவர்களும் அவ்வாறே ஆர்த்தனென்றும், ஜிக்ஞாஸுவென்றும், அர்த்தார்த்தி யென்றும், ஞானி யென்றும் நான்குவகைப்பட்டுத் தங்கள் தங்கள் புண்ணியச்சிறப்புக்குத் தக்கபடி முதலிலிருந்து ஒருவரைப்பார்க்க ஒருவர் அதிக சுகிர்தஞ் செய்தவர்கள். அவ்வாறு பஜிப்பவர் புண்யாத்மாக்கள். ஆர்த்தன் (கஷ்டத்திலிருந்து என்னைத் தியானிப்பவன்); ஜிக்ஞாஸு (ஞானத்தை அடைய விரும்பி என்னை நினைப்பவன்); அர்த்தார்த்தி (பிரயோசனத்தைக் கோரி பஜிப்பவன்); ஞானி (எந்தப் பிரயோசனமுமில்லாமல் பஜிப்பவன்.)" 16

"இவர்களில் ஞானிதான் மிகுதியுஞ் சிறந்தவன். ஏனெனில், அவன் என்னை யடையவேண்டு மென்று என்னையே எப்போதும் நாடியவனாய், மற்றொன்றிலும் பற்றின்றி விசேஷமாய் என்னிடத்தில்மாத்திரம் பக்தியுடையவனாயிருக்கிறான். மற்றவர்களோ தமது இஷ்டம் சித்திக்குமளவும் நம்மை நாடியிருந்து என்னையும் தாம் கோரிய பலத்தையும் விரும்பியிருக்கிறார்கள். ஆகையால், இவர்களைப் பார்க்க அவனே சிறந்தவன். ஏனெனில், அவன் என்னை யடையவேண்டியவனாகையால் எப்போதும் நம்மோடு அவனுக்குச் சேர்க்கை யுண்டு, இவர்களுக்கோ பயன் கைப்படுமளவுந்தான். அவ்வாறே, அவன் என்னைத்தவிர மற்றொன்றை விரும்பான். இவர்களோ, நம்மையும் விரும்பித் தமக்கென்று ஒரு பயனையும் விரும்புவார்கள். ஆகையால், இவர்களைப் பார்க்கிலும் அவனே சிறந்தவன். மேலும், நான் ஞானிக்கு மிகவும் இனியனாகிறேன். அதாவது, இனிமைக்கு இவ்வளவென்கிற முடிவு இல்லாமையால் அவனுக்கு நான் இவ்வளவுதானென்று சாவகாசமாக என்னாலும் சொல்லப்போகாதபடி ஞானிகளுக்குத் தலைவரான பிரஹ்லாதனுடைய பிரீதி பெரியபாம்புகளால் கடிக்கப்பட்டவனாயிருந்தாலும் எப்பொழுதும் பகவானை நினைப்பதினா லுண்டான ஆனந்தத்தி லிருந்துகொண்டு தன்னுடைய தேகத்தை அறிய வில்லையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே அவனும் எனக்குப் பிரியன்." 17

"இந்தச் சகலரும் சிலாக்கியமானவர்களே; (அதாவது; என்னிடத்திலிருந்துயாவர்களானால் சிறிதாயினும்கொள்ளுகிறார்களோ,

அவர்களை நான் எனக்கு எல்லாச்செல்வத்தையும் வழங்கிய பெருங் கொடையாளிகளாக நினைக்கிறேன்); ஞானியோ, எனது ஸ்வரூபத்தைத் தரிக்கின்ற ஆத்மாவென்றே எனக்குச் சித்தாந்தம். அது எதனாலென்றால், அவன் என்னைவிட்டுப் பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாததுபோல், நானும் அவனைவிட்டுப் பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டேன். ஆகையால், அவன் எனக்கு ஆத்மாவே.'' 18

''இவ்வாறு எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருத்தலே ஆத்மாவிற்கு ஸ்வரூபம்'' என்கிற ஞானவானாய் என்னைச் சரணம் புகுவதென்கிற விஷயம் சாமான்னியமாய்ச் சில ஜன்மங்களிற் செய்தபுண்ணியவசத்தால் வருவதல்ல. கேவலம் புண்ணிய ஜன்மங்களைத் தனையோ எடுத்த பிறகுதான் ''நான வாசுதேவனுக்கே ஆட்பட்டவன்; எனது ஸ்வரூபம் ஸ்திதி பிரவிருத்தியெல்லாம் அவனுடைய ஆதீனம்'' என்கிற நினைவு பிறந்து, ''நான் அடைய வேண்டும் பயனும், அப்பயனை யடைவிக்குமுபாயமும், மற்றும் நான் கோரியவெல்லாம் அந்த வாசுதேவனே'' என்று நம்மை உபாசிப்பன் அப்படிப்பட்ட பெருந் தன்மையோடு கூடிய புருஷன் கிடைப்பது லோகத்தில் மிகவும் அரிது.'' 19

''உலகத்திலுள்ளபுருஷர்கள் யாவருமே தங்களுக்குச்சுவபாவமான பூர்வஜன்ம வாசனைக்குத் தக்கபடி எப்போதும் சப்தாதி விஷயங்களில் ஆசைகொண்டு, அவ்வாறு தாம் ஆசைப்பட்டவைகளைப் பெறவேண்டி கேவலம் (என்னை யொழிந்த) இந்திராதி தேவர்களை யடுத்து, அத்தேவர்களுக்குப் பிரீதிகரமான சில நியமங்களை யனுஷ்டித்து அவர்களை அர்ச்சிக்கிறார்கள்.''

[மேற்கூறிய விஷயத்திற்கு ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—''சிலர் தமது பூர்வ ஜன்ம வாசனையால் மயக்கப்பட்டவர்களாய் அவரவர்கள் நிச்சயித்துக்கொண்ட தியானப் பற்றினாலே சத்துவஞான மற்றவர்களாய்த் தத் தம நியமத்தை முறையாகக்கொண்டு ஆத்மசொரூபமாய் விளங்கும் பிரஹ்மத்திற்கு அன்னியமான தேவதைகளைப்பூசிக்கின்றனர்.''] 20

''அவ்வாறே அவர்கள் அர்ச்சிக்குந் தேவர்களெல்லாம்நமக்குச் சரீரமென்று எந்த எந்த பக்தன் எந்த எந்தசிரத்தையோடு அர்ச்சிக்கவிரும்புகிறானோ, (அவன் என்னை யறியாமற்போனாலும் உள்ளபடியே என் சரீரத்தைத் தானே யர்ச்சிக்கிறானென்று நாம் நினை

த்து) அவனவனுக்கு அவ்வவ்விதமானசிரத்தையைதிடப்படுத்து கிறேன். ஆகையால்,இத்தகைய ஆராதனம ஈசுவர ஆராதனமென் பது நன்கு விளஙகும." 21

இப்படி நம்மா லருளப்பட்ட (நிர்விக்கினமான) சிரத்தையைக் கொண்டே, அந்த இந்திராதிதேவதையின் ஆராதனத்தைச்செய்து (என் சரீரமான) அத்தேவதையினிடத்தில் தான் கோரிய பயனை என்ன லளிக்கப் பெற்று அநுபவிக்கிறான், (ஆராதிக்கும்பொழுது இந்திராதிகள் எனககுச சரீரமென்கிற விஷயத்தை அவன் அறியா மற்போனாலும், உள்ளபடியே அது நம ஆராதன மாகையால் அவன் கோரிக்கையை நான் நிறைவேற்றுகிறேன்." 22

"ஆனால், இந்திராதிகளை யாராதிக்கும் அவ்வற்ப மதிகளுக்குக் கிடைக்கும அந்தப் பயனெல்லாம அற்பமாயும் முடிவுள்ளதாயு மிருக்கும். ஏனெனில், இநதிராதி தேவர்கள் அநுபவிக்கும் போகஙக ளெல்லாம் இவ்வளவென்றும், இத்தனை காலமென்றும் வரையறையுற்றவை யாகையால் அவ்விந்திராதி தேவர்கள் போகம் நசித்து நழுவும்பொழுது (அவர்களை யாராதிக்கும்) இவர்களும் நழுவுவார்கள். நம்பக்தர்களோ அதே கர்மங்களை நம் ஆராதனை யாக நினைத்து அற்ப பலன்களில் பற்றில்லாமல் நமக்கினிமை செய் வதே பயனாய் நம்மை யடைந்து மீண்டுந் திரும்பாமலிருக்கிறார்கள். ("மாமுபேத் கௌநதேயா புநர்ஜன்மம நவித்யதே" என்று மேலே அருளிச்செய்யப் போகிறானன்றோ?)

[குறிப்பு:— "அல்பமேதஸாம்" அதாவது, "அற்பபுத்தி யுள்ளவர் கள்" என்றமையால், இந்திராதி தேவதைகள் பரமாத்மாவிற்குச் சரீரமெனகிற ஞான மில்லாமல் அந்தத்தேவதைகளைப்பூசிக்கிறவர் கள் அற்பபுத்தி யுள்ளவர்கள். "அந்தவது" அதாவது, "முடிவை யுடையதாகவே" எனபது பொருள்.]

[ஸ்ரீதரஸ்வாமிகள் அபிப்பிராயம்:—"தேவதைகளுக்கே முடிவு ஏற் பட்டமையால் அவாகளை அடைந்தவாகளுக்கும் முடிவுண்டென பது திண்ணம்."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"முடிவையுடையது,அல்லது அற்ப காலமுள்ளது எனறு கூறுவர்.]

[கருத்து:—எந்தத்தேவதையைஎவ்வாறு வழிபடுகின்றார்களோ,அந்தத் தேவதைக்கு அதிகாரமாயுள்ள லோகத்தையும், அந்த லோகத்தில்

எந்தச் சுகத்தை யடையவேண்டுமோ அந்தச் சுகத்தையும் பெறுகி றார்கள். அந்த லோகத்தின் சுகமும் நிலைபேறுடையதன்று; அது ஓர் காலத்தில் முடிவையுடையதாகும். என்னை வழிபடின எக்காலத் தினு மழிவில்லாத சாஸ்வதமான பலனைப்பெறுவா னென்பதற்கு ஐயப்பாடில்லை.] 23

நான் சர்வகர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுபவனும், சர்வேசுவர னும், வாக்குக்கும் மனதிற்கு மெட்டாத சுவரூப சுவபாவமுடைய வனு யிருக்கச்செய்தேயும், கரைகடந்த கருணையாலும், அடியார்க ளிடத்தி லுண்டான அன்பினுலும, யாவரும் என்னைக்கண்டு பற்ற வேண்டுமென்று என் சுபாவததை விடாமலே வாசுதேவன் மைந்த னும் வநதவதரித்தேன். இவ்வாறு விகாரமில்லாத என் பரத்துவ த்தை யறியாமல், நான் இதற்கு முன்பு தோன்றாமல் மறைந்திரு நது இப்பொழுதுதான் கர்மவசத்தால் ஒரு இராஜகுமாரனும்ப் பிறந்து தோன்றியதாய் இம் மூடர்கள் நினைத்துவிடுகின்றார்கள். ஆனதுபற்றியே அவர்கள் என்னை ஆஸ்ரயிப்பது மில்லை; என்னை யாராதிப்பது மில்லை." 24

"கிருஷ்ணு! அவ்வாறாகில் தேவரீர் ஏன் அப்படி யாவர்க்கும் விளங்குவதில்லை?"

"அருச்சுன ! (ஜீவர்களுக்கேற்ற மானிடத் தன்மை முதலிய வற்றை யடைநதிருக்கை யென்கிற) மாயையால் நான் மறைக்கப் பட்டமையால யாவர்க்கும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. நான் இவ்வாறு மனுஷ்யாதிகளிடத்தில் வநது பிறநத மாத்திரத்தில் இந்த மூடத தன்மைவாய்நத மனிதா என்னைச சாதாரணமாய் நினைத்துவிடுகின் றனரே யன்றி, இநதிரன் வாயு இவர்களின் செயலையும, சூரியன் அக்கினி இவர்களுடைய தேஜஸையுங் கடந்து, உற்பத்தி நாசங்க ளற்று எல்லா உலகங்களுக்கும் முக்கியகாரணனுப்ச், சர்வேசுவரனு யிருக்கிற நான், பிராணிகளெல்லாம் ஆஸ்ரயிப்பதற்காக மனுஷ் யாதிரூபமாய் வநதவதரித்ததை அறிகிறதில்லை."

[முக்கிய கவனிப்பு:—இந்த 25-வது சுலோகத்திற்கு ஐந்து பாஷ்ய காரர்கள் பொருள் வெவவேறாகக் கூறியுள்ளார்கள். அதனைப் பின வருமாறு கண்டு தெளிக.]

["யோக மாயா ஸமாவருதஃ" என்றால், "யோகமாயையினலே மறைககப் பட்டிருக்கிறவன."]

இந்த வாக்கியத்திற்கு, [ஸ்ரீதரர் அபிப்பிராயம்:—"மனிதனு லுண் டாக்கத்தக்க தல்லாததும், இன்னவிதமா யுண்டாக்கலாமெனறு மனி

தன தனது மனதினல் நினைகதத் தகாததுமாகிய விசித்திரமான சிருஷ்டிமுதலான சகதி."]

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"குணங்களுடைய சேர்க்கையாகிய அல்லது "பகவச் சித்தா ஸமாதானம" எனபது யோகம். அதனு லுண்டானது மாயை."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:— "ஜீவனுடையத் தகுதியான மனுஷ்ய தேகததைப் பொருந்துவது யோகம். அதுதான மாயையென்று சொல்லப்படும். இது தருணம் நான அந்தத் தேகததைப் பொருந்தியிருககிறபடியால, லோக மாயையினுல் மறைவு பட்டிருக்கிறேன."]

[ஸ்ரீ மாத்துவாசாரியர், ஸ்ரீ ராகவேந்திரர் அபிப்பிராயம்:—"யோகத் திறமையாகிய வோருபாயம், அதனுலும் மாயையினுலும் சூழப்பட்டிருக்கிறேன."] 25

"இதுவரையில் கடநததும, இப்பொழுது நிகழ்வதும, இனி வருவதுமான சகலப் பிராணிகளேயும் நான் அறிவேன்; என்னே மாத்திரம் ஒருவனு மறிநதானில்லே; (அதாவது, என் சிநதைக் கெட்டிய பிராணிகளி லொருவனுகிலும் பரமபுருஷன்தான் இவ் வாறு யாவருந் தன்னே ஆஸ்ரயிக்கும்படி வசுதேவன் மைநதனுய் அவதரிததிருக்கிருனென்று அறிபவனிலலே.) ஆகையால், ஞானியானவன் கிடைப்பது மிகவரிது." 26

"விருப்பு வெறுப்பு எனகிற இரண்டாலு முண்டான சீதம் உஷ்ணம் முதலிய துவநதுவமென்கிற மோகத்தாலே சகலப்பிராணிகளும் பிறக்குமபொழுதே மயஙகிப் போகினறன; (என்ருல், குண விகாரமான சுகம துக்க மென்கிற துபந்துவங்களில் எநதெந்த விஷயத்தில் பிராணிகள பூர்வ ஜன்மங்களில் விருப்பமும் வெறுப்பும பாராட்டி வநதார்களோ, மறுபடியும அநதநதத துவந் துவங்களே விருமபப்பட்டவைகளாயும வெறுககப்பட்டவைகளாயுமிருந்துகொண்டு ஜனனகாலததிற்ருனே சகலப் பிராணிகளேயும் மயங்கச செய்கின்றன; இதனுல நமமை அடைநதபோது சுகிததும் நம்மைப் பிரிநதபோது துக்கிததும இருகக வேண்டியவைகளான பிராணிகள், அவற்றில் விருப்பத்தையும் வெறுப்பையும் பாராட்டுகின்றன. ஞானியோ நமமைக கிட்டியபோது இன்பமும், பிரிந்தபோது துன்பமே சுபாவமா யிருப்பன்; அப்படிப் பட்ட சுவபாவத்தோடு கூடிய ஞானியாக ஒரு பிராணியாவது உண்டாகிறதில்லே") 27

"எவர்களானால் பல பிறப்பும் பிறந்து அவைகளில அளவிறந்த் புண்ணியங்களைத திரட்டி அதனால (விருபபத்திறகும வெறுப்புக் கும காரணமாயும, நமமை நினைககவொட்டாமல்விரோதிப்பதாயும், அநாதிகாலமாய்த தொடாநததாயு மிருக்கும) பாவததை யொழிக் கிறார்களோ, அவர்கள் முன் சொனன புண்ணியததின வாசிக்குத் தககபடி நமமைச சரணமடைநது, குண விகாரமான மோகத்தி னின்றும விடுபட்டவாகளாய், ஜரா மரணம இவைகளை யொழிக்க வும பேரின்பத்தை அடையவும, நமமைக கிட்டவுமாக முயன்றவர் களாய்த, திடமான சஙகற்பததோடு என்னையே உபாசிககிறார்கள்."

"ஜரா மரணஙகளை யொழிததுப் பிரகிருதிக்குப் புறமபான ஆதமாவைக் காணவேண்டி எவர்கள் என்னை ஆஸ்ரயித்து முயறசி செயகின்றாாகளோ, அவர்கள் அநதக் கருமததையும, சகலவித அதயாதமததையும், அநதப் பிரஹ்மததையும அறிகின்றார்கள்."

[இதில், ஜராமரணங்களைப் போககடிததுக்கொளளுமாறு என்பதற்கு ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"பிரகிருதி விமுக்த ஆத்ம ஸ்வ ரூப தரிசனததின பொருட்டு, "ஞானத்தை அடைய விரும்பி எனனை நினைப்பவன."]

[ஸ்ரீ மாத்வாசாரியர், ஸ்ரீ ராகவேந்திரர் அபிப்பிராயம்:—"பக்தர்க ளில் உத்தமன, மத்திமன, அதமன என மூனறுவித பக்தர்களுண்டு. அவர்களில் உத்தம பக்தன்: ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரணாரவிந்த பக்தியைத் தவிர மோக்ஷ முதலிய வொனறிலும அவாவில்லாதவன்; மத்திம பக்தன்: மோக்ஷத்தில் விருப்புடையவன; அதம பக்தன்: சுவர்க்காதி பலனை அபேக்ஷிப்பவன."] 29

"என்னை அதி பூதமாகவும், அதி தெய்வமாகவும், அதி யக்ஞ மாகவும் எவர்கள் அறிகிறார்களோ அவர்கள் தங்கள் சரீரத்தை விட்டுப் போகுங காலத்திலும் தங்கள் கோரிக்கைக்குத் தக்கவாறு என்னையே நினைக்கின்றாாகள. (இம மூவருக்கும் நித்திய, நைமித் திகஙகளான மஹா யக்ஞாதிகள் செய்யவேண்டும கடைமையாயிருக் கின்றன.")

ஏழாவது அததியாயம

முற்றுப்பெற்றது.

எட்டாவது அத்தியாயம்

அக்ஷரபரப்ரஹ்ம யோகம்

அவதாரிகை

[ஏழாவது அத்தியாயத்தில் யாவரும் உபாசிக்கவேண்டிய பரப்பிரம்ம மான வாசுதேவன் சேதநாசேதனங்களுக் கெல்லாம் பதியென் றும், காரணனென்றும், ஆதாரனென்றும், எல்லாப் பொருளும் சரீரமாயிருக்கையாலே சர்வப் பிரகாரமாகவு மிருக்கின்ற அவன் எல்லாச் சப்தங்களுக்கும் பொருளென்றும், யாவரையும் ஆள்பவ னென்றும், சகல கல்யாண குணங்களாலும் அவனே மேன்மைப் பட்டிருக்கிறா னென்றும், சத்வ ரஜஸ் தமோ மயங்களான தேகமாயு மிந்திரியமாயும் மற்றும் புசிக்கும் பண்டங்களாயு மிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களால் அவன் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறானென்றும், மிகுந்த புண்ணிய வரத்தால் கிடைத்த பகவத் சரணாகதியாலே அம் மறைவு நீக்கப்படுமென்றும், புண்ணியத்தின் வாசிக்குத் தக்கபடி இவன் பண் ணும் சரணாகதியின் சிறப்பால் ஐசுவரியம், கைவல்யம், பகவத் பிராப்தியென்று பயன் வேறுபடுகையாலே அதற்குத்தக்கபடி பக்தர் களும் வேறுபட்டிருப்பார்களென்றும், எம்பெருமானை அடையக் கோரியவர் எப்பொழுதும் அவனையே நம்பி, அவனிடத்தில் விசேஷ பக்தியைச் செய்து, எம்பெருமானுக்கு மிகவு மினியனா யிருத்தலி னாலே அவன் யாவரிலும் சிறந்தவ னென்றும், அப்படிப்பட்டவன் கிடைப்பது அரிதென்றும் அருளிச்செய்து, இம் மூவர்களும் அறிய வேண்டு மவற்றையும் கைப்பற்றவேண்டு மவற்றையும், அவ்வாறு அறியவேண்டியதாயும், அடையவேண்டியதாயும், பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டவைகள் இந்த எட்டாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றன.]

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"கிருஷ்ணா! ஜராமரணங்களை யொழிப்பதற்காக எம்பெரு மானை யாஸ்ரயித்து யத்தனஞ் செய்யும் மோக்ஷார்த்திகளுக்கு அவ சியம் அறியவேண்டிய விஷயமான பிரம்மமாவதென்ன? ஆத்யாத் மிசமாவ தென்ன? கர்மமாவது யாது? இவைகளை அருளிச்செய்ய வேண்டும். மேலும் ஐசுவரியத்தைக் கோரியவர்களுக்கு அறிய வேண்டிய விஷயமான ஆதிபௌதிகமாவ தென்ன?" 1

"இவர்கள் மூவரும் அறியவேண்டியதான அதியஜ்ஞமாவதெ ன்ன? அந்த அதியஜ்ஞத்தின் தன்மை யெப்படிப்பட்டது? இவர்

கள் சரீரத்தை விட்டுப் போகுங் காலத்தில் சலியா மனததராய்த் தேவரீரை நினைப்ப தெப்படி? இவை யாவற்றையும விவரமாய் அருளிசசெய்ய வேண்டும." 2

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"அருச்சுனு! பிரமமாவது—பரமாக்ஷரம; அதாவது,-பிரகிருதியினின்றும விடுபட்ட ஆத்மசுவரூபம. ஆதியாத்மிகமாவது - பஞ்சாக்கினிவித்தையில அறியவேண்டியதாகச சொலலப்பட்டதும, ஆதமாவோடு சமபந்திப்பதுமான பூத சூக்ஷுமமும அதின் வாசனை முதலானதும. (ஆக இவ்விரண்டினும ஒன்றைப் பற்றவேண்டியதாயும ஒன்றை விடவேண்டியதாயும மோஹார்ததியானவன் அவசியம அறியவேண்டும.) காமமாவது - மானிடததன்மை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாய், சாஸ்திரததில, கூறியபடி ஸ்திரீகளுடன் புணர்ந்து வீரியத்தை விடுகை. மோக்ஷார்ததி இதையும வெறுக்கவேண்டியதாயும ஒழிக்க வேண்டியதாயும் அறியவேண்டும்."

'அருச்சுனு! ஐசுவரியார்த்திகள் அறியவேண்டியதாகச்சொன்ன அதிபூதமாவது: க்ஷரபாவம; அதாவது, ஆகாச முதலிய பூதங்களில் ஓர் விகாரமாய வேறுபட்டுத் தோற்றும சப்தம் பரிசம முதலிய குணங்களும் அவைகளின் ஆதாரங்களும். (இதை யறிவதாவது:—ஐசுவரியார்த்திகள் இவைகளைத் தங்கள் பேருக நினைக்க வேண்டுமென்பது.) அதிதைவமாவது--தெய்வததின்மீதிருப்பது; அதாவது, இநதிரன் பிரமன் முதலிய எல்லாத தேவர்களுக்கும் மேலாயிருப்பது; என்றுல், இந்திரன் முதலானோர் அனுபவிக்கு மவைகளைக் காட்டினும் விலக்ஷணமான சப்தாதி விஷயஙகளை யனுபவிக்கும் புருஷ னென்றபடியாம; (அதை யறிவதாவது:—அவ்வகைத்தான போகஙகளைப் புசிப்பவராகத் தம்மை ஐசுவரியார்த்திகள் நினைக்க வேண்டும.) அதிஎக்ஞமாவது—யக்ஞஙகளால் ஆராதிக்கப்படுகிற நான்தான். (இநத என்னை யறிவதாவது)—என் சரீரமான இநத இநதிராதிகளுக்கு அநதராதமாவா யிருக்கும என்னையே யக்ஞங்களால் ஆராதிப்பதாக இமமூவரும மகாயகஞும முதலான நித்திய நைமித்திக காமஙகளை அனுஷ்டிக்கும்பொழுதெல்லாம் நினைக்க வேண்டும் மென்றபடியாம.)

[மேற்கூறிய அபிப்பிராயத்திற்கு, அத்வைதமததததை உலகத்தில நிறுவிய ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளின் கருததை யீணடு விவரிப்பாம:—"நிர்க்குண பரப்பிரமமமே பிரமம. நிர்க்குண பரப்பிரமத்திற்

குச் சரீர சம்பந்தத்தால் அத்யாத்மம்; பிராணிகளின க்ஷேமத்தின் பொருட்டுச் செய்வது காமம; பிறப்பு இறப்புள்ள பொருளகளெல் லாம் அதிபூதம்; சூரியனிடத்தும் எல்லாரிடததும இருப்பவன அதி தெயவம, யக்ஞங்களெல்லாவற்றிற்கும் அபிமானியான தேவதையே அதியஜ்ஞம."] 3

"அருச்சுனு! மனுஷ்யாதிகளுக்கு மாறுதலகள உண்டாகும். சமஸ்த பிராணிகளுக்கும உறபததி காரணமான விஸர்க்கம கர்மம் எனப்படும. அதிபூதம் என்பது பரிணமிதத பொருள்கள். சப் தாதி விஷயங்களை அனுபவிககும புருஷன் அதிதெய்வதம். இநதத் தேகஙகளில நானே அதியஜஞன் (சாவ யஜஞஸ்களா லாராதிக்கப் பட்டவன்.)" 4

"அருச்சுனு! இப்பொழுது நாம சொலலப்போகிற விஷயம் இமமூனறு பேருககும வேண்டியதுதான். அநதிமகாலத்திலும என்னையே நினைததுககொண்டு சரீரததைவிட்டு எவன்போகிருனே, அவன் எனது சுபாவத்தை யடைகிருன். அதாவது, அபபொழுது என்னை எவவாறு நினைத்திருக்கின்ருனே அவ்வகைததான சுபா வததை யடைகின்ருன் மேலும, (ஆதி பரதன் முதலானோர் அந் திமகாலத்தில நினைததிருநதபடி மிருகங்களுக்குச சமானமான வடி வத்தை யடைநதாற்போ லென்றபடி.")

[குறிப்பு:—'என்னையே' எனறு கூறினதால், இதற்கு, ஸ்ரீதர சுவாமி கள்: "அந்தரியாமி ரூபமாயிருககிற பரமேசுவரனுகிய என்னையே" எனறும், ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள்: "பரமேசுவரனுயும், விஷ்ணுவாயு மிருககப்பட்ட என்னையே" எனறும் பொருள வெவ வேருக விரிததுக காட்டினர்.]

[என சுபாவத்தை யடைதறகு என்னையே நினைககவேண்டும். (கூரத் தாழ்வார்: ஸ்ரீ வரதராஜஸ்தலத்தில் இவவாறு கூறினுர:) "நான இறந்தால் என பெண்டு புத்திரர்களின கதி யாதாகுமோ?" எனறு தோறறும். அப்படிப்பட்ட யோசனையால என்ன லாபம் கிடைக் கும்? நான இப்போது சரீரத்தை விடின 'எனகதியென்னவாமோ?' எனறு தோனறுதன்றே? (இதுவனறி, எவவளவோ கஷ்டப்பட் டுச் சம்பாதித்த செலவமுமகூட வருமா? வராது. அவவாறே, பசுக் கள், பெண்டு, ஜந்ம சிநேகா எலலாருடைய சஙகதிகளும். பல காலம் தனக்காகப் பல பாடுகளைப் பட்டானெனறு எண்ணிச் சரீர மாயினும கூடச் செல்லுமா? அதுவும் ஆத்மாவை, "உன இச்சை போனபடிபோக" எனறுகூறிச்சுவஸதமாகப்படுத்திருக்கும். கடைசி

யில் ஆத்மா வொன்றே புண்ணிய பாபத்துடன் போகவேண்டி யிருக்கும். அப்போது சர்வேஸ்வரனையன்றி வேறொருவரும் கதியில்லை. இதனாலேயே ஸ்வாமி முடிவில் தன்னை நினைத்தால்தான் அந்தக் கஷ்டகாலத்தில் காப்பாற்றுகிறேன் என்று கூறினார்.] 5

[அவதாரிகை:—அந்திம காலத்தில் நினைக்கும் நினைவுக்கு, நினைத்த விஷயத்தைப்போன்ற நிலையை நினைப்பவனுக்குக் கொடுக்கை ஸ்வபாவம் என்கிற விஷயத்தைத் தெளிவாயருளிச் செய்கிறார்.]

"ஏ, கௌந்தேய! எவன் அந்தியகாலத்தில் எவ்வித சுபாவத்தை நினைத்துக்கொண்டு சரீரத்தைவிடுகின்றானோ அவ்வித சுபாவத்தை மறித்தபின்பு அடைகின்றான் அந்த நினைவோ முன்பு இவன் கோரிய விஷயமாய்த்தா னிருக்கும்."

["கிருஷ்ணா! "இந்த ஸ்மரணத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் சம்பந்தமென்ன?" [அருச்சுனா! அந்தியகாலத்தில் எந்த ஸ்வரூபத்தை யெண்ணிப் பிராணனை விடுகின்றானோ அவனுக்கு அடுத்த பிறவியில் அந்த ஸ்வரூபமே கிடைக்கும். இதற்கு உதாரணம் வருமாறு:—

"ஜடபரதரென்னும் ராஜருஷி, காட்டில் தாயை இறந்த மானகுட்டியைப் பார்த்து அதை ஒரு பொருளாக மதித்துப் பரிதாபமுள்ளவராய் அதைத் தான் கொண்டுபோய்க் காப்பாற்றி வந்தனர். தமது மரணகாலத்தில் "இதன் கதி எவ்வாறோ?" என்று நினைத்துக் கொண்டு தமது பிராணனை விட்டு, மறு ஜன்மத்தில் பூர்வஜன்ம வாசனையின்படி அப்படிப்பட்ட மான பிறப்பை யடைந்து, அந்த ஜன்மத்தில் பூர்வ ஜன்ம புண்ணிய விசேஷத்தால் ஹரியை யெண்ணிக்கொண்டிருந்து மறு பிறவியில் சிரேஷ்டமான மனிதப் பிறப்பை யடைந்து சற்கதி யடைந்தார். ஆகையால் என்னை நினைக்கின் என்னிடம் வரலாகும்.]

கிருஷ்ணா! எதனால் உன் ஞாபகம் உண்டாகும்? மரணகாலத்தில் உன்னை நினைக்க அவகாச மிருக்குமா? "பிராணப் பிரயாண ஸமயே கபவாதபித்தை: கண்டாவரோதன விதௌ ஸ்மரணம் குதஸ்தே" என்று ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்ததுபோல, மரண காலத்தில் கபவாத பித்தங்கள் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் உன் ஸ்மரணம் எவ்வா றுண்டாம்?" "அருச்சுனா! சர்வகாலம் எண்ணப் பட்ட பொருளே மனதில் பற்றியிருக்கும். அவ்வா றிருத்தலால் எவன் எதனை யெண்ணிச் சரீரத்தை விடுவானோ, அவன் அந்த ஸ்வரூபத்தை யடைவன். ஆகையால், புருஷன் முன்பு தான் எந்த விஷயத்தில் பழகியிருக்கின்றானோ அந்த விஷயமாகவே அந்திம

காலத்தில நினைவு உண்டாகுமாகையால் எப்போதும் நீ பிரயாணமா மளவும் தினந்தோறும நம்மை விடாமல் நினை. நாடோறும் நம் நினைவையே யுண்டாக்குவதான யுத்தம் முதலிய வர்ணாச்சிரமாசா ரத்தைச் சேர்ந்த சாஸ்திரோக்தமான நித்திய நைமித்திக கர்மங்க ளைச் செய். இப்படிப்பட்ட உபாயத்தாலே மனத்தையும புத்தியை யும் நம்மிடத்தில் வைத்து அந்திம காலத்திலும நம்மையே நினைத் திருந்தால் உன் இஷ்டப்பிரகாரம நம்மை யடைவாய்; இதிற சம் சயமில்லை.'' 7

''பார்த்தா! எவன் அப்பியாசத்தோடு கூடி மனதில் வேறொன் றை நினையாது திவ்விய ரூபனான மஹா புருஷனை ஸ்மரணை செய் கின்றானோ, அவன் அந்தப் பரம புருஷனையே யடைகின்றான்.'' 8

[அவதாரிகை.—இவவாறு தம்மை யடைய வேணடுமானால அந்திம காலத்தில் நினைக்கவேண்டு மென்று சாதாரணமாய் அருளிச்செய்து, அதற்காக முற் கூறிய மூன்று பேரும வேறுவேறு விதமாய் உபா சிக்க வேண்டு மென்பதை யருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார். அதில் ஐசுவரியார்த்திகள் உபாசிக்கவேண்டும பிரகாரத்தையு மருளிச் செய் கிறார். தினந்தோறும் நித்திய நைமித்திக காமங்களுக்கு விரோத மில்லாத சகல காலங்களிலும் உபாஸ்ய விஷயத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாகிய அப்பியாசத்தோடும், நாடோறும் யோகஞ் செய்யவேண்டுங் காலத்தில் மாத்திரம் கீழ்ச் சொன்னபடி அனுஷ் டிக்கும் உபாஸகமாகிய யோகத்தோடும் கூடி யிருத்தலாலே மனது மற்றொன்றையும் நாடாமல் அந்திமகாலத்தில திவ்விய பரம புருஷ னை நம்மை இனிச் சொல்லப் போகிறபடி நினைத்திருந்தால நம மையே யடையலாம.]

கருத்து.—இந்த விஷயத்தை முன்னர்க் கூறியுள்ள விஷயத்துடன் சோதனைப் பொருள் கொண்டால், மனதை ஈஸ்வர தியானத்தில் நிலைநிறுத்தப் பயின்றவன், இதர விடயங்களில் சென்ற காலத் தும், மனது ஈஸ்வரத்தியானத்தி னின்று நிலைபெயராது என்கிற பொருளே விளக்கிக்காட்டும.]

''அருச்சுனா! சர்வக்ஞனாய், அநாதிகாலமா யுள்ளவனாய், உல கத்தை யாள்பவனாய், அணுவான ஜீவனைக்காட்டிலும சிறியவனாய், எல்லாவற்றையும தரிப்பவனாய், யாவையும் படைப்பவனாய், ஒன் றோடும சேராத ஸ்வரூபனாய், பிரகிருதிக் கவ்வருகாயும், தனக்கே யானதாயு மிருக்கிற திருமேனியோடு கூடியவனாயிருக்கும் அந்தத் திவ்விய புருஷனை நாடோறும் பயில்கின்ற பக்தியுடன்கூடிய யோக

பலத்தாலே (நன்றாய்த் திருத்திச் சலியாமல் இருக்கிற) மனதைக் கொண்டு எவன் பிரயாண காலத்தில் புருவங்களுக்கு நடுவில் பிராணனை வைத்து அங்கே பகவானை இடைவிடாமல் சிந்திக்கின்றானோ அவன் அந்தப் பகவானையே யடைவான். 10

"வேதார்த்தங்களை யறிந்தவர்கள் எதை நாசமற்றதாகச்சொல் லுகின்றார்களோ, காமக்ரோதங்களை விட்டிருக்கின்ற யதிகள் எதை யடைகின்றார்களோ, எதை உணர விரும்புவோர் பிரமசரிய விரதத்தை அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அந்த ஸ்தானத்தைச் சுருக்க மாக உனக்குச் சொல்லுகின்றேன்." 11

[அதாவது, வைதிகர்கள் எதையானால் அக்ஷரமென்று (அதாவது, பருக்காமை முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாக) சொல்லு கிறார்களோ, வைராக்கியமுடையவரான யதிகள் எந்த அக்ஷரத்தைப் பிரவேசிக்கிறார்களோ, எதை யடையக் கோரியவர்கள் பிரஹ்மசரிய விரதத்தை யனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அந்த ஸ்தானத்தைச் சுருக்க மாய்ச் சொல்லுகிறோம். ஞானத்திற்கு வழியான செவி முதலிய எல்லாப் புலன்களையும் தம வியாபாரங்களினின்று நிவிருத்திசெய்து இருதய கமலத்தில் உறைகின்ற அக்ஷரமென்னும் நம்மிடத்தில் மனதை நிறுத்தி, யோகமென்னுந் தாரணையை யடைந்தவனும், நம் மிடத்தில்தானே சலியாமல் நிலைத்து, நமக்கு வாசகமான "ஓம்" என்னும் ஓர் அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு அதற் குப பொருளான நம்மைச் சிந்தித்துக்கொண்டு, தன் பிராணனைத் தலையில் வைத்துச் சரீரத்தைவிட்டவனுப எவன் போகின்றானோ, அவன் பரமகதியை அடைகின்றான்; அதாவது, பிறகிருதிக்குப் புறம்பாய், நமக்குச் சமமாய், மீண்டும் திரும்பவேண்டாத பரமாத் மஸ்வரூபத்தை யடைகின்றான்.]

[கருத்து:—மனுஷ்யர்களுக்கு வெளியிற் செல்ல வாயில்களுள்ளது போல இந்திரியங்கள் மனதிற்குத் துவாரமாயிருக்கின்றன. இந்தத் துவாரங்களை மூடி (எனின) இந்திரியங்களை அவற்றின் செயல்களி னின்று நிறுத்தி, இருதயத்தில் மனதைநிறுத்தி அதைச்சிரத்தில் சேர்த்து, யோகத்தைத் திடமாய் வைத்துக்கொண்டு, ஓம் என்னும் பிரமத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டும், என்னைத் தியானித்துக்கொண் டும் பிராணனைவிட்டால் பரமபிராப்ய வஸ்துவை அடையலாகும்] 12-13

[அவதாரிகை:— இவ்வாறு ஐசுவரியார்த்தியும் கைவல்யார்த்தியும் தாமடைய வேண்டிய பயனுக்குத் தக்கபடி எம்பெருமானை உபாசிக்கவேண்டும் பிரகாரத்தை இதுவரையில் அருளிச் செய்தனர்.

இனி, மோக்ஷார்த்தியான ஞானியானவன பகவானை உபாசிக்க வேண்டுமெ விதத்தை யருளிசசெயவா.]

"ஆரம்பித்த நாள்முதல நித்தியமாய் எப்போதும மற்றொன்றையும நாடாமல நம்மையே எவன் சிந்திக்கின்றானோ(என்றால், நாம் அவனுக்கு மிகவும இனி யோகமாகையாலே நம்மை நினைததாலொழியத் தன்னைத தரிக்கமாட்டாதவனாய்க் கேவலம் இன்பமயமான நம் சிந்தையை எவன் செய்கின்றானோ) அநத நித்தியயோகிக்கு நாம் எளிதில் கிடைக்கின்றோம். (அதாவது, எளிதில் அடையக் கூடிய நம் பாவமானது ஐசுவரியாதிகளையல்ல நாம் கொடுப்பது; மற்றபடிக் கேவலம அருமைப்பெரும பேறான நாமே எளிதில கிடைக்கிறோம்; என்றால், அவன் பிரிவைச சகிக்கமாட்டாமல் நாமே அவனை வரிதது நம்மை யடைவதற்கேற்ற பக்குவமான உபாய ஞானததையு மளிதது அதன் விரோதியையு மொழிதது நமமிடததில் இனிமையான பததியையும் உண்டு பண்ணுகிறோம்.)" 14

"அவ்வாறு நமமைக் கிட்டியவர்கள மறுபடியும எல்லாத துயரங்களுக்கு மிருப்பிடமான இநத அசாசுவதமா யிருக்கிற ஜன்மத்தை அடைவதிலலை. ஏனென்றால், இவர்கள் பெரிய மனதோடு நமது சுவரூபததை உள்ளபடியே யறிநது) மிகுதியும நம்மையே விரும்பி யிருததலாலே நம்மைப் பிரிநதால் தரிக்கமாட்டாதவர்களாய் நம்மைப்பற்றிக் கிடக்கிற மனதோடு நமமையே ஆதாரமாக நம்பி) உபாஸ்யனான நம்மையே பெருமபேறாக அடைகிறார்கள். 15

[அவதாரிகை:—ஐசுவரியததை யடைந்தவா மீண்டும திரும்புவதறகும பகவானை யடைந்தவா திரும்பாமைக்கும காரணம் இங்கே தெளிவாக விளக்கிக் காட்டப்படுகிறது.]

"ஓ! அருச்சுனா! பிரமமாண்டத்திற் குட்பட்ட சகல லோகங்களும் ஜீவர்களுக்கு மீண்டும் ஜனனங்களைக் கொடுக்கக்கூடியவை; ஓ! கௌநதேய! என்னை யடைநதாலோ மறுபிறப்பில்லை."

[அதாவது, பிரம்மாண்டத்திற் குட்பட்ட போகைசுவரிய ஸ்தானமான சகல லோகங்களும் திரும்புதலோடு கூடியவைகள். ஆகையால், ஐசுவரிய கதியையடைந்தவருக்குப் பேறான அந்த ஸ்தானங்கள் நசிக்கும்போது அவர்களுக்கும் நாசமுண்டாகாமற் போகாது. (சர்வஜ்ஞனாய், சதய சங்கல்பனாய், சகல ஜகத்திற்கும் உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களைச செய்பவனாய், பரமகாருணிகனாய், எப்பொழுதும் ஒரே ரூபனா யிருக்கிற) நம்மை யடைந்தவர்களுக்கோ

நாசமென்கிற வார்த்தையே யில்லாமையோடு மறு ஜன்மமுங் கிடைக்க மாட்டாவாம்.]

[மேற்கூறிய 16-வது ஸ்லோகத்தில 'மாமுபேத்யது' எனின், 'என்னை யடைந்தால்' என்று ஒரு பொருள் அன்றி, மாம்-லக்ஷ்மியை, உபேத்யது-ஆஸ்ரயித்தால், என்றால், தாயான லக்ஷ்மியை புருஷகார பூதையாய்ச் செய்துகொண்டால் பகவான் அவரது புருஷகாரத்தால் நமது தவறுகளை மன்னித்துத் தனது இடத்தில் வைத்துக்கொள்வன.] 16

[அவதாரிகை.—பிரமமலோக பரியந்தமான உலகங்களுக்கும் அவற்றுக் குட்பட்டவைகளுக்கும் எம்பெருமானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட உற்பத்தி விநாச காலங்களின் ஏற்பாட்டை அருளிச்செய்கிறார்.]

"மானிடர்முதல் பிரமனளவாகப் பிராணிகளுக்கு நம்மாலேற்படுத்தப்பட்ட "பகல் இரவு" என்கிற ஏற்பாட்டை யறிந்தவர்கள் ஆயிரம சதுர்யுகத்தைப் பிரமனுக்கு ஒரு பக லென்பார்கள். அவ்வாறே இராத்திரியும்." 17

"அதில் பிரமனுக்குப் பகல் வரும்போது மூவுலகத்துக்குட்பட்ட (சரீரம் இந்திரியம், மற்றும்போக்கிய வஸ்துக்கள் போகஸ்தானங்கள் ஆகிய) இவ்வியக்தங்களெல்லாம் அவ்வியக்தமென்கிற பிரமன்சரீரத்தி லுண்டாகின்றன; இரவாகும்பொழுது அவை அச் சரீரத்தில்தானே லயித்துப்போகின்றன." 18

"கர்மத்திற்கு வசப்பட்ட அந்தப் பூதக்கூட்டம் பகற்காலத்தி லுண்டாகி யுண்டாகி, இராக்காலத்தில் லயமடைந்து, மீண்டும் பகல் வந்தால் உண்டாகின்றன."

[அவ்வாறு நூறு வருடமானால் கடைசியான ஆயிரயுகத்தில் பிரம்மலோகத்தளவான உலகங்களும் பிரம்மாவும் கிரமமாய் அவ்யக்தம் அக்ஷரம் தமசு என்கிறவரையில் நம்மிடத்தில்தானே லயமாகின்றன. இவ்வாறு நம்மை யொழிந்த எல்லாவற்றிற்குங் கால வியவஸ்தையின்படி நம்மிடத்தில் உற்பத்தியும் நம்மிடத்தில்தானே லயமுமாகையால் உற்பத்தி விநாசங்கள் ஒன்று மொழிக்கப்போகாது; ஆகையால், ஐசுவரிய கதியைப் பெற்றவருக்கு மீண்டுந் திரும்புதல் வந்தே தீரும்; நம்மை யடைந்தவர்க்கோ அவ் வார்த்தையே கிடையாது.] 19

"அந்த அசேதன பிரகிருதியைக் காட்டினும் புருஷார்த்தமாகையா லுத்தமமாயும், ஞானாகாரத்தினாலே வேறேயாயும், பிரமாணத்தினாலும தெரியக்கூடாததினாலே காணப்படாததாயும், நித்

தியமாயுமிருக்கிற அந்த வஸ்துவானது காரிய காரணங்களுடன் கூடிய பஞ்சமகாபூதம முதலியவை நாசமடையும் காலத்திலும் நாசமடைகிறதில்லை.''

[அந்தச சேதன பிரகிருதியான புருஷன அக்ஷரனென்று சொல்லபபடுகிறான். அவனைப் பிரகிருதி விமுக்தாத்ம சுவரூபமாகிய பரமமான கதியென்று வேதமறிந்தவர்கள சொல்லுகின்றார்கள. எந்தப்பிரகிருதி விமுக்தமான (ஜீவ) ஆத்ம சுவரூபத்தை அடைந்து மீளுவதில்லையோ அந்த சுவரூபம் எனககு ஏவுதலுக்கு முக்கியமான பாத்திரமானது. அதாவது, மற்ற ஜடசேதனங்களும் என்னுடைய கட்டளைககுப் பாத்திரமானாலும, பிரகிருதி விமுக்தாத்மா என்னுடைய ஏவுதலுக்கு முக்கிய பாத்திர மென்பது கருத்து]

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—''அவ்வியக்த மென்பது பிரகிருதியென்றும், ஈண்டுக கூறிய சுலோகத்தில அவ்வியக்த மென்பது பரப்பிரம்ம மென்றும அறியத்தககது. 'ஓ மித்யகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம'' என்ற ஸ்லோகம் முதல்முந்திய 18-வது சுலோகம் வரையில் அக்ஷரத்தை (பிரஹ்மத்தை) அடைய உபாயஞ் சொல்லப்பட்டது.'']

''எவர் (எந்தப் பரமாத்மா காணப்படாதவரென்றும், நாசரகிதரென்றும் சொல்லபபட்டிருககின்றாரோ அவரைப் பரமபுருஷார்த்தமாக (மேலான பிரயோசனமாக) வேதங்கள் கூறாநிற்கும். எதையடைந்து திரும்புதலில்லையோ அந்த உத்தமசொரூபம் என்னுடையது.''

[அருச்சுனா! அது எனக்கு உத்கிருஷ்டமான இருப்பிடமாகவிருககிறது. பகவானுடைய அதிகாரத்திலிருப்பது பிரகிருதி, பிரகிருதி பத்தாத்மா, ததவிமுக்தாத்மா ஆகிய இந்தமூன்றும் பகவானுடைய நியமன ஸ்தானங்களாகவிருககின்றன. இவைகளில் மிகுந்த அதிகாரததைச் செலுத்துமிடம பிரகிருதிபநதரஹித சுததாத்மா; இவ்வகைச் சுததாதமாவாயினும் பகவானுக்கு அடங்கினதேயாம்.]

''எந்தப் பரம புருஷனிடத்தில் சகல பூதங்களும லயமடைகின்றனவோ, எந்தப் பகவானாலே இவையாவும் வியாபிககப்பட்டுள்ளனவோ, அந்தப் பரமபுருஷன வேறு பற்றில்லாத பக்தியாலே அடையத் தகுந்தவன்.'' 22

''தேகத்தை விடுவதான அந்தக்காலமானது எந்தத்தேவதைக்குரியதோ, அந்தக் காலாபிமான தேவதைகள் வசிககப்பட்ட உல

கங்களின் மார்க்கமாகச் சென்று நிஷ்காம கருமயோகிகள் பிறவாமையாகிய ஜன்மரஹிதத்தையும், காமிய கருமயோகிகள் தேவலோக போக முதலியவற்றைப் புண்ணியத்திற்குத் தக்க காலமளவும் அனுபவித்து மீண்டும் பிறவியை யடைவார்கள்." 23

"அக்கினி, தேஜஸ்ஸு, பகல், சுக்லபட்சம், ஷண்மாசம, உத்தராயணம, சம்வதஸரம முதலாகச் சொல்லப்படும் அத்தேவதைகளுடைய லோகஙகளின் வழியாய்ப்போகும பிரஹ்மஞானிகள் பரப்பிரமத்தை அடைகின்றார்கள்."

[கருத்து—முக்தி. சத்தியோ முகதி, கிரமமுக்தி என இருவகைப்படும. சத்தியோ முக்தி எனபன, ஆகாயத்தில பறக்கும் பட்சியானது தனககுப பசியெடுத்தபோது திடீரெனறு தனககு வேண்டிய பலாதிகளுள்ள விருட்சத்தைப பாாததுப பறந்து பழஙகளைப் புசிததுத் திருப்தி யடைவதுபோல, அதிவீர வைராககிய சாலியாகிய புருஷன தனககு முமூட்சுததுவம எனற லட்சண மாததிரததில் திடீரெனறு பறறுக்களை யெல்லா முதறிவிட்டுப் பிரஹ்ம ஞானத்தைக் கைபபற்றிப் பிரஹ்மானுபூதியில் பேரினப நிலையினினறும பெயராமல் வீற்றிருககும நிலைமையாகும

கிரம முக்தி என்பது:—ஒரு எறும்பானது மெல்ல மெலல ஒரு விருட்சததினமீதுகொமபுகளிலும் இலைகளிலும் சுறறிககடைசியாகப் பழத்தைக் கணடுபிடிதது உண்டு திருப்தி யடைவதுபோல, மெல்ல நாலுவிதத் தொழில்களிலும் [illegible]னறு முடிவில உணமைப் பதத்தை யடைந் தொடுங்கி உபசாந்த [illegible]மையைப் பெறுவதாம. இந்த மார்க்கந்தான மோக்ஷலோகத்திற்கு செல்லுமாாக்கம. இது அர்ச்சிராதி மார்க்கம்.] 24

"தூமம, இரவு, கிருஷ்ணபக்ஷம், ஷண்மாசம், தக்ஷிணாயனம் முதலாகச் சொல்லப்படும தூமாதி மார்க்கமாய்ச் செல்லுகின்ற புண்ணிய கர்மஞ் செய்தவன் சநதிர சமபநதமானகாநதியை யடைந்திருநது மீண்டுந திரும்பிவிடுகிறான்."

[நாருக்கு ஆறுமாதங் கொண்ட தக்ஷிணாயனம சுரருக்கு ஒரு இராப்போதாகலின் சநதிரப் பிரகாசத்தோடு கூடிய சுவர்க்கமென்றதற்குத தேவர்களுககு இராககாலமெனப் பொருள்கொள்க. புண்ணிய கருமஙகளைச செய்தவர்கள் சொர்க்க மநுபவிததுத் திருமபவும பிறப்பாக ளென்றதனல் பாப கருமஙகளைச் செய்தவர்கள் நரகமநுபவிததுத திரும்புவார்களென்பதும, சுவர்க்க நரகாதிகளை அடையததக்க மிகக புண்ணிய பாவ கருமஙகளை யியற்றாத க்ஷுத்

திர கருமிகள் இவகுத்தானே பிறநது பிறநது உழன்றுகொண் டிருப்பார்க ளென்பதுங் கொள்க.] 25

"மேற்கூறியவண்ணம சுக்கிலகதியென்கிற அர்ச்சிராதிமார்க்க மும், கிருஷ்ணகதி யென்கிற தூமாதி மார்க்கமும, உலகததிற்குச சாசுவதமாய் ஏற்பட்டவைகள. இவற்றுள் சுக்கில கதியாற் சென றவன் மீண்டும புநாஜனன மடைகிறதில்லை; கிருஷ்ணகதியாற்சென் றவன மீண்டும ஜன்மததை அடைகின்றான்." 26

"மேற்கூறிய இருவகையானமார்க்கங்களேயுமறிநத யோகியான வன் மோகததை யடையமாட்டான்; மற்றபடித் தனக்கென்று வகுத்த அர்சசிராதி மார்க்கததிலேயேபோவான். ஆகையால், அரு சசுன! நீதினநதோறும அர்சசிராதிமாாக்கத்தைச சிநதித்திருக்கை யென்கிற யோகததோடு கூடியிரு." 27

"வேதம, யாகம, தவம், தானம முதலிய புண்ணியங்களுக்கு என்ன பலன்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவற்றைப் பக வான் மகிமையை யறிநத யோகியானவன் உல்லங்கனஞ் செய்கின் றான்; அதாவது, இப் பலன்கள் புநர்ஜனன ஹேது என்று கருதி அவறறை அறபமாக நினைப்பான்; ஆதிகாரணமாய்ப் பரமோத கிருஷ்டமாய் விளஙகும பரப்பிரமத்தை யடைவான்."

எட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

இராஜ வித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்

[அவதாரிகை]

[உபாசிப்பவர்களின் வேறுபாட்டுக்குக் காரணமான விசேஷங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது உபாசிக்கவேண்டும் பரமபுருஷன் மகிமையையும் ஞானிகளுக்குண்டான விசேஷத்தையும் விசாரித்து, பக்திரூபமான உபாசனத்தின் சுவரூபம் சொல்லப்படுகிறது.]

"அருச்சுனு! அசூயை கொள்ளாமலிருக்கிற உனக்கு மிகவும் இரஹஸ்யார்த்தமான பக்தியென்னும் உபாசன ஞானத்தை அந்த ஞானத்தின் கதி விசேஷத்தோடுகூட இப்பொழுது சொல்லுகின்றேன். இதை யறிந்து அனுஷ்டித்தாயாகில் நம்மைச் சேரவொட்டாமல் தடுக்கிற சகல பாபங்களினின்றும் நீ விடுபடுவாய்." 1

"அருச்சுனு! நாம் சொல்லப்போகிற இந்த பக்தியானது வித்தைகளுக்கெல்லாம் இராஜாவாகையாலே இதற்கு இராஜவித்தையென்றும், இரஹஸ்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்கையாலேஇராஜ ரஹஸ்ய மென்றும் பெயர். நம்மோடு சேரவொட்டாமல் தடைசெய்கின்ற சகல பாபங்களையும் போக்கும்படி மிகவும் பரிசுத்தமானது; அறியவேண்டும் பொருளான நம்மைப் பிரத்யக்ஷமாய்க்காட்டக்கூடியது; அப்படி யிருக்கச் செய்தேயும் தர்மத்தினின்று நீங்காதது; (என்றால், தர்மமாவது மோக்ஷத்தைச் சாதிக்குமது; இந்த பக்தியானது தானே மிகவும் இனியதாய்க் கொண்டு அப்பொழுதே எம்பெருமானைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காட்டுகின்றமையால் தானே மோக்ஷ சுகத்தைக் கொடுத்தாலும் அதுவே தனக்குப் பயனாய் அதனுடன் நில்லாமல் உத்தம மோக்ஷமான நம்மையு மடைவிக்குமென்றபடியாம்) இவ்வாறு இனியதா யிருக்கையாலே செய்வதற்கும் எளியதா யிருக்கும். மற்றச் சாதனங்களைப்போலப் பலனை யளித்த போதே யழிந்துபோகாமல் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த பின்பும் அழியாம லிருக்கும்; என்றால், இப்படிப்பட்ட பக்தி ரூபமான உபாசனத்தைச் செய்பவனுக்கு நம்மைத் தந்த பின்பும் நாம் என் செய்தோமென்று எண்ணும்படியா யிருக்கு மென்றபடியாம்."

[குறிப்பு:—ஆரிய மகா ஜனங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள வித்தைகள் பதினெண்காம். இந்தப் பதினெண்கு வித்தைகளாலும் கொண்டாடப் பட்டுள்ளதும், அதிகப்பட்டுள்ளதும் மேற்குறித்த பிரஹ்மஞானமே யாதலின் இதனையே வித்தைகளுக்கெல்லாம் இராஜா வென்பார் 'ராஜவித்யா' என்றும்; இந்தப் பதினெண்கு வித்தைகளும், வெவ் வேறு பல சமயங்களால் மோகிக்கும் அச்சீவர்களைப் பரிபாகப் படுத்தி, முமூட்சுத்வ மேலிட்ட உத்தமாதிகாரிகட்கே தமது இரக சியப் பயனைச் சேஷித்து வைத்திருத்தலின் இதனை இரகசியங் களுக்கெல்லாம் இராஜ ரகசியமென்பார் 'ராஜகுஹ்யம்' என்றும், சரியை, கிரியை, யோக ஞானங்களென்கிற உத்தமமான சாதனங் களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமான தென்பார் 'உத்தமம்' என்றும்; சுத்த மென்று சொல்லப்பட்ட அனைத்தையும் பரிசுத்தமாக்குவ தென்பார் 'பரிசுத்தமானது' என்றும், (அத்-2, சு-16-ல) என்றுமுள்ள இயற் கையாகு சொரூபத்தை உள்ளவாறு பிரத்தியக்ஷமாய்க் காட்டுவ தென்பார் நானே நீ யெனப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டவல்ல என் றும்; இதுவே ஆரியர்கட்குரிய உயர்ஞான மென்பார் 'திரவியம்' என்றும்; சகல கருமங்களையும் நீக்கியும் நீக்காமலும் சுமமா விருத்த வல்ல தென்பார் 'காமம்' என்றும், எவ்விதங்களாகக் கூறப்பட்ட ஆனந்தங்களும் போலி யெனத் தீர்ந்த விடத்துண்டாம் நிரதிசய சுகப்பே றென்பார் 'தனதியற்கை இன்பமான நிரதிசயமானது' என் றும்; உதயம் அஸ்தமனம் என்பதின்றிச் சகோதயமாக விளங்கப் பட்ட தொன்றென்றுங் கூறியதாம்.] 2

"இவ்வாறு மிகவும் இனியனான நம் விஷயத்தில் செய்யும் பக்தி யானது இனியதாயும் நம்மை யடைவிப்பதாயும் அழிவற்றதாயுமிருக்க, இதைக் கைப்பற்றும்படியான நல்ல நிலையிலிருந்தும், விரைவில் ஆதரத்தோடு கைப்பற்றாதவர்கள் நம்மை யடையாமற் போவ தோடுமன்றி சம்சாரத்தில் தானே அழுந்திப் போகின்றார்கள்."

"சேதனம் அசேதனம் என்றிருவகையாயுள்ள இவ்வுலகங்கள் யாவும் எங்கும் மறைந்துரைகின்ற அந்தரியாமியான நம்மால் வியா பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; (என்றால், இவைகளைத் தரிப்பதற்காகவும் ஆள்வதற்காகவும் பதியாயிருந்து வியாபித்திருக்கிறோ மென்றபடி யாம்.) ஆகையால், சகல பூதங்களும் அந்தரியாமியான நம்மிடத்தி லிருக்கின்றன; நாமோ அவைகளி லிருப்பதில்லை. அதாவது, நம் நிலைமையைப்பற்றி அவைகளாற்சிறிதும் உபகாரமில்லை யென்றபடி யாம்" 4

"நாம் (அவைகளைத் தரிக்கும்பொழுது ஜலம்முதலியவற்றைத தரிக்கிற குடம் முதலியவைகளைப்போல) ஆதாரமாய்த் தரிக்கிறோ மென்பதல்ல; மற்றப்படி கேவலம நமது சஙகற்பமென்கிற இசசை யினாலே தரிக்கிறோம. பார்ததையோ சாவேசுவரனை நம்முடைய யோக மகிமையை, நம்மைத தவிர யாருக்காகிலும் எங்காகிலும் இப் படிப்பட்ட சக்தியுண்டா? சகல பூதங்களையும் தரிப்பவனாகிய நாம் அவைகளால சிறிதும சகாயத்தைப் பெறாமல் கேவலம் சஙகற்ப மாத்திரத்தால் அவைகளைத தரித்தும ஆண்டும பரிபாலித்தும் வரு கிறோமே; இதுவே நமமுடைய யோகமாவது."　　5

"அருச்சுனா! நிராதாரமான ஆகாசத்தில் பெருத்த வாயுவா னது இருநதுகொண்டு எங்கும வீசுகிறதைப்பார்த்தால் அந்தவாயு வின் நிலைமை நம் ஆதீனமெனறு அவசியம ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி யதாயிருககின்றதலலவா? அதுபோல, எலலாப்பூதங்களும் அவை களாற் காணப்படாத நமமிடத்தில நிலைபெறறிருக்கும."

"தாவரமாயும ஜஙகமமாயுமுள்ள எல்லாப் பூதஙகளும நாம ரூபஙகள கொண்டு பிரிக்கப்போகாமல கேவலம தமசு என்றுசொல லப்பட்ட (நம சரீரமான பிரகிருதியில நானமுகனுககு முடிவு நாளான கல்ப க்ஷயததில் நம சங்கலபத்தால் லயிக்கின்றன. மீண் டும் கலபாதியில் அவைகளை நாம படைககின்றோம."

[குறிப்பு:—"மாயாப் பிரதிபிம்பனான ஈசுவரனுககே பஞ்ச கிருத்திய காத்தத்துவ மாகையால, பிரம்மம் பந்த முத்தி விகாரங்கள் கடந்தது" எனபது ஸ்ரீ சங்கரர் கருததாகும்.]　　7

"விசித்திரமாய் விகாரப்படும நம் பிரகிருதியை எட்டுவகையாக விகாரப்படுததி, தேவர், திரியக்கு, மனிதர், தாவரம் என்கிற நால் வகைப் பூதங்களையும் குணமயமான அந்தப் பிரகிருதியினின்றும் அநதநதக் காலத்தில் சிருஷ்டிக்கிறோம."　　8

"அருச்சுனா! விததியாசமாய்ச சிருட்டிமுதலிய தொழில்களைச் செய்வதனால் நமககுக் கருணையின்மை முதலிய குற்றஙகள் வர மாட்டா."　　9

"ஏனென்றால், தேவனையும மனிதனையும் பிராணிகள விததியா சமா யுண்டாவதறகுக் காரணம ஜீவர்கள்செய்த பூர்வ காமமாகும்; நாமோ அந்த வித்தியாச விஷயத்தில் தட்டாம லிருக்கிறோம். ஆகையால், ஜீவர்களின் கர்மத்திற்குத்தக்கபடி நமபிரகிருதியானது

சத்திய சங்கல்பனாகிய நம்மால் கடாக்ஷிக்கப்பட்டதாய்ச் சராசரமா யுள்ள இச்சகத்தை யுண்டாக்குகின்றது.

[இவ்வாறு கர்மானுகுணமான நாம் சங்கல்பிக்கிறோ மென்கிற இந்த ஹேதுவினால்தான் உலகம் விசித்திரமாயிருக்கின்றது. இந்த ஜீவாத்மாக்களின் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி என்னுடைய பார்வை யாகிற காரணத்தினால் உலகம் மாறிமாறிவருகிறதாகையினால் நான் எஜமானனென்பதும், சத்ய சங்கல்பனென்பதும், தயை இல்லாமை முதலிய தோஷங்களற்றவ னென்பதும், மற்று மிவை முதலிய வசு தேவருக்குத் திருக்குமாரராக அவதாரஞ்செய்த பகவானாகிய என் னுடைய அசாதாரணமான சுவபாவங்களைப்பார். அவ்வாறேசுருதி யிலும் மாயைக்கு எஜமானனாகி யான் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்றேன். அந்தப்பிரபஞ்சத்தில் மற்றொருவன் மாயையி னால் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றான். மாயையைப் பிரகிருதியென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.] 10

"இவ்வாறு பூதங்களுக்கெல்லாம் மகேசுவரனாய், சர்வக்ஞ னாய், சத்தியசங்கல்பனாய், சகல ஜகத்திற்கும் முக்கிய காரணனா யிருக்கும் நாம் மிகவும் தயாளுவாகையாலே யாவரும் நம்மைப்பற் றிக் கடைத்தேறவேண்டுமென்று மனுஷ்யனாய் அவதரித்திருக்கின் றோம். இதை (தீவினையால் மதிகெட்ட) இந்தப் பிராணிகள் என்னை அறியமாட்டாமல் கேவலம் உலகத்திலுள்ள மனிதரில் இவனு மொருவனென்று சாதாரணமாய் [illegible]விடுகின்றன. என்றால், பூதங்களுக கிறைவனாகிய நாம் கருணையாலும் ஔதாரியத்தாலும் அன்பினாலும் இவ்வாறு மனிதனாய்த் தோன்றினோ மென்கிற இம் மேன்மையைச் சிறிது மோராமல், கேவலம் மனிதனாய்ப் பிறந்ததி னாலேயே நம்மை இகழ்கிறார்கள்."

"தயை முதலிய நம் மேன்மைக்கீடாக நாம் மனிதனாய் அவத ரிக்கிறோமென்பதை யறிய வொட்டாமல் மறைக்கின்றதாய், அரக் கர்தன்மையும் அசுரத்தன்மையும் பொருந்தியதாயுள்ள இப் பிரகி ருதிக்குள் அகப்பட்ட இந்தப்பிராணிகள்: தாம் கோரிய கோரிக்கை யொன்றும் நிறைவேறாமலும், எடுத்த காரிய மெதுவும் தலைக்காட் டாமலும், நினைத்ததெல்லாம் பழுதாய், (சராசரமாயுள்ள பதார்த் தங்களில் ஒன்றையும் உள்ளபடியே அறிய மாட்டாமையால்) எல் லாம் வியர்த்தமா யிருப்பதற்காக நினைத்துக் கெட்டுப்போகின்றார் கள்; என்றால், சர்வேசுவரனான நம்மைப் பிறருக்குச் சமமாக

எண்ணுமவன் நம் விஷயத்தில் எந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முயன்றாலும் பயன்படாவாம்.

[குறிப்பு.—பிரக்கியானம் பிரம்ம, அஹம் பிரமாஸ்மி, தத்துவமஸி, அயமாத்மா பிரம்ம என்கிற இருக்கு, யஜுர், ஸாமம், அதர்வணமாகிய நான்கு வேத மகா வாக்கியங்களிற் சாமவேத மகா வாக்கியத்தில் மற்றைய மூன்று மகா வாக்கியார்த்தங்களும் அடங்கி யிருத்தலால் தத்துவமஸி யென்ற அவ் வொன்றையே முக்தி யுபதேச முடிவரை யெனக் கொண்டு ஸ்ரீமத் பரமஹம்சரான ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் "தத்துவமஸி" என்றதற்கு "அது நான் ஆகிறேன்" எனச் சத்தமே பிரமாணமாகத் தமது அத்துவித பாஷியத்திற் செம்பொருள் விரித்தனர். ஸ்ரீமத் பரஹம்சரான இராமாநுஜாசாரியரும், ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியரும் தமது விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யங்களில் "தத்துவமஸி"க்கு "அதுபோல நீயாகிறாய்" என்றும், "அதன் தர்மமாக நீ ஆகிறாய்" என்றும், 'இவ' 'த்வம்' என்கிற உருபுகளை வருவித்துப் பொருள் விரித்தனர். ஆயின், இவ் வத்தியாயம் மூன்றாவது சுலோகத்திற் கூறிய பிரம சாயுச்சியமானது 'அது நீ யாகிறாய்' என்கிற செம்பொருட் பொருத்த முடைத்தாதலால் 'அது போல நீ யாகிறாய்' என்னும் விசிஷ்டாத்வைத ஞானமானது, பரமபத மடைந்து சாரூப மடைவதான பதமுத்தி ஞானமன்றிப் பகவானிங்குக் கூறும் இயல் ஞானமான பிரம ஞான மன்றென்பதை யறிவுடையோர் உய்த்துணர்ந்து கொள்வர். பரமபதத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனது சரீரத்திற்குச் சமமாகிய அப்பிராக்ருத திவ்விய தேகங்களை யுடையவர்களாய், பகவத் சந்நிதி முதலிய வைபவங்களினா லுண்டாகும் பரமானந்தத்தை யனுபவிக்க நேர்ந்த தருணத்தில் சங்கு, சக்கர, கதா, கட்க கோதண்ட பாணியாய ஸ்ரீ லக்ஷ்மி சமேதரா யிருக்கும் திவ்விய திருவிழாவைக் கண்ணுற்றுக் களிப்பதன்றி, அங்கும் அவனது ஆத்ம சொரூபமாகிய அவ்வியத்த அக்ஷரப் பிரம சொரூபத்தி லிரண்டறக் கலத்தலாகிய சாயுச்சிய மின்றாதலாற் பூரண முக்தியாகிய பிரம்ம சாயுச்சியத்தைக் கூறும் 'அது நீ ஆனாய்' என்ற ஸ்ரீ சங்கர பாஷியம்போல் மற்றையோர் பாஷியங்கள் சிறவாதென்பதாம். அன்றியும், "பிரக்கியானம் பிரம்ம" என்பதும் அந்த பிரக்ஞை நானாதலால் "அஹம் பிரமாஸ்மி" "அந்தப் பிரமம் நானாகிறேன்" என்பதும், அங்ஙனம் வாய்ந்த பிரம்மமாகிய ஆத்மாவே நானாதலால் "அயமாத்மா பிரம்மம்" அவ்வாத்மாவான நானே பிரம்மமென்கிற மூன்று மகா வாக்கியத்தைத் தமமுளடக்கி நிற்கும் "தத்துவமஸிக்குச் செம்பொருள் விரிக்காது மயக்கப் பொருள் கூறியது சாமானிய பதங்களின் பொருட்டாதலால் இவ்விடத்தில் பகவான் கூறிய வியல் ஞானமான பிரம ஞானத்தை இவ்வந்வய

முணராமையின "அது நீ யாகுய்' என்ற அதத்துவிதப் பயனே எவ விதத்தலுஞ் சிறந்தமை வச்சிரலேபமாக நாட்டப்பட்டது.

ஆனால், தத்துவமஸிக்கு ஸ்ரீ ராமாநுஜராதிய பெரியோர்கள் கூறிய பாஷ யங்களுக்குக் கீதையில் ஆதார மின்றோ வெனின், வாச்சியம், இலக்ஷியம் என இருவகையாம். அவற்றில், தத்துவமஸிக்கு வாச்சி யப் பொருள் விரிக்குமிடத்து தத்-அது, ஈசுவரனாகிய சமஷ்டி காரணோபாதிக மாயாப் பிரதிபிம்ப சைதன்னிய மென்றும், துவம் நீ, ஜீவனாகிய வியஷ்டி காரியோபாதிக அவித்தியாப் பிரதிபிம்ப சைதன்னிய மென்றுமாம். ஆயின், காரண காரிய உபாதிகட்கு ஐக்கியங் கூடாமையின் நீ யதுவாகிறு யென்னாமல், நீ அதுபோ லாகிறு யென்றும், நீ அதன் தர்மமாகிறு யென்றும் அவர்கள் கூறி யது பசுமரத்திற் கடாவியதோ ராணிபோன்று உறுதியே யெனக. இதனை மறுப்பதூவும் கூடாமையே யாம். பகவான் தத்துவமஸிக்கு, வாச்சியார்த்தமாகிய தனது விஷ்ணு சம்பந்தமான பரமபதத்தைப் பக்தர்கள் அடைவதாக உபாசன மார்க்கங்களை யுணர்த்தும் இடங்கள் தோறும், அதுபோல நீ யாகிறாய் எனகிற பாஷ்யமே மகா பொருத்த முடையதால் கீதையில் ஆதார மவர்க்கு மிகவு முள்ளது.

பின்னுந் தத்துவமஸிக்கு, இலக்ஷியப் பொருள் விரிக்கு மிடத்து, தத்-அது, சமஷ்டி காரணோபாதிகளை நீக்கியவிடத்துக் காணப்படுவதாம். நிருபாதிக பிரம சைதன்னிய மென்றும், துவம் நீ, வியஷ்டி காரி யோபாதிகளை நீக்கியவிடத்துக் காணப்படுவதான நிருபாதிக பர மாத்ம சைதன்னிய மென்றுமாம். ஆயின், அதுவென்றற்கும் நீயெ ன்றற்கும் சர்வஜ்ஞ உபாதி நாட்டத்தால் முன்னர் வாச்சியத்திலுண்டு போற காணப்பட்ட பேதமுற்று மிறந்து அதுவே நீ, நீயே அது வாகிறாய் எனகிற "அஸி" பத அர்த்தமான ஐக்கிய ஞானமுண்டா தலின் இலக்ஷியார்த்தத்தில் அதுவே நீயாகிறு எனகிற ஸ்ரீ சங்கர ருடைய அன்வயமே கீதையில் விதிகளுக்கெல்லாம் இராஜவித் தையாகவும், இரகசியங்களுக்குள் இராஜரகசியமாகவும் பிர்ம்மஞானத் தைச் சொல்லு மிடங்கள்தோறும் முற்றும் ஆதரிக்கப்பட்டுச் சிறப் படையும். சர்வேசுவரனாகிய ஸ்ரீபகவான், அருச்சுன நிமித்தமாக உலக ரக்ஷணார்த்தம் இந்நூல் சொன்னமையின் சாமானியமான வாச் சியார்த்தமட்டுங் கூறிவிடாது உண்மை முடிபுரையான இலக்ஷியார்த் தமுங் கூறியது அவர்தம் முழுமுதற் றன்மைக் குறித்தேயாமெனக. மேற்கூறிய விஷயங்களைப் பெரியோர்பாற் கேட்டுத் தெளிக. 12

"ஓ! அருச்சுன! மஹாத்மாக்களோ, தேவதைகள் சம்பந்த மான சுவபாவத்தை (சாத்துவிக சுவபாவத்தை) ஆசிரயித்தவர்க ளாய்ப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமானவனும் நாசமற்றவனுமான

என்னை யறிந்து வேறிடத்தில் மனதைப் பற்றாதவர்களாய்ப் பஜிக்கின்றார்கள்."

[அதாவது, எவர்கள் தங்களால் செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களின் கூட்டத்தினால் என்னையே சரணமாக அடைந்து எல்லாப் பாவங்களின் பந்தத்தைப் போக்கிக்கொண்டவர்களாகித் தேவதைகளினுடையதான சுபாவத்தை அடைந்த மஹாத்மாக்களோ அவர்கள் வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத - பேர் - வியாபாரம் - சுவரூபம். இவைகளை யுடையவனாயும், மிகுந்த தயையுடையவனாகையினால் சாதுக்களைக் காப்பாற்று நிமித்தம் மனிதனாக அவதாரஞ் செய்து மிருக்கிற என்னை யறிந்துகொண்டு, என்னிடத்தி லுண்டான பிரீதியின் மிகுதியினால் தங்களுடைய ஆத்மா மனது வெளி இந்திரியங்கள் இவைகளைத் தரிப்பதையே அடையாதவர்களாய், என்னைக் குறித்துப் பக்திசெய்வதையே பிரயோஜனமாக உடையவர்களாய்ப் பக்தி செய்கின்றார்கள்.] 13

"இந்திரிய நிக்கிரகம், சமம், தமம், தயை என்னும் தருமங்களோடு கூடினவர்களாய், எப்போதும் பிரம்மஸ்வரூபியான பகவானாகிய என்னைக் கீர்த்தனஞ்செய்கின்றவர்களாயும், ஸ்திரமானவிரதமுடையவர்களாயும், ஜாக்கிரதை யுடையவர்களாயும், பக்தியாலே என்னை நமஸ்காரஞ் செய்கிறவர்களாயும் உபாசிக்கிறார்கள்."

[அதாவது, மிகவும் (நம்மையே விரும்பியவ ராகையால்) நம்மைக் கீர்த்தனஞ் செய்தல், நம்மை யடைவதற்காகப் பிரயத்தனஞ் செய்தல், நம்மடிகளில் முடி சாய்த்தல் முதலிய செயல்களைச் செய்யாதபோது ஒரு க்ஷணமும் தரிக்கமாட்டாதவர்களாய், என்றால நற்குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் நமது திருநாமங்களை நினைத்துச் சரீரம் புளகித்து, சந்தோஷஞ்செய்ததால், (நாராயண! கிருஷ்ண! வாசுதேவ!) என்றிப்படிச் சொல்லிக்கொண்டும், அப்படியே அருச்சனை முதலிய நமது ஆராதனத்திலும் அதற்கனுகூலமாகத் திருக்கோயில் திருநந்தனவனம் முதலிய திருப்பணிகள் செய்வதிலும் திடமான உத்தேசத்தோடு யத்தனஞ் செய்துகொண்டும், பக்தியின் மிகுதியால் அஷ்டாங்கமும் படியும்படிப் பூமியில் தும்பு சேறு மணல் என்று ஒன்றையும் பாராமல் நம்மைக் கண்டவுடனே தடிபோல் விழுந்து தண்டஞ்சமர்ப்பிப்பவர்களாய், எப்போதும் நம சன்னிதியிலிருக்கவேண்டுமென்று அதற்காகத் தாமுள்ள நாளெல்லாம் நமக் கடிமை செய்வதே தொழிலா யிருப்பார்கள்.] 14

"வேறு சிலர் 'ஸர்வமும் வாசுதேவனே' என்னும் ஞானயோகத்தாலும்; சர்வம் பிரமமெனனும அத்துவித பாவத்தாலும்; வேறு சிலர், உபாசிய உபாசக பாவத்தாலும, சமஸ்த தெய்வ சொரூப பாவத்தாலும நானாவிதமாக என்னைச் சேவிக்கின்றார்கள்."

அனேகவிதமாகவும, தனித்தனியாகவும, ஜகதாகாரமாகவும் சமஸ்தப் பிரகாரமாகவும நாமிருப்பதாக நம்மை உபாசிப்பார்கள் அதாவது, எம்பெருமான், சிருஷ்டிக்கு முன்பு சூக்ஷ்மமாய் நாம ரூபங்களில்லாமலிருந்த சேதனாசேதனங்களைச் சரீரமாய்த் தரித்திருந்து, ஒரு கால விசேஷத்தில் "அனேக விதமான நாமரூபங்களோடு கூடிய ஸ்தூலமான சேதனாசேதனங்களைச் சரீரமாய்த்தரிக்கக்கடவேன்" என்று சங்கற்பித்து, தானொருவனே தேவர் திரியக்கு மனிதர் தாவரம் என்று விசித்திரமாயுள்ள உலகத்தை யெல்லாம சரீரமாகத் தரித்திருக்கிறானென்று நினைத்தவர்களாய் நம்மை உபாசிக்கிறார்கள்.] 15

"அருச்சுனா! ஜியோதிஷ்டோமம முதலிய யக்ஞமும், மஹா யஜ்ஞமும யானே; பிதருக்களை வளரச்செய்யும் 'ஸ்வதை' என்கிற அன்னமும யானே; தேவர்களுக்குப்பிரீதிகரமான அவிசும் யானே; மந்திரமும் யானே; வேள்விக்குரிய நெய் முதலிய ஓமத் திரவியங்களும் யானே; ஆஹவனீயம் முதலான அக்கினியும் யானே; ஹோமமும் யானே." 16

"மேலும, சராசர ரூபமான இவ்வுலகுக்கெல்லாம தாயுந் தந்தையும பாட்டனும்நானே; அல்லாமல், வேதங்களாலறியவேண்டியதான பரிசுத்த வஸ்து எதுவோ அதுவும் நானே; வேதத்திற்கு முதற்காரணமான ஓங்காரமும், இருக்கு - யஜுஸ் - சாமம் என்கிற வேதமு நானே." 17

"அருச்சுனா! ஆங்காங்கு அடையப்படும் இடமான சுவர்க்காதிகளும் நானே; தரிப்பவனும, ஆள்பவனும, பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்ப்பவனும, உறைவிடமும, இஷ்டத்தைத் தந்து அநிஷ்டத்தை யொழிக்கும புகலிடமும, இதஞ்செய்யுந் தோழனும, வஸ்துக்களின் உற்பத்திலய ஸ்தானமும, உண்டாவதும அழிவதும, அழிவற்ற முதற் காரணமும் நாமே." 18

"அக்கினி யென்றும சூரியனென்றும நானே தபிக்கிறேன்; கோடை முதலிய காலங்களில் நானே நீரை வரட்டுகிறேன்; அவ்

வாறே மழை காலத்தில் மழையைப் பொழிகிறேன்; பிராணிகள் எத னால் மரிக்குமோ அதுவும், எதனால் பிழைக்குமோ அதுவும் நானே; பலவாறாகச் சொல்லி யென்ன? சத்தும் நானே, அசத்தும் நானே, (என்றால், முக்காலத்திலு முள்ள சேதனாசேதனங்களைச் சரீரமாக உடையவனா யிருப்பவன் நானே) யென்பது திண்ணம்.'' 19

[அவதாரிகை:—இவ்வாறு எம்பிரானை அநுபவிப்பதே போகமென் றிருக்கும் ஞானிகளான மஹாத்மாக்களின் செயல்களைச் சொல்லி, அவர்கள் பெருமையையோ பின்னும் பெருக்குவதற்காக இங்கே அஞ்ஞானிகளான காம்யார்த்திகளின் செயலை யருளிச் செய்கிறார்.]

''முற் கூறியவர்களைப்போல வேதாந்த நிஷ்டையில் இல்லா மல் கேவலம் இருக்கு முதலிய மூன்று வேதங்களில் மாத்திரம் நிஷ் டை யுடையோருக்குத் திரைவித்தியர்க ளென்று பெயர். அவர்கள் வேதத்தில் சொல்லப்படும் கேவலம் இந்திராதியர்களை நோக்கிச் செய்யும் யாகங்களில் மிச்சமான சோமலதை என்கிற ஆட்டாங் கொடியினது சாற்றை வேத மந்திரங்களினால் ஓமஞ் செய்து, அந்த ரஸத்தைக் குடித்து, அதனால் சுவர்க்கத்துக்கு விரோதமான சகல பாவங்களையு மொழித்து, கேவலம் இந்திராதியர்களை மாத்திரம் உத்தேசித்துச் செய்த யக்ஞங்களைச் செய்து முடித்துச் சுவர்க்கத் தைக் கோருகிறார்கள் பிறகு அவ்வாறே துயர் தீர்ந்த சுகமாயுள்ள அந்த சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்து, அங்குண்டான திவ்விய போகங் களை நுகர்ந்து, பிறகு அந்த நுகர்ச்சிக்கு ஏதுவான புண்ணியங்கள் அழிந்தவாறே மறுபடியும் இம் மானிட லோகத்தில் வந்து சேரு கிறார்கள். இப்படி இவர்கள் வேதாந்தத்தில் தேறின ஞானத்தை யடையாமல் கேவலம் வேதத்தில் மாத்திரஞ் சொன்ன தருமங்களை யநுஷ்டிப்பதினால் சுவர்க்காதிகளான அற்ப பலன்களை யடைந்து அடிக்கடி போக்குவரத்துமா யிருக்கிறார்கள்.''

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—''சுவர்க்காதி அநுபவத்தில் பிரியமுள்ள வர்கள் வேதங்களில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட யக்ஞங்களிலே விசுவாதி தேவதாரூபனா யிருக்கிற என்னைப் பூஜிக்கிறார்கள்.'']

[ஸ்ரீதரர் அபிப்பிராயம்:—''மூன்று மறைகளையும் அத்தியயனஞ்செய் கிறவர்கள் அன்றி, அதில் அடங்கியுள்ள அர்த்த விசாரஞ் செய்கிற வர்கள் 'திரை வித்தியாள்,' என்றால், அந்த வேதங்களில் கூறியிருக் கிற விதமாய் யக்ஞாதிகளை அநுஷ்டிக்கிறவர்கள் தேவதாஸ்வரூப மாய் நானிருக்கிறே னென்பதை யறியாமல் பூஜிக்கிறார்கள்.''] 20-21

"அருச்சுனா! யாதொரு பயனையும் நாடாமல், (நம்மை நினையாமற்போனால் தரிக்க மாட்டாமையால்) எந்த வேளையும் கேவலம் நம்மையே சிந்தித்திருக்கும் மகாத்மாக்களோ, சமஸ்த கல்யாண குண ஸ்வரூபனும், சகல ஐசுவரிய சம்பன்னனுமுள்ள நம்மைப் பல்படியாலும் பரவுகின்றார்கள். அப்படி நம்மோடு நித்தியமான நிலை தங்களுக்கு வேண்டுமென்று கோரின அவர்களுக்கு, நாம் (நம்முடன் சேர்க்கையாகிற) யோகத்தையும் (மீண்டு திரும்பாமையாகிற) க்ஷேமத்தையும் தருகிறோம்." 22

"இந்திராதி தேவதைகளிடத்தில் பக்தி சிரத்தையோடு கூடினயாதொரு ஜனங்கள் அந்தத் தேவதைகளை ஆராதித்தாலும் அவர்களுமென்னையே ஆராதித்தவர்களாகிறார்கள். எவ்வாறெனில், இந்திராதி தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமாகையாலும், இந்திரியாதிசபதங்களுக்கு நானே விஷயனாகையாலும், அந்தந்த தேவதா சரீர ஆராதனையானது சரீரியான என்னை யாராதித்ததாகிறது. ஆனால், அவர்கள் சாக்ஷாத்தாக ஆத்மாவான என்னை யாராதிக்கவில்லை; அந்தந்த தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமென்று தெரிந்து ஆராதிக்கவில்லை. ஆகையால், இவைகளைக் கிரமமான விதமாய் என்னை ஆராதிக்கவில்லை."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"அன்னிய தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ள யாதொரு ஜனங்கள் (பலன் கிடைக்கிற தென்கிற) நம்பிக்கையுடன்கூடி ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்களும் என்னையே ஆராதிக்கிறவர்களானாலும் அஞ்ஞான பூர்வமாய் ஆராதிக்கிறார்கள்." 23

"சமஸ்த சிரௌத ஸ்மார்த்த கருமங்களை யநுபவிப்பவனும் அவற்றிற்குப் பிரபுவும் நானே. என் யதார்த்த பிரம தத்துவத்தை யுணராதவன் மேற்கூறிய கரும பலானுபவத்திற்கு ஸ்தானமான சுவர்க்கலோகத்திலிருந்து மீண்டும் மர்த்திய லோகத்திற்கு வருகின்றான்." 24

[கிருஷ்ணா! இஃதென்ன ஆச்சரியம்? எல்லாரும் கர்மத்தைச் செய்யாநிற்க, அதில் நினைவு வேறுபட்டால் சிலர் அற்பபலன்களை யடைந்து தவறிப்போவதும், சிலர் நித்தியானந்த பதமான மோக்ஷத்தைப் பெற்று மீட்சி யில்லாமற்போவதுமா யிருக்கின்றார்கள். அஃதென்ன?"

"அருச்சுனா! நீ கேட்ட வினாவிற்கு மிகவும் மன மகிழ்ந்தேன். ஆனால், நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக."

"இந்திராதிகளைக் குறித்துச் செய்கிறோமென்கிற சங்கற்பத்தோடு யக்ஞம் முதலிய காம்யங்களைச் செய்பவர்கள் இந்திராதிகளை யடைகின்றார்கள்; பித்ருக்களைக் குறித்துச் செய்பவர்கள் பித்ருக்களை யடைகின்றார்கள்; யக்ஷ ராக்ஷஸ பிசாசாதிகளைக் குறித்துச் செய்பவர்கள் அந்த பூதங்களையே யடைகின்றார்கள். எவர்கள் அந்த யக்ஞங்களையே "அந்தந்த தேவ பித்ரு பூதங்களுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ள பரமாத்மாவை யாராதிக்கக் கடவோம்" என்கிற சங்கற்பத்தோடு நம்மை ஆராதிக்கின்றார்களோ அவர்கள் நம்மையே யடைகின்றார்கள்." 25

"தேவாதிகளைப் பூஜிப்பவர்கள் அவர்களை யடைந்து, அவர்களோடு இன்பத்தையனுபவித்து, அவர்கள் அழியும்போது தாமும் அழிகின்றார்கள். நம்மைப் பூஜிப்பவரோ ஆதியந்தமில்லாமல் சர்வஜ்ஞனாய், சத்தியசங்கற்பனாய், எல்லையில் சீரான அநந்த கல்யாண குணங்களுக்குப் பெருங்கடலாயுள்ள ஈறிலின்பமான நம்மை யடைந்து மீண்டும் திரும்பாமலிருக்கின்றார்கள். மேலும், எளிதில் சம்பாதிக்கக்கூடிய திருத்துழாய் முதலிய பத்திரத்தையோ, புஷ்பத்தையோ, பழத்தையோ, ஜலத்தையோ, எதையாகிலும் எவனாகிலும் பக்தியோடு நமக்குச் சமர்ப்பித்தானாகில், (அவ்வாறு சமர்ப்பிக்கிறதே புருஷார்த்தமென்கிற பரிசுத்த நினைவோடும் பக்தியோடுங்கூடிச் சமர்ப்பித்த) அதை நாம் சர்வேசுவரனாய், சகல லோகங்களையும் படைத்துக் காத்து அழித்து விளையாடுபவனாய், ஆசைப்பட்டதெல்லாம் அடைந்தவனாய், நினைத்ததைச் செய்து முடிக்கவல்லவனாய், எல்லையில்லாத பெருமையும் எண்ணிக்கையுமற்ற கல்யாண குணங்களையுடையவனாய்த், தனக்குத்தானே ஈறிலின்பமான சுவரூபத்தில் இன்புறுவனா யிருந்தோமாகிலும் கிடையாதது கிடைத்தாற்போல மிகவும் ஆதரவோடு அவற்றை அங்கீகரிக்கிறோம்."

[குறிப்பு:—பகவானுக்குப் பத்திரம் முதலியவற்றினால் சமர்ப்பித்துப் பேறு பெற்றவர் பலருளராயினும் நால்வரைக் குறிப்பிடுமென்பதே பெரியோர்களின் துணிபு. மேற்கூறிய 'நால்வரின்' சிறப்பைப்பற்றி ஈண்டு அடியிற் குறிப்பிட்ட கதைகளினாற் கண்டு தெளிக. அவையாவன:—

திரௌபதியினிடம் அவள் உண்பதற்கு முன் எத்தனை பெயர் ஆனாலும் அவர்களுக்குப் போஜன மிடுவதற்குத் தகுந்த பாத்திர மொன்றுளது. துரியோதனனுடைய பிரேரணையால் துர்வாசமுனி

பாண்டவர்களைச் சபிக்கும் பொருட்டு திரௌபதி உண்ட பிறகு அநேக சிஷ்ய கூட்டங்களுடன் அவ்வனத்தில் எழுந்தருளினார். அது தருணம் திரௌபதி "பசியின் கொடுமையால் நலிந்திருக்கும் இப் பெரியோர்களை யெவ்வாறு ஆராதிப்பேன்?" என்று விசன முறுகையில், **ஸ்ரீ** கிருஷ்ணபரமாத்மா இவ்விதத்தை யுணர்ந்து, அவ்விடத்திற்கு வந்து தமக்குப் பசியெடுக்கிறதென்றும், இது தருணம் ஏதேனும் கொடுக்கும்படியும் கேட்டனர். அவள் "ஒன்று மில்லை" என்று கூற, சமையல் செய்த பாத்திரத்தில் பார்க்கும் படி கட்டளை யிட்டனன். அவள் தான் சுத்தஞ் செய்த பாத்திரத் தில் அவ்வா றிராதென்றெண்ணி, ஆயினும் அவ்வாறே பார்க்கை யில் ஒரு நாதறுண்டு அகத்திக்கீரை அகப்பட்டது. அதுவும் ஸ்ரீகிரு ஷ்ணனது மாயையென்று எண்ணினவளாய் அந்த இலையைக் கிருஷ் ணனது கரத்தில்தந்தனள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதனை யுண்ட வளவில் துர்வாசாதிகளின் வயிறுகள் வெடிக்கும்படி ஆயாஸ முண் டாகி, இவர்களைப் பங்கப்படுத்தவந்த தாங்களே பங்கப்பட்டுப் போயி னர். இக் கதையினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஒரு பத்திரத்தினால் திருப்தி யடைந்தா ரென்பது பெறப்படும்.

கஜேந்திர ஆழ்வான்: *தடாகத்தில் தாமரைப் புஷ்பத்தைக் கண்ணுற் றுப் பூர்வ ஞானத்தால் அந்தப் புஷ்பத்தைப் பகவானுக்குச் சமர்ப் பிக்க வேண்டுமென்று விருப்புற்று மடுவில் இறங்கியபோது, முதலை யால் அநேக நாளாகப் பீடிக்கப்பட்டிருந்தும் அந்தப் புஷ்பத்தை மாத் திரம் விடாமல், "ஓ! தயாநிதியே! எவ்வாற்றாலும் இந்தப் புஷ்பத் தைக் கொண்டு போம்" என்று பலவாறு இரங்குகையில், பக வான் கருணைகூர்ந்து பிரத்தியக்ஷமாய் முதலையைக் கொன்று கஜேந் திரனை ஆட்கொண்டான் என்பது சரிதம்.*

சபரி *என்னும் வேடப்பெண் ஸ்ரீ ராம[illegible]த்துள்ள அன்பின் மிகுதி யால் காட்டிலுள்ள பழங்களைப் [illegible]த்துக் கடித்து ருசிபார்த்து 'நல்ல கனிவர்க்கங்களை எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்' என்று கருதிச் சேமித்து வைத்து, பிறகு ஸ்ரீ ராமருக்குச் சமர்ப்பிக்க அவர் அந்தப் பழங்களை உவகையுடன் புசித்தனர்.*

ரந்தி தேவன் *தான் அடைந்திருந்த சகல செல்வங்களையுந் தானஞ் செய்துவிட்டு, நாற்பத்தெட்டு தினங்கள் அன்னம் புசியாமல் ஜலத் தைக் குடிக்கச் சித்தமா யிருக்கையில், பகவான் வேற்றுருவமாக வந்து பசியென்று முறையிடுகையில், 'அதிதியின் உயிரைக் காத்த லே சிரேஷ்டம்' என்றெண்ணி அந்தப் புனலை அரசன் பகவானுக் குச் சமர்ப்பித்தான். அதனால் பகவான் கிருபை கூர்ந்தனர். இந்தத் திருஷ்டாந்தங்களினால் எந்தப் பொருளாயினும் பக்தியுடன் செய்*

தால பகவானுக்கு எவவளவு சந்தோஷம் உண்டாமெனபது உணரற் பாலது.] 26

"கௌந்தேயா! நீ செய்யும கருமத்தையும், புசிக்கும் பதார்த் தங்களையும், செய்யும் அவிசையும், தானஙகளையும, தவத்தையும் எனக்கு ஆரப்பிதஞ செயக." 27

"நீ மேறகூறியவகையே. நிவிருததி மார்க்கத்தோடு கூடிய ஆதமாவுடையவனுயின் கர்ம சமபநதமான சுபாசுப பலன்களி னின்று தபபிததுககொளவாய்; அப்படிக கர்ம பலன்களினின்று விமுக்தனுன பின்னர் என் இடமான மோக்ஷததைதயடைவாய." 28

"நான் சர்வ பூதஙகடகும் சமமானவன்; எனக்குப் பிரியனு யினுங துவேஷியாயினுங் கிடையான். எவன் பக்தி சிரத்தையுடன் என்னைத துதிககினருனே அவன் என்னிடத்திலிருப்பவன்; அவ னிடததில நான் அநுக்கிரக ரூபனுயிருப்பேன." 29

"அதிக துராசாரமுடையவனுயினும் அன்னியதேவதையைப் பஜியாதவனுய் என்னையே துதிப்பானுயின் அவன் தெளிவான மன நிச்சயமுளளவனுகையால அவன் சிரேஷ்டனுகவே தெரிந்துகொள் ளத்தக்கவன்."

[அதாவது, அநதநத ஜாதிகளில் பிறந்தவனுக்கு, எங்தெந்த நனடத் தை அங்கீகரிக்கத்தக்கதோ, எது விடத்தக்கதோ, அவைகளை மீறி நடப்பவனுக விருந்தபோதிலும், கீழ்ச் சொலலியபடி பக்தி செய்வ தொனறையே பிரயோசனமாக வுடை யவனுய்ப் பக்தி செய்கிருனே யானுல், அவன வைஷ்ணவர்களுக்குள் சிறந்தவனுகவே பஹு மானஞ் செய்யததக்கவன, அதாவது, கீழ்ச் சொல்லியவாகளுடன சமானமானவன் அஃதெப்படி யெனருல், அவன செய்யும் வியவ சாய மபபடிப்பட்டது. அதாவது, "சகல ஜகததிற்குங் காரணமாய் பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந் நாராயணனே சராசரஙகளுககு மிறைவன, எனக்குத் தெய்வம், என ஆசான, என தோழன, எனககினியன" என றிவவாறு ஒருவராலும அடையப்படாத விவசாயத்தை யடைந்து அதற் கேறறபடி யாதொரு பயனையும் விரும்பாமல் நமமையே கதியாய் அடைந்திருக்கினருன. ஆகையால், இப்படிப் பட்ட விவசாயமும அதறகேற்ற செயலுமா யிருக்கு மவன, அறப ஆசாரத்தைக கைவிட்டானெனறு அதறகாக அவனை ஆதரிககாம விருககப் போகாது, மற்றபபடி வெகுமதிககத தக்கவனே யாம். நமமிடததில் பிரீதியால நம்மை யடைந்தவன தன பாவத்தை யொழிக்கினறமையால இரஜோ குணததையும தமோ குணத்தையும் வேரோடு களைந்து தர்மாதமாவாய விடுகினருன, எனருல, யாதொரு

விரோதமு மின்றி நம்மை யடையவேண்டு மென்கிற எண்ணங் கொண்டு ஆதலால் நம்மை யடைவதற்கு விரோதமான துராசாரத்தி னின்று நீங்குகிறான்.]

30

"ஓ குந்தீ புத்திரா! இவ் விஷயத்தில் நீ பிரதிக்ஞை செய்யலாம். நம் பக்தியி லீழ்ந்தவன் விரோதமான நடவடிக்கைகளைச் செய்துவந்தபோதிலுங் கெடுதியடையமாட்டான். மற்றப்படி பக்தியின் பற்றினால் சகலமான விரோதிகளையும் போக்கடித்து எந்நாளுந் துராசாரத்தினின்று விலகினவனாய் விரைவிற் பரிபூரண பக்தியை யடைவான்."

மேலே கூறியவாறு துராசாரமுடையவனாயினும் பகவத் பக்தன் கெடாததற்குக் காரண மியாதெனின்,

திருச்சந்த விருத்தம்.

"இரந்துரைப்ப துண்டுவாழி யேமசீர் நிறத்தமா
வரந்தரும் திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகின் மன்னுசீர்ப்
பரந்தசிந்தை யொன்றிநின்று நின்னபாத பங்கயம்
நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீநினைக்க வேண்டுமே."

என்றவாறு தன் பக்தன் பிரார்த்தித்தால் குற்றத்தையுங் குணமாகவே கொண்டருளுவான். பகவான் அவ்வாறருளிய பின்னர்ப் பக்தன் ஒரு விதத்தாலுங் கேடடைதலில்லை. ஆயின், பகவான் தன் பக்தனது குற்றத்தை நோக்காது அவன் பிரார்த்தித்தவாறே யருளுவானோ வெனின்,

முதலாயிரம்

"தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரை யாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்பர்போலும், மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்கண் வைத்த, என்னுடைய திருவரங்கற்கன்றி யுமற் றொருவர்க்கா ளாவரே."

[என்றவாறு பக்தனிடத்திற் குற்றங்கண்டு கிருபா சொரூபியான பிராட்டி விண்ணப்பஞ் செய்யினும் பகவன் 'என்னடியா ரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்றருளும் பரம காருணிக னாகையாலே பக்தன் பிரார்த்தித்தவாறே யருளுவா னென்க. ஆதலால், பகவத் பக்தன் துராசாரமுடையனாயினுங் கேடடைதலில்லை.

தேவதாந்திர பக்தர்களாகிய பாணாசுரனாதியாய அசுரர்களும் இராவணனாதியாய இராக்கதர்களுங் கேடடைந்தவாறும், பிரகலாதாழ்வா

னும விபீஷணாழ்வானும அவவசுர ராகசத குலத்தினரேனும் பகவத பகதி செயது ஒரு சிறிதும கேடடையாது பரமபாகவதாக ளாகிப் பேறு பெறறவாறு முணாக. அனறியும, பகவத துவேஷி யான கணடாகருணன போலத துராசார முடையவன யாவன? கொடிய துராசாரமுடைய அக கண்டாகருணனும தேவதாநதிர பகதிவிட்டுப பினபு பகவத பகதனுகிப் பேறு பெற்றவாறு முணாக கணடாகருணன பகவத பகதி செயது பரமபாகவதனுகிப பேறு பெறற பினபு, பகவத பகதியாலே பேறு பெருது கேடடைவோா யாவா?] 31

"ஓ! குந்தி புத்திரா! ஸ்திரீகளும், வைசியர்களும், சூத்திரர்க ளும இனனும பாவ ஜென்ம மெடுததவா யாவரேயாகினும நமமை ஆஸ்ரயிதது பகதி செய்வாாகளாயின அவர்களும உத்தமமான கதியை யடைவார்கள்." 32

"பதிவிரதைகளும, பக்தியுடைய பிராமண சிரேஷ்டர்களும், ராஜரிஷிகளும சிறநத கதியடைவோ ரென்பதற்குச் சநதேகமில்லை. ஆகையால; இராஜ ரிஷியான நீ அசாசுவதமாயத தாபத்திரயததால் மூடப்படடுச சிறிதும இன்பமறறதா யிருககு மிவவுலகததில் என்னைச் சரணடைநது துதிக்கக்கடவாய். எப்பொழுதும் நம்மிடத்தில் தானே மனதை வை; அதாவது, சாவேசுவரனுப், சகல தோஷங் களுக்கு மெதிரான கல்யாணமே சுவரூபமாய், சாவகஞனுய், சத்திய சஙகலபனுய, சகல ஜகததிற்கும் முக்கிய காரணனுய், பரப்பிரம்ம மாய், புருஷோததமனுய், தாமரையிதழ்போல் அமலங்களான திருக் கண்களுடையவனுய, தெளிநத நீருண்ட மேகம போன்றவனுய, ஆயி ரம சூரியர்கள ஒரேமுறையாய்த தோனறினதுபோல ஒளிாகின்றவ னுய், லாவண்ணிய மெனனும அமுத வெள்ளததிறகுக் கடலாய, நீண்டு பருததுள்ள நான்கு திருததோளகளை யுடையவனுய், மிக வும பிரகாசமான பீதாமபர முடுததவனுப், அதி நிர்மலமான கிரீ டம், மகரகுண்டலம், ஹாரம, தோளவளை, கடகம முதலிய ஆபர ணஙகளா லலங்கரிககப்பட்டுள்ளவனுய், அபாரமான கருணை, தண் ணளி, அழகு, இனிமை, அடக்கம், வண்மைமுதலிய குணங்களுக் குப் பெருங கடலாய்; பிராணிகளிடத்தில யாதொரு விசேஷமு மிலலாம லிருக்கச செய்தே அவையாவைககும் புகலிடமாய, சாவ சுவாமியாய் இருககும் நம்மிடததில தைலதாரைபோல் இடை விடாத சிநதையைச செய். அச சிநதையும நமமிடததில் மிகுநத பிரீதியுடன் கூடி யிருககடடும்; அவவாறு நமமை அனுபவிதது,

ஈறிலின்பமான அவ்வனுபவத்தால் நம்மை ஆராதிப்பதே தொழிலாயிரு. அவ்வாராதனமாவது யாதெனில், பரிபூர்ணமான அடிமைத்தொழில, அதாவது ஔபசாரிகம, (அர்க்கியம், பாத்தியம்) ஸாமஸ்பாசிகம, (திருமாலை முதலியன) ஆப்யவஹாரிகம, (அன்னம தண்ணீர் முதலியன) இவை முதலியன வெல்லாப் போகங்களையும கொடுத்தலாம. இதனால, நம்மை யனுபவத்திலுண்டான பிரீதிக்குப போக்கு வீடாக நமது கைங்கரியமே தொழிலாகும்படி நம்மிடத்தில மனமவை யென்றதாயிற்று. இவ்வாறு, நமக்கு எல்லா அடிமைகளும் செய்வதோடு அநந்தாரதமாவான நமமிடத்தில மிகுதியும வணக்கத்தோடும கூடியிரு; அதுவுமன்றி, நம்மைப்பிரிந்தால் தரிக்க மாட்டாதபடி நாமே கதியாயிரு; இவவாறு, எல்லையிலின்பப் பெருக்கான நம அனுபவத்திற்கு யோக்கியமாமபடி மனத்தைத் திருத்தினையாகில பிறகு நமமையே யடைவாய்; (என்றால், இப்படிப்பட்ட மனதைக் கொண்டு நமமைத் தியானஞ்செய்து, நம்மை அனுபவித்து, நமமையாராதித்து வணங்கி, நாமேகதியாயிருந்தாயாகில நம்மையே யடைவாய்."

[ஆக இவவாறு சரீரத்தைக் காப்பதற்காகச் செய்யும் லௌகீக கருமங்களும், (நித்திய நைமித்திகங்களான) வைதிக காமங்களும நம பிரீதிக்காக நமக்கடிமையாயிருக்கிற உன்னைக் கொண்டு நமமால் செய்விக்கப்பட்டன வென்று நினைத்துச் செய்தவனாய, எப்போதும் நம் விஷயத்தில் கீர்த்தனம் முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு நம்மாலாளப்படும் இவ வுலகிற் கெல்லாம நமக்காட் பட்டிருத்தலே சுவரூபமென்று நினைப்பதோடு மிகவும் இனியவைகளான நமது குணங்களையும சிந்தித்துக்கொண்டு நாடோறும மேற்கூறியபடி இவ வுபாசனத்தைச் செய்து வந்தாயாகில் நம்மையே யடைவாய் என்றருளிச் செய்தாராயிற்று.] 33-34

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

பத்தாவது அத்தியாயம்

விபூதி யோகம்

அவதாரிகை

[பக்தியோகம் சாங்கமாக விதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது பக்தியுண்டாவதற்காகவும், அது வளருவதற்காகவும் எம்பெருமானுடைய நிகரற்ற ஐசுவரியம் முதலிய கல்யாண குணத்தொகையின் முடிவின்மையும், ஜகமெல்லாம அவனுக்குச் சரீரமாயிருக்கையாலே அவனுருவாய் அவன் ஏவச் செலலுமபடியா யிருககின றமையும் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுகின்றன.]

"பார்த்த! நம மகிமையைக் கேட்டுச சந்தோஷிக்கின்ற உனக்கு நம்விஷயத்தில் பக்திபிறந்து வளரும்படி உனக்கு இதஞ்செய்ய வேண்டி மறுபடியும நம் மகிமையையே விளக்குவதான சிறந்ததொரு வாக்கியத்தைச் சொல்லுகின்றோம். இதனைக் கவலையில்லாத மனத்தோடுங் கேட்பாயாக." 1

"அதாவது, தேவதைகளும் மகரிஷிகளும் புலன்களுக் கெட்டாத விஷயங்களைப் பார்ககக்கூடியவராய் மிகுந்த அறிவுடையவராயிருந்தாராகிலும் நம்முடைய நாமம்-கருமம-சுவரூபம்-சுவபாவம் முதலியவைகளை அறியமாட்டார்கள். ஏனென்றால, அத் தேவாதிகளுக்கெல்லாம் நாம் சகல விதததிலும ஆதியா யிருககின்றோம். ஏனெனில், நாம் ஆதியாகையால் அவர்களுடைய தேவத்தன்மைக்கும் ரிஷித்தன்மைக்குங் காரணமான புண்ணியததிற்குத் தக்கபடி அவர்களுக்கு நாம் கொடுத்திருக்கு மறிவு கொஞ்சம், அதைக் கொண்டு அவர்கள் நமது அளவற்ற சுவரூபாதிகளை புள்ளபடியே எவ்வாறு அறியக்கூடும?" 2

[அவதாரிகை:—இப்படித் தேவாதிகளாலு மறியப் போகாத தம்மை உள்ளபடி யறிந்தால் அது பக்தி யுண்டாவதற்கு விரோதியான பாவத்தைப் போக்கு மென்பதைத் தெரிவிப்பது.]

["நாம் பிறப்பிலி யென்றும், (அதாவது, விகாரப்படுகின்ற அசேதனமென்ன, அததோடு கலந்திருக்கையாகிற பிறப்புடன் கூடிய சம்சாரி சேதனர்களென்ன, இவர்களைக்காட்டினும் வேறுபட்டவ னென்றும், அநாதி யென்றும், (அதாவது, ஹேயமான பிரகிருதியோடு முற்காலத்தில் கலந்திருந்த முக்தாத்மாக்களைக் காட்டி

னும் வேறுபட்டவனென்றும்), லோகேச்வரர்களான பிரமமாதிக ளுக்கும் ஈச்வரனென்றும் மனிதருக்குள் எவனொருவன் அறிகின்றானோ அவன் நம் பக்திக்கு விரோதமான சகல பாவங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்.”

[“என்றால் ‘உலகத்தில் அரசன் மற்ற மனிதர்களி லொருவனா யிருக்கச் செய்தே சில கர்ம விசேஷத்தால் அம் மனிதருக் கிறைவனா கின்றான்; அவ்வாறுதான தேவேந்திரனும், அண்டாதிபதியும், அணிமை முதலிய ஐச்வரியத்தை யடைந்த மற்றவரும். ஆனால், இந்த லோக மகேச்வரனோ! காரியம் காரணமென் றிரண்டு நிலை பொருந்திய அசேதன மென்ன; சம்சாரிகள் முக்தர்க ளென்கிற சேதனர்களென்ன; இவர்க ளெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அள விறந்த கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாய், ஆள்வேத சுவபாவ னாய் வேறுபட் டிருக்கின்றான், என்றிவ்வாறு எவன் நம்மை யறிகின் றானோ அவன் சகல பாவங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்.’’] 3

[அவதாரிகை—இவ்வாறு தம் சுவபாவத்தைச் சிந்தை செய்வதனால் பக்தி யுண்டாகாமலிருக்கும்படி விரோதிக்கின்ற பாவங்கள் நசிக்கு மென்றும், விரோத மொழிந்ததாகில் தன்னடையே பக்தியுண்டாகு மென்றும் அருளிச்செய்து, தமது ஐசுவரியத்தையும் கல்யாண குணங்களின் விஸ்தாரத்தையும் சிந்திப்பதால் அந்த பக்தி விருத்தி யடையு மென்பதை யருளிச்செய்கின்றார்.]

“அதாவது. புத்தி, நிரூபிக்கும்படி மனதிற்குண்டான திறமை. ஞானமானது, சித்து அசித்து விஷயமாய உண்டாகும் நிச்சயம். அஸம்மோஹமாவது, சிப்பியைக் கண்டு இது வெள்ளியைச் சேர்ந்த தென்று பிரமித்தவன், பிறகு இது வெள்ளியைச் சேர்ந்த தல்ல வென்று அந்நினைவை யொழித்தல். பொறுமையென்பது, மனதிற்கு விகார முண்டாகும்படியான தருணத்தில் விகாரமடையாம லிருத் தல். சத்தியமாவது, தான் கண்டது கண்டபடியே பிராணிகளுக்கு இதமாகப் பேசுதல். தவமாவது, புறக்கரணங்களை அனர்த்தங்களில் செல்லவொட்டாமல் தகைவது; சமமென்பது, அந்தக்கரணத்தை யவ்வாறு தகைவது. சுகமாவது, தனக்கு இஷ்டமாய் அனுபவிப் பது துக்கமாவது, தனக்கு அநிஷ்டமாய் அனுபவிப்பது பவமா வது, விருத்தி; அதாவது, இஷ்டத்தை யனுபவிப்பதால் மனத்திற் குண்டாகும் இரக்கம். பயமாவது, துக்க முண்டாவதற்குக் காரணத் தைக் காண்பதால் வரும் துன்பம். அபயமாவது, அந்தப் பய மில்

லாமை. அஹிம்சையாவது, பிறனுடைய துயரத்திற்கு ஆட்படாமை சமதையாவது, தான், தனது இஷ்டன் தன் விரோதி, யாவரிடத்தி லும நன்மை தீமைகளில் ஒரு மனதாயிருத்தல். துஷ்டியாவது, ஆத மாககளையெல்லாம் கண்டு சநதோஷித்தல் தவமாவது, சாஸ்திரத தில் கூறியபடி போகத்தைச சுருக்குகையாகிற காயக் கிலேசம. தாகமாவது, தான் புசிப்பதைப் பிறருக் களிததல், கீரத்தி, குண முடையவ னென்கிற பிரசித்தி. அபகீரத்தி, குணவீன னென்கிற சொல். இவை முதலின் பிராணிகளின் மனோ வியாபாரங்களெல லாம் நம் சங்கறபத்தாலே உண்டாகின்றன.''

''அருச்சுனா! சென்ற மனுவந்தரத்தில் பிருகு முதலான சப்த ரிஷிகள் நித்திய சிருஷ்டிக்காகப் பிரமனுடைய மனதி லுண்டானார் களோ அவர்களும் நித்திய சக்தியைப் பிரவிருததிப்பிக்கைக்காக ஏற்பட்ட சாவர்ணி முதலிய நான்கு மநுக்களும், நம்முடைய நினை வின்படி யிருப்பவர்கள். அப்படிப்பட்ட அவர்களுடைய சந்தான மயமாயுள்ள இவ்வுலகததி லிருக்கும் பிரஜைகள் யாவும் பிரளயம உண்டாகிறவரையில் க்ஷணந்தோறும் ஸந்தானத்தையுண்டுபண்ணி வளர்த்து வருகின்றன.''

[குறிப்பு:—இந்த அத்தியாயம் 6-வது சுலோகததிற்கு ஸ்ரீதர ஸ்வாமி களும், ஸ்ரீ மாத்வாசாரிய ஸ்வாமிகளும தங்களுடைய அபிப்பிரா யங்களை வெவவேறாகக் காட்டியுள்ளாாகள. அதனைக் கீழ் வருமாறு கண்டு தெளிக.]

[ஸ்ரீதரர் அபிப்பிராயம்:— ''உலகத்திலுள்ள பிரஜைகளெலலாம, எவாகளுடைய சம்பந்தமாய (எவாகளிடத்திலிருந்து) உண்டா யிருக்கிறாாகளா, அந்த எழு ரிஷிகளும, அவாகளுக்கு முந்தியவாக ளான சனகாதி நால்வரும், அவவாறே சுவாயம்புவா முதலிய மநுக களும் எனனுடைய பிரபாவததை யுடையவர்களாய், இரண்ணிய காப்பரூபனுை என மனச சங்கறபததினு லுண்டானவாகள். இவா கள் உலகங்களைப் புத்திர பௌத்திர சிஷ்யாதி மூலமாய்ச சிருஷ் டித்தார்கள்.'']

[ஸ்ரீ மாத்துவாசாரியர் அபிப்பிராயம்:— ''பூர்வீகர்களான மரீசி, அத்திரி, ஆங்கீரஸர், புலஸ்தியா, புலகர், கிரது, வசிஷ்டா ஆகிய இந்த எழு ரிஷிகளும்; பூாவீகாகளான சுவாயமபுவர், சுவாரோசி ஷர், ரைவதா, உத்தமர் ஆகிய இந்நானகு மநுக்களும், எனனு டைய மனச் சங்கற்பத்தால் எனனிடத்திலிருந்து பிறந்தவர்கள். இவாகள் சதுர்முகப் பிரம்மாவினிடத்திலிருந்து பிறந்ததாகச்

சொல்லும் பராசுருதிகளுக்குப் பிரம்மாவினுடைய அந்தரியாமியான நான், பிரமமா ஆவமாடனடாககிறேன்".] 6

"இவவாறு எலலாருடையஉறபததியும் ஸ்திதியும பிரவிர்த்தியும் நமது சஙகறபாதீன மெனகிற இநத நமஐசுவரியத்தையும், நம்முடைய கல்யாண குணஙகளுடைமையையும எவன உள்ளபடியறிகின்றானோ அவன் சலியாத பகதியை யடைநது வாழ்வான். இதில சமசயமில்லை," (எனறால், நமது ஐசுவரியததையும் கல்யாண குணததையும அறிநதால அது பகதியோகததை வளர்க்குமென்கிற விஷயததை நீயே பாாக்கப்போகிறு யென்று திருவுளளம.) 7

"சிததும அசித்துமாய் விசிததிரமாயுள்ள இவ் வுலகத்திற்கெல்லாம் நானே உறபததி காரணமென்றும், இவை நம்மாலேயே பிரவிருததி செய்யப்படுகின்றனவென்று இபபடிபபட்ட என்னுடையதாகிய சுவபாவததிலேயே ஏற்பட்ட தடையிலலாத ஐசுவரியத்தையும, ஸௌசீலயம-ஸௌநதர்யம - வாத்ஸலயம முதலிய கல்யாண குணங்களின சேர்க்கையையும தெரிநதுகொண்டு ஞானிகள் என பாவனையோடு கூடியவர்களாய், எலலாக கலயாணகுணங்களுடைய என்னைக குறிதது பக்தி செய்கினறார்கள." 8

"மேலும, சிததததைநமக்கென்றேபரிகொடுத்தும, அவ்வாறு நம்மைப் பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாமல் பிராணனையும நமமாதீனஞ் செய்தும் தாம் தாம அனுபவிதத நமமுடையகுணஙகளை யெடுதது ஒருவருககொருவா சொலலிக்கொண்டும, அப்படியே நாம செய்த திவ்விய சேஷ்டிதங்களையு மெடுததுப் பேசிககொண்டு சநதோஷித்தும் ஆனநதிககிறார்கள்." 9

"அஃதல்லாமல், சொல்லும்போது இனிமையாய் அதுவே பிரயோஜனமாக விருத்தலாலே சொலலு மவாகளும், கேட்டபோது செவிக்கினிமையாயிருததலாலேகேட்பவாகளுமசநதோஷிககினறார்கள். அப்படிபபட்ட அவர்கள் நம்மோடு எப்போதும சேர்நதிருகக வேண்டு மென்று நமமைச் சேவிக்கிறபடியால் அவர்களுக்கு அபபடிப்பட்ட புத்தி விசேஷத்தை, அதாவது பகதி ரூபமாய்ப் பக்குவமான ஞான விசேஷததை நாம் பிரீதியுடன் கொடுக்கின்றோம்; அதைககொண்டு அவர்கள் நம்மை யடைகின்றார்கள்." 10

"அப்படிப்பட்ட அவர்கள் நம்மோடு எப்போதுஞ் சேர்ந்திருக்கவேண்டுமென்று நமமைச் சேவிக்கிறபடியால் அவாகளுக்கு அப்படிப்பட்ட புத்தி விசேஷத்தை அதாவது பக்திரூபமாய்ப் பக்

குவமான ஞான விசேஷத்தை நாம் பிரீதியுடன் கொடுக்கிறோம். அதைக்கொண்டு அவர்கள் நம்மை யடைகின்றார்கள். மேலும், அவர்களை அனுக்கிரகிக்கிறதற்காகவே நாம அவர்க ளுள்ளத்தி லிருந்து நம்முடைய கல்யாண குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு, அவர்கள் நம்மை யறிவ தென்கிற பிரகாசமான தீபத் தாலே அஞ்ஞானத்தா லுண்டானதாய் நம்மை யொழிந்த மற்ற விஷயங்களைக் கண்டால் விடமாட்டாததாய் முன் பழகியதாயுள்ள கலக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறோம்.''

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:— "ஞானதீப மெப்படிப்பட்டதென் றால, பகதியாகிற எண்ணெய், தியானிக்க வேண்டு மென்கிற வுத லாகிய (தீபத்தை விளங்கச் செய்கிற) காற்று, பிரமசரியம் முத லிய ஸாதன ஸம்காரத்தினாலுண்டான பிரக்ஞை (விவேகம்) யாகிய திரி (வாத்தி) அல்லது வத்தி, விரக்தியையுடைய அந்தக்கரண மாகிற பாத்திரம், விஷயங்களில் பற்றாமல் இராகத்துவேஷங்க ளற்றிருக்கிற சித்தமாகிற காற்றினால் அலைக்கப்படாத இடம நிரந்தரமாயுள்ள தியானத்தினா லுண்டாகிற நிச்சயமான ஞான மாகிற பிரகாசம் இவைகளையுடைய தீபம்."] 11

[அவதாரிகை.—இவ்வாறு சகல வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டு எம் பெருமானுக்கே உரியனவாய்க் கேட்பவர்களின் செவிக்கு மிகவு மினியவையாயுள்ள திருக்கல்யாண குணங்களையும் அவனுடைய ஐசுவரியச் சிறப்பையுங் கேட்டு அருச்சுனன் அதை விஸ்தாரமாய்க் கேட்கவேண்டுமென்கிற அவாவினால் வினவுகிறான்.]

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"கிருஷ்ணா! உயர்ந்தபிரஹ்மமும், தேஜஸும், மேலானபரிசுத் தியை யுண்டாக்குகிற வஸ்துவும், நீர்உம்மை அழிவில்லாதபுருஷ னாகவும், பரமபதத்தி லிருப்பவராகவும், லோகங்களுக்குக் காரண மான தேவனாகவும், பிறப்பில்லாதவனாகவும், எங்குமநிறைந்தவராக வும எல்லா ரிஷிகளும சொன்னார்கள்; அவ்வாறே தேவ ரிஷியாகிய நாரதரும், அஸிதரென்கிற ரிஷியும், தேவலரும், வேத வியாச ரும் (சொன்னார்கள்); நீரும் எனக்குச் சொல்லுகின்றீர்.'' 12

ஓ! கேசவா! என்னைக் குறித்து எதைச் சொல்லுகின்றீரோ அந்தச் சகலத்தையும்உண்மையென்று அறிகிறேன். ஓ! பகவானே! உம்முடைய ஆகாரத்தை, அல்லது அவதாரத்தைத் தேவதைகள் அறியவில்லை, இராக்கதர்களு மறியவில்லை.'' 13

"உனதாதமாவே நானென்ற தேவரீர் கூறிய பிரமோபதேச மான்மியத்தை யுணராமல சங்கை செய்ததைக் குறித்து என்னை

க்ஷமித்தருளல் வேண்டும். எனக்காகப் பூரண கடாட்சத்தோடும் நீர் சொல்லுவதை இனிச் சங்கிதத்தலின்றி, எவற்றையும் சத்திய புத்தியுடன் கேட்டறிந்து கொள்வேன் தேவரீரது அவதார மகிமை தேவ தானவர்களாலும் அறியப்படாதெனின், அடியேனு லறியப்படத் தக்கதன்று" 14

ஓ! புருஷோத்தமா! சகல பிராணிகளையு முண்டுபண்ணுகின்ற காரணப்பொருளே! சகல பூதங்களையும் ஆள்பவனே! தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனே! அதாவது, ஸௌந்தரியம் முதலிய கல்யாண குணங்களில் தேவர்கள் மனுஷ்ய மிருக பட்சியாதிகளை விஞ்சியிருப்பதுபோல அந்த தேவர்களை யெல்லாம் அநந்தநந்த குணங்களாலே விஞ்சி யிருப்பவனே! ஓ! ஜகதீசா! தேவரீருடைய பெருமையைத் தேவரீர் அறியவேண்டுமே யல்லது மற்றவரா லாகாது."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களை யறிவது கண்ணாதியான ஞானேந்திரியங்கள்; இவற்றை யறிவது மனம்; இதை யறிவது புத்தி; இவை யாவும் ஆத்மாவினு லறிவிக்கப்பட்டறிந்திருத்தலின் ஆத்மாவை யறியமாட்டா. ஆதலின், அவ்வாத்மாவானது தன்னாலே தானே தன்னை யறிவதெனபான, உம்மாலே நீரே உம்மை யறிந்தீர் என அருச்சுனன் அங்ஙனம் கூறியது."

[ஆகையால், எந்த விபூதிரூபங்களினாலே இந்த உலகங்களை வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறீரோ அவைகளை முழுதும் சொல்வதற்கு நீரே தகுந்தவராயிருக்கிறீர். அதாவது, ஆத்ம சொரூபியான உம்முடைய விபூதி ரூபங்கள் அற்புதமானவையன்றோ? எந்த ஆத்ம சிற்சத்தியினது மான்மிய விசேடத்தாலே இந்த உலகங்களாக வியாபித்துக்கொண்டிருக்கின்றீரோ அந்தச் சத்தியின் விபூதி விலாசத்தை முற்றும் அறிவித்தற்கு நீரே அருகராயிருக்கின்றீ ரெனபதாம். அதாவது: பிரம, விஷ்ணு, உருத்திராதிகளான திரிமூர்த்திகள் சுத்த மாயையிற் பிரதிபலித்த பிரம சைதன்னிய பிரதிபிம்ப ராதலின், அவர்கள் அதிகாரத்தி லேற்றத்தாழ்வு வுடையராதல் குண தாரதம்மியத்தாலன்றி ஆத்மதாரதம்மியத்தாலன்றாகவே, மூவரும் சுவானுபூதியால் தம்மைப் பிரமமாகக் கண்டு கூறியிருப்பதை இக் கீதையோடு மற்றும் பிரமகீதை, சிவகீதைகளானு முணரர் பாற்று.

அது அவ்வாறிருக்க, சட்டி, குடம், சாலென்ன உருவத்தானும் உபயோகத்தானும் ஏற்றக்குறைவு தாரதம்மியப்படினும் பொருள்நாட்டத்தில் அவை மூன்றும் ஒருமண்ணே எனக் கண்டவிடத்து சட்டி குடமாதலும், குடம் சட்டியாதலும், அதுபோன்று சால் மற்றவையாதலும் ஒவ்வாதாயினும், தனித்தனி குடம் மண்ணே என்றும், சட்டி மண்ணே என்றும், சால் மண்ணே என்றும் கூறின தத்துவ

மாகக் குழந்தையு மொப்பதற்கதோர் உணமையாதலால இது மறக் கததககதனறு. இதுபோனறு பிரமன, அரி, அரன, ஒனறு மற் ரொனருகாவிடினும் இம்மூவரும் பிரமசாயைகளாதலின தனித்தனி ஒவவொருவருந் தனனைப் பிரமமெனறும், இந்தப் பிரமமாகிய நானே அரனுகவும்-அரியாகவும்-பிரமனுகவும-மறறுமுள்ள வனைததா கவு மிருககிறேனெனின, யாவரு மொப்பததக்கதோருணமையாத லின ஸ்ரீ சஙகரா எல்லாப்பிரமஞானிகளும ஒப்பததககதுபோல அரு னனம் கிருஷணசுவாமியைப் பிரமமெனக கணடு ஒப்பியதேயாம. கீதாசாரியரான ஸ்ரீ பகவானும் இவவறறுனனரே இனிவரும சுலோகங்களில் நான ஏகாதச உருத்திரர்களில சஙகரனுகவும, துவாதசாதித்தாகளுக்குள் விஷ்ணுவெனகிற ஆதித்தியனுகவும, யாதவாகளில, வசுதேவனுகவும, பாணடவாகளில அருச்சுனனுகவும் மற்றும யாவுமாகவும இருககினறே னெனருா. இது அதவைதக் கொள்கையென றறிக. 15

"திவ்யங்களாகவும உமக்கே அஸாதாரணங்களாகவு மிருக்கிற நியமனங்கள் எவைகளோ அவை யெல்லாவற்றையும் நீரே சொல் லத்தகுநதவ ராகின்றீர்; அதாவது, அவைகளை நீரேயருளிச்செய்ய வேண்டும்." 16

"ஓ பகவானே! அடியேன் பக்தியோக நிஷ்டனுயிருந்து எப் போதும் சிந்திக்கயத்தனித்தேனுகில் தேவரீரைச சகல கல்யாண குண பரிபூர்ணராக எவ்வாறு அறிவேன்? முன் சொன்ன புத்தி ஞானம் முதலிய பாவனைகளைக் காட்டினும் இன்னு மெநதெந்த பாவனைகளி லிருப்பவராகத் தேவரீரைச் சிநதிககலாம்." 17

"ஓ ஜனார்த்தன! உமமுடைய யோகத்தையும் விபூதியையும் விரிவாக மீண்டும் சொல்லவும; ஏனென்றால, உமமுடைய வாக்காகிய அமிர்ததைக் கேட்கிறவனுகிய எனக்குத திருப்தியானது கிடை யாது." 18

[அவதாரிகை:—இவவாறு கூறின அருச்சுனனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பகவா னருளுவாராயினா.]

"அருசசுன! அப்படியே சுபாவமாயுள்ள நம் விபூதிகளில் சிறப்புறறவைகளைச சொல்லுகின்றேன். விவரிததுச் சொல்வதென் ருல் அளவில்லாமையாலே சொல்வதுங் கேட்பதும் சாததியமன்று."

[கருத்து:—விபூதியாவது-ஆளப்படுவது எப்படியெனில், பிராணிகளின புத்திமுதல் தனித்தனியாயுள்ள பாவனைகளெல்லாம் தம்மிடததி லினறுமே யுண்டாகினறனவெனறு சொல்லி, 'இந்த என விபூதி யையும யோகததையும் உள்ளபடியே எவன அறிகினருனே' எனறு

சொல்லுதலால் அவ்வாறே யஙகு யோக சப்தத்தால் சொன்னது சிருஷ்டிகருந் தன்மை முதலியனவென்றும, விபூதி சபதத்தால் சொலலப்பட்டது அவனால் ஏவப்படுந் தன்மை யென்றுங் கூறுவ தாயிற்று.] 19

[அவதாரிகை:—அதில் சகல பிராணிகளையும முன்பு யோக சப்தத் தாலே சொலலப்பட்ட பகவான நியமிப்பதாவது பிரவாத்திப்பிககி றது. இந்த ஆளுகையை ஈசுவரன ஆத்மாவாய் நின்று செய்கிற என்றும, இது படைககுந தனமை, காககுந் தனமை, அழிக்குந் தனமை யென்று மூவகை யென்றுந் தெளிவாக விளக்கிக காட்டு கின்றார்.]

"ஓ! அருச்சுனா! நான் எனக்குச சரீரமாயுள்ள சகல பிராணி களி னுள்ளத்திலும ஆதமாவா யிருக்கின்றேன். இப்படிப்பட்ட நானே அவைகளுக்கு ஆதியும மததியமும அநதமும, அதாவது உற்பததி ஸ்திதி லயஙகளுககு நானே காரணமாம."] 20

[அவதாரிகை.—இவவாறு எம்பெருமான தமமுடைய ஆளுகைக் குட் பட்ட எல்லாவற்றுள்ளும் தாம ஆதமாவா யிருக்கிறதாகச் சொல்லி அதனால் அநதந்த வஸ்துக்களின பெயரான சொறகளாலே தம்மைச் சொல்லலா மெனபதற்குப் பகவான சாவ பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவா யிருந்தால் மாத்திரந்தான சகல சப்தங்களும அவனையே பொருளா கக் கொண்டு முடியும. எதுபோலெனில, மனுஷ்யன பக்ஷி விரு க்ஷம் முதலிய எல்லாச் சொற்களும் சரீரஙகளைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தேதே அந்தநத ஆதமாவைக் கொண்டு முடிகின்றன வல்லவா? அதுபோல், ஈசுவரன ஆத்மாவா யிருததலானது எல்லாச் சொற்க ளுககும பொருளாவதறகுக் காரணங் காட்டி, இனி தம்மா லாளப் பட்ட அவவவைகளோடு தம்மைக் கூட்டி அந்தந்தச் சொற்களாலே உபதேசிககிறார்.]

"அருச்சுனா! ஆதித்தியர்கள் பனனிருவரில் பன்னிரண்டாவ தாகச சொல்லப்பட்ட விஷ்ணு நானே. லோகத்தில் ஜோதியுள்ள வைகளில் ஆதித்ய கணததைச சேர்நத சூரியன் நானே. வாயுக்க ளில் மரீசி யென்னும் வாயு நானே. நக்ஷததிரஙகளில் அவைகளை யாள்கின்ற சநதிரன் நானே." 21

"இருக்கு யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வண மென்கிற வேதங்களுள் சிறநததான சாமவேதம் நானே. தேவர்களுக்குள இநதிரன் நானே. இநதிரியங்களுக்குள் சிறந்ததான மனது நானே. பூதங்களெல்லா வற்றிற்கும் அறிவு நானே." 22

"உருத்திரர்கள் பதினொருவரில் சங்கரன் நானே. யக்ஷராக்ஷஸருக்குள் குபேரன் நானே, அஷ்ட வசுக்களுள பாவகன் நானே. கொடி முடிகள் கூடிய பர்வதங்களுக்குள் மேருபர்வதம நானே."

["ஏகாதச உருத்திரர்களின் பெயர்:—அஜா, ஏகபாதன், அஹிர்புத்தியன், துவஷ்டா, உருத்திரன், அரண், சம்பு, திரியம்பகன், அபராஜிதன், ஈசானன், திரிபுவன எனபவையாம்."] 23

"ஓ! குந்தி புத்திரா! புரோகிதர்களுக்குள் முக்கியமான பிருகஸ்பதி நானே. சேனாதிபதிகளுககுள் கந்தன் யானே. ஜலாசயங்களுக்குள் கடல் யானே." 24

"மரீசி முதலான மஹாரிஷிகளுக்குள் பிருகு மஹரிஷி நானே. பொருளைக் குறிககுஞ் சொற்களுள பிரணவ மென்னும் ஒற்றையெழுத்து நானே. யகஞங்களுக்குள் சிறநத ஜபயக்ஞம் நானே. பருப்பதமா யுள்ளவைகளில் இமயமலை நானே." 25

"விருக்ஷங்களில் அசுவத்த விருக்ஷம் என்கிற அரசமரமாகவும், தேவ ரிஷிகளில் நாரதராகவும், கநதருவர்களில் சித்திரரத னென்பவனாகவும், பிறவி தொடங்கி ஞான முடையவர்களுக்குள்ளே கபிலராகவும் இருக்கிறேன்." 26

"அசுவங்களில் திருப்பாற்கடலில் அமிர்ததத்தோடு பிறநத உச்சைச்சிரவ ஸெனகிற அசுவமாகவும, சிறந்த யானைகளில் ஐராவதமாகவும்,மானுடரில் இராஜாவாகவும என்னை யறியக்கடவாய்." 27

"சாதாரணமான ஆயுதங்களுக்குள் நான் வஜ்ராயுதம்.கறக்கும் பசுக்களுக்குள் காமதேனுவெனும் பசு நான். பிறப்புக்குச காரணனை மன்மதனும் நான். ஒருதலைப் பாம்புகளுக்குள் வாசுகி நான."

"பலதலைப் பாம்புகளுக்குள் நான் ஆதிசேஷன். ஜலசரங்களில் நான் வருணன். பித்துருக்களுக்குள அரியமன் என்பவன் நான். தண்டிப்பவருள் வைவஸ்வத னென்னும் யமன் நான்." 29

"தைத்தியருக்குள் நான் பிரஹ்லாதன். அளர்த்தங்களைத் தேடு மவர்களுள் மிருத்தியுநான். மிருகங்களுககுள் சிம்மம் நான் பக்ஷிகளுககுள் கருடன் நான்." 30

"செல்கையே சுவபாவமானவைகளுக்குள் யான்வாயு அஸ்திர சாஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவர்களுக்குள் யான் இராமன். மத்ஸ்யங்களுக்குள் யான் முதலை. நதிகளுக்குள் யான் கங்கை." 31

"அர்ச்சுனா! சிருட்டிக்கப்படும் பதார்த்தங்களின் ஆதியும் மத்தியமும் அந்தமும் நானே; (அதாவது, சகலப் பிராணிகளையும் ஆங்காங்குச் சிருஷ்டிக்குமவர்களும, அப்படியே ஆங்காங்குப் பரிபாலிக்குமவர்களும், நாசம செய்யுமவர்களும யானே என்றபடி). வித்தைகளுக்குள யான் வேதாந்த வித்தை; ஜல்பம் விதண்டை முதலிய வாதம செய்வோர்களில தத்வ நிர்ணயம் செய்யத தொடஙகிய வாதம் நான்."

[வாதமாவது.—மூனறுவிதம். அவை வாதம், ஜலபம், விதண்டாவாதம். வாதமெனறால், இராகத்துவேஷ நீங்கியிருககிற குரு சிஷ்யர்களாயினும், வேறு எவராயினும உத்தரப் பிரததியுததரரூபமாய்ச் செய்கிற சம்பாஷணை. ஜல்பம் எனறால், சாஸதிரப் பிரமாணங்கள் யுக்திகள் இவைகளினாலே தன வாததததை ஸதாபிததுக்கொண்டு எதிரி பக்ஷததைக கண்டிப்பதான இருககக்ஷியாருடைய வாதம். விதண்டாவாதம் எனறால், தனமத மின்னதெனபதைச் சொலலாமல் எதிரியினுடைய மதத்தைத தூஷணையினால் நிராகரிப்பது.] 32

"அக்ஷரஙகளில் எலலா எழுததுக்களுக்கும் முதற்காரணமான அகரம யான். ஸமாஸங்களுககுள யான் துவந்த்வ ஸமாஸம். கலை முகூர்த்தம் முதலாயுள்ள அழிவற்ற காலமும் யானே. சகலப் பிராணிகளையும் சிருட்டிக்கும நான்முகனும யானே."

[கவனிப்பு:—அகரம் தானே யெனறு பகவா னருளியதை யுட்கொணடே "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவனமுதற்றே யலகு," எனறு திருவள்ளுவா கூறியதற்கு, ஆசிரியா பாரத்துவாசர் நச்சினாக்கினியர் "மெய்யி னியக்க மகாமொடு சிவனும்" எனனுஞ் சூததிரவுரையில் இறைவன இயங்குதிணைக்கண்ணும் நிலைததிணைக் கண்ணும் பிறவற்றின்கண்ணும அவற்றின தன மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தாற்போல, அகரமும் உயிர்கண்ணுந் தனி மெய்க்கண்ணுங் கலந்து அவற்றின் தனமையாயே நிற்குமெனபது சானறோாக் கெல்லா மொப்ப முடிந்தது. அகர முதல எனனுங் குறளான அகரமாகிய முதலையுடைய வெழுத்துக்கெளல்லாம், அதுபோல இறைவனாகிய முதலையுடைத் துலகமென வள்ளுவனா ருவமை கூறியவாற்றாலும், 'எழுத்துக்களில் அகரமாகினறேன யானே' எனக் கூறியவாறறால் கண்டு தெளிக.] 33

"சகலப் பிராணிகளையும் சம்மரிக்கின்ற இயமனும் யானே. இனி உண்டாகும் பதார்ததங்களுக் கெல்லாம் உற்பத்தியும் யானே. பெண்களுக்குள் இலக்குமியும கீர்த்தியும் வாக்கும் ஸ்மிருதியும்

புத்தியும் திருதியும் (தைரியமும்) க்ஷமையும் யானே. (இவையாவும் எம்பெருமானுக்கே அஸாதாரணமான சக்திகள் என்றறிக.)" 34

'ஸாமங்களுக்குள் யான் பெரிய ஸாமம்; சந்தஸ்ஸுக்களுக்குள் யான காயத்திரி; மாதங்களுக்குள் யான் மார்கழி; ருதுக்களுக்குள் பூக்கும் காலமான வஸந்தருது யான." 35

"அருச்சுனா! பலவித மோசஞ் செய்வர்களுடைய சூதாட லென்கிற மோசமாயிருக்கின்றேன். தேஜஸ்ஸுடையவர்களின்தேஜஸ் யான; (ஜயத்தை யுடையவர்களுடைய) ஜயமாக விருக்கின்றேன். முயற்சி யுடையோரின் பிரயத்தனமாக விருக்கின்றேன. சாத்துவிகர் களின் சத்துவகுணம் நான்."

[கருத்து.—காய்களை நடத்துகிறதினால், ஜயம் தோல்வி இவைகளை ஆரோபித்து விடுகிறபடியினால் மோசமென்று கூறியிருப்பது உசிதந்தானென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் 'காய்களைக் கொண்டு ஆடுகிற' தென்று சொல்லப்பட்டது. சொக்கட்டானாடுகிறவர்களின் சொக்கட்டானாட்டம் நான் என்று கூறாமல், மோசஞ் செய்வதை மாத்திரம் சொன்னதனால், மோசத்திற்கு இடமாகிய விற்றல்-வாங்குதல்-கடன் வாங்குதல்-பங்கு பிரித்தல் பிரதிக்ஞை செய்தல் முதலிய மற்றக் காரியங்களைவிடச் சொக்கட்டானாடுதல் மேலானதென்று சொல்லப்படுகிறதென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் மோசத்திற்கிடமாகிய காரியங்களுக்கென்று சொல்லப்பட்டது. காய் முதலியவைகளை என்பதனால் ஜீவனோடு கூடியதும் ஜீவனில்லாததுமான வஸ்துக்களைக்கொண்டு ஆடுகிற எல்லா ஆட்டங்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. அல்லாமல் ஜீவனில்லாத வஸ்துக்களை மாத்திரஞ் சொல்வதற்காகக் 'காய் முதலியவைகளை' என்று சொல்லப்பட்டதாகவுமாம். அதற்கு மேன்மையாவது பிரயாசமில்லாமலும், தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாமலும் ஒப்புக்கொள்ளுவதினாலேயே எல்லாப் பொருள்களையு மபகரிக்க முடியு மென்று கருத்தாகும்] 36

"விருஷ்ணி வம்சத்தாருக்குள் யான் வசுதேவன் மைந்தன்; பாண்டவர்களுக்குள் யான் அருச்சுனன் சிந்தை செய்வதனாலேயே விஷயங்களை உள்ளபடி அறிய வல்லவரான ருஷிகளுக்குள் யான வேத வியாஸன்; வித்வான்களுக்குள் யான் சுக்கிரன்." 37

"கட்டளையை தவிர்ந்த பேர்களைத் தண்டிக்கும் விஷயத்தில யான் தண்டனையாகிறேன். ஜயமபேக்ஷிப்பவர்களுக்குள் ஜயிப்பதற்கு மான நீதி யாகிறேன். மறைக்க வேண்டிய விஷயங்களில் யான மௌனமாயிருக்கிறேன். அவ்வாறே ஞானவான்களுக்கு ஞான மாகவு மிருக்கிறேன்."

[கருத்து:—வசுதேவர் என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் இலக்ஷணையினால் வசுதேவர் வீட்டில் நான்கு கைகளை யுடையவராக அவதாரஞ் செய்தது முதலாக மனிதர்களை விடச் சிறந்த குணங்கள் விகாரஹம பராக கிரமம் முதலிய இடையர்கள் வரையிலும் பிரசித்தமான மேன்மையைக் குறிக்கிறது, அதை அருச்சுனனுக்குச் சொன்னது உதாரணம் காட்டுவதற்காக. சர்வ நாமமாகிய நீ என்பதை விட்டு நேராகப் பெயரையே கூறினமையால், மிகவும் சமீபத்தி லிருப்பது முதலியவைகளால் மேன்மை இங்கே சொல்லப்படுகிறது. தாமத்தில், தருமபுத்திரனும், பலத்தில் பீமசேனனும், அழகு முதலியவைகளில் மாத்ரீயின் பிள்ளைகளாகிய நகுல சகாதேவர்களும் சிறந்தவர்களாகையினால் அருச்சுனன் என்கிற பிரசித்த பெயரினாலே விவரிக்கப்பட்டது.

38

"அருச்சுனா! சகல பூதங்களுக்கும் காரணம் அல்லது விதை எதுவோ அது நான். ஜங்கம ஸ்தாவரமான எந்தப் பூதமிருக்கின்றதோ அது என்னை யன்றி யில்லை"

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"என்னாற்றோன்றிய சராசர ரூபமான அனைத்துலகிறகும் என்னையன்றிக் காலத்திரயத்திலும் தமக்கென யதார்த்தமின்று, அனைத்தும் நானே யென்றதாம் என்னை? மண்ணையன்றிக் கடகலசாதிக ளின்றாகியும், அம்மண் அவற்றி லொன்றாகியும், தானே அனைத்துமா யதுபோல, ஆன்மாவே பிரமமாம். இப்பிரமமே பிரம விஷ்ணு உருத்திராதி மும்மூர்த்திகளாய் உலகங்களுக்கு உத்பத்தி ஸ்திதி லயகாரணமாகி விளங்கும். இங்ஙன மனைத்தாயும் ஆகாமலு மிருந்த அவ்வாத்மாவினது சாமர்த்திய சக்தியின விபூதி விஸ்தாரத்தை யுணர்த்தியதாம். "இது மகா விஷ்ணுவினது விபூதி விஸ்தாரமாக விருக்க எங்ஙனம் பிரமத்தினது விபூதி யென்பது"? எனின், "பகவான் தனது சுவானுபூதியிற் றோன்றியபடி விபூதி விஸ்தாரத்தைக் கூறிய இவ்விடத்தில் மகாவிஷ்ணுவை நீக்காமல் அவரையும் விபூதிகளில் ஒன்றாக ஈண்டு அகப்படுத்தி வுணர்த்தியதா லெனக." ஆயின், "ஆன்மாவும் அங்ஙனமே பிரமத்தினது ஏகதேச அவசரமாகாதோ?" எனின், "பிரமத்தினது சொரூபமே ஆன்மாவெனக் கூறப்படுதலினாலும், ஆன்மாவே பிரமம் பிரமமே ஆன்மாவாதலினாலும் அன்றெனக." என்னை? 'பிரக்கியானம் பிரமம்' என்கிற சுருதியானும், இவ் வத்யாயத்தின் 20-வது சுலோகத்தில் ஆத்மா நானே எனச் சொரூபலக்ஷணை கூறப்பட்டதானு மெனக."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"சகல பூதங்களுக்கும் எது பீஜமோ, அதாவது காணப்படுவதும் காணப்படாததுமான இரண்டு விதமாயுள்ள உற்பத்தி காரணம் எதுவோ அது யான்; பூதங்களுக்குள்

ஒன்றாகிலும் அந்தராத்மாவாகிய என்னை யொழிய தரித்திருப்பது கிடையாது. எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் எல்லா நிலைகளிலும் அந்தராத்மாவாயுள்ள நம்மோடு கூடியே யிருக்கும். இதனால் எல்லாப் பொருள்களும் பகவத் சுவரூபங்கள் என்று சொன்னதற்குக் காரணம், அவன் ஆத்மாவா யிருக்கைதானென்று வெளியிடப்பட்டது.''] 39

''ஓ! பரந்தப! எனது அற்புதங்களான இந்த விபூதி ரூபங்களுக்கு முடிவு கிடையாது. அவ்வாறிருக்க இப்போது விவரித்ததேதோ வென்றால், சில உதேசங்களைக்கொண்டு சிறிது மாத்திரம் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது.'' 40

''அதாவது, எங்கெந்தப் பிராணிகளின் கூட்டம் நியமிக்கப் படும் வஸ்துக்களை யுடையதோ, காந்தியை யுடையதோ, அல்லாமல் பணமும் தானியமும் நிறைந்ததோ, நல்ல காரியங்களில் ஆரம்பிப்பதில் பிரயத்தனஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றதோ, அதை என்னுடைய தேஜஸ்ஸினுடைய அம்சத்தி லுண்டானதாக அறி.''

[தேஜஸ்ஸாவது அயலாரை நிராகரிக்கும் சக்தி. ''ஒருவராலும் நினைக்க முடியாத சக்தியையுடைய என்னுடைய நியமன சக்தியின் ஒரு பாகத்தினு லுண்டான தென்று பொருள்படும். மேலும், ஐசுவரியத்தை யுடையதும், காந்தியை யுடையதும், குணாதிசயங்களை யுடையதுமான வஸ்துக்கள் யாவையோ அவையெல்லாம் எனது தேஜஸ்ஸினது பாகத்தா லுண்டாயின வென்றே நீ அறி.''] 41

''ஓ! அருச்சுனா! இவ்வாறன்றியும் விஸ்தாரமாகத் தெரியப்பட்ட இந்த விபூதியினாலே உனக்கு என்ன பிரயோசனம்? நான் சகலமான இந்த ஜகத்தை யொரு அம்சத்தினாலே வியாபித்து, அல்லது தரித்துக்கொண் டிருக்கிறேன்.''

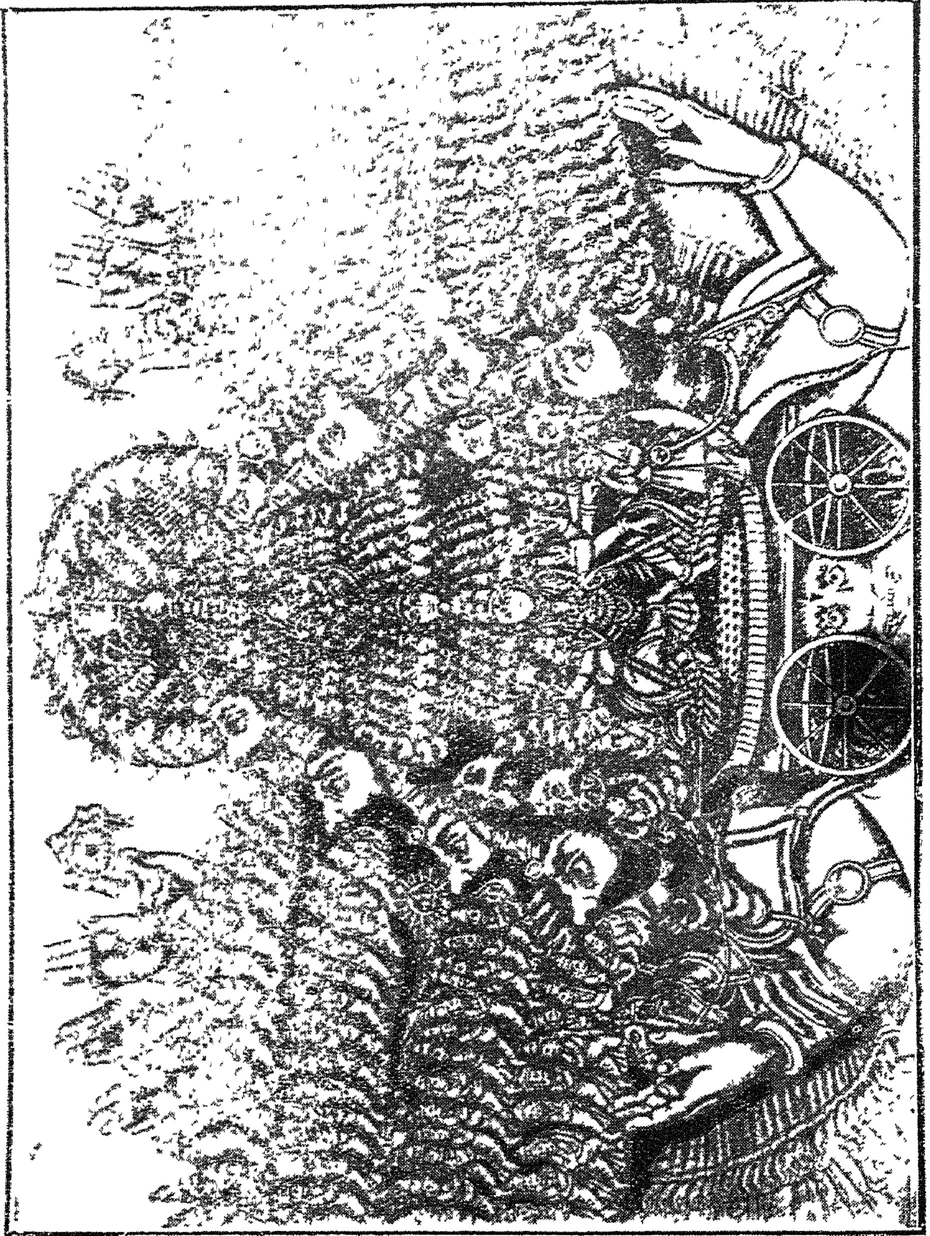
ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—''சத்து அசத்து என அத்தியாயம் 2, சுலோ-66-ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அருச்சுனா! இவ்வளவு தூரம் சொல்வதென்ன! ஒரு சொல்லாய்ச் சொல்லுகிறோம். இவ்வுலகெல்லாம் காரணமான நிலையிலும் காரியமான நிலையிலும் ஸ்தூலமாயும் சூக்ஷ்மமாயும் இருப்பதிலும் தரிப்பதிலும் பிரவிர்த்திப்பதிலும் எப்படியானால் நமது இச்சையைக் கடக்க மாட்டாதோ அவ்வாறே, நமது மகிமையின் லக்ஷத்தி லொருபங்கினால் இதைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

சத்து அசத்து என அத-2, சுலோ-66-ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டும், பாவம்-உள்ளது, அபாவம்-இல்லது, எனகிற அர்த்தத்துக் கியையும். அவையே தமக்கு அன்னியமாகவும், உன்னியமாகவும்

யாவர்க்குந் தோன்றிடும் தோன்றுமலும், இவ்விரண்டு வகையானும், நிருக்த திரிசியம் என விரண்டாகச் சதுருக்களாற் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவையே மீட்டும் அறிவு அறியப்படுபொருள் அல்லது காண்பான் காணப்படுபொருளெனக் கூறும் பொருத்த முடையனவாம். ஆகிய இவ்விரண்டே பிரமத்திற்கு இரண்டு அம்சங்களாம். இவ்விரண்டிற்கும் வேறான அப்பிரமப்பொருள் மாயையிற் பிரதிபலித்த அவசரத்தில் பரப்பிரம மெனப்படும். அஃதும் முக்குண வியாபாரத்தால் மூன்று மூர்த்திகளாக முத்தொழில் காரணத்தால் விவகரிக்கப்படும். இனி இப் பிரமமென்பது மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றாக ஒரு மூர்த்தியாய் வியக்தப்படாமல் அவ்வியக்தமாக அடங்கியிருந்த அவசரத்தின்மேல் நின்ற ஒன்றாயதால் இதுவே சத்தென்றும், அப் பிரமத்தின் பிரதிபிம்ப மென்றும் அத-14, சுலோ-27-ல் சுருதி யுக்திகளுக்கிணங்கக் கூறத்தக்கதாம். அந்தராத்மாவான இப் பரப்பிரம்மமே வியக்தப்பட்ட அவசரத்தில் முத்தொழில் வல்ல மூவருள்ளும் பரமாத்மா வெனவும், ஜீவகோடிகளில் ஜீவாத்மா வெனவும் விவகரிக்கப்பட்டு நிகழும். பாரமார்த்தத்தில் ஜீவாத்ம பரமாத்ம அந்தராத்ம விவகாரங்கள் நசித்தவிடத்து நிர்விசேஷ கேவலாத்மாவான பிரமமே அத்துவிதமாகச் சேடிப்பதாம். *இதுவே சத்தசத்து விவகாரங்கள் கடந்த சுத்தப் பிரமமெனவும் சுருதிகளிற் கூறப்படும். இனி, கேவலாத்மாவான சுத்தப் பிரமத்தின் பிரதிபிம்பமான எனது விபூதி ரூபங்கள் மண்ணிற் கடம்போல எனது சத்தையிற் கற்பனையாகத் தோற்றுவதால் சத்தாமாத்திரமான என்னை யறியவேண்டிய உனக்கு அசத்தியாகிய எனது விபூதி விஸ்தாரத்தை எவ்வளவு கேட்பினும் ஒன்று மின்றென்பார் "அதவா பஹுனைதேந கிம் ஜ்ஞாதேந தவார்ஜுந" என்று கூறப்பட்டது. இது அத்வைதக் கொள்கையாம். 42

பத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் விஸ்வரூபம்.

பதினோராவது அத்தியாயம்

விசுவரூப ஸந்தர்ஸன யோகம்

[அவதாரிகை]

[இவ்வாறு பக்தியோகம் உண்டாவதற்காகவும், அது விருத்தி யடைவ தற்காகவும், மற்றெல்லாவற்றையுந் தவிர வேறுபட்டதாயும், சுவ பாவத்திலேயே ஏற்பட்டதாயும், ஈஸ்வரனுக்கே அஸாதாரணமாயு மிருக்கிற கல்யாண குணங்களின் கூட்டத்துடன்கூட பகவான் எல் லாவற்றிற்கும் ஆத்மா என்பதும், அவனைத் தவிர மற்றெல்லாச் சேதனு சேதனங்களாகிய பொருள்களின் கூட்டமும் அவனுக்குச் சரீரமாகையினால் அவனுக்குஅடங்கிய சுவரூபம், ஸ்திதி, பிரவிருத்தி இவைகளையுடைய தென்று கூறப்பட்டது. இவ்வாறான பகவா னுக்கு அஸாதாரணமான சுவபாவத்தையும், எல்லா மவனுக்கு வசப் பட்ட சொரூபத்தையும்-ஸ்திதியையும்-பிரவிருத்தியையும் உடையது என்பதையும், பகவானிடத்திலிருந்து கேட்டு இது இவ்வாறே என்று நிச்சயஞ்செய்து அவ்வாறான பகவானை நேரில் பார்க்கவேண்டுமென் கிற பிரீதியையுடைய அருச்சுனன் சொன்னான். அவ்வண்ணம் பகவானுடைய கிருபா கடாக்ஷத்தினால் பகவானுடைய சொரூபத் தைப் பார்க்கப் போகிறான்.]

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"தேகமே ஆத்மா வென்று பிரமித்திருக்கிற அடியேன் விஷ யத்தில் கிருபை செய்வதற்காகவே பரம ரஹஸ்யார்த்தமாகிய ஆத்ம சிவரூபத்தைத் தேவரீர் அருளிச்செய்தது; அதைக் கேட்பதினால் அடியேனுக்கு ஆத்மாவின் விஷயத்தில் உண்டாயிருந்த கலக்கங்க ளெல்லா மொழிந்தன." 1

"தாமரைப் புஷ்பங்களின் இதழ்களைப் போன்ற கண்களை யுடைய கிருஷ்ணா! ஏழாவது அத்தியாயந் தொடங்கிப் பத்தாவது அத்தியாயம் வரையில் தேவரீரைத் தவிர மற்றெல்லாப் பிராணிக ளும் பரமாத்மாவான தேவரீரிடத்தினின்றுமே உண்டாய் லயிக்கின் றன வென்கிற விஷயம் விஸ்தாரமாய்க் கேட்டேனன்றோ?" 2

"தேவரீர் எந்நாளும் சேதனுசேதன ரூபமான சகல வஸ்துக்க ளுக்கும் ஆதாரமா யிருக்குந் தன்மையையும், ஞானம் பலம் முத

லிய சகல கல்யாண குணங்களாலும் தேவரீரே மேலாயிருக்குந் தன்மையையும், சகல வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமா யிருக்குந் தன்மையையும், இவை கொடுக்கிறதென்கிற அற்பப் பிரயத்தனமும் தேவரீருடைய ஆதீனமென்கிற மஹாத்மியத்தின் தன்மையையும் அவ்வாறே கேட்டேன். தேவரீரைப்பற்றி அருளிச்செய்த தெல்லாம் அறிந்துகொண்டேன். ஆஸ்ரிதாளிடத்தி லுண்டான அன்புக்குக் கடலாய் விளங்குகின்ற ஹே புருஷோத்தம! யாவரையும்படைக்குந் தன்மையிலும், பரிபாலிக்குந் தன்மையிலும், அழிக்குந் தன்மையிலும், தரிக்குந் தன்மையிலும், கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்குந் தன்மையிலும், பேன்மையிலும், எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டிருக்குந் தன்மையிலும் தேவரீர் எழுந்தருளி யிருக்கும் நிலையைக் கண்ணுற காணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.'' 3

''இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் படைத்தும் ஆண்டுந் தரித்துமிருக்கின்ற தேவரீருடைய ரூபத்தைச் சேவிக்கும்படி அடியேனால் கூடுமென்று தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமானால் ஓ! யோகேசுவர! மற்றொருவருக்குங் கிடைக்கமாட்டாத ஞானம், பலம், ஐசுவரியம், வீரியம், சக்தி, தேஜஸ் இவைகளுக்கு நீதியானவரே! தேவரீரை முழுதும் அடியேன் கண்டனுபவிக்கும்படி சேவை சாதித்தருள வேண்டும்.'' 4

[அவதாரிகை:—இவ்வாறு குதூகலத்தோடு கூடினவனுய்ச் சந்தோஷத்தால் தொண்டையில் வார்த்தை யெழாமற் றடுரும்படி அருச்சுனனல் பிரார்த்திக்கப்பட்ட பகவான் அருளிச் செய்கிறார்.]

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வாக்கியம்

''எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாகிய என்னுடைய ரூபத்தைப் பார். மேலும், நூறுகளாகவும், ஆயிரங்களாகவும், அனேக விதங்களாகவும், பிரகிருதி சம்பந்த மில்லாதவைகளாகவும்வெளுப்பு கறுப்புமுதலிய அநேக வர்ணங்களை யுடையவைகளாகவும், அநேக ஆகாரங்களையுடையவைகளாகவும் இருக்கிறேன். அவைகளைப்பார்

[கருத்து:—நூறுகளாகவும், ஆயிரங்களாகவும் என்பதனல், பரம், வ்யூஹம், விபவம் என்கிற பெயர்களினல் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்ட எண்ணிறந்த பிரகிருதி சம்பந்த மில்லாத விக்கிரகங்களை யுடையவனுக இருப்பது காட்டப்பட்டது.] 5

"ஓ! பரதவமசத்தி லுதித்தவனே! துவாதசாதித்தர்களையும், அஷ்ட வசுக்களையும், ஏகாதச உருத்திரர்களையும், அசுவினிதேவர் களையும், சப்த மருத்துக்களையும்பார். அவ்வாறே அநேகங்களாயும் முன் பார்க்கப்படாதவைகளாயுமுள்ள ஆச்சரியங்களைப்பார்."

[இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத வஸ்து சாஸ்திரத்தினால் அறியப்பட்டபோதிலும், அதில் நேராகப் பார்ப்பதினாலேயே தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய விசேஷங்கள் அநேகமிருக்கின்றனவென்று காட்டப்பட்டது. மேலும், என்னுடைய ஒரு ரூபத்தில் பன்னிரண்டு சூரியர்களையும், எட்டு வசுக்களையும், பதினொரு உருத்திரர் களையும், இரண்டு அசுவினி தேவர்களையும், நாற்பத்தொன்பது மருத்துக்களையும் பார்.

இது குறித்துக் காட்டுதற்காக, இந்த லோகத்தில் பிரத்தியக்ஷத்தினால் பார்க்கப்பட்டவைகளும், சாஸ்திரங்களினால் அறியப்பட்ட வஸ்துக்களும் எவைகளோ, அவை எல்லாவற்றையும், மற்றும் எல்லா லோகங்களிலும் எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் அறியப்படாதவைகளாகிய அனேக ஆச்சரியங்களையும் பார்.]　　6

"இந்த என்னுடைய ஒரு சரீரத்தில், அதிலும் ஓரிடத்தில் சேதநாசேதநரூபமான உலகத்தையெல்லாம் நன்றாய்ப்பார். இன்னும் ஏதாகிலும் பார்க்கவேண்டுமானால் அதையும் இந்தச் சரீரத்தின் ஏகதேசத்தில்தானேபார். நான் என்னுடைய சரீரத்தின் ஒரு பாகத்தில் எல்லா லோகங்களையும் காட்டப்போகிறேன். நீயோவெனில், சிற்சிலவஸ்துக்களைக் கிரகிக்கக்கூடியதாகிய பிரகிருதிசம்பந்தமுள்ள இந்தக் கண்களினால் அப்படிப்பட்டவனாகவும், மற்றெல்லா வஸ்துக்களையும்விட வேறுபட்டவனாகவும், அளவில்லாதவனாகவுமிருக்கிற என்னைக் காண்பதற்குச் சக்தி உள்ளவனாகப் போகிறாயில்லை. உனக்குப் பிரகிருதி சம்பந்தமில்லாததும், என்னைப்பார்ப்பதற்குச் சாதனமுமாகிய கண்களைக் கொடுக்கிறேன். எனக்கே அஸாதாரணமான சுவபாவத்தைப்பார்; அதாவது, என்னுடைய அளவில்லாத ஞான முதலியவைகளின் சம்பந்தத்தையும், அளவில்லாத விபூதி முதலியவைகளுடைய சம்பந்தத்தையும்பார்."　　7-8

ஸஞ்ஜயன் வாக்கியம்

"இவ்வகையாகக்கூறி தேரோட்டுவதிலிருந்த அருச்சுனனுக்கு மாமன் மகனான அந்தக் கண்ணன், மகா யோகங்களுக்கெல்

லாம் ஈசுவரனும், பரப்பிரஹ்மமான நாராயணனுகையாலே தம்முடைய பரமேசுவரத்தன்மைக் கீடான ரூபத்தை அத்தை மகனாக பார்த்தனுக்குக் காண்பித்தருளினார்."

"அதுவோ நானாவிதமாய், விசித்திரமாய், சகல லோகங்களுக்கு மிடமாய், எல்லாவற்றையு மாளுவதாயுள்ளது; அதாவது, அநேக முகங்களும் கண்களுமுடையதும், அநேக அற்புதங்களைக் காட்டுவதும், அநேக திவ்வியாபரணங்களுடையதும், திவ்யங்களான அநேக ஆயுதங்களை யுடையதும், திவ்விய மாலைகளும வஸ்திரங்களுமணிந்ததும், திவ்விய கந்தம் பூசியதும், சகல ஆச்சரியமானதும், பிரகாசமானதும், முற்காலத்திலுள்ள சகல ஜகத்திற்கு மிடமாயிருத்தலால் தேசத்தாலாவது காலத்தாலாவது அளவிடப் போகாததும், எந்தத் திக்கிலும் முகங்களோடு கூடியதுமா யிருந்தது." 10-11

"ஆகாயத்தில் அநேக ஆயிரஞ் சூரியர்களின் காந்தி ஏககாலத்தி லுண்டானால் அது அந்த விசுவரூபத்தைத் தரித்த மஹாத்மாவின் பிரகாசத்திற்குச் சமமாகும்." 12

அப்பொழுது அளவில்லாத அகலமும நீளமுமுள்ளதாய் அனந்தமான திருத்தோள்கள், திருவயிறுகள், திருமுகங்கள், திருக்கண்களையுடையதாய், அளவற்ற ஒளியோடு கூடியதாய், அளவற்ற திவ்யாயுதங்க ளணிந்ததாய், தனக்குத் தக்கபடி அபரிமிதமான திவ்யாபரணங்களையுடையதாய், அற்புதமான திருமாலைகளும திருப்பீதாம்பரங்களும அணிந்ததாய், திவ்வியமான சந்தனம பூசியதாய், ஆனந்த ஆச்சரியமாயுள்ள அத் தேவதேவ னுடைய திவ்யத் திருமேனியில் நானா விதங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டுப் பிரமன் தொடங்கி அநேக விசித்திரங்களான தேவர் திரியக்கு மனுஷியர் தாவரங்களென்கிற புசிப்பவரின் தொகையாகவும், பூமி, ஆகாயம், சுவர்க்கம், பாதாளம், அதலம், விதலம், ஸுதலம் முதலிய போகஸ்தானங்களாகவும், புசிக்கும் பண்டங்களாகவும், புசிப்பதற்குவேண்டுங் கருவிகளாகவும், பலவாறாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பிரகிருதி புருஷரூபமாயுள்ள சகல லோகத்தையும் எங்கேயோ ஓரிடத்தி லிருப்பதாக அருச்சுனன் பகவத் கடாக்ஷத்தாலடைந்த திவ்ய நேத்திரங்களாலே கண்டு சேவித்தான்." 13

"பிறகு தனஞ்சயனனவன் மகா ஆச்சரியமுள்ள சகல லோகங்களையும் தமது திருமேனியில் ஓரிடத்தில்வைத்து அவைகளை யேவு

கின்றவராய், அதிச ஆச்சரியமான அளவிறந்தஞானம் முதலிய கல்யாண குணங்களுக் கிடமாயுள்ள பகவானைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தோடு கூடியவனாய், தேகத்தில் மயிர்க் கூச்சறையும்படித் தடிபோல் விழுந்து சேவித்துக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அடியிற் கண்டவாறு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றான்.'' 14

அருச்சுனன் வாக்கியம்

''சுவாமின்! தேவரீருடைய திருமேனியின் சகலமான தேவர்களையும், மற்று முண்டான பிராணிகளின் கூட்டங்களையும், அண்டாதிபதியான சதுர்முகப் பிரமமாவையும், அவ்வாறே அவருடைய இச்சானுவர்த்தியான சிவனையும், தேவரிஷிகள் தொடக்கமான எல்லா ரிஷிகளையும், வாசுகி தக்ஷகன் முதலான அநேகம் சர்ப்பங்களையுங் காண்கின்றேன.'' 15

''அநேகம் கைகால் முதலிய கரணங்களுடன் கூடி அனந்த ரூபனாயுள்ள தேவரீரை யெங்கும் பார்க்கின்றேன். ஏ! விசுவேசுவர விசுவ சரீரனாயிருக்கிற தேவரீருக்கு ஆதி இதுவென்றும், மத்தியமிது வென்றும், அந்தமிதுவென்றும், தேவரீ ரளித்த இந்தத் திவ்விய நேத்திரங்களைக் கொண்டும் பார்க்கச் சக்தியற்றவனா யிருக்கின்றேன்.'' 16

''மேலும், தேஜோராசியாய் எங்கும் ஒளிவிடுகின்றவராய், எந்தப்புறத்திலும் பார்ப்பதற்குக்கூடாதவராய், ஜொலிக்கின்றசூரியன் அக்கினி இவர்களுடைய காந்தியோடு கூடியவராய், அளவிட்டறியக்கூடாதவரா யிருக்கும் தேவரீரைக் கிரீடம் கதை சக்கரம் இவைகளைத் தரித்தவராகச் சேவிக்கின்றேன்.'' 17

''உபநிஷத்துகளில் அறியவேண்டியதாகச்சொல்லப்பட்டபரமமான அக்ஷரம் தேவரீரே! இந்த ஜகத்திற்கு முக்கியமான ஆதாரமும் தேவரீரே! தேவரீர் எந்த ஸ்வரூபத்தோடும் எவ்வித குணங்களோடும் எவ்வித விபவத்தோடும் கூடி இருக்கின்றதோ அவ்வாறே என்னாலு மிருக்கின்றது. நித்தியமான வைதிக தருமங்களையெல்லாம் தேவரீரே இப்படி அவதாராதிகளைச் செய்து காப்பாற்றுகின்றீர்.''

'' ஆதிமத்தியம் அந்தம்அற்றவராய், ஞானம் பலம் வீரியம்முதலிய குணங்கள் பொருந்தியவராய்க், கணக்கில்லாத கைகால் கண் முதலிய அவயவங்களோடு கூடியவராய்ச் சந்திரனைப்போல அடுத்த

வரைக் குளிர நோக்கிச், சூரியனைப்போல் கடுத்தவரைக் கடுக்கின்ற திருக்கண்களை யுடையவராய்ப், பற்றியெரியும் காலாக்கினிபோல சம்சாரத்திற் கேற்ற முகங்களோடு கூடியவராய் எல்லாம் தபிக்கின்ற தேவரீரைப் பார்க்கின்றேன்.”

[இவ்வாறு சர்வத்திற்குங் கர்த்தாவாயும், ஸர்வாதாரராயும், சர்வத்தையும் ஆள்பவராயும், சர்வத்தையும் அழிப்பவராயும், ஞானம் முதலிய அபாரமான குணங்களுக்குக் கடலாகிய ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராயுமிருக்கிற தேவரீரை இப்படிப்பட்ட திருமேனியோடு கூடி யிருப்பவராகத் தேவரீர் உபதேசித்தபடி கண்டுகளிக்கிறேன்.] 19

“மேலேயுள்ள ஆகாயம், கீழேயுள்ள பூமி, இதற்கிடையிலுள்ள வெளிகள் இவைகளில், நிலைத்திருக்கின்ற எல்லா உலகங்களையும் தேவரீர் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கின்றீர். அளவில்லாத நீளம், விசாலம் இவைகளை யுடையதாயும், மிகவும் ஆச்சரியமாயும், மிகவும் பயங்கரமாயு மிருக்கின்ற உம்முடைய இந்த ரூபத்தைப் பார்த்து யுத்தத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசையினால், பிரம்மாதி தேவதைகள், அசுரர்கள், பிதுருக்கள், சித்தர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், இராக்ஷஸர்கள் இவர்களிற் சிலர் பாண்டவர்களுக் கனுகூலராயும், சிலர் துரியோதனாதிகளுக் கனுகூலராயும், சிலர் மத்தியஸ்தர்களாயு மிருக்கிறார்கள். இம் மூன்றுவகை ஜனங்களும் பயப்பட்டார்கள்.”

[கருத்து:—‘ஞானக் கண்ணன்றியில் விசுவரூபத்தைப் பார்க்கக் கூடாதே! விசுவரூபத்தைப் பார்த்தாலன்றிப் பயப்படக் காரணமில்லையே’ என்றாலோ, அவர்களுங் கண்ணுற்றுப் பயங் கொண்டார்களென்பதை அருச்சுனன் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டுப் பகவான் அந்த மூன்று வகை ஜனங்களுக்கும் அருச்சுனனுக்குத் தாம் ஞானக் கண் அளித்தவாறு அவர்களும் உற்று நோக்குவதற்கு ஞானக்கண் பிரசாதித்தருளினர். ஆகையால் அந்த மூன்று வகை ஜனங்களும் பயப்பட்டதாக அருச்சுனன் உணர்வதற்குக் காரணமுண்டாயிற்று.]

[குறிப்பு:—இந்த 20-வது சுலோகத்திற்கு ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகள் வேறுவிதமாக அபிப்பிராயப்பட்டுப் பொருள் கொண்டனர். அதாவது:—மூன்றுலகத்தி லுள்ளவர்களும் அச்சங் கொண்டனரென்றால், மூன்றுலகத்திலுள்ள பக்த சிரோமணிகள் பயமடைந்தாரென்பது தாத்பரியம். அஃதாவது, ஈசுவரனிடத்தில் பிரீதியில்லாத பக்தர்க ளல்லாதவர்களுக்கும் காண்கிற யோக்கியதை யில்லாதபடி

யால அவாகள் பயபபடக்காணவில்லை, நூலலது மூனறுலகததி லுள்ளவாகள் இநத ரூபததைக கணணுல பாராவிட்டாலும, மனதி ஞல் அனுசந்தானஞ செயது, அதஞல் அவாகள பயமடைந்ததை அருச்சுனனபாாத்து அவாகளும் தனனைப்போனறு பாாதது பயப் படுகிறதாக எணணிஞனெனறுவஞ கிரகிககததககது'] 20-21

"உயாநதவர்களான இநதத தேவர்களின் கூட்டஙகள பிரபஞ சத்திறகு ஆதாரமாகிய உமமைப் பார்ததுச சநதோஷததோடு கூடிய மனதை யுடையவர்களாய் உமமுடைய சமீபததை யடை கிறாகள். அவர்களுள சிலர்பயஙகரமாகவும மிகவும ஆசசரியமாகவு மிருக்கிற உமமுடைய ரூபததைப் பார்த்துப் பயநதவாகளாயக் கைகளைக குவிததுக்கொண்டு, தங்கள ஞானததிற்குத தககபடி தோததிரஙகளா யிருககிற வாககியஙகளைச் சொல்லுகிறாகள். இன் னுஞ் சிறசிலர் பரததுவம் தாழ்நத தததுவம இவைகளின் உண்மை யைத தெரிநதுகொண்ட மஹரிஷிகளின கூட்டஙகளும சித்தர் களின கூட்டஙகளும 'மஙகள முணடாககக்கடவது' என்றுகூறி உமக் குத் தக்கவைகளான ஸ்தோததிரஙகளிஞல துதிக்கிறாகள்," 22

"ஏகாதச உருததிரா, துவாதச ஆதிதயா, அஷ்டவசுக்கள், ஸாத்தியர், விசுவேதேவா, அசுவினிதேவர்கள், மருததுக்கள், சப்த வாயுக்கள், பிததுருககள், கநதருவர், யக்ஷர், அசுரர், சிததகணங்க ளாதியோா, பரமாச்சரியத்தோடு கூடி உன்னைச சேவிககிறாகள்."

"மேலும, அநேகம கோரமான பறகளோடு கூடிய தேவரீ ருடைய சொரூபத்தைக் கண்டு முன் சொன்னவர்களும அடியேனும் மிகவும் பயநதிருக்கிறோம." 24

"பரமபத மென்கிற பரமாகாசம வரையில வியாபித்து, மகாப் பிரகாசமாய், அநேக வர்ணஙகளுடன கூடிததிறநத வாய்களோடும விசாலமான நேத்திரஙகளோடும கூடிப் பயஙகரமா யிருககிற ஓ! விஷ்ணுவே! தேவரீரைப் பார்தது அடியேன் கொஞ்சமும தரிக்க கிலலேன; மனம பதறுகிறது; புலனகள கலஙகுகினறன." 25

"பிரளய கால அக்கினிபோல் எல்லாவற்றையும்நாசஞ்செப்யும் படி கோரமா யிருககின்ற நும் திரு முகஙகளைப் பார்த்து அடியே னுககுத திககுத தெரியவிலலை, சுகம - சிறிதும உண்டாகவிலலை. உலகத்திறகெல்லாம இருபபிடமாய், பிரமமாதி தேவர்களுக்கெல் லாம நாசஞகிய ஓ! பகவானே! அடியேனிடததில் கிருபை செய்து

அருளவேண்டும், என்ருல், அடியேன தரிக்கும்படி கடாக்ஷிக்க வேண்டும்." 26

[அவதாரிகை:—பிராணிகளின இருப்புத தரிப்பு முதலிய வெல்லாம் தம் ஆதீனமென்று காட்டுவதற்காக எம்பெருமான, துரியோதனன படையில இராஜவேஷமபூண்ட அசுரப்படைகளை யெல்லா மொழித்துப் பூமியின பாரத்தைத தாமே தீர்க்கப்போகிற தெனகிற தம முடைய திருவுள்ளததை அருச்சுனனுக காட்டியருளினா. அவனும் எம்பெருமானுடைய படைக்குந்தனமை முதலிய ஈசுவரத்தனமை யெல்லாம பாரதது, அந்தப் பகவானிடததிலதானே இனி யழியப் போகிற துரியோதனுதிகள் மடியும் விததததையுங் கண்டவனுயச சொல்லத தொடஙகினன.]

'ஓ! கிருஷ்ணு! இநதத் துரியோதனன் முதலிய திருதராஷ்டிரன் பிளளைகள எலலோரும, பீஷ்மரும், துரோணரும, கர்ணனும் அவாகள பக்ஷததில சேர்நத எல்லா இராஜாககளின் கூட்டமும், நமமுடைய பக்ஷததில சோநத சில பிரதானர்கள யுதத வீரர்களும, கோரைப் பற்களினுல் விகாரமாயும பயஙகரமாயுமிருக்கின்ற உமது வாய்களில் அவசரத்தோடு பிரவேசிக்கின்ருர்கள். சிலர், பற்களின் சநதுகளி லகப்பட்டுப் பொடியான தலைகளோடு காணப்படுகின்ருர்கள். 27

"இராஜாக்க ளெல்லாம் ஆறறு வெள்ளம கடலிற் புகுவனபோலும, விட்டில் பூச்சி பெருநதீயிற் புகுவனபோலும் தேவரீருடைய வாயில தாமாய் அழிநது போவதற்காக வெகு வேகமாய் வநது வீழ்கிருர்கள்." 28-29

"அப்படிப்பட்ட அவ்வரக்கர் கூட்டங்களை யெல்லாம் ஜ்வலிக்கின்ற திருவாயில் விழுங்கும்பொழுது அதிக கோபத்தோடு கூடிய மேலுதட்டையும் கீழுதட்டையும அடிக்கடி நக்குகின்றீர். தேவரீருடைய அதி பயஙகரமான கிரணங்கள் தம் பிரகாசங்களாலே உலகஙக ளெலலாம பரவ, அதனுல பிராணிகள் தவிக்கின்றன. தேவரீருடைய நிரங்குசமா ஈஸ்வர ஸ்வரூபததைக் காட்டவேண்டுமென்று அடியேன் வேண்டிக்கொண்டபடி அப்படியே தரிசனங்கொடுத்தவர், மறுபடி இந்தக் கோரமான ரூபததைத் தரித்தீரே. ஈதெதற்காகவோ? இதை அடியேனுக்குத் தெரியச சொல்வதோடு சாந்தமான வடிவததையும அங்கீகரித் தருளவேண்டும்." 30-31

[அவதாரிகை:—"அடியேனிடத்தில் பிரீதியினாலே விசுவைசுவரியத்தைக் காட்டினவர் கோரரூபத்தை யெடுப்பதற்கு என்ன காரணம்?" என்று வினவினதற்கு, பகவான் அருச்சுனனைப் பார்த்துத் தம் திருவுள்ளத்தை யருளிச்செய்கிறார்.]

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"அருச்சுனா! துரியோதனன் முதலிய சகல இராஜாக்களுடையவும் வாழ்நாளின் இறுதியை நாம் கண்டிருக்கையாலே அவர்களையெல்லாம் நாசஞ் செய்வதற்காகக் கோரமான உருவத்தோடு வளர்ந்து அவர்களை அழிப்பதே பயனாக இப்பொழுது ஆரம்பித்திருக்கிறோம். உன்னுடைய முயற்சி யில்லாமலே இந்தத் துரியோதனாதிகளும் மற்றும் உனக்கு எதிரிகளாய் நின்ற, இவ் வீரர்கள் யாவரும் என்னுடைய சங்கற்ப மாத்திரத்தால் நாசமடையப் போகிறார்கள். ஆகையால், அவர்களை எதிர்ப்பதற்காக நீ எழுந்திரு. சத்துருக்களான அவர்களை ஜயித்து, கீர்த்தியைப்பெற்று, தாமமாய்க் கொல்லப்பட்டபடியால், இரண்டு கைகளாலும் போர் புரியவல்ல நீ அதற்குக் காரணமா யிருத்தல் வேண்டும்." 32-33

"மேலும், துரோணர், பீஷ்மர், கர்ணன் முதலானோர்களும் அபராதிகளாகையாலே நம்மாலேயே கொல்லப்படுவார்கள்; ஆகையால், அவர்களைப் பந்துக்களென்றும், ஆசிரியர்களென்றும், போகத்தில் பற்றுடையவர்களென்றும் நினைத்து, 'இவர்களை நான் எவ்வாறு வதைப்பேன்?' என்று மனதிற் சிறிதும் வருத்த மின்றி ஜயிக்கப் பார். இவர்களைக் கொல்வதில் உனக்குச் சிறிதும் தயை யென்பதே வேண்டாம். மேலும், யுத்தத்தில் ஜயமும் உனக்கே கிடைக்கும்."

[கருத்து:—துரோணர், பீஷ்மர், ஜயத்திரதன், கர்ணன் இவர்களின் பெயரை இங்குக் கூறுவதற்கு காரணம் யாதெனின், துரோணாசாரியர், க்ஷத்திரியகுல காலனாகியுந் தனுர்வேதத்தில் மகா அதிகாரியுமான பரசுராமரிடத்தில் வில்வித்தை பயின்ற தனுர்வேத நிபுணரும், தனக்குக் குருவாயு மிருப்பதுகொண்டு இவர் விஷயத்திலும், பீஷ்மாசாரியர் தனுர்வேத புஞ்சமும், தாம் சாகவேண்டித் தாமே யுத்தேசித்து உயிர்விட்டாலன்றி மற்றெவ்விதத்தானும் சாகா வரம் பெற்றிருப்பவராதலானும், தனக்குப் பாட்டனாவது கொண்டு இவர் விஷயத்திலும்; ஜயத்திரதன் தனது சிரசை யறுத்துப் பூமியிற் றள்ளப்பட்டவனது தலை ஓராயிரஞ் சுக்கலாக வெடிக்கும்படியாகத் தனது பிதாவினால் வரம் பெற்றிருப்பவனாதலால் அவனது சிரத்தை அறுத்துப் பூமியில் விழவொட்டாம லதை என்ன செய்வ

தென இவன விஷயத்திலும; காணடவன தகன காலததில் உயிர் தபபி அருசசுனனைக கொலலப பிரதிகஞை செயதுகொணடு காண னிடததில வளாநதுகொண்டிருககும நாகபாசததிற்கு எவவாறு தப்பிப பிழைப்பதெனக காணன விஷயததிலும அருச்சுனனுககுச சங்கை யுணடாயிருப்பதுகொண்டு இந்நாலவரை மட்டும குறிப பிததது.] 34

ஸஞ்ஜயன் வாக்கியம்.

"இவவாறு எம்பெருமான் அருளிசசெய்யக் கேட்டு அருச சுனன அவரைத தெணடன சமர்ப்பிதது மிகவும பயத்தாலே நடுநடுஙகி மறுபடியும கீழ் விழுநது கைகளை கூப்பிக்கொண்டு எடு தத சொலலை முடிகக மாடடாதபடி இநத விண்ணப்பஞ் சொல்வா ஞயினன்." 35

"ஓ! ருஷிகேசா! இநத யுததததைக் காண்பதற்காக வநத தேவா, கநதருவா, சிததா, இயககா, விததியாதரர், கினனரர், கிமபுரு டா முதலானருளளிடட சகல லோகததாரும தேவரீருடைய அனுக கிரகததாலே சாவேசுவரனை தேவரீரைச சேவிதது தங்களுடைய கீர்த்தியைக கண்டு சநதோஷிககினறனா. தேவரீருடைய ரூபத தைக கண்டு பயநதவர்களான இவவரக்கா குழாஙகள மூலைககு மூலை பத்துத திககுகளிலும பயநதோடுகினறன. எல்லாச் சித்த புருஷர்களும தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றனர்." 36

"ஆனலு, தேவரீருடைய பெருமைக்கு இவையெல்லாந தகுந் தவைகளேயாம. ஓ! ஜகன்னிவாச! அழிவறற ஜீவ ஸ்வரூபமும தேவரீரே, சததும அசததும தேவரீரே; அதாவது நாம ரூபங்க ளாலே பிறிததறியப்படுவதால காரியமான நிலையில 'சத்' என்றும், அவ்வாறே நாம ரூபங்களாலே பிறிததறியப் போகாமையாலே காரணமான நிலையில 'அசத்' எனறுமசொலலப்படுகிற பிரகிருதியும் தேவரீரே; இவ்வகைததான பிரகிருதி தத்துவமெனன? இநதப்பிர கிருதியோடு வநத ஜீவ தத்துவமென்ன? இவ் விரணடையுங் கடநத முகத ஸ்வரூபமான தத்துவ மெதுவோ அதுவுந தேவரீரே." 37

"ஆகலின், தேவரீரே ஆதிதேவனும், புராணபுருஷனும், இவ வுலகிற் கெலலாம ஆத்மாவாய் நின்று தரிக்கின்ற ஆதாரப் பொரு ளும்; தேவதைகளுக்குஆதியானவனும, பரமபுருஷனும் நீரே; இந தப் பிரபஞசததிறகுச சிரேஷ்டமானதாகிய பிரளயகாலததி லடை கின்ற ஸ்தானமும அறிகின்றவனும அறியததகுநத வஸ்துவும் உத

தமமான (விஷ்ணு) ஸ்தானமும் நீராகவே இருக்கின்றீர்; சகலப் பிரபஞ்சங்களும் உம்மாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன."

[கருத்து:—பிரளயகாலத்தி லடைகின்ற ஸ்தானம் என்று மேலே கூறினமையால் உத்தமமான ஸ்தானம் என்றருளியது மோக்ஷத்தை யென்று கொள்ளற்பாற்று.] 38

"கிருஷ்ணு! வாயு, அக்கினி, வருணன், சந்திரன் எல்லாம் தேவரீரே. சகலமான பிரஜைகளுக்கும் பிதாக்களான பிரஜாபதிகளுக்கும் பிரமனுர் பிதாவாகையாலே அவர் சகலப் பிரஜைகளுக்கும் பிதாமகன்; அத்தகைய அவருக்கும் தேவரீர் பிதாவாகையாலே எல்லாருக்குந் தேவரீர் பிரபிதாமகன், அப்படிப்பட்ட தேவரீருக்கு நமஸ்காரம்." 39

ஓ! அமிதமான சாமர்த்திய முடையவரே! உன் முன் பக்கத்திலும், பின் பக்கத்திலும், உம்மின் பொருட்டு நமஸ்காரம். அவ்வாறே சகலமான திக்குகளிலும் உம்மின் பொருட்டு நமஸ்காரமாகக்கடவது. ஓ! சாவாதமாவே! அளவிடத் தகாத பராக்கிரமத்தையுடைய நீர் சகலத்தையும் வியாபித்திருக்கிறீர்; அதனாலே சர்வ ஸ்வரூபரா யிருக்கிறீர்." 40

"மேலும், இந்த விசுவ ரூபமாகிய மான்மிய வைபவத்தை அறியாதவனுக, என்றுல், சகலப் பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவா யிருப்பவரும் இன்னு மிப்படிப் பலவிதமாகவு மிருக்கின்ற தேவரீருடைய மகிமையைத்தெரியாமல், அடியேன் அஞ்ஞானத்தாலும், அதிக பரிசயத்தாலும் தேவரீரைத் தோழனென்று நினைத்து, 'அடா கிருஷ்ணு! அடா தோழா! அடா யாதவா!' என்று சிறிதும் விநயமில்லாமல் அழைத்து வந்தேன். இவ் விஷயத்தில் அடியேனை க்ஷமிக்க வேண்டும்." 41

"என்னையனே! சர்வ விதத்திலும் சத்கரிக்கவேண்டிய தேவரீரை இவ்வாறு இழிவாகப் பேசினேன். இன்னும் படுக்கும்பொழுதும், கூடியிருக்கும்பொழுதும், சஞ்சரிக்கும் பொழுதும், போஜனஞ் செய்யும்பொழுதும் அடியேன் செய்த பிழைகளுக்குக் கணக்கில்லை. ஆகையால், அவைகளை யெல்லாம் கிருபையாய்ப் பொறுத்தருள வேண்டும்; ஆகையால் என்னை க்ஷமிக்கும்படியாகப் பிரார்த்திக்கின்றேன்." 42

"ஒப்புயர்வற்ற பெருந்தகையோய்! சராசர ரூபமான சகல லோகத்திற்கும் தேவரீரே பிதாவாயும் குருவாயும் இருப்பதால் எல்லாராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவராகின்றீர். ஆகையால், இம்மூவுலகத்திலும் கருணை முதலிய எவ்வித குணங்களாலும் தேவரீருக்குச் சமானமானவர் கிடையாது. அவ்வாறிருக்க அதிகனாய் ஒருவனிருப்பானோ வென்கிற சந்தேகத்திற்கு இடந்தானுண்டோ?" 43

"ஆகலின், ஈசனும் துதிக்கத்தக்கவனுமான தேவரீரைத் தண்டன் சமர்ப்பித்து க்ஷமிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன். குற்றஞ் செய்தவனாயினும், புத்திரன் பிதாவைவணங்கினானாகில் அந்தப்பிதாவும், அப்படியே இஷ்டமானவன் அவன் தோஷத்தை தண்டனிட்டு வேண்டிக்கொண்டானாகில் அந்தத் தோழனும் இரங்குவதுபோல அடியேனிடத்தில் விசேஷகடாக்ஷமுள்ளவரான தேவரீர் பிரியனை அடியேனுக்காக எல்லாவற்றையும் பொறுத்தருளவேண்டும்." 44

"ஜகந்நாயகா! ஒருநாளும் கண்டிராத தேவரீருடைய உக்கிரமான விசுவரூபத்தைக்கண்டு அடியேனுள்ளங் களிகூர்ந்தது; மறுபடியும் பயத்தால் நடுக்கமுண்டாகிறது. ஆகையால், சகலலோகங்களுக்கும் இருப்பிடமாய், பிரம்மாதிகளான சகல தேவர்களுக்கும் ஈசனான எனதாண்டவனே! அடியேனுக்கு முன்போலவே தேவரீர் சுப்பிரசன்னமான திருமேனியோடு சேவை சாதித்தருளவேண்டும். முன்போலவே, கிரீடமும் கதையும் திருச் சக்கரமுமாகத் தேவரீரை வணங்க விரும்புகிறேனாகையால், ஆயிரந் திருக்கைகளுள்ள இந்த விசுவரூபத்தை மாற்றிச் சதுர்ப்புஜனாக இருந்தமுன் சேவையையே காண்பித்தருள வேண்டும்." 45-46

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"அருச்சுனா! பிரகாச ரூபமானதும், சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் வியாபித்ததும், நாசமற்றதும், ஆதியிலுள்ளதும், உன்னைத் தவிர மற்றொருவராலும் முன் பார்க்கப்படாததுமான எனது இந்த உத்தமமான ரூபம் எதுவோ அது, அனுக்கிரகஞ் செய்ய விரும்பிய என்னாலே உனக்கு எனது ஆத்ம யோகத்தாலே காண்பிக்கப்பட்டது."

[குறிப்பு:—'ஆத்மயோகத்தாலே' என்றமையால் ஸ்ரீ சங்கரர்: "எனது ஈசுவர சம்பந்தமான சாமர்த்தியத்தாலே" என்றும், ஸ்ரீராகவேந்தீரர்: "சொரூப சாமர்த்தியத்தாலே" என்றும், ஸ்ரீ ராமானுஜர் "எனது சத்திய சங்கற்பத்தாலே" என்றுங் கூறியுள்ளார்கள்.] 47

"குருகுல சிரேஷ்டா! மனுஷ்ய லோகத்தில உன்னைத் தவிர மற்றவராலே இந்த விசுவரூபத்தை யுடையேனாகிய நான், வேதங்கள் கல்ப சூத்திரங்கள முதலிய பக்ஞ சாஸ்திரங்களை அப்பியாசஞ் செய்தவர்களாலும பார்க்கச் சாத்தியமானவ னல்லேன்; யக்ஞங்களாலும் சாத்தியமானவ னல்லேன; குரூரமான தவங்களாலும்சாத்தியமானவ னலலேன்." 48

"அருச்சுனா! இத்தகைய பயங்கரமான எனது இவ விசுவரூபத்தைத் தரிசித்ததால உனக்குப் பயம வேண்டுவதில்லை. நீ, பய நீங்கினவனாய், மனதில் ஆனந்த முடையவனாய் எனது பூர்வ ரூபத்தைத் தானே முன்போலச் சந்தோஷமாகக் காணக்கடவை." 49

ஸஞ்ஜயன் வாக்கியம்

"திருதராஷ்ட்ர மகாராஜனே! வாசுதேவரானவர் அருச்சுனனை நோக்கி இவ்விதங் கூறித் தமது சொந்த ரூபத்தை மீண்டும காண்பித்தார்; அபரிமிதமான அருளுடைய அவர் சாந்த ரூபத்தோடு கூடினவராய்ப், பயந்திருக்கின்ற அருச்சுனனை மீண்டும் தைரியப்படுத்தினார்." 50

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"ஓ! ஜநார்த்தனா! அளவில்லாத அதிசயம் பொருந்திய லாவண்யம சவுந்தரியம சௌகுமாரியம் முதலானவைகளோடு கூடியதாய், தேவரீருக்கே உரியதாய், மிகவும ஸௌம்யமாயுள்ள மனுஷ்யகாரமான இத திருமேனியைச சேவித்த பினபுதான் அடியேனுக்குப் பிராணனும் நிலைத்துப் பிரக்ஞையும வந்தது." 51

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

இவ் வார்த்தையைக் கேட்ட பகவான் அருச்சுனனை நோக்கி, "இப்பொழுது உனக்குக் காட்டிய இந்த ரூபத்தை, யாவரும்மாளும் படியான ரூபத்தைக் காண்பதற்கு ஒருவராலும் முடியாது. இதைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்று தேவர்களெல்லாம் அளவில்லாதகாலமாய் எதிர்பார்த்திருக்கிறார்களே யல்லது ஒருவராவது சேவித்ததில்லை."

"அது யாதெனில், என்னிடத்தில் பக்தி யில்லாத 'கேவலங்களா யிருக்கிற, பிறருக்கு அத்யயனஞ் செய்வித்தல், அர்த்தம் உபதேசித்தல், தான் அத்யயனஞ் செய்தல், அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுதல், ஜபம் முதலியவைகள செய்தல் இவற்றாலும், வேதங்

களினாலும், யாகம் - தானம் - ஹோமம்-தபசு இவற்றாலும் உள்ள படியே யிருக்கிற நான அறியத்தக்கவ னல்லன்." 53

"வேறொரு பிரயோசனத்தையும் விரும்பாத பக்தியினாலோ வெனில், உள்ளபடியே சாஸ்திரங்களைக்கொண்டு அறியவும், உள்ள படியே நேராகப் பார்க்கவும் பிரவேசிக்கவும் தகுந்தவன். அவ்வாறே இந்த ஆத்மா பிரவசனஞ் செய்வதினாலும் அடையத் தக்கவனல் லன்; தியானிப்பதினாலும் அடையத் தக்கவனல்லன்; அநேக வித மாகக் கேட்பதினாலும் அடையத் தக்கவனல்லன்; எவன் எவனை வரிக்கின்றானோ அவனால் அடையத் தக்கவன. 'அவனுக்கு இந்த ஆத்மா தன்னுடைய ரூபத்தை விசதமாகக் காட்டுகிறான்' என்றர்த்த முள்ள சுருதி வாக்கியத்திலும் சொல்லப்பட்டது." 54

"ஆகையால், அருச்சுனா! என் பொருட்டுக் கருமங்களைச்செய் கிறவனும், என்னையே பரம புருஷார்த்தமென்று நம்பி யிருக்கிறவ னும், என்னிடத்திலே உறுதியான பக்தியை யுடையவனும், சகல விஷயாபிமானங்களையும் விட்டவனும், சகலப் பிராணிகளினிடத்தி லும் துவேஷம் அற்றவனும் எவனோ அவன் என்னை அடைகிறான்"

[அதாவது, வேதமோதுதல் முதலான சகல கர்மங்களும் நம் முடைய ஆராதனரூபமென்று செய்பவனும், எததொழிலைச் செய் தாலும் எல்லாம் கிருஷ்ணனுக்கே யென்று செய்பவனும், நம்மிடத் தில்மிகுந்த பக்தியாலே நம்மைப்பாடியும் சிந்தித்தும் அர்ச்சித்தும் பணிந்தும் பொழுது போக்குமவனும், இன்னு மிப்படி நம் விஷய மாகவே காலத்தைக் கழிக்காவிடில் தரிக்கமாட்டாம லிருப்பவனும், நம்மையே பற்றியிருத்தலால் மற்றவைகளிற் பொருந்தாதவனும், ஒரு பிராணியையும் பகைக்காதவனும் (அதாவது, நம்மைப் பிரிந் தால் துயரமும், நம்மைக் கூடினால் கொண்டாட்டமுமா யிருப்பவ னாகையால் தனக்கு ஏதேனும் துயரம் நேரிட்டால் அது தான் செய்த பிழையின் பயனென்று நினைப்பதனாலும், சகல பூதங்களும் பகவா னாகிய நமக்கு ஆட்பட்டனவென்று நினைப்பதனாலும், ஒரு பூதத்தை யும் பகைப்பதற்குக் காரண மில்லாமையாலே பகைக்காதவனும்) எவனோ, அவன் தோஷங்கள் யாவையு மொழித்து எப்போதும் நம் மையே அனுபவிப்பவ னாவான்.] 55

பதினோராவது அத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

பக்தி யோகம்

அவதாரிகை

[பக்தியோக நிஷ்டாகளுககுப் பயனுய், பரப்பிரமமாய், பரமபுருஷனு யிருககினற ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய தடையற்ற ஐசுவரியத்தைக் காண ஆசைப்பட்ட அருசசுனனுக்கு, அளவில்லாத அதிசயம் பொருந்திய கருணை, தண்ணளி, வணமை முதலிய கல்யாண குணங்களுககுக் கடலாய விளஙகுகினற, சத்திய சஙகலபனுன ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுல் தமமுடைய ஈசுவரத் தனமையானது உளளபடியே காண் பிக்கப்பட்ட தெனறும, அப்படியே எம்பெருமானை உள்ளபடியே சாஸதிரமுகததா லறிவதும்-பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்பதும் மற்றப்படி எப்போதும் அவன சனனிதியி லிருப்பதும் ஆகிய இவை எல்லாம் அவனை விட்டு நீங்காத பக்தி யுண்டானுல் மாத்திரமே கிடைக்கு மெனறுஞ சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது ஆதமப் பிராப்திக்குச் சாதனமான ஆத்மோபாஸனததைக் காட்டினும் பக்திரூபமான பகவத் உபாசனம பலனை வருததமினறி விரைவில அளிககுமாகை யால் சிறந்ததென்றும், அதைச் செய்யச் சகதியற்றவன அக்ஷர மெனகிற முக்தஸ்வரூப நிஷடையி லிருக்கவேண்டுமெனறும, மற் றும் அவனுக்கு வேண்டும விஷயங்க ளிவை யெனறுஞ சொல்லப் லப்படுகினறன.]

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"ஓ! பகவானே! தேவரீர் அருளிசசெய்தபடியே தேவரீரையே எப்பொழுதும பெரும பயனுக நினைதத பகதர்களாய்த, தேவரீரைச் சகல ஐசுவரியததோடுகூடி யிருப்பவராகவும், அளவிலாத அதிசயம் பொருநதிய ஸௌநதரியம் சௌசீல்யம் ஸர்வஜ்ஞததுவம சதய சங் கலபதவம் முதலிய எண்ணிறநத குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவ ராகவும எவாகள உபாசிககினறாகளோ அவர்களும, எவாகளானுல் அக்ஷரமென்கிற பிரதயக ஆதம சுவரூபததை (அதாவது, முக்த ஸ்வரூபமான ஜீவனை) கண் முதலிய புலன்களா லறியப்படாதென்ப தாக உபாசிககின்றாகளோ அவர்களுமாகிய இவ விருதிறததாரில் தாம கோரிய பலனை விரைவில கிடைககப் பெறுவார் யாவர்? அதை அருளிசசெயயவேண்டும."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"இரண்டாவது அத்தியாயமுதல் பத்தாவதான விபூதியோக அத்தியாயம் வரையும், ஆத்ம தத்துவத்தை யறிவதற்கான கேவலம் சாங்கிய யோகத்தைக் கூறி இதையே பரியாயமாக நிர்க்குண நிர்விசேஷ பிரமோபாசனை என்றும், 6 - வது அத்தியாயம் 21-வது ச்லோகத்தால் தெரிவித்தீர். அன்றியும், கேவல சாங்கிய ஞானிகளில் ஆரூடர்களான ஆத்மஞானிகளாவார் குத இந்திரியங்க ளெவற்றினும் ஆசிரய மின்றிச் சுவானுபூதி விலாசத்தால் தமது ஆத்மாவிடத்தே திருப்தி, ஆனந்தம், கிரீடை முதலியன உடையோராகத் தன்னையே பிரமமுதல் தம்பபரியந்த மெவற்றிலுங் காண்பாரென்றும், தம்மில் அவ் வனைத்தையுங் காண்பாரென்றும், அவர்கள் எவற்றினு மிக்க ஐந்தாம் பதவியாகக் கைவல்ய மென்கிற பிரம நிர்வாணத்தை இந்தப் பிராரப்த சரீரத்தில் இருக்கையிலேதானே அடைவாரென்றுஞ் சிரேஷ்டமாகக் கூறினீர். இந்நிலை அதிவாச்ரமிகளுக்கன்றி தேவர்களுக்கும் அரிய தொன்றாதலின் ஈண்டிது நீங்கலாகத் தேவரீர் கூறியுள்ள அந்த அவ்வியக்த அக்ஷர பிரமோபாசகர்களான சுத்த நிர்க்குண பிரம உபாசனை செய்பவர்களிலும், சர்வைசுவரிய சர்வக்கியான சர்வசக்தி முதலியன வுடைய மாயாப்பிரதிபிம்பரான வாசுதேவ பரப்பிரம்மமாகிய தேவரீரது சகுணோபாசகர்களிலும் யாவர் சிரேஷ்டரென இங்கு அருச்சுனன் பகவானைக் கேட்பதுணர்த்திற்று."]

ஸ்ரீ மாத்வாசாரியரின் அபிப்பிராயம்:—இந்த ஸ்லோகத்தின் முதல் பாகமானது பரமாத்மாவான நாராயணனைப் பற்றியதென்றும், பிந்திய பாகமானது ஸ்ரீதேவியான லக்ஷ்மியைப் பற்றியதென்றும் அறியத்தக்கது. எவர்கள் பிரம்மமாகிய உம்மை யுபாசிக்கின்றார்களோ, எவர்கள் அவ்யக்தம் அக்ஷர மென்று சொல்லப்படுகின்ற லக்ஷ்மியை யுபாசிக்கின்றார்களோ, இவர்களிற் சிரேஷ்டர்கள் யார் என்பது அருச்சுனனுடைய கேள்வி. அவ்யக்தம் அக்ஷரம் என்ற பதங்கள் லக்ஷ்மியைக் குறித்தனவென்று எவ்வாறு சொல்லக்கூடு மெனின், இந்திரியங்களிலும் சிறந்தது பொருள்; பொருளிலும் சிறந்தது மனம், மனதிற் சிறந்தது புத்தி; புத்தியிற் சிறந்தவர் சதுர்முகப் பிரம்மா; சதுர்முகப் பிரம்மாவிலும் சிறந்தது அவ்வியக்தம் (லக்ஷ்மி); அவ்யக்தத்திலும் சிறந்தவன் புருஷன் (நாராயணன்); புருஷனில் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை; இவ்வாறு கூறும் கடோபநிஷத்திலுள்ள வாக்கியங்களால் அவ்யக்தம் லக்ஷ்மி என்று சொல்லக்கூடும். இலக்ஷ்மியை யுபாசித்தால் மோக்ஷ மடையலாமென்றால், கடோபநிஷத்திலும், ருக் வேதத்திலும், சாம வேதத்திலும், யஜுர் வேதத்திலுமுள்ள வாக்கியங்களால் அவ்யக்த உபாசனை மோக்ஷ காரணமென்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் லக்ஷ்மி யுபாசனையால் மோக்ஷம் பெறலா மெனக."]

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வாக்கியம்

"அருச்சுனு! மிகவும் பிரீதியாலே மனதை நம்மிடத்தில் வைத்து, மிகுந்த சிரத்தையோடு கூடி, சகல கருமங்களையும் என் பொருட்டுச் செய்து, பலனை எனக்கு அர்ப்பணஞ் செய்கின்றவர்களும், சிரேஷ்டமான சிரத்தையோடு கூடினவர்களுமான எவர்கள் என்னை யுபாசிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் அத்யந்த சிரேஷ்டர்களென்று எனக்குச் சம்மதமானவர்கள்" 2

"எவர்கள் பிரத்யகாத்ம சுவரூபத்தை (அதாவது ஜீவனை) தேவனென்றாவது மனிதனென்றாவது மற்றும் எந்த விதமாகவாவது குறிக்கத் தகாததாகவும், ஆனதுபற்றியே கண் முதலியபுலன்களுக்குப் புலப்படாததாகவும், தேவாமுதலிய சரீரங்களிலெல்லாமிருக்கச்செய்தே அவ்வவ்விதமாக நினைக்கத் தகாததாகவும், ஆனதினாலேஅநந்தத்தேவாதிகளுக்குத்தஉருவங்களில்கட்டுப்படாததாகவும், ஆகையால் நித்தியமானதாகவு மிப்படி யெல்லா மிருப்பதாக உபாசிக்கின்றார்களோ, அதுவுமன்றி, உபாசிக்கும்போது கண் முதலிய புலன்களை யெல்லாம் தத்தம வியாபாரங்களினின்றும் அடக்கி, சம புத்தியோடும் (அதாவது, ஆத்மாவானது ஞானமே வடிவமாய் எங்கும் ஒரேரீதியாயிருக்கிறதென்று நினைத்தவர்களாய்) அதனாற் சகல பூதங்களிடத்தும் பிரீதியை யொழிந்தவராயிருக்கிறார்களோ அவர்கள் சம்சாரத்தினின்றும் விடுபட்டு நமக்குச் சமமாய் விளங்குகின்ற முக்த ஸ்வரூபத்தை யடைகின்றார்கள்." 3-4

"எவர்களானால் தேகத்தைத் தரிப்பதற்காகச் செய்யவேண்டுஞ் சில லௌகிக காமங்களையும்; யாகம், தானம், தவம், ஓமமுதலிய வைதிக கர்மங்களையும் அவற்றின் காரணங்களோடும் உத்தேசத்தோடும் நம்மிடத்தில் சமர்ப்பித்து நம்மையே பெரும பயனுக எண்ணி வேறு யாதொன்றையும் விரும்பாமல் நம்மைத் தியானஞ் செய்துஉபாசிக்கின்றார்களோ, அதாவது தியானம், அர்ச்சனம், பிராணமம், ஸ்துதி, கீர்த்தனம் முதலியவைகளை ஸ்வயம் போக்கியமாயும் பரமப் பிராப்பியத்திறகு சமமாயுஞ் செய்துவருகிறார்களோ அவர்களை, நம்மோடு சேரவொட்டாமல் விரோதிக்கின்ற யமனை சம்சாரத்தினின்றும் வெகுசீக்கிரத்தில் விடுவிக்கின்றோம்." 6-7

"ஆகையால், எளிதில விரைவில் கிடைக்கின்ற, ஈடிலலாத பெரும பயனுயிருக்கின்ற நம்மிடத்தில்தானே மனதை வைத்து, நாமேதான் அடையவேண்டும் பேறென்கிற எண்ணங் கொள்.

இவ்வாறுனல்தான் அதற்குமேல் நம்மிடத்தில்தானே நித்தியமாயிருந்து வாழ்வாய். இதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை.'' 8

''அருச்சுனா! விரைவில் நம்மிடத்தில் சலியாத மனம் வைக்க உன்னால் ஆகாத பக்ஷத்தில் அப்பியாச யோகத்தாலே நம்மை யடைய விரும்பு. அதாவது, சுவபாகமாகவே எல்லையில்லாத அதிசயம் பொருந்திய ஸௌந்தரியம், ஸௌகுமாரியம், ஸௌஹார்த்தம், வாத்ஸல்யம், காருண்யம், மாதுரியம், காம்பீரியம், ஔதாரியம், சௌரியம், வீரியம், பராக்கிரமம், சர்வஜ்ஞத்வம், ஆசைப்பட்டத்தை யடையுந்திறமை, நினைத்ததைச் செய்து முடிக்குந் திறமை, ஸத்திய ஸங்கல்பத்வம், ஸர்வேசுவரத்வம், ஸகல காரணத்வம் முதலிய கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் ஸாகரமாய், ஸகல ஹேயங்களுக்கு மெதிர்த்தட்டாம் யிருக்கும் நம்மிடத்தில் எல்லையில்லாத பிரீதியை யுட்கொண்ட ஸ்மிருதிரூபமான அப்பியாஸ யோகத்தாலே மனதை ஸ்திரமாக நிறுத்தி நம்மை யடைவதற்கு முயற்சி செய்.'' 9

''இனி, இப்படிப்பட்ட அப்பியாஸஞ் செய்வதிலும் உனக்குச் சாமர்த்திய மில்லாத பக்ஷத்தில் நமமுடைய கைங்கரியங்களைச் செய். அதாவது, திருக்கோயில் சமைப்பது, திருநந்தனவனம் வளர்ப்பது, திருவிளக்குச் சமர்ப்பிப்பது, திருவலகிடுவது, திருநீர் தெளிப்பது, திருமாலை தொடுப்பது, திருவாராதனஞ் செய்வது, திருநாம சங்கீர்த்தனஞ் செய்வது, திருப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்வது, திருப்பல்லாண்டு பாடுவது, தண்டன் சமர்ப்பிப்பது முதலான நம் கைங்கரியங்களை மிகவும் பிரீதியோடும் செய். மிகவும் பிரியத்தோடு நமது திருத்தொண்டைப் புரிந்துவந்தால் வெகு விரைவாக அப்பியாச யோகத்தை யடைந்து, அதனால் நம்மிடத்தில் நிலைபெற்ற மனதுடன்கூடிப் பிறகு நம்மை யடைவ தென்கிற சித்தியைப் பெறுவாய்.'' 10

''மேற்கூறிய சரியைமார்க்கத்தை ஆசிரயிப்பதற்குமசக்தியறறவனாயின், பின்னர் நீ செய்யும் சகல காரியங்களையும் என்னையே நினைத்துச்செய்ய நிச்சயித்துக்கொண்ட மனதுடையவனாய், எல்லாம் அவன் செயலென விட்டுப் பயனைக் கருதாமற செய்யக்கடவை.''

[அதாவது, எனது குணாநுசந்தானஞ் செய்துகொண்டு, எனக்குப் பிரியமான பக்தியோகத்தை யாசிரயித்தவனாய், அந்த யோகத்திற்கு

முனையா யிருக்கின்ற கருமத்தைச் செய்ய அசக்தனானால், அதற்குப் பின்பு மனத்தை யடக்கினவனாய் ஆத்ம சுவரூபானுசந்தான ரூபமாயும், பரம பக்தியை விளைவிக்கிறதாயும், இதன் முதல் ஆறு அத்தியாயங்களிற் சொல்லப்பட்டதாயு மிருக்கின்ற அக்ஷரயோகத்தை ஆசிரயித்து, அதற்குபாயமான சகல கருமங்களின் பலன்களைத் தியாகஞ் செய். நானே மிகப் பிரியமான வஸ்து, நானொருவனே முக்கியமா யடையத் தகுந்தவனென்னனும். புத்தி, இவை சகல பாபங்களும் நசித்திருக்கின்றவனுக் குண்டாகு மாதலால், பலா பேக்ஷையின்றி எனது ஆராதனரூபமா யிருக்கின்ற கருமத்தா லுண்டாகுந் தனது ஆத்ம தியானத்தாலே பிரத்தியகாத்தும சுவரூப சாக்ஷாத்கார மாகிறது. அதாவது, என்னுடைய சேஷபூதமான பிரகிருதிவிமுக்தாத்ம சுவரூபத்தை அடைகின்றான். அவ்வாறடைந்தால், என்னிடத்தில் சிரேஷ்டமான பக்தி தானாகவே யுண்டாகின்றது.]

[**ஸ்ரீ ராகவேந்திர சுவாமிகளின் அபிப்பிராயம்.**—"சகல ஜபம் ஆசமனம் முதலிய விஷ்ணு சம்பந்தமான கருமங்களைச் செய்யச் சக்தியற்றவனானால், அதன் பிறகு அன்னிய தேவதைகளைக் குறித்துக் கருமங்களைச் செய்து, அதை யெனக்கு அர்ப்பணஞ் செய்வதாகிய யோகத்தை ஆசிரயித்து, மனதை யடக்கிச், சகல கரும பலன்களின் தியாகத்தைச் செய்; அதாவது, எவ்விதமாயாவது என்னை உபாசிக்கவேண்டு மென்பதேயாம்."   11

"அப்பியாச யோகத்தைக் காட்டிலும் ஞானம் சிரேஷ்டம்; ஞானத்தைக் காட்டிலும் தியானஞ் சிரேஷ்டம்; தியானத்தைக் காட்டிலும் கரும பலத்தைப் பகவ தர்ப்பணஞ் செய்வது சிரேஷ்டம். கரும பலத்தைப் பகவ தர்ப்பணஞ் செய்வதால் விரைவாகப் பந்த நிவாரண முண்டாகும்."

[இந்த 12-வது சுலோகத்தின் வரலாறு:—காண்பன அனைத்துஞ் சத்திய மென்கிற அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய அப்பியாச யோகத்தினும் பிரமம் சத்தியம், பிரபஞ்ச மித்தை யென்னுந் தத்துவஞானமானது சிறப்புடையதாம். அஞ்ஞான மனைத்தையும் நீக்கிப் பரநிஷ்டையில் மனதை நிலைத்திருக்கச் செய்வது சிறப்புடையதாம். சமாதி காலத்தில் மாத்திரம் நிர்விஷயமாக இருந்து சமாதி நீக்கத்தில் விஷயாகாரமாகப் பரிணமித்தற்காகிய அவ் விவேகத்தையுடைய தியானத்தினும், விஷயங்களிற் விரவித்திருக்குங் காலத்தினும் அவற்றில் தாக்கின்றி, ஆத்ம உல்லாசனாய், உதாசீனமாக அனைத்தையுஞ் செய்தல் மிகச் சிறப்புடையதாம். கருமங்களனைத்தையும் செய்தும் ஒன்றையுஞ் செய்யாதவனபோல அதில் பற்றின்றி யிருக்கும் அத் தியாகத்தினால் அப்போதே பந்த நிவர்த்தியாகிற தடை

யற்ற மோக்ஷானந்தமானது அடையப் பெறுவதாம். தத்துவ வுணர்ச்சி யின்றிய யோகாப்பியாசத்தைக் காட்டினும் அவ வுணர்ச்சிக்குடைய ஞானத்தோடு கூடிய அக்ஷர யோகமானது சிரேஷ்டமாம். சிரவணத்தா லறிந்துள்ள பரோக்ஷ ஞானத்தைப் பார்க்கிலும் அபரோக்ஷமாகக் காணக்கூடிய தியான சமாதி சிறப்பாகும். இந்தச் சமாதி புகத்தன ஆத்ம நிஷ்டன் சர்வ காமத் தியாகஞ் செய்து கொள்ளுவதைப் பார்க்கிலும் சகல கருமங்களையுஞ் செய்தும், கருமத்தில் அகருமத்தைக் கண்டிருப்பதான கருமபலத்தியாகியாவதே சிறப்புடையதாவதால் அக்கருமபலத் தியாகத்தினால் அப்போதே உபசாந்த ஸ்தானமாகிய கைவல்ய பிராப்தி சித்திக்கு மெனபதாம். இஃது, அத்வைதக் கொள்கை.]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்.—"அதிகமான பிரீதி யில்லாததாயும் கடினமாயு மிருக்கின்ற தியானத்தின அப்பியாசத்தைப் பார்க்கிலும் ஜீவாத்மாவின உண்மையை அனுசந்தானஞ் செய்வதை முன்னிட்டு அந்த ஜீவாத்மாவை நேரில் பார்ப்பதாகிய ஞானம், ஆத்மாவிற்கு இதமாக இருக்கையில் விசேஷமானது. முடிவு பெறாத அந்த ஆத்மத் தியானத்தைப் பார்க்கிலும் அதற்குபாயமா யிருக்கிற பல தியாகத்துடன அனுஷ்டிக்கப்படுகிற கர்மமே விசேஷமானது. பலத்தை ஆசைப்படாமல் அனுட்டிக்கப்படுகிற காமத்தினால் உடனே நீக்கப்பட்ட பாவங்களை யுடைத்தாயிருத்தலினால் மனதிற்குச் சாந்தி உண்டாகின்றது. அந்தத் தியானத்தினால் ஆத்மாவை நேராகப் பார்ப்பது உண்டாகிறது அந்த ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தினால் பயபக்தி யுண்டாகின்றது. ஆகையினால், பக்தி யோகத்திலும அப்பியாசத்திலும சக்தி யில்லாதவனுக்கு ஆத்ம நிஷ்டையே சிறப்புடைத்து. ஆத்மாவினிடத்தில் நிஷ்டையையுடையவனாக விருந்தபோதிலும் சாந்தியில்லாத மனதை யுடையவனுக்கு ஆத்ம நிஷ்டையை அடைவதற்காக ஆத்மாவின ஞானத்தை யுள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கிற பலன்களில் ஆசைப்படாத காம நிஷ்டையே சிறந்தது."] 12

"மேலும், தன்னைப்பகைத்தாலும் தன் விஷயத்தில் உபகாரஞ் செய்தாலும ஒரு பிராணியையும் பகைக்காமல் "என்னுடைய பிழைகருக்குத் தக்கபடி எமபெருமானால் ஏவப்பட்ட இவைகள் விரோதிக்கின்றன" என்றும, அப்படியே "இவைகள உபகாரஞ் செய்கின்றன" என்று நினைத்தவனையும், தன்னைப் பகைப்பவோ தனக்கு உபகாரஞ்செயபவோ ஆகிய எந்தப் பிராணியினிடத்திலும்சிநேக புத்தியைச்செய்துவருது, அவைகளுக்குத் துயர்நேரிட்டால் அவைகளிடத்தில் கருணை புரிபவனையும், சரீரம், இந்திரியம் மற்றும் அவைகளைச்

சேர்ந்தவை யெல்லாவற்றிலும் எனதென்கிற அபிமான மில்லாமல், தேகமே ஆத்மாவென்கிற பிராந்தியற்றவனாய், இன்ப துன்பங்களை முறையே விரும்பாமலும் வெறுக்காமலும் சமமாக எண்ணினவனாய், அவ்வாறே இவன் எண்ணினாலும் இவனை லொழிக்கப்போகாமல் வருகின்ற சீதோஷ்ணாதிகளைப் பொறுத்தவனாய், தன்னடையே கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷித்தவனாய், எப்போதும் பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்மஸ்வரூபத்தையே சிந்தித்திருப்பவனாய், மனதைக் கண்டபடி யோடவொட்டாமல் அடக்கி, (அத்யாத்ம சாஸ்திரத்தில் சொன்ன அர்த்தங்களில்) திடமான நிச்சயத்தோடு "பகவானான வாசுதேவனே, பலாபேக்ஷையின்றி யனுஷ்டிக்கப்படுகிற கர்மத்தால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் எனக்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொடுக்கப்போகின்றான்' என்று மனதையும், புத்தியையும் நம்மிடத்தில் வைத்தவனாய் எவனிருக்கின்றானோ அந்தப் பக்தன் நமக்கு இஷ்டம்."   13-14

"மேலும், கர்ம நிஷ்டனான யாவனொருவன் லோகத்திற்குப் பிரதிகூலமா யிருக்கும்படிச் சிறிது செய்யமாட்டானோ, எவனைக் குறித்து ஒரு பிராணியும் விரோதஞ் செய்யமாட்டாதோ, (என்றால், இவன் ஒன்றையும் விரோதமாக நினைப்பவனல்லனென்றபடி), இவ்வாறிருப்பதால் ஒரு வஸ்துவினிடத்திலும் சந்தோஷமாவது கோபமாவது பயமாவது பயங்கரமான செயலாவது செய்யாதவனாயிருக்கின்ற அப்படிப்பட்ட இவனும் எனக்கு இஷ்டன்."   15

"மேலும், ஆத்மாவைத் தவிர மற்றொன்றிலும் அபேக்ஷையில்லாமல் சாஸ்திரத்தில் கூறிய திரவியங்களைக்கொண்டு சரீரத்தை வளர்த்தவனாய், சாஸ்திரோக்த வியாபாரங்களைத் தேர்ந்தனுஷ்டிப்பதில் சமர்த்தனாய், மற்றவர்களில் தட்டாதவனாய், சாஸ்திரோக்தமான காரியங்களைச் செய்யும்பொழுது இவனால் ஒழிக்கப்போகாதபடி வருகின்ற சீதம் உஷ்ணம் முதலியவைகளில் துயரபடாதவனாய், சாஸ்திரத்தில் சொன்னதைத் தவிர மற்றொன்றைக் கருமத்தையுங் கைவிட்டவனாய், இவ்வாறு எவனிருக்கின்றானோ அந்த பக்தன் எனக்கு இஷ்டன்."   16

"யாவனொருவன் லோகத்திலுள்ள மனுஷியர்களுக்குச் சந்தோஷ ஹேதுவா யிருப்பதைக்கொண்டு தான் சந்தோஷியாமலும், த்வேஷ ஹேதுவா யிருப்பதைக்கொண்டு தான் த்வேஷப்படாமலும், துயரத்திற்குக் காரணமான பெண்டுபிள்ளைகளின் நாசத்தைக் கண்டு துயரப்படாமலும், அவ்வாறு ஒன்றும் நேராத பக்ஷத்தில்

அதை வரட்டுமென்று கோராமலும், பாவம்போல் புண்ணியமும் சமசாரஹேதுவாகையால் இரண்டையும் விட்டவனுய் எவன் என்னிடத்தில் பக்தியோடிருக்கின்றானே அவன் எனக்கு இஷ்டன்.” 17

“பகவானிடத்திலும் நண்பனிடத்திலும் அவ்விதமே மானவமானங்களில் சமமாயிருக்கிறவனும், சீதோஷ்ண சுக துக்கங்கள் முதலியவற்றில் சமமாயிருக்கிறவனும், ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவனும், இகழ்ந்தாலும் புகழ்ந்தாலும் சமமா யெண்ணுகின்றவனும், மௌனியாயிருப்பவனும், பிரயாசை யில்லாமல் உணவு முதலிய எந்த வஸ்து எவ்வளவு கிடைப்பினும் அதனால் சந்தோஷமுடையவனும், ஓரிடத்தில் ஸ்திரமாய் வாசஞ் செய்யாதவனும், பக்தியை யுடையவனுமான மனிதன் எனக்குப் பிரியன்.”

[குறிப்பு:—19 வது சுலோகத்தில், ‘அநிகேத.’—‘ஓரிடத்தில் நிலையாய வாசஞ் செய்வது’ இதற்கு ஸ்ரீ சங்கரர். ‘எப்போதும் வாசஞ்செய்ய ஓரிடத்தை யேற்படுத்திக் கொள்ளாதவன்” என்று பொருள்கொண்டனர். ஸ்ரீ ராகவேந்திரஃசுவாமிகள். அ-விஷ்ணு, நிகேதः—வாசஸ்தானம் என்றால், விஷ்ணுவையே வாசஸ்தானமா யுடையவன்” என்று பொருள் விரித்தனர். 18-19

“மேலும், தானுய்க் கிடைத்த எவ்விதமான வஸ்திராதிகளைத் தரிப்பதும், எது கிடைத்ததோ அதை வுணவாகக் கொள்வதும், எந்த விடத்தில் நித்திரை யுண்டாகிறதோ அந்த இடம் எப்படிப் பட்டதென்பதைக் கவனியாமலே, அந்த இடத்தில் படுக்கிறதுமாயிருக்கிறவனெவனோ அவனைப் பிரமஞானியென்று சொல்லுவார்கள். மேலே கூறப்பட்ட இந்த சாஸ்திர விதியை விட்டு விலகாத மோக்ஷ தர்மத்தை நம்பினவர்களாயும், என்னையே உத்தமமென்றடைந்தவர்களாயும் எவர்கள் அனுஷ்டிக்கின்றார்களோ அந்த பக்தர்கள் எனக்கு மிகவும் பிரியர்கள்.”

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—“ தருமத்தோடுகூடினதாயும் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயுமிருப்பதால்; ‘தர்மாம்ருதம்’ என்று சொல்லப்பட்டது.”

[ஸ்ரீ மாத்வாசாரியர் அபிப்பிராயம்:—“தாம்ய:”விஷ்ணு விஷயமானதால் இது தர்ம்யம் என்றும், ம்ருதம மாணம் முதலிய சகல துக்கங்களையும் போக்கடித்து முத்தியைக் கொடுக்கக் கூடியதாகையால் அமிர்தம் என்றும் சொல்லப்பட்டது.” 20

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்
முற்றுப் பெற்றது.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ விபாக யோகம்

அவதாரிகை

[முதல் ஷட்கத்தில் முக்கியமாக அடையவேண்டிய பிரயோஜனமாயும், பரப்பிரம்மமாயும், பகவானாயு மிருக்கிற வாசுதேவனை யடைய வேண்டியதற்கு உபாயமாகிய பக்தி யென்கிற பகவானைப்பற்றிய உபாசனத்திற்கு அங்கமாயும், ஞானயோகம், கர்மயோகம் ஆகிய இவ் விரண்டுவித நிஷ்டைகளாலு முண்டாகப்படுகிற ஜீவாத்மாவின் உண்மையைப்பற்றிய சாக்ஷாத்காரம் சொல்லப்பட்டது. நடு ஷட்கத்தில் முக்கியமாக அடையவேண்டிய பிரயோஜனகரமாகிய பகவானுடைய உண்மையான சுபாவங்களும், அந்த மகிமையைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு உண்டாகக்கூடியதாயும், ஒரே நிச்சயத்துடன் கூடியதாயும், எப்பொழுதும் இடைவிடாம விருப்பதாயு மிருக்கிற பக்தி யோகத்தில் நிஷ்டை சொல்லப்பட்டது. மேலான ஐஸ்வரியத்தில் விருப்ப முடையவர்களுக்கும், ஜீவாத்மாவின் கைவல்யத்தில் மாத்திரம் ஆசை யுடையவர்களுக்கு இந்த பக்தியோகமே அவரவர்களுக்கு வேண்டிய பலன்களுக்கு உபாய மென்பதுஞ் சொல்லப்பட்டது. இப்போது, கடைசி ஷட்கத்தில் மேற்கூறிய இரண்டு ஷட்கங்களில் சொல்லப்பட்ட 'பிரகிருதி, ஜீவன் இவைகளின் சேர்க்கையினு லேற்பட்ட பிரபஞ்சம், ஈஸ்வரன் இவைகளின் உண்மையான சுவபாவங்களும்; கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் ஆகிய இவைகளின் சுவரூபமும், இவைகளை அனுஷ்டிக்கும் முறைகளும் நிரூபிக்கின்றன. அதில், இப்பொழுது இந்தப் பதின்மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் தேகத்தினுடையதும் ஆத்மாவினுடையதும் ஸ்வரூபங்களும், தேகத்தின் உண்மையை நிரூபித்தலும், தேகத்தைவிட வேறுபட்ட ஆத்மாவை அடைவதற் குபாயமும், தேகத்தைவிட வேறுபட்ட ஆத்மாவின் சுவரூபத்தை நிரூபித்தலும், அவ் வகைத் தான ஆத்மாவிற்கு அசேதனத்துடன் சேர்க்கை யுண்டாவதற்குக் காரணமும், அந்தத் தேகத்தைவிட வேறுபட்டதென்று தெரிந்து கொள்ளுகிற விதங்களும் கூறுநிற்கும். முதல் ஷட்கம் இந்த சாஸ்திரத்தின் உபயோகத்தையும் சாஸ்திரம் உண்டாவதற்குக் காரணமாகிய ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தையும் சொல்லுகிற இரண்டு அத்தியாயங்கள் ஒரு பாகமாகவும், அந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு சாதனத்தையே விவரமாகச் சொல்லுகிற நான்கு அத்தியாயங்கள் ஒரு பாகமாகவும், ஆக இரண்டு பாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது ஷட்கமும அங்கங்கள், அதிகாரி, பலம் முதலிய

வித்தியாசங்களுடனே கூடிய பக்தி யோகத்தின சுவரூபத்தைச் சொல்லுகிற மூன்று அத்தியாயங்கள ஒரு பாகமாக எவவாறு பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அவவாறே இந்த மூன்றாவது ஷட்கமும் மூன்று மூன்று அத்தியாயங்க ளடங்கிய இரண்டு பாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில, முதல் மூன்று அத்தியாயஙகள் அடங்கிய பாகம பிரகிருதி ஜீவன இவைகளின சேர்க்கையாகிற பிரபஞ்சம் இவைகளுக்கு ஈசுவரனாகிய பகவான் இவைகளாகிற வஸதுகளைப் பிரித்துக் காட்டுகிறது.]

அருச்சுனன் வாக்கியம்

‘‘கேசவா! பிரகிருதி யென்று லென்ன? புருஷ னென்பவன் யாவன்? க்ஷேத்திர மென்பது யாது? க்ஷேத்திரஜ்ஞனாவா னெவன்? ஞானமென்ப தெது? ஞேயமென்ப தெது? இவை யாவும் நன்று புணர நிசசயித்திருககிறேன்.’’

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வாக்கியம்

‘‘அருச்சுனா! இந்தச சரீரம (அதாவது, நான் தேவன், நான் மனிதன், நான் பருத்தவன், நான் இளைத்தவன் என்று போகதாவான ஆதமாவோடுகூட ஒன்றுபட்டுத் தோற்றுகிற இந்தச சரீரம) ‘இதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டுப் போக்தாவா யிருக்கிற ஆத்மாவின் போகததுக்காக ஏற்பட்ட க்ஷேததிரம’ என்று சரீரததின் உண்மையை யறிநதவரால சொல்லப்படுகிறது.’’

[இதைப் பிரித்துப் பிரித்தும் மொத்த மொத்தமாயும் ‘இதை நான் அறிகிறேன்’ என்று எது அறிகிறதோ, அது (அறியப்படுகின்ற) இநத சரீரத்தைக் காட்டிலும (அறிவதான குடம) முதலியவைகளை யறியுமபோது ‘தேவனாகிய நான், அலலது மனிதனாகிய நான் குடத்தை யறிகிறேன்’ என்று தேகத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றுபடுத்தி நினைத்தாலும், தேகத்தை யறியும்போது இதை நான் அறிகிறேனென்று அறியப்படுவதாய்ப் பிறித்தறிகையாலே, சரீரங் கூடக் குடம் முதலியவைகளைப்போல் ஆத்மாவைக் காட்டிலும வேறுபட்டதே. ஆனால், தேகமும் அதுவும ஒன்றாய்த் தோற்றுவானேனென்றால் உண்மையில் பசுவும் பசுத்தன்மையும்போல ஆதமாவை விட்டுப் பிரிநதால் நிலைககமாட்டாமல சரீரம்சேர்நதிருக்கையாலே ஒன்றெனத் தோன்றக்கூடும. வேறு பொருளென்று ஆதமாவின உண்மையை யறிநத பேர்கள் சொல்லுகின்றார். (ஆனால, அறிகிற வஸ்துவான இதன் சுவரூபததை யோகததால திருநதி

யிருக்கிற மனதினாலும் பலாமே பல்லது கண் முதலியவைகளாலறி யப் போகாமையாலே மூடர்கள் பிரகிருதி விகாரமான சரீரத் தையே ஆத்மாவென்று நினைத்துவிடுகிறார்கள்.]

"அருச்சுனா! தேவர் மனிதர் முதலான எல்லாச சரீரங்களி னும் அறிவே வடிவாயுள்ள அநத வஸ்துவும, (அதாவது, க்ஷேத் திரஜ்ஞனென்கிற ஜீவனும) நானென்பதை அறியககடவாய், (என்றால, சரீரமாவது ஆத்மாவோடு சேர்ந்திருப்பதே சுவபாவ மாய், தனித்து நிலலாமைகொண்டு அதை ஆத்மாவோடு ஒன்று படுத்தியே குறிப்பிடுவதுபோல், ஆத்மாவும் பகவானோடு சேர்ந திருப்பதே சுவபாவமாய்த், தனித்திராமையாலே பகவானோடு ஒன்றுபடுத்தியே குறிக்கததக்கது.]

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்.—"அபராப் பிரகிருதி எனறும், பராப்பிர கிருதி எனறும இருவகைத்து. இதில, 'அபராப்பிரகிருதியின தன மையாவது, சமுசாரத்திற்கு ஏதுவானதும, எண்விதமாகச் சொல் லப்பட்டதும, முக்குணங்களை புடையனவுமாம. இது க்ஷேத்திர மெனறு கூறப்படுகிறது பராப்பிரகிருதி: ஜீவ பாவத்தை யடைந்த ஈஸ்வரனுடைய சுவரூபமா யிருக்கிறது இவவித இரண்டு பிரகிருதி களால், ஈசுவரன ஜெகத்தின் உறபததி ஸதிதி லயங்களுக்குககாரண ராகினறார. க்ஷேத்திரம க்ஷேத்திரஜ்ஞன எனகிற இரண்டு பிரகிரு திகளை யுடைத்தாயிருக்கிற ஈசுவரனுடைய தத்துவ நிச்சயத்தின பொருட்டும், ஞானிக ளெந்தத் தருமத்தை யனுஷ்டிக்கிறதினால் பக வானுக்கும் பிரியமானவர்களோ அதனை யுணர்த்தும்வண்ணம் இந்த அத்தியாயம் ஆரம்பிக்கப்படுகினறது. முக்குணமுள்ள பிரகிருதி யானது காரியகாரண ரூபமாய்ப் பரிணமித்துத் தேகேந்திரியாதி ஆகாரஙகளாய்ப் புருஷனுக்குப் போகம் மோக்ஷம இவைக ளுண்டாக வேண்டியதற்காக க்ஷேத்திரமாயாகினறது. அந்த க்ஷேத்திரமென கிற தேகமானது குறைதல் முதலிய விகாரத்தை யடைகிறபடியினா லேயும, பூமியானது பயிர முதலிய பலனகளைக் கொடுப்பதுபோல் கருமபலனைக் கொடுப்பதினாலேயும், க்ஷேத்திரமெனறு கூறப்படுகி றது. இந்த க்ஷேத்திரத்தை யாவனொருவன நனறா யுணரத்தகுந் தவன் சுவபாவ ஞானததினாலாவது, உபதேச ஞானத்தினாலாவது, பாதமுதல் சிரசுவரையிலிருககிற அந்தந்த அவயவங்களோடு கூடி யிருக்கிற சரீரம இவவாறெனபதை அறிகின்றானோ, அவன க்ஷேத் திரஜ்ஞனெனறு க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரஜ்ஞர்களைத் தனித்தனியாய் அறிந்தவாகள் சொல்லுகிறார்கள்."]

ஸ்ரீராமாநுஜர்அபிப்பிராயம்:—"இந்த அத்தியாயத்தில், தேகாத்மாக் களின சொரூபமும, தேகததின உண்மையான ஞானமும், தேகத்

தைவிட்டு ஆத்மசொரூபத்தை அடையவேண்டிய உபாயமும், விமுக்த தாத்மாவின் சோதனையும், ஆத்மாவுக்குப் பிரகிருதி சம்பந்த முண்டானதற்குக்காரணமும், இவற்றை யுணர்ந்து விவேகத்தோடு அனுசந்தானஞ் செய்யவேண்டிய விதமும் சொல்லப்படுகின்றன. கருத்து யாதோவெனின், யோகத்திற்குக் காரணமானது தேகம்; போகத்தை யனுபவிப்பது ஜீவாத்மா. தேகமும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறாகவும் அஞ்ஞானிகள் 'நான்தேவன், நான் மனிதன், நான் பருத்திருக்கிறேன், நான் இளைத்திருக்கிறேன்' என்று தேகத்தைச் சீவனோடு சேர்த்துத் தேகமே ஆத்மாவென்று விவகரிக்கின்றார்கள். தேகம் வேறு, ஆத்மா வேறு என்றறிந்தவர்கள், அந்த தேகத்தை க்ஷேத்திரமென்று கூறுகின்றார்கள். எவன் அவயவங்களோடு கூடிய தேகம் தனதென்றும், தேகமே தானென்றும் அறிகின்றானோ அவனைத் தேகம் வேறு ஆத்மா வேறு என்றுணர்ந்தவர்கள் க்ஷேத்திரக்ஞன் என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஜீவாத்ம சொரூபம் இந்திரியங்களாலறியப்படாததாயும், மனத்தால் தியானித்து அறியத் தகுந்ததாயுமிருத்தலால், தியானித்து மனத்தாலறியச் சக்தியற்ற அவிவேகிகள் தேகமே 'ஆத்மா' என்று நினைக்கின்றார்கள்."] 2

"ஓ! பரதகுலத்தி லுதித்தவனே! சகல க்ஷேத்திரங்களிலும் என்னையே க்ஷேத்திரஜ்ஞனாக அறியக்கடவாய் தேகம் ஆத்மா ஆகிய இவற்றின் விவேக ஞானம் யாதோ அதுவே ஞான மெனப்படும்."

[இவ்வாறு கிருஷ்ணபகவான் மேற் கூறியதற்கு ஆசங்கை நிகழும். அவை வருமாறு:—'சகல க்ஷேத்திரங்களிலும் க்ஷேத்திரஜ்ஞன் நானே' என பகவான் கூறியதனால், பகவானுக்கு பந்தமோட்சமென்றாகிறது; ஈசுவரன் அநாதிமலமுத்த சித்துருவாகிய தன்மையினால் சம்சாரமும் அதிற் பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளும் அவர்க்கே யாமென்பது எங்ஙனம்பொருந்தும்? தேகாபிமானியாகிய ஜீவனுக்கேயன்றோ க்ஷேத்திரஜ்ஞனென்பது பொருந்துமெனின்" கூறுதும்.

பிறவி தொடங்கி யாவரும் இங்ஙனமே ஜீவன் வேறு, ஈசன் வேறெனக் கொண்டிருப்பதே அவித்தை யெனப்படுவதாம். இவ்வவித்தையாகிய அஞ்ஞானமே ஜீவத்வமென்றும், இதனா லுண்டாகிய பேதபாவனையால் ஓயாது பிறந்திறத்தல் ஜீவதருமமென்றுமாம். முமுக்ஷுக்கள் "நான் யார்? உலகு எது?" என்கிற விசாரத்தோடு சுருதி குருமுகமா யாராய்ந்து "அகம்பிரமாஸ்மி" என்று தெளிந்து, முன் தடிப்பேறப்பெற்றிருந்த அவித்தை யிருளானது கதிர்முன் இருள் போல் நீங்கிச் சுவானுபூதிச் செல்வர்களாய் அக் கைவல்யப் பிராப்தி சுதந்தரமுடைய ஜீவன் முக்தராவர். என்னை?

பிரகதாரண்யகோபநிஷத்தின் கருத்து யாதெனில், "யாவனிவ்விதமாய நானபிரமமாக விருக்கின்றேனென்றறிகிறானோ, அவனே யாவுமாக விருக்கின்றான" என்கிற பிரமாணத்தாலுணர்க. இந்நிலையை யுலகோரடைந்து பிழைப்பதன் பொருட்டன்றோ உபதிஷ்டமாகிய இந்நூல அருச்சுனனைக் காரணமாக்கி உலகோர்க்கருளினன பகவான ஈண்டும் இதனைக் குயுக்தி வாதங்களினறப்புறம் போக்கி விடுவது மதத்தர் கருமமாகக் கொண்டிருப்பதன்றி மோக்ஷார்த்திகள் இதில் சந்தேகமடைவது இல்லையெனக. ஆனாலும், "இது சுருதிசம்மதமென்றதெங்ஙனம்?" எனின, ஈண்டுக் கூறுவாம:

நிராலம்பவோபநிஷத்தில், 'ஈசுவரனே நாம ரூப அத்தியஸ்த பேதத்தால பிரமன, விஷ்ணு, உருத்திரன, இந்திரன முதலிய தேவதா வடிவங்களிலும், இன்னும எழுவகைப்பிறவி சரீரங்களினும் ஓரறிவே முதல் எண்ணறிவாம் ஜீவனாகப் பல தேகங்களினால் பலவாக எண்ணப்பட்டிருக்கின்றான" என்பதை புணாதிருப்பினும, "இங்ஙனம ஒன்றை மற்றொன்றாகக் காட்டும் அஞ்ஞான மாவதென்னை?" எனின, மேற்படி உபநிஷத்தில கூறுவதாவது கயிற்றில அரவின பிராந்தி புண்டாதல போய்ப் பிரமத்தில ஜீவேசுவர துவிதத்தையும், தேவ திரியக ஸ்தாவராதி ஸ்திரி புருஷவர்ணாச்சிரம பந்தமோக்ஷ முதலிய அநேக பேதங்களையுங் கற்பிக்கு மறிவினது அறியாமையே," என்றதனாலும், "அற்றேல, அந்தப் பிரமத்தினிடம இவை தோன்றுவதற்கு ஏதுவென்னை?" எனின, "இல்லாமையை யுண்டு போற் காட்டும் பிரகிருதியால்" என்க. என்னை? மேற்படி உபநிஷத்தில, "சிதாகாசத்தில நானாவித சித்திரங்களையுடைய உலகங்களை நிர்மாணஞ் செய்யும சாமார்த்தியமுடைய மஹோன்னதமான பிரம சக்தியே பிரகிருதியாம்" என்றதனானு முணர்க.

மேலும், தைத்திரீயோப நிஷத்தைப் பிரமாணமாகக் காட்டியுள்ள இவரது (இராமாநுஜர்) பாஷ்யத்தில் ஆனந்த மயனே பரமாத்மா என்றதனால், அவ் வானந்த மயனான பரமாத்மாவே மூன்றவஸ்தையினும் பஞ்சகோசங்களினும் நானென விருக்கும் விசுவ, தைசத, பிராக்ஞர்களென்றாதலின், பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரமார்த்தமாகத் துவைதஞ் சித்தியாதெனக் காண்க.

அன்றியும், ஸரஸ்வதீ ரஹஸ்யோப நிஷத்தில், "என்னிடம் ஜீவத்துவமும் ஈசுவரத்துவமும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; உண்மையில் அன்று என எவனறிகிறானோ அவன் முக்தனே, சந்தேகமில்லை." இதனாற் ஜீவாத்மா வேறு, பரமாத்மா வேறென்னும், பரமாத்மாவினது வியாபாரத்திற் ஜீவாத்மா வியாப்பியமாக இருப்பதென்றும், பிரகிருதி விமுக்தமாயின பரமாத்மாவைப் போல ஜீவாத்மாவு மாகின

றது. எனக் கூறும் அத்வைதமும் விசிஷ்டாத்வைதமும் முறையே சோபானங்களாக, அத்வைதமொன்றே வேதாந்தத்தின் உண்மை முடிவாய விளங்கற்பாலது. இது அத்வைதக் கொள்கை யென்று அறிக.]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்—"க்ஷேத்திரக்ஞன் ஜீவனென்று முதலில் கூறியதற்கு விரோதமாக க்ஷேத்திரக்ஞன் தானென்று இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே" எனின், விரோதமன்று. எவ்வாறெனின் ஜீவன் பகவானது சரீரம்; அவனுக்குப் பகவான் சரீரி. ஆதலால், தன் சரீரமே தானென்றருளினன். 'அவ்வாறு புகலலாமோ?' என்றால், ஜீவனும் பகவானும் வேறாயினும் ஜீவனைவிட்டுப் பரமாத்மாவும் பரமாத்மாவை விட்டு ஜீவனும் பிரியாதிருத்தலாகிய அபிருத்க்சித்தத்துவத்தினாலேயும், சரீர சரீரி பாவத்தினாலேயும், விசேஷண விசேஷ்ய பாவத்தினாலேயும் ஜீவனைத் தானென்றே பகவான் அருளினன். எவ்வாறெனின், 'நான் தேவன், நான் மனுஷியன்' என்று சொல்லுகையில், தேவ மனுஷ்ய ஆகாரம் தேகத்தைப் பற்றியதேயன்றி ஆத்மாவைப் பற்றியதன்று. தேகமும், ஆத்மாவும் வேறாயிருக்க அந்தத் தேகத்தை நானென்று சொல்லுதல் போலத் தன்னையும் ஜீவனையும் அபேதமாகக் கொண்டு பகவான் தானே க்ஷேத்திரக்ஞனென்றருளினன். க்ஷேத்திரக்ஞன் தானென்று எந்தக் காரணத்தினால் பகவான் கூறினாரோ அதே காரணத்தினால க்ஷேத்திரமும் தானென்று பகவான் சொன்னதாக இந்த சுலோகத்திலுள்ள 'அபி' சப்தத்தினால் கிரகிக்கவேண்டியது. க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரஜ்ஞர்களுடைய ஸ்வரூபபேதத்தையும், அவைகள் பரமாத்மாவை ஆத்மாவாகவுடையன வென்பதையும் அறிவதுதான் உத்தமமானதும் இந்த சுலோகத்தில் சொல்லியதுமான ஞானம்".] 3

"அருச்சுனா! அந்த க்ஷேத்திரமென்பது என்னத் திரவியமோ, எவைகளுக்கு ஆதாரமானதோ, அதற்கு விகார மெப்படிப்பட்டதோ, எந்தப் பிரயோசனத்திற்காக அது உண்டாயிற்றோ? அது எதன் ஸ்வரூபமோ அதையும்; அந்த க்ஷேத்திரக்ஞன் எப்படிப்பட்ட பிரபாவத்தோடு கூடியவனோ அவைகளையும் அருச்சுனா! உனக்குச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேள்." 4

மேலும், வெகுவிதமாய் இருடிகளினாலேயும் பிரத்தியேகமாய்ப் பல விதங்களால் வேதங்களினாலே யுக்திகளுடன் கூடின சந்தேக மற்ற அர்த்தங்களை ஸ்தாபிக்கிற பிர்ம சூத்திர பதங்களினாலேயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 5

[பிரஹ்மசூத்திர மென்பது பிரஹ்மத்தின் சுவரூபத்தைக் காண்பிக்கிற உபநிஷத்துகளில் தடஸ்த லக்ஷணங்களாகிய, "யதோவா இமானி பூதானி ஜாயந்தே" முதலிய வாக்கியங்கள். பதமென்பது, சுவரூப லக்ஷணங்களாகிய "ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம்" முதலிய வாக்கியங்கள், அல்லது வேதவியாசர் செய்திருக்கிற வேதாந்த சூத்திரங்களிலுள்ள பதங்கள். தடத்தலக்ஷணம் என்றால், சில காலத்திலுள்ளதும், சில காலத்தி லில்லாமலிருப்பதுமாகிய சகுண பிரஹ்மலக்ஷணம். சுவரூபலக்ஷணம் என்றால், எப்போதும் மாறும லிருப்பதாகிய நிர்க்குண பிரஹ்ம லக்ஷணம்.

க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரஜ்ஞ சுவரூபமானது பராசரர் முதலிய ரிஷிகளால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில், "அரசனே! நானும் நீயும் மற்றவர்களும் தேகங்களாய் மாறி நிற்கிற பிருதிவி முதலான பஞ்ச பூதங்களாலே காக்கப்படுகிறோம். இந்தப் பூத வர்க்கமும், குணங்களின் வெள்ளத்திலே வீழ்ந்து அதன் வசத்தினாலே நடத்தல் முதலிய வியாபாரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன; சத்துவ முதலான அந்தக் குணங்களும் கருமங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் கருமங்கள் அவித்தையினாலே சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவ்வவித்தை சகலப் பிராணிகளிடத்திலுமிருக்கின்றது. ஆத்மாவோ, சுத்தமாயும், நாசமில்லாததாயும், பசி முதலான ஷடூர்மிகளு மற்றதாயும், சத்துவாதிகுண ரகிதமாயும், குணமயமான பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறானதாயு மிருக்கின்றது. "தேகமே ஆத்மா" என்றால், அந்தத் தேகம் தலை, கால், கை முதலான அநேக வஸ்துரூபமாகையால், எந்த அவயவத்திலே அந்த வார்த்தையைப் பிரயோகிக்கக் கூடும்?" இன்னும்,

"நீ யார்? சிரசா? கழுத்தா? வயிறா? அல்லது கால் முதலியவற்றுள் எதானாலுமா? சொல்! இவ் வுடம்பிற்கு நீ யார்? உனக்கு இவ் வுடம்பு யாது? ஓ! இராஜாவே! இவ்விதமாய்ச் சகல அவயவங்களுக்கும் வேறாய் நிற்கிற நீ நன்றாய் ஆலோசித்து, 'நான் யார்?' என்று சிந்தித்துக்கொள்." ஸ்ரீ விஷ்ணு சகஸ்ர நாமத்தில், "இந்திரியாதி சகலமும் வாசுதேவ சுவரூபம்" என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு ரிஷிகளால் வெகுவிதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

[வேதங்களாலே பிரத்தியேகமாயும், பகுவிதமாயும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன வென்றால், நான்கு வேதங்களாலும் க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரஜ்ஞ சொரூபமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தைத்திரீயோபநிஷத்திலே, "ஆத்மாவினின்றும் ஆகாசம், அதினின்றும் வாயு, அதினின்றும் அக்கினி, அதினின்றும் ஜலம், அதினின்றும் பிருதிவி, அதினின்றும் பயிர்கள், அவற்றால் அன்னம், அவ்வன்ன

தாலே தேகமென்று க்ஷேத்திரமாகிய தேகத்தைக் கூறி, இந்தத் தேகத்தைப் பார்க்கிலும் அன்னியனாய உள்ளே யுள்ளவன் பிராண மயன்; அவனுக்கு முள்ளே யுள்ளவன் மனோமயன்" என்று சொல்லி, "இவனைப் பார்க்கிலு முள்ளே யுள்ளவன் விஞ்ஞானமயன்; இவனே க்ஷேத்திரஜ்ஞன்; இவனே ஜீவன்; க்ஷேத்திரத்தையும் அதற்கு அன் னியனாகிய ஜீவனைப் பார்க்கிலும் அந்நியன் ஆனந்தமயன்; இவனே பரமாத்மா." க்ஷேத்திரஜ்ஞனைப்பற்றி இவ்வாறு வேதாதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.] 5

"ஆகாசாதி பஞ்ச மகா பூதங்கள், அகங்கார தத்துவம், மக தத்துவம், மூலப் பிரகிருதியாகிய மாயை, ஞான கருமேந்திரியங் கள் பத்து, மனம், இந்திரியங்களின் விஷயங்களான சப்த ஸ்பரிச ரூபரஸ கந்தங்கள் ஐந்து; இச்சை, துவேஷம், சுகம், துக்கம், சரீ ரம், ஞானாத்மகமான மனோவிர்த்தி, தைரியம் ஆகியவிகாரங்களோடு கூடிய இந்த க்ஷேத்திரம் சமக்ஷேபமாகச் சொல்லப்பட்டது."

[சூக்கும பஞ்ச பூதங்கள், அகங்கார தத்துவம், மகதத்துவம், மூலப்பிரகிருதி யென்கிற அவ்வியாகிருதம், ஞானேந்திரிய பஞ்சக மும் கருமேந்திரிய பஞ்சகங்களுமான தசேந்திரியங்கள், மன மொன்று, சப்தாதி தன்மாத்திரைகளைந்து, விருப்பு, வெறுப்பு, சுகம், துக்கம், பஞ்ச கோசங்கள், மனோவிருத்தி, தைரியம் ஆகிய தத்துவங்களாற் றிரண்ட இந்த க்ஷேத்திரமானது சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது.]

[அவ்யக்தம், பிரதானம், மூலப் பிரகிருதி, அவ்வியாகிருதம், ஈசுவர சக்தி, மாயை என்பன ஒரு பொருட் கிளவி.]

[இந்த அவ்வியக்தத்தி லிருந்து நிச்சயாத்மக புத்தி ரூபமான மகதத்து வம் உண்டாயிற்று. இந்த மகதத்துவத்தி லிருந்து அகங்காரதத்து வம் உண்டாயிற்று இந்த அகங்கார தத்துவமானது வைகாரிகா கங்காரம், தைசதாகங்காரம், பூதாதிகாகங்காரம் என மூவகைப் படும். இவற்றில், வைகாரிகாகங்காரம் சாத்விகம் என்றும், தைசதா கங்காரம் இராசதம் என்றும், பூதாதிகாகங்காரம் தாமதம் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இனி, வைகாரிக மென்கிற சாத்வீகாகங்காரத்தி லிருந்து மனமும், தைஜஸமென்கிற இராசதாகங்காரத்தி லிருந்து தசேந்திரியங் களு முண்டாயின. அவ்வாறே புத்தியும், பிராணவாயுவும் இதி லுண்டாயினவாம். பூதாதி யென்கிற தாமஸாகங்காரம் விகாரப்பட் டுச் சப்தத்தன் மாத்திரையை யுண்டாக்கியது. அந்தச் சப்ததன் மாத்திரையி னின்றும் ஆகாய முண்டாயிற்று. அவ்வாகாயத்திற்குச்

சத்தமே குணமெனப்படும். அவ் வாகாயம் விகாரப்பட்டுப் பரிச தன மாத்திரையை யுண்டாக்கியது. அந்தப் பரிசதன மாத்திரையி னின்றும் வாயு உண்டாயிற்று. அவ் வாயுவுக்குச் சப்தம், பரிச மிரண்டுங் குணங்களாயின. அவ் வாயு விகாரப்பட்டு ரூபதன மாத் திரையை யுண்டாக்கிற்று அந்த ரூபதன மாத்திரையினின்று தேயு வுண்டாயிற்று. இந்தத் தேயு விகாரப்பட்டு இரஸதன மாத்திரையை யுண்டாக்கியது. இந்த ரசதனமாத்திரையி னின்று அப்பு உண்டா யிற்று. இந்த அப்புவுக்குச் சத்தம், பரிசம், ரூபம், இரச மிநநான்கு குணங்களாயின இந்த அப்பு விகாரப்பட்டுக் கந்ததன மாத்திரை யையுண்டாக்கியது. அந்தக் கந்ததன மாத்திரையினின்றும் பிருதிவி யுண்டாயிற்று. இந்தப் பிருதிவிக்குச் சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் இவ்வைந்துங் குணங்களாயின. இனி, இந்தச் சப்தாதி தன் மாத்திரைகள் அந்தந்தப் பூதங்களுக்குக் காரணமான சூக்ஷ்ம பூதங்க ளெனப்படும். இவ்விடத்தில் இந்தச்சூக்ஷும பூதங்களையே மகாபூதங்க ளென்ப பகவான் கூறியதாம். மகா பூதங்க ளென்றதேமுதல் இந்தி ரிய கோசரம் என்றவரையும் எண்ணிய தொகை 24-ம் தேக தத்து வங்களாம். [இஃது அத்வைதக் கொள்கை.]

[ஸ்ரீராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"க்ஷேத்திரத்தை யுண்டாக்குந் திரவி யங்களான பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்கிற மகாபூதங் களும், பூதங்களுக்கு ஆதியான அகங்காரமும், புத்தியென்கிற மகா னும், அவ்வியக்த மென்கிற பிரகிருதியும், இவையெல்லாம் க்ஷேத் திர மென்கிற சரீரத்தைப்பற்றிக் கிடக்கும். (வாய், கை, கால், ஆஸ நம், உபஸத்தம் என்னும் ஐந்தும் கர்மேந்திரியங்கள், செவி, உடல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்கள்; மன மொன்று ஆக) பதினொரு இந்திரியங்களும், இந்திரிய விஷயங்க ளான சத்தம்-பரிசம் உருவம்-ரஸம் - கந்தம் இவைகளும், இச்சை- த்வேஷம் சுகம்-துக்கம் என்கிற க்ஷேத்திர விகாரங்களும் கூடி, சுக துக்கங்களைப் புசித்துப் போக மோட்சங்களைச் சாதிக்கும் சீவனுக்கு ஆதாரமாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; (என்றால, பிரகிருதிமுதல் பிரு திவி வரையிலுள்ள திரவியங்களா லுண்டாய், இந்திரியங்களுக்கு ஆதாரமாய்; இச்சை, த்வேஷம், சுகம், துக்கம் என்று விகாரப்பட் டுப் பூதங்களின் தொகையாய், சேதனனுடைய சுக துக்க போகத் திற்கு ஆதாரமா யிருத்தலே பயனாயுள்ளதான க்ஷேத்திர மெனப் படு மென்றபடி"]

"தன்னைத் தான் புகழ்ந்துகொள்ளாமையும், டம்பமின்மையும், பரஹிம்சை செய்யாமையும், பொறுமையும், கபடமின்மையும், சத் குருசேவையும்(அதாவது மோக்ஷத்திற்குச்சாதனமான ஞானத்தை

உபதேசித்த குருவினுடைய சேவையும்) மனசுத்தியும், சரீரசுத்தி அதாவது மண்ணினுலும, ஜலத்தினுலும தேகத்திலுள்ள அழுக்கு களைச சுத்தஞ் செய்துகொள்ளுதலும, மனதிலுள்ள காமக்குரோ தாதிகளைவிட்டு நிர்மலமாயிருத்தலும, சன்மார்க்கத்தில விடாமுய ற்சியும, அதாவது வேதாந்தசாஸ்திரத்தில எப்போது திடமான நம பிக்கையுடனிருத்தலும, தேக ஸ்வாதீனமும அதாவது ஆத்ம சுவ ரூபத்தைவிட வேறான விஷயத்தில் மனதைச சுவாதீனஞ் செய்து ஆத்மாவிடத்திலேவைத்தலும, இந்திரியங்களுடைய விஷயங்களில் வெறுப்படைதலும, தானென்கிற அகங்காரமின்மையும, அதாவது தேகேந்திரியங்களில தானென்கிற அகங்காரமற்றிருப்பதும், தன் னுடையதல்லாத வஸ்துக்களில தன்னுடையதென்கிற அபிமானமற் றிருப்பதும; பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, நோய் இவைகளில் துக்கத தையும, தோஷத்தையுமறிதலும,(அதாவது பிறப்பிலுள்ளதோஷம் கொப்பவாசம முதலியனவாம); புத்திரன, தாரம, கிருகம் முதலிய வைகளிலே பிரியமற்றிருத்தலும, புத்திரதாராதிகளுடைய சுக துக க்கங்களில அபிமானமற்றிருத்தலும, இஷ்டாநிஷ்டங்கள் நேரிட்ட காலங்களிலேயும எப்போதும ஒரே விதமான மனதோடு கூடியிருத தலும, பரமேஸ்வரனுகிய என்னிடத்தில சர்வமும ஆத்ம சுவரூப மென்று தெரிந்து ஸ்திரமான அல்லது சலனமற்ற பக்தி செய்த லும, ஜனங்களில்லாத தனியிடத்தில் வாசஞ்செய்தலும், மூடர்க ளாயும, அசுத்தர்களாயும, வணக்கமற்றவர்களாயு மிருக்கிற பிரா கிருத ஜனங்களுடைய கூட்டத்தில விருப்பமற்றிருத்தலும; ஆத்ம ஞானத்திலெப்போது மிருத்தலும, தத்துவ ஞானத்திற்கு உத் தமபலன் மோக்ஷமென்றறிதலும, ஆகிய இவை யாவும ஞான மென்பதாகச சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றிற்கு அன்னிய மானவை எவையோ அவை அஞ்ஞானமெனப்படும்.''

["அருச்சுன! அமாநித்வம் முதலிய உபாயங்களினுல் அடையக்கூடிய தாகிய ஜீவாத்மாவின சுவரூபத்தைச் சொல்லப்போகிறேன. அதா வது, எதைத தெரிந்துகொண்டு பிறப்பு, கிழத்தனம், மரணம் முதலிய பிரகிருதியின சுவபாவங்களில்லாத ஆத்மாவை யடை கிறுனே, எதற்கு ஆதியில்லையோ அநுஅனுதி. இந்தஜீவாத்மாவிற்கு உற்பத்தியில்லை யல்லவா? ஆகலின, நாசமுமில்லை; சுருதியிலும் 'அறியுந் தன்மையுள்ள ஜீவாத்மா யிருக்கிறதுமில்லை; மரணமடை கிறதுமில்லை' என றாத்தமுள்ள வாக்கியஞ் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது, எதற்கு நான மேலானவனே அது "மத்பரம் இதஸ்த்வ

நாயாம பரகிருதிம விததியபாரம ஜீவபூதாம" என றல்லவோ மேலே சொல்லப்பட்டது. பகவானுக்கு சரீரமாகையினுலே பகவானுக்குச் சேஷமாயிருத்தலே சுவபாவமாக உடையதல்லவோ ஜீவாதமாவின சுவரூபம. அவ்வாறே சுருதியிலும 'எவன ஆதமாவிலிருந்துகொண்டு ஆதமாவினுள்ளே யிருக்கிறுனே, எவனே ஆதமா தெரிந்துகொள்ள வில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ, எவன ஆதமாவை உளளே யிருந்துகொண்டு நியமிக்கிறுனே" என றும; அப்படியே "அவன காரணம; இந்திரியஙகளுககு எஜமானனுகிய ஜீவனுக்கும் எஜமா னன, அவனே உணடுபணணுகிறவனும அவனுககு யஜமானனும ஒருவருமிலலே, பிரகிருதி ஜீவாதமா யஜமானன, இவைகளுககு" என றாததமுளள வாக்கிய முதலியவைகள சொலலப்பட் டிருககின றன. பிரமம பெரிதாக இருக்கையால அது குணத்தை யுடையது; அதாவது, சரீரம முதலியவைகளால அளவிடப் படாததாயு மிருக கிறது, ஜீவாதமா என றாத்தம. மேலும, "அவன அளவிடப்படாம லிருககத தகுந்தவனுகிறுன" என றாததமுள்ள சுருதி வாக்கியம் கோஷிககிற தலலவா? சரீரததினுல அளவிடப்படக் கூடியதாயிருத தலும் இவனுக்குக காமத்தினு லுணடானது காமஙகளாகிற பநதங் களினுலே விடுபட்டவனுககு அளவிடப்படக கூடாமை யுணடாகி றது. ஜீவாதமாவி னிடததிலும பிரமம மெனனும பதம எனறிவை முதலிய விடஙகளில பிரயோகிக்கப்படுகிறது. காரிய தசையில தேவன முதலிய பெயர்களேயும் ரூபங்களேயு மடைகிறதினுல் ஸத் என று சொலலப்படுகிறது. அவவாறே அவைகளே அடையத் தகா திருப்பதினுலே காரண தசையில அஸத் என று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே சுருதி வாககியங்களில் "இது முதலில அசததாக விருந் தது; அதிலிருந்து சத் உண்டான" தென றும கூறபபடுகின றன. காரியதசை, காரண தசையாகிற இவவிரணடு தசைகளின சமபந் தம் ஜீவாதமாவிறகுக காமமாகிய அவிதயையினுல் கட்டுப்பட் டிருப் பதினு லுண்டானது. ஸவரூபததினு லுணடானதலல. ஆகையி னுலே, சத அசத் எனனும் பதங்களினுலே ஜீவாதமாவின சுவரூபம் சொல்லபபடுகிறதில்லே. "இது முனனரே அஸததாகவே யிருந் தது" என றாத்தமுள்ள சுருதிவாககியததில் காரணதசையோடு கூடிய பரப்பிரமமமே சொலலப்படுகிறது. பேர ரூபம முதலிய இவைகளால் பிரிக்கத தகாத சூக்ஷமஙகளாகிய சேதனுசேதன வஸ் துககளேச் சரீரமாகவுடைய பரப்பிரமமமே காரணுவஸதையை யுடைய தாகையினுல் சரீரம் ஜீவாத்மா இவைகளின சுவரூபங்க ளும காரணதசையில் அசத எனனும் பதததினுல் சொல்லப்படுகின றன. அவவாறிருந்தபோதிலும், ஜீவாத்மாவிற்கு அந்தக காரணதசை யும் காமததி லுண்டான தாகையினுல் பரிசுத்தமான ஜீவாதமாவின சுவரூபம் சத், அஸத் எனனும பதங்களினுல் சொல்லத் தகாதது. 8-12

‘ ஞேயமென்பது(அறிய வேண்டிய தென்பது) யாதோ, எதை யறிந்து மோக்ஷத்தை யடைவாறோ அதைச சொல்லுகின்றேன். ஆதியற்ற பரப்பிரம்மமாகிய அது சத்தாகச்சொல்லப்படுதலில்லை, அசத்தாகச சொல்லப்படுதலு மிலலை. ”

[அதாவது: தெரிந்துகொள்ள வேணடிய பிரமம் சத்துமனறு, அசத்து மனறு; சத்தெனறால் இருப்பது; அசதடெனறால இல்லாதது; ஆத லால பிரமம இருப்பதுமனறு, இலலாததுமனறு எனறுகினறது, ‘இஙவிதஞ சொலலலாமோ’ எனின, சில சுருதி வாக்கியங்களாலே சொல்லலாம; எந்த வஸது இருக்கினறதோ அது இருக்கினற தெனறு சொலலப்படுகினறது. இருககிற தெனறு எது சொல்லப் படுதலிலலேயோ அது எககாலத்திலு மிலலை ஆகையால், சகல வஸ்துக்களும இருககினற தெனபதையாவது, இல்லையெனபதை யாவது அனுசரித்தே யிருக்கினறன. அவவாறாக, ‘பிரமம இருக் கினறதெனனும் புததிககு விஷயமானதா? இலலையெனனும புத திககு விஷயமானதா?’எனறால், எப்பொழுது இந்திரியங்களுககு விஷயமாத லிலலையோ அபபொழுது இரணடு புததிக்கும் விஷய மானதனறு; அறிந்துகொள்ளவேணடிய பிரமம் இந்திரியஙகளுக்கு விஷய மல்லாதபடியால், அது சப்தத்தாலே (வேதததாலே) அறி யத் தகுநதது; அதனுலே சத்துமனறு, அசுத்தமனறு எனறு சொல் லப்பட்டது. கேனேபநிஷத் வாககியததில், “பிரமம்தெரிந்த பொரு ளுக்கும, தெரியாத பொருளுககும அந்நியமாயது” எனறு கூறப் பட்டுள்ளது; ஒரு வஸ்துவைக் குறிததுக் கூறவேண்டுமாயின, மாடு, குதிரை பாடகன பாகஞ் செய்கிறவன, சிவப்பு கறுபபு அதிகச செலவமுடையவன அதிகப்பசுககளை யுடையவன, எனச் சாதி கிரி யை, குணம், சமபந்தம ஆகியவறறை யொட்டிக கூறவேண்டும். பிரமமோ ஜாதி முதலியவற்றாற் சொல்லப்படத தகககதனறு; இர ண்டு வஸ்துக்க ளிருந்தா லல்லவோ ஒனறோடு மற்றொனறுககுச் சம்பந்தஞ சொல்லககூடும எனகிற சுருதி வாக்கியப்படி பிரமம் ஒனறே யனறி இரண்டாவதாகிய வஸ்து இல்லையாகலால் பிரமத் திறகு வேறொனறோடு சம்பந்தஞ் சொல்லுதல் கூடாது; ஆக லால, பிரமததைச் சத்தெனறாவது அசததெனறாவது சொல்லுதல் கூடாது, எதற்கு லட்சணங் கூற மாட்டாமல் வாக்கு, மனத்தோடு பினனடைகினறதோ அந்தப் பிரமம் தனது ஆத்மாவாதலால் அதை யொருபிரமாணமுங் குறித்துக் காட்டமாட்டாது. (“இது அத்வைதக கொளகை.”)

ஸ்ரீராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—எந்தப் பிரததியகாதம சொரூபததை (ஜீவ சொரூபத்தை) அறிந்தால ஜனனமரண முதலிய பிரகிருதி சமபந்ததி லிருந்து நீங்கிச் சுத்தாதம சொரூபத்தை யடைவானோ,

அந்த அறியவேண்டிய முக்தாத்ம சொரூபம் ஆதியற்றது, இதனாலே அந்தமற்றதென்றுங் கொள்ளவேண்டும்' என்ற சுருதி வாக்கியத்தோடு, 2-வது அத்தியாயம், 20-வது சுலோகத்தையும் கவனிக்கவும், ஜீவ சொரூபம் வேறென்றும், அது என்னைப் பரமாகவுடையதென்றும் அருளிய 7-அத், 5-வது சுலோகத்தையும் கவனித்தல் வேண்டும். "ஆத்மாவும், ஜட வஸ்துகளும், பரமாத்மாவுக்குச் சரீரம்" என்றும், "பரமாத்மா ஜீவாதிகளுக்குச் சுவாமி" என்றும் இந்தச் சுருதி வாக்கியங்களாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதமா, பூரணத்வம் அல்லது மகத்துவ முடைமையாலே அதற்குப் பிரமமென்னும் பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஜீவன் தனது பிரகிருதி விமுகதாத்ம சொரூபத்தை யடைந்தால் அப்போது அவனைக் காரிய மென்றாவது காரண மென்றாவது சொல்லக் கூடாது. இந்தக் காரிய காரணாவஸ்தை, கரும சொரூபமான அவித்தையின் சம்பந்தத்தாலே யுண்டானபடியால், சத், அசத், சப்தங்களாலே ஆத்ம சொரூபம் சொல்லப்படுத்த வில்லை."] 13

"அர்ச்சுன! அந்தப் பிரமமானது எவ்விடத்திலேயும் கைகளையுங் கால்களையு முடையது; எவ்விடத்திலேயும் கண்களையுட; முகங்களையு முடையது; எவ்விடத்திலேயும் காதுகளை யுடையது; உலகத்தில் சகலமானதையும் வியாபித்துக்கொண் டிருக்கிறது."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"பிரமம் சத்தென்பதற்கு விஷயமல்லவென்று சொல்லப்பட்டதாகையினாலே அசத்தென்று எண்ணப்படும். அவ்வாறு, எண்ணமிருக்கும் பொருட்டுப் பிரமமானது சகலப் பிராணிகளுடைய தேகேந்திரியாதி காரணங்களாகிற உபாதி மூலமா யிருக்கிறதென்பது சொல்லப்படுகிறது. அந்த உபாதி அத்யாரோபிதம் (கல்பிதம்) ஆகையால், அது (உபாதி) மித்தை (பொய்) அந்த உபாதியை நீக்கிச் சுத்தப் பிரமத்தைத் தெரிவிக்க இது ஆரம்பிக்கப் படுகிறது."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்.—"கை முதறகொண்டு காதளவாகச் சொல்லப்பட்டவைக ளெல்லாம் பரிசுத்த ஆத்மாவுக்குண்டென்பதல்ல. எவ்விடத்திலும் கை கால் முதலிய அவயவங்க ளிருந்தால் அந்த அவயவங்களினால் செய்துகொள்ள வேண்டியது. காரியங்கள் எவ்வாறு செய்துகொள்ளக்கூடுமோ, அவ்வாறு பிரகிருதி விமுகதாத்ம சுவரூபத்தை யடைந்த ஜீவனானவன், அவயவங்க ளில்லாமலே அவைகளைச் செய்து கொள்ள சக்தியுள்ளவ னென்பது தாத்பரியம். "அந்த முக்தாத்ம ஜீவன் சகலத்தையும் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; காலில்லாமல் நடக்கிறவன், கையில்லாமல் கிரகிக்கிறவன், கண்ணில்லாமல் பார்க்கிறவன், காது இல்லாமல்

கேட்கிறவன்" என்ற சுருதி வாக்கியத்தினாலே மேற்கண்ட சக்தி வகைகுச் சொல்லப்பட் டிருக்கையில், ஆத்மாவிற்கு எவ்வாறு அவ்வித சக்திகளைச் சொல்லலா மென்றால், பிரகிருதி விமுக்த ஆத்மாவிற்குப் பரமாத்மாவுடன் பரமசாம்யம் சொல்லப்பட் டிருக்கிறபடியால், அப்படிப்பட்ட சக்தி யுண்டு. "நிரஞ்ஜநஃ பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்கிற சுருதி வாக்கியத்தினாலேயும், "இதம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாசாம்யமாதாஃ" என்கிற கீதா வாக்கியத்தினாலேயும் முக்தாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவுடன் பரமசாம்யம் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது."] 14

"அருச்சுனா! அறியத்தக்க அந்த வஸ்துவான பிரமம்: சகல இந்திரியங்களையும் குணங்களையும் அவ்வவற்றின் விஷயங்களையும் பிரகாசிப்பிக்கிறதாயும், சகலவித இந்திரியங்க ளற்றதாயும், ஒன்றிலு மொட்டாததாயும், சகலத்திற்கும் ஆதாரமாயும், சத்துவாதி குணங்க ளற்றதாயும், சத்துவாதி குணங்களை ரக்ஷிப்பதாயும், சராசர வஸ்துக்களின் வெளியிலும் உள்ளிலு மிருக்கின்றதாயும், ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுஞ் சூக்ஷ்மமா யிருத்தலால் அறியக் கூடாததாயும், அந்த பிரமம் அஞ்ஞானிகளுக்குத் தூரத்தி லிருக்கின்றதாயும், ஞானிகளுக்குச் சமீபத்தி லிருக்கின்றதாயும், ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாயுள்ள பூதங்களிலே (காரண சொரூபத்தாலே) அது பிரிவற்றதாயினும் (காரிய சொரூபத்தாலே) பிரிந்திருத்தல் போலத் தோற்றுவதாயும், (சம்ரக்ஷணை காலத்தில்) பூதங்களை ரக்ஷிக்கின்றதாயும், (சிருட்டி காலத்தில்) சகலத்தையும் உண்டாக்குவதாயும், பிரளயகாலத்தில் சகலத்தையும் விழுங்கின்றதாயும், சூரியசந்திராதி பிரகாசங்களுக்கும் அந்தப் பிரமம் பிரகாசங் கொடுக்கின்றதாயும், அஞ்ஞானத்திற்குப் புறம்பானதாயும், ஞானசொரூபமானதாயும், ஞானத்திற்கு விஷயமானது யாதோ அந்த விஷய சொரூபமாயும், ஞானத்தாலே அடையத் தகுந்த ஸ்தானமாயும், சகலப் பிராணிகளின் இருதயத்தில் விசேஷமா யிருக்கின்றதாயுஞ் சொல்லப்படுகிறது." 15-18

"அருச்சுனா! இவ்விதமாய் க்ஷேத்திரமும், அவ்வாறே ஞானமும், ஞேயமும் சங்கிரகமாகச் சொல்லப்பட்டன. என் பக்தன் இவற்றை யறிந்து என்னைப்போல் அசம்சாரித்வ தர்மத்தை யடைதற்கு, அல்லது என்னிடத்தி லிருப்பை யடைதற்கு, அல்லது மோக்ஷத்தை யடைதற்கு யோக்கிய னாகின்றான்." 19

“பிரகிருதியையும் புருஷனையும் ஆகிய இருவரையும் அநாதிகளாக அறி; தேகேந்திரியாதி விகாரங்களையும், சுக துக்க மோகாதிகளையும் பிரகிருதியினின்று முண்டானவைகளாக அறி.”

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—“7-வது அத் 4-வது சுலோகத்தில் கூறிய வாறு மாயை ஈசுவரனுக்கு அபரப் பிரகிருதி, மேற்படி அத்தியாயம் 5-வது சுலோகத்தில் கூறியவிதம் ஜீவன் ஈசுவரனது பரப்பிர கிருதி. இந்த மாயை ஜீவன் என்னு மிவ்விரண்டுமே பிரகிருதி புருஷர்களாகவும் க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞர்களாகவுங் கூறியது மன்றி, அநாதிகளாகவும், இந்திரியர்களாகவும் இந்த அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டார்கள். ஈசுவரனை நித்தியனாகவும் அநாதியாகவும் அங்கீகரிக்க வேண்டிய நாம், அந்த ஈசுவரனது பராபரப் பிரகிருதிக ளாகிய மாயை ஜீவன் என்போரையும் நித்தியர்களாகவும் அநாதியர்க ளாகவு மொப்புக்கொள்ள வேண்டியதை இந்த விரண்டு பிரகிருதிக ளாலே ஈசுவரனுக்குச் சிருட்டி, ஸ்திதி, சங்கார முதலிய காரணத் துவஞ் சொல்லப்படுகிறது. இந்தப் பிரகிருதி புருஷர்களுக்கு அநாதி நித்யத்துவஞ் சொல்லக்கூடா தென்றால், பிராகிருதத்திற்கு ஈசுவரத்த துவம் ஜகத் காரணத்துவஞ் சொல்லக்கூடாது. பிரகிருதி புருஷர் களை யுடையவனெவனோ அவனே ஈசுவரன். ஈசுவரத்துவ மஃது; இல்லாவிட்டால் ஈசுவர ஈசுவரத்துவமென்பதில்லை; ‘பிரகிருதி புருஷர்கள் அநாதியல்லா. உண்டானவர்களே’ என்னும் பக்ஷத்தில் அவர்க ளுண்டாதற்கு முன் ஈசுவரத்துவ மில்லாதிருக்கவேண்டும். புருஷனுக்கு அநாதியான கருமபந்த மென்பதுவுங் கூடாது அல்லா மலும், ஈசுவரன் ஒரு ஜீவனைச் சுகியாகவும், மற்றொருவனைத் துக்கியாகவும் பூர்வ கர்மமாகிய காரண மில்லாது சிருட்டித்தா லப்பக்ஷத் தில் அவ்வீசுவரனுக்குப் பக்ஷபாதமுந் தயையின்மையுஞ் சம்பவிக்கு மாதலாற் பந்தமில்லையே யென்றாலும் பந்தமில்லாவிட்டால் மோக்ஷ மேது? ஆகையால், பிரகிருதி புருஷர்கள் அநாதிகளென்று நவில் வது உண்மையே.”]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—‘அருச்சுன! ஒன்றோ டொன்று சேர்ந்தவைகளாக விருக்கிற பிரகிருதி ஜீவாத்மாவாகிய இரண்டை யும் அநாதிக ளென்றறி, சம்சார பந்தத்திற்குக் காரணங்களாகிய ஆசை, துவேஷம், முதலிய விகாரங்களையும், மோக்ஷத்திற்குக் கார ணங்களாகிய அமானித்துவ முதலிய குணங்களையும், பிரகிருதியி லுண்டானவைகளாக அறி. அதாவது, ஜீவாத்மாவுடன் சேர்ந்து கொண்டே அநாதிகாலமா யிருக்கிற சரீரமாக மாறி யிருக்கிற பிர கிருதி, தன் விகாரங்களாகிய ஆசை, துவேஷம், முதலியவைகளி னால் ஜீவாத்மாவின் சம்சாரபந்தத்திற்குக் காரணமாகிறது. அதுவே

தமாசித்வம முதலிய தானுடைய விகாரங்களினால ஜீவாத்மா விற்கு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிறது என்றாதத மென்று கூறுவர்.]

[கருத்து:—பிரகிருதியும, புருஷனென ஜீவனும், அநாதியாக விருக்கிற வாகளே யலலாமல், ஒரு காலத்தி லுறபததியானவாக ளல்ல. எது உணடானதாகச் சொல்லப்படுமோ, அஃதெலலாம பிரகிருதியினு லுண்டானதே அந்தப் பிரகிருதியையு முண்டானதாகவே சொல் லுவோ மென்றால், பிரகிருதியை நியமிக்க வேறேயொரு பிரகிருதி யல்லவா விருக்கவேண்டும அவவா றிருககிறதெனறால், அந்தப் பிரகிருதியை யுண்டாக்க வேறொரு பிரகிருதி யிருக்கவேண்டும. இவவாறு, ஒன்றுகொன்று தொடாநது முடிவற்றதாக ஆய்விடும. ஆகையால, பிரகிருதி உண்டானதென்று சொல்வது கூடாது. இவவா றிருப்பதினால பிரகிருதியானது ஆதியை யுடையதல்ல வென்று சொலலப்பட்டது. புருஷனோ வெனறால், அவன பிரம மததினுடைய அம்சமாகையாலும் நிததியனுகையாலும அவனையும் ஆதியற்றவனுகச் சொலவதாயிறறு.] 20

“பிரகிருதிக்கு மாயை யென்னும பெயரு முணடு. அம மாயை சரீர துககாதிகளை யுண்டுசெய்தறகுக் காரணமென்றறிக க்ஷேத்ரதி ரக்ஞனென்னும புருஷன் சுகதுக்கங்க ளநுபவிப்பதில காரணமென் றறிவாயாக.”

“கிருஷ்ணு! பிரகிருதியும உபகாரம எப்படிப்பட்டது?”

“அருச்சுனு! பிரகிருதி, புருஷன் இருககச் சரீரத்தையும், கார் யங்களைச செயவதறகு இநதிரியஙகளையும, விஷயஙகளை அறிவ தற்கு ஞானேநதிரியஙகளையும செய்து கொடுககும புருஷன் இதனை வைததுக்கொண் டனுபவித்துக்கொண்டிருப்பன். இவற்றின் சேர்க் கையே சமசார மெனப்படும்.”

“கிருஷ்ணு! பிரகிருதியால் அல்லவா பாவ வழியில் விழுவரும் இதனை விடக்கூடாது.

“அருச்சுனு! புருஷன இதனைச சம்பநதப்பட்டாலன்றோ அவற்றின் குணஙகளை அநுபவிக்கலாகும. அதனை விட்டாலன்றி அதனுலுண்டாகும் துர்க்குணங்களபோமேயன்றி, குணங்கள உண் டாகமாட்டா. பகவத பாகவதர்களை ஆராதிப்பதற்குச் சரீரப்போ தாதா? நேததிரம், கர்ணம முதலிய இந்திரியங்கள விஷயங்களில் பிரவேசிக்கின்றன வென்று இவற்றைக் கொடுததால் சத்கிரந்தங்

களை யெவ்வாறு ஆராயலாகும்? சத்தங்களை யெவ்வாறு கேட்க லாகும்? ஆகையால், பிரகிருதி யிருக்க வேண்டும். ஆயினும், சரீரத் தையும் இந்திரியங்களையும் சாக்கிரதையாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். "துர்லபோ மானுஷோ தேஹ:" எனவும் "சரீரமாத்யங்க ளும் தர்மசாதனம்" எனவும் இருக்கின்றதல்லவா? பிரகிருதி புரு ஷர்களின் சம்பந்தம் பார்யா பர்த்தாக்களின் சம்பந்தம் போன்றிருக் கிறது. பார்யை யிருக்கிறுளென்று விதி நிஷேதங்களைப் பாரா ட்டாமல் அவளுடன் போகித்துக்கொண்டு சத் காரியங்களைச் செய் யாதவன் அந்தப் பார்யையால் தீய பலன்களை அனுபவிப்பன். அந் தப் பார்யையை வைத்துக்கொண்டே ஔபாசனாதி சத் கிரியைகள் அதிதி அப்யாகதர்களுக்கு ஆதித்யங்கள் பகவதாராதனை செய்து கொண்டிருந்தால் அவளால் சௌக்கியம் அடைவன். பிரகிருதியால தீமை யிருக்கிறதென்றிடின், அதனால் உண்டாக வேண்டிய இலா பம் உண்டாகாமற் போகுமல்லவா."?

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"உலகத்தைக் காரண காரிய ரூபமாகப் பிரமத்தினிடம் ஆரோபிக்கச் செய்வதால் மாயையானது கர்த்ருத் துவ முடையதாகவும், பிரகிருதி பரிணாமமான அந்த தேகங்கடோறும் பிரதிபலித்துள்ள ஆத்ம சைதன்னியமான புருடன் அந்தத் தேகத் தில் உணர்வு மயமாக இருந்து சகல சுக துக்கங்களை யறிவதால் போகத்ருத்வ முடையவனாகவும் விவகரிக்கப் படுமென்றும், அடிசலத் திறபட்ட சூரியனது பிரதிபிம்பத்தைப்போலப் பிரகிருதி சம்யோ கத்தால் தேகங்கடோறும் பிரதிபலித்த சுயஞ் சைதன்னியனான புரு டன் அசம்சாரித்துவ சுவபாவத்தையே யுடையவனாயினும், சுக துக்காதிகளை யறிவதனால் அதைப் புசிக்கும் போகதாவென்றும், அகர்த்தா சடமான மாயை புருட சந்நிதி உபகாரத்தால் மனதோடு பதினொரு இந்திரியங்களும், மகா பூதங்களைந்தும் ஆகிய பதினாறு விகாரங்களான காரியங்கட்கும், புத்தி, அகங்காரம், சப்தாதி தன் மாத்திரைகளைந்து ஆகிய எழு பிரகிருதி விகாரங்களான காரணங் கட்குக் கர்த்தாவென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"காரியமாவது சரீரமும், காரணங்க ளாவது மனதோடுகூடிய ஞானேந்திரியங்களும், கர்மேந்திரியங்க ளும் இவைகள் காரியத்தைச் செய்வதில் ஜீவாத்மாவினால் அதிஷ் டானஞ் செய்யப்பட்ட சரீரமாக மாறியிருக்கிற பிரகிருதியை ஆகார மாக வுடையவைகள். சுக துக்கங்களை யனுபவிப்பதற்குக் காரண மாகிய கிரியைகளென்று ஆத்ம ஜீவாத்மாவிற்கு அதிஷ்டாதாவா யிருக்கையே யுண்டு. சரீரத்தை அதிஷ்டானஞ் செய்வதாகிய பிர

யத்தனத்திற்குக் காரணமாக இருத்தலே ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்த்திருத்துவம். பிரகிருதியோடு சேர்ந்திருக்கிற ஜீவாத்மா சுக துக்கங்களை யனுபவிப்பதற்குக் காரணம், அதாவது, சுக துக்கங்களின் அனுபவத்திற்கு இருப்பிடமென்றாத்தம்."]

["இரண்டாவது வினாவிற்கு விடை யாதோவெனின், ஜீவன் ஞானத்தையே சுவரூபமாக வுடையவன். அவனுடைய ஞானமானது சுக துக்காதி சம்பந்தமான விடயஞானமல்ல. ஆனாலும், தேகேந்திரியாதிகள் மூலமாய விடயஞான முண்டாகிறது. அந்தத் தேகேந்திரியாதிகள் கருமத்தினா லுண்டாகின்றன. தேக முண்டான பின்னரே சுக துக்கங்களை அறிகிறதாகிய விஷய ஞானத்தை அடைகிறான். இவவாறு, சுகதுக்காதி விடய ஞானத்தை அடைகிறதினால் அவன் சுக துக்காதிகளை யனுபவிக்கிறதற்கு காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறான். புருஷ சந்நிதானத்தில் பிரகிருதிக்குக் கர்த்திருத்துவமும், பிரகிருதி சம்போகத்தினால் புருஷனுக்குப் போக்திருத்துவமு முண்டாகிற தென்பது தாத்பரியம்."]

[ஸ்ரீ மாத்துவாசாரியர் அபிப்பிராயம்.—"காரிய மென்றது தேகம். காரண மென்பது இந்திரியங்கள். கர்த்திருத்துவமென்பது கிரியை. பிரகிருதி தான் இம்மூன்று ரூபமா யிருக்கிறது. ஆகையால், இம் மூன்றுக்கும் பிரகிருதியை ஹேதுவாக சொல்லுகிறார்கள். ஜீவன் ஞான சுவரூபியானதாலும் சுக துக்கங்களை யறிகிறவனானதாலும் சுக துக்கானுபவத்திற்கு ஏதுவாகச் சொல்லப்பட்டது."] 21

"பிரகிருதி காரியமாகிய தேசத்திலிருக்கிற ஜீவன், தேகத்தா லுண்டாகின்ற சுக துக்காதிகளை யனுபவிக்கின்றான். குணசங்கம், அதாவது சத்துவாதிகுணசம்பந்தம் அல்லது இந்திரிய குணசம்பந்தம இந்த ஜீவனுக்குத்தேவ மிருக ஜாதிகளிற பிறப்படைய காரணமாகிறது."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"காரியகாரணரூபமாயிருக்கின்ற அவித்தையா லக்ஷணமான பிரகிருதியைத் தானென்று நினைக்கின்ற சுக துக்காதிகளை அனுபவிக்கின்ற புருஷன், பிரகிருதியா லுண்டான சுக துக்க போக காரணங்களாயக் காணப்படுகின்ற குணங்களை யடைகின்றான். தான் தனதென்னும் மமகார அகங்காரமாகிய குண சம்பந்தம், அனுபவிக்கின்றவனாகிய ஜீவனுக்குத் தேவமனுஷிய பசு பக்ஷி முதலிய ஜனமங்களிலே காரணமாக விருக்கின்றது. இவவாறு கூறியதின் கருத்து யாதோவெனின், இவைகளை யெல்லா முணர்ந்து பந்தத்தினின்று நீங்க முயற்சி செய்யவேண்டு மென்பதே யாம்."]

[ஸ்ரீராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்.—"குணமென்னும் பதம் அந்தக்குணங்களின் காரியங்களை ஔபசாரிகமாகச் சொல்லப்படுகிறது. சுபாவத்தில் தன்னை யனுபவிப்ப தொன்றையே சுகமாகவுடைய ஜீவாத்மா பிரகிருதியோடு சேர்ந்தவனாய பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தைக் காரணமாகவுடைய சத்வம்முதலிய குணங்களின் காரியங்களாகிய சுகதுக்க முதலியவைகளை யனுபவிக்கின்றான். முன்பிருந்த பிரகிருதியின் மாறுதலாகிய தேவன், மனுஷ்யன் முதலிய ஜாதிகளில் இருந்து கொண்டிருந்த இந்தஜீவாத்மா அந்தந்தஜாதிகளினாலேற்பட்ட சத்வம் முதலிய குணங்களின் காரியங்களாகிய சுகதுக்க முதலியவைகளில் பற்றுதலை யடைந்தவனாய அவைகளுக்குச் சாதனங்களாகிய புண்ணிய பாவகர்மங்களில் பிரவிர்த்திக்கிறான். ஆகையினால் அந்தப் புண்ணிய பாவங்களின் இலாபத்தை யனுபவிப்பதற்காக நல்லதாகவும் கெட்டதாகவு மிருக்கிற ஜாதிகளில் பிறக்கின்றான். பிறகு மறுபடியும் கர்மங்களைச் செய்கின்றான் மறுபடியும் பிறக்கின்றான். எப்பொழுது அமானித்வ முதலிய ஆத்மாவை அடைவதற்குக் காரணங்களாகிய குணங்களை அடைகின்றானோ அதுவரையில் சம்சாரத்தை யடைகின்றான். அதுதான் இங்கே காரணம் என்று சொல்லப்பட்டது."] 22

"ஜீவன் இந்தத் தேகத்தி லிருப்பினும், தேகத்தைக் காட்டினும் அன்னியனாகவும் சமீபத்திலிருந்து பார்க்கின்றவனாகவும், ஆமோதிக்கிறவனாகவும், தேகத்தைத் தரிக்கின்றவனாகவும்; சுகதுக்காதிகளை அனுபவிக்கின்றவனாகவும், பிரமாதிகளுக்கு எஜமானனாகவும், பரமாத்மாவாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான்."

[புருஷன், ஜீவன் இந்தச் சரீரத்தி லிருப்பினும் இந்தப் பிரகிருதி குண கருமங்களிற் சேராத விலக்ஷணமான பரமேயாகவும், எக்கருமங்களினுமதான சம்பந்தமில்லாது செய்யப்படுங் கருமங்களின் குண தோஷங்களை யெதிர் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அன்னியன்போலத் தேகாதிகளின் பிரகிருதி (சுவபாவ) சேஷ்டைகளில் தான் தோய்தலின்றி, அறிவே சொரூபமாக விருத்தலின் சுவபாவத்தில் அறிந்து நிற்கும் உபத்திரஷ்டாவாகவும், தேகேந்திரியங்கள் தத்தமக்குச் சுவபாவமான எக்காரியங்கள் செய்யினும், தனக்கோராக்ஷேபமின்றிச் சாட்சியைப்போல வெறிதிருக்குமவனாகவும், பொய்யாகிய சர்ப்பப் பிராந்திக்கு இரச்சு அதிட்டான மாயதுபோல தனது சொரூப ஞானத்தினால் பொய்யாக்கப்பட்ட தேகேந்திரிய மநோ புத்தியாதிகட்கு அதிஷ்டானமாய், அவை தோன்றுதற்கு ஆதாரமாக இருப்பவனும், அஞ்ஞானத்தினால் உண்டாய்த் தோன்றும் தேகாதிகாரியினது 'நானனுபவித்தேன்' என்கிற புத்தியும்,

விடையாநுபவ சுகதுக்கங்களும் பரிணமித்தற்குத் தானே உபாதானமாக உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்துக்கொண்டு நிற்றலின், போகதாவாகவும், சாவேந்திரியங்களையும் தானின நுணாத்தி இயங்கச் செயயும் சர்வேந்திரியாமியாகவும, சேஷியாகவும் இருததலின மகேசுவரனுகவும், க்ஷராக்ஷர உபாதிகளில தாக்கற்ற நிதத சுதத புத்த முதத சுவாப முடைமையின பரமாத்வாகவும் சொலலப்பட்டிருககினறுன.]

ஒரு ஆனமாவே தனது புடை பெயாச்சியாகிய பகிரமுக திருஷ்டியான அறியாமை காரணமாக விவகாரிக தசையில ஜீவனெனவும், தேவ மனுஷ்ய பசுபக்ஷி மிருகாதி ஜனமங்க ளடைபவனெனவும, ஜடதுக்க சுவபாவ முடையோனுகவும், அந்தாமுக திருஷ்டியான ஞானங் காரணமாக அவ வொருவனே சச்சிதானநத கனமான பரமாத்வாகப் பாரமாாததிக தசையிலும சொலலப்படுகினறு னென றது கருத்தென றுணாக. இதுவே, ஞாயம, சோதனை, பொருத்த முகததாற றுணிநத சுருதி யுததி சுவானுபவததிற கியைந்த சிததாந்த மெனபது பெறறும. அனறி, இதற்கு விரோதமாகக கூறுதல் மாபன்று.

23

"இவ்விதமாய்ப் புருஷனையும சுகதுககமோகாதிகளோடுகூடிய பிரகிருதியையும், எவன் அறிகின்றுனே அவன் எவ்விதமாயிருநத போதிலும மீண்டும பிறப்படைத லிலலை."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"ஜீவததவம அதாவது சிதாபாஸத்வம், புருஷனுகிய பிரமத்தினிடம் அவித்தையினு லாரோபிககப்பட்டது. இது, மிததையென்றும், அப்பிரமமே தானெனறும் அறிந்தவனுகிய பரமாத்வாவுககுச் சுகதுக்க மோகாதி சொரூபமான பிரகிருதி கானலீரபோல் பிரயோசனமிலலாது நீஙகி விடுவதால் அவன மீண்டும பிறவி யடைவதில்லை யெனறு கூறப்பட்டது. 'ஆயின, இங்ஙன முணடாகிய அகம் பிரமமெனறறிந்த ஞானத்திற்கு முனனும பினனும் ஒருவன செய்துள்ள ஆகாமிய சஞ்சித கருமங்கள் பிறவியெய்துவிக்காவோ?' எனின், "ஜ்ஞாநாக்நிஸ ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ஜுந" என்ற 4 வது அத்தியாயம் 37-வது சுலோகததில் கூறியுள்ளவாறு ஞானுக்கினியால் சகல கருமங்களும் பஸ்மமாக எறிந்துபோ மென்றதால் பிராரப்த க்ஷயமான நிவாணததை யடைகிறு னெனபதாம்.]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"முன சொன்ன சுவபாவங்களையுடைய ஜீவாத்மாவையும, மேற்கூறிய சுவபாவங்களையுடைய பிரகிருதியையும இனிச் சொல்லப்போகிற சுவபாவங்களோடு கூடிய சத்துவம் முதலிய குணங்களோடுகூட எவன் அறிகினறுனே, அதா

வது உள்ளபடியான பகுத்தறிவினால் அறிகின்றானோ அவன், தேவன், மனுஷ்யன் முதலிய தேகங்களில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண் டிருந்த போதிலும், மறுபடியும் பிரகிருதியோடு சேரத் தகுந்தவ னல்லன. அளவில்லாத ஞானத்தையே லட்சணமாகவுடையதாயும், கர்ம சம்பந்தங்க ளில்லாததாயு மிருக்கிற ஜீவாத்மாவை இந்தத் தேகம் முடிகிற சமயத்திலேயே அடைகிறா னென்பதாம்."]

முன் சொன்னவாறு 'எவன் பரமாத்மாவைப் பிரத்தியட்சமா யறிகிறானோ அவன் பிறக்கிறதில்லை' என்பதற்கு, 'எவன் தானே பிரமமென்று அறிகிறானோ அவன் பிறக்கிறதில்லை' என்று சிலர் பொருள் கொள்வது சரியன்று. புருஷனே நானென்று சொல்லுதல்கூடாது. ஸ்ரீ மகா பாரதம், மோட்ச தர்மத்தில் ஜனமே ஜயனுக்கும் வைசம் பாயனருக்கும் நடந்த பிரதியுத்தரங்கள் அடியிற் குறிப்பிட்டுள்ளன. அவற்றைக் கண்டு தெளிக.]

[அதாவது.—' பிராமணோத்தமரே! புருஷர்கள் அநேகரா! அல்லது புருஷன் ஒருவனோ! அநேகர்களானால் அவர்களிற் சிரேஷ்டன் யார்! அவனை நீரெனக்குச் சொல்ல வேண்டும் புருஷர்க ளெல்லோரும் ஒருவனென்னும் மதத்தை, ஞானிகள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. அநேக புருஷர்களிற் சகலத்திற்குங் காரணமா யொருவனே சொல்லப்படுகிறான் அவ்வாறு சகலத்திற்கும் காரணமாயும் அநேக குணங்களோடு கூடியு மிருக்கின்ற புருஷனை ஞானிகள் அங்கீகரிக் கின்ற பிரகாரம் நானுனக்கும் சொல்லுகின்றேன் கேளும்" என்று கூறியுள்ளார். அவ்விஷயத்தைப் பாரதத்திற் கண்டு தெளிக] 24

"பரமாத்மாவை சிலர் தியானத்திலேயும், தேகத்திற்குள்ளே மனதினாலேயும், மற்றுஞ் சிலர் சாங்கிய யோகத்தினாலேயும், வேறு சிலர் கரும யோகத்தினாலேயும் அறிகிறார்கள்". 25

["கருமயோக மென்றதற்கு இராஜயோக மெனப் பொருள் கூறிய தெங்ஙனமெனின், சாங்கிய ஞானயோகிகள் கருமத்தை அகத்தும் புறத்தும் முற்றத்துறந்த முனிவர்களாயினும் கருமயோகிகள் ஆத்ம ஞான திடத்தால் அகத்தின் கரும வாசனை முழுவதும் நசித்தவர்க ளாய்ப் புறத்தில் "எத்தொழிலைச் செய்தாலு மேதவத்தைப்பட்டாலு முத்தா மனமிருக்கு மோனத்தே" என்றபடி ஜனக மகாராஜாவைப் போன்றுள்ளாரென இராஜ யோகிகளான கரும யோகிகளைச் சாங் கிய ஞான யோகிகளுக்குச் சமானமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலினாலும், ஞானயோகியைப் பார்க்கிலும் இராஜயோகியான இவ்வித கரும யோகியை ஒருவாறு மேம்படச் சிறப்பித்துள்ளதினாலு மெனக.

துறவறத்திலும் இல்லற மிகவுயர்த்தப் பட்டிருப்பதால் இல்லறஞானியே துறவற ஞானியினும் மிக்கோனென்பதைப் பல இதிகாசங்கள் கூறுவதனாலு முணர்க. இந்த ஞானமானது அரசியலுக்குரிய அருச்சுன ராஜனுக்குப் போதிக்கப்பட்டமையின், கரும சந்நியாசமான ஞானயோகத்தில் அதிகார மின்றுதலால், இங்ஙனமாக்க கரும யோகத்தை யவனிடத்துச் சிறப்பித்தனரெனபதும் சிலர்கொள்கை. அவர்கள் காமயோக மென்றதற்கு எக்கருமங்கள் செய்யினும் ஞானாகாரமாக அவற்றை வியாபித்துக்கொண்டு கமலபத்தி ரோதகம் போலப் பற்றற்று விளங்கும் இராஜ யோகத்தை எனப்பொருளமைதி கொள்ளாமல் ஈசுவரார்ப்பணமாகச் சித்த சுத்தியின் பொருட்டாகச் செய்வதாகிய சாமானிய கருமயோகமெனக் கொண்டதற்கிணங்க அங்ஙனம் பொருள் கொண்டதும் குற்றமல்ல. ஆத்மஞானத்தால் சகல கருமங்களையும் விடாது உலகோர் பொருட்டுத்தாமசெய்தும் செய்வித்தும் வந்தால், சகல கருமங்களும் பிரகிருதிகாரிய மென்றும், ஆத்மா ஒன்றைச் செயவதும செய்விப்பதும் இல்லையென்றும், ஜீவாத்மாவானது பிரமத்தினிடமாக அவித்தையால ஆரோபிக்கப்படுவதால் இது பொய்க் கற்பனை யென்றும், அப் பிரமம் தானே யென்றும அறிந்துள்ள பரமாத்மாவானவன் 24-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருத்தலின, இஃதும் கருமஞ் செயவதால கருமயோக மெனப் பொதுவாகச் சொல்லப்படினும், இலக்கணத்தால் கருமபல சந்நியாச யோக மெனகிற இராஜயோகமென்றே அறியத்தக்கதாம்.

கரும யோகமானது ஞானஞ்ஞானங் காரணமாக இருவகைத்தாய, அதில் ஞானங் காரணமாகச் செய்கிற கரும யோகத்தை இராஜயோக மென்றதாம. இஃது உலக வருணாச்சிரம தரும பரிபாலனத்தின் பொருட்டு இராஜாக்களாலும், மற்றை இல்லற ஞானிகளாலும் இன்றியமையாததாக அநுட்டிப்பதெனறும், அஞ்ஞானங் காரணமாக மற்றொரு கருமயோகமானது முத்தி மார்க்கத்தில் தீவிர முயற்சிக்கு அசக்தர்களான அஞ்ஞானிகள் பொருட்டு அதமபக்ஷமாகச் சோபான முறையில் சகல கருமங்களையுந் தத்தமக்கு வேண்டிய மட்டுஞ் செய்து கடைசியாக ஈசுவரார்ப்பணஞ் சொல்லி விடுவது முதலிய சில ஏதுக்களைக கருமயோகமெனனும் பெயரார் கூறப்பட் டிருப்பதாம். இனிக கரும யோகமெனப் பொதுப்படக் கூறினும் பிரயோக விலக்கண தாரதம்மியங்களினாற் பகுத்தறிந்து உரை செயின கருமயோக சாமானியததை இவ்விடத்துக் குறித்தமை யனறெனக் கூறற் பால தெனக. அல்லாமலும், (அத் 5-சு-5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13) முதலிய பலவிடங்களிலும் கருமயோகத்தைச் சாங்கிய ஞான யோகத்தோடு பயனினொன்றாகவைத்துக்

கூறியதனோடு அக் கரும யோகியினது ஆத்மஞான மகத்துவத்தின் விலாசத்தையே மிகைபடச் சிறப்பித்ததலினாலும், சாங்கிய கரும யோகமான இராஜ யோகத்தையே குறித்ததமையாம். இனி ஆத்ம ஞான சகிதமாகக் கருமயோகத்தை கூறுமிட மெங்கும சாங்கிய கருமயோக மென்றதால், கருமபல சந்நியாச யோக மென்றதல், இராஜயோக மென்றதல் மூன்றும ஒரு பொருளுக்க முடைய தாக மயங்காது பொருள் கொள்ளககடவதெனறு பெரியார் பணித் துள்ளார்கள்.] 25

"இவ்விதம் தெரியாதவர்களா யிருக்கின்ற வேறு சிலரோ குரு முதலிய பிறரிடத்திற் கேட்டு உபாசிக்கின்றார்கள்; அவர்களுங் கூட குரு உபதேசத்தை எப்பொழுதும் ஆசிரயித்தவர்களாய்ச் சம்சார பந்தத்தைக் கடக்கின்றார்கள்." 26

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"ஆத்மாவை மேற்சொல்லிய இவவித இலக்கணங்களை யுடையதென அறியாத மற்றுஞ் சிலரோ, ஆதம ஞானிகளல்லாத அந்நியர்களிடம் உபதேசம பெற்றுப் பரமாத்மாவை ஆண்டானாகவுந் தன்னை (ஜீவனை) அடிமையாகவும துவித பாவத் தினால் உபாசிக்கின்றார்கள. அப்படிப்பட்டவர்களும ஆத்மாநாத்ம விசாரணையின்றி யுததி யனுபவமின்றிய தமதுமதத்தின் சித்தாந்தக் கொள்கையைக் கேட்பதே தமது மதமாக அதை யாசிரயிப்பவர்க ளாய்ப் பல ஜன்மங்களில் சமுசார பந்தத்திலிருந்து கரை யேறுவார் கள். மேற்கூறிய சாங்கியயோகத்தில் அதிகாரம அற்றவர்கள் தத்தம் மதாசாரக் கிரமத்தை யுபதேசிக்கப்பட்டுக் கருமயோகங்களினால் ஈசு வரனை யுபாசித்துச் சித்தசுத்தி யடைந்து, ஜநமாந்தரங்களில அஞ் ஞான சந்தேக விபரீதங்கள சிறிது சிறிதாக நீங்கப் பெற்றவர்களாய்ப் பிறகு சாங்கிய யோகத்தினால பிறவி நீங்கப் பெறுவார்கள்."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"மேற்சொன்ன சாஙகிய கரும யோகங்களில் அதிகாரமற்ற சிலர் ஞானிகளினா லுபதேசம்பெற்று, கரும யோகாதிகளினால் ஆத்மாவை யுபாசிக்கிறார்கள். சுருதி முத லியவைகளைக் கேட்டறிந்தும், கரும யோகஙகளை யநுஷ்டித்தும், அதனால் பாபத்தைப் போககடித்துக்கொண்டு சாங்கியாதி யோகங் களினால் மிருத்யுவை அதிக்கிரமிககிறார்கள்."]

"ஓ! பரதகுல சிரேஷ்ட! தாவரமோ, ஜஙகமமோ, எந்தப் பிராணியும் க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரஜ்ஞர்களின சேர்க்கையினா லுண் டாகிறதாக அறி, சேர்ந்தால் மாத்திரம உண்டாகுமே யல்லது பிரிந்திருந்தால் உண்டாக மாட்டாதென்று தாத்பரியம்."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"ஸம்யோக மெனபது அத்தியாச மென்கிற சம்பந்தம். அதாவது, க்ஷேத்திரத்தினுடைய சுபாவமான

தருமங்களை க்ஷேத்திரக ஞிடத்திலும், க்ஷேத்திரஜ்ஞனுடைய சுபாவமான தருமங்களை க்ஷேத்திரத்தி னிடத்திலும் ஆரோபிப்பது. இந்த ஆரோப மென்னும் அத்தியாசம் அவிவேகத்தா லுண்டாயது. எவ்வாறெனின், தேகாதிகளின் காரியங்களான நடத்தல் பார்த்தல் முதலியவற்றை (ஆத்மா) தனது காரியங்களாகத் தனனிடத்திலும தேகத்தைப் பார்த்து, நான அறிகின்றேன, நான தெரிந்துகொண் டேன என்று தானே தேகம்போல நினைக்கின்றபடியாலே தனது தருமங்களான ஞான முதலியவற்றைத் தேகத்தினிடத்திலும் ஆரோ பிப்பதுதான அத்தியாசம்; கயிற்றிற பாமபும் கிளிஞ்சலில் வெள்ளி யும் எவவாறு பிரமையா லுண்டாகின்றனவோ அவவாறு இதற் கேது அஞ்ஞானமே.]

27 "ஓ! அருச்சுனா! சகல பிராணிகளிடத்திலுஞ் சமமாயிருக்கின்ற பரமேஸ்வரனைப் பூதங்கள் நாசமடைகின்றனவாயிருக்க நாசமடை யாதவனென்று எவன் அறிகின்றானோ அவனறிகின்றான்."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"அவித்தையை நிவர்த்திக்கும் பொரு ட்டு ஆத்தும சொரூபஞானம் மேலே கூறப்பட்டிருந்தாலும், வேறு சப்தங்களாலே ஈண்டுக் கூறப்படுகின்றது. தேகேந்திரிய மனோ புத்தி அவ்யக்தம் ஆத்மா ஆகியவற்றைப் பார்க்கிலும் விலட்சண மாயும நியந்தவனாயு மிருத்தலாலே பரமேசுவரனென்று சொல்லப் பட்டான். அந்தப் பரமேசுவரன, பிரமன் முதல் ஸ்தாவரம் வரையி லுள்ள சகல பூதங்களிலுஞ் சமமாயிருக்கின்றவன. காணப்பட்ட சகலவஸ்துக்களும் அந்த வஸ்துக்களெல்லாம் எதனுடைய விகாரங் களோ அந்த மூலமாக நாச மடையப்பட்டவைகளே. அவைகள் நாச மடைந்தபோதிலும் பரமேசுவரன், நாச மடைதலில்லை. இத னாலே அந்தக் காணப்பட்ட வஸ்துக்களுக்கும் அவற்றில் மூலத்திற் கும் பரமேசுவரன் விலக்ஷணனென்று கூறியதுபோலாயிற்று. இவ வாறான பரமேசுவரனும் தானும் ஒன்றேயெனவும், ஆத்மா அநேக மன்றெனவும் ஜீவேசுவரர்களை அபேதமாக எவன அறிகின்றானோ அவனே விஸ்தாரமாயறிகின்றவன். பேதமாயப் பார்க்கின்றவன பார்க்கின்றவனல்லனோ எனின, அவனும் பார்க்கின்றவனே; ஆனால், பேத திருஷ்டியாய்ப் பார்க்கின்றவன. ஆனால், பரமேசு வரனைச் சகலத்திலுஞ் சமமாய்ப் பார்க்கின்றவனல்லன. எங்ஙன மெனின், ஒருவனுகிய சந்திரனை ஒரு சந்திரனாக ஒருவனும், இர ண்டு சந்திரர்களிருப்பதுபோல ஒருவனும் பார்க்கின்றார்கள்; இருவ ரும் பார்க்கின்றவராயினும், ஒருவனைப் பார்க்கின்றவனே உண்மை யைச் சரிவரப் பார்க்கின்றவன. மற்றொருவனோ அவனது கண்ணி லுள்ள தோஷத்தாலே ஒருவனையே இருவராகப் பார்க்கின்றவன. அவவாறு அவித்தியா சமபந்தத்தாலே பேததிருஷ்டி யுண்டாய தெனபது தாத்பரியம்."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"இவ்வாறு ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற எல்லாப் பிராணிகளுக்குள் தேவன் முதலிய விதயாசமுள்ள ஆகாரத்தையுடைய வஸ்துவைக் காட்டினும் வேறுபட்டதாயும், அந்தத் தேகங்களில் அந்தத் தேகங்களுக்கும், இந்திரியங்களுக்கும், மனதிற்கும் ஈஸ்வரனு விருந்துகொண்டிருப்பவனுயும், அறியுந்தன்மை யுடையவனுகையினுலே சமமான ஆகாரத்தை யுடையவனுயும், அந்தத் தேகம் முதலியவைகள் நாச மடையும்பொழுது நாசத்தை யடையத் தகாத சுபாவங்களை யுடையவனுகையினுல் நாச மடையாம லிருக்கிற ஆத்மாவை எவன் அறிகினருனே அவன் ஆதமாவை யுள்ளபடியே யறிகினருன. எவன் தேவன் முதலிய விதநியாசமுள்ள ஆகாரங்களினுலே இதையும விதநியாசமான ஆகாரத்தை யுடையதாகவும், உற்பத்தி நாசம் முதலியவைகளை உடையதாகவு மறிகிருனே அவன் எப்பொழுதும் சம்சாரத்தையே யடைகிருன்." 28

"சகலப் பிராணிகளிடத்திலுஞ் சமமாம், நாசமற்ற சொரூபமா யிருக்கின்ற ஈசுவரனைப் பார்க்கின்றவன் (அறிகின்றவன்) தனனுலே தன்னைத் துன்பப்படுத்திக் கொள்ளுவதில்லை; தன்னைத்தான் பரமாத்மாவாக அறிவதனுலே பிரம்மநிர்வாணத்தை அடைகின்றுன்"

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"கடத்தில் மண்ணைப்போலவும், படத்தில் நூலைப்போலவும, உபாதானமாகச் சகலத்திலும் சமமாய் அவிநாசியா யிருக்கின்ற ஆத்மாவாகிய தனனைக காண்பவன தனனுற்றனனைத் துனபப்படுத்திக் கொள்ளுவதில்லை. தனனைத்தான பரமாத்மாவாக அறிவதனுல் பிரம நிர்வாணத்தை யடைகிருன."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"இரக்ஷித்துக் கொளகினருனென்ருல், பந்தத்தினின்றும் தனனை நீக்கிக்கொளகினருன. தனசொரூபத்தை இவவிதமா யறிதலாலே பந்தத்தினின்றும் நீங்கிய தான அடையத்தகுந்த சொரூபத்தை யடைகினருன. இவவிதமுணராதவன தனனைச் சம்சாரததில் அழுததிக்கொளளுகினருன."] 29

"பலவிதகருமங்கள் (தேகேந்திரியாதிசொரூபமா யிருக்கின்ற) பிரகிருதியாலே செய்யப்படுகின்றன என்றும, அவ்வாறே தன்னைக் (கருமஙகளுக்குக்) கருததாவல்ல னென்றும் எவன் அறிகின்றுனே அவன் தனக்குள் அநதர்க்கதமான க்ஷேத்திரஜ்ஞனை உபாதிரகிதனுகத் தெரிநதுகொண்டவனுகிருன்."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"இருளில் கள்வனபோற் றேன்றிய ஓர் கட்டையை விசாரிதது இது களவனலல கட்டையேயெனத தெளிந்தவன அது தொடங்கி இருட்காலத்தும் அககட்டையைக் கட்டையெனக் கூறுவதனறிக களவனெனக கூறுவதில்லை. அது போல, அறியாமை காலத்துக் கர்த்ருத்வ போக்த்ருதவாதிகளால்

ஜீவனபோற் றோனறிய தன்னை விசாரிததுப் பிரமமே யெனத் தெளிந்த முக்தன, அது தொடங்கி விவகார காலமாகிய அறியாமை காலத்தும் அந்தத தானும் பிரமத்தினிடம ஆரோபததிற் கிடந்த ராமல தனனைக் காதருதவ போகத்ருதவங்கட்கு அதீதமான பிரம சொரூபமே எனக் காணபதனறி, மறந்தும் வேறொனறாகக் கண்டு கூறுவதினறாகலின, விவகார காலத்தும் அவர்க்குச் சமாதியே சித் திக்கு மெனபதறிக."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்.— "எல்லாக் கர்மங்களையும் கார்ய காரண 'காத்ருத்வேஹுஃ ப்ரக்ருதிருச்யதே' எனறு முனபு கூறியிருக் கிறபடியால் பிரகிருதியினாலே செய்யப்படுகின றனவெனறு எவன பார்க்கினறானோ, அவவாறே ஞான மொனறனையே சுபாவமாக வுடைய ஜீவாத்மாவைக் காத்தாவல்லாதவனாக எவன நோக்குகிறானோ அததகையோனுக்குப் பிரகிருதியோடு சோந்திருப்பதும், அதை அதிஷ்டானஞ் செயவதும, அதனாலுண்டாகிய சுகதுக்கஙகளை யனு பவிப்பதும காமமாகிய அஞ்ஞானததினா லுண்டாக்கப்பட்டவைக ளெனறும் எவன பாாககினறானோ அவன ஆதமாவை யுள்ளபடியே பாாக்கின்றான."] 30

"பிரபஞசததின்பேதத்தைப் பிரகிருதியோடு லயித்தொன்றா யிருப்பதாக அந்தப பிரகிருதியி லிருநதே அந்தப் பிரபஞ்சததின விஸ்தாரததை எபபோது பார்ககின்றானோ அப்போது பிரமததை யடைகின்றான்."

[அதாவது:—பிரகிருதி யென்றும் புருஷனெனறும் இரண்டு தத்துவங் களாயுள்ள தேவா முதலான சகல பூதங்களிலும் தேவததனமை, மானிடத்தனமை, குறுகியிருத்தல, நீண்டிருத்தல் முதலிய வேறு பாடானது புருஷர்களில் பிரகிருதி யெனனும் ஒரு தத்துவத்தில மாத்திரம் இருககிறதெனறும், அப்படியே அந்தப் பிரகிருதியினின் றுமே புத்திரன பவுத்திரன் முதலிய விஸதாரமும் உண்டாகினற தெனறும் எப்பொழுது பார்க்கிறானோ அப்பொழுதுதான அளவற்ற ஞானமே வடிவமான ஆத்மாவை யடைவான.] 31

"கௌந்தேயா! பரமாதமா அநாதியாய் நாசரகிதனும் குண ரகிதனுமவ னாதலின், அநதப் பரமாத்மா தேகாந்தர்க்கதனாயினுங் கர்மங்களைச் செய்பவனல்லன்; கர்ம பலன்களை யனுபவிப்பவனு மல்லன்." 32

"அருச்சுனா! ஆகாசமானது எங்கும் பரந்து எல்லா வஸ்துக்க ளோடுங் கூடியிருக்கச செய்தேயும், சூக்ஷமமாகையாலே எந்தவஸ்து வின சுவபாவததோடுஞ் சேராம லிருப்பது போல், ஆத்மாவா

னது ஸூக்ஷ்மமாகையால் தேவர்முதலிய சகல சரீரங்களிலும் இருந்தபோதிலும் அவைகளின் சுபாவத்தோடு ஒட்டமாட்டாது.'' 33

''ஒரே சூரியன் தன் காந்தியால் இவ் வுலகங்க ளெல்லாவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துவதுபோல் க்ஷேத்திரியான ஜீவனும் க்ஷேத்திரத்தை 'இது என் க்ஷேத்திரம்' 'இது இப்படிப்பட்டது' என்று உள்ளும் புறம்பும் எங்கும் கால்முதல் தலைவரையில் தன் ஞானத்தாலே பிரகாசிப்பிக்கிறான் (ஆகையால், பிரகாசிக்கின்ற சகல லோகங்களைக்காட்டிலும் பிரகாசிப்பிக்கும் ஆதித்தன் மிகவும் விலக்ஷணனாயிருத்தல்போல, அறியப்படும் க்ஷேத்திரத்தைக்காட்டிலும் அறிகின்ற ஆத்மா மிகவும் விலக்ஷணனென்று தாத்பரியம்.)'' 34

''ஆர்ச்சுன! மேற்கூறியபடி க்ஷேத்திரம் க்ஷேத்திரக்ஞர்களின் பேதத்தையும், க்ஷேத்திரக்ஞன் பிரகிருதியினின்றும் விடுபடுகையையும், விவேகமென்னும் கண்ணினால் எவர்கள் அறிவார்களோ அவர்கள் கட்டினின்றும் விடுபட்டு ஆத்மசுவரூபத்தை யடைவார்கள்; என்றால், க்ஷேத்திரத்தையும் க்ஷேத்திரக்ஞனையும் பகுத்தறியும் ஞானத்தால் அவைகளைப் பகுத்தறிந்து, தேவமனுஷ்யாதிரூபமாய் விகாரப்பட்டிருக்கும் பிரகிருதியினின்றும் விடுபடுமுபாயமான அமானித்வாதிகளையும் அறிந்து நடப்பவர்களாய்க், கட்டினின்று விடுபட்டவர்களாய்த் தானான தன்மையிலிருந்து ஞானமே வடிவாயிருக்கும் ஆத்மாவை யடைவார்கள்.'' 35

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

பதினான்காவது அத்தியாயம்

குணத்ரய விபாக யோகம்

[அவதாரிகை]

[பதினமூன்றாவது அத்தியாயத்தில் ஒன்றோடொன்று கலந்த பிரகிருதியினுடையவும், புருஷனுடையவும், சுவரூபத்தின் உண்மையை யறிந்து, எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுடன் கூடி அமானித்வாதிகளாலே பந்தத்தினின்று விடுபடுகிறானென்று சொல்லப்பட்டது. அதில், பந்தத்துக்குக் காரணம் பூர்வீகமான சத்துவ முதலிய குண விகாரமான சுக துக்காதிகளா லுண்டான பற்றென்று சொல்லப் பட்டது. இப்பொழுது குணங்கள் பந்தத்திற்கு உறுப்பாகுந் தன்மையும், அக்குணங்களை நிவாத்தி பண்ணும் பிரகாரமும் கூறப்படுகின்றன.]

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"எதனை யறிந்ததனால் சகல மகரிஷிகளும் இந்தத் தேகசம்பந்தத்தா லுண்டாகின்ற அகப்பற்று புறப்பற்றுகளை விடுத்துச் சர்வோத்தமமாகிய மோக்ஷ சித்தியை யடைந்தார்களோ, அவ்வாறாய அந்தச்சிரேஷ்டமான பலவித ஞானங்களி லுத்தமமான ஞானத்தை மீண்டுஞ் சொல்லுகின்றேன்." 1

அருச்சுனன் வினா:—

"13-வது அத்தியாயத்தில், பிரகிருதி ஒன்றேயாதலால் ஜன்ம பேதங்கள் ஏன் உண்டாகின்றனவென்று கேட்டேன். அதற்குத் தேவரீர் 'குண பேதங்களால் யோனி பேதங்கள் உண்டாம' என்று கூறியிருந்தீர். அந்தக் குணபேதங்கள் எவை? அவற்றின் பெயர் என்ன? அவற்றின் காரியம் எப்படிப்பட்டவை? அவற்றிற்கு அப் பெயர் வருவதற்குக் காரணம் யாது? நன்மை தீமை யென்கிற ஜன்மங்கள் உண்டாதற்குக் காரணமென்ன? இஃதன்றி, 27-வது சுலோகத்தில் சராசரபிரபஞ்சத்திலிருக்கும் பொருள்களனைத்தும் க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞ சம்யோகத்தால் உண்டாகு மென்றனை? க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞ சம்யோக மென்றால் என்ன? அவற்றின் சேர்க்கை சொந்தமாகவே உண்டாகுமா? அல்லது பகவான் ஏற்படுத்துவானா?"

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் விடை:—"அருச்சுனா! நான் இப்பொழுது கூறப்போகும் விஷயம் 13-வது அத்தியாயத்தைப்பார்க்கிலும் இன்னும் வேறானது உணர்ந்துகொள்ள வேண்டியவைகளில் மிகவும் பெரிதானது. அதனை மீண்டும் கூறுகின்றேன். கூறப்படும் விஷயம் இலேசானதென்று மகத்தான ரிஷிகள் அதனையறிந்து ஞானிகளாகி சம்சாரத்தை விட்டு மோக்ஷத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். இப்பொழுது நாம் சொல்லப்போகிற இந்த விஷயமானது மிகவும் மோக்ஷத்திற் கனுகூலமானது இந்த ஞானத்தை யடைந்து என்னோடு சமமானவர்கள், சிருஷ்டியிலும் சம்ஹாரத்திலும் அகப்படமாட்டார்கள்." 2

"சகல ஜகத்திற்கும் பிறப்பிடமாய் 'மஹத் பிரம்மம்' என்று சொல்லப்பட்ட எனது பிரகிருதியினிடத்து ஜீவனென்றும், சேதனதொகையென்றும் கூறப்பட்ட மேலான பிரகிருதியானது சகல பிராணிகளுக்கும் விதைமுதலா யிருத்தலாலே காப்பத்தைத் தரிக்கிறேன்; (என்றால், போக ஸ்தானமான அசேதனப்பிரகிருதியோடு போக்தாக்களின் தொகையான சேதன பிரகிருதியைக் கூட்டுகிறேனென்றபடி,) இவ்வாறு என் சங்கற்பத்தால் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த விரண்டு பிரகிருதிகளினின்றும் பிரமன்முதல் புல்லளவாயுள்ள சகல பூதப் பிரபஞ்சங்களு முண்டாகின்றன."

[கருத்து:—7-வது அத்தியாயத்தில் 4-வது சுலோகத்திற் கூறிய எட்டு விதப் பிரகிருதி மகத்தகங்காரங்களுக்குக் காரணமாகலான மகத் என்றும், இந்தப் பிரகிருதியைச் சுருதியிற் பிரம்மமாகவே கூறியிருத்தலால் பிரம மென்றும் சொல்லப்படுகின்றது இவ்வாறுள்ள அசேதனமான பிரகிருதியில் காப்பத்தை வைக்கிறே னென்றால, 7-வது அத்தியாயம் 5-வது சுலோகத்தில் கூறியவாறு சேதன சமூகமான (ஜீவக் கூட்டமான) பாப்பிரகிருதி சகல பிராணிகளுக்கும் விதையாயிருத்தலால் இந்தப் பாப்பிரகிருதி எனகிற சேதனனை அபாப்பிரகிருதி எனகிற அசேதனப் பிரகிருதியோடு கூட்டி வைக்கிறேனெனபது கருத்தாகும். என சங்கற்பத்தா லுண்டான இவ் விருவிதப் பிரகிருதியின் சேர்க்கையால் பிரமன்முதல் கிருமிவரையிலுமுள்ள சகல பூதங்களு முண்டாகினறன.]

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"எனது அதீனமாகியமாயை சகலபூதங்களுக்குங் காரணம்; அது காரியரூபமான பிரபஞ்சத்தைக் காட்டினும் பெரிதானமையாலும், மகத் எனனும் காரிய விருத்திக் கேதுவாதலாற் பிரமம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அதிற் சகலபூத சிருஷ்

டிக்கும் காரணமான இரணியகருப்பனது உற்பத்திக்கும் காரண மான விதையைப் போடுகிறேனென. அதுதான கருப்பததை வைக கிறே னெனபது. க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞாகளாகிய இரண்டு சக்தி களையுடைய ஈசுவரனுகிய நான, அவிததை, காமம, கருமம் ஆகிய வற்றோடு ஒட்டியிருககினற க்ஷேத்திரகஞனை, க்ஷேததிரத்தோடு சோக்கினறேனென. அந்த, இரணியகருப்பன மூலமாய்ச் சகல பிராணி களுமம உற்பததி யாகினறது."] 3

"ஓ! கௌந்தேயா! சகல யோனிகளிலுமம எநத ஸ்தாவரமும ஜங்கமமான வஸ்துக்கள் உற்பத்தியாகின்றனவோ அவற்றிற்குப் பிரகிருதி தாய். நான் விதைபோட்ட தந்தை."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"தந்தையினது ரேதஸாகிய சுக்கிலம் பெருமபானமை அறிவும், தாயினது சுரோணிதமாகிய உதிரம, பெரு ம்பானமை தேகமுமாவதுபோல, ஆனமாவே தாம் போட்ட விதை யாகவும, தேகாதி பிறவனைததும் பிரகிருதியினினறு தோனறியதாக வும, இவ வுண்மையைத தந்தை தாயெனறதானே விளக்கியதறிக. அனறியும், தாயினது காப்பமானது பீஜததை ஆசைப்பட்டு நிற்குந் தருணததில அப் பீஜததைக் கருபபத்திற் கிடமாக உதவித் தாயி னது சுரோணிதமாகிய உடலோடுந் தந்தையினது சுக்கிலமாகிய உயி ரைச் சோபபதுபோலப், பரமேசுவரனுகிய நான அவா ரூபமான பிரகிருதியி லிருககும் உடலோடு எனது அமிசமாகிய உயிரைக கூட்டி வைக்கிறே னெனபதுந் தோனறுமாறறிக. அல்லாமல, ஆலம் விதை முளைத்தும் தருவானபோது அது ஆலமரமேயாவதுபோல, பரமாத்மாவினது விதை முளைததுப் பரமாதமாவே யாகு மெனபதுந் தோனறுமா றுணாக."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"தேவர், கந்தருவா, யக்ஷர், இராக்ஷ ஸர், மனிதா, பசு, மிருகம், பக்ஷி, பாம்புமுதலிய யோனிகளில், உண் டாகினற அந்தந்த சரீரங்களுக்கும் பிரம்மமெனகிற பிரகிருதிதான காரணம். (எனறால், எனனுல் சோக்கப்பட்ட சேதன வாக்கங்க ளோடு கூடி மகத்துமுதல் விசேஷத்தளவான நிலையிலுள்ள பிர கிருதிதான் காரண மென்றபடி.) மேலும, அவைகளுக்கும் விதித்தி டும் பிதாவும் நானே. (எனறால், ஆங்காங்கும் அந்தந்தக் கருமத்திற் குத் தக்கபடி சேதனு வாக்கங்களைச் சோப்பவனும் நானே) யென் றபடி."] 4

"ஓ! பெரிதான கைகளையுடையவனே! பிரகிருதியி லுண் டாகிய சத்துவகுணம், ரஜோகுணம, தமோகுணம் என்கிற குணங் கள் சரீரத்தி லிருக்கிற அழிவில்லாதவனுகிய ஜீவாதமாவைக்கட்டுப் படுத்துகின்றன."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"பிரகிருதியின் ரூபத்தோடு சேர்ந்த சுபாவ விசேஷங்களாயும், பிரகாச முதலிய காரியங்களைக்கொண்டே நிரூபிக்கக்கூடியவைகளாயும், பிரகிருதியாகவிருக்கும் நிலையில் பிரகாசமில்லாமல் அதன விவகாரங்களாகிய மஹான முதலிய வஸ்துக்களின பிரகாசத்தை யடைந்தவைகளாகியு மிருக்கிற சத்துவம ரஜஸ, தமஸ் எனகிற மூனறு குணங்களும், மஹான முதல பஞ்சபூதங்கள் வரையிலுமுள்ள வஸதுக்களா லுண்டாக்கப்பட்ட தேவன, மனுஷன முதலிய தேகங்களோடு சோந்தவனையும், சுபாவததில அந்தக் குணங்களோடு சேர்வதற்குத் தகாதவனையும், இந்த தேகத்திலிருந்து கொண்டிருக்கிற ஜீவாதமாவைக் கட்டுப்படுத்துகினறன; அதாவது, தேகத்திலிருப்பதாகிய காரணததினால் கட்டுப்படுத்துகினறன."]

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"ஆத்மா ஒனறிலும் ஒட்டுகிறதில்லையென்று முன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சுகதுக்க மோகாதிகளினால் கட்டப்படுகிறா னெனறதனால், குணங்களிலும் அவைகளின காரியங்களிலும ஒட்டுகிறா னெனறாகிறதே யெனறால், ஆத்ம சுபாவமானது ஒனறிலும பற்றுதலை யுடையதேயல்ல; ஆனால், தேக சம்பந்தமுண்டான நிமித்தத்தினால் அவன கட்டுப்படுகிறதுபோல் காணப்படுகிறான."] 5

"அருச்சுனா! அந்தச்சத்துவம், ரஜஸு, தமசு என்னுங்குணங்களில் சததுவகுணம் சுவச்சமானது; நிர்மலமாகப் பிரகாசிப்பது; உபத்திரவ ரகிதமானது; அநதச்சத்துவகுணம க்ஷேத்திரஜ்ஞனை சுகத்தோடும் ஞானத்தோடும சேர்க்கின்றது." 6

"ஓ! குநதிபுத்திரா! இரஜோகுணததை இச்சா சொரூபமானதாயும், கிடையாத வஸ்துவி லாசையும கிடைத்த வஸ்துவி லபிமானத்தையும் முண்டாக்கப்பட்டதாயும் அறி. அநத ரஜோகுணம் கரும சம்பந்தத்தாலே தேகியைக் கட்டுகின்றது."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"இரஜோ குணமானது இராகத்திற்கும் (அதாவது, ஆணுக்கும பெண்ணுக்கும் ஒனறுக்கொனறு உண்டான ஆசை), திருஷ்ணைக்கும் அதாவது (சப்தாதி விஷயங்களெல்லாவற்றிலு முண்டான ஆசை), சங்கத்திற்கும் அதாவது (புத்திரமித்திராதிகளைக் கட்டி யணைக்கவேண்டுமெனனு மாசையும) உற்பத்தி ஸ்தானமா யிருக்கும். அவவாறே சரீரத்தை யெடுத்திருக்கும் புருஷனைக் கிரியைகளில் ஆசையை யுணடுபண்ணுவித்து அவ வழியே கட்டுப்படுத்தும் (எனறால், ஆசையோடுகூடி எந்தெந்தக்கிரியைகளைச்செய்ய ஆரம்பிக்கின்றானோ அவைகள், புண்ணியம்

அல்லது பாபரூபமாயிருக்கு மாகையாலே அவற்றின பலனை யநுப விப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட யோனிகளில் பிறப்பதற்குக் காரண மாகின்றன. ஆகையால், ரஜோகுணமானது கர்மத்தில் பற்றை யுண்டுபண்ணி ஆத்மாவைக் கட்டுப்படுத்து மென்றபடி."]

[கருத்து:—தலைவி தலைவனுக்குள் பரஸ்பர ஆசை, வஸ்துக்களி லாசை, புத்திர மித்திர களத்திராதிகளி லாசை, கருமஞ் செய்யவேண்டு மென்கிற ஆசை என்ற இவ, ஆசையினால்தான (ஆத்மா செய கிற) புண்ணிய பாப கருமங்கள் அவைகளின பலன்களை யனுப விக்க ஜனமங்களை யுண்டாக்குகின்றன. இந்த இரஜோ குண மானது ராக, த்ருஷ்ணை, கர்ம, ஸங்க ஆகிய இந்நானகுவித ஆசை களுக்கும் ஏதுவானதென்று அறியத்தக்கது. தமோகுணமோ (ஒரு படியாயிருக்கும் வஸ்துவை அதற்கு விரோதமானதா யறிவதெனகிற) அஞ்ஞானததா லுண்டானதாகையால சகல பிராணிகளுக்கும விததி யாசமான ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும. இது பிரமாதம, ஆலஸ்யம், நித்திரை இவைகளுக்குக் காரணமாய்க்கொண்டு சரீரமெடுத்த ஜீவ னைக் கட்டுப்படுத்துகிறது; அதாவது, 'பிரமாதம்' எனபது செயய வேண்டியதைத் தவிர மறறொன்றைச் செய்வது. 'ஆலஸ்யம்' என பது காமத்தை ஆரம்பஞ் செய்யாமலிருததல். 'நிததிரை' எனபது இந்திரியங்களைப் பிரவாத்திக்கச் செய்கின்ற புருஷன் அடங்கிப் போவதனால் சகல இந்திரியங்களும் அடங்கிப்போதல. அதில் புறம்பா யுண்டான இந்திரியங்கள் மாத்திரம் அடங்கினால் அது சுவப்பனம்; மனதும் அடங்கினால் அது சுழுத்தி (அதாவது, நல்ல தூக்கம.) 7

"அருச்சுனா! தமோகுணமானது அஞ்ஞானத்தாற் பிறநதது; அது எல்லாப் பிராணிகளையும மோஹிக்கச்செய்கின்றது; அந்தக் குணம் தேகியை ஆலசியத்துடனும், நித்திரையுடனும், அஜாக்கிர தையுடனும் பத்தனு செய்கின்றது." 8

"சத்துவத்திற்குப் பிரதானம சுகத்தோடு சேர்ப்பிக்கை; இர ஜோகுணத்திற்குப் பிரதானம் கருமத்தோடு சேர்ப்பிக்கை; தமோ குணத்திற்குப் பிரதானம் வஸ்துவை யுள்ளபடியே யறியவொட்டா மல் தடுத்து விபரீத ஞானத்தை விளைவிததுச் செய்ய வேண்டி யதை விட்டு விபரீதத்தோடு சேர்ப்பிக்கை." 9

"ஓ! அருச்சுனா! சத்துவகுணமானது இரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும், இரஜோகுணமானது சத்துவகுணத்தையும் தமோகுணததையும், அவ்வாறே தமோகுணமானது சத்துவ குணத்தையும் இரஜோகுணத்தையும் நிராகரித்து (அடக்கி) உண் டாகிறது (தலை யெடுக்கிறது)."

'அதாவது ஒவ்வொரு பிராணிகளிடத்திலுமுள்ள சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் மூன்றில் எந்தக்குணம் எந்தக் காலத்தில் மேலிடு கின்றதோ அப்பொழுது அந்தக்குணம் மற்றைய இரண்டு குணங் களையும் அடக்கித் தனது காரியங்களையே அதிகமாகச் செய்விக்கும்; எவவாறெனின், சத்துவகுணம் மேலிட்டால் சுகத்தையும ஞானத் தையு முண்டாக்கும். இரஜோகுணம் மேலிட்டால் கருமத்திலே அதிகப்பிரவிர்த்தியையுணடாககும. தமோகுணம் மேலிட்டால் அஜா க்கிரதை சோம்பல் நித்திரை ஆகியவற்றை அதிகமா யுண்டாகும். 10

''பூர்வ கர்மாநுசாரத்தாலும், ஆகாராதி பேதத்தாலும இக குணங்களிலொன்று மேலிடுகின்றது. கண் முதலியன சகலமான ஞான மார்க்கங்களிலும வஸ்துவை யுள்ளபடியே பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டு எப்பொழுது ஞானமுண்டாகிறதோ அப்பொழுது சரீரத தில் சததுவம் தலையெடுத்திருக்கிறதென்று அறியத்தக்கதாம்.''

''லோபமென்றால, தன் பொருளைக் கொடுப்பதென்றால் கூடா தென்கிற சுவபாவமும, யாதொரு பயனுமிலலாமலே சலிக்கும் சுவபாவமும, பலசாதனங்களான கருமங்களைசசெய்யத் தொடங்கு வதும், இநதிரியங்கள் அடங்காமையும், விஷயத்தில் ஆசையும் இவையாவும் இரஜோகுணந தலையெடுததபோது உண்டாகின்றன. (லோபம முதலிய சுபாவங்களிருக்கும்பொழுது இரஜோகுணம் விருத்தியா யிருககிறதென்று அறியத்தக்கது.)

''ஞானம் உண்டாகாமையும், பிரவிருத்தி யுண்டாகாமையும், காரியமில்லாத காரியததில் பிரவிருத்திப்பதென்கிற அனவதாந மும், விபரீதகஞானமும் இவையாவும் தமோகுணம் விருத்தியாகும் பொழுது உண்டாகினறன; இவைகளைக்கொண்டு தமசு விருத்தி யாகின்றன.'' 13

''சத்துவகுணம் விருததியான காலத்தில் மரணமடைபவன்: ஆதமாவின் உண்மையையறிந்து அஞ்ஞானங் கழிந்தவர்களின் கூட் டத்திற்போய்ச சேருகிறான் என்று கூறினால், சத்துவம் தலையெடு ததபோது இறநதவன் ஆத்மஞானிகளின் குலத்தில் பிறந்து, ஆத் மாவின் உண்மையான சுவரூபததை யறியவேண்டும் சாதனங்களான புண்ணிய கருமங்களி லிழிகின்றான்.'' 14

''இரஜோகுணம் தலையெடுத்தபோது மறித்தவன்: பலனைக் குறிததுக் கருமஞ்செய்யு மவர்களின் குலத்தில் பிறக்கிறான் என் றால், பிறந்து சுவர்க்கம் முதலிய பலன்களைச் சாதிக்குங் கருமங்க

லைச் செய்கிறான். தமோகுணந் தலையெடுத்தபோது இறந்தவன்: நாய், பன்றி முதலிய மூடயோனிகளில் பிறக்கிறானென்று கூறினால் ஒரு பயனைக் குறித்தும் ஆரம்பிக்காதபடியாய்ப் பிறக்கிறான்.''

''இவ்வாறு சத்துவம் விருத்தியாயிருக்கையில் மரணமடைந்து ஆத்மஞானிகளின் குலத்திற்பிறந்தவன், பலனில் அபேக்ஷையின்றி நம்முடைய ஆராதனரூபமாகக் கர்மஞ் செய்துவந்து மறுபடியும் அதைக்காட்டினும் அதிகமான சத்துவத்தாலுண்டானதாய், நிர் மலமானதாய், துக்க லேசமுற்றதாயிருக்கும் பலனை யடைகிறானென்று சத்துவகுணத்தில் பரிணமத்தை யறிந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள். அந்திம காலத்தில் விருத்தியான ரஜோகுணத்திற்குப் பலன், பல சாதனங்களான காமத்தில் பற்றுடையவர்களின் குடியிற் பிறப்பும், பலாபேக்ஷையுடன்கூடிய கர்மத்தைச் செய்கையும் அதன் பலனை யனுபவிப்பதற்காக மறுபிறப்பும், இரஜோ குண விருத்தியும், மீண்டும் பலாபேக்ஷையுடன் கருமத்தில் பிரவிருத்தியும் என்றிவ்வாறு சம்சார துக்க பரம்பரையா யிருக்குமென்று இரஜோ குணத்தின் உண்மை யறிந்தவர் சொல்லுகிறார்கள் இவ்வாறு, அந்திம காலத்தில் விருத்தியடைந்த தமசிற்குப் பயனும் அதிக அஞ்ஞான பரம்பரையா யிருக்குமென்பார்கள்.'' 16-17

''இவ்வாறு பரம்பரையாய் அதிகமாயுண்டான சத்துவகுணத்தால் ஆத்மாவின் உண்மையான சுவரூபம் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்கும். அவ்வாறுண்டாகும் இரஜோகுணத்தால் சுவர்க்காதி பலன்களில் ஆசை உண்டாகும். அவ்வாறுண்டான தமோகுணத்தால் பிரமாதமும், அதற்கடியான அசத் வியாபாரத்தில் பிரவிருத்தியும், அதனால் விபரீத ஞானமும், அதனால் அஞ்ஞானமு முண்டாகும்.'' 18

[சத்துவ குணத்தை யடைந்திருப்பவர்கள் மேலான லோகத்தை யடைகின்றார்கள். இரஜோகுண முடையவர்கள் மனுஷ லோகத்திலிருக்கின்றார்கள். நீச குணத்திற் பிரவிருத்தியுடைய தமோகுண முடையவர்கள் கீழ் லோகத்தை அல்லது நரகத்தை யடைகின்றார்கள். மேற் கூறியபடியே சத்துவகுணத்தி லிருப்பவர்கள் வரவர மேலே போகின்றார்கள்; அதாவது, சம்சாரத்தினின்றும் மோக்ஷத்தை யடைகின்றார்கள். இரஜோகுணம், சுவர்க்கம் முதலிய பலன்களில் ஆசையை விளைவிக்குமாகையால், அக்குணத்திலிருப்பவர்கள் பலத்திற்குச் சாதனமான காமத்தை யனுஷ்

டித்து அதன் பலனையனுபவித்து, மறுபடியும் பிறந்து அதே கரு மத்தை யனுஷ்டிக்கிறார்கள்; ஆகையால், அவர்கள் மத்தியி லிருக் கிறார்கள். தமோ குணத்தை யுடையவர்களோ மேன்மேலும் இழி வான விருத்தியைச் செய்து வந்து கீழே போகிறார்கள்; அதாவது, சண்டாளனாய்ப் பிறத்தல், அதனபின் விலங்காய்ப் பிறத்தல், அதன பிறகு பூச்சிப் புழுகாய்ப் பிறத்தல, தாவரமா யிருத்தல், அதற்குப் பிறகு கொடியும் புதருமா யிருத்தல், அதற்குபபின கல், கட்டை, மண்ணாங்கட்டி முதலானவைகளாயிருத்தல் முதலிய அதோகதியை யடைகிறார்கள்.''] 18

''விவேகியானவன் புததியாதி ஆகாரங்களாய்ப் பரிணமித்தி ருக்கின்ற குணங்களை யன்றி, வேறொருவனைக் கருததாவாக எப் போது அறிகிறதில்லையோ, ஆத்மாவைக் குணங்களினின்றும் அந் நியனாக அறிகின்றானோ, அந்த விவேகி எனது சொரூபத்தை யடை கிறான்.'' 19

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—''குணங்களே சகல கருமங்கட்கும் கா த்தா. நான் குணாதீதனாகையால் கருமங்களும் கருமப் பயனகளும் எனனை யொட்டுவதினறெனத் தெளிந்தவன பிரமமமாகினறான.'']

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—''சாத்வீகமான ஆகாரத்தைசேவிப்ப தாலும், பலாபேக்ஷையற்று எம்பெருமானுடைய ஆராதன ரூபமா கக் கர்மானுஷ்டானம செய்வதாலும, ரஜஸ்ஸையும் தமஸ்ஸையும் சுத்தமாய் அடக்கி உத்கிருஷ்டமான சத்துவத்திலிருந்து ஆதம சுவரூபத்தைப் பாாககினற இவன, குணங்கள்தான அவற்றிறகு அனுகுணமான பிரவிருத்திகளைச் செய்கினறன எனறும், அவ் வாறே குணங்களுக்குப் பரனான ஆத்மா காத்தாவல்ல னெனறும் எப்பொழுது பாாககிறானோ அப்பொழுது அவன நம்முடைய சுபா வத்தை யடைவான எனறு கூறினால், சுபாவத்தில பரிசுத்தமான ஆத்மா கர்ததாவா யிருப்பதெல்லாம பூாவ காமமடியாக வரும் குண சங்கத்தால் வந்தது; ஆத்மாவோ சுபாவத்தில காத்தாவல்லன், அள வற்ற ஞானமே வடிவா யிருப்பவன, எனறு எப்பொழுது அறிகி றானோ அப்பொழுது அவன நமக்குச் சமமாகிறானெனறபடியாம்''] 19

''சரீர மெடுத்திருக்குமபொழுதே சரீராகாரமாய் விகாரப் பட்டிருக்கும் பிரகிருதியினின்றுமுண்டான இந்தச் சத்துவம் முத லிய குணங்கள் மூனறையுங கடநது, அவைகளைக் காட்டினும் வேறாய் ஞானமே வடிவான ஆதமாவைக கண்டவன்: பிறப்பு, இறப்பு, மூப்புகளா லுண்டான துயரஙகளினின்று விடுபட்டவ னாய்,பிறகு அமிர்தமான ஆத்ம சுவரூபத்தை யனுபவிப்பான். 20

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"கிருஷ்ணு! சததுவம் முதலிய இக்குணங்களைக் கடந்தவன் எவ்வித லக்ஷணங்களுடன் கூடியிருப்பான்? எவ்வித ஆசாரத்தோடு கூடியவன்? இந்தச சத்துவம முதலிய குணங்களை அவன் எவ்வித உபாயததாலே கடககின்முன்?" 21

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"அருச்சுன! ஆதமாவை யொழிநத மற்றவைகளுள் அநிஷ்ட வஸ்துககளில் பிரவிருத்தி யுண்டாஞல், இவை பிரகாசம், பிரவிருத்தி, மோஹம என்கிற சத்துவாதிகுண காரியஙகளென்றுநினைதது அவன் அவைகளைப் பகைக்கமாட்டான். அவவாறே, இஷ்ட வஸ்துக்களில் நிவிருததி யுண்டாஞல அவைகளே நிவிருத்தங்களாய் விட்டன எனறு நினைததவனுகையாலே அவைகளைக் கோரவு மாட்டான்." 22

"குணதீதமான ஆதம வஸ்துவைக் காண்பதனு லுண்டான திருப்தியால இதர விஷயங்களில தட்டாம விருப்பவ னுகையால், குணங்களைக் கண்டு விரும்பவாவது, வெறுக்கவாவது மாட்டான். குணங்கள், தம் காரியங்களான பிரகாசம முதலியவைகளைச் செய்கின்றனவென்று நினைததவனுய் எவன் வெறுமனே யிருக்கின்முனே, அவன் குணஙகளின் காரியத்திற்குத தக்கபடி அவை யிழுத்த வழி செல்லவுமாட்டான்." 23

"மேலும, இன்பதுன்பங்களில் சமசிததனுய்த், தன்னுள்தான் இருப்பவனுய், அதாவது ஆத்மாவே 'பிரியமாயிருக்கையாலே அதை யொழிநத புததிராதிகளின் பிறப்பு, இறப்பு முதலிய சுக துக்கங்களில் சமசித்தனுய், ஆனதுபறறியே மண்ணுங்கட்டி, கல், பொன் ஆகியவற்றைச் சமமாக நினைத்தவனுய், அதே காரணததாலே பிரியமும் அப்பிரியமும் துல்லியமாயிருப்பவனுய், பிரகிருதியையும் ஆத்மாவையும பிறித்தறிவதில் நிபுணனுய், தன்னிடத்தி லுண்டான மானிடத்தன்மை முதலிய அபிமானததால் வருங் குணுகுணங்களைப் பற்றி நிநதித்தாலும் துதித்தாலும் தனக்கு அக் குணுகுணங்ளின் சமபந்த மில்லை யென்கிற எண்ணத்தால் இரண்டையும் சமமாக நினைப்பவனுய், அந்த ஸ்துதி நிந்தைகளால் வரும் மாநாவமாநங்களிலும் அவற்ருல் வரும் சத்துரு மித்திர பக்ஷங்களிலும் தனக்குச்சம்பநத மில்லையென்கிற அந்த எண்ணத்தைக்கொண்டே அவை

களைச் சமமாய் நினைப்பவனும், அப்படியே தான் சரீரத்தை யெடுத்திருப்பதால் வரும் எந்த வியாபாரங்களையுஞ் செய்யத் தொடங்காமலிருப்பவனு மிருக்குமவன் யாவன் அவனே குணங்களைக் கடந்தவனாவான்." 24-25

"எவன் என்னையே சலியாம லிருக்கின்ற பக்தி யோகத்தாலே உபாசிக்கின்றானோ அவன் இந்த முக்குணங்களை அதிக்கிரமித்துப் பிரமப்பிரிய னாகிறதற்கு யோக்கிய னாகின்றான்."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"எந்த யதி அல்லது கருமி சகல பூதங்களின் இருதயவாசியான ஈசுவரனும நாராயணனுமான என்னை ஒரு பொழுதும் வேறு விஷயங்களிற் பிரவிர்த்தியின்றிப் பஜிப்பதாகிய யோகத்தாலே, என்றால், விவேக விக்ஞானமாகிய யோகத்தாலே (ஐக்கியானுசந்தானத்தாலே) உபாசிக்கின்றானோ அவன் பகவத் அனுக்கிரகத்திற்குப் பாத்திரனாகக் குணங்களை அதிகரித்துப் பிரம பவனமாகிய மோட்சத்தையடைய யோக்கியனாகின்றான்."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"பிரகிருதியையும ஆத்மாவையும் பிறித்தறிவதால் மாத்திரம் குணநாசம பிறக்கமாட்டாது. ஏனென்றால், அது அநாதிகாலமாய்த் தொடர்ந்த விபரீதவாசனையால் பாதிக்கப்படுமன்றோ? மற்றப்படி சத்திய சங்கற்பனாய், பரமகாருணிகனாய், ஆவிரத வாதசல்லிய சாகரமாயிருக்கும் நம்மை ஏகாந்தமான பக்தி யோகத்தால் எவன் இடைவிடாமல் சேவிக்கின்றானோ அவன் ஒருவராலு மொழிக்கப்போகாத இந்தச் சத்துவாதி குணங்களைக் கடந்து பிரம்ம பாவத்தை யடையும்படியான நிலைக்கு வருவான். (அதாவது அமிருதமான ஆத்மாவின் உண்மையான சுவரூபத்தை யடைவானென்றபடி.") 26

"பரமாத்மாவின் விக்கிரகரூபமும், சாசுவதமான மோக்ஷத்திற்கு ஆச்சிரயமும், நித்தியமான தர்மத்திற்கு மூலஸ்தானமும், மோக்ஷ சுகத்திற்கு ஆச்சிரயமும் நானேயென்று தெரிந்துகொள்வாயாக."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:— "பரமேசுவரோபாசனையே பிரமோபாசனை யெனப்படுவதாலும், என்னை யுபாசித்தவர்கள் முக்குணங்களைக்கடந்து பிரஹ்மமாவார்க ளென்றதாம். சொரூப விசாரமாகிய தத்துவ ஆராய்ச்சியினாற் பிறக்கும் உத்தமமாகிய ஆத்ம ஞானமானது அதி தீவிரதர பக்குவமுடைய அதிகாரிகட்கன்றி யேனையோர்க்கு அருமைத்தாகலின், சர்வ ஜனோபகாரமாகவும், சர்வமத சம்மதமாகவும், யாவருந் தெரிந்து உய்யுமார்க்கத்தில் இதனைச் சிறப்பாகவைத்து இவ்வத்தியாயத்திற் கூறியதென்க."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"நம்மைவிட்டு நீங்காத பக்தியோகத்தால் நாம சேவிக்கப்பட்டால அமிருதமாய் அவ்யயமா யிருக்கும் ஆத்மசுவரூபத்தை நிலைப்பிக்கின்றேன; அவ்வாறே அதிசயமான நித்ய ஐசுவரியத்தையும ஏகாந்த இனபத்தையும அளிக்கின்றேன; (அதாவது, குணநாசம பிறப்பதற்கும அதன மூலமாய அக்ஷரம் ஐசுவரியம் பகவத் பிராப்தி இவைகள கிடைப்பதற்கும் அவன திருவடிகளில் செய்யும் பரம பக்தியே உபாயமாகக் கடவதென்று சொல்லுகையாலே, குணநாசமும அத்துடன வரும பகவதபாவமும் ஏகாந்தமான பகவத் பிரபத்தியா லுண்டாகு மென்றதாயிற்று."] 27

பதினான்காவது அத்தியாயம்

முற்றுப் பெற்றது.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

புருஷோத்தம ப்ராப்தி யோகம்

அவதாரிகை

[க்ஷேத்திர அத்தியாயத்தில் க்ஷேத்திரமென்றும் க்ஷேத்திரக்ஞனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி புருஷர்களின் சுயரூபத்தைச் சோதித்து, பரிசுத்தமாய் அளவற்ற ஞானமே வடிவமாயுள்ள ஆத்மாவிற்கு (குண சம்பந்தப் பிரவாஹமடியாய்த் தேவாதிரூபமாய் விகாரப்படுகிற) பிரகிருதி சமபந்தமானது அநாதியென்று சொல்லப்பட்டது. அதற்கடுத்த அத்தியாயத்தில் புருஷனுக்குக் காரியம காரணமென்கிற இரண்டுநிலைகளிலும் குணசம்பந்தத்தால் வரும் பிரகிருதி சம்பந்தமானது பகவானாலேயே செய்யப்பட்டதென்று சொல்லி, குணஸங்கத்தினபடியை சவிஸ்தாரமாக உபாதித்து, குணசமபந்த மற்று ஆத்மாவின உண்மையான சுவரூபத்தை யடைவதும் எம்பெருமான திருவடிகளில் செய்யும் பகதியால் வாத்தக்கதெனறும் அருளப்பட்டது. இப்பொழுது பஜநீயனாகிய பகவானுடைய 'க்ஷரம, அக்ஷரம்' எனகிற பக்த முக்தாளாகிற ஐசுவரியத்தையும், ஐசுவரிய பூதர்களான அந்த க்ஷரம் அக்ஷரம எனகிற இருவகைப் புருஷர்களைக் காட்டிலும், சகல ஹேயங்களுக்கும் எதிராய்க், கல்யாணமே சுவரூபமாய, மிகவும சிறந்ததாய், லோகாதாரமா யிருக்கும் தத்துவந்தான் புருஷோத்தம தத்துவ மெனபதையு மருளிச் செய்யத் தொடங்குகிறார.]

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"மேலான புருஷோத்தமனாகிய நாராயணனை மூலமாயுடையதும், கீழ்ப்பட்ட பிரமமாதிகளைக் கிளைகளாக வுடையதுமா யிருக்கிற ஸ்திரமில்லாத சமுசாரமாகிய அரசமரத்தை நாசமற்றதாக வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. வேதங்கள் எந்தச் சமுசாரவிருக்ஷத்திற்கு இலைகளோ, அந்தவிருக்ஷத்தை எவன் அறிகிறானோ, அவன் வேதாந்தத்தை யறிநதவன்." 1

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:— "காமானுஷ்டான முளளவாகட்கும் ஞானிகட்கும் அவரவர்களது அனுஷ்டானத்தினாலேற்படும் பலன தனது அதீனமாய தெனபதையும், பக்தியோகத்தால் தனனைத் தோத்திரஞ் செய்கிறவன தனது பிரகாசத்தாலே முறை முறையே பிரமஞானத்தை யடைந்து குணாதீதனாய் மோக்ஷமடைகிறானெனபதையும் முன்னாக் கூறிய அத்தியாயத்தில் பகவான அருளினார்.

இப்பொழுது அருச்சுனன் கேளாதிருக்கவும், தனது உண்மைச் சொரூபத்தைப் பகவான் விருக்ஷரூபமாக வர்ணித்துச் சொல்லுகின்றார். எவ்வாறெனின், காலத்தினால் சூக்ஷ்மமாயும், நித்யமாயும், சகலத்திற்குங் காரணமாயும், அவ்யக்த மெனனும் மாயையைச் சக்தியாகவுடையதாயு மிருக்கின்ற பிரமம், அவ்வாறான பிரமத்தை மூலமாகவுடைய சம்சார விருக்ஷம்: மகத்தத்துவம், அகங்கார தத்துவம், பஞ்சபூதங்கள், சப்தாதி விஷயங்கள் ஆகியவற்றைக் கிளைகளாகவுடையது. இந்தச் சம்சார மாயாசொரூபம் நாசமற்றது. எவ்வாறெனின், மாயை அனாதியாகையால், அந்த மாயாமயமான சம்சாரமும் ஆதியுமந்தமுமற்ற தொடர்ச்சியை யுடையது. எந்தச் சம்சார விருக்ஷத்திற்கு வேதங்கள் இலைகள்போன் றிருக்கின்றனவோ என்பது எங்ஙனமெனின், மரத்தை இலைகள் எவ்வாறு சூரிய வெப்பத்தினின்றும் பாதுகாக்கின்றனவோ, அவ்வாறே வேதங்கள் தருமா தர்மங்களை வெளிப்படுத்திச் சுகத்தை யடையவும், துக்கத்தை நிவர்த்திக்கவும் வழி காட்டுதலால் இவ்வாறாகச் சொல்லப்பட்டன. இவ்வாறு சமூலமான சம்சார விருக்ஷத்தை எவனறிகின்றானோ அவன் வேதாந்தத்தைப் பூரணமாகக் கவனித்தவன், என்றால், பிரமமாகிய பிரபஞ்சத்தையும் அறிந்த சர்வக்ஞனாகின்றான். உலகத்தில் பல விருக்ஷங்களிருக்க, அசுவமரத்தைக் கூறுவது என்னையோவெனின், அடுத்த நிமிஷத்தி லிருக்கின்றதனென்றெனனும் பொருளைப் பயப்பிக்கின்றபடியாலும், சம்சாரமும் அத்தகைய சுபாவமுடைமையாலும் அசுவத்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

இதன் கருத்து நரசிம்மபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது, அவ்யக்தமாகிற வேரிலிருந்து உண்டானதும், அந்த அவ்வியக்கத்தினுடைய ஒத்தாசையினால் ஓங்கி வளர்ந்ததும், புத்திகளாகிற கிளைகள் நிறைந்ததும், இந்திரியங்களின் துவாரங்களாகிற பொந்துகளையுடையதும், பஞ்ச பூதங்களாகிற பக்கக் கிளைகளையுடையதும், சப்த முதலிய விஷயங்களினால் இலைகளையும் கிளைகளையு முடையதும், தர்மம் அதர்மங்களாகிற புஷ்பங்களையுடையதும், சுகம் துக்கம் ஆகிய பழங்கள் உண்டாகக்கூடியதும், எல்லாப் பிராணிகளும் அடையக்கூடியதுமாகிய அநாதியாகிற பிரம்ம விருக்ஷப் பிரகிருதியாகிய விருக்ஷம் அந்தப் பிரகிருதியாகிய மரத்திற்கு இந்தப் பிரகிருதியே காடும், அப்படிப்பட்ட இந்த மரத்தை ஞானமாகிற உயர்ந்த கத்தியினால் வெட்டியும், பிளந்தும் அதனாலேயே ஆத்மாவினிடத்தி லாசையை யடைந்து எதிலிருந்து மீண்டும் திரும்புகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவை யடைகிறான்.”]

[ஸ்ரீராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:— “க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞர்களைக் குறித்துச் சொன்ன 13-வது அத்தியாயத்தில் பிரகிருதி புருஷர்

களுடைய சுவரூபத்தை விசாரித்து, பரிசுத்தனும் பரிபூர்ண ஞானகாரனுமான ஜீவனுக்குப் பிரகிருதி சம்பந்தமான குணத்திரயங்களையுடைய பரமபரா சம்பந்தத்தினாலுண்டான தேவ மனுஷ்யாதி சரீரரூபமாயுள்ள பிரகிருதி சம்பந்தமானது அநாதியென்று சொல்லப்பட்டது. 14-வது அத்தியாயத்தில் அந்த ஜீவனுக்குக் காரிய காரணரூபமாயுண்டான பிரகிருதி சம்பந்தமானது குணசம்பந்த மூலமாய்ப் பகவானால் செய்யப்பட்டதென்றும், அந்தக் குணசம்பந்த மிப்படிப்பட்டதென்பதை விவரித்துச் சொல்லி, அந்தக் குணநிவிருத்தியினால் ஆத்ம நிஜ சுவரூபத்தை யடைவதற்கு பகவத் பக்தி முக்கியமான தென்பதும் சொல்லப்பட்டன.

மேலேழு லோகங்களில் சிரேஷ்டமான சத்தியலோகத்தி லிருக்கிற சதுர்முகப் பிரம்மாவினால், இந்தப் பிரபஞ்சம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டபடியால் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குச் சதுர்முகப் பிரம்மா ஊர்த்துவம்-மேலாகவிருக்கிற மூலம்-காரணமா யிருக்கிறார். அந்த ஏழுலகங்களில் கீழான பூலோகத்தி லிருக்கிற மனிதன், பசு, பக்ஷி, பூச்சி, புழு, ஸ்தாவரம் முதலிய சகலமும் அதஸாகம - கீழேயிருக்கிற கிளைகள், ஞானோதய மாகிறவரையில் சமுசாரம் தொடர்ந்திருப்பதால் பிரவாக ரூபத்தினால் அவ்யயம—நாசமற்றது வேதங்கள் எந்த விருக்ஷத்திற்கு இலைகளோ என்றால், இலைகள் விருக்ஷங்களை எப்படி வளரச் செய்கின்றனவோ, அவ்வாறு காமிய கருமங்களைச் சொல்லுகிற வேதங்கள் சமுசாரமாகிய விருக்ஷத்தை வளரச் செய்கின்றன. ஆகையால், அப்படிப்பட்ட வேதங்கள் இலைகளாக வருணிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு விசேஷத்தை யறிந்தவனெவனோ, அவன் வேதத்தைத் தெரிந்தவன்; என்றால், இந்த விருட்சத்தை முதலில் அறிந்து பிறகு அந்த விருட்சத்தை வெட்டத் தகுந்த ஆயுதத்தைத் தேட வேண்டியது. (சமுசாரமாகிற விருட்சத்தைத் தெரிந்தால், அதை நிவர்த்திக்கு மாயுதத்தைச் சொல்வதாகிற வேதத்தை யறிந்தவனாகிறான் என்பது தாத்பரியம்.")]

[மாத்வாசாரியர் அபிப்பிராயம்:— "சமுசார சுவரூபமும் அதை நிவர்த்திக்கிறதற்குள்ள சாதனங்களும், அவற்றின் ஞானமும் இந்த அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஊர்த்வமூலம்-சர்வோத்தமமான விஷ்ணுவை மூலமாகவுடையது. அதஶாகம விஷ்ணுவுக்குக் கீழ்ப்பட்ட சகலப் பிரபஞ்சங்களையும் கிளைகளாக வுடையது. அஸ்வத்தம்-ஒரே விதமாய் நாளைக்கிருக்கிற தல்லாதது. அவ்யயம் - பிரவாகரூபமாய் நாச மில்லாதது; என்றால், முன் பிரம்ம கல்பத்தி லிருந்த பிரபஞ்சமே அடுத்த கல்பத்திலு முண்டாயக்கொண்டே பிரதிசிருஷ்டியிலு மிருக்கிறபடியால் நாசமற்றதாகச் சொல்லப்பட்டது. 'சந்தாம்ஸியஸ்யபர்ணானி' - வேதங்கள் இலைகள் என்றால், இவைகளுண்

டான பிறகுதான் காய் முதலிய பலனகளுண்டாகின்றன. அவ்வாறே வேதங்களால் சுகிருத துஷ்கிருதபலன (புண்ணிய பாப பலன)கள் உணடாகினறன எனறு கூறுகிறபர்."]

[கருத்து:— "ஊர்த்வம் - உததமமானவாகளும் மேலானவர்களுமான விஷ்ணுவையும, சித் அசித பிரகிருதிகளேயும், மூலம்-மூலகாரண மாகவுடையது; இவாகளுககுக் கீழ்ப்படட பஞ்ச மகாபூதங்கள், மக ததஅுவம், அகங்கார தத்துவம், புததி இவைகளேயும இவைகளுககு அபிமானி தேவதைகளேயும கிளேகளாக வுடையது, ஒரே ரூபமா யிருககிறதனறு; அல்லது சஞ்சலமாயிருககிற தாகையால், அஸ் வத்த மெனகிற பெயரை யுடையது. பிரவாக ரூபமாய் நித்திய மாகையாலும், பூர்வ கல்பததி லிருந்தபடி இந்தக் கல்பத்திலு மிருக் கிறபடியாலும், அவயயம் - நாசமறறது, அதாவது, வேதங்களேயும், வேதாபிமானி தேவதைகளேயும் இலைகளாக வுடையது. இப்படிப் பட்ட சமசார விருட்சததிற்குப் பூமி எவவாறு மூலமோ அவவாறே ஜகத விருக்ஷததிறகு விஷ்ணு தனிமையான மூலம், சத்துவாதி முக் குணமான அசித் பிரகிருதி பூமிபோல பரிணும மூலம், சித பிர கிருதி அசித் பிரகிருதிக்கு அதிஷ்டாதா (எனறுல், நியாமகததுவத் தையுடையது எனறு அறியவேணடியது"] 1

"சத்துவாதி முக்குணங்களாலே விர்த்தி யடைந்தும், சப்தாதி விஷயங்களேத தளிர்களாக வுடைத்தாயு மிருக்கின்ற அந்தச் சம்சார விருட்சததின் கிளேகள் கீழுலகங்களிலும், மேலுலகங்களிலும் பரவி யிருக்கினறன. மனுஷ லோகததில் கரும சம்பந்தத்தை யுண்டு பண்ணிய வோகள் கீழ்மே லுலகங்களி லெவ்விடததிலும் பரவி யிருககின்றன."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"ஞான கருமபலனகள்தான் வியாபித் திருககிற கிளேகள். அந்தத தேகததிஞல் விாததியாகிற விஷயஙகள தான தளிர்கள்."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"சப்த லோகததிற்கும் மேலாயிருக் கும் சதுாமுகனே ஆதியாயுடையதாகையால, இநத விருட்சத்தின வோ மேலேபிருககிறதென்றும், பூமியில் வசிக்கும சகலமான மனி தர், பசு, மிருகம், பூச்சி, புழு, பட்சி, தாவாம இவைகளே முடிவா யுடைத்தாயிருககையாலே கிளே கீழேயிருக்கிறதெனறும் சொல்லு கிறது. இவவாறு, கீழ்ப்புறததில் (மனுஷா முதலானேரைக் கிளே களாகவுடைய அம மாத்திறகு அவரவர் காமமடியாக அனேகம் கீழ்க்கிளேகள் உண்டாய், மீண்டும் மனுஷ்யாதிரூபமாய்ப் பாவுகின றன. அப்படியே, மேலும் கந்தருவா, யக்ஷா எனறு இப்படி வெகு

வாய்ப் பரவுகின்றன அவைகளோ, சத்துவம் முதலிய குணங்க ளால் மேனமேலும சப்தம் முதலிய விஷயங்களைத் தளிராகக் கொணடு வளருகினறன. பிரமலோகத்தில் வேரிட்டு மனிதரை நுனியாகவுடைய இம் மரததிற்கு, இந்த மனுஷலோகத்திலும் கீழே வோ ஓடுகின்றன. இவைகளும காமமடியானவைகள்; (என்ருல், மனிதரா யிருக்கும்பொழுது செய்த காமங்களால் கீழே மனுஷ் யாதிகளும், மேலே கநதாவாதிகளும உண்டாகிருர்க ளெனறபடி). இதில் சுவரூபமும், ஆதியும், அநதமும, இதன இருப்பும் இவவுல கததில் தெரிகிறதில்லை; எனருல், "இந்த விருட்சம் நானமுகன தொடங்கிய தாகையால் இதறகு வோ மேலுலகததில், அவன சந் தான பரமபரையான மனிதரை நுனியாயுடையதாகையால் இதன நுனி கீழுலகததில், மனிதரா யிருககையில் செய்த காமங்களையே வேராகக்கொண்டு மறுபடி கீழும மேலும கிளைகளால் பரந்திருக் கிறது" எனறிவவாறு இவ வுலகத்திலுளள சம்சாரிகள் அறிகிற தில்லை. மற்றப்படி, "நான மனுஷன; நான தேவதத்தனுககுப் புத்திரன; யகஞத்துக்குப் பிதா; எனக்கேற்ற பாரியை முதலானே ரை யுடையவன" எனறு இவவளவு மாத்திரம் தெரிந்துகொள்ளு கிருாகள். இந்த விருட்சமானது குணமயமான போகஙகளில் பற்றை யொழிததால் நசித்துப்போமெனறும், குண சம்பந்தான இதறகு ஹேதுவெனறும் அறிகிறதில்லை. அப்படியே, இது நிலைத் திருப்பதும் (சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைககினறு) அந்த ஞானத் தால் தானெனறும் அறிவாறிலலை."] 2

"இந்தப் பிரகாரம நாலுபக்கமும் நன்ருய் வேர் ஊன்றிய இவ் வரசமரததை நலலறிவிஞ லுண்டான பற்றின்மை யென்னும் திட மான கத்தியைக்கொண்டு களைநதெரிந்து, அதனுல் எந்த இடத்திற் குச சென்றவர்கள் மீண்டுந் திரும்பார்களோ அநத இடத்தைத் தேடவேண்டும்." 3

"அஞ்ஞானுதிகள் நிவர்ததிக்கவேண்டுமானுல் அந்த ஆதி புரு ஷனைச் சரணமடையவேண்டும. ஏனெனில், இந்தக்குணவிகார மான போகததி லுண்டாகும பிரவிர்த்தியானது சர்வ சிருட்டி கர் த்தாவான அவனிடத்தினின்று முண்டானமையால் அவனைக்கொ ண்டே,தான் நிவர்த்தி பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். இவவாறு என் னைச சரணமாக அடைநது தேகமே ஆதமா என்கிற அபி மானத்தையும குணமயமான போகததில் பறறையு மொழித்து, ஆத்மஞானத்தில ஊன்றியவர்களாய், சமஸ்தாகமங்களையு மொழி தது, இனபம துன்பம என்னு மிரண்டினின்றும விடுபட்டவர்க

ளாய், அளவற்ற ஞானமே வடிவான ஆத்ம சுவரூபத்தை உள்ள படியே யடைகின்றார்கள்.''

''அந்த ஆத்மாவாகிய ஜோதியைச சூரியனும் பிரகாசஞ்செய் கிறதில்லே; சநதிரனும் பிரகாசஞ செய்கிறதில்லே; அக்கினியும பிர காசஞ் செய்கிறதில்லே; ஞானமலலவோ எல்லாவற்றையும்பிரகாசஞ் செய்கின்றது. வெளியேயுளள வெளிச்சஙகள் விஷயஙகளோடு இந திரியஙகள் சமபந்தபபடுவதறகுத தடையாகிய இருட்டைப் போக் கடிததுக்கொண்டு அதன் வழியாக உபகாரஞ் செய்கினறன. இந்த ஆத்மாவைப் பிரகாசஞ செய்யக்கூடியது யோகம்; அதற்குத தடை யானது அநாதியாகிய கர்மம். அதை நிவாதது செய்யக்கூடிய உபாயமும மேற கூறப்பட்ட பகவானிடததில் சரணகதியைக் காரணமாகவுடைய ஆசையில்லாமை முதலியவை எதை யடைநது மீண்டுந திரும்புகிறதிலலேயோ அவ்வாறான உயர்நத ஜோதி என் னுடையது. அதாவது, எனக்குவிபூதியாகிய என்னுடைய அம்சம சூரியன் முதலியவைகளும பிரகாசஞ செயயககூடிய தாகையினாலே அது மேலான தெனபது. சூரியன் முதலிய வெளிசசங்கள் ஞான மாகிற வெளிசசததைப் பிரகாசஞ செய்யககூடியவைகளலல; ஞான மே யலலவோ எலலாவறறையும பிரகாசஞ் செய்கிறது.'' 4-6

''எனது அம்சமாகவும் அநாதியாகவுமிருக்கிறஜீவன் பிரகிருதி யாகியசரீரத்தி லடஙகி யிருக்கின்ற மனத்தை ஆறாவதாகவுடைய இந்திரியங்களேச சமசாரத்திலே போகார்த்தமாக இழுக்கின்றான்.''

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—''பரமாத்மாவாகிய எனது அம்சமான ஜீவன எனது ஒருபாகமாக இருக்கிறான. அவன என்னினின்றும் அந்நியனல்லன். ஆயினும், அவன, அவித்தையாகிய உபாதியாலே சம்சாரத்திலே தான் கருத்தாதான, போக்தா அல்லவென்று வெகு காலமாகப் பிரசித்தி யடைந்திருக்கிறான். அந்தச் சீவன அகணடா காரமாயும் ஒரே வஸ்துவாயுமுள்ள எனது அம்சமாகவும அனனிய னல்லாமலு மெப்படி யிருககககூடுமென்றால், ஒருவனுகிய சூரியன், ஜலததில் தோற்றுகினறான. ஜலததில் தோனறுஞ் சூரியன, ஆகாச மாாககத்தில தோனறுகிற சூரியனது பிரதிபிமபமேயனறி வேறல் லன; ஜலமாகிய உபாதியாலே வேறுபோலத தோற்றினாலும், அந்த உபாதியான ஜலமிலலாவிட்டால் சூரியன பிரதிபிம்பம் தோற றாமையாலே, சூரியன ஒருவனேயனறி இருவனல்லன. அவவாறே ஒரு பாத்திரததிலுள்ள ஆகாசமும சர்வ வியாபகமான மகாகாச மும ஒன்றாயினும பாததிரமாகிய உபாதியாலே கடாகாசம் மகா

காசததினினறும் வேருகத தோனறுகிறது கடமுடைந்தால மகாகாசததினினறும வேருன கடாகாச மெனபதே யிலலை. இவவாறு பிரமததின அம்சமானவனும பிரமத்தினினறும் வேறல்லாதவனுமாகிய ஜீவன, மாயாகாரியமான அவிததையாகிய உபாதியாலே தேகாதிகளில் வேருகத் தோறறிய போதினும உபாதி நிவிாத்தியாலுல் அந்தச் சீவன எதனுடைய அம்சமோ அந்த அமசியான பிரமமே; அம்சம அம்சியை யடைந்தால் திருமபி வருதலில்லை. ஜீவன, ஈசுவரனினும் வேருனவன; அவன கருததா போக்தா ஜனனமரணமடைகினறவன எனனுந் தோறறமெல்லாம் அவித்தியா சொரூபமான அஞ்ஞானததா லுணடாயினவே. அவித்தை நீங்கிலுல் நிலைதிருப்பது பிரமசொரூப மொனறே; இரணடாவதில்லை.

மேலும், பஞ்சீகிருத பஞ்ச மகா பூதங்களின விகாரமே இத் தூல தேகமெனவும், தனனு லறியப்பட்ட இத் தேகம் தனனை அறியமாட்டாதாகையால் இது ஜடமெனவும், தான சித்தெனவும, தனனைச் சச்சிதானநதமாகக கண்டு தான தானுகவே விளங்க அறியாது தேகங்களை எவவெவ் பேதங்களாக எங்கெங்கும் பிறககிலும, கடகலசாதிகள் உணடாகுந்தோறும் அவறறுல் ஆகாசம் தான இருந்தபடி யிருந்தும், கடாகாசமுதலிய பேதமாக விவரிக்கப்படுவதுபோல, ஒரு பரமாத்மாவே தனது பரிபூரணத் தனமையால் அத்தேகங்க ளெவற்றினு நிறைந்துள்ள காரணத்தால் ஆகாசாம்சங்களாகிய ஞான முதலிய ஐந்து காணங்களிலும் பிரதிபலித்து அறிவ வடிவாகும் சிதாபாச ஜீவனெனப்படுதலான, மற்றெவறறையு மறிவதுபோல அவவத தேகத்தையு மறிந்து இது நானெனக் கரும சுபாவத்தால் அவித்தை வசத்தராகித தேக வாசனையிலுல் பிரளய காலத்தில் இவவகைச் சீவாகள் பிரகிருதி சுபாவமான முககுணங்களைக் கடந்து குணுதீத பிரமசொரூபத்தை யடையாமல் பூரவ காம சேஷத்துடன சகுணப பிரமமமாகிய மாயா சகித ஈசுவரனிடத்தில் இலயமடைந்திருந்து, சிருட்டி காலத்தில் மீட்டும சம்சாரத்தில் திரும்புகையால், ஆறிந்திரியங்களையும் வழக்கப்படிக் கிரகித்துக்கொண்டு பிறககினறன எனறதாம்."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"இப்படிப்பட்ட சுவரூபத்தோடு கூடி எந்நாளு முளளவனுய், நமது அமசமாய் விளங்குகிற ஒருவன அநாதி கர்ம மெனனும் அஞ்ஞானததால் மூடப்பட்டவனுய், ஜீவலோகத்தில் ஜீவனு யிருந்துகொண்டு (தேவா மனிதா முதலிய பிரகிருதியில் விகாரமான சரீரங்களிலுள்ள) மனதுடன சோந்த ஆறு இந்திரியங்களையும் இழுததுத் திரிகிருன; எனருல், ஒருவன முனசொனன கிரமமாய் அவித்தையினினறு விடுபட்டு சுவ ஸ்வரூபமாததிரனு யிருக்கிருன. மறறொருவன ஜீவனுய்க்கொண்டு ஞானமும ஐசுவரியமும் மிகவும் குறைந்து, தர்மத்தால் கிடைத்த சரீரத்தி

லுள்ள மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்களுக்கும் ஈசுவரனுடைய அவை களை யங்கு மிங்கு மிழுத்துத் திரிகிறான்"] 7

"ஜீவன் எந்தச சரீரத்தை யடைகின்றானோ, எந்தச சரீரத்தி னின்றும் வெளிப்படுகின்றானோ, அந்தச சரீரத்தினின்றும், வாசனை யுடைய புஷ்பத்தினின்று காற்று வாசனையைக் கொண்டுபோதல் போல, இந்திரியங்களையும் அவற்றுடன் கூடிய மனதையும் கிரகித் துக்கொண்டு போகின்றான்."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"எந்தச் சரீரத்தை யடைகின் றானோ, எந்தச் சரீரத்திலிருந்து வெளியில் புறப்படுகின்றானோ, அவைகளில் இந்திரியங்களுக்கு எஜமானனாகிய இந்த ஜீவாத்மா, இந் திரியங்களைப் பஞ்ச பூதங்களின் சூக்ஷ்மமான பாகங்களோடு கூட எடுத்துக்கொண்டு போகிறான். எவ்வாறெனில், காற்று: புஷ்பம், சந்தனம், கஸ்தூரி முதலிய வாசனைகளின் இருப்பிடங்களி லிருந்து அந்த வஸ்துக்களின் சூக்ஷ்மமான பாகங்களோடுகூட வாசனைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வேறிடத்திற்குப் போகிறதோ அஃதேபோல என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்."]

[ஸ்ரீ மாத்வாசாரியர் அபிப்பிராயம்:—"ஜீவன் எப்பொழுது ஒரு சரீ ரத்தை விட்டு வேறொரு சரீரத்தை யடைகின்றானோ, அப்போது ஈசுவரன் அவனுடன் கூடவே இந்திரியங்களை இழுத்துக்கொண்டு போகிறான். ஏனென்றால், கருமங்களுக்குப் பலன் கொடுப்பவன் ஈசுவரனாகையால் கருமபலனை யனுபவிக்கிறதற்காக அவனை ஜீவனுக் குக் கொடுத்த புதிய தேகத்தின் மூலமாய் அனுபவிக்க வேண்டிய கருமபலனை அனுபவிக்க அனுகூலமா யிருக்கும்படியாய் இந்திரியங் களையும் ஈசுவரன் கிரகித்துக்கொண்டு போகின்றான். ஜீவனுக்குக் கிரகித்துக்கொண்டு போகச் சுதந்திர மில்லை; சர்வ சுதந்திரன் ஈசு வரன்." 8

"இந்த ஜீவனானவன் காது, கண், துவக்கு, நாக்கு, மூக்கு, மனது இவைகளை ஆசிரயித்து இந்திரிய விஷயங்களை யனுபவிக் கின்றான்; என்றால், இந்திரியங்களை யன்றி விஷயங்களை ஜீவன் அனு பவிக்க ஹேதுவில்லை. கருமானுகுணமாய் விஷயானுபவத்திற் காகவே தேகம் வந்திருக்கிறது. அந்த விஷய போகமார்த்தமாகவே இந்திரியங்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு போகிறதாக முன் சொல்லப் பட்டது. தேகத்திலே இருக்கிறவனும், ஒரு தேகத்தை விட்டு மற் றொரு தேகத்தை யடைகின்றவனும், விஷயங்களையனுபவிக்கின்றவ னும், இந்திரியங்களோடு சேர்ந்திருக்கின்றனவுமான ஜீவனை அஞ்

ஞானிகள் பார்ப்பதில்லை; ஞானக்கண்ணுடையோர்கள் பார்க்கின்றார்கள்.''

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—''சாக்கிராதி மூன்றவஸ்தைகளால்மாறி மாறி வந்துகொண்டிருக்கும் சகல சூக்கும காரண சரீரங்களையே ஆங்காங்கு 'இது நான இது நான' எனச் சுட்டிக்கொண்டு விஷயங்களை எனதென அனுபவிக்கும் முக்குணரூபமான அவித்தியாகத ஜீவர்களை அஞ்ஞானிகளென்றும், தூல முதலிய மூன்று தேகங்களாலே விசுவன தைசதன பிராஞ்ஞனென்ன வழங்கப்பட்டு நிற்கும் அவசரங்களுடைய ஒரு ஆன்மாவாகிய அறிவே நானென்றும, தூலாதி மூன்று தேகங்களும் என்னாலறியப்படுவதன்றி அவை என்னை அறியாமையினால் நான் சித்தென்றும், தேகங்கள் ஜடமென்றும், பிரகிருதி சம்யோகத்தினாலிந்த ஆன்மாவாகிய எனக்குப் போக்தருத்வ விவகார முண்டாயதென்றும், என் சந்நிதி மாத்திரத்தினாற்றானே பிரகிருதிக்குக் கர்த்ருத்வ முண்டாயதென்றும், இவைபோன்ற ஞானமாகிய கண்ணினையுடைய குணாதீதமான அறிஞரை ஞானிகளென்றும் இதுவரையில், சொல்லிவந்த அத்தியாயங்களினாலும் சுருதியாகிய சத் சாம்பிரதாயங்களினாலு முணரற்பாலது.'']

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—''சத்துவமுதலிய குணமயமானப் பிரகிருதியினது விகாரமாய், மனுஷ்யாகாரமாயுள்ள பிண்டத்தோடு கலந்திருக்கின்ற இவ்வாத்மாவானது அதினின்று வெளிப்படும் பொழுதாவது, அப்படிப்பட்ட மற்றொரு பிண்டத்திலிருக்கும் பொழுதாவது,குணமயமான விஷயங்களைப் புசிக்கும்பொழுதாவது, ஒரு காலத்திலும் இந்த ஜீவாத்மாவை ஒரு சமயத்திலும் பிரகிருதியில மாறுதலாகிய மனுஷ்யன முதலிய சரீரங்களைவிட வேறுபட்டவனாகவும், ஞானமொன்றையே சொரூபமாகவுடையவனாகவும் மூடர்கள் பார்க்கிறதில்லை. மூடர்களாவது மனிதன முதலிய சரீரத்தையே ஆத்மா வென்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பவாகள். சரீரம், ஆத்மா இவைகளின வித்தியாசங்களைப்பற்றிய ஞானமுடையவாகள எல்லா அவஸ்தைகளுமுடைய இந்த ஜீவாத்மாவை சரீரததைவிட வேறுபட்ட ஆகாரத்தை யுடையவனாகவே பார்க்கிறாகள்.''] 9-10

''(தியானாதிகளால்) முயலுகின்ற ஞானிகள் தேகததிலிருக்கின்ற ஜீவாத்மாவைப் பார்ககின்றார்கள். முயலினும் சித்தசுத்தியில்லாத அற்ப ஞானிகள் ஜீவாத்மாவைப் பார்க்கிறதில்லை.''

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—''தேகங்கடோறு மிருந்தும், அத் தேகத்திற்கு வேறாகவும், விலக்ஷணனாகவும், சச்சிதானந்த சொரூபனாகவுமுள்ள ஆன்மாவை யோகிகள் தானென்ன அறிந்து, பிரகிருதி சுவபாவமான முக்குணங்கட் கதீதமாய்ப் பிறவி தீர்வாரென்றும், தேகமே தானென்கிற சுபாவமுடைய அற்ப ஞானிகள் சாத்திரங்களில்

எத்தனை கால முயன்றாலும் தவ, தான முதலியவற்றை அளவின்றிச் செய்தாலும் முக்குண கருமங்கட் குட்பட்டவர்களாக ஆத்மாவை அறியும் ஞானமின்றிப் பிறவிவழிதவராவரென்று முணர்த்தியதாம்."]

[ஸ்ரீராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"நம்மிடத்தில் சரணாகதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கர்ம யோகம் முதலானவைகளில் முயற்சி செய்யுமவர்கள் அவைகளால் உள்ளத்தின் மாசை யறுத்து யோகமென்னுங் கண்ணினால், ஆத்மா சரீரத்திலிருக்கும்பொழுதே அதைச் சரீரத்தைக்காட்டினும் வேறா யிருப்பதாகப் பிரித்துப் பார்ப்பார்கள். அப்படி கர்ம யோகாதிகளில் யத்தனஞ் செய்யுமவர்களே நம்மிடத்தில் பிரபத்தி செய்யாத பக்ஷத்தில் மனந் தெளியாமல் ஆத்மாவைக் காணும்படியான ஞான மில்லாதவர்களாய் அதைக் காணமாட்டாமற் போகின்றார்கள்." 11

"சூரியனிடத்தி லிருக்கின்ற எந்தப்பிரகாசமானது சகலமான ஜகத்தை விளைவிக்கின்றதோ; சந்திரனிடத்தில் எவ்விளக்கமானது உண்டோ, அக்கினியி னிடத்தில் எவ்வொளி விளங்குகின்றதோ, அந்தத் தேஜசானது என்னுடைய தென்றறி."

[சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்பவைகள் இயற்கையாய் ஒவ்வொன்றுந் தத்தமக்கே ஒளியின்றியதா மெனவும், ஆத்ம தேஜஸானது சத்தா சாமானியமாக வுயிர்முழுமைக்கும் நீக்கமறப் பூரணமாய் வியாபித்திருத்தலின் அது சூரியபிம்பத்தில் நிறைந்து நீல வண்ணப் பேரொளியாயும், சந்திரபிம்பத்தில் நிறைந்து வெள்வண்ணப் பேரொளியாயும், அக்கினியில் நிறைவுற்றுச் செவ்வண்ணப் பேரொளியாயும்நின்று அனைத்துலகையும் விளக்குமெனவும் உணர்த்தியதாம். அற்றேல், பூரண வியாபகத்தையுடைய இப்பரமாத்மா சைதன்னிய உல்லாசமான தேஜஸானது சூரியசந்திரர்களில் நிறைந்து அவற்றைப்பிரகாசஞ் செய்வதுபோல, மற்றுஞ் சகல வஸ்துக்களிடம் நிறைவுற்றிருக்கும் அவற்றை அங்ஙனம் ஒளி செய்விக்கவின்றேயெனின், அக்கினியானது சில வஸ்துக்களில் வியாபித்து உஷ்ணத் தன்மையைமட்டினும்; சிலவற்றில் உஷ்ணம், செம்மை நிறம், இருட்டினிடமாகிய வஸ்துக்களை விளக்கும்படியான மிகுந்த பிரகாசத்தன்மையு முண்டாக்குவதுபோலச் சூரியசந்திர அக்கினிகளில் சத்துவாம்ச மேலிட்டிருப்பதினால் அவை ஆத்ம தேஜஸை மிகப் பெறற்குரியதாகி அங்ஙனம் தேஜோமயமாக விளக்கமுறும். மற்றவை யங்ஙன மாகாதென்க. சூரியனையும், பூரணச் சந்திரனை

யும், உத்தம அக்கினியையும தம்மிடத்து ஆத்மப் பிரகாச நிறை வதிசுதனைக் கருதியே யன்றோ யாவரு முபாசித்த லென்க.] 12

''நான் பூமியில் ஆவேசித்துச சகலப் பிராணிகளையும் தடையற்ற என் சாமார்த்தியத்தாலே தரிக்கிறேன். அவ்வாறே, அமிருத ரஸ மயனான சந்திரனாய்க்கொண்டு சகலமான பயிர்களைப் போஷித்துக்கொண்டு மிருக்கிறேன.'' 13

''நான் ஜாடராக்கினியாக வயிற்றுக்குள்ளிருக்கும் நெருப்பாக ஆகி பிராணிகளினுடைய சரீரத்தை ஆசிரயித்தவனாயும், பிராண வாயு அபானவாயு இவைகளோடு கூடினவனாயும் நான்குவிதமான அன்னத்தை ஜீரண பகுவனு செய்கிறேன்.'' 14

''நான் எல்லா பிராணிகளினுடைய இருதயத்தில் அந்தரியாமியாக இருக்கிறேன். என்னாலே நினைவும, அறிவும், மறதியுமுண்டாகின்றன. சகலமான வேதங்களினாலும அறியத்தக்கவனான வேதார்த்தங்களைச் செவ்வனே அறிபவனும் வேதாந்த சம்பிரதாயத்தை ஸ்தாபித்த குருவும் யானே.''

[கடவு ளென்கிற பதத்துக்கு ஆத்மாவே இலக்கியப் பொருளென்றும், ஆன்மா வென்பது யாதோ அதுவே கடவு ளெனப்படுமென்றும; நினைவு, மறதி, அறிவு, முதலிய இவை சமுத்திரமென்கிற பதத்திற்கு ஜலமே யிலக்கியப் பொருளாக நின்று அலை முதலிய அனைத்தையு முண்டாக்குவது போல; இவ் வான்மாவினது புடைபெயர்ச்சியே யாமெனவும், வேதங்களினா லறியத்தகுந்த இவ் வான்மாவே யெனவும், அவ் வேதார்த்தங்களை யறிந்தது மிவ்வான்மாவேயெனவும, அவ்வேதாந்த சம்பிரதாயங்களைச் செய்ததும இவ் வான்மாவே யெனவு முணர்த்திய தென்க. இதனாலே, சகல கருமங்கட்கும் பிரகிருதியே கர்த்தா வென்றும், ஆன்மாவாகிய தான் அசங்கனாகலின் தன்னைக் கருமங்கள் தொடர்ந்து ஒட்டுவதின்றென்றும், அறிந்து சுட்டறுச் சும்மா இருப்பவனே ஜீவன்முக்தனான பரமாதமாவென முறகூறிய உபதேசங்களை வற்புறுத்தியதாமென்க.]

''அருச்சுனா! அந்தச்சந்திராக்கினிகளுக்கும் மற்றப்பிராணிகள் யாவர்க்கும இருதய கமலத்தில் அதாவது, சகலமான பிரவிருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குங் காரணமான ஞான முண்டாவதற் கிடமான இருதயததில் எல்லாவற்றையும் நாம சங்கற்பத்தாலே நியமித்துக் கொண்டு நாம் ஆதமாவா யிருக்கின்றோம. இவ்வாறே சுருதிகளும்

ஸ்மிருதிகளும் சொல்லுகின்றன. ஆகையால், யாவர்க்கும் நம்மிட த்தி லிருந்துதான் ஸ்மிருதியும் ஞானமும், அபோஹநமு முண்டா கின்றன. ஆக இப்படி, அக்கினி, சூரியன், வாயு, சந்திரன், இந்தி ரன் முதலானோருக்கும் நாம அந்தரியாமியாயிருப்பது மன்றி அவர் கள் நம ஸ்வரூப மாகையால், அவர்கள் விஷயமாய்ச் சொல்லும் வேதங்களுக்கும நாமே விஷயம்; (என்றால், தேவன், மனிதன் என் னுஞ் சொறகள் அந்தந்த தேவாதி சரீரங்களிலுள்ள ஜீவாத்மாவைச் சொலவதுபோல இதர தேவதா விஷயமான வேதங்களும் நம்மை யே சொல்லுகின்றன என்றபடி.) மேலும, வேதத்தில் சொல்லும பலன்களைக் கொடுப்பவனும் நாமே; அப்படியே நம்மைச் சொல் லும வேததனை தயும்நாமேஅறிவோம. இவவிதமாகவேதம் என்னைச் சொல்லுகிறதென்று தெரிநதுகொண்டவன்நானே. இதற்கு வேறாக எவன் வேததிறகுப் பொருள் விவகரிக்கிறானோ, அவன்எவ்வாற்றா லும் வேததமதை நன்றாயுணர்நதவனலலவென்பது நன்குவிளங்கும்.]

ஸ்மிருதியாவது - முன் அனுபவித்த வஸ்து விஷயமாய் அனு பவ ஜநயமான ஸம்ஸ்காரததினால் மாததிரம் பிறப்ப தொன்று.

ஞானமாவது - இநதிரியம், இலிங்கம், ஆகமம், யோகம் இவை களாலுண்டாகும் வஸ்து நிசசயம்.

அபோஹனமாவது - ஞான நிவ்ருததி, அல்லது ஊஹம்; ஊஹ மாவது இநதப் பிரமாணம. இவ்வாறு பிரவிர்த்திக்கத்தக்கதென்று பிரமாணப் பிரவிர்ததி யோக்கியதையின் விஷயமாய் ஸாமககிரீ முதலானவைகளை நிரூபிப்பதினா லுண்டான பிரமான ஸஹகாரிக ஞானம். 15

''உலகததில க்ஷரனென்றும், அக்ஷர னென்றும் இருவகைப் புருஷர்களுண்டு. பிரம்மாதி தேகம் முதலாயுள்ள சகல அசேதனங் களும க்ஷரமென்று சொல்லப்படுகின்றன. சேதனன் அக்ஷர னெனறு சொல்லப்படுகிறான்.''

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—க்ஷரனென்றும், அக்ஷரனெனறும் சொலலப்படும் இவவிரண்டு புருஷர்களும் உலகத்தில் பிரசிததமான வாகள். அதில க்ஷர சப்தததால் சொல்லப்பட்ட புருஷன் யாரெ னில, ஜீவ சபதத்தாலே சொல்லப்படு மவைகளாய்ப் பிரமன்முதல் புலலளவாய் விகாரப்படுவதே சுபாவமாயுள்ள அசிததோடு கலந்திருக் கினற பிராணி சமுதாயம. அக்ஷர சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட புரு

ஷர் யாரெனில், அசித்தின் சம்பந்தத்தைவிட்டு நீங்கித்தானான தன்மையா யிருக்கும் முக்த ஸ்வரூபன்.”]

[கருத்து:—“யதாதித்ய கதம்தேஜஃ இதில் 12-வது சுலோகம் முதல் உபாதியினு லுண்டான ஈசுவரனுகிய நாராயணனுடைய மகிமையின் சுருக்கம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது க்ஷராக்ஷர உபாதியிலிருந்து பிரித்து, நிருபாதிகராகவும் கேவலராகவு மிருக்கிற அவருடைய தத்துவ நிச்சயத்தின்பொருட்டு ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இதன் முன்னும் பின்னுமுள்ள அத்தியாயங்களின் சமுதாயார்த்தத்தை மூன்று வகுப்புகளாகப் பிரித்து அவைகளில் இரண்டு வகுப்புகள் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. சமசாரத்தில் நாசமடையத் தகுந்த வகுப்பென்றும்,[1] பகவன் மாயா சக்தியான நாசமடையாத வகுப்பென்று மிரண்டு விதம். அந்தப் பகவன் மாயா சக்தி எப்படிப் பட்ட தென்றால், க்ஷர புருஷனுடைய உற்பத்திக்கு விதையாயும், அநேக சம்சாரிகளான பிராணிகளுடைய காம கருமங்கள் முதலியவைகளின் வாசனை கரும விசேஷங்களுக்கு ஆசிரயமாயு மிருக்கிறதுதான்.]

கூடஸ்தன்: கூட—கற்களாலாகிய இராசியைப் போல, ஸ்த:- இருப்பவன்; என்றதனால், விரல், கை, கால, தலை, கண், மூக்குமுதலிய வகுப்புகளில் சமுதாயமாகிய சரீரத்தை இராசியில் நானெனக் கண்டிருப்பவ னென்பதாம்.

அன்றியும, கூட—மாயை, அதில் ஸ்த:—இருப்பவன்; ஞானமின்றி ஸம்ஸார பீஜம நசிக்கப்பட்ட தாகையால் அக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்டது. 16

“நாசமற்ற ஈசுவரனுகிய எந்த ஆத்மாவானவன் திரிலோகங்களிலும் பிரவேசித்து இரக்ஷிக்கின்றானே, அந்தப் புருஷனுகிய நான் க்ஷராக்ஷரங்களைப் பார்க்கிலும் அன்னியனும் பரமாத்மாவாயும், வேதங்களில் பிரசித்தி பெற்றிருக்கிறேன்.”

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—“உத்தம புருஷனே முன்னர்க் கூறிய பத்தா முக்தா என்கிற க்ஷர அக்ஷர புருஷர்களைக் காட்டினும வேறுபட்டவன். சுருதிகளில் அவன் பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுகின்றான். இவ்வாறு, பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுதலினுல் உத்தம புருஷன பத்த முக்த புருஷர்களைக்காட்டினும், வேறுபட்டவனென்று அறியப்படுகிறது; எவவாறெனில், அசேதனம் அததோடு கலந்த ஜீவன, அதினின்று விடுபட்ட முக்தனென்று பிரமாணங்களா லறியப்படும் மூன்று லோகததையும ஆத்மாவாய்ப் பிரவேசித்துத தரிக்கிறான எவன, அவன தரிக்கப்படு மவைகளைக் காட்டினும் வேறுபட்டவன. (இதுதான பரமாத்மா வென்பதற்குப்

பொருள்.) அதுவுமன்றி, அவன் வேறென்பதற்கு இதுவுமொரு காரணம். எது? அவன் அவயயனாய் ஈசுவரனா யிருத்தல். அவ யயனா யிருத்தலாவது அழிவேதே சுபாவமான அசேதன மென்ன, அதன் சம்பந்தத்தாலே அதைப் பின் தொடருகின்ற சேதன மென்ன? அவவாறே, முனபு அதன் சம்பந்தத்திற்கு யோக்கியமா யிருந்த முக்த ஸ்வரூப மென்ன, இம்மூன்றைக் காட்டிலும் வேறு பட்டிருததல. ஈசுவரனா யிருத்தலாவது தனனா லாளப்படுமவைக ளைக் காட்டிலும் தான வேறுபட் டிருத்தலாம். மேற்கூறிய சுபா வங்களாலே க்ஷரமெனனும ஜீவனைக்கடந்திருக்கும் நான் மேற்கூறிய ஹேதுக்களாலே முக்த புருஷனைப் பார்க்கிலும், மிகவும் சிறந்திருக் கிறபடியால் லோகததிலும வேதததிலும நான புருஷோத்தம னென று பிரசிததனா யிருக்கிறேன."] 17-18

"ஓ! பரதவமசத்தி லுதித்தவனே! எவன் உண்மையான ஞான த்தோடு கூடியவனாய் முன்னர்க கூறியபடி என்னைப் புருஷோத்தம னாக அறிகின்றானோ, அவன் சர்வக்ஞனாய், என்னைச சகலவிதத்தினா லேயு மடைகிறான்."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"எவன உபாதி மூடததினீங்கி ஐககிய நிச்சயஞானததோடு கூடியவனாக மேறகூறியபடி என்னை ஐக்கியத திறகுரிய புருஷோத்தமனாக வறிகினறானோ அவன சகலத்தையு மறிந்தவன். என்னைச் சகலததிற்கு ஆத்மாவாகக் கண்டு எல்லாவிதத திலுந் தானாக ஆராதிக்கின்றா னெனபதாம.

கடாகாய மடாகாய முதலிய ஆகாயங்கள அகண்டாகாரமாகியநிருபாதிக ஏகாகாயத்தில் உபாதியை முனனிட்டு அங்ஙனம் கற்பிக்கப்பட்டன வெனக் கண்டு, அந்த ஏகா காயத்தைத் தியானிப்பவனது தியானா நுதியில், மறறைய ஆகாயஙகளின தனமை காலத்திரயத்தினு மின் றிக் கேவலம் அதநுவிதமாக விளங்குதல் போன்று, ஜீவேசுவர சைதனனியங்களான அக்ஷர புருஷாகளின் தனமை நிருபாதிகப் பிரமமான புருடோத்தமத் தியானத்தில், காலத்திரயத்தினு மினறி யதால், உபாதி பேதங்களால் வருமமூடத்துவம் நீங்கியவன, பிரம மேதாவென றறிநத நிச்சய ஞானத்தோடு கூடியவனாதலின் முழு தும் ஆனவனெனச் சிறப்பிக்கப்பட்டன வெண்க."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"ஓ! பாரத! யாவனொருவன் மேற் கூறியவாறு, புருஷோததமனான என்னை க்ஷர அக்ஷர புருஷர்க ளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனெனறு அறிகிறானோ, அவன நம் மை யடைவதற்காக அறியவேண்டு மெலலாவற்றையு மறிந்தவன். நம்மை யடைவதற்கு உபாயமாய் நம்மை சேவிக்கவேண்டும் பிரகார

ங்க ளெல்லாவற்ருலும் நம்மை சேவிததவனுகிருன; எனருல், நம் விஷயததை முற்றும அறிவதாலும, நம்மை எலலா விதத்தாலும் சேவிப்பதாலும் நமக்கு எவவிதப் பிரதி யுண்டாகுமோ அவவிதப் பிரீதியானது நம்மை இபபடி யறியுமவன விஷயததில நமக்குண் டாகு மெனறு திருவுள்ளம்."]

[ஸ்ரீமத்வாசாரியர் அபிப்பிராயம்:—"இருவா புருஷாகளுண்டு ஒரு வன க்ஷரம் (எனின, பிரம்மாதி பிபீலிகாந்தமவரையி லிருக்கும் ஆத்மா.) மற்ெருருவன அக்ஷரம்-ஆகாசம்போல் எல்லாவற்றிலு லிரு ககும் லக்ஷ்மி. இந்த இருவருக்கும பரமானவன பரமாத்மா; மூன றுலகத்திலு மிருந்து தாங்குகிறவன. பிரமன, லக்ஷ்மி முதலியவா களுக்கு மேலிருப்பவ ஞதலால், புராணங்களில் புருஷோத்தம னெனறு கூறப்படுவன. எனனே அவவாறு அறிபவன உத்தமன, சாவ வேதங்களில் கூறப்பட்ட விதிகளினபடி எனனேப் பூசித்தவ ஞவான."] 19

" ஓ! பாரதா! இவ்விதம் அதிக ரகசியமான இத்தகைய கீதா சாஸ்திரம் என்னுலே உனக்கு விவரிததுச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! விசனமற்றவனே! இந்த சாஸ்திரத்தை யுணர்நதுகொண்ட விவேகி கள் ஞானமார்க்கத்தை யுடையவர்களாகவும், மோக்ஷத்திற்குச் செய்துகொள்ள வேண்டிய சகலத்தையுஞ் செய்வார்கள்."

[ஸ்ரீசங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"எவன மேற்கூறிய விதமாக எனனேப் புருஷோத்தம னென்று மோகத்தை விட்டவனுய எனனேயே தானென் றறிகினருனே அவன சாவக்ஞன. அவன எனனேச் சகலத்திற்கும் ஆத்மாவாகத் தியானிக்கினருன."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"இவவிதமாக நான (கிருஷ்ணபக வான) புருஷோத்தமனெனறு கூறுவதும, இரகசியங்களிலெல்லாம அதி ரகசியமானதுமாகிய இந்த சாஸ்திரமானது நீ பாபமற்ற யோக் கியனென்று செவவனே நன்காராய்ந்து என்னுலுனக்கு உபதேசிக் கப்பட்டது. இவற்றை உணர்ந்தவன் ஞானியாவன; எனருல், எனனேயடையவேண்டு மெனகிற அவாவுற்றவன அவவா றடைவ தற்கு வேண்டிய சகல சாஸ்திரங்களினு லுண்டான ஞானத்தை யடைந்தவனுகிருன். மேலும், நான செய்து முடிக்க வேண்டிய சகலத்தையும் செய்து கொண்டவனுகவு மாகிருன."] 20

பதினைநதாவது அத்தியாயம்

முற்றுப் பெற்றது.

பதினாறவது அத்தியாயம்

தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகம்

அவதாரிகை

[மேற்கூறிய மூன்றத்தியாயங்களினால் சேர்ந்தும் பிரிந்து மிருக்கிற பிரகிருதி ஜீவாத்மா இவைகளின உண்மையும், அவைகள் சேருவதற்கும் பிரிவதற்கும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களி லாசையும், அறிவில்லாமையும் காரண மெனபதும், எல்லாவிதமாகவும் இருந்து கொண்டிருக்கிற பிரகிருதி, ஜீவாத்மா இவைகள் பகவானுக்கு விபூதிகள் எனபதும், இவைகளை விபூதியாகவுடைய பகவான் விபூதிகளாகிய அசேதன வஸ்துக்களைப் பார்க்கிலும் பத்தன முக்தன என்கிற இரண்டு நிலைகளையுடைய சேதன வஸ்துக்களைப் பார்க்கிலும், மாறுதல்களை யடையாத சுபாவத்தை யுடையவ னாகையினாலும், இவைகளை வியாபித்திருப்பதினாலும், இவைகளைவிட வேறு வஸ்து ஆகையினால் புருடோத்தமனென்று அவனுடைய உண்மையான சுபாவஞ் சொல்லப்பட்டது. பிறகு, மேற்கூறிய எல்லா அர்த்தங்களையு முறுதிப்படுத்துவதற்காக, சாஸ்திரங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கவேண்டுமெனறு சொல்வதற்காகச் சாஸ்திரத்திற்கு வசப்பட்டும் வசப்படாமலு மிருக்கும் தேவாசுரர்களின் சிருஷ்டியின பிரிவைப் பகவான சொல்லுகிறார்.]

"இஷ்டந் தவிர்ந்து அநிஷ்டம் கைப்படுவதென்கிற துக்கத்திற்கு ஏதுவான பயங்கொள்ளாம லிருத்தல், அந்தக்கரணம் ரஜஸ் தமஸுக்களோடு கலவாம லிருத்தல், பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்மவஸ்துவைப் பகுத்தறிவதில் நிஷ்டை, நியாயமாய்ச் சம்பாதித்த தனத்தை யோக்கியர்களுக்களித்தல், மனதை விஷயங்களினின்றுந் திரும்பும்படி படிகுதல், பலாபேக்ஷையின்றி பகவதாராதந ரூபமாக மஹா யக்ஞாதிகளை யனுஷ்டித்தல், வேதமெல்லாம் ஈசுவரனையும்-அவன் ஐசுவரியத்தையும்-அவன் ஆராதனத்தையும் சொல்லுகிறதென்று நினைத்து வேதாப்பியாசத்தில் நிஷ்டை, எம்பெருமானுக்குப் ப்ரீதிகரமான கரும யோக்கியதையை யுண்டுபண்ணும் கிருச்சிரம் சாந்திராயணம் துவாதசி உபவாஸ முதலியவைகளை யனுஷ்டித்தல், மனம், வாக்கு, காயம் இவற்றின் வியாபாரங்கள் ஒரே ரீதியா யிருத்தல்."

"பிறருக்குப் பீடை செய்யாமை, தான் கண்டது கண்டபடியே பூதங்களுக்கு இதமாகப் பேசுதல், பிறருக்குப் பீடை செய்ய வேண்டுமென்கிற மனோவிகாரமற்றிருத்தல், ஆத்மாவுக்கு இதமல்லாதவைகளைக் கைவிடுதல், இந்திரியங்களை விஷயங்களில் நெருங்கவொட்டாமல் தடைசெய்வதில் முயலுதல், பிறருக்கு அநர்த்தத்தைத் தரும் வார்த்தையை சொல்லாமை, ஒரு பூதமும் துக்கப்படச் சகியாமை, விஷயங்களில் ஆசையற்றிருத்தல், சாது ஜனங்கள் கூடும்படி மிருதுவாயிருத்தல், செய்யாததைச் செய்தால் வெட்கம், ஆசைப்படும்படியான வஸ்து நெருங்கியிருக்குமானால், அதில் மனஞ் சலியாமை." 2

"துன்மார்க்கங்களினால் திரஸ்கரிக்கப்படாமை, பிறரால் தான் பீடையனுபவித்தாலும் அதனால் அவர்களிடத்தில் மனங்கன்றாமை, மஹத்தான ஆபத்திலும் செய்யவேண்டியதைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்கிற உறுதி, அந்தக்கரண பஹிர்கரணங்களுக்கு சாஸ்திரத்தில் கூறியபடி செய்யவேண்டியதைச் செய்யத்தக்க யோக்கியதை, பிறரை யனிஷ்டமாயிருக்கவொட்டாமல் தடைசெய்கிற குணமற்றிருக்கை, இடமில்லாதவிடத்தில் கர்வப்படாமை ஆகிய இக்குணங்களெல்லாம் (எம்பெருமானுடைய ஆக்ஞையைப் பின்பற்றிச் செல்லும் சுபாவங்களான) பெரியோர்களின் செல்வம்; இவை பகவத் ஆக்ஞையைச் செய்யத் தோன்றிய புருஷனுக்கு உண்டாகின்றன."

[அருச்சுன! தேவ ஸ்வபாவர் பக்தகோடிகளில்சேர்வர். அசுர ஸ்வபாவர் எதுசெய்யினும் நிஷ்பலமேயாகும் காம ஞானங்கள் செய்யினும் பிரயோஜன மில்லையென்று 9-வது அத்தியாயம் 12-வது சுலோகத்தில் கூறப்பட்டது. 9-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தில் தேவ சுபாவம் கூறப்பட்டது. இந்த இரண்டையும் உணர்ந்து அசுர ஸ்வபாவத்தை விலக்கி தேவ சுபாவத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.] 3

"அருச்சுன! தார்மீகனென்று தன்னைச் சொல்லவேண்டுமென்று அதற்காகத் தருமத்தை யனுஷ்டிப்பது, விஷயங்களை யனுபவிப்பதால் கிருத்தியாகிருத்தியங்களில் அவிவேகத்தை யுண்டாக்கும் சந்தோஷம், தன்னுடைய வித்தை நற்குடிப்பிறவி இவைகளுக்குத் தகாத அபிமானம், பிறருக்குப் பீடை செய்யும்படியான மனோவிகா

ரம், சாதுக்களுக்கு மனவருத்த முண்டாக்குக நன்மை, பராபர தத்துவங்கள் கிருத்தியாகிருத்தியங்களா இவற்றில் அவிவேகம், ஆகிய இந்த சுபாவங்களெல்லாம் அசுரசசெல்வத்தை யனுபவிக்கத்தோன்றியவர்களுககு உண்டாகின்றன.'' 4

''அசுரர் என்ருல், பகவான் ஆக்ஞையைக் கடப்பவர்கள். என் ஆக்ஞையைப் பின்செல்வதென்கிற தெய்வசசெல்வம மோக்ஷத்தைத்தரும; ஏனெனில், அது கிரமமாய் என்னை யடைவிககுமென்று தாதபரியம். என் ஆக்ஞையைக் கடப்பதென்கிற அசுரச செல்வமோ அதோ கதியை யுண்டாக்கும், தைவ சம்பத்தானது பநத நிவர்த்திக்கும், அசுர சம்பததானது பந்த முண்டாதற்குங் காரணமென்று நிச்சயப்பட்டிருககின்றது. ஓ! பாண்டுபுதர! நீ தைவ சமபததையடையப் பிறந்தனையாக விருக்கின்ருய் விசனப் படாதே-பாண்டுவிற்குப் புதல்வனன்ருே நீ?'' 5

''இநத லோகத்தில தைவமென்றும ஆசுரமென்றும் பூதங்களின் சிருஷ்டிகள் இரண்டு விதமாயுள்ளன தைவசிருஷ்டி விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஓ! பார்த்தா! அசுராமிசப் பிறவியின் குணங்களை இனி விஸ்தாரமாகச் சொலலுகிறேன் கேள்.''

[சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பூதங்களில் அசுர சுபாவமுடையவும், தைவ சுபாவமுடையவுமான இருவகைப் பூதங்கள். என்ருல, தைவசமபத்தை யடையத் தகுந்தவர்களாய்ச் சிலரும், அசுர சம்பத்தையடையத் தகுந்தவர்களாய்ச் சிலரும், சிருஷ்டிக்கப்படுகிருர்களென்பது தாத்பரியம. இவ்வுலகததிலென்ருல், சம்சாரத்திலென்று தாத்பரியம். இந்த அத்தியாயத்தில் முதற் சுலோகமுதல் இதுவரையில் தைவ சமபததுக் கூறப்பட்டது. இனி, இந்த அத்தியாய முடிவுவரையில் அசுர சம்பதது விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது ஏன் அவ்வாறு விஸ்தாரமாய் அசுர சம்பத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்ருல், அதைத்தெரிந்து நிவர்த்திக்கும் பொருட்டேயாம்.'']

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—''இந்தக் கர்மயோகததில காமஞ் செய்யும் பிராணிகளின் சிருஷ்டியானது, தெய்வசிருஷ்டி எனறும், அசுரசிருஷ்டி யெனவும் இரண்டு விதம; என்ருல், பழைய புண்ணிய பாபங்க ளெனனும் கர்ம வசத்தால் பிராணிகள் பகவானுடைய ஆக்ஞையைச் செய்யவும், கடககவுமாகப் பிறக்கும்பொழுதே

இரண்டு விதமாய்ப் பிரிந்துண்டாகின்றன என்றபடி. அதில், தெய்வ சிருட்டியானது விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. என்றால், நமது ஆக்ஞையைப் பின் செல்லவே சுபாவமானவர்களின் உற்பத்தியானது எவ்வித ஆசாரத்தையனுஷ்டிப்பதற்காகவோ அவ்வித ஆசாரமானது காமயோக மென்றும், ஞானயோக மென்றும், பக்தியோக மென்றும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட தென்றபடி.”] 6

“அசுரர்களின் உற்பத்தி எந்த ஆசாரத்தை யநுஷ்டிப்பதற்காகவோ அவ்வித ஆசாரத்தைச் சொல்லுகிறேன். அசுரப் பிறவியாய்ப் பிறந்தவர்களுக்குப் பிரவிருத்தி இதுவென்றும் நிவிருத்தி இதுவென்றும் தெரியமாட்டா. சாஸ்திரத்திற் கூறிய வைதிக கருமானுஷ்டானத்திற்கு வேண்டும் யோக்கியதை அவர்களிடத்தில் உள்ளுங் கிடையாது, புறம்புங் கிடையாது. அந்த யோக்கியதை யுண்டாவதற்குக் காரணமான சந்தியாவந்தன முதலிய ஆசாரமுங் கிடையாது. தாமறிந்தபடியே பூதங்களுக்கிதமாகப் பேசுவதென்கிற சத்தியமுங் கிடையாது.” 7

[**பிரவிருத்தியாவது:**—சுவர்க்கம் புத்திரன் பசு முதலிய அப்யுதயத்திற்குச் சாதனமான வைதிகதருமம். **நிவ்ருத்தியாவது:**—மோக்ஷசாதனமான வைதிக தருமம்.]

“அருச்சுன! அசுர சுபாவமுடைய ஜனங்கள் ஜகத்தானது வேதாதிப் பிரமாணங்களையுடைய வியவஸ்தையை யுடையதல்லவென்றும், ஈசுவரனை யுடையதல்ல (இதற்கு ஒரு கருத்தா இல்லை) என்றும், ஸ்திரீ புருஷ சம்பந்தத்தினா லுண்டானதென்றும், ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய காமத்தையே காரணமாகவுடைய தென்றும், வேறென்ன காரண மிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.”

[**ஸ்ரீ சங்கரர்:**—அசுர சுபாவமுடையவர்கள், ஜகத்தானது (ஜீவர்களது புண்ணிய பாவ கருமங்கட்குத் தக்கவாறு தநுகரண புவன போகங்களாக ஈசுவரனால் உபகரிக்கப்படுகின்றனவென்பது முதலாக ஜீவேசுவர ஜகத்தைப் பற்றிக் கூறும் வேத முதலிய) சுருதிப் பிரமாணங்களைச் சத்தியமாக வுடையதல்லவென்றும்; புண்ணிய பாவங்கட்குப் பயனின்மையால் தருமா தருமங்களென்கிற வியவஸ்தையை யுடையதன்றென்றும்; சிருஷ்டியாதி யைந்தொழிலுக்கும் ஈசுவரனைக் கர்த்தாவாக உடையதன்றென்றும், ஆண் பெண் செயற்கையினால் ஜீவர்களும், பூத சுபாவமாக ஜகத்தும் இயற்கையி லுண்டாமென்றும்; ஆண் பெண்களுடைய காமத்தையே காரணமாகவுடையதன்றி, வேறே யாதும் காரணமுண்டென்றுங் கூறுவார்கள்.

இவ்வாறு கூறுபவர்கள் நிரீசுவர வாதிகளான சாருவாக மதஸ்தாரம். அற்றேல், "ஜகத்து அசத்தியம், அப்பிரதிஷ்டம், அபரஸ்பர சம்பூதம்" என்றதற்கு, "ஜகத்து கிளிஞ்சலில் வெள்ளிபோல அசத்தியமென்றும், ஞானத்தினால் பொய்யாகிறபடியால் அப்பிரதிஷ்டமென்றும், அவித்தியா பரிணாமமானதால் பரஸ்பர சம்பூதமல்லவென்றும், அநிர்வசநீய மாகலான சத்துமல்ல அசத்துமல்ல வென்றும், அசுர சுபாவமுள்ள வேதாந்திகள் கூறுவாராகவென்ன உரைசெய்தாருமுளராதலின் வேதாந்தத்திற்கும், சாருவாகனுக்கும் பேதமென்னை எனின், ஜீவேசுவர ஜகத்துக்கள் சத்தியம்போல காணப்படினும் அவித்தியா பரிணாமனும், சேதன விவர்த்தமுமாகலின் மணணிற் கடம்போல பிரமத்திலுலகு உண்மையன்றாவதனால், அவை பொய்யுமாகாமல் மெய்யுமாகாமல சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசநீய மென்பது அவ்வேதாந்தத்தின் துணிபேயாம். இனி, வேதபாஹியாகளான சாருவாகனாதிய நிரீசுவர மதத்தர், தங்கள் அசுர சுபாவத்தினால் தேகத்துக்கு வேறாக ஆன்மா என்பதொரு பொருளில்லை யென்றும், தேகத்தின் தாமமே சைதன்னியமென அங்ஙனமொரு அறிவு காணப்படுமெனவும், அவ்வறிவாகிய ஜீவன் தேகத்தோடு தோன்றி, அத்தேகத்துடன் நசிப்பதன்றிப் புண்ணிய பாப கருமங்களை யனுசரித்துத் தேகத்தை விட்டு மற்றொரு தேகத்தை யடைவதும், முன்னிருந்த தேகத்தை விட்டு காமானுசாரமாக இத்தேகத்தை யடைந்ததென்பதும் பொய்யே யென்றும், தேகமே ஆத்மா, போகமே முக்தி, பாபமேது? புண்ணிய மேது? ஈசனேது? செத்தவன் பிறத்தலேது? நரகமேது? சொர்க்கமேது? பந்தமேது? மோக்ஷமேது என்கிற சாருவாகனோடு ஜீவேசுவர ஜகத்துக்கள் பிரமசொரூபமானது, பிரமத்துக்கு வெதிரிக்தமான தொன்று மின்றென்றும சித்தாந்தமாகிய வேதாந்தமதத்தை யதனோடு ஒன்றுபோற் பொருந்திச் சாமானியர்கள் பிரமிக்கும்படியாக அங்ஙனந் தப்புரை கண்டது அவ்வுரைகாரனுக்குத் தனது மனத்திலுள்ள அபிமான வெறியும், வேதாந்திக ளிடத்துள்ள அசூயையுமே காரணமன்றி வேறன்றென வுணர்க.]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"சத்தியமானம் பிரஹ்மத்தினின்றுமுண்டாய், பிரமம சுவரூபமா யிருக்கிற இப் பிரபஞ்சத்தை அசத்திய மென்பார்கள். பிரஹ்மமென்கிற ஆதிசேஷனிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற இச்சகத்தை அப்படிப்பட்ட தல்லவென்பார்கள். சத்திய சங்கல்பனாய்ச் சர்வேசுவரனாயிருக்கிற பரப்பிரஹ்மமான நம்மா லாளப்படுகின்ற இதற்கு ஈசுவரனே யில்லை யென்பார்கள். மனிதன், பசு, பக்ஷி முதலியவெல்லாம ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவரோ டொருவர் சம்பந்தப் படுவதால் உண்டாவதாய்க் காணப்படு

கிறதே யல்லது மற்றபடி ஒன்றுங் காரணமையாலே எல்லாம் காமத்தா லுண்டாகிற தென்பார்கள்."] 8

"இந்த எண்ணத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, இவர்கள் தேகத்தைக் காட்டிலும் வேறா யிருக்கிற ஆத்மாவைக்காணப்படாத அற்ப புத்திகளாய, அதாவது, குடம் முதலியவைகளைப்போல் புறப்படுகின்ற சரீரத்தில தேகத்தைக்காட்டிலும் வேறாய் ஆத்மா இருக்கிறதென்று பகுத்தறியத்தக்க சக்தி யற்றவர்களாய்ச சகலப் பிராணிகளுக்கும இசைசையைச செய்துகொண்டு யுலகத்தை யழிக்கப் புகுகிறார்கள்." 9

"எட்டாத விஷயங்களிலும ஆசைகொண்டு அவைகளைச் சம்பாதிக்க வேண்டி அவிவேகத்தால அநியா யார்ஜிதமான பொருளைகொண்டு சாஸ்திரத்தில சொல்லாத விரதங்களை பெல்லா மேற்கொண்டவர்களாய் டம்பம, மானம, மதம் இவைகளுடன கூடி அவைகளைச சாதிக்க யத்தனஞ் செய்கிறார்கள்." 10

"இன்றைக்கோ நாளைக்கோ யிறக்கப்போகிற இவர்கள் பிராகிருதப் பிரளயமவரையில் சாதித்தாலும சாதிக்க முடியாது விஷயத்தில் அளவற்ற ஆசைகொண்டு, காமப்போகமே பெரும்பயன் என்று நினைத்தவர்களாய் 'இதற்கு மேலும் ஒரு புருஷார்த்த முண்டோ?' என்று நிச்சயித்து விடுகின்றார்கள்." 11

"அன்றி, ஆசை யென்னும அனேக பாசங்களால கட்டுண்ட இவர்கள காமக் குரோதங்களுக் கிருப்பிடமாய்க்கொண்டு காமப் போகத்திற்காக அக்கிரமவழியில் பொருள்தேட முயலகின்றார்கள்.

"மேலும, 'பெண்டு பிள்ளை முதலிய எல்லாம் என திறமையால் சம்பாதிக்கப்பட்டதே யல்லது அதுவிஷயத்தில் அதிருஷ்டம் முதலிய யாதொரு காரணமுங் கிடையாது; இப்படியே தான் இன்னும் கோரியிருக்கிற விஷயத்தையும் நானே சம்பாதிக்கப் போகிறேனே யல்லது மற்றபடி அதிருஷ்டாதிகளுடன் கூடி அடையப் போகிறே னென்பதில்லை' என்று நினைத்து விடுகிறார்கள். 'என் கஷ்டத்தினால் சம்பாதித்த திரவியம் இதோ யிருக்கின்றது; இன்னுமிப்படியே என் சாமர்த்தியத்தால இதைச சம்பாதிக்கப் போகிறேன்." 12-13

"இந்தச் சத்துருவை மஹா பலசாலியான நான் கொன்றேன்; இன்னு மிப்படி வெகு பேரை நானே கொல்லப்போகிறேன்.

அதுவே யல்லது அதிருஷ்ட மென்றும், அதென்றும, இதென்றும், சொல்லுவ தெல்லாம் அசட்டுத்தனம என்கிறார்கள். அதுவுமன்றி, நான் ஈசுவரன், அதாவது ஒருவனுக்கு ஆட்பட்டவ னல்லன; பின்னும் யான்பல பெயர்களை யாளுபவன், போகங்களும் அப்படியே என்னால மாத்திர மடையப்படுகின்றனவே யலலது மற்றப்படி அதிருஷ்டம் முதலியவைகளா லுண்டாகின்றன வென்பதில்லை; யான் ஸ்வதஸ் ஸித்தமா யிருப்பவன; அவவாறே ஸ்வயம பலவானாயும் சுகியாயு மிருப்பவ னென்கின்றார்கள்.'' 14

''நான் ஸ்வயம்; பரிபூரணன் உத்தமமான வமசத்தில் பிறந்தவன்; இவ வுலகத்தில் எனக்குச சமமாய்த் தன் சாமர்த்தியத்தால எல்லாப் பெருமைகளையும படைத்தவன் வேறொருவனு மிலலை யெனகிறார்கள். நான் தானாகவே யாகஞ்செய்ய வலலன்; தானமும ளிப்பேன், அதனால் சந்தோஷிப்பே னென்று அஞ்ஞானத்தால் இவ்வாறுமதிமயங்கி ஈசுவர னுககிரகமின்றி எலலாம தங்களாலேயே ஆய்விடுவதாக நினைககின்றாகள்.'' 15

''அதிருஷ்டம, ஈசுவரன் முதலிய சகாய மில்லாமல் தமமாலேயே எல்லாஞ் செய்யககூடுமென்று நினைத்து 'இப்படிச் செய்வேன்' இதையுஞ் செயவேன், அதையுஞ் செய்வேன், என்று அனேகவிதமாய் மனக்கவலை கொண்டவர்களாய் இநதப் போகமென்னும வலையிலகபபட்டுக் காமப் போகததில் மிகவும பற்றுடையரா யிருந்து இடையில மறிதது, அசுத்தமான நரகத்தில் விழுகின்றார்கள்.'' 16

''இஃதன்றி, தங்களைத தாஙகளே புகழ்நதுகொண்டு செல்வம், கல்வி, குடிப்பிறப்பு இவைகளால் தம்மைக் குறைவற்றவராக நினைதது யாதொரு வியாபாரமுஞ் செய்யாம லிருநதுவிடுகிறார்கள். மேலும, 'யகஞம செய்தோமென்கிற பெயர் வரவேண்டும' என்று நினைதது டம்பததிறகாசைப்பட்டு-சாஸ்திரததில கூறியதொன்றும தாம செய்வ தொன்றுமாக யகஞம செய்கிறார்கள.'' 17

''ஒருவருடைய அபேக்ஷை யில்லாமல் நானே சர்வமும செய்கிறே னெனறு இவவாறு அகஙகாரப்பட்டுக்கொண்டும், 'எதையும் செய்ய வல்லேன்' என்று தன பலததைத தானே புகழ்ந்துகொண்டும், 'இவவாறு எலலாமிருக்கிற எனக்குச சமமா யொருவருமில்லை' என்று அகங்காரமடைநதும், எனக்கெல்லாமநினைத்தமாத்திரத்தில் கிடைக்கும' எனறு மகிழ்ந்தும், 'எனக்கு யாராகிலும் தீஙகு நினைப்

பார்களாகில் அவர்களை அதஞ்செய்வேன், என்று கோபித்தும், இவ்வாறு தம் தேகத்திலும் பிறருடைய தேகத்திலு மிருந்துகொண்டு சகலமுஞ் செய்விக்கின்ற ஈசனாகிய நம்மைப் பகைத்தும், குயுக்திகளைக் கொண்டு நாமிருக்கிறோ மென்கிற விஷயத்தில் தோஷத்தை யேற்றிட்டும் இப்படிக்கெல்லாம் அகங்கரித்துக்கொண்டு யாகஞ் செய்கிறார்கள். இவ்வாறு நம்மைப் பகைப்பவர்களாய்க், குரூரர்களாய், அசுபர்களான அந்த நராதமர்களை நாம பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு என்று புரண்டுகொண்டே யிருக்கிற சம்சாரத்தில், நம்மை விரோதிக்கின்ற அசுர யோனிகளில் தானே எப்பொழுதும் பிறக்கும்படி தள்ளி விடுகிறேன் என்றால், அந்தந்தப் பிறப்பு கிடைக்கும்படியான காரியத்தைச் செய்யும்படி அவர்களுக்கு நாமே புத்தியைத் தருகிறோம். நமக்கு அனுகூலமல்லாத பிறவியில் தோன்றிய அசுரப் பிரகிருதிகள் ஜன்மந்தோறும் மென்மேலும் அஞ்ஞான விருத்தி யடைந்து விபரீதமாய் வாசுதேவ னென்கிற பகவானொருவ னிருக்கிறானென்கிற நினைவே யில்லாமல் அதோ கதியாய்ப் போவர்கள்.”　()

“ஓ! அருச்சுனா ! காமம், குரோதம், லோபமென்னும் மூன்று விதமான இவைகள் நரகத்திற்கு வாசலாயும், தனக்கு நரகத்தைக் கொடுக்க ஏதுவாயு மிருக்கின்றன வாதலால் இந்த மூன்றையும் நிவர்த்திக்கவேண்டும்.”　20

“மேலும், அசுரசுபாவத்திற்குள்ள அநேகதோஷங்களில் முக்கியமான மூன்று தோஷங்கள் ஆத்மநாசத்திற்குக் காரணமாகையால் அவைகளை அவசியம் நீக்கவேண்டு மென்பது இதனால் வெளியிடப்பட்டது.”

[கருத்து:—காமமென்பது, ‘புத்திர மித்திர களத்திர கிரகக் கிராம க்ஷேத்திர தனதானயாதிகள் மேனமேலுஞ் சம்பாதிக்க வேண்டும்’ என்று விகற்பித்து வருகிற சித்த விருத்தியாகும். இதை முமூட்சுவானவர்கள் காலத்திரயத்திலு மில்லாமற் சாவாத்மனா விட்டுவிட வேண்டியது. “ஏன் அவ்வாறு விடவேண்டியது?” என்றால், பூர்வத்தில் நரகாசுரன் இலக்ஷம் பெண்களைக் கலியாணஞ் செய்வதற்காக விரும்பித் தேவப் பெண்கள் பதினாயிரம் பேர்களைச் சிறை பிடித்து வந்ததைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ண சுவாமியால் அவன: பிராணஹானி; பந்துநாசம், இராச்சியஹானி, இகபரங்களில் அபகீர்த்தி இவை முதலான துக்கங்கள் அனுபவித்ததும், இன்னும் அநேகர் துக்கங்களனுபவித்ததுஞ் சாத்திரங்களிற் கண்டிருக்

கிறோ மானபடியினாலும், இப்போதிருக்கிறபேர்களும் இந்தக் காமத்தினால் துக்கங்களானுபவிப்பதை நாம பிரத்தியக்ஷமாகக் காண பதினாலும் இனிப் பிறக்கப் போகிறவர்களிடத்திலும், இந்தக் காமமிருந்தால் துக்கமே யனுபவிப்பார்க ளென்று தோற்றுகிறபடியினாலும, இந்தக் காமததை முமூட்சுவானவர்கள் சாவாதமனு விட்டுவிட வேண்டியது.'

குரோதமாவது - தனககு வேண்டிய காரியஙகளை யொருவன விககினனு செயதால அவனிடததில ஆககிரகமாக விகறபிதது வருகிற சிதத விருத்தியாகும. இதை முமூட்சுவானவாகள காலத்திரயத்திலு மிலலாமல சாவாதமனு விட்டுவிடவேண்டியது. "ஏன விடவேணடியது?" என்னால், பூாவ காலத்தில பகாசுரன தனது புசிப்பிறகு இடையூறு விளைவிதத பீமசேனனமீது குரோதம் வைதது, அதனால் அவன. பிராணஹானி, பந்துநாசம. இராச்சியஹானி, இகபரங்களில அபகீாததி இவை முதலான அநேக துனபங்கள் அனுபவித்ததும் இனனும அனேகர் துனபங்க ளனுபவிததும் சாஸ்திரங்களிற கணடிருக்கிறோ மானபடியினாலும், இப்போதிருக்கிற போகளும் இந்தக் குரோததத்தினால் துக்கங்கள் அனுபவிப்பதைப் பிரததியக்ஷமாக நாம் கணடிருக்கிறபடியினாலும, இனிப் பிறக்கப் போகிறவாகளிடததிலும் இந்தக் குரோதம இருந்தால் துக்கமே யனுபவிப்பாக ளென்று தோனறுகிறபடியினாலும, இந்தக் குரோததததை முமூட்சுவானவாகள சாவாதமனு விட்டுவிட வேண்டிய தெனபது நிச்சயம்.

உலோபமாவது:—தான் சமபாதிதத பதாாத்தங்களில் ஒருவருக்கும் ஒரு காசளவுங செலவு செய்யலாகா தென்று, விகறபித்து வருகிற சிதத விருத்திக்கு உலோபமெனறு பெயா. இதை முமூட்சுவானவாகள் காலததிரயத்திலும் இல்லாமற் சர்வாதமனு விட்டுவிடவேணடியது. 'ஏன விடவேண்டியது?' எனறால, பூாவததில துரியோதனனவன சூதாடிக் கெலித்த பாணடவாகளுடைய இராச்சியததில 'அவாகள வசிக்கக்கூட இடங்கொடுககமாட்டேன' என்ற உலோபத்தினால் அவன: பிராணஹானி, பந்துநாசம், இராச்சியஹானி இகபரங்களில் அபகீாத்தி இவை முதலான அனேக துனபஙகள அனுபவிததும், இனனும் அநேக பெயா துனபங்கள் அனுபவித்ததுஞ் சாஸ்திரங்களில் உணாந்தோ மாகையினாலும், இதுபோல் இப்போதிருககிறவாகளும் இந்த உலோபத்தினால் அநேக துனபங்கள் அனுபவிப்பதை பிரததியக்ஷமாகக கண்டிருககிறபடியினாலும் இனிப் பிறவி யெடுப்பவாக ளிடததிலும இந்த உலோபமிருந்தால் பெருந் துனபம் விளைவிக்குமாகையாலும, இந்த உலோபததை முமூட்சுவானவாகள் சாவாதமனு விட்டுவிடவேணடியது உண்மையேயாம்.]

"ஆகையால், அருச்சுன! நரகத்திற்குக் காரணமான மேற் கூறிய மூன்றனும், விடுபட்டவனுகிய புருடன் தனக்கு நன்மையைச் செய்துகொள்வான்; அதனுல் அவன் மோக்ஷத்தையடைவான்."

"யாவன் சாஸ்திரோக்தமான விதிநிஷேதங்களைவிட்டுத் தனது ஆசை வழி விட்டவாறு பிரவிர்த்திக்கின்றுனே, அவன் தததுவ ஞானத்தை அடைவதில்லை; இகலோகப் பயனையுமடையான்; உத் தமமான மோக்ஷ மார்க்கத்தையு மடைவதிலலை." 23

"அவரவர்களபிமானித திருக்கும மதஙகட்குத தக்கபடி அவ ரவரையும் அறம்பொருளின்பம வீடு என்கிற நானகுவித புருடார்த் தஙகளிலும வழிகாட்டி நடததுவிப்பது நூல்களேயாயினும் அந் நூல்களின் பிரபல துர்ப்பலங்களைதெரிநது அனுஷ்டிக்காவிடத் துப் பயனின்றெனை உணர்த்தியதாம. என்னை? ஆரியஜனஙகட்குரிய வித்தைகள்: வேதமொரு நான்கும், ஆறங்கமும், தருக்க சாத்திர மும, மீமாஞ்சையும், ஸ்மிருதிகளும, புராணஙகளுமாகிய இப்பதி நான்காம; இவையே பதினன்கு வித்தைகளெனப்படும. மதஸ்தர் தங்கள் மதப்பெரியோர்கள நூலவழி நடக்குமிடத்தும மேற்கூறிய பொது வித்தைகள் பதினன்கிற்கும் தஞ்சிறப்பு நூல்கள் விலகா வழி ஆராய்நதொழுகாவிடததுப் புருடார்த்தஙகட் கிழுக்காமென்ற றுணர்க.

ஆகலின், உனக்குச செய்யத் தகுநதது இவைகளின் ஏற்பாட் டில் சாஸ்திரமே பிரமாணம். சாஸ்திராதிகளில் சொல்லப்பட்ட கா மங்களைத தெரிந்துகொண்டு இந்த லோகத்தில் அவற்றைச் செய்வ தற்கு நீ தகுந்தவனுகிறுய். ஆகையால்,இவை செய்யத்தகும்;இவை செய்யத்தகா என்று அறியும் விஷயத்தில் உனக்கு வேதந்தான் பிர மாணம். தர்மசாஸ்திரம், இதிகாசம், புராணம முதலியவைகளால் விவரிக்கப்படுகின்ற அவ்வேதமானது எநதப் புருஷோத்தம தததுவத்தைப் பரமென்று சொல்லுகிறதோ, அந்தத தததுவத்தையே சிறிதும் உயர்வு தாழ்வு இன்றி அறிந்து, அவனுக்குப் பிரீதிகரமாயும் அவனை யடையவேண்டு முபாயமாயும் எநதக் கர்மததை விதிக் கின்றதோ அக் கருமத்தையே குறைவரச் செய்யககடவாய்." 24

பதினறுவது அத்தியாயம்

முற்றுப்பெற்றது.

பதினேழாவது அத்தியாயம்
ச்ரத்தாத்ரய விபாக யோகம்

அவதாரிகை

[தேவதைகள் அசுராகள் இவர்களின பிரிவைச் சொல்லிக்கொண்டு அதன வழியாய் அடையவேண்டியதாகிய தத்துவத்தைப்பற்றிய ஞானமும் வேத மொனறையே காரணமாக வுடையதெனறு சொல்லப்பட்டது. இப்போது சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்படாத கர்மம் அசுரர்களின சுபாவத்தைச் சோந்ததாகையினல், பிரயோசனமறற தெனறும், சாஸதிரங்களினல விதிககப்படாத காமமும் சதவம் முதலிய குணங்களினல் மூனறுவித மெனபதும், சாஸதிரங்களிற் கூறிய கர்மங்களுக்கு லக்ஷணமும் சொலலப்படுகிறது. அதில் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்படாத கர்மம் பிரயோசனமற்ற தென்பதைக் தெரிந்துகொள்ளாதவனுகிய அருச்சுனன, சாஸ்திரததில் விதிக்கப் படாததாயும், சிரத்தையுடன செய்யப்பட்டதாயு மிருக்கிற யாகம் முதலியவற்றில் சத்துவகுணம் முதலிய காரணங்களி லுண்டாகிய பலனகளின் வித்தியாசத்தை யறியவேண்டு மெனகிற ஆசையினல் கேட்கிருன்.]

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"கிருஷ்ணு! யாவர் சாஸ்திரவிதியைக் கைவிட்டுச் சிரத்தை யுடையவர்களாய்த தெய்வ வழிபாடு செய்கின்ருர்களோ, அவர்களது சற்பிரவிருத்தியானது சாத்துவீகமா? இராசதமா? அன்றி, தாமதமா? எததகையது?"

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"தேவ அசுர சுபாவங்களைப்பற்றி விவரித்ததனல், மனுஷன் அடையவேண்டிய தத்துவஞானமும், அதற்கு வேண்டிய உபாயமும் சாஸ்திரத்தினலேயே அறியவேண்டிய தெனபது முந்திய அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த அததியாயததில் சாஸ்திர விதியை விட்டுச் செய்யும் யக்ஞாதி ஆராதனையுங்கூடக் குணங்களினல் மூனறுவிதமான தென்பதும், சாஸ்திர விதியின லக்ஷணமுஞ் சொல்லப்படுகினறன. சாஸ்திர விதியை விட்டுச் செய்கிறபூஜை நிஷ்பலமெனபதைத் தெரியாத அருச்சுனன சாஸ்திரோகத மல்லாதனவும், சிரத்தையோடு செய்யப்படுவனவுமாகிய யாகாதி ஆராதனைகளா லுண்டாகிற பலன சாத்துவிகமா? அல்லது தாமஸமா? என்று வினவியதாம்."]

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் வாக்கியம்

"அருச்சுனா! புருஷர்களுக்கெல்லாம் சிரத்தையானது சுபாவத்தால் உண்டானது. அது சாதவீகமென்றும், இராஜஸமென்றும், தாமஸமென்றும் மூன்று வகைப்படும்; அவற்றின் சுபாவத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"சாஸ்திர விரோதமான யாகாதி விஷயமான சிரத்தைக்கும் அந்தச் சிரத்தையோடு செய்கிற யாகாதிகளுக்கும் பலனில்லையென்பதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு சாஸ்திரோக்தமானதும், சிரத்தையோடு செய்யப்படுவதுமாகிய யாகாதி கருமமே குணங்களினாலே மூன்றுவித மென்பதைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு, பகவான் சொல்லுகிறார். சிரத்தை யென்பது விசுவாசத்துடன் கூடிய பிரவிருத்தி. ஜன்மாந்தர ஸம்ஸ்காரத்தினால் அந்தச் சிரத்தையானது தேகேந்திரியங்கள், அந்தக்கரண விஷயங்கள் இவைகளினா லுண்டாகக்கப்படுகிறது."]

[சுபாவமாவது - தனக்கே அஸாதாரணமான தன்மை; அதாவது: பழைய வாசனையின்படி அந்தந்த வஸ்துக்களிலுண்டான ருசி எதில் ருசியோ அதில் சிரத்தை யுண்டாகின்றது. சிரத்தையாவது- இது என் இஷ்டத்தைப்படுத்து மென்கிற விசுவாசத்துடன் கூடி சாதனத்தா லுண்டாகும் தொரை. வாசனை, ருசி சிரத்தை இம் மூன்றும் குணங்களின் சம்பந்தத்தா லுண்டாகும் ஆதம தருமங்கள். அவற்றை யுண்டாக்கு மவைகளோ தேஹம், இந்திரியம், மனம், பிராணன் முதலியவைகளின் தருமங்களான குணங்கள். அவைகளால் இந்தச் சாதவிக முதலிய சிரத்தை யுண்டாகும்.] 2

"ஓ! அருச்சுனா! சகல பிராணிகளுக்கும் அவரவர் கரண சுபாவத்தை யனுசரித்துள்ள சிரத்தையானது உண்டாகின்றது. இந்தப்புருஷனானவன் சிரத்தையோடுகூடினவனாய்த் தனக்கு எந்தக் குணம் பிடிபடுகின்றதோ அந்தக்குணத்தை யநுசரித்து அவன் அந்தச் சிரத்தையினையே யுடையோனாவன்." 3

[ஸ்ரீராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"சத்துவமாவது - எல்லாப் புருஷர்களுக்கும் தங்கள் மனங்களுக்குத் தக்கபடி சிரத்தை யுண்டாகிறது. அதாவது, மனது எவ்வகைப்பட்ட குணத்தை யுடையதோ, அப்படிப்பட்ட விஷயத்தைப்பற்றிய சிரத்தையே யுண்டாகிறது. 'ஸத்வ' என்னும் பதம் முன்பு சொல்லப்பட்ட தேகம் இந்திரியம் முதலியவைகளையும் குறிப்பதற்காக இந்தப் புருஷன் சிரத்தையின் மாறுதலாக இருக்கிறான். எந்தப்புருஷன் எவ்வகைப்பட்ட சிரத்தை

கூடினவனுவனே அதற்குத் தகுந்தவாறு அவன புண்ணிய காமங்க ளின பலனகளோடு கூடினவனுகிறுன. ஆகையினுல், பலத்தை யடைவது சிரத்தையையே பிரதான காரணமாக வுடையதெனறு சொல்லப்பட்டது."] 3

"அருச்சுனு! சத்துவ குணமுடையவர்கள் தேவதைகளைப் பூஜிக்கின்ருர்கள; இராஜோகுண முடையவர்கள் யக்ஷ ராக்ஷஸர் களையும்; தமோகுணமுடையவர்கள் பிரேதங்களையும் பூதகணங் களையும பூஜிக்கின்ருர்கள."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"சத்துவகுணம் நிறைந்தவாகள சத் துவகுணம மேலிட்ட சிரதகையோடு கூடினவர்களாய்த தேவதை களை ஆராதனஞ் செய்கினருர்கள. துக்கதகோடு சமபந்தப்படாத உயாந்த சுகததிறகுக காரணமாகிய தேவதைகளைக் குறிதது, ஆரா தனையைப் பற்றிய சிரதகையானது சாததுவிகமெனறு சொலலப் பட்டதாகிறது. இராஜோகுண மேலிட்டவாகள யக்ஷ ராக்ஷஸர்களை ஆராதனஞ செயகினருாகள். மற்றவாகளாகிய தமோகுணம் மேலி ட்ட ஜனஙகள் பிரேதங்களையும் பூதகணஙகளையும் ஆராதனை செய் கினருர்கள். அந்த ஆராதனமானது, துககத்தோடு கலந்த அறப சுகததை விளைவிககும் ஆற்றலுடையது. இராஜோகுணம மேலிட்ட சிந்தை துக்கம் நிறைந்த மிகவும் அற்பசுகததை விளைவிக்கிறதென ருல, தமோகுணம மேலிட்ட சிரத்தையெனபது தாத்பரியம்."]

[தேவர்களைப்பூசிததலென்றது: பிரம, விஷ்ணு, உருத்திராதி யர்களைச் சிலை பொன், வெள்ளி முதலிய விக்கிரக வடிவிற் பூசிதத லும தியானிததலுமாம். இஃது அமமூாததிகளில் அநதர்யாமியாக இருக்கும் பிரமசொரூபத்தை வேதாந்த சாஸ்திரங்களா லறிநது குணுதீதமடையு முண்மையான நெறியன ருகலின், இதனை அசாஸ் திர மார்க்கத்தில் சததுவகுண சிரத்தையோடு செய்யும் பூசனை யென்றதாம. அசாஸ்திரமாயினும இது சாஸ்திர மார்க்கத்திறகு இழுததுச செல்லுமாகையால் சத்துவ சுபாவமென வகுத்தமை காண்க.] 4

"சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாத தவம், யாகம் முதலியவை கள மிகவும கோரமாயும அதிக வருத்தததாலே சாதிக்கவேண்டிய வைகளாயும இருந்தபோதிலும, அவறறை டம்பம், அகங்காரம், காமம, ராகம, பலம் இவை முதலியவறறோடு கூடிச் சரீரத்திலும் பிருதிவி முதலிய பூதசமூகத்தையும், எனது அமசமான ஜீவனையும், வருத்திக்கொண்டு செய்கினறவர்கள் அசுர நிச்சயமுள்ளவர்களென்

றறியக்கடவாய். எனது ஆக்ஞையைமீறி நடக்கும் அசுரத்தன்மை பொருந்திய அவர்களுக்குச சிறிது இன்பமுங்கிடையாது; மற்றெவ் விதமென்றால், அனர்த்தமான நரகமே உண்டாகுமென்று முன் னரே சொல்லப்பட்டது." 5-6

"சகலருக்கும் பிரியமான ஆகாரம் மூன்று விதமாக இருக்கின் றது. யக்கியமும, தவசும், தானமும் அவவாறேமூவிதமாக இருக் கின்றன; அவற்றின் பேதங்களைக் கூறுகிறேன் கேட்பாயாக!"

["அநநமயம் ஹிஸோம்யநூ" என்ற சாநதோக்கிய உபநிஷத் வாக்கியப்படி தாமுண்கிற உணவின் குணம் சத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்பவற்றில் எததன்மையதோ அத்தன்மையதே யவரவர் சித்த சுபாவமும், இந்தச் சுபாவப்படியே உணவும் இஙஙனம் ஒன்றை யொன்று சம்பநதிததுக்கொண்டே நிற்பதனால், அவரவர் பிரவிருத் தியும அவரவர் சுபாவப்படியே மூவகைபபடு மென்றதாம். இத னால் சாஸ்திரோக்தமான தெய்வ வழிபாடு குணததினால் மூவகைப் படாமல் சுதத சத்துவமேயாமென முன்னர்க் கூறினர். ஈண்டு சாஸ்திரோக்தமாக அறிநது செய்யும யக்கிய, தான, தவசாதிகள் ஆகாரததை யனுசரிததுக் குணததினால மூவகைப்படு மென்றதுங் காண்க.] 7

"அருச்சுனா! தீர்க்காயுள், சாந்தம், திடம், திருப்தி, வியாதி யின்மை, பிரியம் ஆகிய இவறறை விருததி செய்பவர்களாயும், மாதுரியமானவைகளாகவும, நெய் பால் இவற்றின் பசுமையுள்ளன வாகவும, தேகததில் வெகு காலததிற்குத் திடததை யுண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பனவாகவும், நினைப்பதற்கே வெகு மனோகரமானவை களாகவுமுள்ள உணவுகள சாத்துவிகர்களுககுப் பிரியமானவைக ளாய." 8

"அருச்சுனா! காரமாயும், புளிப்பாயும், உப்பு அதிகமாயும், அதிக உஷ்ணமாயும், அதிக தீக்ஷ்ண்யமாயும், உபயோகிக்கக்கூடாத சைத்தியாதிகளுடன் கூடியதாயும, சோஷிப்பிக்கிறதாயும், தாபத் தை யுண்டுபண்ணுவதாயு மிருக்கும். ஆகாரம இராஜஸனுக்கு இஷ் டம். இவ்வித ஆகாரங்கள்: தூக்கம, சோகம், வியாதி இவற்றை விருத்திபண்ணும்." 9

"அஃதன்றி, நாள்பட்டதாயும், அதனால் தன் சுபாவமானரஸத் தை யிழநது கெட்ட நாற்றமுடையதாயும, பழகிப்போனதாயும்,

பெரியோர்களைத தவிர மற்றையோர்களால் புசித்து எஞ்சிநின்றதாயும், யாகததில் சேஷப்படாததாயு மிருக்கும் போஜனமானது தாமசர்களுக்குப் பிரியமாயிருக்கும். இதுவோ தமோகுணத்தை மேன்மேலும விருத்திசெய்யும். ஆகையால், இதத்தைக் கோரியவர்கள் சாத்விகமான ஆகாரததைததான் புசிக்கவேண்டும."

[தாமஸ சுபாவமுடையோர்க்கு அவவகை ஆகாரம பிரியமானவையாயினும, ஒருவருணடு சேஷமானதும அசுததமானதும யாதுபற்றிப் பிரியமாயினவெனின், தாமஸர் அவற்றை வெறுக்காது உண்ணுதல்பற்றிப் பிரியமானவையென் றருளினன் என்க.] 10

"சாஸ்திரவிதிப்படி நியமிதமான யாகங்களைப பலனை விருமபாது செய்தல் உசிதமெனறு மனதில் நிசசயித்து எவ்யாகஙகள் செய்யபபடுகின்றனவோ அவை சததுவகுணப் பிரதானமானவையென்று தெரிநதுகொளவாயாக." 11

"பரத வம்சததிற் சிறந்தவனுகிய அருச்சுன! பலனை அபேக்ஷிததாவது டம்பத்திறகாகவாவது, எநத யகஞும் அனுஷ்டிககப்படுகிறதோ அநத யகஞத்தை இராஜஸமெனறறி."

[ஆகையினுல, இநத லோகததிலுண்டானதும, பரலோகததிலுண்டாவதுமாகிய பலன்களைச் சேர்த்து ஆசைப்படுவதுதான் இவ்விடததில இராஜஸமென்று சொல்லப்படுகிறதென்கிற அபிப்பிராயததிஞல் சொல்லப்பட்டது.] 12

"விதிக்கு விலக்காகவும, அன்னதானஞ் செய்யாமலும், மந்திரம ஓதாமலும், தக்ஷிணைகொடாமலும, சிரத்தையில்லாமலும செய்யப்படுகின்ற யக்ஞும் தாமஸமென்று சொல்லப்படும்."

[பிறகு, தபசு சத்துவம் முதலிய குணங்களினுல் மூன்றுவிதமென்பதைச சொல்வதற்காக, அது சரீரம், வாக்கு, மனது இவைகளால் செய்யப்படக்கூடியதென்று அதன் சொரூபத்தின் பேதத்தைத தெரிவிததலாம்."] 13

"தேவர்கள், பிராமணர்கள், குருக்கள் இவர்களைப் பூசித்தல், தீர்தத ஸ்நானம்செய்தல், உள்ளத்திலுள்ளபடி நடத்தல், ஸ்திரீகளைப் பார்க்கும்பொழுது இவர்கள் அநுபவத்திற் கேற்றவர்களென்கிற எண்ணததோடு பாராமை, பிராணிகளுக்குப் பீடைசெய்யாமை ஆகிய இவை சரீரத்தினுல் செய்பத் தகுநத தவமென்று சொல்லப்படும்."

[கருத்து:—பிரமசரியமென்பது ஸ்திரீயை நினைத்தலும், ஸதிரீயின பெயரை யுச்சரித்தலும, போகத்திறகனுகூலமானவிதமாய்ப் பெண களோடு விளையாடுதலும், போகங்கருதி மகளிரைப் பாரத்தலும், அக கருததுக்கொண்டு வனிதையரோடு இரகசியமாகப் பேசுதலும, போக விஷயமாய் இவவிதஞ்செய்ய வேண்டுமென றுத்தேசித்த லும, அது விஷயமா யொருவித நிச்சயங் கொள்ளாமலும, நிச சயித்தபடி நிறைவேற்றுதலும ஆகிய இவறறைச் செய்யாமையே யாம். இவற்றில் யாதேனு மொனறைச் செய்யினும பிரமசரிய விரதத்திற்கும் பங்கம நேர்ந்து ஸ்திரீ சம்யோகஞ் செய்ததாகவே முடியும்."] 14

"அருச்சுனா! அயலாருக்கு மனவருதத முண்டாக்காமலும, உண்மையானதும் - இனிமையானதும - பிரயோஜனமுள்ளதுமான வார்த்தையும, வேத சாஸ்திராபப்பியாசமும யாவையோ அவை வாக்காற் செய்யததகுந்த தவமென்று சொல்லப்படும.

[அதாவது, 'அயலாருககு மனவருததம' என்பது முதலியவற் றிற்குக் குரூரமான வாரததை, மர்மஙகளை எடுதது வெளிப்படுத தல், தூஷித்தல் முதலியவைகளில்லாமையினால் பயம முதலியவை களுக்குக் காரணமாகாதது எனறர்ததம. 'உண்மை' ஆவது - தான் பார்த்ததுபோலச் சொல்லுகிற நனமையான வார்த்தை. பிரியமாக இருத்தலாவது-க்ஷேமததை விசாரிப்பது. தர்மஙகளை அனுமோத னஞ்செய்வது முதலியவைகளினாலே, தனக்குத தகாத சப்தம் முத லிய விஷயங்களைத் தோத்திரஞ்செயவது முதலிய பிரியமான வார்த் தை. சாஸ்திரங்களில மறுககப்பட்டிருப்பதனால் அதைப்பரிஹரிப்ப தற்காக 'ஹிதமாயும' என்று சொல்லி யிருககிறது.] 15

"மனதில் சினமுதலியவை யற்றிருத்தல், பிறருக்கு க்ஷேம முண்டாக்குவதில் ஆசைகொண்டிருத்தல், வாக்கைப் பேசவொட் டாமல் அடக்குதல் (அதாவது பகவத்தியானஞ் செய்துகொண்டிரு த்தல்), மனோ வியாபாரத்தைத் தியானிக்கும் விஷயத்தில்தானே நிறுத்துதல், ஆத்மாவையொழிந்த மற்றவைகளில் சிநதையற்றிருத் தல் ஆகிய இவை மனத்தவமென றறியக்கடவாய்."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"மௌனம் என்பதற்கு ஸ்ரீசங்கரா சாரிய சுவாமிகள் கருத்தாவது:—"பேசாமலிருப்பது வாக்கின செய் கை யாகையால் மனதின செய்கையாக எவவாறு சொல்லலாம்?" எனறால், மனதில் எவலால்தான வாக்குப் பேசுகிறது; மனது

வாக்கை ஏவாமல்தான அடங்கி நினைறால், வாக்கு நின்றுவிடு மாகை யால், வாக்கை நிறுத்துவதாகிய மௌமானது மனிதன செய்கை யாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது "] 16

பலாபேக்ஷபற்று இது பகவானுக்கு ஆராதன மென்கிற சிந்தையோடு கூடியிருப்பவர்களாலே மிகவும் சிரத்தையுடன் எநதத் தவமானால் செய்யப்படுமோ (முற்கூறியபடி மூன்று விதமா யிருக்கிற) அத்தவமானது சாததுவிகமென்று சொல்லப்படும்." 17

"பலத்தில் அபேக்ஷையுடன் கூடி, தன்னைக்கண்டு பிறர் சந் தோஷித்துக் கொண்டாடி நமஸ்காராதிகள் செய்யவேண்டுமென்று டம்பத்தைக் கோரியவாகளால் எநதத் தவம செய்யப்படுமோ அது இராஜஸ தவம."

[மேலும், அது அசாசுவதமான சுவர்க்காதிகளைப் பயனாய்க் கொண்டதாகையால் சாசுவத மல்லாமல் சலிப்புற்று அழிந்து போகும்.] 18

"அவிவேகத்தினா லுண்டாகும் துராக்கிரகத்தினாலாவது, தன்தேகத்தைப் பலவிதமாக வருத்திக்கொள்வதினாலாவது, அன் னியனுடைய நாசத்தின் பொருட்டாவது எந்தத்தவமானது செய் யப்படுகிறதோ, அந்தத் தவமானது தாமஸமென்று சொல்லப்பட் டிருக்கிறது."

[மூடர்களாவார் விவேக மில்லாதவர்கள். மூடர்களினாலுண்டா க்கப்பட்ட பிடிவாததகினால் தன்னுடைய சக்தி முதலியவைகளை நிரூபிக்காமல் தன்னைப் பிடித்துக்கொள்வதினால் எந்தத் தபசு செய்யப்படுகிறதோ அது தாமஸ மென்று சொல்லப்பட்டது.] 19

"அருச்சுனா! ஈஸ்வரார்ப்பணமாகக கொடுக்கவேண்டுமென்னும நிச்சயத்தோடு எநதத் தானமானது புண்ணிய தேசததிலும, புண் ணிய காலத்திலும், பிரதி யுபகாரஞ் செய்யமாட்டாத வேத சாஸ் திர சம்பன்னர்களாகிய பிரமஞானிகள் முதலிய தக்கோருக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றதோ அந்தத் தானமானது சாத்துவிதமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது."

[தானம் கொடுத்தல் கர்த்தவ்ய மென்றெண்ணி, உபகாரத் தைக் கோராமல், பிரசஸ்தமான தேசம, காலம், பாத்ரம், தடஸ்த மானபோது கொடுத்த தானம் சாத்துவிகதான மெனப்படும் தவத் தைப் பரிக்கிரகிப்பவன் தன்னையும், எதிரியையும் காப்பவனாக

இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட பாத்ரன் எவ்விடத்தில் கோருகிறானோ அவ்விடத்தில் தானம் கொடுக்கவேண்டும்] 20

"பிரதி யுபகாரத்தை யுத்தேசித்தாவது, பலனை யுத்தேசித்தாவது மன வருத்தத்தோடு எந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகின்றதோ அது ராஜஸமென்று சொல்லப்படுகிறது."

["பிரதி யுபகாரத்தை யுத்தேசித்து" என்பதற்குப் பிரதியுபகாரமசெய்வதில் அபிப்பிராயத்தை முன்னிட்டு" என்றர்த்தம். இதனால் முன்பு அவனால் செய்யப்பட்டதற்குப் பிரதி யுபகாரமாக இருக்கிற தென்பதும், வரப்போகிற அவனால் செய்யப்படுகிற பிரதியுபகாரத்திற்குக் காரணமாக இருக்கிற தென்பதும் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டது. திரவியத்தின் ஆசையினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கிற புருஷன் நல்ல பாகத்தைத் தனக்காக நிறுத்திக்கொண்டு மற்றைய பாகத்தை அபலாருக்குக் கொடுக்கிறானென்கிற அபிப்பிராயத்தினால், அஸ்ரத்தையினாலே கொடுக்கப்பட் டிருப்பதனால், வஸ்து உயர்ந்ததல்ல வென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.] 21

"சுத்தமான தேசத்திலுங் காலத்திலும், அயோக்கியர்களின் பொருட்டுப் பூசை முதலியவை செய்யாமல் அவமரியாதையோடு எந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது தாமஸ மென்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. அதாவது, இடமில்லாத இடத்திலும், காலமில்லாத காலத்திலும் அபாத்திரங்களுக்கு எந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகிறதோ அதுவும், காலலம்புதல் முதலிய கௌரவங்களில்லாமலும், அவமதிப்புடனும், அதாவது உபசார வார்த்தை முதலியன இல்லாமலும் எது கொடுக்கப்படுகிறதோ அது தாமஸ மென்று சொல்லப்பட்டது." 22

"பிரமத்திற்கு ஓம், தத் ஸத் என மூன்றுவித பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதப் பெயர்களால் பிராமணர்களும், வேதங்களும், யக்ஞங்களும் ஆதி காலத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள்."

[ஓம் என்பது பிரமத்தினுடைய நாம மென்று உபநிஷத்தில் பலவிடங்களில் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. ஜகத்திற்குக் காரணமாயும், ஞானிகளினாலே பார்க்கப்பட்டதாயு மிருக்கிறதனால், பரப்பிரமம் தத் என்று சொல்லப்படுகிறது அழிவற்றதும், உண்மை

யானதும், உத்தமமானதுமாகிய வஸ்து எதுவோ அது (பிரம்மம்) ஸத் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்தப் பெயர்களைக் கொண்டு பிரம்மாவினால், பிராமணோத்தமர், வேதம், யக்ஞம் இவர்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள்.''

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—ஓம் தத் ஸத் எனகிற மூன்றுவித மான சப்தமும் பிரமத்தோடு சேர்ந்ததாக இருக்கிறது. பிரம்மமாவது வேதம். வேத மென்னும் பதத்தினால் வேதங்களிற் சொல்லப்பட்ட காமங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது, வேதங்களில் சொல்லப் பட்ட யக்ஞம் முதலிய கர்மங்கள் இந்த மூன்றுவித சப்தங்களோடு சேர்ந்தவைகளா யிருக்கின்றன. அதில், 'ஓம்' என்னும் பதத்தோடு சேர்ந்திருப்பது வேதத்தில் சொல்லப்படுகிற காமங்களுக்கு அங்க மாக அவைகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும்பொழுது சொல்லப்படுகிற படியினால், 'தத் சத' என்னும் பதங்களோடு சேர்ந்திருப்பதும், அவைகள் பூஜ்யங்களென்று தெரிவிப்பதற்காக அவைகளை இந்தப் பதங்கள் சொல்லுகிறபடியினால், இப்படிப்பட்ட மூன்றுவிதமான பதங்களோடுசேர்ந்தவைகளாகவே வேதத்தில் சம்பந்தத்தையுடைய மூன்று வருணத்தார்களும், வேதங்களும், யக்ஞங்களும் செய்யப்பட் பட்டன என்றறியவேண்டும்.]

[ஸ்ரீ நிகமாந்த மகாதேசிகன் அபிப்பிராயம்:—''ஓம் தத் ஸத்' என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யக்ஞம் முதலியவைகளுக்கு லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறதென்று சொல்லில், உசிதமல்ல. 'பிரமம' என்னும் பதம் அந்த யக்ஞ முதலியவைகளைச் சொல்லா தாகையினாலும், முக் கியமான பொருளுக்கு ஒருவித விரோதமில்லை யாகையினாலும் இந்த மூன்று பதங்களும நேரில் பரமாத்மாவிற்குப் பேரென்பதும, அதை யடையவேண்டிய வஸ்துவை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொல் லுகிறேன. அதாவது, ''எவனொருவன 'தத்' எனகிற பெயரை அறிகிறானோ அவன பிரமமமாகிறான. ஓ! சௌன்மியனே! இந்தப் பிராணிகளுக் கெல்லாம் ஸத்தையே காரணமாகவுடையது, ஸத் தையே ஆகாரமாகவுடையது, ஸத்தையே லயஸ்தானமாக வுடை யது'' என்று அர்த்தமுள்ள சுருதி வாக்கியங்களிற் சொல்லப்பட்ட தாகையினால் இந்த சாஸ்திரத்தில் முக்கியமாக நிரூபிக்கப்படுகிற பரமாத்மாவைச் சொல்லும் விதம் உபாசனம் செயகிறவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காக உபதேசிக்கப்படுகிற தெனபது யுக்தம்'']

[ஸ்ரீராகவேந்திரர் அபிப்பிராயம்:—ஓம் தத் ஸத் எனகிற மூன்றும் பிரமத்தினுடைய பெயர்கள். அவ்வித பெயர்களை ஏன் பிரம்மத்தி ற்குச் சொல்லவேண்டுமெனறால், சகல ஜகத்தையும் தரிக்கிறபடியி னாலே ஓம் என்றும்; குணங்களால் வியாபித்திருக்கிறபடியினாலே

அல்லது ஞானிகளால் பார்க்கப்படுகிறபடியினாலே தத் என்றும்; நிர்தோஷமாயும், சுபகுண பூர்ணமாயு மிருக்கிறபடியினாலே ஸத் என்றும் சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பிரமத்தினாலே பிராஹ்மணர், வேதங்கள், யக்ஞங்கள் இவை ஏற்படுத்தப் பட்டன."] 23

"வேத வாதிகளான மூன்று வர்ணத்தார்களினுடைய யக்ஞம், தானம் தவம் இவைகளை வேதத்தில் சொன்னபடி செய்யும்பொழுது ஆதியில் ஓம் என்று சொல்லி ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன."

[இவ்வாறு வேதங்களுக்கும் வைதிகங்களான யக்ஞாதிகளுக்கும் ஓம் என்னும் சப்தத்தோடு அந்வயம் சொல்லப்பட்டது. இதனால், ஓம் என்கிற சொல்லோடு கூடிய வேதத்தைத் தரிப்பதாலும், அப்படிப்பட்ட யக்ஞாதி கர்மங்களைச் செய்கையாலும் பிராமண சப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட திரைவர்ணிகருக்கும் ஓம் என்னுஞ் சொல்லோடு அந்வயம் வருணிக்கப்பட்டதாகிறது.]

[ஸ்ரீ நிகமாந்த மகாதேசிகன் அபிப்பிராயம்:—"யக்ஞம், தானம் முதலியவைகள் பிரணவத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன என்பது அவைகளை விதிக்கிற சாஸ்திரங்களினாலே ஏற்பட்டதென்கிற அபிப்பிராயத்தினால் 'ஓம்' என்று சொல்வதும், இவ்விடத்தில் வேதாந்த சாஸ்திரத்தைச் செவ்வனே யுணர்ந்தவர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மாவை அனுசந்தானஞ் செய்து கொண்டு அதனால் இந்தக் காமம் அவனுக்கு ஆராதனமென்று எண்ணிக்கொள்வதற்காக அவ்வாறே பகவானாகிய சௌனகர் எப்பொழுதும் கர்மங்களின் முன்னும் பின்னும் பகவானையே நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார். வேதாந்த சாஸ்திரம் தெரியாதவர்களுக்கும் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற பதத்தைக் கூறுவதனால் மங்களம் முதலியவைகள் கிடைக்கிறதென்பது தானாகவே ஏற்பட்டது. ஆகலின், பிரணவத்திற்கு வைதிகங்களான எல்லா வஸ்துக்களுடனும் சம்பந்த மேற்பட்டது."] 24

"மோக்ஷ அபேக்ஷை யுள்ளவர்களால் தத் உச்சரிக்கப்பட்டுப் பலாபேக்ஷையின்றி, அநேகவித யக்ஞ தவங்களாகிய கிரியைகளும் தானக் கிரியைகளுஞ் செய்யப்படுகின்றன." 25

"ஏ! பார்த்த! உண்டென்னும் பொருளிலும், யோக்கியமென்னும் பொருளிலும், ஸத் என்னும் பதம் உபயோகிக்கப்படுகின்றது. அவ்வாறே மங்களகரமான விவாக காரியங்களிலும் ஸத் என்னும் சப்தம் பிரயோகிக்கப்படுகிறது." 26

"யாகத்திலும், தபசிலும், தானத்திலும, நிஷ்டையானது ஸத் என்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த மூன்று வருணத்தார் களுக்கும பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய காமமும ஸத் என்ப தாகவே சொல்லப்படுகிறது."

[ஆகையினால், வைதிகர்களாகிய மூன்று வருணத்தார்களி னுடைய யகஞத்திலும், தபசிலும, தானத்திலும நிஷ்டை மஙகள கரமாகையால் 'ஸத' என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த மூன்று வருணத்தார்களுக்கும் பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகிய யக்ஞம், தானம முதலிய கருமஙகளும் ஸத் என்றே சொல்லப்படு கிறது. ஆகையினால், வேதஙகளும வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறவர் களும, பிராமணர்க ளென்று சொலலபபடுகிற மூன்று வருணத்தார் களும, 'ஓம, தத், ஸத் என்கிற மூன்றுபதங்களோடு சேர்ந்திருப்ப தாகிய லக்ஷணத்தினால் வேதங்களல்லாதவைக் காட்டினும, வைதி கஙகளாகாத கர்மங்களைக் காட்டினும, வேறுபட்டவைகளாகத் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கவைகள்.] 27

"மேற் கூறப்பட்ட ஓம், தத், ஸத் என்கிற பிரம மந்திரத்தை அசிரத்தையினால் உச்சரியாமல் விட்டியற்றுமஹோமமாவது, தான மாவது செய்யப்பட்ட தவமாவது, மற்றக் கருமமாவது யாதோ அஃது ஓ! பார்த்தா! அஸத்தெனச் சொல்லப்படுகிறது, பரத்தி லும அவற்றிற்குப் பயன் இன்று, இகத்திறகும் பயனின்று." 28

பதினேழாவது அத்தியாயம

முற்றுப்பெற்றது.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

மோக்ஷ ஸந்யாஸ யோகம்

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"இந்திரியங்களுக்கு நியாமகனும் கேசி என்னும் இராக்ஷசனைக் கொன்றவனுமான, ஓ! மஹாபாஹோ! சந்நியாசத்தினுடைய தியாகத்தினுடைய உண்மையைத் தனியே அறிய ஆசைப்படுகிறேன்."

[என்றால் சந்நியாசம், தியாகம் என்கிற இரண்டு சொற்களுக்கும் பொருள் தனித்தனியுண்டா? ஒரே பொருளா? தனித்தனிப் பொருளுண்டானால் அப்பொழுது அவைகளின் சுவரூபத்தைத் தனித்தனியே யறிய விரும்புகிறேன்; இரண்டும் ஒன்றாயிருந்தாலும் அப்படியே யருளிச் செய்யவேண்டும்."] 1

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வாக்கியம்

"சில வித்துவான்கள், காமிய கருமத்தை சுத்தமாய் விட்டுவிடுவதுதான் சந்நியாச மென்பார்கள். சில சமர்த்தர்கள், நித்தியம், நைமித்திகம், காமியம் என்கிற எல்லாக் கர்மங்களிலும் பலத்தை யபேக்ஷிக்காம லிருத்தலேதான் மோக்ஷ சாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற தியாக சப்தத்திற்குப் பொருளென்று விரும்புவார்கள்."

[இங்கே சாஸ்திரோக்தமான தியாகம், காமிய கர்மங்களைச் சுத்தமாய் விடுதலென்றும், சாவகாமங்களிலும் பலாபேக்ஷையற்றிருத்தலென்றும் விவாதத்தைக் காட்டத்தொடங்கினவர் ஓரிடத்தில் சந்நியாச சப்தத்தையும், மற்றோரிடத்தில் தியாக சப்தத்தையும் பிரயோகித்தார். இதனால் தியாக சந்நியாச சப்தங்களுக்குப் பொருளொன்றே யென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஒரு சொல்லைப் பதிலாகச் சொல்லுதல் வழக்கமாகலின் அவ்விரண்டிற்கும் பொருள் ஒன்றெனத் தோற்றுகிறதென்று நிச்சயப்படுகிறது.] 2

"விவேகிகளான சிலர்: கருமம் தோஷத்தையுண்டாக்குவதாகலால், விடத்தகுந்ததென்றும், வேறு சிலர்: யக்ஞ, தான, தவங்களாகிய கருமம் விடத்தகுந்ததென்றுஞ் சொல்லுகின்றார்கள்."

[சில சாங்கியாகளும் அவர்கள்மததததை அனுசரித்தவைதிகர்களும் ராகம் முதலிய தோஷங்களைப்போலவே சம்சார பநதத்திற்குக் காரணங்களாகையினுல், அல்லது ராகம் முதலிய தோஷங்களையுடையதாகையினுல் சமசாரபந்ததகிற்குக் காரணங்களாகையினுல், யக்ஞம முதலிய எல்லாக்கர்மங்களும் மோட்சததில் ஆசையுடையவனுல் விடததக்கதென்று சொல்லுகிருர்கள். மற்றுஞ சில பண்டிதர்கள் யக்ஞம முதலிய கர்மங்கள விடத்தக்க தல்லவென்று சொலலுகிருர்கள.]

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்.—“பரமார்த்த சந்நியாசிகளாகிய பிரம்ம ஞானிகள விஷயமாய் இந்தச் சுலோகம பிரவிருததித்ததல்ல. கரும யோகிகள், கருமத்தை விட்டுவிடவேண்டியதென று சிலரும், விடக் கூடாதென று சிலரும் சொலலுகிருாகள்.”] 3

“ஓ! பாதகுல சிரேஷ்டா! மேற்சொன்ன தியாக விஷயததில் எனது நிசசயததைககேள்' ஓ! புருஷ சிரேஷ்டா! தியாகம் மூன்று விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.”

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—“(தியாகம சந்நியாசம்) இந்த விஷயததில் தியாக சநநியாச சமபந்தஙகளுடைய பொருளானது ஒனறே. கர்மாதிகாரிகளுக்குச சதவாதி குண பேததகால் மூனறு விதமாய்ச் சொல்லப்பட் டிருக்கிறதே யனறி, பிரம்மஞானி விஷயமாய்ச் சொன்னதலல. இந்த ஆத்தமானது சாதாரணமாய்த் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதாதலால, அது விஷயமான எனனுடை நிச்சயத்தைக் கேளெனறு தாத்பரியம.”] 4

“யக்ஞ தான தவங்களாகிய கருமங்கள் விடததக்கனவல்ல; அவை செய்யப்படவேண்டியனவே; யக்ஞமுந் தானமுந் தவமுமே விவேகிகளுக்குச் சித்த சுததியை யுண்டாக்கத்தக்கவை.”

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—“யகஞ தான தபசு முதலிய வேதங்களில சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் மோட்சத்தி லாசையுடையவனும் ஒருபொழுதும் விடததக்கதல்ல. பின எவவாறெனின, மரணமடைகிற வரையில அவை தினநதோறும் அனுஷ்டிககத் தக்கனவே. ஏனெனறுல், அந்தக் கருமங்கள் மனனசீலா (ஆராய்ந்தறிகிறவர்) களுக்குப பரிசுத்தத்தை யுணடாக்குகினறன. எனறுல், அவை பிரம்மோபாசனே செய்கிற முமுக்ஷுக்களுடைய உபாசனைக்கு விரோதியான பிராசீன கருமங்களைப் போக்கடிக்கினறன.”] 5

“அருச்சுனு! இநத யகஞ தானதவங்களாகிய கருமஙகள் செய்யப்பட வேண்டியவைகளே. ஆனுல், அபிமானததையும் பன்லகளை

யும் விட்டுச் செய்யவேண்டுமென்பதே எனது சிரேஷ்டமான அபிப்பிராயம்." 6

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"சங்கத்தையும் பலனையும் அபேக்ஷித்துச் செய்கிற யக்ஞதான தபசுகளாகிய கருமங்கள் பந்தத்தைக்கொடுக்கப்பட்டவை யாதலும், சங்கத்தையும், பலனையும் அபேக்ஷிக்காமல் முமுக்ஷுவும் அக் கருமங்களைச் செய்யவேண்டு மென்பதற்காக 'அபி' சப்தம் சுலோகத்தில் சேர்க்கப்பட்டதே யன்றி, அன்னியமான கருமங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டு மென்பதற்கல்ல. சிலர் நித்திய கருமங்களுக்குப் பலனில்லை யென்றும், பலனில்லாத நித்திய கருமங்களாகிய பலனையும் சங்கத்தையும் விட்டுச் செய்வதென்பது அசம்பாவித மென்றும், ஆகையால், அபி சப்தத்தினால் யக்ஞ, தான, தபசுகளாகிய கருமங்களுக்கு காமிய கருமங்களுங்கூடச் சங்கத்தையும் பலனையும் விட்டுச் செய்ய வேண்டியவை யென்று ஆதரஞ் செய்கிறார்கள்; அது சரியல்ல. யக்ஞ தான தபசுகளாகிய கருமங்கள் மனிதர்களைப் பரிசுத்தி செய்கின்றன வென்கிற இந்த வசனத்தினாலே நித்திய கருமங்களுக்குப் பலனுண்டென்று முன்னரே சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. மேலும், நித்திய கருமங்கள் பந்த ஹேதுவானவை; ஆகையால், நித்திய கருமங்களையே விட்டுவிட இச்சிக்கிற முமுக்ஷு, காமிய கருமத்தை யிச்சிப்பா னென்பது சரியானதல்ல. ஆனால், தான் செய்த புண்ணியம் க்ஷீணமாய் விட்டால், அவன் மீண்டும் மனித லோகத்தை யடைகிறான். காமியபந்த வது வென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதனாலும், அபி சப்தத்தினால் காமிய கருமம் சேர்க்கப்பட்டதாகாது."] 6

"அவசியஞ் செய்ய வேண்டியதாக விதிக்கப்பட் டிருக்கின்ற கருமத்தின் பரித்தியாகங் கூடாது. அவிவேகத்தாலே அதன் (கருமத்தின்) பரித்தியாகம் தாமத மென்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"விடத்தகாததாகிய நித்தியங்களும் நைமித்திகங்களுமாகிய பஞ்ச மகாயக்ஞம் முதலிய காமங்களை விட்டுவிடுவதும் சம்பவிக்காது. தேக யாத்திரையே நடக்கா தாகையினால், தேக யாத்திரை யக்ஞங்களில் மிகுதியான ஆகாரங்களைக் கொண்டு செய்யப்படுகிறதே யானால், நல்ல ஞான முண்டாவதற்குக் காரணமாகிறது. அப்படிக் கில்லாவிடின், யக்ஞத்தில் மிகுதி யல்லாததாகையினால், பாபங்களாகிய ஆகாரத்தினால், மனதை விருத்தி செய்வது விபரீதமான ஞானத்திற்குக் காரணமாகிறது. ஓ! "சுமுகனே! மனது அன்னமய மல்லவோ" என்றர்த்தமுள்ள சுருதி வாக்கியத்தின்படி ஆகாரத்தினாலல்லவோ மனது விருத்தியை செய்யப்படுகிறது. ஆகா

ரம், சுத்தமா யிருந்தால் மனது சுத்தமாயிருக்கிறது; மனது சுத்தமா யிருந்தால் இடைவிடாத தியான முண்டாகிறது; அவ்வாறு தியான முண்டானால் சம்சார பந்தங்களெல்லாம விட்டுவிடுகிறதென் றர்த்த முள்ள சுருதி வாக்கியத்தில் பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்கரிப்பதாகிய ஞானம் ஆகாரத்தின சுத்தியைப் பொறுத்ததென்று சொல்லப்படு கிறது ஆகையினால், மகா யக்ஞங்கள் முதலிய நித்திய நைமித்திக காமங்கள் பிரயாணம புறப்படுகிறவரையில் பிரமஞானத்திற்காகவே அங்கீகரிக்கத்தக்கது. ஆகையினால், அதை விட்டுவது பொருந்தாது. இவ்வாறு, ஞானத்தை யுண்டாக்குகிற கர்மத்தை இது சம்சார பந் தத்திற்குக காரணமெனகிற அஞ்ஞானத்தினால விட்டு விடுவது தாமஸமென்று சொல்லப்பட்டது தமோ குணத்தினா லுண்டான தியாகம் தாமசம்; அதாவது தமோகுணத்தினா லுண்டாகிற அஞ்ஞா னத்தைக் காரணமாகவுடைய தியாகம் தமோகுணத்தி லுண்டானது. தமோகுண மல்லவோ அஞ்ஞானத்திற்குங் காரண மென்று "தமோ குணத்தினின்று அஜாக்கிரதையும, விபரீதஞானமு முண்டாகின் றன; அதாவது, அஞ்ஞான முண்டாகின்றது" அஞ்ஞானமானது ஞானத்திற்கு விரோதமாகிய விபரீத ஞானம். அவ்வாறே எந்தப் புத்தி அஞ்ஞானத்தாலே மூடப்பட்டு அதருமத்தை தருமமென்றும், சகல வஸ்துக்களையும் விபரீதங்களாகவும் நினைக்கின்றதோ அந்தப் புத்தி தாமஸமான தென்று மேலே சொல்லப்படுகிறது ஆகையி னால், நித்தியம், நைமித்திகம் முதலிய கர்மங்களை விடுவது விபரீத ஞானத்தைக் காரணமாக வுடையதென்று பொருள் விளங்கும."] 7

"எவன் துக்கம் உண்டாகு மென்று சரீரப் பிரயாசத்திற் கஞ்சி எந்தக் கருமத்தை விடுகின்றானோ, அவன் இராஜஸ தியாகத் தைச் செய்து தியாக பலத்தை யடைகிறதே யில்லை."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"சகல கருமங்களையும் ஞான பூர்வமாய் விடுகிற ஞானியைப்போல், துக்காதிகளினால் நித்திய நைமித்திக கரு மங்களை விடுகிறவன மோட்ச மடைய மாட்டான."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"கர்மமானது பாம்பரையாக மோட் சத்தைச் சாதிக்குமே யானாலும, துக்க ரூபமான திரவிய, சம்பந்தத் தாலே சாதிக்கவேண்டிய தாகையாலும், மிகவும் ஆயாஸ ரூபமான காயக் கிலேசத்தை யுண்டுபண்ணுகையாலும், மனதிற்கு வருத் தத்தை யுண்டாக்கும் என்று பயந்தவனாய், 'யோக வித்திக்காக ஞா னாப்பியாசந்தான செய்யத்தக்கது' என்று யாவனொருவன மஹாயக் ஞம் தொடக்கமான ஆச்சிரம கர்மத்தை விட்டுவிடுகிறானோ அவன் இரஜோகுணத்தால் அந்தத் தியாகத்தைச் செய்தவனாகிறான். அந்

தத தியாகம் உண்மையான சாஸ்திரார்த்த மல்லாமையால் அவன் தியாகத்துக்குப் பயனான ஞானோறைபததியை யடையமாட்டான. (காமமானது திருஷ்டதத்துவாரமாய மனதிற்குத் தெளிவை யுண்டாக்குவதனறு; மற்றப்படி எம்பெருமானுடைய முகோல்லாஸத்தைப் பிறப்பித்து அவவழியாலே எனறறிவது."] 8

"அருச்சுன ! நிததியஞ் செய்யவேண்டியதென்று விதிக்கப் பட்ட எந்தக் கருமமும் செய்யப்படவேண்டியதே யென்றறிந்து அபிமானத்தையும பலனையும் விட்டுச செயயப்படுகின்ற தியாகம, சாததுவிகமான தென்று நிச்சயிக்கப்பட் டிருக்கின்றது."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"பகவத் வாக்கியத்தினாலேயே நித்திய கருமத்திற்குப் பலனுண்டெனறு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவவாறு பலனில்லாமலிருந்தால், பலனைத் தியாகஞ் செயயவேண்டு மெனபது எவவாறுபொருந்தும்? அஞ்ஞானிகள் 'நித்திய கருமத்திற்குப் பலன சித்தசுத்தி அல்லது தோஷநிவாத்தி' எனறு கறபிக்கிறார்கள். அவவாறு கற்பிக்க அவசியமில்லையெனபதை இதனால் பகவான வெளிப்படுத்துகிறா. மேலே சுலோகம் 4 - ல் கருமததியாகம மூனறுவிதமெனக் கூறி, சுலோகம் 7-ல் தாமசத் தியாகததையும், சுலோகம் 8-ல் இராஜஸ தியாகத்தையுங் கூறியதற் கிணஙகக கரும சொரூபத தியாகத்தையே இவவிடத்தில் கூறாது பலத்தியாகத்தைக் கூறுதல், கருமத்தியாகம் மூனறுவித மென்றதறகுப் பொருந்துமோவெனின, கருமத்தைச் செய்யாது விடுதலும், கருமத்தைச் செய்து பலனை விடுதலுமாகிய இரண்டும், தியாக மெனனுஞ் சப்தார்த்த மாகலாற் பொருந்து மெனக. சாததுவிகத் தியாகம் கரும சொரூபத் தியாக மனறு; கருமபலத் தியாகமே."]

[ஸ்ரீராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"நிததிய நைமித்தியமான மஹாயக்ஞம் முதலிய வருணாச்சிரம கர்மம் எம்பெருமானுடைய ஆராதன ரூபமாகையாலே அதைச் செய்வதே பயனெனறு மதித்து காமததில் எனதெனகிற எண்ணததையும் காமப்பயனையுங் கைவிட்டு, கர்மத்தைச் செய்வது ஸாத்துவிகத் தியாக மெனனப்படும். அதாவது: சத்துவந்தான உண்மையான சாஸ்திரார்த்த ஞானத்தைப் பிறப்பிககு மென்பதாம்."] 9

"சத்துவகுணப் பிரதான முடையவனும், நிலைத்த புத்தியுள்ளவனும, சநதேகம் அற்றவனுமான தியாகியானவன் துக்கமான கருமததைத தூஷிததலுமில்லை; சுககரமான கருமத்தை இச்சித்தலுமில்லை."

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"ஆத்மானாத்ம விவேக ஞானத்திற்குக் காரணமான சத்துவகுணத்தினால் கவரப்பட்டவனையும், ஆத்மஞான

முடையவனும், ஆத்மஞானமே மோட்ச காரணமா மெனகிற சந்தேகத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டவனுயு மிருந்துகொண்டு, சங்கதனையும் பலனையும் விட்டு நித்திய கருமத்தைச் செய்கிறவன, சமுசார பந்த ஏதுவான காமிய கருமத்தைத் துவேஷிக்கிறதில்லை. இந்த நித்திய கருமமானது சித்தசுத்தி மூலமாய் மோட்ச ஏதுவானதென்று அதில விருப்பம் வைக்கிறதில்லை. இதன் அபிப்பிராயம் யாதெனில், நிஷ்காமமாய்க் கருமஞ் செய்கிறவன் சித்தசுத்தியையும், சித்த சுத்தியினுல் ஞானத்தையும், ஞானத்தினுல் மோட்சத்தையு மடைகிறு னெனபதே.”]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—“இவவாறு சத்துவத்தை யடைந்து, வஸ்துவை உள்ளபடியே யறிந்து, அதனுல் சகல சம்சயங்களு மற்று, காமத்தில் பற்றையும்-கர்ம பலத்தையும்-தான் கர்த்தாவென கிற எண்ணத்தையும் விட்டவன் தீய கருமத்தை வெறுக்கவும் நல்ல கருமத்தில் பொருந்தவு மாட்டான். தீயகர்மமாவது - அநிஷ்ட பலன்களைத் தருங் கர்மங்களாம். நல்ல காமமாவது-இஷ்டமாகிற சவாக்கம் புத்திரன பசு அன்னம் முதலிய பலனகளைத் தரும் கர்மங்களாம். எந்தக் கர்மத்திலும் எனதென்கிற அபிமான மில்லாமையாலும், பிரம்மத்தை யொழிந்த மற்ற பலன்களைக் கைவிடாமையாலும், நான் செய்தேனென்கிற கர்திருத்வத்தை விட்டமையாலும், அவைகளைச் செய்யுமிடத்தில் பிரீதி துவேஷம் ஆகியவற்றைச் செய்யமாட்டான்; இங்கே அநிஷ்ட பலனைத் தரும் கர்மமாவது தன்னுலும் அறியாமல் செய்யப்பட்ட பாப கர்மம். அஃதொழியாத போது ஞானேற்பத்திக்கு விரோத முண்டாம். ஆகையால், கர்மத்தில் காத்திருத்வாதி தியாகம் சாஸ்திரீயத் தியாகமே யல்லது சுவரூபத்தியாக மல்லவாம்.”] 10

“கர்மங்களை முழுமையும் விடுவதற்குத் தேகாபிமானத்தை யுடைய ஜீவனுல் (அஞ்ஞானிக்கு) அசாத்தியமானவை. எவன் கர்ம பலனை விட்டவனே அவன் தியாகி என்பதாகச் சொல்லப்படுகின்ருன்.”

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—“எக்கருமஞ் செய்யா தொழியினுமொழிவ னெனறதற்கு நடத்தல், கிடத்தல், அருந்தல் முதலியவை யொழிந்த ஏனைய நித்திய நைமித்திய கனமங்களை யொருங்கே விட்டவர்க ளெனபாரு முளர். ஆத்ம ஞானிகளாகிய பரமார்த்த சந்யாசிகள் முற்றுந் தேகோக பாவனை யிறந்தோராகலின கருமங்களைச் செய்யாமலே யொழியினும் அஃது அவர்கட் குரித்தா மென்பது கொண்டென்க.”]

சரீரத்தைத் தரித்திருக்கிறவரையில் காமங்களை முற்றும் விடுவதென்ருல், அது சாத்தியமான விஷயமன்று. ஏன? தேகத்தைத் தரிப்பதற்காகப் புசித்தல் பானஞ் செய்தல் முதலிய காமங்களும், மற்றும் அதைச் சேர்ந்த கர்மங்களும் ஒழிக்கப்போகாமையாலே அதற்காக மஹாயக்ஞம் முதலிய அனுஷ்டானங்களும் ஒழிக்கப்போகாது. ஆகையால், எவன அந்த மஹாயக்ஞம் முதலியவற்றில் பலனைக் கைவிடுகின்ருனே அவனே சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட தியாகி எனப்படுவான. 11

''துக்ககரமானது (நரகம்), சுககரமானது (சுவர்க்கம்), மிசிரமானது (மனுஷ ஜன்மம்) என மூன்று விதமான கரும பலன்கள் பலாபேக்ஷையோடு கருமஞ் செய்பவர்களுக்கு மரணத்திற்குப் பின் உண்டாகின்றன. பலாபேக்ஷயின்றிக் கருமஞ் செய்பவர்களுக்குப் பலன் ஒருபொழுது முண்டாகு வில்லை.''

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"அநிஷ்டமாயது, இஷ்டமாயது, இஷ்டாநிஷ்ட மிசிரமாயது என மூவிதமாகிய கருமப் பயனனைத்து இச்சையோடு கருமங்க ளியற்றியுள்ளவர்கட்குத் தாம் இறந்த பின்னா எயத வருகின்றதாம். பரமார்த்த சந்நியாசிகளாகிய ஆத்மஞானிகளுக்கு ஒருபோதும எய்த வருவதனறு எனபதாம்.

பலாபேக்ஷயோடு கருமஞ் செய்துள்ள அத தியாகிகட்குக் கருமப் பயன இறந்த பின்னர் உண்டாகு மெனறும் கூறியதால், பலத் தியாகிகளுக்குத் தாங்கள் ஈசுவராாப்பணமாகச் செய்யும் அக்காலத்திற்றனே சித்தசுத்தியைப் பயனகத் தருவதன்றியும், அவர்கள மோக்ஷமடையுமட்டும், ஜன்மங்கள்தோறுந் தொடர்ந்து பரிபாகப் படுத்து மென்பதுவும் பெறப்படுவ தறிக."

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"நரகாதிபலன, சுவாககாதிபலன், அநிஷ்டத்தோடு சோந்த பிளளை, பசு, அனனம் முதலிய மூன்று விதமாகிய கர்மத்தினுடைய பலனகள் காததிருத்வத்தையும், எனதெனகிற எண்ணத்தையும், பலனையும விடாதவாகளுக்குக் கர்மங்களை அநுஷ்டித்த பிறகு உண்டாகின்றன. கர்த்திருத்வ முதலியவைகளை விட்டவர்களுக்கோ வெனில், ஒரு சமயத்திலும் மோக்ஷத்திற்கு விரோதமாகிய பலன் உண்டாகிறதிலலை. இதனல் சொல்லப்பட்டதாவது, அககினிஹோத்ரம், மஹாயக்ஞம் முதலியவைகள் நித்திய காமஙகள்தான. அவவா றிருந்தபோதிலும், உயிரோடிருப்பதாகிய அதிகாரத்திலும் உபயோகப்படுத்தப்படுகிற படியினல் எவவாறு விரோத மில்லையோ, அவவாறே மோக்ஷத்திலாசையுடைய தெனகிற அதிகாரததிலும உபயோகப்படுத்துகிற படியினல பரிஹரிககப்படுகிறது. மோக்ஷததி லுபயோகமும்

அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரமாத்மாவைப் பிராமணர்கள்: வேதங்களைப் பிரவசனஞ் செய்வதனாலும், தானத்தினாலும், தவத்தினாலும், உபவாசம் முதலியவைகளினாலும் அறியவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள் என்றர்த்தமுள்ள சுருதி வாக்கியத்தினா லறிக." 12

ஓ! பெரிதான கைகளை யுடையவனே! ஆத்ம ஞானத்தைச் சொல்லுகிற நிச்சயத்தில் எல்லாக் கர்மங்களின் சித்திக்காகச்சொல்லப்பட்ட காரணங்களா யிருக்கிற ஐந்து விதமாகிய இவைகளை என்னுடைய வார்த்தையினால் தெரிந்து கொள்."

[அதாவது உள்ளபடியே யிருக்கிற தத்துவங்களைப் பற்றியதாகிய வேதத்திலேற்பட்ட புத்தியினால் விசாரிக்கப்பட்ட நிச்சயத்தில் எல்லாக் கர்மங்களின் உற்பத்திக்காகச் சொல்லப்பட்டவைகளாகிற ஐந்து விதங்களாகிய காரணங்களை என்னிடத்தி லிருந்து தெரிந்துகொள். வேதத்திலேற்பட்ட புத்தி. சரீரம், இந்திரியங்கள், பிராணவாயு, ஜீவாத்மா இவைகளை ஒத்தாசைக் கருவிகளாகவுடைய பரமாத்மாவையே கர்த்தாவாக பிரஹதாரண்யகம் என்னும் சுருதியில் கூறியபடி "எவன் ஆத்மாவி லிருந்துகொண்டு ஆத்மாவிற்குள்ளே யிருக்கிறானோ, எவனை இந்த ஆத்மா தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ, எவனுக்கு ஜீவாத்மா சரீரமோ, எவன் ஆத்மாவை உள்ளே இருந்துகொண்டு நியமிக்கிறானோ, அழிவில்லாத அவன் உனக்கு அந்தர்யாமியாகிய ஆத்மா" என்றும், "தைத்திரீயம், நாராயணம்" எல்லா ஜனங்களுக்கும் உள்ளே நுழைந்துகொண்டு நியமிக்கிறவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவென் றர்த்தமுள்ள சுருதி வாக்கியம் முதலியவைகளில் தெரிவிக்கிற தல்லவா.] 13

"மனிதன் சாஸ்திரங்களை அனுசரித்தாவது சாஸ்திரங்களுக்கு விருத்தமாயிருக்கிற எந்தக் கர்மத்தைச் சரீரம் வாக்கு மனம் இவைகளினால் ஆரம்பிக்கிறானோ அந்தக்கருமத்திற்குச் சரீரம், ஜீவாத்மா வெவ்வேறாக இருக்கிற இந்திரியங்கள், அநேகவிதமா யிருக்கிற வேறான வியாபாரத்தையுடைய பிராணவாயு, இந்தவிஷயத்தில் ஐந்தாவதாகிய பரமாத்மா ஆகிய இவ்வைந்தும் காரணங்களா யிருக்கின்றன." 14

"சரீரம் வாக்கு மனது இம்மூன்று கரணங்கள் மட்டும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன. மற்ற கண் காது முதலியவை சொல்லப்படவில்லை. பார்ப்பது கேட்பது முதலிய கருமங்கள்: கண், காது முதலியவைகளுடையனவா யிருக்க, அவைகளைச் சொல்லா

மைக்குக் காரண மென்னவென்றால்; கண் முதலியவைகள் சரீரம் வாக்கு மனம இவைகளுககுத துணைக் கருவிகள. எவ்வாறெனில், ரூப, ரஸ, கந்தாதிகள் கண் முதலியவைகளுக்கு விஷயமானாலும், அவைகளைக் கிரகிதது அனுபவிக்க வேண்டியது. மனமானது கண், காது இவற்றுடன் பிரவிருததித்தா லன்றிக் கண், காது முதலியன ஒன்றைக் கிரகிக்கமாட்டா. ஆகையால், முக்கியமான மனம் வாக்குக் காயங்கள இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. மற்றவை இநத மூன்றுக்குள அடங்கியவை யாகையால், அவைகள் சொல் லப்படவில்லை.''

[சாஸ்திரங்களில் ஏற்பட்டதாயும், அவற்றால் தடுக்கப்பட்ட தாயுமிருக்கிற சரீரததினால் செய்யப்படுகிறதும், வாக்கினால செய் யப்படுகிறதும, மனதினால் செய்யப்படுகிறதுமான எல்லாக் கருமங் களிலும் இவவைநதும் காரணங்கள். அவையாவன: சரீரம ஜீவாத் மாவினால் அதிஷ்டானஞ் செய்யப்படுகிறது; ஆகையினால், பஞ்ச பூதங்களில் சேர்க்கையாகிற சரீரம் அதிஷ்டானமென்னப்படுகிறது. அவ்வாறே ஜீவாத்மா-இநத ஜீவாதமாவிற்கு ஜஞாதிருத்துவம, கர்த் திருத்துவமுண்டென்று சாரீரகசூத்திரங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டது. வாக்கு, கை, கால் முதலிய மனதுடன் கூடிய ஐநது விதமான கர் மேநதிரியம், கர்மஙகளைச் செய்வதில் வெவ்வேறு விதமான வியாபா ரத்தையுடையதென்பது பொருள். இவ்விடத்தில் பிராணவாயுவின் வியாபாரத்தைச் சொல்லுகிற 'சேஷ்டா' என்னும் பதத்தினால் ஐந்து விதமாகிய வாயு சொல்லப்படுகிறது: அதாவது, சரீரம், இந் திரியம், இவைகளைத் தரித்திருக்கிற பிராணன், அபானன் முதலிய பிரிவுகளையுடைய ஐந்து விதமான வாயுவின் வெவ்வேறு விதமான விருததிகளும, 'தைவம் சைவாதர பஞ்சமம்' இநதக் கர்மங்களின் காரணங்களினுடைய குமபவில தைவம ஐந்தாவது; அதாவது, அந் தர்யாமியாகிய பரமாத்மா கர்மஙகளை யுண்டுபண்ணுவதில் முக்கிய மான காரணமென் றர்த்தம். இதுவும், மேலே ''சகலப் பிராணிக ளின் இருதயததில் நான் அநதர்யாமியா யிருககிறேன்'' என்றும், ''என்னாலே நினைவும் அறிவும் மறதியு முண்டாகின்றன'' என்றும் சொல்லப்பட்ட தல்லவா? யந்திரத்திலேறிய வஸ்துபோலச் சகலப் பிராணிகளையுந தனது சக்தியாலே கருமங்களிற் பிரவிர்த்திக்கும் படி செய்துகொண்டு ஈசுவரனானவர் சகல பிராணிகளின் இரு தயததி லிருக்கிறாரென்பது யாவரும் நன்கறிநத விஷயம். ஜீவாத்மா

வினுடைய கர்த்திருத்துவம் பரமாதமாவிற்கு வசப்பட்டதாயிருந்தால் ஜீவாத்மா கர்மங்களில் ஏவத தகாதவனுகிருன். ஆகையினுல், 'இதைச் செய்யாதே' என்று சொல்லுகிற சாஸ்திரங்கள் வியர்த்தங்களாய்விடுமே என்கிற இந்த ஆக்ஷேபமும சூததிரகாரராலேயே பரிஹரிக்கப்பட்டது. இதனுல் சொல்லப்பட்டதாவது பரமாத்மாவினுல் கொடுக்கப்பட்டதும, அதனையே ஆதாரமாகவுடையதும், அவனுல் தரப்பட்டனவாகிய சக்தியை யுடையதுமா யிருக்கிற சரீரம், இநதிரிய மிவைகளைக் கொண்டு கர்மங்களுண்டாவதற்காகத் தன்னுடைய இஷ்டத்தினுல் இந்திரியம் முதலிவைகளை அதிஷ்டானஞ் செய்வதாகிய பிரயத்தனததைச செய்ய ஆரமபிக்கிருன். அவனுக்குள்ளே யிருக்கிற பரமாதமா தான் அனுமதி கொடுப்பதனுல் அவனைப் பிரவிர்த்திப்பிக்கிருன். ஜீவாத்மாவிற்கும் தன்னுடைய விவேகத்தினுலேயே பிரவிர்த்தி செய்யக் காரணமாகுந் தன்மை யுடையது. எவ்வாறெனின், பகவானு லளிக்கப்பட்டு அவனை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவனு லளிக்கப்பட்ட சகதியுடன் கூடிய கரணகளைபராதிகளைக்கொண்டு அவனை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஜீவாத்மாவானவன், அவனு லளிக்கப்பட்ட சக்தியுடன்கூடிய தன் இச்சையினுல் கரணுதிகளையும் அதிஷ்டித்துப் பிரயத்தனத்தையும் செய்கிருன்; அவனுக்குள் ளிருக்கின்ற பரமாதமாவோ கேவலம் அநுமதி மாத்திரங் கொடுத்துக்கொண்டு பிரவிர்ததிப்பிக்கிருன் ஆகையால், பெரிய ஒரு கற்பாறை மரம் முதலியவைகளைப் பத்து பெயர்கள் சேர்நது புரட்டினுல் அதில் ஒவ்வொருவரும் ஹேதுவாய்க்கொண்டு விதியையும விலக்கையும் அடைவதுபோல், ஜீவாத்மாவும தன் புததியைகொண்டு பிரவிருத்திக்கு ஏதுவாகின்றமையால் அவன் விஷயத்தில் சாஸ்திரம் பயன்படு மென்பதாம்.] 15

"இவ்வாறு ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்திருத்துவமானது, உண்மையில் பரமாதமாவின் அனுமதியை முன்னிட்டிருக்கிறதென்று ஏற்பட்டபின்பு, அநதந்தக் கர்மங்களுக்கும் கேவலம் ஜீவாத்மாவே கர்த்தாவாகிரு னென்று எவன் நினைக்கிருனே அவன் துர்ப்புத்தி யுடையவன்; ஆனதினுல் அவன் வஸ்துவை உள்ளபடி யறிநதவனல்லன்;"

"பரமபுருஷன் கர்ததா வென்கிற நினைவினுல் யாவனொருவன் 'நான் செய்கிறேன்' என்று தன்னைக் கர்த்தாவாக நினைக்கமாட்டானே, எவனுக்கானுல் 'இந்தக் கர்மமும இதன் பயனும் என்னைச் சேர்நதவையல்ல' என்று கர்மத்திலும் அதன் பலனிலும் பற்றிருக்க

மாட்டாவோ, அவன் போர்க்களத்தில் இநத பீஷ்மாதியர்களைப் போல வரும் சகலமான பெயர்களையுங் கொன்றாலும் அவன் கொல் பவனுமல்லன்; அநத கர்மத்தால் அவன் கட்டுப்படவுமாட டான்.''

''கர்மோபதேசம மூன்றுருவங்களை யடைந்துள்ளது. அவை எவையென்றால், ஞானம், ஞானத்தா லறியததக்க விஷயம், ஞான முடையவன். கர்மமும் மூன்றுருவங்களையுடையதே. அவை எவை யென்றால், கர்மததிற்கு ஆகவேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சமபாதிப் பது காணமென்றும், செய்வது கர்ணமென்றும, செய்பவன்கர்ததா வென்றும் மூவுருவஙகளா யிருககிறது.'' 18

''நம்மால் செய்யப்படுகிற கர்மங்களைப்பற்றிய ஞானமும, அநு ஷ்டிக்கப்படுகிற கர்மமும, அதை அநுஷ்டிககிறவனும் சதவம முத வியகுணங்களின் விததியாசததினால் மூன்றுவிதமாகக்குணங்களின் காரியங்களை பெண்ணும்பொழுது சொல்லப்படுகிறது. அநதக் குணங்களினால் வெவ்வேறான ஞான முதலியவைகளை உள்ளபடி யே கேள்.'' 19

''பிராஹ்மண னென்றும், க்ஷத்திரிய னென்றும், பிரம்மசாரி யென்றும, கிருஹஸ்தனென்றும் இவ்வாறு நானுவிதமாய்ப் பிரிக்கப் பட்டுக் கர்மாதிகாரிகளா யிருக்கிற சகல பூதஙகளிலும்ஆத்மாவென் னும் பாவ பதார்த்தம், பிராம்மணாதி பேதங்களுககுத்தக்கபடி பிரி க்சப்படாமல் ஞானமே வடிவாயும,அழிவற்றதாயும, பலனைப் பெறு வதற்குத் தகாததாயும் இருக்கிறதென்று எநதஞானமானல் கர்மஞ் செய்யும்பொழுதே யறியுமோ அது சாத்துவிக ஞான மெனப் படும்.'' 20

''பிராமணன் முதலானசகலபூதங்களும் பிராஹ்மணாதிபேதங் களாலே பிரிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல அவற்றிலுள்ள ஆத்மாக்களும் வெவ்வேறாகப் பிரிக்கப்பட்டுப்பலனை யனுபவிப்பதற்குயோக்கியங்க ளாக இருப்பனவாக எந்த ஞானமானல் கருமானுஷ்ட வேளையில் அறியுமோ அந்த ஞானம் இராஜஸஞான மெனப்படும்.'' 21

''எநத ஞானமானல் மிகவும் அற்ப பலன்களைத் தரவல்லபிரே தம், பூதம் முதலியவைகளை யாராதிப்பதற்காகச் செய்யுங கரும த்தை நம்பிக்கொண்டு 'இதுவே சகல பலன்களையுங் கொடுக்கும்' என்று பற்றிக் கிடக்குமோ, அநதப் பொய்யறிவைத் தாமஸ ஞான மென்பர் பெரியோர்.'' 22

"அருச்சுனா! தன் வருணாசிரமங்களுக்குத் தக்கபடி நான் செய்தேனென்கிற அபிமான மில்லாமலும், (தனக்குக் கீர்த்தி யுண்டாகவேண்டுமென்கிற) ஆசையாலாவது (பிறருக்குண்டான கீர்த்தியில்) த்வேஷத்தாலாவது செய்யப்படாமலும், இது பலாபேக்ஷையின்றிச் செய்யவேண்டுவதென்றே செய்யப்படுங் கருமம் சாத்துவிக மெனப்படும்." 23

"எந்தக் கருமமானால் பலத்தை யடையவேண்டுமென்று அகங்காரத்தோடு கூடி நான் செய்கிறேனென்கிற அபிமானத்தோடு மிகவும் சிரமப்பட்டுச் செய்யப்படுமோ அது இராஜஸம்; என்றால், 'வெகு கஷ்டமாயிருக்கிற இந்த வேலை யென்னாலசெய்யப்படுகிறது' என்கிற அபிமானத்தோடு செய்யப்படுங் கர்மம் இராஜஸ மென்னப்படும்." 24

"கர்மஞ் செய்யும்பொழுது உண்டாகும் துயரத்தையும் பணச்செலவையும், பிராணி ஹிம்சையையும், கருமத்தை முடிக்கும்படியான சாமர்த்தியத்தையும் பாராமல், பரம புருஷன் செய்கிறானென்கிற ஞானமு மில்லாமல் எந்தக் கருமம் ஆரம்பிக்கப்படுமோ அது தாமஸ மெனப்படும்." 25

"பலனில் பற்றற்று, செய்கிறேனென்கிற அபிமானமில்லாமல், தைரியத்தோடும் உத்ஸாகத்தோடும் கூடியவனாய், யுத்த முதலிய கருமத்திலும் அதற்காகச் செய்யும் பொருள் தேடல் முதலிய கருமங்களிலும், சித்தி யுண்டானாலும், உண்டாகாவிட்டாலும், சித்த விகாரமடையாமலிருப்பவன் சாத்துவிக கர்த்தா எனப்படுவான்."

"அருச்சுனா! கீர்த்தி பெறவேண்டு மென்றும், கர்மப் பலனை யடையவேண்டு மென்றும், கோரியவனாய், அக்கருமத்திற்குச் செலவுபண்ணவேண்டிய பொருளைச் செலவிடும்படியான சுபாவமில்லாத லோபியாய், பிறரை வருத்தி வேலையை முடிக்குமவனாய், செய்ய வேண்டுங் கர்மத்திற்கேற்க ஆசார மில்லாதவனாய், யுத்த முதலிய கருமங்களா லுண்டாகும் சித்தியிலு மசித்தியிலும், சந்தோஷமும் துக்கமும் கொண்டாடுகின்றவனாய்க் கருமஞ் செய்பவன் இராஜஸ கர்த்தா என்னப்படுவான்." 27

"சாஸ்திரோக்தமான கருமத்தைச் செய்யத் தகுந்த யோக்கியதை யற்றவனாய், வித்தையென்பதே அறியாதவனாய், வேலைசெய்ய மாட்டாத சோம்பலுள்ளவனாய், சூனியம் முதலிய வேலைசெய்வதில்

ருசியுள்ளவனும், வஞ்சனைக்காரனும், கருமஞ் செய்யத்தொடங்கின
னும் மெதுவாய்ச்செய்பவனும், வருத்தஞ்சிறிதானாலும அதை எப்
போதும அதிகமாய்ப் பாராட்டுபவனும், பிறருக்கு நெடுநாளாய்
அநர்த்தம் தேடுபவனுமக் காமனு செய்பவன் தாமஸ கர்த்தா
என்னப்படுவான்.'' 28

''அதாவது (பகுத்தறிவோடு கூடிய நிச்சய ஞானமான) புத்தி
க்கும், (ஆரம்பித்த வேலையை விக்கினம நேரிட்டாலும் கைவிடாம
லிருப்ப தென்கிற) தைரியத்திற்கும (சத்துவம முதலிய குணங்க
ளுக்குந் தக்கபடி) உண்டான மூன்றுபேதங்களையும் தனித்தனியே
உள்ளபடியே சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.'' 29

''(க்ஷேமத்திற்குச்சாதனமான) பிரவிருத்தியையும், (மோக்ஷத்
திற்குச் சாதனமான) நிவிருத்தியையும் எந்த புத்தி அறியுமோ;
(பிரவிருத்திதர்மமோ, நிவிருத்திதர்மமோ இவ்விரண்டிலொன்றைக்
கைப்பற்றி யனுஷ்டிப்பவர்களான) சர்வ வருணத்தாருக்கும காலதேச
வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கபடி இது செய்யத் தகும, இது
செய்யத் தகாதென்று எந்த புத்தி அறியுமோ; (சாஸ்திரத்
தைக் கடந்தால்) பயமென்பதையும, (சாஸ்திரத்தைப் பின் சென்
றால்) அபய மென்பதையும, ஸம்ஸாரத்தின உண்மையையும அவற்
றை ஒழிப்பதான மோக்ஷத்தின் உண்மையையும எந்தப்புத்தி அறி
யுமோ அது சாத்துவிக புத்தி யென்னப்படும்.'' 30

''முற்கூறிய இருவகைத் தருமங்களையும, அவற்றின் விபரீதங்
களையும, அதில் நிஷ்டையுடையவர்கள தேச காலங்களுக்குத் தக்க
படி செய்யவேண்டுங் காரியங்களையும ஒழிக்கவேண்டுங் காரியங்களை
யும உள்ளபடியே யறியமாட்டாத புத்தி இராஜஸபுத்தி யென்
னப்படும்.'' 31

''தாமசபுத்தியோ தமோகுணத்தால் சூழப்பட்டதாய், எல்
லாப்பொருள்களையும் விபரீதமாய்க்காண்பதாம; (என்றால், தருமத்
தை அதருமமாயும, அதருமத்தைத் தருமமாயும்; ஸத்தை அஸத்
தாயும், அஸத்தைச் சத்தாயும; பரமான தத்துவத்தை அபரமாயும,
அபரமான தத்துவத்தைப் பரமாயும் இப்படி எல்லாவற்றையும
விபரீதமாகவே பார்க்கு மென்றபடி.)'' 32

''மோக்ஷோபாயமாக எம்பெருமானை உபாசிப்பதென்கிற மோ
க்ஷத்தை உத்தேசித்துப் பிரவிர்த்தித்த மனம், பிராணன், இந்திரி

யம முதலியவைகளின் வியாபாரங்களை யெல்லாம் எந்தத் தைரிய மானால் சலிக்காமல் நிலைப்பிக்குமோ அது சாத்துவிக தைரிய மென்னப்படும்.” 33

“தருமம், காமம், அர்த்தம் இவைகளை யபேக்ஷித்துச் செய்யும் மனம் முதலியவைகளின் செயல்களை எந்தத் தைரியமானால் தரிக்குமோ அது இராஜஸ தைரிய மென்னப்படும்.” 34

“நித்திரையையும் விஷயங்களை யனுபவிப்பதா லுண்டாகும் மதத்தையும் உத்தேசித்து வரும் பயம், சோகம், துக்கம் இவைகளைத் தரும்படியான மன முதலியவைகளின் செயல்களைக் கெடுமதியானவன் எந்தத்தைரியத்தைக்கொண்டு தரிக்கிறானோ அது தாமஸத தைரிய மென்னப்படும்.” 35

“முன்னர்க் கூறிய ஞானம், கர்த்தா முதலியவெல்லாம் எந்தச் சுகத்திற்குச் சேஷப்பட்டிருக்குமோ அந்தச்சுகமும் குணத்திற்குத் தக்கபடி மூன்றுவித மென்கிற விஷயத்தை இப்பொழுது சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. அதாவது, எந்தச் சுகத்தையானால் வெகு காலம் அப்பியஸித்து வந்து மெள்ள மெள்ள ஈடில்லாத சுகத்தை யனுபவித்துச் சம்சாரத்தால் வருந் துயரங்க ளெல்லாம் மனமு மில்லாம லொழிக்கிறானோ, எந்தச் சுகமானால் (யோகஞ் செய்யத் தொடங்கும்பொழுது மிகவும்வருத்தப்பட்டுச் சாதிக்கவேண்டுமாகையாலும், தனியான ஆத்மசொரூபம் முன்னே பழகாமையாலும்) முதலில் துக்கம்போலவிருந்து, பிறகு (அப்பியாசத்தின் வலிமையாலே ஏகாந்தமான சொரூபத்தை யடைவதால்) அமிர்தத்திற்குச் சமமா யிருக்குமோ, (இதர விஷயங்களை யொழித்து ஏகாந்தமான ஆத்மாவை மாத்திரம் அனுபவிப்பதா லுண்டாகின்ற) அந்தச் சுகமானது ஸாத்விக சுக மென்னப்படும்.” 36-37

“எந்தச் சுகமானால் அனுபவிக்கும்பொழுது இந்திரியத்திற்கும் விஷயத்திற்கு முண்டான சேர்க்கையினாலே அமிர்தம்போலவிருந்து, அதற்கு ஏதுவான பசி முதலியவை தணிந்த பிறகு (அது நரகத்திற்குக் காரணமாகின்றமை கொண்டு) விஷபாணஞ்செய்தாற் போ லிருக்குமோ அந்தச் சுகம் இராஜஸ மென்னப்படும்.” 38

“எந்தச் சுகமானால் (நித்திரை, ஆலஸ்யம், பிரமாதம் இவைகளாலுண்டாய்) அனுபவிக்கும்பொழுதும், பக்குவமாகும்பொழுதும்

ஆதம சுவரூபத்தை யறியவொட்டாமல் மோஹத்தை விளைவிக்குமோ அநதச சுகம தாமச மெனனப்படும.''

[குறிப்பு:—நித்திரையானது - அனுபவிக்கிற காலத்தில்கூட விஷயத்தைத தெளிவாய் அறியவொட்டாமல செய்கிறதெனகிற அதன மோகன சாமர்ததியம யாவராலும கண்டு அறியப்படும்.

ஆலஸ்யமாவது - இந்திரியங்கள் செயல தீர்ந்திருத்தல், இந்திரியஙகள் செயல் தீரந்தால் ஞானம மந்தப்படவே படும.

பிரமாதவாவது - செய்யவேண்டியதில கவன மில்லாமை; இதறகும் அவவாறே அஞ்ஞானததை யுண்டாக்குமபடியான சுபாவமுண்டு.] 39

''பூமியில் மனிதர்களிலாவது, ஆகாயத்தில தேவர்களிலாவது (பிரகிருதியுடன் கலநது பிரமன்முதல் தாவரமீறுயுள்ள) சகலப் பிராணிகளிலும் இநதப் பிரகிருதியினது முக்குணங்களேயுங்கடநத பிராணி ஒன்ருகிலும் கிடையாது.'' 40

''பரந்தப! பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் நால்வருக்கும் தஙகள் தங்கள் பழைய விஃனயின்படி சுபாவமா யுண்டான சத்துவம் முதலிய குணங்களுக்குத தக்கபடி செய்ய வேண்டுங் கருமங்களும் விருத்திகளும் இவையென்று சாஸ்திரங்கள் பிரித்தோதுகின்றன.''

[இதில், 'சுபாவம்' என்றது, பிராமணனுக்குச் சுபாவத்தினுலுண்டானது ரஜஸ்ஸையும் தமஸ்ஸையும அடக்கித தலையெடுத்திருக்கும் சததுவகுணம். க்ஷத்திரியனுக்குச் சுபாவததா லுண்டானது, தமஸ்ஸையும் ஸததுவத்தையும அடக்கித தலையெடுததிருக்கும் இரஜோகுணம். வைசியனுக்குச சுபாவத்தா லுண்டானது சத்துவத்தையும் இரஜஸையும அடக்கிக் கொஞ்சந தலையெடுத்திருக்கும் தமோகுணம. சூததிரனுக்குச் சுபாவததா லுணடானது, இரஜஸையும் ஸத்துவத்தையும அடககி மிகவும் தலையெடுததிருக்கும் தமோ குணம்.] 41

''அருச்சுனு! (புறக் கரணங்களே யடக்குவ தென்கிற) சமம், (அந்தக்கரணங்களே யடக்குவ தென்கிற) தமம், (போகத்தை யடக்கும்படி சாஸ்திரததி லேற்பட்ட காயக் கிலேசமென்னும்) தவம், (சாஸ்திரோக்தமான கருமததைதச செய்யுமபடியான யோக்கியதை

பென்கிற) சௌசம், (பிறரால் தான் பீடிக்கப்பட்டாலும் சித்தவிகார மடையாமலிருத்த லென்கிற க்ஷாந்தி, (பிறர் விஷயத்தில் மனதில் நினைத்தபடியே வெளியிலும் நடக்கை யென்கிற) ஆர்ஜவம், (பர தத்துவத்தையும், அபர தத்துவத்தையும் பகுத்தறியு மறிவான ஞானம், (பரதத்துவத்திற்கே உரியவைகளான விஷயங்களை யறிவ தென்கிற) விக்ஞானம், (வேதத்தில் கூறிய அர்த்தமெல்லாம் சத்திய மென்கிற உத்தம நிச்சயமான) ஆஸ்திக்யம் ஆகிய இவை யாவும் பிராமணனுக்குச் சுபாவமா யுண்டான கருமங்களா யிருக்கின்றன."

[ஆஸ்திக்யமாவது புருஷோத்தமனா யிருக்கிற பகவானான வாசு தேவனே பரப்பிரம்ம மென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாய், சகல தோஷங்களுமற்று, சுபாவ சித்தங்களாய் அளவிலலாத அதிசயம் பொருந்தியவைகளாயுள்ள ஞானம் சக்தி முதலிய எண்ணிறந்த கல் யாணத் தொகையுடையனாய், சகல வேதாந்தங்களாலு மறியப்படுப வனா யெழுந்தருளி யிருக்கிறான்; அவனே சகல ஜகத்திற்கும் முக் கிய காரணம், சகல ஜகத்திற்கு மாதாரம்; சகலத்தையும் அவனே ஏவுகிறான்; வைதிகமான சகல கருமமும் அவனுடைய ஆராதனம்; அவனே அந்தக் கருமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு தருமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷமென்கிற பலன்களை யளிக்கிறான் என்கிற இவ் விஷயம் சத்தியம் என்கிற நிச்சயந்தான்.] 42

"அருச்சுனா! இன்னுஞ் சொல்வேன் கேட்பாயாக! அதாவது, யுத்தத்தில் நிர்ப்பயமாய்ப் பிரவேசிக்கும்படியான சாமர்த்தியம், சத்துருக்களால் வெல்லப்போகாமை, எடுத்த காரியத்தைத் தடை நேரிட்டபோதிலுந் தலைக்கட்டுவிக்கும் திறமை, எந்த வேலையானா லும் செய்யும்படியான சாமர்த்தியம், யுத்தத்தில் தனக்கு மரணம் நேரிடுமென்கிற நிச்சய முண்டானாலுந் திரும்பாமை, தன் சொத் தைப்பிறர் சொத்தாகும்படி கொடுப்பது, தன்னை யொழிந்த மற்ற ஜனங்களை யெல்லாம் ஆளும்படியான சாமர்த்தியம் ஆகிய இவை யாவும் க்ஷத்திரியனுக்குச் சுபாவத்தா லுண்டானகருமம்." 43

"இன்னும், பயிர்த்தொழில், பசுக்களைக் காத்தல், பொருள் சேர்ப்பதற்குக் காரணமான விற்பனை வகையறாத் தொழில் ஆகிய இவை வைசியனுக்குச் சுபாவத்தாலுண்டான கருமமாம். முற்கூறிய மூன்று வருணத்தார்களுக்கும் ஊழியஞ்செய்வது சூத்திரனுக்குச் சுபாவமா யுண்டான கருமம்."

[இவ்வாறு கூறியதனால் நான்கு வர்ணத்தார்களுக்கும் ஜீவனத் தொழிலும் செய்யவேண்டிய கர்மங்களும் சொல்லப்பட்டனவென்று அறியவும். இதில் முதல் மூன்று வருணத்தார்களுக்கும் யஜ்ஞம் முதலிய கருமங்கள் பொதுவானவை. சமம் முதலிய குணங்களோ மோக்ஷார்த்திகளான மூன்று வருணத்தார்களுக்கும் ஸாதாரணம். பிராமணனுக்குச் சத்துவம் விஞ்சியிருக்கை சுபாவமாகையாலே சமதமாதி குணங்கள் வருத்தமின்றி வரக்கூடுமென்று அவைகளை யவனுக்குச் சுபாவத்தினாலுண்டான தருமங்களென்றது. க்ஷத்திரியனுக்கும், வைசியனுக்கும் ரஜஸ்ஸும், தமஸ்ஸும் பிரதானமாகையாலே சமதமாதிகள் உண்டாவது வருத்தமென்று அவைகளை அவர்களுக்குக் கருமமாகச் சொல்லவில்லை. பிராமணனுக்கு யாகஞ் செய்வித்தல், ஓதுவித்தல், தானம் வாங்கல், ஜீவனத்தொழில், க்ஷத்திரியர்களுக்கோ ஜனங்களைக் காப்பது. வைசியனுக்கோ முன் சொன்னபடி பயிர்செய்வது. சூத்திரனுக்கோ செய்யவேண்டிக் கருமமும் ஜீவனத்தொழிலும் ஆகிய இரண்டும் ஊழியஞ் செய்வதுதான்,] 44

“மானுடர்கள் தத்தம் ஜாதி தர்மங்களான கர்மங்களில் விருப்புடையவர்களாய் எந்தப் பிரகாரம் ஸித்தியை யடைவார்களோ அந்தக் கிரமத்தைத் தெரியச்சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.” 45

பிராணிகளின் உற்பத்தி முதலிய பிரவிருத்திகள் யாரிடத்தினின்று முண்டாகின்றனவோ, இவையாவும் எவனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளனவோ, இந்திராதி தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் பரம புருஷனாயிருக்கு மந்த என்னை யாராதித்து, மனிதன் எனது அனுக்கிரகத்தால் என்னை யடைவதெனகிற ஸித்தியைப்பெறுவான்.

“பிரகிருதியோடு கலந்த புருஷனுக்கு இந்திரியவியாபார ரூபமான கர்மயோகமென்னும் தருமத்தைச் செய்வது சுலபம்; ஆகையால், தன் தருமமான கருமயோகம் குணமற்றதேயானாலும், இந்திரிய ஜயம் பண்ணவல்ல புருஷனுடைய தருமமான ஞானயோகத்தைத் தானேறிட்டுக்கொண்டு அதை நன்கு அனுஷ்டிப்பதைக் காட்டினும் இது சிறந்தது. (ஏனெனில், ஞானயோகத்தை ஒருக்கால் குறைவற அனுஷ்டித்தாலும் சகலமான இந்திரியங்களையும் அடக்கவேண்டுமாகையாலே ஒருகாலமில்லாவிடில் ஒருகாலத்தில் அது இவனுக்குப் பிரமாதத்தை விளைவிக்குமென்று திருவுள்ளம்.) பிரகிருதியைச்சேர்ந்த புருஷனுக்குக் கருமயோகம் இந்திரிய வியாபாரரூபமா

யிருக்கையாலே சுபாவமா யிருக்கிறது. ஆகையால், அதைச் செய்வதாலிவனுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேரிடமாட்டாது. ஞான யோகமோ இந்திரியங்களையடக்கிச சாதிக்க வேண்டுகையாலே அந்த நிஷ்டை யுள்ளவர்களுக்குப் பிரமாதமாய்ப் பாவம் நேரிடவே நேரிடும்.” 47

“அருச்சுன! சகஜமாய் வருத்தமின்றிச் செய்யக்கூடிய கருமம் துக்கத்தோடு கூடியிருந்ததேயினும் அதைக்கைவிடலாகாது; (என்றால், ஞானயோகத்துக்குத் தக்கவனாயினும் கருமயோகத்தையே செய்யென்றபடி) ஏனெனில், கருமயோகமோ ஞானயோகமோ எதைச் செய்யத் தொடங்கினாலும் எல்லாம் புகையால் சூழப்பட்ட நெருப்புப்போல, துக்கத்தோடுகூடியே யிருக்கின்றன.”

[ஆனால், அவ்விரண்டிற்கும் இதுதான் விசேஷம் எது? கருமயோகம் சுலபமாய்ச் செய்யக்கூடியதாயும் பிரமாதத்தை யுண்டுபண்ணாததாயு மிருக்குமென்பதும், ஞானயோகம் அதற்கெதிரா யிருக்குமென்பதுமாம்.] 48

“அருச்சுன! பலன் முதலியவைகளில் ஆசைவைக்காமல், மனதை ஜயித்து, பரம புருஷனை கர்த்தாவென்பதைச் சிந்திப்பதால், தான் கர்த்தாவென்கிற நினைவைமாற்றி இப்படிப்பட்ட சந்நியாசத்தோடு கூடியிருப்பவன், கருமத்தை யனுஷ்டித்துவந்தே ஞானயோகத்தின் பயனான தியான நிஷ்டையை யடைவான்; (என்றால், சகல இந்திரியங்களும் சாந்தமாய்ச் செய்யவேண்டியதான தியானயோகத்தை யடைவானென்றபடி.) 49

“மேலும் பிரயாணமாமளவும் நாடோறும் அனுஷ்டிக்கப்படுங் கருமயோகத்தால் ஒத்தாசை செய்யப்பட்ட ஞானயோகம் சித்திக்கப்பெற்றவன், எந்தப் பிரகாரமிருந்து (தியான யோகத்திற்குப் பயனான) பிரமத்தை யடைகிறானோ அதைச் சுருக்கமாய்ச்சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.” 50

“ஆத்மாவை யுள்ளபடியே யறிகின்ற புத்தியுடன் கூடியிருந்து விஷயங்களினின்று மனதைத் திருப்பி யோகத்திற்கு யோக்கியமாம்படிச்செய்து, சப்தாதி விஷயங்களைக் கிட்டவொட்டாமல் துறந்து, அவற்றிற்குக் காரணமான இராகத்தையும் துவேஷத்தையும் போக்கடிக்கவேண்டும்.” 51

"தியானத்திற்கு விரோதமானவைகளொன்றுமில்லாத இடத்திலிருந்து, அதிகமாய்ப் புசியாமல், புசியாமலுமிராமல், தியானத்திற்கு வழிபடும்படி மனோவாக்குக் காயங்களின் செயலைத் திருத்திக்கொண்டு, இவ்வாறிருந்து தினந்தோறும் தியானயோகத்தினின்றவன், தான் தியானம் பண்ணுகிற தத்துவத்தைத் தவிர மற்றவைகளில் தோஷத்தை நிரூபித்து அவைகளில் வைராக்கியத்தை வளர்த்துக்கொண்டு, தேகமே ஆத்மா என்கிற அபிமானத்தையும், அது வளருவதற்குக் காரணமான வாசனையின் பலத்தையும், அதற்கு நிமித்தமான கொழுப்பையும், காமத்தையும், கோபத்தையும், பிடிப்பையும் விட்டு; தனதல்லாத எல்லாவற்றிலும் தனதென்கிற எண்ணத்தை மாற்றி, ஆத்மானுபவமே சுகமென்றிருந்தவனாய்ச் சகல பந்தங்களினின்றும் விடுபட்டு ஆத்மாவையுள்ளபடியே அனுபவிப்பான்." 52-53

"அருச்சுனா! அளவற்ற ஞானமே வடிவாய், நமக்கு ஆட்பட்டிருப்பதே சுபாவமாயிருக்கிற ஆத்மாவின் உண்மையான சுவரூபம் பிரகாசிக்கப்பெற்றவன், கீழ்ச்சமான கருமாதிகளால் கலங்கவாவது, நம்மையொழிந்த மற்றொன்றை நினைத்துச் சோகப்படவாவது, அது தனக்கு வேண்டுமென்று கோரவாவது மாட்டான்; மற்றப்படி நம்மைத் தவிர மற்றெல்லாப் பிராணிகளையும் ஒரே மாதிரியாய்த் திருணமமே போலெண்ணி; சர்வேசுவரனையும், சகல ஜகத்திற்கும் உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை லீலையாய்ச் செய்பவனையும், யாதொரு தோஷமும் பரணமாத்திரமு மில்லாம லிருப்பவனையும், எல்லையில்லா அதிசயம் பொருந்தி அளவில்லாத கல்யாண குணங்களுக்கு முக்கிய இருப்பிடமாயும், லாவண்ணியமென்னும் அமிர்தத்திற்குக் கடலாயும், ஸ்ரீமானையும், புண்டரிகாக்ஷனையும், தனக்கு நாதனையுமிருக்கிற நம்மிடத்திலதானே மிகுந்த பக்தி யுண்டாகப் பெறுவான்." 54

"சர்வ வியாபியாகவும், சச்சிதானந்த விக்கிரகனாகவுமிருக்கும் என்னைப் பரம பக்தியால் உணர்ந்துகொண்டவன் அந்த ஞானபரிசமாப்த காலத்தில் என்னையே யடைவான்." 55

[ஸ்ரீ சங்கரர் அபிப்பிராயம்:—"மாயை முதலிய எவ்வெந்த உபாதிகளோடுகூடி யிருக்கின்றேனோ, உபாதியற்றதாகவும் அகண்டமாகவும் ஞான சொரூபமாகவுஞ் சர்வ வியாபியாகவுமிருக்கின்ற எவ்வித சொரூபமுடையவனா யிருக்கின்றேனோ அவ்விதமாகத் தெரிகின்றான். (55 வது சுலோகத்திலுள்ள சில பதங்களால்) ஞான

மடைந்து அதற்குப் பின்பு பிரமத்திற் பிரவேசிக்கின்றா னென்று ஆரதமாகின்றதுபோலத் தோற்றும். ஞானத்திற்குப் பலன் அவித்தை நிவிர்த்தியே; அதற்குப் பின்பு அடையவேண்டியதாயொன்று மில்லை. 13-ஆம் அத்தியாயம் 3 வது சுலோகத்தில், க்ஷேத்திரக்ஞன் அகண்ட பிரம்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றான். ஜீவனென்னும் பெயரையுடைய தானே அந்த அகண்ட பிரம்மமாகலால் அவனடையவேண்டுவ தொன்றுமில்லை. வேறொன்றிருந்தாலன்றோ அதை அடைகின்றானென்று சொல்லக்கூடும். அடைகிறதென்றால், அவித்தியா நிவிர்த்தியை யடைவதுதான் அதுதான் பிரமத்தை யடைகிறதென்று சொல்லப்படுகின்றது. சுண்ணம்பின சொரூபத்தால் சுத்த ஜலம் சுண்ணம்பு நிறமாகக் காணப்பட்டபோது சுண்ணம்பு ஜலமென்று விவகரிக்கப்பட்டது. பிரிக்கின்ற சாதனத்தாற் சுண்ணம்பு நீக்கப்பட்டபோது ஜலம் சுத்தத்தை யடைந்ததென்று விவகரிக்கப்படுகின்றது. சுண்ணம்பு நீங்கியபின்பு அப்புனல் எதைப்போ யடைந்தது? சுண்ணம்பு ஜலமென்னும் விவகாரம் நீங்கியதென்பதே, ஜலம் சுத்தத்தை யடைந்ததென்றமையாற் சொல்லப்படுகின்றது. அவ்வாறு, அவித்தையாவஸ்தையிலிருந்த பிரமம் ஜீவனென்று விவரிக்கப்பட்டது. அவித்தை நிவிர்த்தியானாற் பிரகாசமான ஜீவ சொரூபம் சுவப்பிரகாசமாகவே யிருக்கின்றது. இந்த அத்தியாயம் 60 வது சுலோகத்தில், ஞானநிஷ்டையாற் பிரமத்தை யடைகிறானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே யென்றால், அவ்விடத்திலு மிந்த அர்த்தந்தான் கிரகிக்கத் தக்கது. நிஷ்டை யின்னதெனத் தெரிந்துகொள்ளுதலால அஞ்ஞான நிர்விருத்திக்குச் சாதகமுண்டு. குரு உபதேசித்த சாஸ்திர ஞானத்தா லுண்டானதும், அமானித்துவம் முதலிய குணங்களோடு கூடியதும், ஆத்மாவைத் தவிர யாதொரு வஸ்துக்களுந் தோன்றாமல் தானே பிரமமென்று நிச்சயத்தோ டிருக்கின்றதுமான திடமாகிய அகண்டத் தியானம் யாதோ அதுதான் ஞானநிஷ்டையென்று சொல்லப்படுகின்றது. 7-வது அத்தியாயம் 16 வது சுலோகத்தில் கூறிய நான்குவித பக்திகளில் நான்காவதான ஞானபக்தியே சிரேஷ்டமாயது. இதுதான் ஞானநிஷ்டை. இதுதான் ஜீவேசுவர பேதத்தை நிவர்த்திக்கத் தகுந்தது. இதுதான் முடிவான பிரமஞானம். இப்படிப்பட்ட ஞானிக்கே சர்வ கர்ம சந்நியாசமு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு இதைவிட வேறுமார்க்க மில்லை. வேறுமார்க்க முள்ளதாக நினைத்தால மேலைக்கடலையடைய விரும்பிக் கிழக்கே போவது போலப் பிரயோசனப்படாது. இவ்விடத்தில் கூறிய ஞானநிஷ்டா மார்க்கம் ஒரு மலைபோலிருக்கின்றது. மற்றைய மார்க்கங்கள் கடுகு போல அற்பமாகும். ஆதலால், பிரமத்திற் பிரவேசித்த லென்னும் பதங்களுக்கு அகண்டாகார சொரூபமாய் விளங்குவது என்பதுதான் தாத்பரியம்."]

[ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அபிப்பிராயம்:—"சுயரூபத்தாலும், சுபாவத்தாலும் நம்மை இன்றொனும், குணத்தாலும் விபூதியாலும் நாம் இவவளவென்று மேற்கூறிய பக்தியைக் கொண்டுதான என்னை உள்ளபடியே அறிய வேண்டும். அவவா றறிந்தால் பின்பு பக்தி விருத்தியடைந்து அதனுல் நம்மை யறியக்கூடும். மேற்கூறியபடி எம்பெருமானை யுள்ளபடியே அறிவதற்குப் பக்திதான காரணம்."]

"அர்ச்சுன! நித்திய நைமித்திக கருமங்களை மாத்திரமல்ல, காமியங்களான மற்ற கருமஙகளையும் நமது ஆராதன ரூபமாகச செய்து வந்தானுகில் நமது அனுக்கிரகத்தாலே சாசுவதமான பதத்தைச சிறிதுங் குறையின்றி யடைவான்." 56

"ஆகையால், அருசசுன! உன்னை நம்முடையவ னென்றும, நம்மால் ஆளப்படுபவ னென்றும அறிகின்ற மனதைககொண்டு சக கர்மங்களையும (அந்தநத கருமததா லாராதிககப்படுந தேவதைகளோடுசேர்தது) நமமிடத்தில்சமர்ப்பித்து, நம்மையே பேருக அநுஸந்தித்துக் கருமங்களைச் செயதுகொண்டு இவவித புததியோடுகூடி எப்பொழுதும நம்மையே சிநதிததிரு." 57

"இவ்வாறு நம்மைச் சிந்திததபடியே சகல கருமங்களையுஞ் செய்வாயானுல் சம்சாரத்தால் வரும் சகல பாபங்களையும் நம்முடைய அனுக்கிரகத்தாலே தாண்டிவிடுவாய். அவ்வாறின்றி நீ அகஙகாரத்திஞல் நானே கிருத்தியாகிருத்தியஙக ளெல்லாவற்றையும அறியவல்லேன் என்கிற எண்ணததால் நான் சொன்னதைக் கேளாமற்போவாயாகில் நீ அழிந்து போவாய் ஏனெனில, நம்மைத தவிர எவனும் பிராணிகளின் கிருத்தியாகிருத்தியங்களை அறிபவனுவது அவைகளை ஆள்பவனுவது கிடையாதென்று திருவுள்ளம."58

"அர்ச்சுன! உன்னுடைய நன்மை தீமைகளைப்பற்றி உனக்கே அறிந்து கொள்ளும்படியான சாமர்ததிய மிருப்பதாக அகங்கரித்துக்கொண்டு இதுவரையில் நான் சொன்ன விஷயங்களைக் கைநெகிழவிட்டு 'யுத்தஞ் செய்யாமலிருப்போம்' என்றிருந்தாயாகில் அப்பொழுது நீ கொண்டிருக்கிற அந்தச் சுதந்தர நிச்சயம் பொய்யாக முடியும். ஏன்? நமது சுதநதிரத்தைப் பொறுக்க மாட்டாது அஞ்ஞானியான உன்னைப் பிரகிருதியானது யுத்தஞ் செய்யும்படி ஏவப்போகிறது." 59

"மேலும், இப்பொழுது அஞ்ஞானததால், நீ செய்யமாட்டேனென்கிற இந்த யுத்ததைதயே, உனது க்ஷத்திரிய ஜாதிக்கேற்ற

சௌரியத்தால் கட்டுப்பட்டவனாய்க் கொண்டு பிறர் செய்யும் உபத்திரவத்துக்கு ஆற்றாதவனாய், நீயே உன்னையு மறியாமல் செய்யப் போகிறாய்." 60

"ஏனெனில், சகலப் பிராணி சமூகமும் சர்வேசுவரனான நம்மால் பூர்வ கர்மத்திற்குத் தக்கபடி பிரகிருதியைப் பின் செல்லும் படி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேள். அதாவது சகலப் பிராணிகளையும் ஆளவல்ல சுபாவமான வாசுதேவன், (பிரவிருத்தி நிவிருத்திக ளெல்லாவற்றிற்கும் காரண ஞானமுண்டாவதற்கிடமான) ஹிருதயப்பிரதேசத்தி லிருக்கின்றான். எப்படி? என்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றான்? தன்னால் நியமிக்கப் பட்டு (தேகமாயும் இந்திரியமாயும் விகாரப்பட் டிருக்கின்ற) ப் பிரகிருதி யென்னும் யந்திரத்தி லேறியிருக்கின்ற சகல பூதங்களையும் குணமயமான தன் மாயையைக் கொண்டு அந்தந்தக் குணத்திற்குத் தக்கபடி பிரவிருத்திப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றான்." 61

"ஆகையால பாரத! சகலப் பிராணிகளையும் ஆள்பவனாய் ஆஸ்திகர்களிடத்தி லுண்டான அன்பினால் உன்னுடைய தேர்த்தட்டில் சாரத்தியம் பண்ணுவானா யிருந்து இப்படிச் செய்யென்று நியமிக்கின்றான் யாவன், அவனையே சர்வ விதத்தாலும் சரணமாகப் பற்று; (என்றால், அவன் நியமனத்தை நீ மேற்கொள்ளாமற்போனாலும் அவனுடைய மாயையா லேவப்பட்டவனாக் கொண்டு நீ யுத்தஞ் செய்யவே போகிறாய்; ஆகையால், அவன் சொன்னபடியே யுத்தம் முதலியவைகளைச் செய்யென்றபடி). அவ்வாறு செய்தாயானால் அவனுடைய அனுக்கிரகத்தால் சர்வகர்மங்களு மற்று உத்தம ஸ்தானமான பரம பதத்தை யடைவாய்." 62

"இந்தப்பிரகாரம் மோக்ஷார்த்திகளுக்கு வேண்டுவதாய், கர்மயோக விஷயமாயும், ஞானயோக விஷயமாயும், பக்தியோக விஷயமாயும் அறிய வேண்டியதாய் ரஹஸ்யார்த்தங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் மேலாயிருக்கின்ற எல்லா ஞானங்களையும் உனக்கு உபதேசித்தேன். இவை யெல்லாவற்றையும் ஆலோசித்து என அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி இவற்றுள் எதை விரும்புகிறாயோ அதைச் செய்." 63

"இந்த இரகஸ்யார்த்தங்க ளெல்லாவற்றுள்ளும் பக்தியோகம் அத்தியந்தம் சிரேஷ்டமென்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் அவ்விஷயமாகவே சிறந்ததொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன்." 64

"நீ எனக்கு மிகவும இஷ்டனாகையாலே உன் க்ஷேமத்தைக் குறிதது வேறொரு பரம ரகசியமான உத்கிருஷ்ட வாக்கியத்தை உனக்குச சொலலுகிறேன்; கேட்பாயாக."

"என்னிடத்தில் மிகவும் பிரீதிமானுய்க்கொண்டு, மிகவும் பிரீதி ரூபமாயிருககிற ஸ்மிருதி பரமபரையைச் செய ; அப்படியே மிக வும் பிரியமான நம ஆராதனைே பொழுதுபோக்காயிரு ; என்னை மிகவு பிரிதியோடு வணங்கு ; அப்படிசசெய்வாயாகில நீ மோக்ஷ தனை யடையமாட்டுவாய். நீ எனக்குப் பிரியவான். இவை எலலா விஷயத்திலும நான் உனக்குப் பிரதிகஞை செய்துகொடுக்கிறேன்.",

[சாதாரணமாய ஏதோ உனககு இஷ்டமாயிருக்கும்படிச சில வற்றைச சொல்வதாக நினையாதே. ஏனெனில், நீ நமககுப் பிரிய னன்றோ? எவனுககு நம்மிடத்தில் மிகுநதபிரீதி யிருக்குமோ நமக் கும அவனிடத்தில மிகுநத பிரீதியுண்டாகு மாகையால் நாம் அவ னைப் பிரியமாட்டாமல் அவனை நமமோடு சேர்த்துககொள்ளுகின் றோம். ஆகையால், என்னையே யடைவாயென்கிற பிரதிக்ஞை சததியம] 65

"கர்மயோகம, ஞானயோகம், பக்தியோகம் என்கிற மோக்ஷ சாதனங்களான எல்லாத் தருமங்களையும் என்னுடைய ஆராதன ரூபமாக மிகுநத பிரீதியோடு உன் அதிகாரத்திற்குத் தக்கவாறு செய்துகொண்டே, மேற்கூறியபடி பலனையும கர்மத்தையும் கர்த் திருததுவததையும் விட்டு ஆராத்திய சுவரூபனை என்னையே பல னுகவும், உபாயமாகவும் நினைக்கக்கடவாய். இவ்வாறிருக்கின்ற உன்னை நமமை யடைதற்கு விரோதிகளாய் அநாதிகாலமாய் சம்பா திககப்பட்டவைகளாய் (செய்பத தகாததைச செய்கையும செய்யத் தக்கதைச் செய்யாமையுமான) சகல பாபங்களினின்றும் விடுவிக் கிறோம்." 66

"பக்தி யோகத்தை ஆரம்பிக்கவொட்டாமல் விரோதிப்பவைக ளாய், அநாதி காலமாய், சம்பாதிக்கப்பட்டவைகளாய், நாவிதங் களாய், அனந்தங்களாயுள்ள பாபங்களுக்குத தக்க பிராயசசித்த ரூபங்களாயும; கிருச்சிரம, சாந்திராயணம், கூச்மாண்டம், வைசசுவா நரம், வ்ராதபவித திரேஷ்டி, தரிவிருதக்நிஷ்டோமமதொடங்கி நானு விதங்களாயும், அநந்தங்களாயும் எவ்வளவு காலம சீவித்திருந்து அனுஷ்டித்தாலும் அனுஷ்டிக்க அரியவைகளாயு மிருக்கினற சுவ தருமஙகளையும் விட்டு, பக்தி யோகாரம்பம சித்திப்பதற்காக, பரும

காருணிகனுய்ப், பிராணிகளிடத்தில் ஒரு விசேஷத்தையும் ஆலோசியாமல் அவைகளுக்கெல்லாம சரணியனுய் ஆச்ரிதாளிடத்தி லுண்டான வாதஸல்யத்திற்குக் கடலாயிருக்கின்ற என்னையே ஞானமாகப்பற்று. நான் உன்னை மேற்கூறிய பக்தி யோகாரம்பத்திற்கு விரோதிகளான பாபங்களினின்றும விடுவிககிறேும். நீ அதற்காகச் சோதிககவேண்டாம்." 66

"இப்பொழுது உனக்கு நான் சொன்ன பரம ரகசியமான இவ் விஷயத்தைத் தவம் புரியாதவனுக்காவது, தவம் புரிநதாலும் பக்தி யிலலாதவனுக்காவது, பகதி யுண்டாஞலும் சிசுருஷை செய்யாதவனுக்காவது நீ சொல்லக்கூடாது; அதிலும், என் சுவரூபததையும் என் ஐசுவரியத்தையும், என் குணங்களையும் சொல்லக்கேட்டு யாவ ஞெருவன் என்னை உதாசினஞ செய்வாஞே அவனுக்கும் சொல்லத் தக்கதன்று." 67

"யாவஞெருவன் பரமோத் கிருஷ்டமும் பரம ரகசியமுமாகிய இநதக் கீதா சாஸ்திரத்தை எனது பக்தர்கட்குச சொல்லுவாஞே, அவன என்னிடததுச சிறந்த பகதியைச்செய்து சகல சநதேக விபரீதஙகளுமற்றவனுய என்னையே ஐக்கியமாக அடைகிறுன்." 68

"மேலும் மனிதர்களில் தக்கோா பொருட்டுக் கீதாவுபதேசஞ் செய்பவனைப் பார்க்கிலும், எனக்கு மிகவும் இனிமை செய்பவ ஞெருவனுமில்லை; எனக்கு அவனிலும் வேறெப்படிப்பட்டவனும் மிக்க இனிமையானவன் பூமியில் இருப்பதில்லை." 69

"தருமநெறியினின்று வழுவாததாகிய நம்மிருவரது இந்தச் சம்வாதத்தை யாவன் குருமுகமாகக் கேட்டு உணர்நதுகொள் வாஞே, அவனுல் ஞானயக்ஞத்தினுல் அனுபவஞானத்தினுல் யான் ஆராதிக்கப்பட்டவனுவேனென்பது எனது நிச்சயமாம்." 70

"எநத மனிதன் ஆஸ்திக புத்தியுடையவனும், அசூயை யற்றவனுமாய் (ஆத்ம ஐக்கியத்தை யுபதேசிக்குஞ் சாஸ்திரமென்கிற ஆசையோடு பொருளறியாமற் செவிகளாற் சப்தமட்டாகவாயினும்) கேட்பாஞே அவனும் சகல சம்சார பந்தத்தினின்று விடுபட்டவனுய் அக்கினிஹோத்திர முதலிய புண்ணிய கருமஙகளை யியற்றினேர்கடு உண்டாகும் புண்ணியலோகப்பிராப்தியை அடைவான்."]

"ஓ! அர்ச்சுன! இப்பொருளானது உன்ஞல் நிச்சலமான மனதுடன் சிரவணஞ் செய்யப்பட்டதல்லவா! ! அருச்சுன ஓ!

உனது பேத ஞானத்தா லுண்டாகிய மயக்கமானது தீர்ந்து தெளி வுற்றனை யல்லவா?" 72

அருச்சுனன் வாக்கியம்

"சுவாமி! தேவரீருடைய கிருபையால் விபரீத ஞானம் ஒழியப் பெற்றேன். யதார்த்தமான ஞானமும் பிறந்தது. தேகாதிகளே ஆத்மா வென்கிற துரபிமானமும், சேதனாசேதன ரூபமான சகலப் பிரபஞ்சமும் பரமபுருஷனுக்குச் சமீப மென்கிற விஷயந் தெரியா மல் மாறாக நினைத்திருந்த துரபிமானமும், நித்திய நைமித்திகமான கர்மம பரமபுருஷனுடைய ஆராதன ரூபமாக அனுஷ்டிக்கப்படுமா கில் அவனை யடைவதற்கு உபாயமாகு மென்கிற விஷயம் தெரியா மல் அதைக் கட்டுக்குடலாக நினைத்திருந்த அஞ்ஞானமும் தொலை ந்தது. ஆத்மா பிரகிருதிக்கு அருகாய், பிரகிருதியின் சுபாவமின்றி அறிவதே சுபாவமாய்ப் பரமபுருஷனுக்குச் சேஷப்பட்டு அவனா லாளப்படுவதே சொரூபமா யிருக்கிற தென்கிற ஞானமும், சகல ஜகத்திற்கும் உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை லீலையாய்ச் செய்பவனாய், சகல தோஷங்களுக்கும எதிரான கல்யாணமே ஸ்வரூபனாய், சுபாவ சித்தங்களும அளவற்ற அதிசயமபொருந்தியவைகளுமான ஞானம்- பலம் - ஐசுவரியம் - வீரியம் - சக்தி - தேஜஸ் முதலிய சமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும்பெருங் கடலாய், பரப்பிரம்ம மென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளா யிருக்கிற பரமபுருஷனுடைய உண்மையை அறியுமபடியான ஞானமும, இப்படிப் பராபர தத்துவங்களை யுள்ள படியே யறிநது, பிறகு அதை அப்பியஸித்து வநது பரமபுருஷனு க்கு நாளுக்குநாள் பிரீதியை வளர்ப்பதே பயனாக நித்திய நைமித் திக கர்மங்களை யனுஷ்டிப்பதாலும், நிஷித்தங்களை யொழிப்பதா லும், சமம் தமம் முதலிய ஆத்ம குணங்களாலும், பக்திரூபமாய்ப் பரிணமித்திருக்கிற பரமபுருஷ உபாஸநத்தால் மாத்திரம் அடை யப்படும பொருளும், வேதாந்த விழுப்பொருளும், பரமபுருஷனு மான வாசுதேவன் தேவரீரே யென்கிற ஞானமும் அடியேனுக்கு உண்டாயின. அதன் பின்னர், பந்துக்களிடத்தில் சிநேகத்தாலும், கருணையாலும், மேன்மேலும விருத்தி யடைந்த விபரீதஞான மடி யாக வரும சகல துக்கங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய்ச் சந்தேகம் அற்றுச் சுவஸ்தனா யிருக்கிறேன். இனி, யுத்தஞ் செய்யும்படியா கத் தேவரீர் அருளிச்செய்த திவ்ய ஸூக்தியின்படியே செய் கிறேன்." **73**

ஸஞ்ஜயன் வாக்கியம்

"ஓ! திருதராஷ்டிர மஹாராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் வசுதேவன் மைந்தனான கண்ணனுக்கும், அவர் அந்தை மகனாய் மகா புத்திசாலியாய் அவர் திருவடிகளை யாச்ரயித்த அருச்சுனனுக்கும் நடந்த அற்புதமான சம்வாதத்தை மயிர்க்கூச்செறியும்படியாக மேற்கூறிய வண்ணமாகக் கேட்டேன்." 74

"வியாசமகரிஷியின் அநுக்கிரகத்தால் திவ்வியமான கண்ணும் காதும் பெற்றவனாகையாலே இந்த யோகமென்னும் மேலான இரகசியத்தையும், ஞானபலாதிகளுக்கெல்லாம் நிதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தாமே யருளிச்செய்யக் கேட்டேன்." 75

"கேசவனுக்கும் அருச்சுனனுக்கும் நடந்த புண்ணியமான இவ்வற்புத சம்வாதத்தை நான் நேரே கேட்கவே, அதுமுதற்கொண்டு எனக்கு நினைக்க நினைக்கச் சந்தோஷம் உள்ளடங்காமல் வருகிறது." 76

"அதுவுமன்றி, அருச்சுனனுக்குப்பிரகாசிப்பித்தருளிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அற்புதமான ரூபத்தையும், பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டனுபவித்தேன். அதை அப்படியே நினைத்து நினைத்துச் சந்தோஷிக்கின்ற எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமுண்டாகின்றது." 77

"உயர்வும் தாழ்வுமாயிருக்கிற சேதனசேதனங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் எந்தெந்தச் சுபாவங்களுண்டோ அவைகளுக்கெல்லாம் நியாமகனாய்த், தம்மை யொழிந்த எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் சொரூபம் ஸ்திதி பிரவிருத்தி முதலிய எல்லாம் தமது சங்கற்பாதீனமாயிருக்கும்படி விளங்குகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் எழுந்தருளியிருக்கிறவிடத்திலும், அவன் திருவடிகளையே நம்பியிருக்கின்ற கையும் வில்லுமான அர்ச்சுனன் எங்கே விளங்குகிறானோ அவ்விடத்திலும் ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மியும், ஜயமும், நியாயமும், அபிவிருத்தியும், செல்வமும் சாசுவதமா யிருக்குமென்பது என்னுடைய சித்தாந்தம்." 78

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை வசனம் சம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணார்ப்பணமஸ்து.

கிருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நமஃ

ஸ்ரீ பகவத்கீதா மான்மிய சங்கிரகம்

வராகபுராணத்தில் 90 சுலோகங்களினால் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற **ஸ்ரீ** கீதாமான்மியத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லுமாறு சௌனகர் என்னு முனிவர் சூதமகாரிஷியைப் பார்த்து, "சுவாமியின! தேவரீர் வியாச பகவானிற கேட்டிருக்கிற ஸ்ரீ பகவத்கீதா மான்மியத்தை அடியேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்" என்று வினவ, சூதமுனிவர் சொல்லலுற்றார்.

"வாரீர் ரிஷியே! நீர் வினவிய கீதா மான்மியமானது பெருமையிற் சிறந்ததும், இரகசியமானதும், உத்தமமானதுமாயுள்ளது. அதன் பெருமை யொருவராலு முரைத்தற்கரியதாயினும் நான் கேட்ட பிரகாரஞ் சிறிது கூறுகிறேன்; கேட்பீராக.—

ஸ்ரீ பகவானால் அருச்சுனனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட கீதையானது அமிர்தத்திற்கு ஒப்பானதாயும் சம்சார சமுத்திரத்தைக் கடப்பதற்கு ஒரு தெப்பமாயுமிருக்கிறது. இக் கீதையைச் சிரத்தையுடன் கேளாதவன் ஊர்ப் பன்றிக்குச் சமானம். கீதையில் பாதிபடித்தாற்கோதானபலனும், மூன்றிலொருபங்கு படித்தாற் சோமயாகபலனும், ஆறிலொருபங்கு படித்தால் கங்காஸ்நானபலனும், தினம் இரண்டத்தியாயங்களைப் படித்தால் இந்திரலோகத்தில் கற்பகால வாசமும், ஓரத்தியாயம் வாசிப்பவனுக்குச் சிவகணமாகி உருத்திர லோகத்தில் நெடுநாள் வாசமும், ஓரத்தியாயத்திற் பாதி யல்லது நாலிலொரு பாகம் படித்தால் நீண்ட நாள் சூரியலோக வாசமும், பத்து, அல்லது எழு, ஐந்து, நான்கு, மூன்று, இரண்டு, ஒன்று, அரை சுலோகங்களை யாவது வாசிப்பவனுக்குப் பத்துக்கோடி வருஷஞ் சந்திரலோக வாசமும் அவர்க்குச் சித்திக்கும்.

மரண சமயத்திற் கீதா அர்த்தத்தைச் சிந்திப்பவர்களும், பாராயண சப்தத்தைக் கேட்பவர்களும் மோக்ஷமே யடைவார்கள்; கிரியைகள் நடத்தும் போது பாராயணஞ் செய்தால் சகல குற்றங்களும் நீங்கும்; சிரார்த்தகாலத்திற் பிதிர்க்களை யுத்தேசித்து இதனைப் படித்தால் அந்தப் பிதிர்க்களுக்கு நரக விமோசனமாம்; கீதா புத்தகங்களை யன்புடன் பிறருக்குத் தானஞ் செய்தால் பலன் அளவிடக்கூடாததாயிருக்கும். மானிட தேகத்தை யடைந்த பிராமணாதி நான்கு வருணத்திலும் பிறந்தவர்கள் கீதையைச் சிரவணபடனஞ் செய்யாவிட்டால் அமிர்தத்தை விட்டு விஷயத்தைப் புசிப்பவனுக்குச் சமானமாவன்.

ஞானம் எங்கும் பூரணமானதால் அதைப் பிரதிபாதிக்கிற கீதையும் எங்குஞ் சமமே. கீதையினும் கீதார்த்தத்தினும் அசூசையும், நிந்தையுஞ் செய

கிறவர்களுக்கு நரகமே பிராப்தி. சமீப ஸ்தானங்களில் வாசிக்கிற கீதையை ஆதரவோடு கேளாதவன நாய, பனறி முதலிய அநேக யோனிகளிற் பிறப்பா னென்று வெகு விஸ்தாரமாகக் கூறியிருப்பதுந் தவிர, பதினெண் புராணங் களு ளொன்ருகிய பத்ம புராணத்துள் இலக்குமிதேவிக்கு மகாவிஷ்ணு கூறி யருளியதைப் பரமசிவம் பார்வதிக்குக் கூறியருளியதாய் விரித்துரைப்பதில் சிலவற்றை யீண்டு மொழிகுதும். அவையாவன:—

1-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

முனனொருகாலத்தின் சுதன்மா எனனும பெயரினையுடைய வேதிய னொருவன இருந்தான. இவன தனக் குறிததாகிய நறகருமங்களைவிட்டுக் கள ளுண்டல் முதலிய தீய காரியங்களில் பிரவேசிததவனுய்ப் பிறகு தேகததை விட்டு நீங்கி யமலோகஞ் செனறு, ஆங்குப் பற்பல நரகங்களை யனுபவிதது, அதன பிறகு எருதாகப் பிறந்தான. அவவாறு பிறந்திருக்கும்போது ஒரு முடவன அதனை விறபனைககு வாங்கி, அதறகு நாட்டிய முதலிய பல வித் தைகளைத் தினந்தோறும் பயிறறுவிதது அதனைப் பற்பல இடங்களுக்குக கொண்டுபோய் ஆட்டுவிதது, வேடிக்கைப் பார்ப்போரிடம் பரிசு பெறறு, ஜீவித்துவந்தான, அவ வெருதும் அவனிடததிலேயே பதினைந்து வருடங்கள் வரை ஜீவிததிருந்தது. இவவாறிருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் நடனஞ்செய் யும்போது அவவெருது தவறி விழுந்து குற்றுயிராகக் கிடந்து துன்புறறது. அத் தருணத்தில நாட்டியததைக கண்ணுற்ற சிலா இவவெருதின விஷயத் தில் மனதிரங்கி, 'எவவிதமேனும அதைப் பிழைப்பிக்கவேண்டும' எனகிற அவாவினை யுடையவாகளாய்த் தாங்கள் செயத புணணியங்களில சிறிது பாகம அவ வெருதிற்குக் கொடுத்தாகள்; அவாகளுள் ஒரு தாசிமாததிரம் தன புண்ணியத்தில் அதிகமான பாகத்தைக் கொடுததாள. பிறகு இப் புணணி யங்களைப் பெறறுக்கொணட அவவெருது தன தேகத்தை விட்டு யமனுலகம் சேர்ந்தது. அவவா றடைந்தவுடன காலன அவ வெருதை நோக்கி, "தாசி கொடுதத புண்ணிய விசேஷத்தினுலேயே புண்ணியாதமாவாயினை, ஆதலால், உனக்கு இவவிடததில் நரக வேதனை சிறிதுங் கிடையாது" எனறு கூறி, நரகவேதனை யடைவதினினறும் அதனை நீக்கினன. பினபு அவ வெருதானது பூவுலகத்திலே பிராமண குலத்தில் பூர்வஞானத்துடன் பிராமணனுகப் பிறந் தது. அவவிதம் பிறந்த அப் பிராமணன நிஷடையோடு கூடியிருந்து முனனே தனக்கு மிகுந்த புண்ணியத்தைக் கொடுதத தாசியினிடஞ் செனறு "நங்கையே! நீ எனக்குத் தந்தருளிய புண்ணிய விசேஷத்தினுல் எருதா யிருந்த நான வேதியனுய்ப பிறந்தேன; ஆதலால், அஃது எனன விதமான புண்ணியமெனபதை நான தெரிந்துகொளள விரும்புகினறேன்; அப் புண்ணி யததின விததைதச் சிறிது விளக்கமாகக கூறவேண்டும்" எனறு வினுவினன். அப்போது அப் பொதுமகள் தனனிட மிருந்த கிளியைச் சுட்டிக் காட்டி அவ வேதியனை நோக்கி, "அந்தணரே! அப் புண்ணியத்தின் விவரம் இங்குள்ள இக் கிளிக்குத் தெரியும்; ஆதலால், இதன வாக்கினுல் அதனைத் தெரிந்து

கொள்ளக்கடவீர்," என்று கூறி அப் புண்ணிய விசேஷத்தைத் தெரிவிக்கும் படி அக் கிளிககுக் கட்டளையிட்டாள், அதனமேல் அக் கிளியானது அவளை நோககி, "பெண்மணியே! நான் முன ஜென்மததில மனிதனுயிருந்து புராணம படித்த வித்தியா கர்வததினுலே பெரியோர்களை மதியாமல நிந்தித்த அத தோஷத்தால் இப்போது கிளியாகப் பிறந்து ஒரு வேதியன வீட்டில் வளாந் தேன; அக்காலததில அங்குள்ளவாகள் கீதையின முதலததியாயததைப் பாரா யணஞ் செய்து வந்தாாகள்; அதை நான கேட்டுவந்ததால் அஃது எனக்குப பாடமாய்விட்டது, அதனை நான் தியானஞ் செய்ததுமன்றி, பாடஞ் செயது கொண டிருக்குமபொழுது ஒரு வேடன என்னைக கண்டுபிடி வந்து உன்னிடம விற்ருன; நான அவவாறு உன்னிடம் விலையான பிறகு எனககுப் பாடமா யிருந்த கீதையின முதலததியாயததை இங்கே அப்பியாசம செய்தேன; அத ஞல் உனககு மிகுந்த புண்ணியம் சோந்தது; அப் புண்ணியத்தின பாகததைத் தான நீ இவ வேதியாக்குக கொடுத்தனை, நான இப்பொழுதும் அதனைக் கூறு கினறேன, நீயும இந்த வேதியரும் கேட்பீராக!" என்று மேற்கூறிய கீதை யின முதலத்தியாயததைப் பாராயணஞ் செய்தது. அவவாறு செய்யவே அதைக கேட்டுககொண்டிருந்த அந்த வேதியனும, தாசியும் மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள; கிளியும் முததி யடைந்தது.

2-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

கோதாவரி தீரத்திலே தேவசன்மா என்னும பெயரோடுங் கூடிய ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவன நிஷ்டை யுடையவனுயும், நற்கருமங்களைச் செய்பவனுயு மிருந்தான; அவன ஒரு தினத்தில் ஞான சன்னியாசி யொரு வர்க்கு உணவளித்து, அவரிடம 'எனக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டும்," என்று கேட்டனன. அதற்கவா, "தென்றிசையில் நதி பாறையிலே மித்திர வந்தன் என்னும் ஒரிடைய னிருக்கிருன்; அவனிடம் செல்வாயானுல் உன தெண்ணம் நிறைவேறும்," என்று கூற, அவ வேதியன இடையனிடஞ் சென்று தன்னுடைய எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான. இடையன அந்தணனை நோக்கி, "பிராமண சிரேஷ்டரே! முனனே நிஷ்டனுயிருந்த ஒரு பிராமண னுடைய மனைவி ஒரு சண்டாளனைச் சோந்து அதனுல் பிணி யுடையவளாகித தன தேகத்தை விட்டு நீங்கி அப் பாவத்தினுல் அநேக நாகங்களை யனுபவித் துப், பிறகு பைசாசமாக ஜனித்து, தனக்குண்டான பசி வேதனையினுலே மிக வும் நோயுடையவளுய்க கிடந்த ஒரு கிராதனுடைய தேகத்தைப் பிடுங்கித் தின்ன, அவ் வேதனையால் அவனிறந்தான். பினனர்ப் பைசாசமா யிருந்த அம்மாது ஆடாகப் பிறந்து என்னிடம் சேர்ந்தனள். நான அநத ஆட்டை மேய்த்து வந்தேன்; அங்ஙன மிருக்கும்போது முனனே அம் மாதா விறந்த வேடன் புலியாகப் பிறந்தான்; அப் புலியானது ஒரு தினம் வந்து என்னிட மிருந்த ஆட்டைப் பழைய விரோதத்தினுல் கொல்லத் துணிந்தது. ஆடு அத னிடஞ் சிக்காமல் மிகுந்த வேகததுடன் ஓடிற்று; அவவாறு இரண்டும ஓடும் போது யானும் அவற்ருேடு தொடர்ந்து சென்றேன; அதனபிறகு அந்த

ஆடானது ஓரிடத்தில் போய் நின்று, புலியைப் பார்த்து அச்சமின்றி, "நீ என்னை உண்பாயாக" என்று சொல்லப், புலிக்கு முன்பிருந்த பகையில்லாமற் போனமையால், அது, "உன்னைக் கொல்லுதற்கு என் மனம் இப்போது இசையவில்லை," என்று கூறிற்று. பிறகு அவ் விரண்டும் அவ்விடத்திற் சென்றவுடன் தங்கள் பகை நீங்கியதைப்பற்றி ஆச்சரியமுற்று, என்னை நோக்கி, 'நாங்கள் இங்கு வந்தவுடன் எங்கள் பகை நீங்கியதற்குக் காரணம் யாது?' என்று வினவின. அப்போது எனக்கு ஏதும் தோற்றாமையால் நான் சந்தேகங் கொண்டிருந்தேன். பிறகு அங்கே ஒரு குரங்கு தோன்றியது; அதனிடம் அவ் விசேடத்தைப் பற்றி நான் கூறும்போது அது அங்குள்ள ஒரு சிவலிங்கத்தையும் கற்பாறையையும் சுட்டிக் காட்டி "இது பிரமப் பிரதிஷ்டை லிங்கம்; முற்காலத்தில் ஒரு பிராமணன் இதற்குப் பூஜை செய்துகொண்டு வந்தான்; அப்போது அவன் வீட்டிற்கு அதிதியாக ஒரு பிராமணன் வந்தான்; மேற்கூறிய பூசகன் தனக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கும்படியான மார்க்கத்தை உபதேசித்தருள வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டான். அவன் இந்தக் கற்பாறையில் கீதையின் இரண்டா மத்தியாயத்தை எழுதி இதனைத் தினந் தோறும் பாராயணஞ் செய்துவந்தால் உனக்கு மோக்ஷ முண்டாகும்," என்று கூறிச் சென்றான்; அவ்வாறே அவன் திடமனதுடன் பாராயணஞ் செய்து மோக்ஷத்தை யடைந்தனன்; இது அவன் சஞ்சாரஞ் செய்த இடமாதலால் அவனுடைய புண்ணிய விசேஷத்தால் இவைகளுக்கு முன்னர் ஏற்பட்டிருந்த பகை யில்லாமற் போயிற்று" என்று கூறிற்று. அதன் பிறகு நானும் அந்தக் கற்பாறையில் வரைந்துள்ள இரண்டா மத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்து பிரமஞான முடையவனானேன்; ஆதலால், நீயும் அங்குச் சென்று அதனைப் பாராயணஞ் செய்தால் உன்னெண்ணம் கைகூடும்" என்று கூறி, அக் கற்பாறை யிருக்கும் இடத்தையுங் காட்டினன்; அதன்மேல் அத் தேவசன்மா வென்னும் வேதியன் சென்று கீதையின் இரண்டா மத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்து மோக்ஷமடைந்தான்.

3-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

சனஸ்தானத்திலே கௌசிக குலத்திற் பிறந்த சேட்டன் என்னும் பிராமணன் நற்கருமங்களை விட்டு வியாபாரஞ்செய்து வேசிகளிடத்தில் மிகுந்த பிரியமுடையவனாய்ச் சூது, கள்ளுண்டல், மிருகவேட்டை முதலியவற்றை யனுசரித்து, அதனால் வறுமையை யடைந்து, பின்னர் சோமயாஜி யாகஞ் செய்யும்பொருட்டு வைத்திருந்த திரவியத்தைக் கவர்ந்து பருவத ராச்சியஞ் சென்று கஸ்தூரி சவரி முதலியவற்றின் வியாபாரஞ் செய்து வந்தனன்; அவ் விதம் வியாபாரஞ் செய்து வரும்போது ஓர்நாள் ஓரிடத்திற்குப் பிரயாணமாய்ச் சென்று சூரியன் மேற்குக் கடலில் அஸ்தமித்தபடியால் வழி நடுவிலிருந்த ஒரு நாட்டின் குளக்கரையில் மரத்தடியிற் படுத்து நித்திரை செய்தான். நடுராத்திரியில் ஒரு வேடன்வந்து அவனை வெட்டிக் கொன்றுவிட்டு, அவனிடமிருந்த திரவியங்களை அபகரித்துக்கொண்டு சென்றான். அதன்மேல் வெட்டுப்பட்

டிறந்த அப் பிராமணன் பைசாசமாகி அம்மரத்தினடியிலேயே தங்கித் துன்புற்றுக் கொண்டிருந்தனன். அங்ஙன மிருக்கும்போது அவனுடைய புத்திரன் அவனைத் தேடிவர, நடுவழியில் சில மனிதர் அவனிறந்த சேதியை அப் புத்திரனுக்குக் கூறினார்கள். தந்தை இறந்ததைக் கேள்வியுற்ற அப் பிராமணச் சிறுவன் மிகவும் துக்கித்து, தன் அருமைத் தந்தைக்கு நற்கதியை யுண்டாக்க வேண்டுமென்று எண்ணினவனாய்க் காசி யாத்திரையாகப் புறப்பட்டுச் சென்றான், அவ்வாறு செல்லும்போது அவனுடைய தந்தையிறந்த இடமாகிய அக் குளத்தை யடைந்து, அதில் சந்தியாவந்தனஞ் செய்து, தன் தந்தை பைசாசமாய்த் தங்கியிருக்கும் அம் மரத்தின் கீழிருந்து கீதையின் மூன்றா மத்தியாயத்தைப் பாராயணம்செய்தான். அவ்வாறு செய்யவே அதன்மகிமையால் பைசாசமாக விருந்த அவனுடைய பிதாவுக்கு அப் பைசாசத் தன்மை உடனே நீங்கித் திவ்விய தேகமுண்டாயிற்று, உடனே அவனைப் புண்ணியலோகத்திற் சேர்ப்பதனிமித்தம் தேவலோகத்திலிருந்து தேவவிமானம் வந்தது. அவன் அதில் ஏறிக்கொண்டு புண்ணியலோகஞ் சென்றான். அவ்வாறு அவன் விமானத்திலெழுந்தருளிப் போகும்போது தன் புத்திரனை நோக்கி, "புதல்வ! நீ பாராயணஞ் செய்த கீதையின் மகிமையால் நான் நன்மை யடைந்தேன்; என்னைப் போன்ற பாவிகளாயுள்ள நம் குலத்தார் பலர் நரகத்திற் கிடந்து வருந்துகின்றார்கள்; ஆதலின், அவர்கள் நற்கதி யடையும் பொருட்டாக இன்னும் இதனை நீ வழக்கப்படி பாராயணஞ் செய்து ஈசுவரதத்தஞ்செய்து அவர்களை நற்கதி யடையச் செய்வாய்," என்றுகூறிச் சென்றனன்; அதன்பிறகு அவ்வந்தணச் சிறுவன் தன் தந்தை கூறியவாறே விஷ்ணுவாலயத்திற் சென்றிருந்து இக் கீதையின் மூன்றா மத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்து அதன் பலனை ஈசுவரதத்தம் பண்ணினான். அவ்வாறு செய்யவே நரகத்திற் கிடந்த அவன் குலத்தவர்கள் அதனின்றும் நீங்கிச் சுவர்க்கலோகம் சேர்ந்தார்கள். யமன் அந்த விஷ்ணுவாலயத்திற்கு வந்து அங்குள்ள விஷ்ணுவைத் தரிசித்துச் சென்றான்.

4-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

கங்காதீரத்திலுள்ள காசி விசுவேசர் சந்நிதியில் கீதையின் நான்கா மத்தியாயத்தைப் பாராயணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த வரதன் என்னும் பிராமணனொருவன் ஒருதினம் சமீபத்திலிருக்கும் ஒரு முக்கிய தலத்தைத் தரிசிக்குமாறு சென்று வெயிலால் தகிக்கப்பட்டுச் சரீரங் கருகி யிளைத்து நடுவழியில் நின்ற இரண்டு இலந்தை மரங்களின் நடுவில் ஒருமரத்தில் தலையை வைத்துக் கொண்டும் மற்றொரு மரத்தில் காலா லுதைத்துக்கொண்டும் படுத்து அப் படுக்கையிற் கிடந்தபடியே தனக்குப் பாடமாயிருந்த கீதையின் நான்காவது அத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்துகொண்டே இளைப்பாறிப் பின்னர் அவ் விடத்தைவிட்டுப் போயினன். அவன் அவ்வாறு சென்ற பிறகு ஐந்தாறு தினங்களுக்கு அப்பால் அம் மரங்களிரண்டும் பட்டு இரண்டு பிராமண ஸ்திரிகளாய்ப் பிறந்தன. அவ்வாறு பிறந்த அப் பெண்மணிகள் தாமு

கவே வளர்ந்து அங்கோரிடத்திற் றங்கியிருந்தார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் தங்கியிருந்தபோது அவர்களுக்கு ஏழாண்டு நடக்கும் காலத்தில், முன்னே அவர்கள் மரமாயிருந்தபோது கீதையின் நான்காம் அத்தியாயத்தைப் பாராயணம்பண்ணிச் சென்ற வேதியன் அவர்களிடம் வந்தான். உடனே அப்பெண்களிருவரும் அவனுக்கு உணவளித்து, அவனை நோக்கி, "சுவாமி! இலந்தை மரங்களாகயிருந்த நாங்கள் உம்மாலே இவ்வாறு பெண்களாயினோம்," என்று கூறினார்கள். அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அப்பிராமணன் அவர்களை நோக்கி, "பெண்களே! நீங்கள் அவ்வாறானதற்குக் காரணம் யாது?" என்று வினவ, தங்களுடைய பூர்வ விருத்தாந்தந் தெரிந்த அவர்கள், அவ்வேதியனை நோக்கி, "சுவாமி! நாங்கள் முன்னே தேவ ஸ்திரீகளாயிருந்தோம். ஒரு காலத்தில் கோதாவரி தீரத்தில் ஓரந்தணன் வெயில், மழை, பனி, காற்று முதலியவைகளை யெல்லாம் சகித்துக்கொண்டு கடினமான தவத்தைச் செய்து, ஆத்ம ஞான பரனாகி ஞான விசாரணை செய்துகொண்டிருந்தான், அவ்வாறிருக்கும்போது இந்திரன் அவனுடைய தவத்தை அழித்துவருமாறு எங்களை யனுப்பினான். நாங்கள் அவ்வாறே சென்று பலவிதமான ஆடல் பாடல்களைச் செய்து அவனுடைய தவத்தைக் கெடுக்க முயலும்போது அவன் எங்களுடைய எண்ணத்தைத் தெரிந்து கோபங்கொண்டு, "நீங்கள் இலந்தை மரங்களாகப் போவீராக!" என்று எங்களைச் சபித்தனன்; அங்ஙனம் அவர் சபிக்கவே, நாங்கள் பயந்து அவனைத் துதித்து, "எங்கட்கு விமோசனகாலம் எப்போதுண்டாகும்?" என்று கேட்க, "அவன், "உங்கள் மத்தியிலே ஒரு பிராமணன் வந்து படுத்துக்கொண்டு கீதையின் நான்காம் அத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்வான்; அதைக் கேட்டு நீங்கள் பிராமண ஸ்திரீகளாகப் பிறந்து ஞானம் பெற்று விஷ்ணு பதமடைவீர்கள்," என்று கூறினார். அவ்வாறே நீர் வந்து கீதை நான்காம் அத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்தீர்; அதன் மகிமையாலே நாங்கள் இங்ஙனம் ஸ்திரீகளாயினோம், ஆதலால், நீர் எங்களுக்கிப்போது அந்தக் கீதையின் நான்காம் அத்தியாயத்தை உபதேசித்து அனுக்கிரகம் பண்ணி நாங்கள் விஷ்ணுபதத்தை யடையுமாறு செய்யவேண்டும்.' என்று கூறினார்கள். அவ்வாறே அவன் அவர்களுக்குக் கீதையின் நான்காம் அத்தியாயத்தை உபதேசித்தான்; அதனை அவர்கள் பாராயணஞ் செய்து உடனே விஷ்ணு கணங்கள் விமானங் கொண்டுவர அதிலேறிச் சென்று விஷ்ணுபத மடைந்தார்கள்.

5-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

முன்னொரு காலத்தில் மத்துவ தேசத்திற் பிறந்த பிராமணனொருவன் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை விட்டுச் சங்கீத சாஸ்திரம் பயின்று, மிருதங்கம் வாத்தியம் முதலியவைகளில் மிகுந்த தேர்ச்சி யடைந்திருந்தான். அவனுடைய சங்கீதத் தேர்ச்சியையறிந்த அத் தேசத்தரசன், அவனுக்குச் சம்பளங்கொடுத்து அவனைத் தன்னுடைய சமஸ்தானத்தில் வைத்துக்கொண்டான். அவன் தாசி நேசனாகித் திரிந்தான். அவ்வாறிருக்கும்போது அவனுடைய மனைவி அரசன்மேல் மோகங் கொண்டு அப் பிராமணனைக் கொன்று விட்டு

அரசனோடு சோகந்து முடிவில் கிரந்தி ரோகத்தால் வருந்தி யிறந்தாள். பிறகு அந்தப் பிராமணனும் அப்பிராமண ஸ்திரீயும் அநேக நரகங்களை யனுபவித்து அவருள் பிராமணன் பருந்தாகவும், பிராமண ஸ்திரீ கிளியாகவும் பிறந்தார்கள். அவ்விதம் பிறந்த அப்பருந்தும் கிளியும் இவ்வுலகத்தில் சஞ்சரிக்கு நாளில் ஒருநாள் இரண்டும் சந்தித்தன. அப்போது, பருந்தானது முன்ஜன்மத்தில் ஏற்பட்ட பகையினால் அக்கிளியை அடித்துக் கீழே வீழ்த்தியது, அதனால் அக்கிளியானது முன்னே கீதையின் ஐந்தா மத்தியாயத்தைப் பாராயணம் பண்ணி மோக்ஷமடைந்த ஒரு வேதியனுடைய தலையோடு ஜலம் நிறைந்ததாய் அங்குக் கிடக்க அதில் வீழ்ந் திறந்தது, அப்போது ஒரு கிராதன் அவ்விடம் வந்து அப் பருந்தைக் கொல்ல அதுவும் அத்தலை யோட்டிலேயே வீழ்ந் திறந்தது. பிறகு அவ்விரண்டும் யமலோகம் செல்ல, யமன் அவைகளை நோக்கி, "உங்களுக்கு எந்தப் புண்ணியலோகஞ் செல்ல இஷ்டமோ அங்குச்செல்லக் கடவீர்" என்று கூறினன். அப்போது அவ்விரண்டும் யமனிடத்தில் "நாங்களோ மிகவும் பாவிகளா யிருக்கின்றோம். அவ்வாறிருந்தும் எங்களுக்கு எந்தப் புண்ணிய வசனத்தினால் நற்கதி உண்டாயிற்று? என்று வினவின. அப்போது காலன், "முன்னே சாஸ்திரவிதிப்படி நற்கருமங்களைச் செய்து கீதையின் ஐந்தா மத்தியாயத்தைப் பாராயணம்பண்ணி மோக்ஷமடைந்த ஒரு பிராமணனுடைய தலையோட்டில் நீங்கள் வீழ்ந்திறந்தீர்கள் அதில் உங்கள் சரீரம் பட்ட விசேஷத்தினால் இப்போது உங்களுக்கு நற்பதவி உண்டாயிற்று என்று' கூறினன். அத்தருணத்தில் பிரமலோகம், விஷ்ணுலோகம், சிவலோகம் ஆகிய மூன்றிடங்களிலுமிருந்து விமானங்கள் வந்தன, உடனே அவைகள் அவ்விமானங்களிலேறிச் சென்று கிரமமாக அவ்வுலகங்களை யடைந்து முடிவில் முத்தி பெற்றன.

6-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

கோதாவரி தீரத்திலுள்ள அப்பியிஷ்டிணி புரத்திலே ஜானசாரதியென்னு மரசன் அநேகம் யாகங்கள் முதலிய நற்கருமங்களைச் செய்து புண்ணிய புருஷனாய் அரசுபுரிந்து வந்தான்; அப்போது, தேவர்கள் அவனுக்கு நற்கதியை உண்டாக்க வேண்டுமென்னும் கருத்துடையவர்களாய்ப் பல அன்னங்களாக வடிவெடுத்து, அவ்வரசன் மேலுப்பரிகையில் நிலவின் பிரகாசத்தி லிருக்கும் போது அவனுக்கு நேரே ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்றார்கள்; அவ்வாறு செல்லும்போது அவ்வன்னங்களில் பின்சென்ற அன்னமானது முன்சென்ற அன்னத்தை நோக்கி, அரசனுக்குக் கேட்கும்படி, "இவ்வரசனுக்கு முன்னே செல்லவேண்டாம்; அங்ஙனம் மரியாதையின்றி நாம் இவருடைய பிரகாசத்தில் செல்வது தகாது," என்று கூற, உடனே முன்சென்ற அன்னமானது "நாம் அவ்வாறு மரியாதை செய்வதற்கு இவ்வரசன் ரைக்கியனோ" என்று சொல்லி ரைக்கியனென்னும் மகானுடைய பெருமையை விளக்கிக்காட்டிச் சென்றது; அதன் வார்த்தையைக் கேட்டதும் அரசன் "அந்த ரைக்கியர் எவ்வித பெருமையுடையவரோ? அவரை நாம் அடையவேண்டும்," என்று சிந்

தித்து; உடனே தனமந்திரியை அழைதது அனனங் கூறிய வார்த்தைகளைச் சொலலி அவரை எவவிதமேனும் தேடி யழைத்துவருமாறு கட்டளையிட அவவாறே மந்திரி புறப்பட்டு அநேக விடங்களிற்றேடி முடிவாக அவர், காஸமீர தேசததி லிருப்பதாகக் கேள்வியுற்று அவவிடமசென்று, அவர், மணிபுரமெனனும் பட்டணததில மாணிக்கவீசுரா சமீபத்தில ஒரு சகடையின நிழலிலே தங்கித் தமககுளள குட்டரோகததின நமைச்சலால் தேகத்தை அச்சகடத்திற றேய்த்துக்கொண்டிருககக்கண்டு அவர் தன்னேடு வரததகாதவ ரெனறறிந்து, அவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அவரை நோக்கி, சுவாமி! தங்களுக்கு வேண்டியது யாது?" எனறு கேட்டான, அதற்கவர். "நிததியானந்த அனுபவியாயிருக்கும் எனககு நீ எனன கொடுக்கப்போகிறுய்த எனக்கெதுவும் வேண்டியதினறு," எனறுரைக்க, மந்திரி மீண்டும நமஸ்கரிதது அவரை நோக்கி, "சுவாமி! அடியேனுல் ஏதாவது ஒருபகாரத்தைப்பெற்றுக் கொளளக் கோருகிறேன" எனறு மீண்டும வேண்டினன. அதன மேல் அவா, "அப்படியானல் எனனுடைய நமைச்சல தீருமபடி எனதேகததைச் சொறிநது கொணடிருததற்கு ஓ ராளனுப்புவாயாக," எனறு கூறலும், அவவார்ததையை மந்திரி கேட்டுக கொணடு உடனே புறப்பட்டு அரசனிடம் வந்து, "அந்த வைக்கியா இங்கே வரமாட்டார்; அவா தேகததைச் சொறிந்து கொணடிருக்க ஓ ராளனுப்பும்படி தெரிவித்தார்; ஆதலால், நீராமம அஙகுச் செனறு அவாக்குத தொண்டுசெயது அவருடைய கிருபையைப் பெறறுக் கொள்ளவேணடும," எனறு தெரிவிததான. அதனபிறகு அவவரசன, உடனே அந்த வைககியரிடம் செனறு ஆடையாபரணம் முதலிய பொருளகளை அவர்கு முனனே காணிக்கையாக வைத்து நமஸ்காரஞ் செய்து நினறுன. அப்போது அந்த வைக்கியா அரசனை நோக்கி, "மனனு! இப்பொருள்கள் எனக்கு எதறகாக? நீ அரசனுயிருந்தும் பெரியோாகளுடைய எணணததை நீ தெரிந்துகொண்டா யில்லையே; சீ! சீ! இவறறை எடுத்துக்கொண்டு செல்வாயாக," எனறு சினந்து கூறிஞா. அவ்வாறு கூறவே அரசன பயந்து நடுங்கி மீணடும அவாக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அவாதேகததைச சொறிந்து கொண்டிருந்து, "சுவாமி! எனக்கு நல்லவழி காட்டி எனனை இரக்ஷிகக வேண்டும," எனறு வேணட, அதனமேல் அவா மனதிரங்கி, அவனை நோக்கி, "அரசனே! நான கீதையின ஆறுமததியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்த மகத்துவததினுலே நிததியானந்த அனுபவியாயிருககிறேன; ஆதலால், அதனை உனக்கும இப்போது உபதேசிக்கினறேன; அதன மூலம நீ நறபதவியடைவாயாக," எனறு கூறி அதனை உபதேசித்தனர்; பிறகு அவவரசன, அதனைப் பாராயணஞ்செய்து அதன மகிமையாலே மோக்ஷத்தை யடைந்தான.

7-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

முனனொரு காலத்தில் பாடலபுர மென்ற பட்டணத்திற பிறந்த சங்குகர்ணன் எனனும் பிராமணன பல வியாபாரங்கள் செய்து, அளவற்ற பொருள்களைச் சமபாதிதது தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாமல் அவ

ற்றை ஓரிடத்திற் புதைத்து வைத்திருந்தான்; அவவாறிருக்கும்போது அவன, ஒரு சமயம் நான்காம் விவாகஞ் செய்துகொள்ள உத்தேசங்கொண்டு தன பந்துக்களோடு ஓரூருக்குப் பிரயாணமாகிச் சென்று, நடுவழியில் சூரியன மறைவுபட்டவுடன், ஒரு மரத்தினகீழ்த் தங்கி உறங்கினுன. அவவாறு உறங்கும்போது ஒரு பாம்பு அவனைக்கடிக்க அதன்விஷம் தலைக்கேறி அவன உயிர்துறந்தான. அதன பிறகு அவனேடு பின்தொடர்ந்த உறவினர் வேப் பிலைகளைப் போட்டு அவன சரீரத்தை மூடி அவவிடத்திலேயே கிடத்தி விட்டுச் சென்றார்கள். பின்னர் அப் பிராமணன் பாம்பாகப் பிறந்து, தன் திர வியங்களைப் புதைததுவைத்த இடத்தில் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தான். அவவாறிருக்கும்போது ஓர் நாள் பாம்பாகிய அப் பிராமணன தனனுடைய நடுப்புத்திரன் கனவில் தோன்றி, "புத்திரா! நான இன்னவிடத்தில் அள வற்ற திரவியங்களைப் புதைத்துவைத்து, இப்போது பாம்பாகப் பிறந்து அவற்றைக் காத்திருக்கிறேன; திதி தினத்தன்று கீதையின ஏழாமத்தியாயத தைப் பாராயணஞ்செய்த பிராமணனுக்கு நீயும, உனனைச் சார்ந்தவர்களும் அன்னங் கொடுப்பீர்களானல் அத்தகைய விசேஷததால நான் இந்த ஜனமம் நிவாததியாகப்பெற்று மோக்ஷமடைவேன; நீங்கள் அந்தத் திரவியங்களை எடுத்து அவற்றின மூலமாக நலல தருமங்களைச்செய்து சுகம் பெறுவீர் களாக," எனறுகூறித் திரவியங்களைப் புதைத்துவைததிருந்த இடத்தையும் காட்டிச்சென்றுன. அதன பிறகு, அப்பிராமணனுடைய நடுப்புதல்வன விழித து்த் தான கண்ட கனவைத் தன பந்துக்களிடம் சொலலித் தனனுடைய தந்தை கூறியபடியே கீதையின் ஏழா மத்தியாயததைப் பாராயணம் பண்ணிய பிரா மணனுக்கு அன்னங் கொடுக்க, பாம்பாயிருந்த அப்பிதா முத்தி யடைந்தனன. பிறகு; அப் பிராமண புத்திரனும், அவனுடைய பந்துக்களும, புதைக்கப்பட் டிருந்த திரவியங்களை யெடுத்து மிக்க தானதாமங்களைச்செயது சுகத்தை யடைந்தார்கள்.

8-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

பூர்வகாலத்தில் தட்சண திக்கிலிருந்த அமர்த்தன பட்டணத்தில் பிறந்த **பாவசன்மன்** எனனும் பிராமணன தாசி நேசனும் மாமிச பக்ஷணம், மது பானம், வேட்டை முதலிய தீயச் செய்கைகளை செய்துகொண்டு மிகுந்த பாவ முடையவனாக விருந்து முடிவாக ஒருநாள், பனங்கள்ளை அதிகமாகப் பானம் செய்து அஜீரண முண்டாக அதனல் அவன மரணமடைந்து யம லோகஞ் சென்றுன. அங்கே அவன பல நரகங்களை யனுபவிததுப் பிறகு பனைமரமாகப் பிறந்து ஓரிடததில் நின்றான். அக்காலததில் **கிரமிவலன்** எனற ஓர் வேதியன **குமதி** யெனனும தன மனைவியோடு கூடி வேதமோதிச் சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்து, நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களில் தவருமல ஒரு சமயத்தில் கெட்ட தானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதனல பிரம ராக்ஷதனுய்ப் பிறந்து, அவன மனைவியும் இராக்ஷஸியாக அவனுடன மேற்கூறிய பனை மரத்தின நிழலில் வீற்றிருந்தான. அவவிதம் அந்நிழலில் பல தினங்கள்

தங்கியிருக்குங் காலையில் ஒருநாள் அவனுடைய மனைவி அவனை நோக்கி, "நாதா! நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாத தானத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பாவத்தினாலன்றோ இவ்வாறு இராட்சத ஜன்மத்தை யடைந்து துக்க மனுபவிக்கின்றோம், நமக்கு நேர்ந்திருக்கும் இந்த இடையூறு எச்சமயத்தில் எவ்வாறு நீங்கும்?" என்று வினவினள். அதற்கவன், "பெண்ணே! நமக்கு ஆத்ம ஞானமுண்டாகி அஞ்ஞானம் நிவர்த்தியாகும்போது இத்துன்பங்கள் தானே நீங்கும்," என்று கூறினன். "ஆத்ம ஞானமாவது யாது? அஞ்ஞான நிவர்த்தியாவது யாது?" என்று கேட்டாள். இந்த வசனங்கள் கீதையின் எட்டா மத்தியாயம் முதற் சுலோகத்தின் கருத்தா யிருந்தமையால் அதன் மகிமையினால், அவள் மேற்கூறியபடி இவ் வசனங்களைக் கேட்டவுடன் அங்குப் பனைமரமாக நின்ற பிராமணன் தன்னுடைய யதார்த்த சொரூபத்தை யடையப்பெற்றான். இராட்சதனாயிருந்த பிராமணனும் தன்னுடைய பிராமண சொரூபத்தைப் பெற்றான். அந்த ஸ்திரீயும் பிராமணப் பெண்ணானாள். உடனே அவர்களுக்காக வைகுண்டத்திலிருந்து விமானம் வந்தது. அப்போது இராக்ஷதனாயிருந்த பிராமணனும் அவன் மனைவியும் அதிலேறிக் கொண்டு வைகுண்டத்தை யடைந்தார்கள். பனைமரமாயிருந்த பாவசன்மன் பிறகு காசிக்குச் சென்று விந்துமாதவரைப் பூசித்து, மேற்கூறிய கீதையின் எட்டா மத்தியாய சுலோகத்தைக் கூறி மஹா விஷ்ணுவினிடத்து விடாத தியானமுடையவனாய்த் தபம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் அவ்வாறிருக்கும்போது பாற்கடலில் ஞான நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் விரைவில் அவனிடம் சென்று அவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தைக் கொண்டு நித்திரை கொள்ளாதிருக்க, ஸ்ரீ லக்ஷ்மி தேவியானவள் அவரை நோக்கி, "சுவாமி! நீர் ஏன் ஞான நித்திரை கொள்ளவில்லை?" என்று வினவினள். அப்போது விஷ்ணுவானவர், பாவசன்மாவின் பக்தி விசேஷத்தையும் அவன் பொருட்டாகத் தாம் கொண்ட எண்ணத்தையும் கூறி உடனே அந்த இலக்ஷுமி தேவியாருடன் புறப்பட்டு வந்து பாவசன்மாவுக்குத் தரிசனந் தந்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தருளினார்.

9-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

நாமதா தீரத்திலிருந்த மாயிஷ்மந்திபுர மென்னும், நகரத்தில் மாதவன் என்னும் பெயரோடு கூடிய ஒரு பிராமணன் வேதோத்தமனாயும், சகல சாஸ்திர சம்பன்னனாயும், நல்ல நிஷ்டனாயு மிருந்தான். அவ்வாறிருந்த அவன், அளவற்ற திரவியங்களைச் சம்பாதித்து, யாகஞ் செய்யுமாறு உபதேசங் கொண்டு, அதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் யாவும் சேகரித்து ஆட்டுக்கடா வொன்று வாங்கி, யாகசாலை தயார்செய்து செய்யத்தக்க காரியங்களை யெல்லாம் செய்து முடிவில் அவ்வாட்டுக்கடாவினை வெட்டப் போனான். அப்போது அவ்வாட்டுக்கடாவானது அந்தப் பிராமணனைப் பார்த்து "அந்தண சிரேஷ்ட! நீ அற்பமான சுவர்க்க பலனையடைய ஆசைவைத்து என்னைக் கொல்லுமாறு

அணிந்தாய்; இச் செய்கையா லுனக்குப் பிறவித்துன்பம் நீங்கிவிடாது; மானிட ஜனம மடைந்தோர ஜனன மரணமற்ற மோக்ஷத்தை யடைவதற் குரித்தாய நற்காரியங்களையே நடத்தல் வேண்டும," என்று கூறிற்று. இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அப் பிராமணன பயந்து நடுங்கி, அவ்வாட்டுக் கடாவை வெட்டாமல், அதற்குத் தண்டம் சமாப்பிதது, அதை நோக்கி, "மேடமே! உன விருத்தாந்தம் யாது? உனக்கு இந்த ஞானம் எவவாறு உண்டா யிற்று?" என்று கேட்டான. அதற்கு அந்த ஆட்டுக்கடாவானது அவனைப் பார்த்து, "பிராமண சிரேஷ்ட! முந்திய ஜனமத்தில் நான பிராமணனாய்ப் பிறந்து வேத சாஸ்திரங்களில் மிகுந்த பயிற்சியுள்ளவனாய்ச் சகல கருமங் களையும் அநுசரித்துக் கொண்டிருந்தேன; அவவா றிருக்கும்போது எனக கொரு குழந்தை பிறந்தது. அதறகு வியாதி யுண்டானமையால என்னுடைய மனைவி 'என் குழந்தைககு வியாதி நீங்கினால் உனக்கு ஆடு வெட்டிப் பலியிடு கிறேன,' என்று பத்திரகாளியிடம பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள்; பிறகு அப் பிணி நீங்கிற்று; குழந்தைக்குச் சௌக்கிய முணடாயிற்று; என மனைவி, 'நான முன்னாத் தெரிவித்தபடியே பத்திரகாளிக்கு ஆடு வெட்டிப் பலியிட வேண்டும்,' என்று என்னிடம் கூறினாள. நான அவள் வார்த்தைக் கிணங்கி ஒரு ஆட்டுககுட்டியை வாங்கிப் பத்திரகாளி முனபு வெட்டி அவளுககுப் பலி கொடுத்தேன. அப்போது அவ வாட்டுக்குட்டியின தாயானது மிகவும வருந்தி, என்னைப் பார்தது, 'வேதியனே! உன பிள்ளையின வியாதி நீஙகுமபொருட்டு நான் அருமையாய்ப் பெற்று வளர்தத என குட்டியைக் கொலைபுரிந்தனை. ஐயோ! என வயிறு எரிகின்றதே; இவவிதம் எனக்கு வயிற்றெரிச்சலை யுண்டா க்கினமையால் நீ ஆடாகப் பிறக்கக்கடவாய்!' என்று சபிததது. அவவிதம அதன சாபத்தினால் நான ஆடாகப் பிறந்தேன; ஆயினும், முந்தின ஜனமததில் பிரா மணனாய் நற்கருமங்கள் செய்து வந்த விசேஷததினால இப்போது பூரவ ஜன மத்தின ஞானததோடிருக்கிறேன், இதற்கு முன குரங்காகவும, நாயாகவும், குதிரையாகவும் பலஜனமங்க ளெடுததிருந்தேன்," என்று கூறிறறு. இவவிதம கூறிய அதன வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன மாதவர், அவ வாட்டுககடாவை நோக்கி, "இவவித விசேஷ குணங்கள் பொருந்திய நீ: ஜனம நீங்கததகக உபா யத்தையு மறிந்திருப்பாயன்றோ? ஆதலின, அதனை எனக்குக் கூறுவாயாக!" என்றுரைத்தனன். அப்போது ஆட்டுக்கடாவானது வேதியனை நோக்கி "அந் தண சிரேஷ்ட! உன இஷ்டப்படியே இதனை ஒரு சரித்திர மூலமாக அந்த உபாயத்தை உனக்குக் கூறுகின்றேன கேட்பீராக!

சூரியசந்திரவருணன் என்கிற ஓரரசன குருக்ஷேத்திரத்திலே சூரியகிர கண காலத்தில் காலபுருஷத் தானஞ் செய்ய உத்தேசிததுப் புரோகிதன சொற்படி அதற்கு வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் சேகரஞ் செய்து, காலபுருஷனையும புதிதாகச் செய்துகொண்டு, தானமேறறுக் கொள்வதற்கு மிகுந்த பொருள்களைக கொடுத்து யோககியனான ஒரு பிராமணனையும்

அழைத்து அங்கே வைத்துவிட்டுத் தான் ஸ்நானத்திற்குச் சென்றான்; அப்போது அங்கிருந்த புரோகிதனும் அவனோடு கூடவே சென்றான். அவ்விதம் இருவருஞ் சென்றதும் தானம்வாங்கவந்த பிராமணன் தனித்திருக்குஞ் சமயத்தில் அங்கிருந்த காலபுருஷன் அவனைப் பார்த்து, 'ஏ! பிராமணா! சிறந்த க்ஷேத்திரத்தில் நல்லபுண்ணிய காலத்தில் வாங்கத்தகாத தானத்தை வாங்க வந்திருக்கின்றாயே; இந்தத் தானத்தை வாங்கினால் நீபிழைப்பாயா?' என்று கேட்க, அவன் அக்காலபுருஷனைப் பார்த்து 'என்னுடைய வல்லமையை நீ அறியமாட்டாய்; உன்னுடைய வார்த்தைக்கு யான் பயப்படுகிறவனல்லன்; நான் என்னுடைய விருப்பின்படியே இத்தானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளாமலிரேன்; நீ இக்காரியத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டாம்,' என்று அக்கால புருஷனுடைய வார்த்தையை மறுத்துவிட்டான். அதன்மேல் ஸ்நானத்திற்குச் சென்ற அரசனும் புரோகிதனும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்படி வந்தவுடன் மேற்கூறியபடி அரசன் தானத்தைக் கொடுக்க அந்தப் பிராமணன் வாங்கினான். அப்படி வாங்கின மாத்திரத்தில், காலபுருஷனுடைய வயிற்றிலிருந்து காத்திற் கத்தியுடையவனாகிய ஒரு நீச புருஷனும், நீச ஸ்திரீயும் வெளிப்பட்டுக் கோர ரூபமாய்த் தானம் வாங்கிய பிராமணனைக் கொல்ல வந்தார்கள், அவர்கள் அவ்விதம் வருவதைக் கண்டவுடனே அந்தப் பிராமணன் ஒரே மனதுடன் கீதையின் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தைப் பாராயணம் பண்ணினான். அவ்வாறு பண்ணவே, காலபுருஷனிடத்திலிருந்து தோன்றிவந்த அந் நீசபுருஷனும் நீசப் பெண்ணும் கீதையின் மகிமைக்குப் பயந்து கண்ணுக்குத் தெரியாமலோடிப் போனார்கள். இவ் விசேஷத்தைக்கண்டவுடன் அரசன் பிராமணனைப்பார்த்து, 'அந்தண சிரேஷ்டரே! இப்போதிங்கே வந்தவர் யாவர்? இவர்கள் உடனே ஓடிவிட்டதற்குக் காரணம் என்ன?' என்று கேட்கப், பிராமணன் அரசனை நோக்கி, "இறைவ! இங்கே வந்த நீச ஸ்திரீ, நீச புருஷன் ஆகிய இருவருள் நீச புருஷன், நான் காலபுருஷ தானம் வாங்கியதனு லேற்பட்ட பாவம்; நீச ஸ்திரீ, நான் முந்திய ஜன்மத்தில் வித்தையின் கர்வத்தாலே பெரியவர்களை நிந்தை செய்ததா லேற்பட்ட பாவம்; இவ் விரண்டு பாவங்களும் என்னைக் கொலைபுரியும்பொருட்டு நீசன் வடிவமாகவும், நீச ஸ்திரீ வடிவமாகவும் வந்தன; ஆயினும், அப் பாவ ரூபமான அவ் விருவரும் கீதையின் ஒன்பதா மத்தியாயத்தை நான் பாராயணஞ் செய்த மகத்துவ விசேஷத்தினாலே அவர்கள் என்னெதிரில் நில்லாமற் பயந்தோடிப்போனார்கள்," என்று கூற, அவ்வரசன், 'அவ்வாறு மகிமையுடையதா யிருக்கும் அதனை எனக்கும் உபதேசம் செய்தருளுவீராக' என்றனன். அவ்வாறே பிராமணன் அவ் வரசனுக்கு கீதையின் ஒன்பதா மத்தியாயத்தை உபதேசித்தனன்; அதனைப் பாராயணம் பண்ணி அரசன் மோக்ஷ மடைந்தான்; ஆதலால், நீயும் அதனைப் பாராயணம் செய்வாயானால் மோக்ஷமடைவது திண்ணமென்று கூறிற்று. அவ்வாறே அந்த மாதவனென்னும் பிராமணன் கதையின் ஒன்பதா மத்தியாயத்தைப் பாராயணம் செய்து மோக்ஷமடைந்தனன்; அந்த ஆட்டுக்கடாவும் அதனைப்பாராயணஞ் செய்து மோக்ஷத்தை அடைந்தது.

10-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

இறந்தவர்கள் முத்தி யடைவதற்குரிய காசியம்பதியிலே முன்னொரு காலத்தில், பிராமண குலத்திற் பிறந்த தீரதி யென்பவன், வேதசாஸ்திரங்களில் மிகவும் தேர்ச்சி யுடையவனாயும், தருமகுண முடையவனாயும், ஆத்மஞான முள்ளவனாயும், ஆன்ம பாவனையினாலே உள்நோக்குடையவனாயும், வெளிப்போககங்களினின்று நீங்கிச் சீவன்முத்தி தசையை யடைந்திருந்தான்; அவ்வாறிருந்த அவனுக்குக் காசியிலுள்ள விசுவேசர் எப்போதும் கைலாகு கொடுத்து உபசாரஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அங்ஙன மிருக்கும்போது ஒருநாள் அவ் வேதியன் விசுவலிங்கத்தின்மேற் காலை நீட்டி, வாயிற்படியிற் றலையை வைத்துக்கொண்டு படுத்திருந்தான். அவ்வாறு அவன் படுத்திருப்பதை பிருங்கி மகாரிஷி பார்த்து, பரமேசுவரனை நோக்கி, "நீர் இவனுக்குச் சிஷ்ருஷை செய்வதற்குக் காரணம் யாது?" என்று கேட்டார். பரமேசுவரன் அவரை நோக்கி, ரிஷியே! யான் இவனுக்குச் சிஷ்ருஷை செய்வதற்கேற்பட்ட காரணத்தைக் கூறுகிறேன், கேட்பீராக: இவன் முன்னே பிராமண குலத்தில் சுதவன் என்னும் பெயருடன் பிறந்து பிரமசரிய விரதத்தை அனுஷ்டித்திருந்தான்; அப்படி யிருக்கும்போது இவனுடைய குரு ஒருநாள் வாயிலிலே படுத்திருந்தது தெரியாமல் இவன் இருட்டில் நடக்க, இவனுடைய காலானது அக் குருவின்மேற் பட்டது; அதனால் அவர் கோபித்து, 'நீ என்னை மிதித்தபடியினாலேயே அன்னமாகப் போகக்கடவாய்!' என்று இவனை சபித்தார்; பிறகு இவன் அச் சாபத்தின்படியே அன்ன ஜன்மத்தை யடையுங் காலத்தில் முன்னே பிரமசரிய விரதந் தப்பாமல் நடந்த விசேஷத்தினாலே பிரமலோகத்தில் மானசசரசிலேயுள்ள அம்சங்களுக்குத் தலைமை அன்னமாய்ப் பிறந்தான். அவ்வாறு பிறந்த அன்னமானது ஒருநாள் நம்முடைய கைலாயத் தாழ்வரையிலுள்ள சிங்காரமாகிய புன்னாக வனத்தில் நான் வேடிக்கை பார்த்திருக்குஞ் சமயத்தில் கரிய நிறத்தோடு வந்து என்னை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிற்று, அப்போது அதைப் பார்த்து, 'நீயார்? உன்னுடைய சரீரம் கறுத்திருத்தற்குக் காரணம் யாது?' என்று கேட்டேன், அதற்கு அந்த அன்னமானது, 'நான் முன் பிராமணனாயிருந்து குரு-சாபத்தால் அன்னமாகப் பிறந்து பிரமலோகத்திலுள்ள மானச சரசில் அன்னங்களுக்குத் தலைமையாயிருக்கின்றேன்; இன்று நான் அத் தடாகத்திலுள்ள தாமரைக்கிழங்கைப் புசித்து, ஆகாயமார்க்கமாகப் பறந்து காசியிலுள்ள ஒரு சரசுக்கு நேராக வரும்போது பறக்கும் சக்தியற்றுக் கீழே விழுந்தேன், அங்ஙனம் விழவே என் சரீரமும் கறுத்துப் போயிற்று. அவ்வாறானவுடனே நான் ஆச்சரிய மடைந்து, 'யாது காரணத்தால் நமக்கு இவ்விதம் நேர்ந்தது?' என்று சிந்தித்தேன்; அவ்விதம் யோசிக்கும்போது; 'உனக்கு இக்கதி நேர்ந்ததற்குக் காரணத்தை நான் கூறுகிறேன்?' என்று ஒரு சப்த முண்டாயிற்று; அதைக் கேட்டவுடனே நான், 'இவ்விதம் கூறினவர் யார்?' என்று பக்கங்களிற் பார்வையிட்டேன்; அப்போது அங்குள்ள தடாகத்தில் துருவாசர் சாபத்தால் ஐந்து தாமரைப் புஷ்பங்களாயிருந்த பத்

மினி யென்னும் பெண்ணைப் பார்த்தேன், பிறகு ஆகாயத்தைப் பார்த்தேன்; அப்போது அங்கே விஷ்ணுபத மடைந்த அறுபதினாயிரம் பேரென் கண்களுக்குத் தோற்றினார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும், நான் 'இவர்கள் யாராயிருக்கக் கூடும்?' என்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்; அதன் பிறகு, 'மேற்கூறிய தாமரைப் புஷ்பங்களின் வடிவமாகத் தோன்றிய பத்மினியிடமிருந்தே நாம் கேட்ட வார்த்தை யுண்டாகி யிருத்தல்வேண்டும்; ஆதலால், இவளிடம் மேற்கூறிய அதிசயங்களை வினவித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்,' என்று நினைத்து, அந்தப் பத்மினியை வணங்கி, அவளிடத்தில், "நான் இங்குச் சேர்ந்தவுடனே எனக்கு இவ்விதமான கதிநேர்ந்ததற்குக் காரணம் யாதோ? ஆகாயத்தில் தோன்றுகின்ற இந்த அறுபதினாயிரம் பேரும் யாவர்?" என்று வினவினேன். அங்ஙனம் கேட்கவே அந்தப் பத்மினியானவள், மேலே தோன்றின அறுபதினாயிரம் பேர்களும் ஏழு ஜன்மங்களுக்கு முன்னே ஒரு ரிஷிபுத்திரரா யிருந்தவர்கள், இவர்கள் அக் காலத்தில் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களுடனே தவம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; அவ்விதம் இவர்கள் தவம் செய்துகொண்டிருந்த இடத்தில் அங்கே ஒரு பெண் வந்தாள். அவளைக் கண்டதும் இவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் அப் பெண்ணை மணம்புரிந்து கொள்ளுமாறு இச்சைகொண்டு, அதனால் சண்டையிட்டுக்கொண்டு, முடிவில் யாவரு மிறந்தார்கள்; அதன்பிறகு இவர்கள் பல ஜன்மங்களெடுத்து அந்தத்தில் செந்நாயகளாய்ப் பிறந்து இங்கே வந்து தாமரைப் புஷ்பங்களா யிருக்கும் என்னுடைய வாசனையைக் கிரகித்த படியால் இப்போது அச் சன்மம் நீங்கி விஷ்ணுபத மடைந்தார்கள்; நீ என்னை வணங்காமற் போனபடியினாலே உனக்குப் பறக்குஞ்சக்தி நீங்கிச் சரீரம் கருத்து விட்டது; இனி, என்னை இன்னவ ளென்றறிய விரும்புவா யாதலின், என்னுடைய விருத்தாந்தத்தையும் கூறுகிறேன் கேட்பாயாக! "நான் இதற்கு மூன்றும் ஜன்மத்தில் கமலமுகி என்னும் பிராமண ஸதிரீயாய்ப் பிறந்து மகா பதிவிரதையா யிருந்தேன்; அப்போது நான் ஒரு நாகணவாய்ப்புள்ளை வளர்த்தேன்; அவ்வாறு வளர்த்தலைக்கண்ட என்னுடைய நாயகன் என்னை நோக்கி, 'நீ நாகணவாய்ப்புள்ளைக் கூண்டிலடைத்து வளர்க்கின்றபடியால் நாகணவாய்ப்புள்ளாகவே பிறப்பாயாக!' என்று சபித்தனர். அவ்வாறே நான் நாகணவாய்ப்புள்ளாகப் பிறக்க ஒரு முனி குமாரத்தி என்னை வளர்த்தாள்; அவ்விதம் என்னை வளர்த்த அவ்விடத்திலுள்ளவர்கள் கீதையின் பத்தாவது அத்தியாயத்தைப் பாராயணம் செய்து வந்தார்கள். அப்போது நான் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்; அவ்விதம் அதைக்கேட்ட மகத்துவத்தினாலே நான் அந்த ஜன்மத்தை விட்டு மறு ஜன்மத்தில் தேவலோகத்திலே பராமாவதி என்னும் தேவமாதாகத் தோன்றி, இலக்குமித்தோழியாகி, விமானத்திலேறி இஷ்டமான இடங்களி லெல்லாம் சஞ்சரித்துக்கொண்டு திரிந்தேன். அவ்வாறு சஞ்சரிக்கும் போது ஒரு நாள் பூலோகத்திற்கு வந்து தடாகத்தில் வஸ்திர மில்லாமல் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருக்கும்போது அத் தருணத்தில் துர்வாச ரிஷி வந்தார். அவரைக் கண்டவுடனே நான் பயந்து தலை, கைகள், கால்கள் ஆகிய ஐந்து அவயவங்களையும் இந்த ஐந்து தாமரைப் புட்பங்களாகச்

செய்துகொண்டு இவற்றின் ரூபமாக விளங்கினேன். நான் அவ்வாறு செய்த செய்கையைத் துருவாச முனிவர் பார்த்து உடனே என்மீது கோபங்கொண்டு, 'நீ இந்தப் புட்பங்களின் வடிவமாகவே நூறு வருடங்கள்வரை இருப்பாயாக!' என்று சாபமிட்டார். அதுமுதல் நான் இம் மலர்களின் வடிவமாகவே யிருக்கின்றேன். அப்படி யிருந்தும் முன்னே கிளியாயிருக்கும்போது கீதையின் பத்தாமத்தியாயத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மகிமையினாலே பூர்வ ஞானத்தோடு பேசும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கின்றேன், எனக்கிப்போது சாப விமோசனகாலம் நெருங்கியது ஆகையால், கீதையின் பத்தாமத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்து நான் நற்கதிக்குச் செல்கின்றேன். நீ அதனைக்கேட்டு இந்த ஐந்து மலர்களையும் பறித்துக் கொண்டுபோய் பரமேஸ்வரனுக்குச் சூட்டுவாயானால் உனக்கும் சாப விமோசன முண்டாகும்," என்றுசொல்லிக் கீதையின் பத்தா மத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்தாள். உடனே அவளுக்குச் சாப நிவர்த்தியாயிற்று. அதன்மேல் நான் உமக்குச் சூட்டும்பொருட்டு அந்தப் புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு இங்கு வந்தேன். இவற்றை நீர் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்," என்று சொல்லி அம் மலர்களை எனக்குச் சூட்டிற்று. அவ்வாறு சூட்டவே கீதையின் பத்தாவது அத்தியாயத்தைக்கேட்ட மகத்துவத்தினாலே அந்த அன்னத்திற்குக் கறுப்பு நிறம் நீங்கியதோடு அந்த ஜன்மமும் நாசமாக, அது இங்கு காசியில் இந்தப் பிராமணனாக ஜனித்தது. அவ்வாறு ஜனித்த இந்தத் தீரதி என்னும் பிராமணன் குழந்தைப் பருவத்திலேயே கீதையின் பத்தா மத்தியாயம் படித்து ஆத்தவிசாரம் பண்ணிப், பின் விஷ்ணுவின் சகுண பாவனையை செய்து, அப் பாவனையும் போய்ச் சர்வான்ம பாவனையை யடைந்து, வெளி நோக்கங்களை நீக்கி, ஜீவன் முக்தித் தசையை யடைந்தனன். இவனிடத்தில் இத்தகைய மகிமை பொருந்தியிருப்பதனாலேயே நான் இவ்வாறு இவனுக்குச் சிஷ்ருஷை பண்ணி வருகிறேன்," என்று கூறினார். அதன்மேல் அந்தத் தீரதி யென்னும் வேதியன் முத்தியை யடைந்தான்.

11-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

பிரணீதீரமென்ற நதி தீரத்தில், மேகலாதீரமென்னும் தீர்த்தையுடையதும், நாரசிம்மன் என்னும் விஷ்ணு எழுந்தருளப்பெற்ற ஆலயத்தை யுடையதுமாகி விளங்கிய மேதிங்கிரம் என்னும் அழகிய பட்டணத்திலே பூர்வத்தில் சுனந்தன் என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு பிராமணன்: சகல சாஸ்திர சம்பன்னனும், நிஷ்டை யுடையவனும், கீதையின் பதினோராமத்தியாயத்தைப் பாராயணம் செய்து நிஷ்காம முடையவனாய், அதனாலே ஆத்ம ஞானம் உதிக்கப் பெற்றிருந்தான், அவ்வாறிருக்கும் காலத்தில் கோதாவரிக்குப் புறப்பட்டுப்போய் முதல் நாளில் கோதாவரியின் உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய திரியம்பக ஸ்தலத்தில் தங்கி ஸ்நானம் பண்ணித் தர்ப்பணம், சிராத்த முதலியவைகளைச் செய்து, அந்தத் தீர்த்த தீரத்திலேயுள்ள சிவஸ்தலம் விஷ்ணுஸ்தலம் ஆகியவைகளைத் தரிசித்து, ஆங்காங்கே பூசனை ஸ்தோத்திரம் முதலியவைகளைக் கிரம

மாகச் செய்துகொண்டு இயன்றவளவு தானங்களும் வழங்கிப் பிறகு விவாக மணம்புரியெனனும் பட்டண மாாக்கமாகச் சென்றான. அவவிதம் அவன் அந்த நகரததை யடைந்ததும் சூரியன அஸ்தமிக்க இரவு வந்தது; அப்போது அவ வேதியன அந் நகரத்தில் தங்குமாறு கருதி அங்குள்ளவர்களிடத்தில் சயனிக்க இடங்கேட்க, ஒருவரு மிடம் கொடாமையால பற்பல இடங்களிற் சென்றலைநது, முடிவாக ஒரு தலையாரிடமபோய் இடங்கேட்டான. அத் தலையாரி அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்று ஓரிடத்தைச் சுட்டி, 'இங்கே படுத்துக் கொள்ளும,' என்றுகூறிச சென்றான. அவவாறே வேதியன அங்குப் படுத திருந்து விடிந்தபின சௌக்கியமாக எழுந்து வெளியிற் புறப்பட்டான. அவ வாறு புறப்பட்டு வரும்போது தலையாரி அவனைககண்டு வணங்கி, "சுவாமி! இவவிடததிற் படுப்போா எவரும் பிழைப்பதில்லை. அவவாறிருந்தும் நீா பிழைததபடியால உம்மிடததில் ஏதோ மகததுவ மிருப்பதாகத தெரியவருகிறது; ஆகையால் நீா என வீட்டிலேயே சில தினங்கள தங்கியிருந்து செல்லவேண்டும்," என்று வேணடிக்கொண்டான. வேதியன அவவாறே தலையாரி வார்த்தைக் கிணங்கி அங்குத தங்கியிருநதான. தலையாரியும் அப் பிராமணனுக்குச் சகல உபசாரங்களையும் செய்துகொண்டிருந்தான. அவவா றிருக்குமபோது ஏழு தினங்கள் சென்ற பிறகு எட்டநாள் காலையில் தலையாரி அந்தப் பிராமணனிடம வந்து, "சுவாமி! இராத்திரி என புத்திரனை இராக்ஷதன தின்றுவிட்டான," என்றுசொல்லி யழுதான. அப்போது வேதியன, "அந்த இராக்ஷதன் யார்? அவன உனமகனை எதன் பொருட்டுத் தின்றான?" என்று வினவ, அதற்குத் தலையாரி, "சுவாமி! அந்த இராக்ஷதன இங்கேயுள்ளவன; அவன் முன்னர் இவ வூரிலுள்ள மனிதாகளைத் தினநதோறும் கணககில்லாம லடித்துக்கொன்று தின்றுவந்தான. அக காலததில இவவூராரும் யானும சோ்ந்து அவ விராக்ஷதனிடம, 'நீ இவவாறு இங்குள்ள மனிதாகளைக் கொல்லவேணடாம். இங்கு வரும் வழிப்போக்காகளை உனககுத தினந்தோறும இரையாக்குகிறோம். நீ அவர்களைத தின்றுகொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திருப்பாய்,' என்று கூறினோம். அவன அவவிதமே எங்களுடைய வார்ததைக் கிணங்கினான; அதன்மேல் நாங்கள இங்குவரும் வழிப்போககரைத தந்திரமாக அன்று நீாபடுததிருந்தவிடத்திற் படுககுமபடிச் செயது, அவனுக் கிரையாக்கிக்கொண்டு வந்தோம; அவன அங்குப் படுப்பவாகளைத் தினந்தோறும இரவில் கொன்றுதின்று வந்தான. அந்த வழக்கப்படிதான அன்று உமமையும் அவவிடததில் நான படுக்கச்செய்தேன், ஆனால், உம்முடைய மகிமையினால் அவன உம்மைககொல்லவில்லை. அவ விசேஷததை யறிநதுதான நான உம்மை இங்கே யிருக்குமாறு வேண்டினேன. இது நிறக, நேற்றிரவு இங்கே சில வழிப்போக்கர்கள வந்தாாகள். எங்கள் வழக்கப்படியே அவர்களை அவவிடத்திற்கு அழைத்துப்போய் படுக்கச்செய்து வரும்படி என புததிரனுக்குக் கட்டளையிட்டேன, அவன அவ்வாறே அவாகளை அழைத்துக்கொணடு அங்குப் படுக்கச்செய்ததோடு இந்த இரகசியத்தைத்தான அறியாதவனானபடியால் அவனும அவர்களுடன படுத்துக்கொண்டான. அப்போது இராக்ஷதன வந்து வழிப்போக்கர்களைத் தின்றதுடன் என்மகனையும் சேர்த்துத்

தின்றுவிட்டான். விடிந்தவுடன் இச் செய்தியை யறிந்த நான் இராக்ஷதனிடம் சென்று, "என் புத்திரனையும் ஏன் தின்றாய்?' என்று கேட்டேன். அதற்கவன் 'உன் புத்திரன் அங்குப் படுத்திருந்த விவரம் எனக்குத் தெரியாது; அவனையும் வழிப்போக்கனென்றே கருதித் தின்றுவிட்டேன்,' என்று கூறினான். அதன் மேல் நான், 'நீ என் புத்திரனைமட்டும் உயிரோடு வரும்படிச் செய்து என்னிடம் கொடுத்துவிடு,' என்றுரைக்க, அவன், 'நீ புத்திரனைப்பெறவா விரும்புகின்றனை? அவனோடுகூட உண்ட மற்றவர்களும் வந்தால்தான் அவனும் வருவான். அவ்விதம் வரும்படிச் செய்வதற்கு ஒரு உபாய மிருக்கின்றது. அதன்படி செய்வாயானால் உன் புத்திரன் பிழைத்துவருவான், அதனைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக!

"ஒரு காலத்தில் பருந்தொன்று, கீதையின் 11-வது அத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ் செய்த ஒருவனுடைய ஒரெலும்பைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகப் பறந்து போகும்போது அவ்வெலும்பானது தவறி ஒரு ஏருக் குட்டையில் விழுந்தது, இங்ஙனம் விழுந்த பின் ஒரு ஞானவானாகிய பிராமணன் வந்து அக் குட்டையில் ஸ்நானம், திலதர்ப்பணம், பிண்டக்கிரியை முதலியவைகளை விதிப்படிச் செய்தான்; அவன் அவ்வாறு செய்வதை அங்குள்ளார் பார்த்து அப் பிராமணன்மீது அருவருப்புக்கொண்டு, 'இது தீர்த்தமன்று; இதில் ஸ்நானம் முதலியன செய்தல் தகாது' என்று கூறினார்கள்; அப்போது அவ் வேதியன் அவர்களை நோக்கி, 'கீதையின் 11-ம் அத்தியாயம் படித்தவனுடைய எலும்பு இதில் விழுந்திருக்கின்றது; அதலால், இது மிகவும் புண்ணிய தீர்த்தமாம்,' என்று கூற, எல்லோரும் அதில் மூழ்கி மோக்ஷமடைந்தார்கள்; அதனால் நான் கீதையின்மகிமையை தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றேன்; ஆதலால், கீதையின் பதினோரா மத்தியாயம் படித்த ஒருவரை அழைத்துவந்து எனக்கு முன்னே அதனைப் பாராயணம் பண்ணுவித்து, அவர் கையால் என்மேல் ஜலத்தைத் தெளிக்கும்படி செய்வாய்! அவ்விதஞ் செய்தால் நான் இராக்ஷஸனா யிருப்பதற்குக் காரணமான என்னுடைய சாபம் நிவர்த்தியாவதோடு மேற் கூறியபடி என்னால் உண்ணப்பட்டவர்களும் உன் மகனும் வருவார்கள்; நான் சொல்லியபடி செய்வதற்கு உன் வீட்டில் தங்கி யிருக்கும் வேதியரே தகுந்தவர். அவர், கீதையின் பதினோரா மத்தியாயம் படித்திருக்கின்றார்; அதநிமித்தமே அன்று அவரைக்கொல்லாமல்விட்டேன்; நீ அவரை யழைத்துவா!' என்று கூறினான்; அதன்மேல் உம்மிடம் வந்திருக்கின்றேன், நீர் தயவு செய்து அங்கு வரவேண்டும்," என்று கூறினான். அவ் வேதியர் அத் தலையாரியை நோக்கி, "அவனுக்கு என்ன சாபத்தால் இராக்ஷஸ ஜன்ம முண்டாயிற்று?" என்று வினவ அத்தலையாரி பின் வருமாறு கூறுவானாயினான்:

"சுவாமி! இராக்ஷஸனா யிருக்கு மிவன் பூர்வத்தில் இவ் வூரில் பயிரிடும் பிராமணனா யிருந்தான்; அவ்வா றிருக்கும்போது இவன் ஒருதினம் பயிர் காக்கு நிமித்தம் வயலுக்குச் சென்றான்; அத் தருணத்தில் வழியிலே நடக்கும் பலமில்லாமல் கிடந்த ஒரு பிராமணனை ஒரு கழுகு தன் கூர்மையாகிய வாயினால

பிடுங்கித் தின்றது; அவ்வாறு கழுகு அப் பிராமணனுக்கு உபத்திரவஞ் செய்வதை இவன் பார்த்து அதனை விலக்குவதற்குத் தன்னிடம் வலிமை யிருந்தும் அதைப்பற்றி யாதொரு பிரயத்தனமுஞ் செய்யாமற் போனான். இவன் இவ்வாறு சிறிதும் இரக்கமின்றிச் செல்வதை அவ் வழியிற் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு ரிஷி அப் பிராமணர் கழுகாற் படுந் துன்பத்தைப் பார்த்து, மனமிரங்கி, இவனை யழைத்து, 'அடா! அந்தக் கழுகைத் துரத்து! துரத்து!!' என்று சொல்ல, இவன் அவருடைய வார்த்தைகளைக் கவனியாமல், 'பயிரைக் காக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் விரைந்து சென்றான். அச் சமயத்தில் அக்கழுகு அப் பிராமணனைக் கொன்றுவிட்டது; அச் செய்கையைக்கண்ட அம் முனிவர் வயிறெறிந்து இவனைப் பார்த்து, 'அடா பாவி! நீ இவ்வாறு பிராமண வதையைப் பார்த்துக்கொண்டு சென்றபடியினாலே இராக்ஷஸனாகக்கடவாய்!' என்று சபித்தார். அப்போது அவன் பயந்து, அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, 'சுவாமி! அடியேன் அறியாமையால் இக் குற்றத்தைச் செய்துவிட்டேன்; ஆகையால் மன்னித்தருள வேண்டும்; எனக்கு இச்சாப விமோசனம் எப்போதுண்டாகும்? அதன் விவரத்தையும் எனக்குத் தெரிவித்தருள வேண்டும்,' என்றிரங்கினான். அச்சமயத்தில் அவர் இவனை நோக்கி, 'கீதையின் பதினோராமத்தியாயம் படித்தவன் என்றைக்கு வந்து உன் முன்னர் அதனைப் பாராயணஞ்செய்து உன்மீது ஜலத்தைப் புரோட்சிப்பானோ அன்றைக்கு உன் சாப விமோசனமாகும்,' என்று கூறிச் சென்றார். அதன்பின்னர்தான் இவன் இவ்வாறு இராக்ஷஸனாகித் திரியத்தலைப்பட்டான். இன்று உம்மால் இவனுக்குச் சாபவிமோசனமாகுங்காலம் சமீபித்துவிட்டது,'' என்று கூறினான்.

தலையாரி இவ்வாறு கூறவே மேற்கூறிய சுனந்தனென்னும் வேதியன் உடனே சென்று அந்த இராக்ஷஸனுக்கு முன்னிருந்து கீதையின் பதினோராமத்தியாயத்தை அவன் கேட்குமாறு பாராயணம் பண்ணி அவன் முகத்திலே ஜலத்தைத் தெளித்தான். அவ்வாறு தெளித்தவுடனே அவ் விராக்ஷஸன் சாப விமோசனமாய்ப் புண்ணிய தேகத்தோடு விளங்கினான். அவனால் தினந்தோறும் உண்ணப்பட்டவர்களும் அங்குப் புண்ணிய தேகத்தோடு விளங்கினார்கள். தலையாரி மகனும் அவர்களோடுசேர்ந்து புண்ணியதேகத்துடன் விளங்கினான். அப்போது தலையாரி இராக்ஷஸனா யிருந்தவனிடம். "என் மகன் எங்கேயுள்ளான்? அவனைக்காட்டு!" என்றுரைக்க, உடனே அவன், தலையாரி மகனை அத்தலையாரிக்குச் சுட்டிக் காட்டி, 'இவன்தான்' என்று கூறினான். அப்போது தலையாரி தன் மகனை நோக்கி "வீட்டுக்கு வரக்கடவாய்!" என்றழைத்தான். உடனே அவன் தலையாரியை நோக்கி, "உன்னைப்போல எனக்கு எத்தனையோ தகப்பன்மார் ஏற்பட்டிருக்கின்றார்கள்; நம்முடைய பந்துத்துவ மெல்லாம் மானிடதேக முள்ளவரையில்தான்; பிறகு நாம் ஒருவர்க்கொருவர் சுற்றமாக மாட்டோம். ஆதலால், உனக்கும் எனக்கும் எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை. நீ இப் பாச பந்தத்தை விட்டு ஒரே மனதுடன் பகவானை நாடி மோக்ஷத்தை யடைதற்குரிய

வழியைத் தேடு!" என்று கூறி ஞானோபதேசஞ் செய்தான். அதன்மேல் இராக்ஷஸனுயிருந்த வேதியன் விஷ்ணுபத மடைந்தான். அவனால் உண்ணப் பட்டிருந்தவர்களும், தலையாரியின் மகனும் தங்களுக்கு விமானங்களவர அவற்றி லேறிச் சென்று விஷ்ணு சாரூப மானார்கள். தலையாரியும் தன் மகன் செய்த ஞானோபதேசத்தினால் மோக்ஷ மடைந்தான். பிறகு சுநந்தனும் நித்தியாநந்த பதவியை யடைந்தான்.

12-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

முற்காலத்தில் தக்ஷண தேசத்திலே மிக்க அழகோடுங்கூடிய கோவலபுரி யென்னும் ஒரு பட்டண மிருந்தது. அதில் மிகவும் பிரசித்தமுள்ள இலக்குமி யாலய மொன்றிருந்தது. அக் கோவிலில் ஒருதினம் முப்பத்திரண்டு இலக்ஷ ணங்களும் பொருந்திய ஓர் இராஜகுமாரன் வந்து அங்கெழுந்தருளி யிருந்த இலக்குமி தேவியைப் பலவிதமாகத் துதி பண்ணினான். அப்போது இலக்குமி பிரசன்னமாகி, அவனை நோக்கி, "உனக்கு என்னாலாக வேண்டியதென்ன?" என்று கேட்க. அவன் கைகூப்பிக்கொண்டு இலக்குமியை நோக்கி, "தாயே! என்னுடைய தந்தை அசுவமேதயாகம் பண்ணப் பிரயத்தனஞ் செய்து அது நிறைவேறு முன்பே இறந்து போய்விட்டார். பிறகு யான் அவருடையதேகத் தைக் கெடாதபடி எண்ணெயிலே பக்குவப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டு பூர்த் தியாகாம லிருந்த அந்த அசுவமேத யாகத்தை முடிக்கத் துணிந்து அதற்கு வேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம் செய்து குதிரையையும் கொண்டுவந்து யாகசாலையிலே யூகஸ்தம்பத்தில் கட்டி வைத்திருந்தேன்; அக்குதிரையை எவர் களோ திருடிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஆகையால், நீ அக் குதிரையை வரவழைத்து எனக்குக் கொடுத்தருளவேண்டும்," என்று கூறினான். அதற்கு இலட்சுமி, "இக்கோவில் வாயிலிலே சித்தசமாதி என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு பிராமண னிருக்கின்றான். நீ அவனிடத்திற் சென்று நான் குதிரையை அழைப்பித்துக் கொடுக்கும்படி கூறியதாகச்சொல்! அவன் அவ்வாறே அதனை யழைப்பித்துக் கொடுப்பான்," என்று கூறினள். உடனே அரசகுமாரன் இல க்குமிதேவியினிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு அப் பிராமணனிடம் சென் றான். அப்போது அந்தப் பிராமணன் இராஜகுமாரன் சமாசாரத்தைத் தெரி விக்கு முன்பாகவே அவனுடைய விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அவனை நோக்கி, "நீ இலட்சுமி தேவி யனுப்ப வந்தாயோ? நீ என்னிடம் தெரிவிக்க வந்த விஷயம் எனக்குத்தெரியும். உனனிஷ்டப்படியே குதிரையை வரவழை த்துத் தருகிறேன்" என்று சொல்லிக் குதிரை யிருக்கு மிடத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து, அது தேவேந்திரனால் கொண்டு போகப்பட்டதாகத் தெரிந்து, உட னே இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் தன்னெதிரே வரும்படி சிந்தனை செய்தான். அங்ஙனம் நினைத்த மாத்திரத்தில் அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களை நோக்கி அந்தப் பிராமணன் "உங்களிட மிருக்கும் இந்த இராஜகுமாரனுடைய குதிரையை இப்பொழுதே இங்குக் கொண்டுவந்து கட்டிச் செல்லுங்கள்!"

என்றுரைத்தான். அவர்கள் அவ்வாறே செய்து அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். அதன் பிறகு இராஜகுமாரன் அவ்வேதியனை நோக்கி, "சுவாமி! இனி என்னுடைய தந்தை உயிர்பெற்றெழும்படிச் செய்ய வேண்டும்" என்று கூறினன். வேதியர் அவ்வாறே செய்வதாகச் சொல்லி அவ் விராஜகுமாரனை யழைத்துக்கொண்டு யாகசாலைக்குச் சென்று, எண்ணெயிற் பக்குவப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த அரசனுடைய தேகத்துக் கெதிரில் உட்கார்ந்து, ஜலத்தில் கீதையின் பன்னிரண்டா மத்தியாயத்தைப் பாராயணம் பண்ணி, அந்த ஜலத்தை அப் பிரேதத்தின் முகத்தில் தெளித்தான். உடனே அரசன் உயிர்பெற்றெழுந்து, தன் புத்திரனை நோக்கி, "நீ யார்?" என்று கேட்டான். அப்போது இராஜகுமாரன், தான் அவனுடைய புத்திரனென்பதையும், நடந்த விசேஷங்களையும், அந்தப் பிராமணனுடைய மகிமையையும் தெரிவிக்க, அவ்வரசன் அதிசயித்து, அப் பிராமணனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, அவரை நோக்கி "சுவாமி! மனிதரால் செய்தற் கியலாத இக் காரியங்களை உமமால் எவ்விதம் நிறைவேறின?" என்று கேட்டான். அதற்கவ்வேதியன், "இவைகள் கீதையின் பன்னிரண்டா மத்தியாயத்தை நான் பாராயணஞ் செய்த மகிமையால் உண்டாயின," என்றுரைத்தான். அவ்வரசன் "அப்படியானல் அதனை எனக்கும் உபதேசித்தருள வேண்டுகிறேன்" என்று கூறினன். அவ்வாறே அவ்வேதியன் அவ்வரசனுக்கு அதனை உபதேசஞ்செய்தான். பிறகு எல்லோரும் சேர்ந்து அசுவமேதயாகத்தை நிறைவேற்றினார்கள். யாகம் முடிந்தவுடனே அங்கு, விமானம் வர, அங்குள்ள அரசன் முதலிய எல்லோரும் அதிலேறிச் சென்று விஷ்ணு சாரூபம் பெற்று மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள்.

13-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

தக்ஷிண தேசத்தில் சிவன், விஷ்ணு, காளி முதலியவர்கள் மிக்க வரத்தைக் கொடுக்கத் தக்கவர்களாக எழுந்தருளி யிருக்கப்பட்ட அரியாண பட்டணத்திலே வேத சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி பெற்றவனும், யாக முதலியவைகளைச் செய்கிறவனுமாகிய அரிதீக்ஷிதன் என்னும் பெயரினையுடைய பிராமணனிருந்தான். அவனுடைய மனைவியோ துராசாரி யென்னும் பெயரோடுங் கூடியவள். அவள் தன் புருஷனுக்கு அடங்காமல், புருடர் நேசம், மதுபானம், மாமிச பக்ஷணம் ஆகிய பாவச் செய்கையை யுடையவளா யிருந்தாள். அவ்வாறிருக்கும்போது அவளுக்கு விடபுருடருடன் கூடி விளையாடத்தக்க இடம் ஊரிலில்லாமையால் அவள் ஒரு வனத்தில் ஓர் இடத்தைக் குறிப்பிட்டுத் தினந்தோறும் அவ்விடத்திற்கு வரும்படி வாலிபர்க்குச் சொல்லிவிட்டு, அவள் அங்கே சென்று நெடுநேரவரை காத்திருந்தும் அவர்கள் வராமையினாலே அவ்விரவெல்லாம் அவ்வாலிபரைப் பற்பல விடங்களில் தேடி மிகவும் மனத் தளர்ச்சி யடைந்து, முடிவில் புலி கிடந்த ஒரு புதரினருகே சென்றாள். அப்போது அந்தப்புலிசீறிக்கொண்டு அவளுக்குமுன்னேவர, அவள் அதைநோக்கி, "நீயார்?" என்று கேட்டனள். அதற்கு அந்தப் புலி, "தென்றிசையி லிருக்

கின்ற மாலகன்ன தீரத்திலே புர்ர பஞ்சலிங்க க்ஷேத்திரமாகிய மூனி பதா வென்னும் பட்டணத்தில் முன்னே நானொரு பிராமணனுக்குப் பிள்ளை யாகப் பிறந்து, பல சாஸ்திர விற்பத்தியுடையவனாய்த் தூர்த்தானங்கள் வாங்கி யும், வேதங்களை விற்பனைசெய்து மிக்கதிரவியத்தைச் சம்பாதித்து அதில் சிறி தும் எவருக்குங்கொடாமல் முடிவில் அத்திரவிய முழுவதையும் வைத்துவிட்டு ஒருநாயினாற் கடிக்கப்பட்டிறந்தேன். பிறகு நான் யமலோகம் சேரவே யமன் என்னை நோக்கி, 'நீ மகா பாவியானதால் புலியாய்ப் பிறக்கக்கடவாய்!' என்று சொன்னான் அதனால் நான் இப்போது புலியாகப் பிறந்திருக்கின்றேன் ஆயி னும், முன்னே நான் சாஸ்திரங்கள் படித்திருந்த விசேஷத்தினாலே எனக்குப் பூர்வஞான மிருக்கிறது. அதனால் நான் புண்ணியாத்மாக்களைக் கொல்லுகிற தில்லை, பாவிகளையே யடித்துக் கொல்லுகின்றேன். நீ மகா பாவி யாகை யால உன்னையும் இப்போது கொன்று தின்கிறேன் பார்!" என்று சொல்லி உடனே அவளை அடித்துக்கொன்று தின்றுவிட்டது. அதன்பின் அந்தப் பிரா மண ஸ்திரீ யமலோகஞ் சென்று கொடிய நரகத்தை யனுபவித்து, மீண்டும் நீச ஸ்திரீயாகப் பிறந்து, அப்போதும் முன் வழக்கப்படி வியபிசாரம் செய்து கொண்டு திரிந்தாள். அவ்வாறு திரியும்போது, ஒரு பத்திரகாளி கோவிலில் பூஜை செய்பவனும், கீதை பதின்மூன்றாமத்தியாயம் படித்தவனுமாகிய வாசு தேவன் என்னும் ஒரு பிராமணன் அதனை ஒரு தினம் பாராயணம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது அவள் அங்கேவந்தாள். அவ்வாறு வரவே அந்த கீதை பதின்மூன்றா மத்தியாயத்தின் சில சொற்கள் அவளுடைய செவியிற்பட்டன. உடனே அவளுக்கு நீச தேகம் நீங்கித் திவ்ய தேக முண்டாயிற்று. அதன் பிறகு அங்கு விமானம் வந்தது. அவள் அதிலேறிச் சென்று மோக்ஷ மடைந் தாள்.

14-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

முற்காலத்தில் காஸ்மீர தேசத்திலுள்ள குங்கும உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய சரஸ்வதியாலய மென்னுந் தலத்தில் சவுரியவர்மன் என்பவன் அரசனா யிருந் தான். அவன் சிங்கள தீபத்தை யாளும் விக்கிரமவேதனன் என்னும் அரச னோடு சிநேகங் கொண்டு, அச்சிநேகத்தை விருத்தி செய்துகொள்ளும் பொரு ட்டு அவனுக்கு இரண்டு வேட்டை நாய்களை யனுப்பினான். அவன் அந்த நாய்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சவுரியவர்மனுக்குத் தன்னிடத்தி லிருந்த அரிய வஸ்துக்களை யானையின்மே லேற்றி யனுப்பினான். இவன் அவற் றைப் பெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்திருந்தான். அதன் பிறகு விக்கிரம வேதன் அரசன் சவுரியவர்மனால் தனக்கனுப்பப்பட்ட இரண்டு நாய்களுக் கும் தங்கச் சங்கிலிகளிட்டு அவற்றைப் பிரியமாக வளர்த்துவந்தான். அவற் றோடு காட்டிற்குச் சென்று முயல் வேட்டையில் தன் சிநேகரோடு பந்தயம் பேசி முயற் கூட்டங்களை யெழுப்பி அவற்றைப் பிடிக்கும்படி தன் நாய்களை யேவினான். அவற்றுள் ஆண் நாயானது ஒரு முயலைத் துரத்திக்கொண்டு ஒரு திக்கில் சென்றது. பெட்டை நாயானது மிகவும் கோபத்தோடு ஒரு முயலைத்

துரத்திக்கொண்டு சென்றது. அந்தப் பெட்டைநாயின் வேகம் பார்க்கத் தக்கதா யிருந்தபடியால் விக்கிரம வேதனன் முதலிய எல்லோரும் அதற்குப் பின்னே சென்றார்கள். அப்போது அந்தப் பெட்டை நாயானது அம் முயலைத் துரத்திக்கொண்டு நெடுந்தூரஞ் சென்று வச்சரிஷியின் ஆச்சிரமத்திற் சேர, அப்போது அங்கே ஒரு பள்ளத்திலுள்ள ஜலத்தில் கால் கழுவிக்கொண்டு நின்ற வச்சரிஷி சீஷராகிய சுந்தரர் என்பவர் அந்த நாயையும் முயலையும் பார்த்து, "உங்களுக்கு இன்னுமா விரோத மிருக்கின்றது?" என்று சொல்லி நகைத்தார். அப்போது அவ்விரண்டிற்கும் ஏற்பட்டிருந்த விரோதம் நீங்க, அந்த முயல் அப் பள்ளத் தாக்கில் விழுந்திறந்து திவ்யதேகம் பெற்றது. அம் முயல் விழுந்த அதிர்ச்சியால் தெறித்த சேறானது அந்நாயின்மேற்பட, அதுவும் அந் நாய்ச் சன்மம்நீங்கித் திவ்ய தேகம் பெற்றது. உடனே அங்கு விமானம் வந்தது. அவ் விரண்டும் அதிலேறிச் சென்று மோக்ஷ மடைந்தன. பிறகு இங்குச் சென்ற விக்கிரமவேதன இராசன், இவ்விடத்தில் நடந்த விசேஷங்களைப் பார்த்து அதிசயித்துச் சுந்தரரை வணங்கி, அவரை நோக்கி, "சுவாமி! அந்த நாயும் முயலும் இங்கே வந்தவுடன் நீர், உங்களுக்கு இன்னுமா விரோத மிருக்கின்றது? என்று கூறியதற்குக் காரணம் யாது? இங்கே விமானம் எதன்பொருட்டு வந்தது? இங்கே நாயும் முயலும் தங்கள் பழைய ஜன்ம நீங்கியதற்குக் காரணம் யாது? என்று வினவினான். சுந்தரர் அரசனை நோக்கிக் கூறியதாவது:

"மன்ன! முன்னே மகாராஷ்டிர தேசத்திலுள்ள பிரஸ்தாதர மென்கிற பட்டணத்தில் **கேசவன்** என்னும் ஒரு பிராமணன் சூது விளையாடுவதில் மிகவும் சமர்த்தனா யிருந்தான். விலேபனி என்னும் பெயர்வாய்ந்த அவன் மனைவி மிக்க வியபிசாரியாயிருந்தாள். அவளுடைய துர் நடத்தையை யறிந்த கேசவன் அவளை வெட்டிக் கொன்றுவிட்டுத் தன்னுடைய பாவத்தினாலே இந்த முயலாகப் பிறந்தான். விலேபனி தன்னுடைய பாபத்தினாலே இந்தப் பெட்டை நாயாகப் பிறந்தாள். அந்தப் பழைய பகையைக் கொண்டுதான் இப்போது இந்த நாயும் இம் முயலைத் துரத்திவந்தது. இவர்களின் பூர்வ விருத்தாந்தம் எனக்குத் தெரியும். அதனாற்றான் இவர்கள் வேறு ஜன்மம் அடையப் பெற்றும் இன்னும் பழையபகை போகவில்லையே,' என்று நினைத்து, 'இன்னுமா உங்களுக்கு வைரமிருக்கின்றது?' என்று சொல்லிச் சிரித்தேன். இது நிற்க. இவ்விடம் என்னுடைய குருவாகிய வச்சரிஷியின் ஆச்சிரமம். இங்கு நான் அவரிடத்தில் கீதையின் பதினான்காமத்தியாயம் உபதேசம் பெற்று அதனைப் பாராயணம் பண்ணி வருகின்றேன். இத்தகைய நான் கால் கழுவின இந்தப் பள்ளத்தில் முயல் வீழ்ந்திறந்தபடியாலும், இதிலுள்ள சேறு நாயின் மேற்பட்டபடியாலும் இவ்விரண்டும் திவ்யதேகம்பெற்று மோக்ஷமடைந்தன. இவற்றைக்கொண்டு செல்வதற்காகவே விமானம் வந்தது. இவை மோக்ஷமடைவதற்குக் காரணம் என்னால் பாராயணம் செய்யப்பெற்ற கீதையின் பதினான்காமத்தியாயத்தின் மகிமையே யாம்" என்று கூறினார். அதன்பிறகு அவ்வரசன் அவரை நோக்கி, "சுவாமி! அக்கீதையின் பதினான்கா மத்தியாயத்தை எனக்கு உபதேசஞ் செய்தருளவேண்டும்" என்று இரங்கிக் கேட்க, அவர்

கிருபை கூர்ந்து அவ்வாறே அவனுக்கு உபதேசஞ் செய்தனர். பின்னர் அவ்வரசனும் அதனைப் பாராயணஞ் செய்து மோக்ஷத்தை யடைந்தான்.

15-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

பூர்வ காலத்தில் கௌட தேசத்திலே கிருபாலநாசிமன் என்னும் ஓரரசனிருந்தான். அவன் தனக்குண்டாயிருந்த பலத்தினால் அதிக கர்வங்கொண்டு வஞ்சனையும் பாவ கிருத்தியங்களு முடையவனாய் அநேகம் மனிதர்களைக் கொன்று அவை காரணமாக மிகுந்த பாவத்தைத் தேடிக்கொண்டான். அதனால் அவன் பலவிதமான துன்பங்களை யடைந்து அவற்றால் வாதனைப்பட்டிறந்தான். பிறகு அவன் சிந்து தேசத்தில் குதிரையாகப் பிறந்தான். அதன்மேல் அந்தக் குதிரையை ஒரு கோமுட்டி கிரயத்திற்குவாங்கி, அதைச் சாபேநண்டன் எனகிற அரசனிடம் விற்பனை செய்தான் அவன் அதனை வாங்கிப் பிரியமாக வளர்த்து வரும்போது ஒருதினம் அதன்மேலேறிக்கொண்டு வேட்டைக்குச் சென்று நடுக்காட்டிற் சேனைகளைவிட்டுப் பிரிந்து தனியனாகி மிக்க வெப்பத்தினால் தாகங்கொண்டு அத் தாகத்தை நிவர்த்திக்குமாறு குதிரையை ஓரிடத்திற் கட்டிவிட்டு நீரிருக்கு மிடந்தேடி ஒரு மலைமீதேறினன். அவ்விதம் அவன் செல்லும்போது அவனுடைய தலையின்மீது ஓர் இலை விழுந்தது. அவன் அதை எடுத்துப் பார்த்தான் அதில், கீதையின் பதினைந்தாமத்தியாயத்தின் ஒரு சுலோகத்தில் பாதி எழுதப்பட்டிருந்தது. அதை அவன் உரத்த சப்தத்துடன் படித்தான்; அவ்விதம் படிக்கவே அக் கீதையின் வசனமானது அங்கே கட்டப்பட்டிருந்த குதிரையின் செவியிற் புகுந்தது, அவ்வாறு புகுந்தமாத்திரத்தில் அக்குதிரையானது அச் சுலோகத்தின் மகிமையால் கீழே வீழ்ந்திறந்து திவ்ய தேகம்பெற்றது, உடனே விமானமவர அதிலேறிச் சென்று மோக்ஷ மடைந்தது. அதன்மேல் அவ்வரசன் அங்கு நடந்த விசேஷத்தைப்பற்றி அதிசயங்கொண்டு குதிரைபோய் விட்டதனால் ஏற்பட்ட விசனத்தோடு அம் மலைமேல் பின்னும் சிறிதுதூரம் மேலேபோய், அங்கே ஒரு வனத்திலிருந்த ஒரு முனிவரைத் தரிசித்தான். அவ்வாறு தரிசித்தவுடனே அவன் அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணி அவரிடத்தில்தான் அங்கு வருவதற்கு நேர்ந்த காரணத்தையும், குதிரை சம்பந்தமாக நடந்த விசேஷத்தையுங்கூறி, "குதிரைக்கு இவ்வாறு நேர்ந்ததற்குக் காரணம் யாது?" என்று வினவினன். அப்போது அம் முனிவர் அவ்வரசனுக்கு ஜலமுதவி இளைப்பாற்றிப், பிறகு அக்குதிரையின் பூர்வ விருத்தாந்தங்களைக் கூறினர். மீண்டும் அவனை நோக்கி, "அரசனே! நீ வரும்போது உன் தலையில் விழுந்த இலையில் எழுதப்பட்டிருந்தது கீதையின் பதினைந்தாமத்தியாயத்தின் அரைச்சுலோகம். அதனை நீ படிக்கக் கேட்டதனாலேயே குதிரை மோக்ஷ மடைந்தது," என்று உரைத்தார். அதன் பிறகு அவ்வரசன் தன் நகர்க்குச் சென்று தன்னுடைய புத்திரனுக்கு இராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகம் செய்துவிட்டுத்தான் ஏகாந்தமான விடத்திலிருந்து மேற்கூறியகீதைபதினைந்தாமத்தியாயத்தின் அரைச் சுலோகத்தைப் பாராயணம் பண்ணி மோக்ஷ மடைந்தான்.

16-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

பூர்வ காலத்தில் உச்சரி தேசத்திலே கஷ்கபாதன் என்னும் ஓரரசன் மிக்க கீர்த்திமானும், வீரனுமாயிருந்தான். அவன் இருக்கும்போது ஓர் நாள் அரிமர்த்தனம் என்கிற அவனுடைய பட்டத்து யானை மிகவும் மதங்கொண்டு ஒருவரையுந் தன்னருகில் கிட்டவொட்டாமல் திரிந்துகொண்டிருந்தது. அச் சமயத்தில் ஒரு பிராமணன், அந்த யானை மதங்கொண்டிருப்பதை அறியாமல் அதன் சமீபத்தில் சென்றான். அவ்வாறு சென்றும் அஃது அவனுக்கு யாதொரு தீங்கும் புரியவில்லை. அவ் விசேஷத்தை அரசன் பார்த்து அதி சயித்து, "இவ்விடத்தில் ஏதேனும் மகிமை யிருத்தல்வேண்டும், அதனாலேயே இந்த யானை இவனைக் கொல்லாமல்விட்டது, இவனிடம் என்ன மகிமை யிருக் கிறதென்பதை விசாரித்தறிவோம்," என்று கருதி உடனே அப் பிராமணனை யழைத்து அவனிடம், "வேதியரே! நீர் இப்போது மதங்கொண்ட யானையின் சமீபத்திற் சென்றும் அஃது உம்மைக் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டதற்குக் கார ணம் யாது? இதனால் உம்மிடத்தில் ஏதோ மகிமையிருத்தல் கூடுமென்று கருதுகின்றேன். உம்மிடத்தில் யாது மகிமை யிருக்கிறது? அதனை எனக்குக் கூறும்," என்று கேட்டான். அதற்கு அப் பிராமணன், "கீதையின் பதினாறா மத்தியாயத்தில் சிறிது சுலோகம் எனக்குத் தெரியும். இது தவிர என்னிடத் தில் வேறொரு விசேஷமுமில்லை," என்றுரைத்தான். உடனே அரசன், "கீதை யின் மகிமை இப்படிப்பட்டதா?" என்றதிசயித்துப் பிறகு அப் பிராமணனை நோக்கி, "வேதியரே! எனக்கு அந்தச் சுலோகத்தை உபதேசம் செய்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டான். அவ்வாறே அதனைப் பிராமணன் அரசனுக்கு உபதேசித்தான். அதன் பிறகு அவ்வரசன் தன் குமாரன் சுஸசி யானனுக்கு இராஜ்ஜிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைத்து மேலும் கீதையின் மகிமையை ஐயமறத் தெரிந்துகொள்ளுமாறு தானும் அந்த மதயானைக்குச் சமீ பத்திற் சென்றான். அப்போது யானை அவனுக்கு யாதொரு தீங்கும் செய்ய வில்லை. பிறகு அம் மன்னன் அந்தச் சுலோகத்தை மிகவுஞ் சிரேஷ்ட முடையதாகக் கருதி அதனை இடைவிடாது பாராயணஞ் செய்து மோக்ஷத்தை யடைந்தான்.

17-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

மேற்கூறியபடி கஷ்கபாதன் மோக்ஷமடைந்த பிறகு அவனுடைய புத் திரன் சுஸசியானன் ஒருதினம் தன்னுடைய நேயர்களான இராஜ குமாரர்க ளுடனே சபதஞ் செய்துகொண்டு மதம் பிடித்திருந்த அந்த யானைக்குச் சமீ பத்திற் செல்ல அந்தயானை அவனைக் கொன்றுவிட்டது. அதன்மேல் அவ்வரச குமாரன் மான தேசத்திலே யானையாகப் பிறந்திருந்தான். அப்படி யிருக்குங் காலத்தில் அந்த யானை விருத்தாப்பிய தசையை யடைந்து, நோய் கொண்டு மரணமாகுந் தருணத்தி லிருந்தது. அப்போது அத்தேசத்தரசன் வந்து அத னைப் பார்த்து அதற்கு வைத்தியஞ் செய்யும் பொருட்டு வைத்தியர்களை வர

வழைக்க முயன்றான், அப்போது அந்தயானை அவ்வரசனை நோக்கி, "எனக்கு வைத்தியஞ் செய்யவேண்டாம் கீதையின் பதினேழா மத்தியாயம் படித்த வனை இங்கே யழைப்பித்தால் எனக்கு நன்மையுண்டாகும்," என்று கூறிற்று. அரசன் அப்படியே கீதைபதினேழாமத்தியாயம் படித்த ஒருவேதியனையழைப் பித்தான். அவ் வேதியனைக் கண்டமாத்திரத்தில் அந்த யானை தன்னுடைய யானைத் தேகத்தை விட்டு முந்தின சுஸசியானனுடைய தேகத்தை யடைந்தது. உடனே அங்கு விமானம் வந்தது, அப்போது அவனை அரசன்பார்த்து திசயித்து, 'நீயார்?' என்று வினவினன், அங்ஙனம் வினவியவுடனே அந்தச் சுஸசியானவன் தன்னுடைய பூர்வவிருத்தாந்தங்களையும், தான் நற்கதி யடைந்ததற்கேதுவாகவந்த வேதியனிடத்திலுள்ள கீதையின் பதினேழா மத்தியாயத்தின் மகிமையையுஞ் சொல்லி விமானத்தி லேறிச்சென்று மோக்ஷமடைந்தான் அதன் பிறகு அந்த அரசன் கீதையின் பதினேழா மத்தியாயமகிமையை யுணர்ந்து தானும் அவ்வேதியனிடம் அதனைக் கேட்டுணர்ந்து அதைப் பாரா யணம் பண்ணி மோக்ஷமடைந்தான்.

18-வது அத்தியாயத்தின் மஹாத்மிய கதை

ஒருகாலத்தில் தேவேந்திரன், சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருக்கும்போது அங்கே ஒருவிஷ்ணு தூதன் ஒருவனை யழைத்துக்கொண்டு வந்தான். உடனே சிம்மாதனத்திலிருந்த இந்திரன் மூர்ச்சை யடைந்தான். அவ்விதம் விழுந்த வுடனே அங்குவந்த விஷ்ணு தூதன் அவனை அப்புறந் தள்ளிவிட்டுத் தன்னு டன் வந்தவனை அச் சிம்மாதனத்தி லேற்றி அவனுக்கு இந்திரபட்டங் கட்டி விட்டுச்சென்றான். பிறகு முன்னே மூர்ச்சையாய் விழுந்த இந்திரன் மூர்ச்சை தெளிந் தெழுந்து பார்த்துச் சிம்மாதனத்தில் வேறே இந்திரன் வீற்றிருப்பதை யுணர்ந்து, அவ்வாறானதற்குரிய காரணத்தை யறிய முடியாமல் அதனைத் தெரிந்துகொள்ளுமாறு உடனே விஷ்ணுவினிடஞ்சென்று அவரைத் தோத்திரஞ் செய்து "என்னைத் தள்ளி வேறொருவனை இந்திர னாக்கியதற்குக் காரணமென்ன?" என்று வினவினான். அதற்கு மஹாவிஷ்ணு, "இவன் கீதை பதினெட்டா மத்தியாயத்தில் ஆறு சுலோகம் படித்தவன். இங்ஙனம் படித்த வன் இந்திரபட்ட மடையவேண்டியது அவசிய மாதலால் இவன் இப்போது இந்திரனாயினான்," என்று கூறினர் இவ்வாறுகூறிய அவருடைய வார்த்தை களைக் கேட்டவுடனே இந்திரன் கீதையின் பதினெட்டா மத்தியாயமகிமை யை யுணர்ந்து அதனைத் தானுங் கற்று நற்கதியடைய விரும்பிப் பிராமண வடிவங் கொண்டு கோதாவரிதீரத்திலுள்ள காளிகாபுரத்திலிருந்த காலேசுரன் என்னும் பிராமணனிடஞ் சென்று அவனை நமஸ்கரித்துப் பிரமசாரியவிரத மனுஷ்டித்து, அப் பிராமணனிடம் கீதையின் பதினெட்டா மத்தியாய உபதேசம் செய்யப்பெற்று அதனைப் பாராயணம் பண்ணி விஷ்ணு சாயுச்சிய மடைந்தான்.

இந்த யுகத்திற் சில வருடங்களுக்கு முன் அரசு செலுத்தி வந்த இதர மதஸ்தராகிய பாதுஷா ஒருவர் "இகபர சாதனமான சாஸ்திரமெது?" என்று

ஒருகால் உசாவ, அக்காலத்தில் மகா புத்திசாலியாயிருந்த அப்பாஜி யவர்கள் பகவத்கீதையே யவர் கருதிய எண்ணத்திற் கிசைந்த தென்று தெரிவிக்க, அதை விசுவசிக்கவொட்டாது தடுத்தவர்களின் அயோக்கியதையும் நன்கு அறிந்து அப்பாஜி யவர்கள் அபிப்பிராயப்படி நம்பிப் பிரதி தினமும் பகவத் கீதா பாராயணஞ்செய்து ஜீவன் முக்தரானா ரென்பது உலகப் பிரசித்தம்.

இவைகளை யன்றி ஏறக்குறைய 100 வருடங்களுக்கு முன் நடந்திருக்கிற தாய்த் தெரியவருகிற ஒரு ஆச்சரியகரமான அற்புதங் கூறுவாம் — அக்காலத்தில் இத்தேசத்திற் கதிபதியாகவும் கவர்னர் ஜெனரலாகவும் கோர்ட் ஆப் டைரெக்டார்ஸ் அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டு விஜயஞ் செய்திருந்த கனம் பொருந்திய (வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்) துரையவர்கள், இந்து மதாசாரமான உண்மை நூல்களின் யதார்த்தத்தை ஒருவாறு ஆராய்ச்சி செய்ததில் ஈஸ்வர பிரேரணையால் ஸ்ரீ பகவத்கீதா கிரந்தமான பரமரகசிய நூலே சர்வத்திலுஞ் சிறந்ததென்று புத்திக்குத் தோற்றி அதன் சாராம்சத்தை இந்து தேசத்தவர்களனுபவித்துச் சுகிப்பதுபோல ஐரோப்பிய தேசத்தவர்களனைவரும் அதன் பிரயோசனத்தை யடையவேண்டுமென்ற அபிப்பிராயத்தால் இக்கிரந்தத்தை ஆங்கிலேய பாஷையிலும் மொழி பெயர்க்கவேண்டிய போதுமான பொருளுதவி செய்து அதற்குத் தக்க வல்லவராகிய ஒருவரை நியமனஞ் செய்வதே கோர்ட் ஆப் டைரெக்டர்ஸ் அவர்களின் முக்கிய கடமையாயிருக்கிறதென்று தெரிவிக்க, அவர்களும் இவர் கருத்துக் கிசைந்து, சகல சாஸ்திர சம்பன்னரும் மகாபுத்திசாலியுமாகிய ஒருவரை நியமிக்க, அவரும் தக்கமுயற்சி செய்து கூடிய பிரயாசை யெடுத்து இவ்விடத்து வித்துவான்களின் பேருதவியினால் அதன் சாராம்சத்தை நன்றா யறிந்து ஐரோப்பியர்களுக்குப் பிரயோசனமாகத் தக்க இங்கிலீஷில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். இன்றும் இந்நூல் பிரெஞ்சு, லத்தீன் முதலிய பாஷைகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் இக்கிரந்த மான்மியத்தைக் குறித்துச் சொல்லிய விபரமாவன: "என்னுடைய புத்திக்குத் தோன்றினமட்டும் இந்த பகவத்கீதையே யெந்த நூல்களிலுஞ் சிறந்தது. இதனாலேயே இந்துக்களுக்கு இவ்வளவு பெருமையும் கிடைத்திருக்கிறது. இதன் அர்த்தத்தில் இந்துமத பிரபல சாஸ்திரிகளே மயங்குவார்களானால் யானெவ்வாறு கூற வல்லவனாவேன்; ஆகையால், இதை வாசித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு இதில் ஏதேனுஞ் சிறிது குற்றங்கள் தோன்றுமாயின் அவற்றை என்னுடைய குற்றமாகக் கொள்ளவேண்டுமே தவிர, மகத்துவம் பொருந்திய இந்த நூலின் குற்றமாகக் கொள்ளலாகாது" என்பதேயாம்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதா மான்மிய சங்கிரகம்

முற்றுப் பெற்றது.
